Giới thiệu

Trong vũ trụ hỗn mang sơ khai, Bàn Cổ đã khai mở thiên địa, thân mình hóa thành Hồng Hoang rộng lớn.

Hồng Hoang thế giới tồn tại một nơi vô cùng thần bí: Bàn Cổ Thần Điện – nơi trái tim Bàn Cổ hóa thành, được bao phủ bởi hàng ức vạn dặm trọc khí, ngay cả thủ lĩnh ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân cũng không thể đặt chân đến.

Đây là nơi ẩn chứa mười hai giọt tinh huyết Bàn Cổ, đã hòa cùng trọc khí mà hóa thành Mười Hai Tổ Vu – hậu duệ trực hệ của Bàn Cổ.

Mỗi Tổ Vu là một thể pháp tắc, sở hữu năng lực thông thiên triệt địa, vừa sinh ra đã nắm giữ một môn pháp tắc, mang tu vi Đại La Kim Tiên và nhục thân cường hãn đến mức Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó bề gây tổn thương.

Tuy nhiên, điểm yếu duy nhất của họ là không có Nguyên Thần, khiến họ không thể hiểu biết thiên mệnh, thiên số, không kính sợ trời đất, chỉ độc tôn Bàn Cổ.

Trong số mười hai Tổ Vu, Chúc Cửu Âm là Thời Gian Tổ Vu, người nắm giữ pháp tắc thời gian.

Anh là một kẻ xuyên việt từ kiếp sau, hóa hình trong Huyết Trì Bàn Cổ, chậm hơn Đế Giang một phần, trở thành Tổ Vu thứ hai.

Mặc dù sở hữu thân phận cao quý và thực lực mạnh mẽ, Chúc Cửu Âm ý thức được rằng Tổ Vu tộc, dù là hậu duệ Bàn Cổ, lại thiếu Nguyên Thần, không minh thiên số, và số phận đã định trước là sẽ bị diệt vong trong dòng chảy thời gian của Hồng Hoang.

Để thay đổi vận mệnh này, từ khi sinh ra, Chúc Cửu Âm đã tìm

kiếm phương pháp ngưng tụ Nguyên Thần, nhưng mọi nỗ lực đều thất bại.

Anh nhận ra rằng việc thu thập công đức là cần thiết, nhưng Nhân tộc – nguồn gốc của công đức – lại chưa xuất thế.

Trong khoảnh khắc thất vọng, khi Chúc Cửu Âm quyết định từ bỏ con đường Nguyên Thần để "dĩ lực chứng đạo" giống như Bàn Cổ Phụ Thần, một giọng nói vang lên trong đầu anh: "Chúc mừng Túc chủ kích hoạt Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống!

Thưởng gói quà tân thủ lớn nhất, có kích hoạt không?" Chúc Cửu Âm, người đã xuyên việt vạn năm mà chưa từng kích hoạt "ngón tay vàng" của mình, ngỡ ngàng.

Hệ thống giải thích rằng nó sẽ cung cấp "võ đạo trợ lực", mỗi lần biến dị sẽ mang lại bất ngờ, và có một "Hệ Thống Thương Thành" để đổi vật tư tu luyện võ đạo.

Chúc Cửu Âm nhận ra giá trị của hệ thống này.

Tổ Vu vốn đã sở hữu nhục thân cường đại, việc kết hợp sức mạnh thể chất với võ đạo sẽ giúp thực lực tăng lên gấp bội.

Anh lập tức kích hoạt gói quà tân thủ, nhận được "Võ Đạo Không Gian", "Tam Phân Quy Nguyên Khí" (bao gồm Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng) và "Võ Đạo Biến Dị Quyển".

Điều kỳ diệu xảy ra khi Võ Đạo Không Gian hòa nhập với sức mạnh thời gian của Chúc Cửu Âm, cho phép anh điều chỉnh thời gian bên trong không gian luyện tập theo tỷ lệ 10:1 so với thực tế, mang lại lợi thế tu luyện vượt trội.

Anh cũng nhận ra rằng nếu võ học có thể dung hợp pháp tắc, thì tu luyện võ học sẽ tương đương với tu luyện pháp tắc, và đó chính là con đường dẫn đến thành Thánh.

Sau khi lĩnh ngộ Tam Phân Quy Nguyên Khí và sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển để nâng cấp võ học, Chúc Cửu Âm quyết định thử nghiệm sức mạnh mới của mình bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện.

Anh lên đỉnh một ngọn thần sơn trong lãnh địa, tu luyện và lĩnh ngộ "thế" trong võ đạo – khả năng mượn lực thiên địa vạn vật.

Ngay lập tức, Tổ Vu Hậu Thổ và Huyền Minh cảm nhận được sự biến động và tìm đến.

Họ kinh ngạc trước sức mạnh và phong thái của Chúc Cửu Âm, người đã không ngừng cường đại một cách khó tin.

Chúc Cửu Âm giải thích về Võ Đạo cho các huynh đệ Tổ Vu.

Anh nhấn mạnh rằng đây là con đường tu luyện mới, khác biệt với cách tu luyện của Bàn Cổ Phụ Thần, không chỉ rèn luyện nhục thân, ý chí mà còn đả ma pháp lực, có thể bù đắp nhược điểm không thể chủ động tu luyện pháp tắc của Tổ Vu tộc.

Huyền Minh, người hiếu chiến, lập tức muốn học Thiên Sương Quyền.

Tuy nhiên, Đế Giang, Tổ Vu tộc trưởng và là người cố chấp với con đường của Bàn Cổ, lại tỏ thái độ không bằng lòng, coi Võ Đạo là "bàng môn tả đạo".

Chúc Cửu Âm biết rằng cần phải có một phương pháp thuyết phục khác.

Quyết định rời Bàn Cổ Thần Điện để du lịch Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm hy vọng tìm kiếm cơ duyên và thử thách bản thân.

Anh mang theo nỗi lo về số phận của Tổ Vu tộc và ý chí của Bàn Cổ.

Trước khi đi, anh tiết lộ cho Hậu Thổ và Huyền Minh về tương lai

mà anh đã "thấy" trong dòng sông thời gian: Tổ Vu tộc sẽ trở thành nhân vật chính của thiên địa, nhưng cũng sẽ đối mặt với tai nạn lớn vì thiếu Nguyên Thần và không hiểu thiên số.

Anh khẳng định rằng nếu không có Nguyên Thần, Tổ Vu tộc sẽ bị các cường giả khác lợi dụng và diệt vong.

Lời nói của Chúc Cửu Âm đã gieo mầm hy vọng và khao khát thay đổi trong lòng Hậu Thổ và Huyền Minh.

Trên hành trình bách niên xuyên Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm chứng kiến sự khốc liệt của cuộc chiến Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, nơi sinh linh đồ thán và oán khí ngút trời.

Anh cũng gặp không ít phiền phức, nhưng đều mạnh mẽ trấn áp, đồng thời thu hoạch được vô số vật phẩm để nâng cấp võ học của mình.

Tu vi của anh cũng đã từ Đại La Kim Tiên ngũ chuyển đạt đến lục chuyển.

Mục tiêu tiếp theo của anh là Bất Chu Sơn, nơi được đồn là hóa từ xương sống của Bàn Cổ, và anh hy vọng tìm thấy ý chí tàn tồn của Phụ Thần ở đó.

Đến Bất Chu Sơn, Chúc Cửu Âm đối mặt với sự tấn công của Kỳ Lân tộc Thiếu Chủ Thủy Thiên.

Anh dễ dàng đánh bại Thủy Thiên, khiến tên này kinh hoàng.

Chúc Cửu Âm không ngần ngại vạch trần hành vi hèn hạ của Kỳ Lân tộc khi tấn công lén lút và ăn thịt đồng loại.

Điều này khiến Thủy Thiên và các tu sĩ Kỳ Lân tức giận, nhưng cũng sợ hãi trước sức mạnh khủng khiếp của Chúc Cửu Âm.

Thủy Thiên triệu hồi thủy tổ Kỳ Lân là Thủy Kỳ Lân – một cường

giả chuẩn Thánh – thông qua một đạo phân thần.

Mặc dù bị Thủy Kỳ Lân đe dọa và ra lệnh tự sát, Chúc Cửu Âm vẫn kiên quyết không lùi bước, thậm chí còn chế giễu Thủy Kỳ Lân chỉ là một phân thân.

Với sức mạnh mới được bồi đắp và ý chí kiên định, Chúc Cửu Âm đã chuẩn bị cho một cuộc đối đầu không khoan nhượng, quyết tâm chứng minh rằng không có ai có thể ngăn cản bước tiến của mình.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 1

Hồng Mông sinh Hỗn Độn, Hỗn Độn sinh Bàn Cổ.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, thân vẫn hóa Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang, Bàn Cổ Thần Điện.

Nơi đây là do trái tim Bàn Cổ hóa thành, bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện, trong phạm vi hàng ức vạn dặm đều bị Trọc Khí bao phủ.

Ngay cả thủ lĩnh của Long Tộc, Phượng Hoàng Tộc, Kỳ Lân Tộc Tam Tộc cùng đến, cũng khó lòng bước chân vào nơi này.

Có thể nói là nơi thần bí nhất Hồng Hoang.

Vì thế, trong thế giới Trọc Khí rốt cuộc có gì?

Thế nhân đều không ai hay biết.

Nơi đó, dường như bị tách biệt khỏi thế giới Hồng Hoang, tồn tại trong Hồng Hoang, nhưng lại độc lập với Hồng Hoang.

Thế nhưng, một ngày nọ, thế giới Trọc Khí lại liên tục xuất hiện dị tượng.

Chỉ thấy Trọc Khí cuồn cuộn, hình thành xoáy nước Trọc Khí rộng trăm vạn dặm.

Tại trung tâm xoáy nước, chỉ thấy một Ma Thần hình người thân rồng, toàn thân đỏ rực khủng bố đang tu luyện.

Trong mắt hắn, dường như ẩn chứa nhật nguyệt, tinh không bao la.

Xung quanh hắn, thời gian dường như đã ngừng trôi.

Hắn chính là Thời Gian Tổ Vu, Chúc Cửu Âm.

Bàn Cổ Thần Điện là do trái tim Bàn Cổ hóa thành, bên trong chứa Huyết Trì, thai nghén Thập Nhị giọt Bàn Cổ Tinh Huyết.

Thập Nhị giọt Tinh Huyết dung hợp với Trọc Khí hóa thành Thập Nhị Tổ Vu, đương nhiên là hậu duệ của Bàn Cổ!

Mỗi một Tổ Vu đều là Pháp Tắc Chi Thể, có năng lực thông thiên thấu địa!

Mỗi một Tổ Vu, khi xuất thế đều nắm giữ một môn Pháp Tắc.

Mỗi một Tổ Vu, khi xuất thế đã có tu vi Đại La Kim Tiên, nhục thân cực kỳ cường đại, ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng khó lòng làm tổn thương một chút nào.

Nếu có nói Tổ Vu có điểm yếu duy nhất, chính là không có Nguyên Thần.

Không Nguyên Thần, không biết Thiên Mệnh, không hiểu Thiên Số, không kính Thiên Địa.

Độc tôn Bàn Cổ!

Chúc Cửu Âm, chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu.

Thời Gian Tổ Vu!

"Ai, lại thất bại rồi!" "Chẳng lẽ, không có Đại Công Đức, thì nhất định không thể ngưng tụ Nguyên Thần?" Một lúc lâu sau, Chúc Cửu Âm khẽ thở dài.

Dị tượng xung quanh cũng biến mất không dấu vết.

Hắn xuyên việt từ kiếp sau, hóa hình trong Huyết Trì của Bàn Cổ.

Sinh ra muộn hơn Không Gian Tổ Vu Đế Giang một chút, là lão nhị trong Thập Nhị Tổ Vu.

Thập Nhị Tổ Vu, trấn áp Hồng Hoang.

Là chủ của Vu Yêu Lượng Kiếp!

Có thể nói thân phận cao quý, thực lực cường đại.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm biết, Vu Tộc tuy là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng lại không có Nguyên Thần, không rõ Thiên Số.

Trong lịch sử Hồng Hoang sau này, nhất định sẽ diệt vong trong dòng chảy thời gian.

Hồng Hoang hung hiểm!

Nếu không có Nguyên Thần, sớm muộn gì cũng bị các Đại Thần Thông Chi Sĩ tính kế.

Vì thế, từ khi sinh ra, Chúc Cửu Âm đã tìm kiếm phương pháp sinh ra Nguyên Thần.

Dù sao trong thần thoại kiếp sau, cũng có Vu Tộc sinh ra Nguyên Thần.

Ví dụ như Hậu Thổ, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Xi Vưu, v.v… Không, những Đại Vu đó đều có Công Đức với Hồng Hoang.

Hiện tại, hắn đã thử mọi phương pháp có thể.

Những gì có thể thử cũng đều đã thử, nhưng vẫn không thể sinh ra Nguyên Thần.

Chẳng lẽ, thật sự phải thu thập Công Đức mới có thể ngưng tụ Nguyên Thần?

Chỉ là, Nhân Tộc còn chưa xuất thế, căn bản không biết Hồng Hoang có cách nào để có được Công Đức.

Nếu đợi Nhân Tộc xuất thế, chỉ sợ mọi chuyện đã rồi.

"Thôi vậy!" "Đã không thể thức tỉnh Nguyên Thần, vậy ta liền đề thăng thực lực!" "Con đường Nguyên Thần thành Thánh không thông,

vậy thì học theo Phụ Thần Bàn Cổ, Dĩ Lực Chứng Đạo!!" Chúc Cửu Âm đã đưa ra quyết định.

Thế giới Hồng Hoang, hiểm ác vạn phần.

Nhưng, chỉ cần đủ mạnh, bất kỳ âm mưu nào cũng có thể bị phá nát.

Trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ kẻ đối địch nào cũng chỉ là hổ giấy.

Chỉ là, đi con đường của Bàn Cổ, thập tử nhất sinh!

Dù sao, Bàn Cổ Dĩ Lực Chứng Đạo còn thất bại, thân là hậu duệ Bàn Cổ, nội tình không bằng Bàn Cổ, con đường này càng gian nan hơn.

Chỉ là, không còn lựa chọn nào khác!

Dẫu thập tử nhất sinh, cũng phải Chứng Đạo Thánh Nhân!

Không thành Thánh, chung quy cũng chỉ là lâu nghĩ (kiến hôi)!

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ kích hoạt Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống!" "Thưởng một Gói Quà Lớn tân thủ, có kích hoạt không?" Lúc này, một âm thanh vang lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

"Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống?" "Ngón tay vàng?" Chúc Cửu Âm sửng sốt, xuyên việt vạn năm chưa từng kích hoạt ngón tay vàng.

Bây giờ, khi hắn gần như đã từ bỏ ngón tay vàng, nó lại kích hoạt?

Chỉ là, thứ Võ Đạo này ở Hồng Hoang có ích lợi gì?

"Hồi đáp Túc Chủ, hệ thống này chỉ có thể cung cấp trợ lực Võ Đạo cho Túc Chủ!" "Mỗi lần biến dị, đều sẽ có những bất ngờ ngoài ý muốn!" "Ngoài ra hệ thống này cung cấp Hệ Thống Thương Thành, có thể đổi vật tư tu luyện Võ Đạo…" Theo lời giải thích của hệ thống, Chúc Cửu Âm đã hiểu rõ.

Ánh mắt hắn cũng ngày càng sáng hơn.

Vu Tộc sở hữu nhục thân cường đại.

Thân là Tổ Vu, nhục thân càng cường đại đến cực hạn.

Chỉ là, Tổ Vu là Pháp Tắc Chi Thân, nắm giữ Pháp Tắc.

Một quyền một cước, tuy ẩn chứa Pháp Tắc Chi Lực, nhưng chiến đấu quá thô thiển.

Hoàn toàn là một lực giáng mười hội!

Kiểu chiến đấu này, gặp kẻ yếu hơn, một quyền đánh nát.

Nhưng gặp những kẻ thực lực tương đương, chiến đấu có vẻ hơi kém hiệu quả.

Hiện tại kích hoạt Võ Đạo Biến Dị, sẽ kết hợp lực và kỹ!

Thực lực nhất định có thể tăng gấp bội!

Khi đó, ai là địch của một quyền?

Võ Đạo, lấy võ làm tu hành, là con đường đầu tiên theo đuổi chân lý.

Tinh thần Võ Đạo, lấy võ dừng chiến, bình tức can qua, từ mâu thuẫn tranh đấu đạt đến mục tiêu cuối cùng là hòa hợp thống nhất.

Võ giả, cường thân kiện thể.

Chính là tượng trưng của sức mạnh.

Chúc Cửu Âm không hề hối hận khi kích hoạt Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống.

Với nhục thân Vu Tộc kết hợp Võ Đạo Biến Dị.

Đơn giản là muốn nghịch thiên rồi.

"Hệ Thống, nhận Gói Quà Tân Thủ!" Không chút do dự, Chúc

Cửu Âm trực tiếp nhận Gói Quà Tân Thủ.

Hắn muốn xem, Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống rốt cuộc có thể mang lại gì!

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Không Gian!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Tam Phân Quy Nguyên Khí!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển!" Võ Đạo Không Gian: Khai tịch một không gian tu luyện trong Thức Hải, có thể mô phỏng các loại cảnh tu luyện, đối chiến.

Tam Phân Quy Nguyên Khí: Bao gồm ba tuyệt học Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng.

Khi ba tuyệt học cùng thi triển, từ các phương vị khác nhau cuồng oanh mãnh đả.

Đồng thời nội ngoại tương bổ, tam nguyên lưu chuyển, từ đó đạt đến cảnh giới tự nhiên đại hóa, sinh sinh bất tức.

Tu luyện công pháp này, nhất định phải có nhục thân cường đại, nếu không sẽ tự tổn hại.

Sau khi luyện thành, quyền có thể phá núi đoạn hải, cước có thể phong toái vạn vật, chưởng có thể phá diệt tinh thần.

Võ Đạo Biến Dị Quyển: Có thể biến dị ngẫu nhiên cấp độ của võ học được chỉ định.

"Hệ Thống, dung hợp Võ Đạo Không Gian!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười.

Gói Quà Tân Thủ có vẻ không tệ.

Trường cảnh tu luyện, công pháp, Võ Học Biến Dị Quyển đều có rồi.

Tam Phân Quy Nguyên Khí, có thể coi là công pháp trong võ học

cao cấp.

Những võ học này bản thân đã mang theo thuộc tính công kích.

Bây giờ, sau khi được hệ thống biến dị, không biết sẽ mạnh đến mức nào.

Chúc Cửu Âm nóng lòng muốn tu luyện một phen.

Nhưng điều cấp bách hiện tại, cần phải khai tịch không gian tu luyện trong Thức Hải.

"Võ Đạo Không Gian đang dung hợp!" "Đinh, phát hiện sức mạnh thời gian, đang dung hợp…" "Đinh, Võ Đạo Không Gian dung hợp thành công, Võ Đạo Không Gian đã biến dị, xin đặt lại tên!" Một loạt âm thanh hệ thống vang lên.

Chúc Cửu Âm nhìn thấy, không khỏi vui mừng.

Thân là Thời Gian Tổ Vu, khi Võ Đạo Không Gian được khai tịch trong Thức Hải, nó đã dung hợp sức mạnh thời gian.

Như vậy, Võ Đạo Không Gian không chỉ có thể mô phỏng tu luyện, tác chiến.

Mà còn có thể sửa đổi thời gian!

Với sự nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian hiện tại, hắn có thể điều chỉnh thời gian trong Võ Đạo Không Gian và thời gian thực tế thành tỷ lệ mười so với một!

Ở trong Võ Đạo Không Gian trải qua mười ngày, trong thời gian thực tế chỉ tương đương với một ngày.

Nếu sau này Võ Đạo Không Gian tiếp tục thăng cấp, thời gian cũng sẽ thay đổi tương ứng.

Ta phát tài rồi!

Như vậy, so với người thường tu luyện, sẽ có thêm gấp mấy lần thời gian!

"Tên vẫn cứ gọi là Võ Đạo Không Gian!" "Đúng rồi, Võ Đạo Không Gian và Pháp Tắc Chi Lực dung hợp phát sinh dị biến!" "Võ học có thể dung hợp với Pháp Tắc Chi Lực không?" "Nếu những võ học đó mang theo sức mạnh thời gian, chẳng phải càng mạnh hơn sao!" Một ý niệm táo bạo nảy ra trong đầu Chúc Cửu Âm.

Mặc dù là Tổ Vu, nhưng thực tế, hắn không có phương pháp tu luyện lực lượng thời gian.

Pháp Tắc Chi Lực là bẩm sinh, sẽ không ngừng mạnh lên theo tu vi.

Nhưng chủ động tu luyện Pháp Tắc Chi Lực, Chúc Cửu Âm không biết.

Các Tổ Vu khác cũng không biết!

Pháp Tắc Chi Lực, là một phần cơ thể.

Giống như Pháp Tắc Chi Lực là trái tim của Tổ Vu, hắn biết cách điều khiển nhịp tim, nhưng lại không biết cách cường hóa trái tim.

Đây cũng là lý do Tổ Vu không thể đi trên con đường Pháp Tắc thành Thánh.

Bởi vì, Tổ Vu không có Nguyên Thần, không thể tham ngộ những huyền diệu trong đó, lĩnh ngộ phương pháp tu luyện.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ Thập Nhị Bản Nguyên Pháp Tắc.

Pháp Tắc có thể trực thông Đại Đạo.

Nếu Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ phương pháp tu luyện Pháp Tắc, họ cũng sẽ nguyện ý tu luyện Pháp Tắc Chi Lực.

Thập Nhị Tổ Vu đều có thể thành Thánh.

Chỉ tiếc, Thập Nhị Tổ Vu chỉ có một môn truyền thừa Cửu Chuyển Thần Công, ngoài việc đi trên con đường nhục thân thành Thánh, không còn cách nào khác.

Nhưng bây giờ hắn có Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống.

Nếu võ học có thể dung hợp Pháp Tắc, chẳng phải có nghĩa là tu luyện võ học, tương đương với tu luyện Pháp Tắc?

Nếu tu luyện võ học đến cực hạn, chẳng phải có nghĩa là Pháp Tắc cũng tu luyện đến cực hạn?

Thành Thánh, dường như không còn xa vời.

Không khác gì Dĩ Lực Chứng Đạo!

"Hệ Thống, học tập Tam Phân Quy Nguyên Khí!" Chúc Cửu Âm có chút nóng lòng muốn tu luyện.

Theo lời nói dứt, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Khi xuất hiện trở lại, trên một mặt hồ vô tận, tổng cương Tam Phân Quy Nguyên Khí hiện lên trong Thức Hải của Chúc Cửu Âm.

"Khí cùng lực hợp, ý cùng khí hợp, tâm cùng ý hợp!" Đồng thời, trên mặt hồ, dòng nước cũng chuyển động theo.

Hình thành ba hình người.

Ba hình người bằng nước, từng người hành động.

Mỗi hình người, tự mình diễn luyện một môn tuyệt học.

Một người diễn võ Thiên Sương Quyền, quyền thế đại xảo nhược chuyết, hàn khí tràn ngập.

Một người diễn luyện Phong Thần Thối, cước pháp linh động bất

kỷ, đi như gió.

Một người diễn luyện Bài Vân Chưởng, chưởng pháp quỷ quyệt đa biến, hậu trọng như núi.

Mỗi chiêu mỗi thức, uy lực kinh người.

"Đây chính là ý nghĩa của Võ Đạo Không Gian?" Chúc Cửu Âm lóe lên một tia sáng tỏ.

Bí tịch thuần túy, thần thông đạo thuật, Vu Tộc không có Nguyên Thần thật sự khó lĩnh ngộ.

Nhưng kiểu phương thức "cầm tay chỉ việc" này thì đơn giản và trực tiếp hơn.

Chúc Cửu Âm nhìn ba bóng người, thân thể không khỏi chuyển động theo.

Cảm giác Vu Lực trong cơ thể du tẩu khắp châu thân.

Thân thể chuyển động theo.

Một quyền một cước, như Chiến Thần tái thế, nhanh như lửa, quyền đốt cháy thiên hạ.

"Hệ Thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển!" Sau khi lĩnh ngộ Tam Phân Quy Nguyên Khí, Chúc Cửu Âm không chút do dự, trực tiếp sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển.

"Đinh, Võ Đạo Biến Dị Quyển sử dụng thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí đã phát sinh biến dị!" "Cấp độ biến dị hiện tại là 1!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Bài Vân Chưởng đạt được hiệu quả nhiễu loạn!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí đã phát sinh biến dị!" "Cấp độ biến dị hiện tại là 2!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Phong Thần Thối phụ kèm hiệu quả xé rách!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tam Phân Quy Nguyên

Khí đã phát sinh biến dị!" "Cấp độ biến dị hiện tại là 3!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thiên Sương Quyền phụ kèm hiệu quả huyền băng!" Tên: Chúc Cửu Âm, Chủng Tộc: Vu Tộc, Thể Chất: Tổ Vu Pháp Tắc Chi Thể, Võ Học: Tam Phân Quy Nguyên Khí (Nhiễu Loạn, Xé Rách, Huyền Băng), Pháp Tắc: Thời Gian Pháp Tắc, Thần Thông: Tổ Vu Chân Thân, Thời Gian Luân Hồi, Tọa Kỵ: Không, Linh Sủng: Không, Vũ Khí: Không, Võ Đạo Không Gian: -----Cấp độ Biến Dị Võ Đạo---- Võ Đạo Biến Dị chia thành Sơ Cấp, Trung Cấp, Cao Cấp Biến Dị.

Sơ Cấp tổng cộng mười cấp, mỗi một cấp biến dị sẽ đạt được một lần thuộc tính phụ gia, uy lực tăng phúc.

Rạng sáng trời đất, dường như có lửa đang cháy.

Ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu rọi lên đỉnh Thần Sơn, lá cây đọng sương, phát ra ánh hào quang tuyệt đẹp.

Xa xa, biển mây cuồn cuộn, như từng dải lụa trắng.

Thật đúng là đẹp như tiên cảnh nhân gian.

Tại nơi tiên cảnh nhân gian như vậy, có một tảng đá lớn, trên tảng đá lớn ngồi một thanh niên.

Đôi mắt thanh niên như thần, dường như ẩn chứa tinh không bao la.

Thân hình vạm vỡ, toàn thân toát ra bá khí vô song!

Một mái tóc dài đen tuyền bay theo gió, khí chất cổ phác man hoang quấn quanh thân thể.

Chương 2

Thật là một bá đạo nam tử!

Dường như thiên hạ thương khung đều không thể làm trái ý hắn.

Ánh nắng chiếu lên người hắn, như khoác lên một kiện áo choàng ngũ sắc.

Hắn chính là Chúc Cửu Âm.

Sau khi rời khỏi Võ Đạo Không Gian, Chúc Cửu Âm liền muốn thử xem uy lực võ học trong thực tế như thế nào.

Từ sáng sớm, hắn đã lên đỉnh một Thần Sơn trong lãnh địa Bàn Cổ Thần Điện để tu luyện.

Cùng với hơi thở của hắn, chỉ thấy sương mù trắng bị hút vào cơ thể hắn, sau đó lại được thổ ra.

Một hít một thở, dưới màn sương mù bao phủ, Chúc Cửu Âm tiến vào một cảnh giới huyền diệu vô cùng.

Thần thức của hắn trở nên vô cùng trống rỗng.

Đây chính là cảnh giới ngộ đạo mà người tu đạo mơ ước.

Cùng với hơi thở của hắn, lồng ngực hắn phập phồng.

Phanh phanh phanh!

Tiếng tim đập như sấm sét vang vọng, chấn động thiên địa.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm dường như hóa thành một trái tim khổng lồ xuyên thủng thiên địa.

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Mỗi một nhịp đập mạnh mẽ, âm thanh như tiếng sấm kinh thiên.

Mỗi một nhịp đập, đều mang theo uy năng chấn động thiên địa.

Vạn vật thế gian, đều rung động theo tiếng tim đập của hắn.

Uy thế vô hình lan tỏa từ trên người hắn, dường như giữa thiên địa, hắn đã hóa thành duy nhất!

Đồng thời, dưới Thần Sơn, hai nữ tử mặt mày kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?" "Trong lãnh địa Phụ Thần, động tĩnh gì vậy?" Hai nữ tử đều sở hữu dung nhan tuyệt thế.

Một người ôn nhu khoan hậu, như đại địa bao la.

Một người lạnh lùng băng giá, như hàn băng vạn năm không tan.

Chính là Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ!

Cùng với… Băng Chi Tổ Vu Huyền Minh!

"Lên núi!" Huyền Minh ít lời, dứt khoát nhanh gọn.

Theo hai người lên núi, nhìn thấy Chúc Cửu Âm đang khoanh chân tọa thiền.

Giờ khắc này, dưới ánh nắng, Chúc Cửu Âm mỗi lần hô hấp, dường như dung nạp cả thế thiên địa.

"Nhị ca!" "Đang làm gì vậy?

Thanh thế thật mạnh!" "Thanh thế này, chỉ sợ Đại ca cũng không phải đối thủ của Nhị ca rồi!" Hậu Thổ kinh hãi.

Tiếng tim đập của Chúc Cửu Âm mang theo uy năng cực lớn, thậm chí khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chỉ riêng uy thế này, đã khiến nàng cảm nhận được áp lực.

Chúc Cửu Âm phải mạnh đến mức nào?

"Không ngờ Nhị ca lại cường đại như vậy!" "Những lần tỷ thí trước đây, có cố ý giữ tay không?" Huyền Minh vẻ mặt sùng bái.

Vu Tộc luôn sùng bái cường giả.

Hiện tại Chúc Cửu Âm, không nghi ngờ gì là người mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Trong tiếng kinh hô của hai người, Chúc Cửu Âm động rồi!

Chỉ thấy hắn đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt đó phát ra thần quang, dường như có nhật nguyệt hiện lên trong đó.

Sau đó, Chúc Cửu Âm hít thở sâu.

Cùng với hơi thở của hắn, âm thanh sấm sét vang vọng khắp thiên địa.

Sương mù nuốt nhả cũng ngày càng lớn, hắn chưa động, nhưng bên cạnh đã nổi lên một luồng cuồng phong tàn phá.

Trong luồng cuồng phong đó, thân thể hắn cũng trôi nổi theo.

"Ba Tuyệt cùng ra!" Chúc Cửu Âm hô lớn một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình hắn động, Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, Phong Thần Thối, đồng thời thi triển!

Một quyền, một chưởng, một cước!

Cước như cuồng phong, nhanh như chớp, sắc bén như đao!

Chưởng như mây trôi, biến hóa vô cùng, khó tìm dấu vết.

Quyền như băng sương, đại xảo nhược chuyết, bá đạo ôn hòa.

Thiên Sương Quyền, Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng, ba loại võ công khác biệt.

Chúc Cửu Âm đồng thời thi triển.

Nhất thời, sương mù bao phủ, tuyết bay lả tả, cuồng phong gào thét.

Ba loại võ học phối hợp, biến hóa khó lường, uy lực kinh người.

Đây chính là thức mạnh nhất trong Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Ba Tuyệt cùng ra!

Một chiêu xuất ra, dung hợp thế thiên địa.

Âm thanh sấm sét tức thì vang vọng khắp thiên địa, quyền xuất ra mênh mông như biển, nặng nề như núi.

Gió, như tiếng sóng biển gào thét.

Mây cuốn mây tan, biến hóa khôn lường.

Nhất thời, dường như cả thiên địa chỉ có một chiêu này.

Võ học phủ thiên cái địa với tư thái thần quỷ khó lường, vô địch bá đạo đánh ra.

Bầu trời trực tiếp bị đánh nát, biển mây trực tiếp bị xé rách.

Nơi nó đi qua, núi lở đá bay, tinh thần bị phá hủy.

Thật đúng như thiên tai.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ lĩnh ngộ Thế!" "Thưởng một phần Võ Học Giám Thưởng!" Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

Đồng thời, truyền thừa võ học mới hội tụ vào đầu Chúc Cửu Âm.

"Cảnh giới Võ Đạo chia thành Chiêu, Thế, Ý, Tâm, Hồn sao?" Chúc Cửu Âm nở nụ cười.

Liệu có thể dung nhập Pháp Tắc Chi Lực vào võ học không.

Hắn không có được câu trả lời trong Võ Học Giám Thưởng.

Cảnh giới võ học chia thành năm đại cảnh giới.

Cơ sở nhất chính là Chiêu.

Với Tam Phân Quy Nguyên Khí nhập môn, trên Thần Sơn hắn đã lĩnh ngộ được thế phong vân sương.

Chiêu vừa rồi, khí thôn sơn hà, núi lở biển gào.

Chính là lĩnh ngộ ra Thế của thiên địa!

Thế giả, có thể mượn lực của vạn vật thiên địa.

Uy lực chiêu thức võ học tăng bội.

Mặc dù chỉ là Đại La Kim Tiên Ngũ Chuyển. (Tổ Vu giai đoạn đầu chỉ là một cách gọi, không đại diện cho thực lực, sau khi Vu Tộc sinh ra mới trở thành một cảnh giới, thành Tổ Vu nhất định là Chuẩn Thánh!) Nhưng ngay cả Đại La Kim Tiên Lục Chuyển, hắn cũng có tự tin một quyền đánh nát!

Nếu lĩnh ngộ Ý, mỗi chiêu mỗi thức, đều có thể mang theo ý chí.

Thức tỉnh Võ Tâm, thì có thể dung hợp Pháp Tắc Chi Lực.

Dùng Võ Tâm dưỡng luyện Pháp Tắc Chi Lực, cuối cùng sinh ra Võ Hồn.

Trực kích Thánh Đạo!

"Xem chiêu!" Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm đang đắm chìm trong thu hoạch.

Đột nhiên, một tiếng kiều hát vang lên. ---Cấp độ Cảnh Giới Võ Đạo---- Cảnh Giới Võ Đạo: Chiêu, Thế, Ý, Tâm, Hồn.

"Xem chiêu!" Khi Chúc Cửu Âm đang đắm chìm trong cảm ngộ, một tiếng kiều hát vang lên.

Chỉ thấy trên bầu trời, vô số băng chùy dày đặc từ trên trời giáng xuống, như mưa vậy.

Chúc Cửu Âm nhìn thấy, vội vàng vung quyền.

Một hư ảnh cự quyền phá không mà ra, trực tiếp bao trùm không gian trăm vạn dặm phía trước.

Phanh!

Một tiếng động lớn, quyền kình khủng bố trực tiếp nghiền nát vô số băng chùy thành hư vô.

"Mạnh quá!" "Kiểu công kích này?" Hậu Thổ xem đến mắt tròn xoe miệng há hốc.

Một quyền trực tiếp hóa giải công kích của Huyền Minh thành hư vô, Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi.

Điều càng khiến Hậu Thổ kinh ngạc là phương thức công kích của Chúc Cửu Âm.

Kiểu thủ đoạn này, rõ ràng không phải sức mạnh thời gian.

"Nhị ca, đừng quá lơ là!" "Chưa xong đâu!" Huyền Minh dậm chân.

Chương 3

Tức thì, trên người nàng phát ra hàn khí vô tận.

Chỉ thấy mặt đất dưới chân nàng trực tiếp ngưng tụ thành băng, hàn băng như thủy triều lan ra bốn phía.

Chỉ trong một khoảnh khắc, phạm vi trăm vạn dặm trực tiếp hóa thành thế giới băng tuyết.

Đá lớn, cây cỏ đều biến thành tượng băng.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương cuộn đến.

Băng của Huyền Minh, không phải băng tầm thường.

Cực hàn chi băng!

Loại băng này là dị chủng của Hồng Hoang, nếu bị đóng băng, đủ sức ăn mòn huyết nhục, ma nhân tâm cốt.

"Đúng là như mọi khi không hề nể tình mà!" Chúc Cửu Âm vận chuyển sức mạnh thời gian.

Vô số băng tuyết đó trực tiếp bị đảo ngược, vạn vật bị đông cứng lại một lần nữa bừng lên sinh cơ.

Chỉ là, nhân một khoảng trống đó.

Huyền Minh lao đến bên cạnh Chúc Cửu Âm, sau đó nhảy lên, quyền phải mạnh mẽ đánh xuống.

Mặc dù chỉ là man lực, nhưng một quyền đó lại thế không thể cản.

Quyền phong phá không, dường như một quyền muốn trấn áp vạn vật.

Phương thức công kích của Tổ Vu.

Quyền cước của họ là phương thức công kích trực tiếp nhất.

Pháp tắc là phụ, sức mạnh nhục thân là chính.

"Nhị ca, ta muốn đánh đổ huynh!" Giọng Huyền Minh lạnh lẽo như suối sâu.

Gương mặt lạnh lùng chợt hiện một tia hỉ ý.

Nàng đã thành công!

"Ồ?" Chúc Cửu Âm ngưng thần định khí.

Đối mặt với quyền công hung mãnh của Huyền Minh, tay phải hắn đột nhiên vung ra.

Một quyền, thế như sấm sét.

Một luồng hàn ý khủng bố lan tỏa từ nắm đấm, thậm chí, có thể nhìn thấy vạn vật đều đang đóng băng.

Oanh!

Hai nắm đấm va vào nhau, như thần binh lợi khí giao phong.

Tức thì, một luồng khí kình khủng bố khuếch tán ra bốn phía.

Ban đầu chỉ là gió nhẹ, nhưng ngay lập tức lại hóa thành cuồng phong.

Oanh long!

Mặt đất dưới chân Chúc Cửu Âm dường như không chịu nổi sức nặng của quyền lực, trực tiếp sụp lún.

Luồng kình phong khuếch tán ra bốn phía, nơi nó đi qua, cỏ cây bay ngang, đá lớn vỡ vụn.

Một quyền, Thần Sơn trăm vạn dặm trực tiếp hóa thành tro bụi.

“Thống khoái, lại!” Huyền Minh bật cười ha hả.

Toàn lực xuất kích, lại bị đỡ nhẹ nhàng như vậy.

Chỉ là, càng như vậy, ý chí chiến đấu của Huyền Minh càng sôi sục.

Chiến thiên chiến địa!

Vu Tộc, từ trước đến nay không sợ chiến tranh!

Thậm chí, Vu Tộc hiếu chiến.

Có thể nói, Thập Nhị Tổ Vu, trừ Hậu Thổ vì sinh ra cuối cùng, hấp thu Trọc Khí ít hơn, tính cách tương đối ôn hòa.

Các Tổ Vu khác, đều có tính cách nóng nảy.

Ngay cả Huyền Minh thân là Băng Chi Tổ Vu, trông như mỹ nhân băng sơn.

Nhưng ý chí chiến đấu của nàng, không hề kém cạnh các Tổ Vu khác.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm chỉ khẽ mỉm cười.

Nắm đấm của hắn, lực cũ chưa tan, lực mới đột ngột sinh.

Một luồng lực đạo khủng bố lao về phía Huyền Minh.

Chính là Sương Kết Trung Tiêu trong Thiên Sương Quyền!

Ẩn mình trong sương mù để công kích bất ngờ!

Phanh!

Một quyền, Huyền Minh trực tiếp bị chấn bay ra.

Khoảnh khắc đó, Huyền Minh sững sờ.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Tại sao mình lại bị đóng băng?

Trong lúc Huyền Minh ngạc nhiên, Chúc Cửu Âm dậm chân một cái, xuất hiện bên cạnh Huyền Minh.

"A!" Huyền Minh kinh hô một tiếng, vội vàng dùng hai tay che trước ngực.

Chỉ là, nắm đấm của hắn không hề hạ xuống.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm còn đỡ lấy lưng nàng.

"Tiểu muội, không sao chứ?" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười với Huyền Minh.

"Ta… ta không sao." Huyền Minh ngẩn người.

Nàng cứ nghĩ thứ đang chờ đợi mình là một cú đấm, dù sao những trận đấu giữa Thập Nhị Tổ Vu đều như vậy.

Một bên không ngã xuống, tuyệt đối không dừng tay.

Vị Nhị ca suốt ngày bế quan này, thật sự khác biệt.

"Nhị ca thật ôn nhu!" "Huyền Minh, bây giờ đã biết Nhị ca lợi hại thế nào rồi chứ!" Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

"Phục!

Nhị ca, nắm đấm của huynh có chuyện gì vậy?" "Tại sao huynh cũng có thể sử dụng Băng Sương Chi Lực?" Huyền Minh đứng vững thân hình, trên gương mặt như tượng băng hiện lên một tia tò mò.

Khóe miệng nàng khẽ mỉm cười, như dương xuân bạch tuyết, động lòng người.

"Đây là Võ Đạo, muốn học, ta dạy!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Võ Đạo, tuyệt đối là một loại đạo tu luyện thích hợp cho Vu Tộc.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm tin rằng, nếu tất cả Tổ Vu đều nhập Võ

Đạo, luyện ra Võ Tâm.

Sau này, Tổ Vu không chỉ có Cửu Chuyển Thần Công luyện thể chi pháp, mà còn có Võ Đạo để ma luyện Pháp Tắc Chi Lực.

Khi đó Vu Tộc chắc chắn sẽ cường đại hơn trong thần thoại, sau này ai dám khi dễ? ----Cầu tiên hoa, cầu bình luận, cầu nguyệt phiếu, cầu đả thưởng phân cách tuyến--- Vu Tộc chia thành Vu Nhân (Thiên Tiên), Chiến Vu (Huyền Tiên - Cửu Thiên Huyền Tiên), Vu Vương (Kim Tiên), Đại Vu (1-9 chuyển) (Thái Ất Kim Tiên - Đại La Kim Tiên), Tổ Vu (1-9 chuyển) (Chuẩn Thánh Cửu Chuyển), Vu Thần (1-9 chuyển) (Thánh Nhân).

Cấp độ Hồng Hoang: Nhân Tiên - Địa Tiên - Thiên Tiên - Huyền Tiên - Cửu Thiên Huyền Tiên - Kim Tiên - Thái Ất Kim Tiên - Đại La Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên lại chia thành một đến cửu chuyển, cửu chuyển Đại La Kim Tiên chứng đắc Chuẩn Thánh Chi Đạo.

Chuẩn Thánh lại chia thành một đến cửu chuyển, cửu chuyển thành Thánh.

Thiên Đạo Thánh Nhân (một đến cửu chuyển), cửu chuyển Hợp Đạo.

Hợp Đạo Thánh Nhân (một đến cửu chuyển), cửu chuyển Siêu Thoát.

"Đây là Võ Đạo, muốn học ta dạy!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Hắn không ngại việc các Tổ Vu học tập sức mạnh của mình, cùng nhau cường đại.

Vu Tộc càng mạnh, sau này trong Lượng Kiếp, cơ hội sinh tồn của Vu Tộc càng lớn.

Vu Tộc càng cường đại, hắn cũng càng an toàn.

Còn về việc người khác vượt qua hắn, điều đó căn bản không thể.

Dù sao, hắn có hệ thống, võ học có thể không ngừng biến dị.

Mỗi lần biến dị, uy lực võ học đều sẽ bạo tăng.

Người khác, khi truyền lại võ học thì thế nào, nó liền thế đó.

Đại đại tương truyền, uy lực võ học sẽ giảm xuống.

"Võ Đạo?

Là gì?" "Có thể khiến Nhị ca sử dụng Pháp Tắc Băng không?" Huyền Minh tò mò.

Nàng chưa từng nghe nói, cũng chưa từng thấy loại sức mạnh này.

"Võ Đạo, là một loại đạo tu luyện ta đã sáng tạo ra!" "Con đường tu luyện này, hoàn toàn khác với con đường tu luyện của Phụ Thần, con đường Pháp Tắc." "Phương thức tu luyện này, không chỉ có thể ma luyện nhục thân, ý chí của ta, mà còn có thể mài giũa Pháp Lực của ta!" "Đây là một phương thức tu luyện hoàn toàn mới!" "Mỗi môn võ học, đều có đặc điểm riêng.

Vừa rồi ta dùng Thiên Sương Quyền, sở hữu đặc tính huyền băng, có thể đóng băng vạn vật." "Đương nhiên, môn võ học này khiến ta sở hữu Băng Sương Chi Lực, nhưng còn cách Pháp Tắc Chi Lực rất xa!

Ta ước tính tu luyện đến cực hạn, mới có khả năng thật sự lĩnh ngộ Băng Chi Pháp Tắc!" Chúc Cửu Âm giải thích.

"Không phải Pháp Tắc Chi Lực, mà lại khác với phương thức tu luyện của Phụ Thần sao?" Huyền Minh và Hậu Thổ chìm vào suy tư.

Chúc Cửu Âm đã khai sáng một con đường tu luyện mới.

Theo lời Chúc Cửu Âm, con đường này có thể tu luyện nhục thân,

có thể tôi luyện Pháp Tắc Chi Lực.

Hoàn toàn có thể bù đắp nhược điểm không thể chủ động tu luyện Pháp Tắc Chi Lực.

Chỉ là, có nên học không?

"Nhị ca, ta muốn học Thiên Sương Quyền mà huynh vừa dùng!" "Môn quyền pháp này phối hợp với Băng Chi Pháp Tắc của ta, trong tay ta chắc chắn sẽ mạnh hơn huynh!" Huyền Minh đã đưa ra quyết định, muốn học.

Quyền pháp mà Chúc Cửu Âm sử dụng, thật sự huyền diệu.

Chương 4

Hơn nữa, nó có thể khiến người tu luyện sở hữu Huyền Băng Chi Lực.

Huyền Minh tò mò, nếu môn võ học này trong tay nàng, sẽ có uy lực như thế nào?

"Học, ta dạy!" "Vậy còn Hậu Thổ thì sao?" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Hậu Thổ.

Nỗi lo trong lòng cũng tan biến.

Thực tế, hắn có chút lo lắng Tổ Vu sẽ từ chối.

Dù sao, Thập Nhị Tổ Vu đều là những kẻ cố chấp.

Luôn đi theo bước chân Bàn Cổ, kính trọng Bàn Cổ.

Vạn năm chung sống, Chúc Cửu Âm biết họ chỉ một lòng tu luyện Cửu Chuyển Thần Công mà Bàn Cổ truyền lại.

Căn bản không có ý định đi một con đường thuộc về riêng mình.

Bây giờ, Huyền Minh không từ chối, đây là một điểm tốt.

"Có lẽ Nhị ca có thể hỏi ý kiến các huynh trưởng khác!" "Dù sao Nhị ca đã khai sáng một con đường tu luyện mới, đây là một sự kiện trọng đại!" Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

Nàng không từ chối, cũng không phản đối.

Ngược lại, đề xuất xem ý kiến của các Tổ Vu khác.

"Được, vậy chúng ta về Bàn Cổ Thần Điện, triệu tập các huynh đệ!" Chúc Cửu Âm đưa ra quyết định.

Dạy một người cũng là dạy, dạy mười một người cũng là dạy.

Chỉ là, trong lòng hắn có chút lo lắng.

Thập Nhị Tổ Vu, những người khác liệu có chấp nhận Võ Đạo như Huyền Minh không?

Lòng trung thành với Bàn Cổ, chỉ khiến họ cố chấp đi theo con đường cũ.

Đặc biệt là hiện tại mọi người đang sống an nhàn, muốn thuyết phục họ thay đổi, điều đó không khác gì khó hơn lên trời.

Hơn nữa, liệu tất cả võ học hiện tại có phù hợp với các Tổ Vu khác không?

Trong lòng hắn, có vô hạn nghi ngờ.

Nhưng Chúc Cửu Âm sẽ không từ bỏ khả năng này.

Đã đến thế giới Hồng Hoang, trở thành Vu Tộc.

Vậy tự nhiên phải vì Vu Tộc mà suy nghĩ, cố gắng hết sức để thuyết phục Thập Nhị Tổ Vu.

Thành công hay không, đó là chuyện khác.

Cứ hết lòng là được! .....

Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu hội tụ.

"Nhị ca, triệu tập chúng ta, có chuyện gì vậy?" "Ta đang định quyết đấu với Cộng Công mà!" Một hán tử vạm vỡ với mái tóc đỏ, da đỏ rực hô lớn.

Hắn chính là Hỏa Chi Tổ Vu, Chúc Dung.

Còn lại, lần lượt là: Không Gian Tổ Vu, Đế Giang.

Mộc Chi Tổ Vu, Cú Mang.

Kim Chi Tổ Vu, Nhục Thu.

Thủy Chi Tổ Vu, Cộng Công.

Băng Chi Tổ Vu, Huyền Minh.

Thổ Chi Tổ Vu, Hậu Thổ.

Lôi Chi Tổ Vu, Cường Lương.

Phong Chi Tổ Vu, Thiên Ngô.

Điện Chi Tổ Vu, Hấp Tư.

Độc Chi Tổ Vu, Xa Bỉ Thi.

"Lần này triệu tập mọi người, là vì sự phát triển của Vu Tộc chúng ta!" "Ta đã sáng lập một con đường tu luyện mới, tên là Võ Đạo!" "Đạo này có thể tu luyện nhục thân và Pháp Tắc Chi Lực!" "Có thể Chứng Đạo Thánh Nhân!" Chúc Cửu Âm trả lời.

"Con đường tu luyện mới?" Đế Giang nhíu mày.

"Mặc kệ con đường gì, Nhị ca!" "Huynh đã cắt ngang trận quyết đấu của ta và Cộng Công!" "Hãy để ta chiến đấu với huynh một trận!" "Còn những chuyện khác, đợi sau trận chiến rồi nói!" Chúc Dung gầm lên một tiếng.

Trên người hắn, lửa bỗng bùng lên dữ dội.

Liệt hỏa hùng hùng quấn quanh người hắn, thiêu đốt thiên địa.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Dung dường như hóa thành Ma Thần trong biển lửa.

Hắn không quan tâm đến phương thức tu luyện mới.

Chỉ có chiến đấu!

Đó là phương thức hắn yêu thích nhất.

"Ồ, Chúc Dung, dám khiêu chiến Nhị ca sao!" "Không sợ bị Nhị ca đánh cho tơi bời sao?" Một hán tử da vàng sạm, thân hình vạm vỡ, cởi trần bật cười ha hả.

Hắn chính là đối thủ truyền kiếp của Chúc Dung, Thủy Chi Tổ Vu, Cộng Công!

"Xì, đừng quá xem thường ta!" "Mấy năm nay, ta đã chuẩn bị một chiêu lớn đó!" "Mấy ngàn năm trước, Nhị ca có thể thắng ta, nhưng bây giờ thì chưa chắc đâu!" "Nhị ca, có dám chiến không??" Chúc Dung khiêu khích.

Các Tổ Vu khác cũng hiện lên vẻ tò mò.

Phải biết rằng, không gian và thời gian là những Pháp Tắc quỷ dị nhất.

Đế Giang và Chúc Cửu Âm được công nhận là những cường giả mạnh nhất.

Chúc Dung, rốt cuộc đã chuẩn bị chiêu lớn gì, mà dám khiêu chiến Chúc Cửu Âm?

"Nhị ca, có dám một trận chiến không!" Chúc Dung trực tiếp đưa ra lời khiêu chiến.

Trên người hắn bốc cháy liệt hỏa hùng hùng.

Ngọn lửa này, dường như muốn thiêu đốt cả thiên địa.

"Muốn chiến, vậy thì chiến!" Chúc Cửu Âm dứt khoát nhanh gọn.

Vu Tộc, tính tình hào sảng bá đạo, tuyệt đối không sợ chiến đấu.

Hắn cũng không ngại cho các Tổ Vu hiểu rõ sức mạnh của mình.

Để họ kiến thức uy lực của Võ Đạo.

Có lẽ, có thể thay đổi suy nghĩ của các Tổ Vu.

Dù sao, những Tổ Vu này tuy trung thành với Bàn Cổ, nhưng cũng cực kỳ hiếu thắng.

"Được!" "Nhị ca, ta ra ngoài đánh!" Chúc Dung bật cười ha hả,

tức thì hóa thành một đạo hỏa quang bay về phía bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện.

Thần Hỏa Độn!

Một trong những thần thông hệ Hỏa của Chúc Dung, một niệm là vạn dặm.

Chúc Cửu Âm thấy vậy liền theo sát phía sau.

Chỉ là, vừa ra khỏi Bàn Cổ Thần Điện, liền thấy một hỏa long gào thét lao về phía mình.

Hỏa long khí thế bàng bạc hùng vĩ, nhiệt độ cao chói chang thiêu đốt đại địa.

Gần như ngay lập tức, hỏa long bao trùm Chúc Cửu Âm bên trong.

"Thật là một Chúc Dung, đã học được cách đánh lén rồi!" Chúc Cửu Âm cạn lời.

Ai nói Chúc Dung là kẻ nóng nảy?

Tâm cơ cũng không nhỏ mà!

Lại biết đánh lén.

Không, chẳng lẽ có nghĩa là Chúc Dung căn bản không có tự tin chiến thắng mình.

Chúc Cửu Âm hiểu tâm tình của Chúc Dung.

Khi không thể chiến thắng đối thủ, tự nhiên phải tiên phát chế nhân!

Với lòng hiếu thắng của Chúc Dung, ra tay như vậy, đúng là phong cách của hắn.

Chỉ là, hỏa công chỉ là tiểu đạo!

Đối mặt với hỏa long gào thét, Chúc Cửu Âm tung ra một chiêu

Thiên Sương Quyền!

Một quyền xuất ra, hàn khí tràn ngập, quyền kình hung dũng bành trướng, như tuyết lở.

Quyền thế như sấm sét, với thế không thể cản, thần quỷ khó lường quét ra.

Oanh!

Hỏa long trực tiếp bị phá diệt.

"Lực lượng băng, sao có thể!" "Công thế của Chúc Dung, lại bị phá đơn giản như vậy sao?" Cộng Công không khỏi há hốc mồm.

Giao chiến với Chúc Dung không dưới vạn lần, hắn rõ ràng lửa của Chúc Dung mạnh đến mức nào.

Nhưng bây giờ, Chúc Cửu Âm tùy tiện một quyền đã diệt công thế của Chúc Dung?

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm vừa đánh ra gì vậy?

Lực lượng huyền băng?

Chẳng phải đó là Pháp Tắc của Huyền Minh sao?

Chúc Cửu Âm nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian, tại sao lại cũng có?

Thật sự quá bất khả tư nghị rồi.

"Xem ra, Võ Đạo của Nhị ca có chút môn đạo!" "Chúng ta có kịch hay xem rồi!" "Ừm, Chúc Dung sẽ thua trong mấy chiêu?" Cường Lương cười toe toét, ánh mắt đầy trêu chọc.

"Ta đoán, Nhị ca trong vòng trăm chiêu chắc chắn có thể đánh bại Chúc Dung!" Nhục Thu có vẻ hiền lành.

"Trăm chiêu?" "Cũng quá xem thường Chúc Dung rồi, ta đoán không có bảy ngày bảy đêm, căn bản không thể phân ra thắng bại!" Cú

Mang âm trầm nói.

“Đại ca thì sao?” Huyền Minh nhìn về phía Đế Giang.

Chương 5

Nàng biết Chúc Cửu Âm cường đại.

Tuyệt đối đã vượt qua tất cả Tổ Vu.

Trận chiến này, không có bất kỳ huyền niệm nào.

"Pháp Tắc Thời Gian của Nhị đệ, huyền diệu vô cùng." "Bây giờ lại nắm giữ Băng Chi Lực, ta thật sự không nhìn thấu!" "Năm mươi chiêu, nếu Nhị đệ động chân cách, có lẽ năm mươi chiêu có thể phân ra thắng bại!" Đế Giang đánh giá chiến trường.

Chúc Dung thực lực cường đại, trong mười hai huynh đệ, có thể xếp vào top năm.

Chỉ là, Chúc Dung mạnh, Chúc Cửu Âm còn mạnh hơn.

Hắn cảm nhận được sinh cơ bành trướng, sức mạnh bùng nổ trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

"Năm mươi chiêu?

Ta cảm thấy trong vòng mười chiêu, Nhị ca chắc chắn thắng!" Huyền Minh nói.

"Mười chiêu?

Không thể nào!" "Nhị ca nếu mười chiêu đánh bại Chúc Dung, sau này ta sẽ đi theo Nhị ca!" "Nhị ca bảo ta đi đông, ta tuyệt đối không đi tây!" Cộng Công lắc đầu, không tin Chúc Cửu Âm mười chiêu đánh bại Chúc Dung.

Phải biết rằng, Thập Nhị Tổ Vu, mặc dù có chênh lệch thực lực, nhưng sẽ không quá lớn.

Nếu Chúc Cửu Âm mười chiêu đánh bại Chúc Dung, chẳng phải

có nghĩa là Chúc Cửu Âm đánh cho tơi bời tất cả mọi người sao?

"Hắc hắc, Nhị ca quả nhiên cường đại!" "Võ Đạo mà Nhị ca khai sáng là gì?" Trong lúc mọi người nghị luận, Chúc Dung tò mò đánh giá Chúc Cửu Âm.

Hắn chưa từng hy vọng hỏa long có thể hạ gục Chúc Cửu Âm.

Vừa rồi, chỉ là thử thăm dò mà thôi.

Tiếp theo, mới là trận chiến chính thức.

Chúc Cửu Âm mạnh!

Nhưng càng như vậy, ý chí chiến đấu của Chúc Dung càng sôi sục.

Liệt hỏa hùng hùng bốc cháy trên người hắn, lửa bốc lên tận trời.

Tức thì, nơi Chúc Dung đứng, phạm vi trăm vạn dặm toàn bộ hóa thành biển lửa.

Chúc Dung toàn thân bốc lửa, dường như là Ma Thần bước ra từ biển lửa.

Uy thế vô song!

Chỉ là, mặc cho hỏa diễm hung mãnh, nó vẫn không thể vượt qua lãnh địa của Chúc Cửu Âm.

Nhất thời, một bên quỷ dị tĩnh lặng, một bên lửa bốc lên trời.

Hai loại sức mạnh hoàn toàn khác biệt giao nhau, vô cùng hùng vĩ.

"Không ngờ hắn cũng hiểu mượn thế!" "Không tệ, không tệ!" Chúc Cửu Âm không khỏi tán thưởng.

Sự nắm giữ Pháp Tắc Hỏa của Chúc Dung, vượt xa tưởng tượng của hắn.

Hơn nữa, Chúc Dung mượn thế lửa để cường đại bản thân.

Ý thức chiến đấu, thật sự là cử thế vô song.

"Cái đó gọi là Thế sao?" "Đặt tên Nhị ca thật giỏi!" "Không, chiêu tiếp theo, huynh phải cẩn thận rồi!" Chúc Dung bật cười ha hả.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn dậm chân.

Tức thì, cả người hắn mượn lực đó nhảy lên.

Liệt hỏa hùng hùng hội tụ trên người hắn, hình thành một cơn lốc xoáy lửa.

Cơn lốc xoáy lửa nuốt chửng thiên địa, thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Chính là Hỏa Thần giáng thế.

Một kích, lửa tức thì bao trùm Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, phạm vi trăm vạn dặm đều bị bao phủ trong tuyệt sát nóng bỏng.

"Đến hay lắm!" Chúc Cửu Âm bật cười ha hả.

Đối mặt với công thế cuồng mãnh của Chúc Dung, hắn vẫn bất động.

Chỉ giơ chân lên!

Sau đó một cước đá ra.

Phong Thần Thối - Bạo Vũ Cuồng Phong!

Tức thì, vô số ảnh cước như cuồng phong bạo vũ đổ xuống.

Thiên địa phong vân biến sắc.

Cước kình khủng bố như cuồng phong mãnh liệt, với thế hoành thôi càn khôn, san bằng hoàn vũ bát hoang.

Thậm chí, ngay cả không gian cũng bị cước kình xé rách.

Đây chính là đặc tính xé rách của Phong Thần Thối.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Dung chỉ cảm thấy toàn bộ ảnh cước tràn ngập trước mắt.

Cơn lốc xoáy lửa mà hắn mang theo, không thể chịu nổi uy lực của cước kình.

Vô số lửa tức thì bị cuồng phong xé rách.

Đồng thời, Chúc Dung chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh cường đại giáng xuống người hắn.

Sau đó cả người hắn không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Sao, sao có thể?

Chúc Dung ngơ ngác.

Lần đầu tiên, có thể coi là thăm dò.

Nhưng lần này, hắn đã thi triển toàn lực.

Vẫn bị một chiêu phá công?

Cảnh tượng này, khiến Chúc Dung có chút mơ hồ.

Chúc Cửu Âm, mạnh đến mức này sao?

Phanh!

Thân thể Chúc Dung bay ngược ra xa mấy chục vạn dặm.

Những dãy núi, cây cối, đá lớn trên đường đi đều bị va chạm vỡ vụn.

Bụi bặm khắp nơi, đại địa một mảnh tan hoang.

“Khụ khụ khụ!” Trong đống đổ nát, tiếng ho của Chúc Dung vang lên.

Thậm chí, một ngụm tiên huyết phun ra.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Dung ngơ ngác.

Mình không chịu nổi một cước của Chúc Cửu Âm?

Uy lực đến mức nào?

Một cước đã khiến mình trọng thương?

Thậm chí, xương sườn cũng bị đánh gãy rồi?

Mình sắp thua rồi sao?

Một ý niệm hiện lên trong đầu Chúc Dung.

Trước mặt Chúc Cửu Âm, hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Ngay cả ba chiêu cũng không đỡ nổi?

Chẳng lẽ, thực lực của mình chỉ có vậy thôi sao?

Chúc Dung ngã rạp xuống đất, trong lòng vô cùng uất ức.

"Mạnh quá!" "Đơn giản là chiến đấu nghiền ép!" "Chẳng lẽ thật sự trong vòng mười chiêu phân thắng bại sao?" Trên mặt Cường Lương đầy vẻ không thể tin được.

Chúc Dung hai lần ra tay, không những không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại còn bị trọng thương?

Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi!

"Võ Đạo do Nhị ca sáng tạo ra?" "Sau Băng Chi Lực, lại xuất hiện Phong Chi Lực?

Lực và kỹ kết hợp?" "Phương pháp này, ta cũng có thể học sao?" Ánh mắt Cộng Công sáng rực.

Hai chiêu, Chúc Cửu Âm đánh cho Chúc Dung tơi bời.

Nếu hắn cũng học được phương thức tu luyện này, chẳng phải có nghĩa là hắn cũng sẽ phát huy sức mạnh của mình tốt hơn sao?

Cộng Công nhìn ra được, thực lực của Chúc Cửu Âm không vượt trội quá nhiều.

Chỉ là, Võ Đạo là một kiểu chiến đấu, vừa có sự giao phong sức mạnh của Vu Tộc, lại vừa ẩn chứa những kỹ xảo huyền diệu.

Cú đánh vừa rồi, thế lửa của Chúc Dung hung mãnh, nhưng sức mạnh lại bị phân tán.

Còn Chúc Cửu Âm, một cước của hắn tập trung sức mạnh vào một điểm.

Lấy điểm phá diện, chính vì loại sức mạnh mang tính kỹ xảo này, đã phát huy thực lực của Chúc Cửu Âm đến cực hạn.

"Đại ca, nếu huynh ra tay, ba chiêu có thể trấn áp Chúc Dung không?" Cú Mang hiện lên vẻ tò mò.

Đế Giang, Tổ Vu không gian tốc độ.

Thực lực của hắn, trong Thập Nhị Tổ Vu luôn là một ẩn số.

Hơn nữa, Đế Giang trầm ổn, lão thành.

Xứng đáng là Đại ca!

"Đánh bại Chúc Dung thì đơn giản!" "Nhưng muốn nhẹ nhàng như Nhị đệ thì khó rồi!" "Có lẽ, hắn đã vượt qua ta, trở thành cường giả mạnh nhất trong số huynh đệ chúng ta!" Đế Giang thần sắc phức tạp.

Hắn vui mừng vì Chúc Cửu Âm cường đại, nhưng đồng thời cũng cảm thấy buồn bã.

Thân là huynh trưởng, lẽ ra phải bảo vệ tất cả mọi người.

Hắn vẫn luôn làm như vậy!

Chương 6

Thực lực của hắn, cũng cho phép hắn làm như vậy!

Nhưng bây giờ, ngôi vị cường giả mạnh nhất của Thập Nhị Tổ Vu, phải đổi chủ rồi.

Nhất thời, trong lòng Đế Giang có chút chua xót.

"Cường giả mạnh nhất sao?" Các Tổ Vu trong lòng kinh hãi.

Danh hiệu mà tất cả mọi người đều theo đuổi, bây giờ đã bị Chúc Cửu Âm giành lấy.

"Này, Chúc Dung, không sao chứ?" "Nằm đó làm gì vậy?" "Đánh hay không đánh?

Chẳng lẽ ngay cả ba chiêu của Nhị ca cũng không đỡ nổi?" "Cũng quá yếu rồi!" Giữa một vùng chấn kinh, Cộng Công hô lớn.

Trận chiến, hắn còn chưa xem đủ!

Đã kết thúc rồi.

"Ha… ha ha…" "Đúng là như vậy, ta quá yếu rồi!" "Nhị ca, chiêu tiếp theo, ta sẽ dùng toàn lực của mình!" "Có dám tiếp không?" Chúc Dung từ từ đứng dậy.

Hắn chợt hiểu ra, tuyệt đối không được ngã xuống như vậy!

Hắn phải chiến đấu!

Dốc toàn lực!

Chiến!

Trong khoảnh khắc đó, trên người Chúc Dung bốc cháy liệt hỏa hùng hùng.

Thân thể hắn, đón gió mà lớn lên.

Chỉ trong tích tắc, Chúc Dung hiển hóa ra Tổ Vu Chân Thân cao mười vạn trượng.

Liệt hỏa hùng hùng, hóa thành hỏa long bị Chúc Dung nắm trong tay.

Một luồng khí tức cổ phác, tang thương tỏa ra từ trên người hắn, bao trùm thiên địa.

Trong khoảnh khắc đó, trước biển lửa của Chúc Dung, thiên địa ảm đạm mất sắc.

Dường như, Chúc Dung đã hóa thành nguồn sáng duy nhất của thiên địa.

Chỉ là, luồng ánh sáng đó không mang theo một chút ấm áp nào, mà là sự hủy diệt vô tận.

"Tổ Vu Chân Thân, Chúc Dung tên này chơi thật sao?" "Muốn liều mạng rồi?" Cộng Công ngẩn người.

Tổ Vu Chân Thân, những trận tỷ thí bình thường, đâu cần phải hiển hóa Chân Thân.

Rõ ràng là muốn liều mạng rồi.

Tổ Vu Chân Thân, là tiết tấu của bất tử bất hưu!

"Chúc Dung, mau dừng tay!" "Phát điên rồi sao?

Dùng Tổ Vu Chân Thân với huynh đệ của mình!" Đế Giang không kìm được gào thét.

Chúc Dung tên này, lòng hiếu thắng quá mạnh rồi.

"Ta không tin, ta ngay cả ba chiêu cũng không đỡ nổi!" "Chúc Cửu Âm, chiến đi!" Chúc Dung gào thét, thậm chí mang theo sự điên

cuồng.

Lời nói vừa dứt, thân thể to lớn đó giơ chân lên, một cước đạp về phía Chúc Cửu Âm.

Liệt hỏa hùng hùng bao bọc trên cự cước, không khí trực tiếp bị đốt cháy xì xì.

Thậm chí, cự cước còn chưa hạ xuống, hơi nước trên mặt đất đã bị bốc hơi.

Cỏ cây khô héo, đại địa nứt toác.

"Nhị ca, mau tránh ra!" "Ta ra tay, sẽ chế phục Chúc Dung!" Huyền Minh lạnh lùng hét lên.

Tổ Vu Chân Thân, có thể khiến thực lực của Chúc Dung bạo tăng!

Trừ khi Chúc Cửu Âm cũng hiển hóa Tổ Vu Chân Thân, nếu không chỉ có thể liên thủ.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn bất động, "Một mình ta, đủ rồi!" "Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã phát hành!" "Nhiệm vụ lựa chọn 1: Trực diện nghênh kích Chúc Dung, đạt được Tam Phân Thiên Hạ!" "Nhiệm vụ lựa chọn 2: Né tránh công kích của Chúc Dung, đạt được Lăng Ba Vi Bộ!" Gần như đồng thời, âm thanh hệ thống vang lên.

"Hệ Thống, còn dùng lựa chọn nữa sao?" "Ta chọn 1!" Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa ra lựa chọn.

Lăng Ba Vi Bộ sao có thể so với Tam Phân Thiên Hạ.

Phải biết rằng, võ học hiện tại hắn đang luyện là Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Tuy có Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền và Bài Vân Chưởng.

Nhưng chiêu thức thật sự thích hợp với Tam Phân Quy Nguyên

Khí chính là Tam Phân Thần Chỉ.

Tam Phân Thiên Hạ, chính là chiêu thức trong Tam Phân Thần Chỉ.

Chiêu này chuyên phá nhục thân.

Theo chiêu thức Tam Phân Thiên Hạ hiện lên trong đầu, Chúc Cửu Âm hít thở sâu.

Một luồng khí thế kinh thiên động địa tỏa ra từ trên người hắn.

Sau đó, Chúc Cửu Âm điểm một chỉ.

Một chỉ, nhanh như sấm sét, thậm chí mang theo âm thanh hủy diệt, với thế phá diệt tinh thần bao trùm ba đường hạ trung hạ của Chúc Dung.

Trong khoảnh khắc đó, các Tổ Vu không khỏi trợn tròn mắt.

Chúc Cửu Âm, công kích có hiệu quả không?

"Mạnh quá, Võ Đạo sao?" "Công kích có hiệu quả không?" "Chẳng lẽ không cảm thấy phương thức công kích của ta giống như loài săn mồi sao?

Nhị đệ càng ngày càng đi thụt lùi rồi!" "Chẳng lẽ truyền thừa của Phụ Thần, không bằng những phương thức công kích của loài săn mồi sao?" Các Tổ Vu vẻ mặt chấn động, phương thức công kích của Chúc Cửu Âm khiến họ mở rộng tầm mắt.

Chỉ có Đế Giang bày tỏ sự bất mãn.

Phương thức công kích Võ Đạo mà Chúc Cửu Âm thể hiện, trong mắt hắn quá giống với phương thức công kích của yêu thú.

Hoa hòe hoa sói, chiến đấu thật sự, không cần phức tạp như vậy, một quyền là đủ.

Hắn không biết rằng sau này con đường tu luyện Nguyên Thần sẽ

được cường đại, hắn chỉ cho rằng Chúc Cửu Âm đã đi vào tà đạo.

Có thể nói, khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm được vạn chúng chú mục.

Tất cả mọi người đều nhìn Chúc Cửu Âm, không động dụng Tổ Vu Chân Thân, liệu công kích có hiệu quả không?

Oanh long!

Một tiếng động lớn.

Khi Thần Chỉ và cự cước của Chúc Dung va vào nhau.

Tức thì, một luồng cự lực khủng bố trực tiếp đánh bay thân thể mười vạn trượng của Chúc Dung.

Oanh long một tiếng, hắn ngã rạp xuống đất.

Tức thì, bụi bặm khắp nơi, núi sông sụp đổ, đại địa vỡ nát.

Khoảnh khắc đó, Chúc Dung có chút mơ hồ.

Chuyện gì vừa xảy ra?

Mình là ai?

Mình đang ở đâu?

Mình ngã xuống rồi sao?

"Lại!" Chúc Dung ngẩn người một lúc lâu, gào thét một tiếng, lần nữa đứng dậy.

"Võ Đạo, chính là Võ Đạo!" "Nó không phải là Pháp của Nguyên Thần yêu thú công kích." Chúc Cửu Âm ngạo nghễ đứng.

Lời nói của Đế Giang, hắn đã nghe thấy.

Theo lời Đế Giang, hắn đã trực tiếp đưa Võ Đạo vào hàng không được coi trọng.

Nhưng thực tế, Võ Đạo và Pháp tu luyện Nguyên Thần hoàn toàn khác nhau.

Pháp tu luyện Nguyên Thần, điều động Nguyên Khí Thiên Địa, tu luyện Pháp Lực.

Nhưng Võ Đạo, điều động sức mạnh nhục thân, Vu Lực.

Đương nhiên, vạn pháp quy nhất, dù là Đạo nhục thân, Đạo Nguyên Thần, Võ Đạo.

Cuối cùng đều quy về bản nguyên, thành Thánh Nhân.

Nhưng Võ Đạo tuyệt đối không phải Pháp tu luyện Nguyên Thần.

Nó phù hợp với chiến pháp lực và kỹ của Vu Tộc.

Khiến kỹ xảo chiến đấu của Vu Tộc lên một tầm cao mới.

Thậm chí những võ học cao thâm, cũng huyền diệu như Pháp tu luyện Nguyên Thần.

Nhưng, Võ Đạo chính là Võ Đạo.

Nhìn Chúc Dung một lần nữa đứng dậy, thân hình Chúc Cửu Âm hóa thành một đạo tàn ảnh.

Công kích của hắn khi thì nặng nề, như tam xuyên ngũ nhạc.

Khi thì cuồng bạo, như bài sơn đảo hải, với thế hủy diệt tinh thần.

Thân hình linh động, khi thì như cuồng phong, khi thì như gió nhẹ.

Một quyền, một cước, một chưởng, tùy tay thi triển.

Vô tận công thế trực tiếp bao trùm Chúc Dung.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Dung ngơ ngác.

Cảm giác trong mắt, trong tai toàn là ảnh quyền, chưởng phong.

Cuồng phong đang gào thét, biển mây cuồn cuộn, sương tuyết bay

lả tả.

Cảnh tượng trước mắt thật sự đã đảo lộn nhận thức của hắn.

Phải biết rằng, những trận chiến trước đây, ai có thân thể càng to lớn, sức mạnh càng cường đại.

Khả năng thắng lợi tự nhiên sẽ càng cao.

Nhưng bây giờ, Chúc Cửu Âm không hiển hóa Chân Thân, mà lại thể hiện một loại kỹ xảo chiến đấu khác.

Võ Đạo!

Chương 7

Phương thức công kích, quỷ quyệt đa biến.

Một quyền một cước, đại khai đại hợp, dương cương chí cực.

Nhưng trong chí cương chí dương, lại mang theo một tia linh động.

Ngay cả một sợi lông của Chúc Cửu Âm hắn cũng không chạm tới được, chỉ có thể bị động chịu đòn.

"Ta nhận thua!" "Nhị ca, đừng đánh nữa, ta nhận thua rồi!" Chúc Dung vội vàng tán đi Tổ Vu Chân Thân.

Hắn không thể đánh thêm nữa.

Mặc dù hắn thích chiến đấu, nhưng tuyệt đối không phải một kẻ cuồng ngược.

Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi.

Vừa đánh vừa nghĩ, tâm lý sụp đổ rồi!

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ đánh bại Chúc Dung!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Thập Vạn Hỏa Cấp!" Võ Đạo Biến Dị Quyển: Ngẫu nhiên đề thăng cấp độ biến dị Võ Đạo.

Thập Vạn Hỏa Cấp: Sát chiêu Tam Phân Thần Chỉ, tu luyện đến cực hạn, có thể đánh ra ức vạn đạo chỉ ảnh bắn ra tứ diện bát phương, lực có thể hủy thiên diệt địa, phá diệt càn khôn.

"Đồ tốt đấy!" Nghe hệ thống nhắc nhở, khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười.

Võ Đạo Biến Dị Quyển, sau khi võ học thăng cấp không biết sẽ có

bất ngờ gì.

Thập Vạn Hỏa Cấp, càng phù hợp với sát chiêu Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Một chiêu hạ xuống, thần cản giết thần, phật cản giết phật.

Đối chiến với Chúc Dung, thu hoạch phong phú!

Vậy, chẳng phải có nghĩa là Võ Đạo cần không ngừng chiến đấu để có được những phần thưởng liên tục sao?

"Chúc Dung, thật là phế vật mà!" "Ngay cả ba chiêu của Nhị ca cũng không đỡ nổi!" Cộng Công ở một bên không kìm được trào phúng.

"Khốn kiếp, không phải ta yếu, Nhị ca quá mạnh rồi!" "Này, ta đỡ được bốn chiêu đó được không?" "Có bản lĩnh, đi khiêu chiến Nhị ca thử xem!" Chúc Dung khó chịu rồi.

Yếu sao?

Tuyệt đối không yếu, chỉ là, Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi.

"Đúng là như vậy!" "Không phải các ngươi yếu, mà là ta quá mạnh!" "Huynh đệ, đã thấy chưa, đó chính là Võ Đạo!" "Một loại đạo tu luyện có thể cường đại nhục thân và Pháp Tắc Chi Lực của chúng ta!" Chúc Cửu Âm bật cười ha hả, hào sảng đại khí.

"Nhị ca, Võ Đạo nhất định phải dạy ta!" Cộng Công không kìm được hô lớn.

Võ Đạo còn thần kỳ hơn hắn tưởng.

Hơn nữa, Võ Đạo vẫn là quyền với quyền, nhục với nhục so tài.

Chỉ là, nó có thêm một phần kỹ xảo so với chiến đấu thông thường.

Phương thức này, có thể chấp nhận.

"Có ta!" "Đừng hòng lấn lướt ta!" Chúc Dung giơ tay.

Kiến thức được sự lợi hại của Võ Đạo, hắn không thể từ bỏ.

"Được được được, ta đều dạy!" Chúc Cửu Âm bật cười ha hả.

Quả nhiên, đối phó với những khối gỗ bướng bỉnh của Tổ Vu.

Nói nhiều, không bằng trực tiếp ra tay.

Chỉ cần Tổ Vu nguyện ý học, hắn nguyện ý dạy!

Vu Tộc cường đại, chỉ là chuyện sớm muộn.

Chỉ là, lúc này.

Đế Giang lại hừ lạnh một tiếng.

"Đó là bàng môn tả đạo!" "Chúng ta theo bước chân của Phụ Thần, không thể phản bội Đại Đạo của Phụ Thần!" Trong lời nói của Đế Giang, đầy vẻ bất mãn.

Các Tổ Vu khác nghe vậy liền nhíu mày.

Phản bội Đại Đạo của Phụ Thần, rõ ràng là trách nhiệm mà họ không thể gánh vác.

Chỉ là, sự cường đại của Võ Đạo, họ cũng nhìn thấy rõ.

Nhất thời, các Tổ Vu chìm vào im lặng.

Ngay cả Cộng Công, Chúc Dung cũng rơi vào trầm mặc.

"Bàng môn tả đạo." "Chúng ta theo bước chân của Phụ Thần, không thể phản bội Đại Đạo của Phụ Thần!" Ánh mắt Đế Giang lạnh lẽo.

Võ Đạo, hắn không thể chấp nhận.

Vu Tộc, chỉ cần truy cầu bước chân của Bàn Cổ là đủ rồi.

Có truyền thừa của Bàn Cổ, đã đủ rồi.

Căn bản không cần tìm kiếm con đường khác.

Khai sáng Võ Đạo, là phản bội!

"Đại ca, chúng ta đều là huyết mạch của Phụ Thần!" "Nói về sự kính trọng đối với Phụ Thần, ta sẽ không kém huynh nửa phần!" "Nhưng, kính trọng và tu luyện là hai chuyện khác nhau!" "Ta tuy kế thừa huyết mạch của Phụ Thần, nhưng Cửu Chuyển Thần Công tu luyện đến cực hạn cũng không thể so với Phụ Thần!" "Chỉ có khai mở một con đường mới, mới có thể đi ra một con đường thuộc về chúng ta!" "Đây không phải phản bội, mà là khai sáng một con đường mới!" Chúc Cửu Âm giải thích.

Điều hắn lo lắng nhất, cuối cùng cũng xảy ra.

Thuyết phục được một phần Tổ Vu, nhưng lại bị Đế Giang ngăn cản.

Phản bội Phụ Thần, ly kinh phản đạo.

Cái mũ lớn đó đội xuống, ai dám gánh vác?

E rằng nếu không chống lại Đế Giang, các Tổ Vu khác dù có hứng thú, cũng không dám công khai học tập Võ Đạo.

"Bỏ gốc theo ngọn!" "Đại Đạo của Phụ Thần, chính là con đường thích hợp nhất cho chúng ta!" "Vừa mới đi vào con đường sai lầm, Nhị đệ, bây giờ tỉnh ngộ còn chưa muộn!" Đế Giang giận dữ quát.

Trong mắt hắn, Bàn Cổ là tồn tại khai sáng Hồng Hoang.

Cả thế giới đều do Bàn Cổ khai tịch, thân là hậu duệ Bàn Cổ, tự nhiên phải tôn trọng Bàn Cổ, kế thừa truyền thừa của Bàn Cổ.

Chỉ có con đường của Bàn Cổ, mới là chính thống.

Bất kỳ con đường nào khác biệt với Bàn Cổ, đều là tà môn oai

đạo.

Thật sự, không đáng nhắc tới!

Chúc Cửu Âm đã đi vào bàng môn tả đạo.

"Đại ca, thứ cho ta không thể chấp nhận!" "Cứ cố chấp như vậy, huynh đệ sau này làm sao Chứng Đạo?" "Huynh muốn đẩy ta vào tuyệt cảnh!" Chúc Cửu Âm bất lực.

Vu Tộc kính trọng Bàn Cổ, không có gì để chê trách.

Chỉ là sự kính trọng đó của Tổ Vu quá ngu muội.

Thế giới Hồng Hoang, cường giả vi tôn.

Kẻ đi vào con đường sai lầm, bỏ gốc theo ngọn, không phải là hắn!

Thật sự cho rằng kế thừa Cửu Chuyển Thần Công của Bàn Cổ, là con đường thích hợp nhất sao?

Thực tế, sai lầm lớn.

Tổ Vu là do Tinh Huyết của Bàn Cổ sinh ra, tư chất căn bản không bằng Bàn Cổ.

Bàn Cổ Cửu Chuyển Thần Công còn thất bại trong việc Chứng Đạo, Tổ Vu làm sao có thể tu luyện Cửu Chuyển Thần Công đến cảnh giới của Bàn Cổ?

Ngay cả Pháp Tắc Chứng Đạo, cũng đáng tin cậy hơn Cửu Chuyển Thần Công Chứng Đạo rất nhiều.

Chỉ tiếc, từ biểu cảm của Đế Giang có thể thấy.

Hắn cố chấp bảo thủ, căn bản sẽ không thay đổi.

Thậm chí, sẽ không cho các Tổ Vu khác thay đổi.

"Tuyệt cảnh?" "Nhị đệ, nói quá sự thật!" "Chúng ta là huyết mạch

của Phụ Thần, thế giới này có nguy hiểm gì?" "Chỉ cần ở trong Bàn Cổ Thần Điện, thực lực của ta sẽ không ngừng thăng tiến!" "Ai sẽ là đối thủ của ta?!" Trong lời nói của Đế Giang, đầy niềm tin và kính trọng đối với Bàn Cổ.

Chúc Cửu Âm biết, dù thế nào, Đế Giang cũng sẽ không nghe.

Thật vậy, ở trong Bàn Cổ Thần Điện, thực lực sẽ không ngừng tăng lên.

Chỉ là, cần thời gian dài đằng đẵng.

Hiện tại Tổ Vu, nguyện ý ở trong Bàn Cổ Thần Điện, nhận sự che chở của Bàn Cổ Thần Điện.

An nguy tự nhiên không phải lo lắng.

Nhưng sau này thì sao?

Một khi Tổ Vu rời khỏi sự che chở của Bàn Cổ Thần Điện, tiến vào Hồng Hoang, tự nhiên sẽ nảy sinh nhân quả với sinh linh Hồng Hoang.

Hơn nữa, một khi Vu Tộc sinh sôi, Bàn Cổ Thần Điện có còn đủ sức chứa không?

Chỉ là, làm sao khuyên nhủ Đế Giang và những người khác?

Những chuyện chưa xảy ra, các Tổ Vu căn bản sẽ không tin.

Hơn nữa, trưởng huynh như cha!

Lời nói của Đế Giang, vẫn luôn là chân lý.

Nếu hắn sinh ra sớm hơn một chút, trở thành lão đại, thì đủ sức dẫn dắt Tổ Vu thay đổi.

Chỉ tiếc, hắn chỉ là lão nhị.

Mặc dù có người nguyện ý đi theo thay đổi, nhưng dưới lời nói

của Đế Giang, ai cũng không dám thật sự thực hiện sự thay đổi.

Vi phạm ý chí của Bàn Cổ, Tổ Vu không thể gánh vác trách nhiệm đó.

"Thôi vậy!" "Đã Đại ca không nguyện ý học, vậy ta không dạy cũng được!" "Ta chuẩn bị ra ngoài du lịch một phen, xin từ biệt!" Chúc Cửu Âm quyết định rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện.

Chiến đấu là phương pháp tốt nhất để tăng cường thực lực.

Đồng thời, hắn có Võ Đạo Biến Dị Hệ Thống, cơ duyên của hắn không nằm trong Bàn Cổ Thần Điện.

Mà là thế giới Hồng Hoang rộng lớn.

"Muốn ra ngoài sao?" Đế Giang nhíu mày.

"Đúng vậy!" Chúc Cửu Âm gật đầu.

"Nhị đệ, rốt cuộc huynh đang làm gì!" "Bàn Cổ Thần Điện, chẳng lẽ không tốt sao?" "Nhị ca, đừng ra ngoài, huynh đệ chúng ta ở cùng nhau tốt biết bao!" "À, bên ngoài có gì hay ho đâu, đừng ra ngoài!" Các Tổ Vu nhao nhao khuyên nhủ.

Chương 8

Chỉ là, ý định rời đi của Chúc Cửu Âm đã quyết.

Ở lại Bàn Cổ Thần Điện, tu vi tuy sẽ tăng trưởng, nhưng quá chậm.

Đợi sau này Vu Tộc xuất thế, các Tổ Vu mà vẫn chưa đạt đến tu vi Chuẩn Thánh, căn bản không thể thoát khỏi sự tính kế của các Đại Thần Thông Chi Sĩ.

Hiện tại, bên ngoài chính là thời kỳ Đại Kiếp của Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc.

Thế giới Hồng Hoang khắp nơi là cơ duyên.

Ra ngoài, không chỉ tu vi tăng trưởng, mà còn phải cướp đoạt cơ duyên.

Những bảo vật đó, có thể thu được bao nhiêu thì thu bấy nhiêu.

Không dùng được, cũng tuyệt đối không để tiện nghi cho các tu sĩ khác.

Khi đó, không có Pháp Bảo, lấy gì mà đấu với Vu Tộc!

Ra ngoài du lịch, là lựa chọn tốt nhất hiện tại. ----Cầu tiên hoa, bình luận phiếu, nguyệt phiếu, đả thưởng--- "Nhị ca, ta thật sự sẽ gặp phải tuyệt cảnh sao?" Bên rìa Trọc Khí thế giới.

Chúc Cửu Âm muốn rời đi, Hậu Thổ và Huyền Minh tiễn đưa một đoạn đường.

Khi chia tay, Hậu Thổ rốt cuộc không thể nhịn được nỗi lòng mình.

"Ngươi hẳn biết ta tu luyện Thời Gian Pháp Tắc!

Ta đã nhìn thấy tương lai trong Trường Hà Thời Gian!

Sau này, Vu Tộc ta sẽ trở thành nhân vật chính của Thiên Địa!

Chỉ là, đó cũng là lúc tai nạn bắt đầu!" Chúc Cửu Âm bịa ra một lý do.

Chẳng lẽ hắn lại nói là bản thân xuyên việt sao?

"Nhị ca đã nhìn thấy tương lai trong Trường Hà Thời Gian sao?

Vậy Nhị ca đã thấy những tai nạn gì?" Hậu Thổ nhịn không được truy vấn.

"Sau này, sẽ có tu sĩ chứng đắc Thánh Đạo.

Các tu sĩ đó sẽ truyền bá pháp tu luyện Nguyên Thần, sinh linh Hồng Hoang thế giới sẽ không ngừng mạnh lên.

Thậm chí có thể thành Thánh!

Vu Tộc ta, không có Nguyên Thần, căn bản không thể tu luyện Nguyên Thần chi đạo.

Cuối cùng, sẽ lụi tàn trong Lượng Kiếp." Chúc Cửu Âm khẽ thở dài.

Vu Tộc, là tồn tại chân chính kế thừa truyền thừa Bàn Cổ trong Hồng Hoang thế giới.

Đáng tiếc, không có Nguyên Thần, không thông thiên số.

Cuối cùng sẽ tan thành mây khói.

Đã là Vu Tộc, đương nhiên phải nghịch thiên cải mệnh.

Vì Đế Giang không muốn thay đổi, vậy thì chỉ có thể không ngừng mạnh lên.

Thậm chí, trải sẵn một con đường cho Vu Tộc.

"Pháp tu luyện Nguyên Thần lợi hại đến vậy sao?" Huyền Minh

nhíu mày.

"Có Nguyên Thần, sẽ biết thiên số!

Ta không có Nguyên Thần, không hiểu đại thế, một khi Đạo Thống được định, Vu Tộc ắt sẽ thành dị số!

Hơn nữa, Vu Tộc hiếu chiến, ăn thịt, vô hình trung lại càng thêm nhiều nhân quả.

Một khi ta không có cường giả tuyệt đối tọa trấn, ắt sẽ bị quần công!" Chúc Cửu Âm khẽ thở dài.

Giá như Vu Tộc có một hai Thánh Nhân, kết cục cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Chỉ tiếc, trong thần thoại, Vu Tộc chỉ có một Hậu Thổ thành Thánh.

Nhưng Hậu Thổ lại bị giam cầm, không thể rời khỏi Luân Hồi.

Không, cũng chính vì Luân Hồi tồn tại, mới bảo tồn được một phần Vu Tộc.

Giá mà Hậu Thổ không bị giam cầm, hoặc giả Vu Tộc có thêm một Thánh Nhân nữa, lịch sử thần thoại chắc chắn sẽ được viết lại.

"Thế nhưng, đây là thế giới Phụ Thần khai tích, ai dám làm hại ta?" Huyền Minh nhíu mày, sát khí chợt hiện.

"Chính vì đây là thế giới do Phụ Thần Bàn Cổ khai tích.

Sự tồn tại của ta, chính là vướng bận!

Thôi bỏ đi, nói nhiều cũng vô ích!

Nhị ca ta đây sẽ du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm một tia cơ duyên!

Chỉ tiếc lần này không thể dạy Thiên Sương Quyền!" Chúc Cửu Âm lộ ra vẻ tiếc nuối.

Bất kể thời gian, địa điểm, hiện tại đều không phải thời cơ tốt để truyền dạy Thiên Sương Quyền cho Huyền Minh.

"Vậy ta đợi Nhị ca lần sau dạy!

Nhị ca cứ yên tâm, ta sẽ tìm cơ hội thuyết phục Đại ca!" Huyền Minh nghiêm túc nói.

Võ Đạo, chính là một loại phương thức tu luyện được công nhận.

Đế Giang tuy không cho phép, nhưng tin rằng sớm muộn gì Đế Giang cũng sẽ thay đổi.

"Hy vọng ngày đó sớm đến!

Đi đây, các muội hãy tu luyện thật tốt!

Dù sao thì, thế giới này, ai mạnh kẻ đó có lý!" Chúc Cửu Âm nói xong, liền trực tiếp bước ra khỏi kết giới.

Điểm đến là Bất Chu Sơn cách đó không xa.

Tương truyền, Bất Chu Sơn là hóa thân từ cột sống của Bàn Cổ.

Thân là hậu duệ Bàn Cổ, sao có thể không đến Bất Chu Sơn bái tế một lần?

Hồng Hoang thế giới, rộng lớn vô cùng.

Chúc Cửu Âm rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, một đường đi về phía Bất Chu Sơn.

Đi một cái, đã trăm năm.

Trong trăm năm này, Chúc Cửu Âm đã được chứng kiến sự khủng bố của Hồng Hoang.

Tam Tộc dẫn dắt các chủng tộc phụ thuộc chinh phạt không ngừng, vô số sinh linh vẫn lạc trong đó.

Giữa Thiên Địa, oán khí trùng thiên, oan hồn khắp nơi.

Một thế giới Hồng Hoang tốt đẹp, lại bị Tam Tộc giày vò đến mức ô yên chướng khí.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm trên đường đi, cũng gặp không ít phiền toái.

Nhưng, mỗi lần Chúc Cửu Âm đều khiến kẻ địch tan thành tro bụi, im hơi lặng tiếng.

Trên chiến trường Hồng Hoang chinh phạt không ngừng, mỗi ngày đều có sinh linh tử vong.

Hành vi của Chúc Cửu Âm ngược lại cũng không gây ra đại loạn.

Những trận chiến giết chóc trên đường, cũng khiến Chúc Cửu Âm thu hoạch không ít.

Tam Phân Quy Nguyên Khí biến dị cấp ba, Phong Thần Thối, Bài Vân Chưởng, Thiên Sương Quyền cũng biến dị cấp hai.

Uy lực tăng lên không ít, đồng thời gia tăng thêm các trạng thái Thần Phong, Quỷ Vân, Băng Liệt, Hóa Công, Sinh Cơ.

Thần Phong là dị phong Hồng Hoang, có thể tước đoạt huyết nhục của người khác.

Quỷ Vân mang theo hiệu quả che chắn Thần Thức.

Băng Liệt gây ra hiệu quả đóng băng, chảy máu liên tục.

Hóa Công có thể hóa giải hoặc chuyển dời một phần công kích của kẻ địch.

Sinh Cơ, tăng tốc năng lực trị liệu.

Đồng thời, tu vi của hắn cũng từ Đại La Kim Tiên ngũ chuyển đạt tới lục chuyển.

Chỉ cần tấn cấp Chuẩn Thánh, với nhục thân Tổ Vu, nếu Tiên

Thiên Chí Bảo không xuất hiện, đủ sức quét ngang Hồng Hoang.

"Vậy Bất Chu Sơn là do cột sống Phụ Thần hóa thành sao?

Tương truyền Bất Chu Sơn còn tồn tại tàn niệm ý chí của Phụ Thần, không biết thật giả thế nào!" Chúc Cửu Âm ngẩng đầu nhìn lên, tâm tình kích động.

Trải qua trăm năm, cuối cùng cũng đến được Bất Chu Sơn.

Chỉ là, ngay lúc này.

Trời bỗng trở nên tối tăm vô cùng.

Một luồng uy áp khủng bố bao trùm toàn thân Chúc Cửu Âm.

Ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một móng thú khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Trên móng thú, tản mát ngũ sắc thần quang.

Dường như tam xuyên ngũ nhạc đều phải bị một móng này trấn áp.

"Kỳ Lân Ấn!" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Nhận ra đây là một loại phương thức công kích, trong trăm năm qua hắn từng giết một tộc Kỳ Lân.

Kỳ Lân Ấn là Linh Bảo của tu sĩ Kỳ Lân tộc.

Tu sĩ Kỳ Lân tộc không tu luyện Linh Bảo, mà ngược lại dung luyện các loại bảo vật vào móng phải của mình.

Từ đó hình thành nên Kỳ Lân Ấn độc nhất vô nhị.

Kỳ Lân Ấn vô kiên bất tồi, vô vật bất phá.

Dựa theo thực lực tu sĩ khác nhau, trình độ tế luyện khác nhau, uy lực cũng hoàn toàn khác biệt.

Tương truyền, lão tổ tông Kỳ Lân tộc là Thủy Kỳ Lân.

Kỳ Lân Ấn của ngài ấy có uy lực Tiên Thiên Chí Bảo.

Kỳ Lân Ấn trước mắt này, uy lực phi phàm, chỉ sợ có uy lực của Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Chương 9

Rốt cuộc là ai, dám gây phiền toái?

Đối mặt với Kỳ Lân Ấn từ trời giáng xuống, Chúc Cửu Âm tung ra một quyền.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, chấn động Thiên Địa.

Mặt đất trực tiếp vỡ nát hàng triệu dặm, bụi đất bay tứ tung.

"Thiếu chủ ra tay, tên kia chắc chắn phải chết!" Từ đằng xa, chỉ thấy một đám tu sĩ Kỳ Lân tộc bước tới.

Tu sĩ trẻ dẫn đầu, mặt mày kiệt ngao.

"Bản thiếu chủ ra tay, tự nhiên lũ sâu kiến này không còn đường sống!

Nào, xác định người đã giết đệ đệ ta, chính là tên này?" Thiếu chủ Kỳ Lân tộc mặt đầy kiêu ngạo nhìn về phía tu sĩ bên cạnh.

"Chính hắn!

Ta cảm nhận được oán khí của huynh đệ ta trên người hắn!" Tu sĩ Kỳ Lân gật đầu.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào phế tích, đầy vẻ giải thoát, thống khoái.

"Kẻ thù, cuối cùng cũng chết rồi!" Chỉ là, ngay lúc này, lại thấy sắc mặt Thiếu chủ Kỳ Lân đại biến.

Hắn cảm giác Kỳ Lân Ấn bị dị lực xâm thực.

"Chẳng lẽ, chưa chết?" Một ý niệm khó tin hiện lên trong đầu Thiếu chủ Kỳ Lân.

Kỳ Lân Ấn vô kiên bất tồi.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng sẽ bị một kích đánh cho hồn phi phách tán.

Hiện tại, lại bị đỡ được?

"Kỳ Lân tộc xưng bá Tẩu Thú chi Chủ!

Chỉ biết dùng chút thủ đoạn đánh lén sao?" Trong phế tích, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Sau đó, chỉ thấy Kỳ Lân Ấn khổng lồ bay ngược trở lại.

"Quái vật gì vậy?" Thiếu chủ Kỳ Lân sắc mặt đại biến.

"Một Đại La Kim Tiên nho nhỏ, lại đỡ được Kỳ Lân Ấn?" Thiếu chủ Kỳ Lân vẫy tay, trực tiếp thu hồi Kỳ Lân Ấn đang bay ngược.

Ánh mắt các tu sĩ nhìn qua, chỉ thấy trong bụi bặm, một thân ảnh nhanh chóng hiện ra.

Khoảnh khắc sau, Chúc Cửu Âm bước ra!

Sau đó một quyền đánh tới!

Trong nháy mắt, quyền ảnh khổng lồ trực tiếp lao về phía các tu sĩ Kỳ Lân.

Nơi nó đi qua, vạn vật trực tiếp hóa thành băng điêu.

Chiến!

Không chút do dự, không chút e dè.

Ngay cả đối thủ là Kỳ Lân tộc cũng không hề sợ hãi!

Người không phạm ta, ta không phạm người!

Người nếu phạm ta, ta tất tru chi!

Đó là đạo nghĩa của Chúc Cửu Âm!

“Đỡ lấy!

Hộ vệ, hộ vệ!” Đối mặt với công kích cuồng bạo của Chúc Cửu Âm, các tu sĩ Kỳ Lân lập tức tế xuất Pháp Bảo của mình.

Trong nháy mắt, các loại Kỳ Lân Ấn trực tiếp đánh về phía Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, có tu sĩ Kỳ Lân trực tiếp hiện hóa Chân Thân, đỡ lấy quyền ảnh của Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, đối mặt với công kích của mọi người, Chúc Cửu Âm không thèm để ý, như gió như ma.

Quyền của hắn, đi thẳng vào chỗ hiểm!

Thần cản giết Thần, Phật cản đồ Phật!

Trong nháy mắt, Chúc Cửu Âm cùng tu sĩ Kỳ Lân tộc chiến thành một đoàn.

Công kích của hai bên hủy thiên diệt địa.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm tuy rằng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên lục chuyển.

Nhưng công kích của hắn lại bá đạo dị thường, như cuồng phong bão táp, thế không thể đỡ.

Thậm chí, Thiên Địa dị tượng.

Sương tuyết bay lả tả, cuồng phong gào thét, mây biển cuộn trào.

Chỉ trong nháy mắt, đã có mấy tu sĩ Kỳ Lân thảm tử trong tay Chúc Cửu Âm.

Dị động như vậy, tự nhiên đã hấp dẫn sự chú ý của không ít sinh linh.

“Ta không nhìn lầm chứ?

Tên kia điên rồi sao, lại dám chọc giận Kỳ Lân tộc!

Không, không nhìn lầm, tên kia đúng là điên rồi!

Bởi vì bọn chúng xem ta như cá thịt, người Kỳ Lân muốn giết ta, ta tự vệ phản kích chẳng lẽ không được sao?" Bên trong Bất Chu Sơn, một đám yêu thú trốn ở xa lén lút quan sát.

Có kẻ chế giễu Chúc Cửu Âm không biết tự lượng sức, cũng có kẻ bất bình thay hắn.

"Hừ, phản kích cũng phải xem đối tượng là ai chứ!

Là Kỳ Lân tộc xưng bá Thiên Địa đó!

Có sức lực và cá tính, chi bằng nhanh chóng bỏ chạy đi!

Đắc tội chúng, cả Hồng Hoang cũng không có chỗ đặt chân!" Yêu thú cười nhạo Chúc Cửu Âm không biết tự lượng sức.

Bên ngoài Bất Chu Sơn, sắc mặt Thiếu chủ Kỳ Lân càng lúc càng âm trầm.

Những thuộc hạ của hắn, tuy không phải mạnh nhất Kỳ Lân tộc, nhưng cũng là tinh anh có thể địch một trăm người.

Hiện tại, lại không phải địch thủ một kích của Chúc Cửu Âm?

Chẳng lẽ không cần mặt mũi sao?

"Thật đúng là một tên cuồng đồ, cũng có chút thực lực!

Hãy báo danh, ta Thủy Thiên không giết kẻ vô danh!" Thiếu chủ Kỳ Lân Thủy Thiên lạnh lùng quát.

Cùng lúc đó, trên người hắn hiện ra một Thiên Địa Pháp Tướng khổng lồ.

Một luồng uy áp khủng bố trực tiếp ập về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

“Kẻ đánh lén, không có tư cách biết danh hào của lão tử!” Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Chúc Cửu Âm cuồng ngạo, bá đạo.

Quyền đầu của hắn không hề lưu thủ.

Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng, tùy tay thi triển.

Mỗi quyền, mỗi cước, mỗi chưởng đều xuất thần nhập hóa.

Thậm chí, mỗi lần ra chiêu, ắt có tu sĩ Kỳ Lân tộc ngã xuống.

Bất kể tu sĩ Kỳ Lân tộc có bao nhiêu, Chúc Cửu Âm cứ như đi vào chỗ không người.

Cảnh tượng này khiến Thủy Thiên sắc mặt càng lúc càng xanh mét.

Dường như, mỗi lần Chúc Cửu Âm xuất quyền, không phải đánh vào người tu sĩ Kỳ Lân, mà là đánh vào mặt hắn.

“Thật là một tên khốn kiếp cuồng vọng!

Giết người Kỳ Lân tộc ta, còn dám khiêu khích thiếu chủ ta!

Mọi người cùng lên, nhất định phải khiến tên khốn kiếp này phải trả giá!” Một tu sĩ Kỳ Lân nhịn không được gào thét.

Lăng nhục Thủy Thiên, lăng nhục Kỳ Lân tộc, tuyệt đối không thể chấp nhận.

Trong nháy mắt, lại có một nhóm tu sĩ Kỳ Lân lao về phía Chúc Cửu Âm.

“Nga, muốn báo thù rửa hận sao?” Chúc Cửu Âm bất vi sở động.

Thân thể Tổ Vu vô cùng cường đại.

Công kích của lũ Kỳ Lân này căn bản không bị hắn để vào mắt.

Bất kể bao nhiêu người, nếu không phá được phòng thủ, trước mặt hắn đều không có bất kỳ ý nghĩa gì.

“Mười năm trước, ngươi đã giết đệ đệ Mạc Phong của ta!

Lần này, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi trốn thoát!” Một tu sĩ Kỳ Lân gầm lên giận dữ.

Pháp Bảo trong tay trực tiếp hung hăng nện về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Đối mặt với Pháp Bảo gào thét, hắn vươn tay tóm lấy Pháp Bảo.

Một tiếng “rắc” vang lên.

Pháp Bảo vỡ nát.

“Làm sao có thể!

Hậu Thiên Chí Bảo, lại bị bóp nát!

Tên kia, là quái vật sao?” Tu sĩ Kỳ Lân hít vào một hơi lạnh.

Ánh mắt tràn đầy kinh khủng, sắc mặt tái nhợt.

Nhục thân Chúc Cửu Âm thật sự quá mạnh mẽ.

Pháp Bảo của hắn căn bản không làm Chúc Cửu Âm bị thương chút nào, thậm chí còn bị bóp nát?

Chương 10

Nếu không tận mắt chứng kiến, quả thật không dám tin.

Trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, Chúc Cửu Âm bước một bước, trực tiếp tóm lấy cổ của tu sĩ Kỳ Lân.

“Mạc Phong là ai?

Xin lỗi, có quá nhiều tu sĩ Kỳ Lân chết trong tay ta!

Nếu không nhầm, có lẽ hắn đã trở thành vật trong bụng ta rồi!

Đương nhiên, ngươi cũng vậy!” Chúc Cửu Âm lạnh lùng nói.

Hắn không hề thiện lương.

Kỳ Lân tộc dám gây sự, hắn dám phản kích!

Chỉ là, lời vừa dứt, các tu sĩ Kỳ Lân đều ngây người.

“Ta không nghe nhầm chứ?

Tên kia lấy Kỳ Lân tộc ta làm thức ăn?” Một lúc lâu sau, một tu sĩ Kỳ Lân nhịn không được hỏi.

“Không, không nghe nhầm!

Tên kia, ăn đồng bào Kỳ Lân tộc ta!” Một tu sĩ Kỳ Lân giải thích.

“Sĩ khả sát bất khả nhục, tên khốn đáng chết, nhất định phải trả giá cho việc này!” Các tu sĩ Kỳ Lân phẫn nộ gào thét.

Cảm giác một luồng hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên.

“Kỳ Lân tộc xưng bá Thiên Địa, lại trở thành thức ăn?

Chúc Cửu Âm rốt cuộc cuồng vọng đến mức nào?

Lũ sâu kiến đáng chết!

Hôm nay, ngươi nhất định phải chết!

Chư vị, bày trận!" Thủy Thiên gào thét, mắt lộ hung quang.

Những tu sĩ Kỳ Lân đó nghe lệnh hành động, trong khoảnh khắc đã tạo thành một tiểu trận.

Pháp lực không ngừng hội tụ, rót vào trong cơ thể Thủy Thiên.

Trong khoảnh khắc đó, Pháp Tướng trên người Thủy Thiên càng lúc càng ngưng tụ, Pháp Tướng vạn trượng tản phát thần uy vô tận.

Thủy Thiên nhìn Chúc Cửu Âm như nhìn người chết.

"Lấy Kỳ Lân tộc ta làm thức ăn!

Quái vật đáng chết, đi chết đi!" Thủy Thiên một lần nữa tế xuất Kỳ Lân Ấn.

Chỉ thấy ngũ sắc thần quang tản mát, một luồng pháp lực hùng hậu vô cương tản phát trên người hắn.

Sau đó, Pháp Tướng trực tiếp dung nhập vào Kỳ Lân Ấn bay lên không trung, xuyên phá mây xanh, từ trời giáng xuống.

Thậm chí, Kỳ Lân Ấn còn chưa rơi xuống, mặt đất nơi Chúc Cửu Âm đứng đã trực tiếp sụt lún.

Dường như không thể chịu đựng được công kích sắp tới, mà tự hủy diệt trước.

Trên không trung, Kỳ Lân Ấn lấp lánh lôi quang thiểm điện, từ trời giáng xuống!

Không gian trực tiếp bị xé rách, Thiên Địa ảm đạm vô quang.

Một kích, trấn áp vạn vật.

"Lương Phẩm Kỳ Lân Ấn!

Không hổ là Thiếu chủ, một kích này, đã sắp đuổi kịp Cực Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo rồi!

Ngay cả Chuẩn Thánh, cũng phải ăn thiệt thòi dưới một kích này!

Tên kia chết chắc rồi!" Ánh mắt các tu sĩ Kỳ Lân sáng rực.

Kỳ Lân Ấn hội tụ toàn bộ sức mạnh, uy lực đã đạt đến cực điểm.

Chúc Cửu Âm chết chắc rồi!

Bất kỳ ai đắc tội người Kỳ Lân, đều phải chết!

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cũng cảm thấy uy hiếp.

"Trận pháp tăng cường thực lực sao?

Không hổ là Tam Tộc khai thiên, lại có thủ đoạn như vậy!" Chúc Cửu Âm lộ ra một tia kinh ngạc.

Lần đầu tiên chứng kiến sức mạnh của trận pháp.

Trận pháp của Kỳ Lân tộc được kích hoạt mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Quả nhiên, nội tình của Tam Tộc khai thiên còn mạnh hơn các sinh linh khác.

Chỉ là, muốn bỏ chạy sao?

Không, tuyệt đối không!

Chúc Cửu Âm ánh mắt bùng lên thần quang.

Vu Tộc, vĩnh không lùi bước!

Đinh, Hệ Thống nhiệm vụ đã phát!

"Võ Đạo ý chí, võ giả cao ca mãnh tiến, chém giết Thiếu chủ Kỳ Lân tộc, thưởng Quy Nguyên Nhất Kích!" "Có tiếp nhận không?" Tiếng Hệ Thống lại vang lên.

Quy Nguyên Nhất Kích, lại là một chiêu sát chiêu Tam Phân Quy

Nguyên Khí.

"Tên này là Thiếu chủ Kỳ Lân tộc sao?

Hệ Thống, lại muốn ta và Kỳ Lân tộc không đội trời chung sao!

Không, ta chấp nhận!" Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả, như gió như ma.

Vu Tộc, tuyệt không lùi bước!

Võ giả, cũng tuyệt không lùi bước.

Chỉ là tu sĩ Kỳ Lân tộc nho nhỏ, chỉ là tàn đảng bị thời đại chôn vùi mà thôi.

Sao có thể khiến ta e ngại, lùi bước!

Trong khoảnh khắc đó, chiến ý bất khuất bùng cháy trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

Thân thể hắn đón gió trương lớn, trong nháy mắt hiện hóa Tổ Vu Chân Thân.

Chân Thân cao tới mười lăm vạn trượng, đầu người thân rồng, toàn thân đỏ rực.

Khí tức cổ xưa, hoang vu tản phát trên người hắn.

Chỉ đứng ở đó thôi, đã giống như một Thần Ma viễn cổ vừa tỉnh giấc.

Đối mặt với Kỳ Lân Ấn, Chúc Cửu Âm hai tay vỗ một cái, trực tiếp tóm lấy Kỳ Lân Ấn.

"Tìm chết!

Lấy sức lực nhục thân chống đỡ Kỳ Lân Ấn!

Sống đủ rồi sao!" Thủy Thiên cười lạnh.

Một kích này, là Lương Phẩm Kỳ Lân Ấn hội tụ sức mạnh của

nhiều tu sĩ.

Một kích, có thể phá diệt tinh hà ngàn vạn dặm.

Ngay cả cường giả cấp Chuẩn Thánh, cũng không thể dùng nhục thân đỡ được một chiêu này.

Chúc Cửu Âm, chết chắc rồi!

Tuy nhiên, khi Kỳ Lân Ấn hạ xuống.

Thủy Thiên ngây người.

"Không thể nào!

Sức mạnh con người, làm sao có thể đỡ được một kích này!

Tên kia là quái vật sao?" Thủy Thiên đồng tử co rút lại.

Chúc Cửu Âm trước mắt này chẳng lẽ quá đáng sợ?

Lại tóm lấy Kỳ Lân Ấn?

"Bị quái vật coi là quái vật!

Ta thật không biết nên cảm thấy vinh hạnh hay bi ai nữa!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng, hai tay phát lực.

Chiến ý bành trướng đến cực hạn.

Tổ Vu Chân Thân, từ khi rời Bàn Cổ Thần Điện, lần đầu tiên hiện hóa.

"Tên khốn, chết tiệt!

Kỳ Lân Ấn, thu cho ta!" Thủy Thiên bản năng cảm thấy không ổn.

Chỉ là, muốn thu hồi Kỳ Lân Ấn, lại phát hiện Kỳ Lân Ấn bị Chúc Cửu Âm nắm chặt.

Căn bản không thể triệu hồi.

Chỉ có thể không ngừng thôi động pháp lực chống lại Chúc Cửu

Âm.

“Tên kia, sẽ không dùng tay không bóp nát Kỳ Lân Ấn đó chứ?” Có tu sĩ Kỳ Lân nhịn không được kinh hãi.

Chân Thân mười mấy vạn trượng, Tam Tộc chỉ có tồn tại cấp lão tổ mới có Chân Thân khủng bố như vậy.

Quái vật trước mắt này rốt cuộc từ đâu chui ra?

“Tay không bóp nát Kỳ Lân Ấn!

Không thể nào, ngay cả Phụ Vương ta, cũng không làm được!” Thủy Thiên lắc đầu.

Tay không bóp nát Kỳ Lân Ấn, trên đời không thể có quái vật khủng bố đến vậy.

Chỉ là, lời vừa dứt.

Một tiếng “rắc”.

Trên Kỳ Lân Ấn xuất hiện vết nứt.

Chương 11

"Không!" Thủy Thiên kinh khủng, Kỳ Lân Ấn sắp bị bóp hỏng rồi sao?

Trong nhất thời, sự hoảng sợ lan tràn trong lòng.

Thậm chí, không ngừng thôi động pháp lực muốn thoát khỏi hai tay Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Ma Thần do Chúc Cửu Âm hóa thành tung hoành Thiên Địa.

Mặc cho vùng vẫy, Kỳ Lân Ấn cũng không thể nhúc nhích nửa phần.

"Phá cho lão tử!" Chúc Cửu Âm phát ra ám lực quyền kình.

Oanh!

Kỳ Lân Ấn theo tiếng vỡ tan.

Cùng lúc đó, Thủy Thiên kêu thảm một tiếng, cánh tay phải của hắn trực tiếp nổ tung thành huyết vụ.

Cả người dường như bị một sức mạnh vô hình đánh trúng, trực tiếp ngã vật xuống đất.

Bộ dạng đau khổ đó, muốn thảm hại đến đâu có thảm hại đến đó.

Kỳ Lân Ấn, là một phần cơ thể của tu sĩ Kỳ Lân tộc.

Chúc Cửu Âm bóp nát Kỳ Lân Ấn, tương đương với việc trực tiếp đánh nát móng Kỳ Lân của Thủy Thiên.

Kỳ Lân tộc tạo thành trận pháp, cũng bị phản phệ từng người ngã bay ra ngoài, rơi xuống đất thổ huyết điên cuồng.

"Không thể nào!

Sức mạnh một người, làm sao có thể đáng sợ đến mức đó!" Tu sĩ Kỳ Lân nhìn Chúc Cửu Âm, mặt đầy kinh khủng.

Trong khoảnh khắc đó, bọn chúng cảm thấy sự sợ hãi là gì.

Thế gian, trừ Tam Tộc, lại có tồn tại cường đại đến vậy sao.

"Lũ ếch ngồi đáy giếng!

Vu Tộc ta là hậu duệ Bàn Cổ, sức mạnh nhục thân há Tam Tộc có thể sánh bằng!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Khoảnh khắc sau, hắn giơ chân đạp xuống, trực tiếp giẫm về phía Thủy Thiên.

Dường như giẫm chết một con sâu kiến vậy đơn giản!

"Không!" Thủy Thiên kinh khủng.

Một kích này, không thể ngăn cản.

Chẳng lẽ, đường đường Thiếu chủ Kỳ Lân tộc, lại sẽ chết trong tay một tên man nhân?

Oanh!

Theo Chúc Cửu Âm một cước đạp xuống, đột nhiên một đạo thần quang từ trên người Thủy Thiên phóng lên trời.

Chỉ thấy trên người Thủy Thiên hiện ra một pháp lực hộ thuẫn.

"Ha ha ha!

Ta quên mất mình có một món bảo bối!

Cái chó má Vu Tộc, hậu duệ Bàn Cổ!

Tất cả cút đi ăn cứt đi!

Pháp y của ta có thể phòng ngự Tiên Thiên Linh Bảo!

Làm gì được ta!" Thủy Thiên thoát chết trong gang tấc, nhịn không

được cười lớn ha hả, hết sức trào phúng.

Pháp Bảo phòng ngự tính Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Hồng Hoang thế giới cũng cực kỳ hiếm có.

Không phá được phòng ngự, thì an toàn thôi!

"Không chỉ vậy đâu!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Một ngón tay điểm ra, chỉ thấy ba đạo khí kình xoáy ốc như thần quỷ khó lường, cuốn đi với thế không thể đỡ.

Khí kình xuyên phá không gian có lực xuyên thấu và sát thương vô song.

Chính là khắc tinh của Tam Phân Thiên Hạ, nhục thân, cứng công, Pháp Bảo phòng ngự.

Oanh!

Pháp y của Thủy Thiên theo tiếng vỡ tan.

"Không thể nào!

Thủy Thiên kinh khủng, chẳng lẽ quá bị vả mặt rồi sao?

Vừa rồi còn nói không thể phá, bây giờ phòng ngự lại bị phá?

Đối mặt với thân ảnh như Thần Ma của Chúc Cửu Âm, Thủy Thiên rốt cuộc cũng cảm thấy sợ hãi.

"Phụ Vương, cứu con!" Chỉ thấy Thủy Thiên bóp nát một miếng ngọc bài.

Một luồng thần quang phóng lên trời.

Sau đó, khí tức hùng hậu vô cương, tôn quý bá đạo hiện ra giữa Thiên Địa.

"Ai dám làm tổn thương con ta!" Một đạo thần quang từ trên người Thủy Thiên phóng lên trời.

Một luồng khí tức hùng hậu vô cương, tôn quý bá đạo hiện ra giữa Thiên Địa.

Đợi thần quang tản hết, một tu sĩ trung niên khôi ngô xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Tu sĩ trung niên không giận mà uy.

Trong lời nói, một luồng uy thế khủng bố cuốn ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không khỏi cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tên này, không phải tồn tại cùng cấp bậc.

"Thủy Kỳ Lân lão tổ!

Chúng ta cung nghênh lão tổ hiện thân!" Các tu sĩ Kỳ Lân nhìn người đàn ông trung niên, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

"Phụ Vương, tên kia đã phá nát Kỳ Lân Ấn của con!

Người nhất định phải báo thù cho con!" Thủy Thiên khóc lóc kể lể.

Chúc Cửu Âm đã phế đi công sức vạn năm của hắn.

Mất đi Kỳ Lân Ấn, tu vi của hắn giảm sút một nửa.

"Thủy Kỳ Lân!

Lão tổ tông Kỳ Lân tộc, đã hiện thân sao?

Tên kia gây ra đại phiền toái, phế luôn cả Thiếu chủ Kỳ Lân tộc rồi!

Chết chắc rồi!" Bên trong Bất Chu Sơn, những yêu thú, linh thú trốn xa quan sát, ánh mắt tràn đầy vẻ kinh khủng.

Thủy Kỳ Lân, chính là lão tổ tông Kỳ Lân tộc.

Cũng là một trong những tồn tại cường đại nhất Hồng Hoang thế

giới hiện nay!

Chúc Cửu Âm, chết chắc rồi!

"Tạp chủng Long tộc?

Dám ức hiếp con ta, tự sát đi!" Thủy Kỳ Lân lạnh nhạt, bá đạo.

Ánh mắt đó, như Thần Minh Cửu Thiên, phủ thị chúng sinh.

Dường như, Thiên Địa vạn vật đều không bị hắn để vào mắt.

Dường như, Chúc Cửu Âm chỉ là một con sâu kiến có thể tùy tay bóp chết.

Thậm chí, mở miệng muốn Chúc Cửu Âm tự sát, quả thật cuồng vọng đến cực điểm!

"Tạp chủng Long tộc?" Chúc Cửu Âm nhíu mày, Thủy Kỳ Lân dường như đã hiểu lầm.

Hắn là hậu duệ Bàn Cổ chính tông, không có chút quan hệ nào với Long tộc.

Nhưng, đã bị hiểu lầm, Chúc Cửu Âm cũng không giải thích.

Hắn nhìn Kỳ Lân tộc cảm thấy khá chướng mắt.

Trước đó Thiếu chủ Kỳ Lân tộc đánh lén, quần công.

Hiện tại, lại chạy ra một Thủy Kỳ Lân!

Quả thật là đánh tên nhỏ lại ra tên già!

"Tự sát, ngươi cũng xứng sao?

Chẳng qua chỉ là một đạo phân thân mà thôi!

Nếu bản thể giáng lâm, lão tử sẽ e dè vài phần!

Bằng một đạo phân thân, chỗ nào mát mẻ thì cút về chỗ đó đi!" Chúc Cửu Âm khinh thường.

Thần thông của Thủy Kỳ Lân dù mạnh đến đâu, cũng không thể xuất hiện ngay lập tức trước mặt.

Chỉ có một khả năng!

Một đạo phân thân ký thác trên người Thủy Thiên.

Khi gặp nguy hiểm, phân thân sẽ giáng lâm.

Đó là thủ đoạn mà các Đại Năng Nguyên Thần thường dùng.

Vu Tộc không tu Đạo Pháp, không có loại thủ đoạn thần kỳ này.

Nhưng Chúc Cửu Âm trăm năm du lịch Hồng Hoang, cũng đã tăng thêm không ít kiến thức Hồng Hoang.

Phân thân và bản thể, hắn phân biệt rõ ràng.

Chỉ là lời vừa dứt, chúng sinh đều ngây người.

Thủy Kỳ Lân cuồng, nhưng Chúc Cửu Âm còn cuồng hơn.

"Tên kia, lại dám bảo lão tổ tông cút đi?

Thật là một tên không biết trời cao đất rộng, gan dạ quá mức rồi!

Chương 12

Đáng ghét, ta muốn giết hắn!" Tu sĩ Kỳ Lân tộc phẫn nộ.

Thậm chí vùng vẫy đứng dậy, muốn ra tay với Chúc Cửu Âm.

Thủy Kỳ Lân, chính là lão tổ tông Kỳ Lân tộc.

Là Chân Thần duy nhất.

Lăng nhục Thủy Kỳ Lân, chính là lăng nhục cả Kỳ Lân tộc.

Bên trong Bất Chu Sơn, những yêu thú đó cũng mắt trợn há hốc mồm.

Chúc Cửu Âm quá tùy tiện vô kỵ đạn rồi.

Chẳng lẽ không biết sợ là gì?

Không biết kính sợ là gì?

Chỉ sợ, Chúc Cửu Âm sẽ chết không có chỗ chôn thân.

"A ha ha ha!" Thủy Kỳ Lân cười lớn ha hả, cười đến cực điểm của phẫn nộ.

Cùng với tiếng cười của hắn, Thiên Địa phong vân kích động.

Cười xong, giọng hắn lạnh hẳn đi.

"Tiểu quỷ, cuồng vọng!

Tuy ta không biết ngươi là ai, nhưng, ngay cả Long Vương trước mặt ta cũng không dám phóng tứ đến vậy!

Tự tìm đường chết!" Thủy Kỳ Lân nói xong, vung tay vỗ một cái.

Lập tức, một Kỳ Lân Ấn khổng lồ trực tiếp trấn áp về phía Chúc Cửu Âm.

Một kích!

Lật tay thành mây, úp tay thành mưa!

Trong nháy mắt, hư không vạn dặm bị bao trùm.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám phóng tứ trước mặt Thủy Kỳ Lân.

"Thật đáng sợ!

Chỉ là, muốn trấn áp ta, còn sớm một vạn năm nữa!" Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả.

Kẻ địch càng mạnh, chiến ý càng bùng cháy.

Một kích của Thủy Kỳ Lân, trực tiếp phong tỏa hư không vạn dặm.

Không thể lùi!

Không thể tránh!

Chỉ là, đã như vậy, vậy thì không lùi, không tránh!

Đối mặt với công thế khủng bố đang trấn áp xuống, Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi.

Loại sức mạnh trấn áp này, chỉ có thể dùng lực phá giải!

Tam Phân Thần Chỉ - Thập Vạn Hỏa Cấp!

Chỉ pháp cuồng bạo.

Trong khoảnh khắc đó, ý tùy niệm động, chỉ tùy thân động!

Trên thân thể Tổ Vu của Chúc Cửu Âm, bắt đầu tản phát một luồng khí tức cổ xưa hoang vu.

Khắp người, cuồng phong gào thét, mây biển cuộn trào, sương tuyết bay lả tả.

Chưa ra chiêu, Thiên Địa dị tượng đã hiện.

Trong phong sương tuyết, Chúc Cửu Âm tung hoành Thiên Địa, như một Thần Ma viễn cổ, cao quý không thể với tới.

"Thập Vạn Hỏa Cấp!" Chúc Cửu Âm ra chiêu.

Một chiêu, hội tụ toàn thân khí huyết, dốc toàn lực một kích!

Công kích bá đạo sắc bén, không hề lưu bất kỳ hậu thủ nào.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm với thế Thần cản giết Thần, Ma đương đồ Ma, đánh ra một chỉ kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt, chỉ thấy hàng vạn đạo chỉ kình như cuồng phong bão táp cuốn ra.

Đồng thời, những chỉ kình này còn mang theo các loại thuộc tính biến dị.

Có nhiễu loạn, xé rách, huyền băng, thần phong, quỷ vân, băng liệt...

Nơi chỉ kình đi qua, núi sông hàng triệu dặm vỡ nát.

Như trong bóng tối vô biên, đột nhiên lóe lên vạn trượng ánh sáng.

Chỉ thấy những đầu chỉ kình dày đặc, trực tiếp lao về phía Kỳ Lân Ấn.

Oanh!

Khi chỉ kình và Kỳ Lân Ấn va chạm.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn động hoàn vũ bùng phát.

Như ném một quả bom khổng lồ vào mặt nước tĩnh lặng.

Oanh!

Khí lãng vô hình cuốn ra bốn phía, nơi nó đi qua, không gian bị hủy diệt.

Giữa Thiên Địa, xuất hiện từng đạo hồng câu màu đen, rất lâu sau khó có thể khép lại.

Dưới luồng khí lãng cổ xưa đó, thân hình Chúc Cửu Âm lùi lại vạn mét.

Chỉ là, khoảnh khắc sau, Chúc Cửu Âm bước chân một cái.

Lại phi thân lên.

Chỉ là, lần này, mục tiêu của hắn đã đổi thành Thủy Thiên.

"Đồ chết tiệt, ngươi dám!" Thủy Kỳ Lân bạo nộ.

Đương nhiên đã nhìn ra ý đồ của Chúc Cửu Âm.

Ngay lập tức vung tay tóm lấy, trong nháy mắt, Thiên Địa dường như bị cấm cố.

Cùng lúc đó, trên người Thủy Thiên bay ra một kiện Pháp Bảo.

Pháp Bảo trông giống một thanh phi đao, dưới sự thôi động của Thủy Kỳ Lân, hồng quang lóe lên.

Khoảnh khắc sau, nó đâm trúng ngực Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, phi đao lại không thể đâm xuyên qua da thịt Chúc Cửu Âm.

"Khốn kiếp, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không làm hắn bị thương chút nào sao?" Ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng nhịn không được buột miệng chửi thề.

Đọa Mệnh Trảm Tiên Đao, là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đao xuất ắt thấy máu, xuất đao ắt thương người.

Có thể phòng không kịp!

Nhưng hiện tại, lại không đâm thủng da thịt Chúc Cửu Âm?

Nhục thân rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Long tộc, rốt cuộc đã bồi dưỡng ra quái vật khủng bố như vậy sao?

Thủy Kỳ Lân thấy Chúc Cửu Âm có thân người đầu rồng, vẫn luôn cho rằng hắn là huyết mạch hỗn tạp giữa Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Lại không biết, nói về cường độ nhục thân, Hồng Hoang không có sinh linh nào có thể mạnh hơn Vu Tộc!

Trong lúc Thủy Kỳ Lân đang kinh ngạc, Chúc Cửu Âm trực tiếp sử dụng Thời Gian Pháp Tắc và Phong Thần Thối.

Dưới sự gia tốc của thời gian, thân thể hắn trong nháy mắt hóa thành một luồng cuồng phong.

Lại xuất hiện bên cạnh Thủy Thiên, sau đó, một tay tóm lấy cổ Thủy Thiên, nhấc bổng lên.

"Xem ra, ta lại cao tay hơn một chiêu rồi!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng.

Cùng lúc đó, Tam Phân Quy Nguyên Khí trực tiếp xâm nhập vào cơ thể Thủy Thiên, phân hóa pháp lực của hắn.

Trong lời nói đó, phong khinh vân đạm, dường như chỉ đang tóm lấy một con sâu kiến vậy.

"Buông ra!" Thủy Kỳ Lân gan mật muốn vỡ tung.

Hận không thể một chưởng vỗ chết Chúc Cửu Âm, nhưng lúc này lại ném chuột sợ vỡ bình.

"Buông Thiếu chủ của ta ra!

Nếu không, cả thế gian này sẽ không còn chỗ đặt chân cho ngươi!" Các tu sĩ Kỳ Lân tộc cũng nhao nhao gào thét, la lớn.

"Nếu ta không buông thì sao!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười một

tiếng.

Thậm chí, trên tay hắn phát lực, gân xanh trên mặt Thủy Thiên nổi lên, sắc mặt đỏ bừng.

"Ngươi dám!

Buông con ta ra, bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ!

Nếu không, bất kể chân trời góc biển, bản tọa nhất định sẽ giết ngươi, diệt Long tộc!" Thủy Kỳ Lân phát ra lời uy hiếp.

Ánh mắt hắn không ngừng đánh giá Chúc Cửu Âm.

Phát hiện mình quá thiếu hiểu biết về Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm trước mắt này, tu vi tuy rằng chỉ có Đại La Kim Tiên, nhưng nhục thân lại quá kỳ quái.

Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thể làm hắn bị thương chút nào.

Chỉ sợ, bản thể không đến, ngay cả tư cách làm Chúc Cửu Âm bị thương cũng không có.

Uất ức!

Thủy Kỳ Lân chỉ cảm thấy vô cùng uất ức.

Từ khi xuất thế, hắn hoành hành Hồng Hoang, trừ Long Vương, Nguyên Phượng, không một ai dám chọc giận.

Hiện tại, lại ăn thiệt thòi trong tay một tên hỗn huyết Long tộc sao?

Chương 13

Trong nhất thời, Thủy Kỳ Lân càng thêm e dè Long tộc.

“Thật đáng sợ!” Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng.

“Sợ rồi thì buông ta ra!

Nếu không, Thiên Địa này cũng không còn chỗ dung thân cho ngươi!” Thủy Thiên vùng vẫy, uy hiếp.

“Đồ ngốc, ta sợ là ta siết tay một cái, trực tiếp bóp chết ngươi đó!” Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả.

Trong lời nói, căn bản không có một tia sợ hãi.

Thậm chí, có thể nói là tứ vô kỵ đạn.

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Địa tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều mắt trợn há hốc mồm nhìn Chúc Cửu Âm.

Thế nào là cuồng, thế nào là ngạo.

Hôm nay, rốt cuộc đã được chứng kiến.

“Tên kia quả nhiên là một tên điên, ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng dám đùa giỡn!

Muốn khiến người ta hủy diệt, tất phải khiến người ta phát điên trước.

Tên kia, chết chắc rồi!

Ta ngược lại cảm thấy tên kia đủ gan, có thể phớt lờ lời uy hiếp của Thủy Kỳ Lân, nói ra những lời đó, đủ để tự hào rồi!

Nhưng cũng phải có bản lĩnh sống sót đã chứ!

Thủy Kỳ Lân?

Đó là lão tổ tông Kỳ Lân tộc đó!

Đắc tội hắn, tương đương với đắc tội cả Kỳ Lân tộc!" Các sinh linh trên Bất Chu Sơn kinh hãi liên tục, nghị luận ầm ĩ.

Chúc Cửu Âm, đúng là một tên điên.

Đã đoạn tuyệt mọi đường lui.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm càng tùy tiện vô kỵ đạn, Thủy Kỳ Lân ngược lại càng thêm e dè.

Thân là kẻ nắm quyền, hắn đã gặp đủ loại sinh linh.

Hắn biết, trong mắt những tên cuồng đồ như Chúc Cửu Âm, uy hiếp hoàn toàn vô nghĩa.

Thậm chí, ngược lại sẽ ép Chúc Cửu Âm ra tay tàn độc.

"Ngươi đưa ra điều kiện gì, mới chịu buông tha con ta?" Thủy Kỳ Lân ngữ khí băng lãnh.

Trong lời nói mang theo một tia thỏa hiệp.

Đây là đứa con trai duy nhất của hắn!

Chỉ cần Thủy Thiên vô sự, sau này hắn có đủ thủ đoạn để khiến Chúc Cửu Âm phải trả giá.

"Ha ha ha, không hổ là lão tổ Kỳ Lân tộc!

Lời này nghe nhiều rồi!" Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả, sảng khoái bá đạo.

Chỉ là trong mắt hắn lại lóe lên một tia lạnh lẽo.

Thủy Kỳ Lân không hổ là bá chủ một phương, có thể co có thể duỗi.

Hắn là người đầu tiên khiến Thủy Kỳ Lân thỏa hiệp sao?

Chỉ là, Tam Tộc vốn bá đạo.

Sẽ dễ dàng buông tha sao?

Truyền ra ngoài, uy nghiêm Kỳ Lân tộc biết đặt vào đâu.

Thủy Kỳ Lân dùng kế hoãn binh!

Một ý niệm hiện lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

"Kỳ thực, muốn ta thả hắn cũng không phải không được...

Dù sao giữa chúng ta cũng không có thù hận sâu sắc!

Chỉ là..." Chúc Cửu Âm nói nửa chừng lại thôi.

Hắn không ngại chơi đùa với Thủy Kỳ Lân.

"Chỉ là?

Tài phú, quyền thế, Pháp Bảo, nữ nhân!

Bản tọa đều có thể thỏa mãn!" Thủy Kỳ Lân há miệng nói.

Chỉ là, pháp lực trong tay hắn lại đang ngưng tụ.

Trước đó đã sơ ý!

Hắn không nghĩ nhục thân Chúc Cửu Âm lại cường đại như Pháp Bảo.

Lần này, chỉ cần Chúc Cửu Âm thả người, hắn sẽ điều động công kích mạnh nhất của phân thân.

Nhất định phải giết chết Chúc Cửu Âm!

"Pháp Bảo, tài phú, địa vị đối với ta đều là phù vân!

Nếu muốn, ta sẽ tự mình dùng hai tay của mình để giành lấy!

Điều ta muốn chỉ là một lời hứa!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Ánh mắt hắn, không ngừng đánh giá Thủy Kỳ Lân.

Cũng đang tìm một cơ hội, sơ hở!

Thủy Thiên, nhất định phải giết!

Dù sao còn liên quan đến phần thưởng của Hệ Thống.

Chỉ là, giết Thủy Thiên, sẽ phải đối mặt với Thủy Kỳ Lân đang cuồng bạo.

Nhất định phải tìm sơ hở của Thủy Kỳ Lân.

"Muốn lời hứa!" Thủy Kỳ Lân nhíu mày.

"Đương nhiên là lời hứa vì hữu nghị giữa chúng ta!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng.

"Hừ!" Thủy Kỳ Lân hừ lạnh.

Hữu nghị?

Lừa quỷ đi!

Chỉ là, con trai hắn đang trong tay Chúc Cửu Âm, không thể không nghe theo.

"Ta sẽ thả con trai ngươi!

Nhưng, Thủy Kỳ Lân phải lấy Nguyên Thần phát thệ, sau này Kỳ Lân tộc không được làm địch với ta!

Thủy Kỳ Lân thậm chí không được có ý niệm phạm ta!

Nếu không, tất sẽ bị trời đánh sét đánh, chết không có chỗ chôn thân!" Chúc Cửu Âm đưa ra điều kiện.

"Cái đồ chó má!

Ta Thủy Kỳ Lân có đức có tài gì mà phải lấy Nguyên Thần phát thệ!" Thủy Kỳ Lân nhịn không được chửi tục.

Chúc Cửu Âm coi hắn là ai!

Lại muốn hắn lấy Nguyên Thần phát thệ.

Phải biết rằng trong đạo tu sĩ, lời thề Nguyên Thần dễ chiêu dụ tâm ma nhất.

"Chậc chậc chậc, vậy thì không trách ta!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng.

Lập tức, Thủy Thiên chỉ cảm thấy một lực lớn từ cổ truyền đến.

"Không!" Thủy Thiên kinh khủng, vùng vẫy.

Chúc Cửu Âm, thật sự muốn giết hắn.

Tên này, căn bản không để Kỳ Lân tộc vào mắt.

"Nếu muốn trách, chỉ có thể trách Phụ thân ngươi!

Chính tay ngươi đã chôn vùi hắn đó!" Chúc Cửu Âm không hề lay động, chỉ có khí lực trên tay hắn càng lúc càng lớn.

"Không, dừng tay cho ta!" Thủy Kỳ Lân bạo nộ.

Bản năng cự tuyệt, quên mất Thủy Thiên đang gặp nguy.

"Dừng tay sao?

Muộn rồi!" Chúc Cửu Âm thổ ra một luồng khí kình trên tay.

Một tiếng "rắc", Thủy Thiên trực tiếp bị vặn đứt cổ.

Dường như bóp chết một con sâu kiến vậy phong khinh vân đạm.

Sau đó thi thể Thủy Thiên như rác rưởi bị Chúc Cửu Âm ném đi.

Trong khoảnh khắc đó, thời gian dường như dừng lại.

Tất cả mọi người đều kinh khủng nhìn Chúc Cửu Âm.

Đây là nhịp điệu muốn không đội trời chung với Thủy Kỳ Lân sao.

Đinh, chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ, đánh giết Thiếu chủ Kỳ Lân, nhận được phần thưởng Quy Nguyên Nhất Kích!

Quy Nguyên Nhất Kích: Sát kỹ tất sát của Tam Phân Thần Chỉ,

dung hợp các đặc tính phong, sương, vân thành một đạo, đột ngột bắn về phía đối thủ.

Một kích, mang theo tất cả đặc tính biến dị, hủy thiên diệt địa, xuyên thủng thời không.

"Ngươi dám giết con ta!" Thủy Kỳ Lân trợn mắt giận dữ.

Không thể tin vào mắt mình, hắn đã hét dừng tay rồi.

Chúc Cửu Âm lại ra sát thủ.

Chương 14

“Ai bảo ta nhìn Kỳ Lân tộc không vừa mắt chứ!

Thật đáng thương cho tên kia, chắc là mạng sống của hắn không bằng một lời hứa đâu nhỉ!” Chúc Cửu Âm khiêu khích Thủy Kỳ Lân.

Quy Nguyên Nhất Kích, một kích tất sát!

Hiện tại, chỉ thiếu một sơ hở!

Xung quanh, lại là một tràng tiếng hít thở lạnh lẽo.

“Chết rồi?

Thiếu chủ chết rồi!

Tên kia, lại dám coi thường uy nghiêm lão tổ!” Tu sĩ Kỳ Lân tộc mắt trợn há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chúc Cửu Âm, ngay trước mặt Thủy Kỳ Lân, đã chém giết Thủy Thiên.

Tên này, quá điên cuồng rồi.

Cùng lúc đó, sự phẫn nộ vô tận bùng cháy trong lòng bọn chúng.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Chúc Cửu Âm đã chết vô số lần.

“Thật là một tên điên cuồng!

Chỉ vì nhìn Kỳ Lân tộc không vừa mắt mà giết người sao?

Hoàn toàn không màng hậu quả, đây là nhịp điệu không đội trời chung với Kỳ Lân tộc a!” Bên trong Bất Chu Sơn, những yêu thú đó hít vào một hơi lạnh.

Nhìn Chúc Cửu Âm mặt đầy kinh khủng.

Hắn không chỉ đánh mặt Thủy Kỳ Lân, mà còn đạp mặt Thủy Kỳ

Lân xuống đất.

Đúng là nhịp điệu không đội trời chung.

Quả nhiên, trong sự im lặng, trên người Thủy Kỳ Lân đột nhiên bùng phát khí thế khủng bố.

Pháp lực toàn thân trực tiếp bùng nổ, thậm chí áo bào của hắn tự động không gió mà bay.

Thiên Địa phong vân biến sắc, nhật nguyệt luân chuyển.

"Ta muốn ngươi chết!" Thủy Kỳ Lân gào thét.

Chúc Cửu Âm dám giết con trai hắn.

Ngay cả lên trời xuống đất, xuyên việt thời không, hắn cũng nhất định phải giết Chúc Cửu Âm.

Sát khí vô tận, sát khí cuồn cuộn từ trên người Thủy Kỳ Lân lan ra.

Trong khoảnh khắc đó, Thiên Địa ảm đạm mất sắc.

Dường như những đám mây vô biên vô tận, phủ thiên cái địa từ không trung ép xuống mặt đất.

Nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, Thiên Địa vạn vật, mất đi sắc màu tươi tắn.

Chỉ có trên người Thủy Kỳ Lân, tản phát ra một luồng ngũ sắc thần quang.

Chỉ là, một tia thần quang đó, lại không mang theo bất kỳ sự ấm áp hay hy vọng nào.

Ngược lại là sự tuyệt vọng và sát khí vô tận.

Khoảnh khắc sau, Thủy Kỳ Lân động.

Hắn vung tay tóm lấy, chỉ thấy một Kỳ Lân Ấn khổng lồ từ trời

giáng xuống.

Một kích, kinh thiên động địa, dung hợp bí pháp của Thủy Kỳ Lân.

Thậm chí, còn có Đại Đạo Châm Ngôn hiện hữu trong đó.

Trong khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh đều cảm thấy linh hồn đang run rẩy.

Chỉ là, thân thể của chúng lại không thể nhúc nhích.

Dường như, thời gian, không gian đều bị cấm cố.

Toàn thân cứng ngắc, mắt trợn lớn, miệng há hốc.

Trong mắt chúng tràn đầy kinh khủng, mồ hôi lạnh túa ra khắp người.

Nhưng lại không thể nhúc nhích, thậm chí không thể hô hấp.

Trong khoảnh khắc đó, cả thế giới dường như không có một chút âm thanh nào.

Bởi vì tất cả âm thanh đều bị cấm cố.

Ngay cả không khí, ánh sáng giữa Thiên Địa cũng không thể thoát khỏi sự cấm cố của một kích này.

Thời không ngưng trệ, vạn vật tĩnh lặng; Đại Âm Hi Thanh, Đại Tượng Vô Hình!

Tất cả mọi thứ, đều bị đóng băng, như một bức ảnh đen trắng.

Tất cả mọi thứ, tạo thành một bức tranh quỷ dị và áp lực.

Tất cả mọi người đều mất đi khả năng tự chủ.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cũng cảm thấy tâm thần thất thủ.

Một kích của Thủy Kỳ Lân, đã siêu thoát khỏi Đạo Pháp thông thường.

Công kích của hắn, dung hợp sức mạnh của thời gian, không gian.

Thậm chí, trong đó còn có Pháp Tắc.

Nếu không đỡ được, sẽ chết!

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm thật sự cảm thấy nguy cơ.

Từ khi nhập Hồng Hoang đến nay, lần đầu tiên cảm thấy nguy cơ như vậy.

Sẽ chết sao?

Đồng tử Chúc Cửu Âm co rút.

Từ khi tiến vào Hồng Hoang, lần đầu tiên gặp phải công kích cường đại đến vậy.

Phân thân đã mạnh như thế, vậy bản thể Thủy Kỳ Lân sẽ cường đại đến mức nào?

Chúc Cửu Âm không dám tưởng tượng.

Quả nhiên, những kẻ có thể trở thành lão tổ một chủng tộc, thậm chí là tồn tại chia ba Hồng Hoang, đều không phải hạng đơn giản.

Chỉ là, muốn bó tay chịu trói sao?

Không, tuyệt đối không!

Nhân sinh của ta, tuyệt đối không chỉ có vậy!

Đối mặt với áp bức của Thủy Kỳ Lân, chiến ý của Chúc Cửu Âm bùng cháy.

Vu Tộc, chiến Thiên chiến Địa, tuyệt không lùi bước.

Khi Thiên Địa vạn vật đều bị Thủy Kỳ Lân trấn áp, Chúc Cửu Âm rốt cuộc cũng động.

Chỉ thấy hắn hội tụ toàn thân lực lượng, giơ chân đạp xuống.

“Rắc!” Không gian bị cấm cố như thủy tinh bị đánh vỡ.

Khoảnh khắc sau, trong tay Chúc Cửu Âm tản phát thần quang vô tận.

Quy Nguyên Nhất Kích!

Dưới áp bức của Thủy Kỳ Lân, Chúc Cửu Âm tinh khí thần hợp nhất, đánh ra một kích mạnh nhất.

Một kích, dung hợp võ đạo của bản thân.

Một kích điểm ra, như một tia sáng rực rỡ lóe lên trong bóng tối, chiếu sáng thế giới.

Trong khoảnh khắc đó, cuồng phong kích động, tuyết trắng bay lả tả, mây biển cuộn trào.

Thậm chí, trên đỉnh đầu Chúc Cửu Âm xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, dường như muốn nuốt chửng tất cả.

Một kích của Chúc Cửu Âm, như Ma Thần giáng thế, cả thế giới đều phải chú mục.

Trong một kích này, Chúc Cửu Âm lĩnh ngộ ra một tia huyền diệu của Thiên Địa.

Trong lòng cũng càng thêm minh ngộ, dường như đã vượt qua đỉnh núi cao, nhìn thấy phong cảnh mới.

Võ Đạo, đã tinh tiến!

Thậm chí trong khoảnh khắc đó, cả thế giới dường như dừng lại.

Thời gian trong mắt Chúc Cửu Âm, ảm đạm mất sắc.

Dường như, hắn là duy nhất trên thế giới này.

Một kích này, không chỉ là võ học, mà còn dung hợp Thời Gian Pháp Tắc.

“Ha ha ha!

Thượng Thiên nhập Địa, duy ngã độc tôn!

Trời nếu cản ta, ta diệt Trời!

Đất nếu cản ta, ta san bằng Đất!

Ngô, Chúc Cửu Âm!

Nắm giữ Võ Đạo!

Tiếp chiêu Quy Nguyên Nhất Kích của ta!” Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả, bá khí tung hoành.

Trong khoảnh khắc đó, thân và chỉ hợp nhất.

Thậm chí, trong Trường Hà Thời Gian, ngược dòng lên trên.

Vì Thủy Kỳ Lân không có sơ hở, vậy thì tạo ra sơ hở!

Oanh!

Khi Quy Nguyên Nhất Kích và Kỳ Lân Ấn va chạm.

Pháp lực của Thủy Kỳ Lân và ý chí của Chúc Cửu Âm giao phong.

Trong nháy mắt, một luồng khí lãng khủng bố cuốn ra bốn phía, núi sông ngàn vạn dặm vỡ nát.

Chương 15

Khí kình cuồng bạo từng đợt từng đợt khuếch tán ra xung quanh, núi lở đất nứt, đất rung núi chuyển, Thiên Địa ảm đạm mất sắc.

"Mạnh quá!

Thiên tai cũng không đến mức này đâu!

Rốt cuộc là ai, lại có thể giao phong với lão tổ?" Theo Chúc Cửu Âm phá vỡ sự trấn áp của Thủy Kỳ Lân.

Chúng sinh chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, không khỏi thở hổn hển.

Trên người, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Chúc Cửu Âm và Thủy Kỳ Lân quá mạnh.

"Lũ sâu kiến nho nhỏ!

Ngươi tưởng đã xong rồi sao?" Thủy Kỳ Lân hừ lạnh một tiếng, thân thể hắn trực tiếp hóa thành Kỳ Lân Chân Thân vạn trượng.

Uy áp khủng bố bao trùm Thiên Hạ.

Chỉ là, ngay lúc này.

Lại thấy khóe miệng Chúc Cửu Âm hiện ra một nụ cười quỷ dị.

"Đồ ngốc!

Lời này phải đến lượt ta nói mới đúng, Thời Gian Luân Hồi!" Chúc Cửu Âm cười lớn ha hả.

Trên người hắn tản phát ra từng trận huyền diệu.

Trong khoảnh khắc đó, phía sau hắn xuất hiện một hư ảnh.

Hư ảnh thân hình khôi ngô, giống hệt Chúc Cửu Âm.

“Quy Nguyên Nhất Kích!” Hư ảnh hung hăng đánh ra một chỉ.

Trong nháy mắt, Thiên Địa bị xuyên thủng, chỉ kình với thế không thể đỡ cuốn về phía Thủy Kỳ Lân.

“Không!” Thủy Kỳ Lân kinh khủng.

Loại công kích này, Chúc Cửu Âm có thể đồng thời đánh ra hai kích sao?

Hắn đã cảm nhận được!

Thời Gian Pháp Tắc?

Một trong những Pháp Tắc huyền diệu nhất thế giới này, lại xuất hiện trên người người đàn ông trước mắt này?

Trong khoảnh khắc đó, Thủy Kỳ Lân muốn né tránh.

Chỉ là, không kịp.

Quy Nguyên Nhất Kích, nhanh vô cùng.

“Phanh!” Thân thể Thủy Kỳ Lân trực tiếp bị xuyên thủng.

“Có sơ hở rồi!” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt cười một tiếng.

Một kích trước đó của Thủy Kỳ Lân, đã hội tụ toàn thân pháp lực.

Đó là một kích mạnh nhất, nhưng đồng thời khi mạnh nhất cũng chính là lúc Thủy Kỳ Lân yếu nhất.

Bởi vì, pháp lực của hắn cạn kiệt.

Nếu không, Thủy Kỳ Lân cũng sẽ không hiện hóa nhục thân chiến đấu.

Không có pháp lực, đó là một sơ hở lớn.

Nhưng hắn thì khác!

Hắn là Tổ Vu Chúc Cửu Âm, người có thể chưởng khống thời

gian.

Thời Gian Luân Hồi, có thể khiến hắn tái hiện những sự việc đã xảy ra trước đó.

Tuy rằng hiện tại khả năng chưởng khống thời gian của hắn, chỉ có thể tái hiện một lần.

Nhưng để đối phó Thủy Kỳ Lân là đủ rồi.

Theo thân thể Thủy Kỳ Lân bị xuyên thủng, phân thân bắt đầu dần dần tiêu tán, trở về hư vô.

"Không thể nào!

Phân thân lão tổ Thủy Kỳ Lân bị diệt rồi sao?

Tên kia rốt cuộc từ đâu chui ra quái vật vậy?" Các tu sĩ Kỳ Lân tộc mặt đầy kinh khủng.

Sắc mặt bọn chúng tái nhợt, miệng há hốc.

Trời ạ, Thủy Kỳ Lân bị giết rồi.

Tuy rằng chỉ là một tia phân thân.

Nhưng chẳng lẽ quá khó tin?

Phải biết rằng, đây là phân thân của Thủy Kỳ Lân, cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy phân thân thực lực không bằng bản thể, nhưng phân thân tượng trưng cho sự hiện diện của Thủy Kỳ Lân.

Nhìn khắp Hồng Hoang, ai dám không nể mặt Thủy Kỳ Lân?

Lần này, lại bị tiêu diệt?

Rốt cuộc từ đâu chui ra quái vật vậy?

"Long tộc, Chúc Cửu Âm!

Ta muốn ngươi chết!" Tại Kỳ Lân Nhai, Thủy Kỳ Lân phẫn nộ gào thét.

Trên người hắn, tản phát ra một luồng hung uy hủy thiên diệt địa.

Thiên Địa phong vân biến sắc.

Thậm chí, các tu sĩ Kỳ Lân tộc đang đứng trước mặt đều run rẩy.

"Lão tổ, chuyện, chuyện gì đã xảy ra?" Một lúc lâu sau, một tu sĩ Kỳ Lân lấy hết dũng khí hỏi.

"Tạp chủng Long tộc, đã giết con trai ta!

Ta muốn Long tộc phải trả giá!" Thủy Kỳ Lân ngữ khí băng lãnh.

Chúc Cửu Âm hiện hóa thân người đầu rồng, Thủy Kỳ Lân kiên định cho rằng hắn là người Long tộc.

Dù sao, trên thế giới này, cũng chỉ có người Long tộc mới dám đắc tội Kỳ Lân tộc.

Theo một lệnh của Thủy Kỳ Lân truyền xuống.

Sự va chạm giữa Kỳ Lân tộc và Long tộc càng thêm kịch liệt.

Đại chiến Tam Tộc, vì duyên cớ của Chúc Cửu Âm, bắt đầu tiến vào cao trào.

Lúc này, Chúc Cửu Âm đã bước vào Bất Chu Sơn.

Chỉ là, khi hắn bước chân vào Bất Chu Sơn thì.

Đột nhiên, cả Bất Chu Sơn xảy ra dị biến.

Chỉ thấy một luồng khí tức khủng bố tản phát từ đỉnh Bất Chu Sơn, ban đầu như gió nhẹ, nhưng trong nháy mắt đã biến thành cuồng phong sóng lớn, trong khoảnh khắc cuốn khắp cả Bất Chu Sơn.

Trong nhất thời, tất cả sinh linh Bất Chu Sơn đều cảm thấy thần uy như biển, thần uy như ngục.

Thậm chí, tất cả sinh linh trực tiếp dưới luồng uy áp cổ xưa đó, quỳ rạp xuống đất.

Khác với những sinh linh đó, Chúc Cửu Âm lại cảm thấy thân thiết.

Bởi vì luồng khí tức cổ xưa đó, chính là ý chí còn sót lại của Đại Thần Bàn Cổ.

Luồng khí tức cổ xưa đó, xuất hiện nhanh, nhưng biến mất cũng nhanh.

Gần như trong nháy mắt, khí tức cổ xưa của Bàn Cổ biến mất không dấu vết.

"Ý chí Phụ Thần!

Đỉnh Bất Chu Sơn sao?" Chúc Cửu Âm ngẩng đầu nhìn lên trời.

Hắn cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ.

Cũng chính vì có khí tức cổ xưa của Bàn Cổ tồn tại, Tam Tộc mới không dám đặt chân vào Bất Chu Sơn gây sự.

Vì lẽ đó, trong thế giới Hồng Hoang chiến tranh của Tam Tộc, Bất Chu Sơn vẫn giữ được một phần thanh tĩnh cuối cùng.

Cũng khiến sinh linh Bất Chu Sơn có thêm một phần sinh cơ.

Có thể nói, chỉ là một đạo tàn niệm, nhưng lại có thể trấn áp Hồng Hoang.

Bàn Cổ rốt cuộc mạnh đến mức nào, không ai có thể tưởng tượng.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm quyết định leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Hắn muốn cảm ngộ phần ý chí của Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, trong khoảnh khắc thần uy Bàn Cổ tan đi, không ít

Đại Năng Bất Chu Sơn lộ ra vẻ e dè.

“Chuyện gì đã xảy ra?

Vì sao lại xuất hiện thần uy Bàn Cổ?” Trong một sơn động ở giữa lưng chừng Bất Chu Sơn, một nữ tử ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Nữ tử ôn nhu thánh khiết, dung nhan tuyệt thế.

Thật đúng là vật báu hiếm thấy trên nhân gian.

Chính là Đại Năng Bất Chu Sơn, Nữ Oa.

“Ta cảm giác có người có nhân quả lớn với ta xuất hiện!

Người này, có quan hệ với Bàn Cổ!

Hoặc có lẽ sẽ là bước ngoặt trong cuộc đời ta!” Bên cạnh nữ tử, có một nam tử.

Trước mặt nam tử bày một cây tiêu vĩ cầm.

Ánh mắt hắn thâm thúy, bên trong dường như ẩn chứa tinh không rộng lớn.

Tên là Phục Hy.

Trong lòng hắn cảm thấy không ổn.

Chương 16

Nếu lựa chọn sai lầm, có lẽ cả đời sẽ bị ảnh hưởng.

Nhân quả giữa Vu Tộc và Yêu Tộc, có lẽ, sẽ bắt đầu kết từ trên Bất Chu Sơn.

"Tên kia, hậu duệ Bàn Cổ!

Hèn chi dám chém giết người Kỳ Lân tộc!" Dưới chân Bất Chu Sơn, những kẻ nhìn thấy Chúc Cửu Âm chém giết Thiếu chủ Kỳ Lân, diệt phân thân Thủy Kỳ Lân tiến vào Bất Chu Sơn.

Sau đó, thần uy Bàn Cổ xuất hiện.

Chúng liền hiểu rõ thân phận của Chúc Cửu Âm.

Hậu duệ Bàn Cổ.

Trong nhất thời, các yêu thú nhìn Chúc Cửu Âm tràn đầy kính sợ.

Phải biết rằng, Bất Chu Sơn vì sự tồn tại của ý chí Bàn Cổ, mới có thể trở thành lạc thổ Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh ở đó, đều thiếu Bàn Cổ nhân quả.

Nếu Bàn Cổ không có hậu nhân, tự nhiên không cần phải hiểu rõ nhân quả.

Nhưng lúc này, hậu nhân Bàn Cổ lại xuất hiện.

Nhân quả, tự nhiên chuyển tiếp sang trên người Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, cây to thì chim đậu.

Có sinh linh mang lòng cảm kích, cũng có sinh linh lấy oán báo ân.

Lúc này, trong một sơn động ở Bất Chu Sơn.

Một con yêu thú mở mắt.

Đầu yêu thú giống đại bàng bình thường nhưng lại có sừng trên đầu, thân hình lại giống loài chó.

Chính là ác thú nổi danh ở Bất Chu Sơn, Cổ Điêu.

Con thú này thích ăn huyết nhục, hoành hành một phương.

Xung quanh nó, cũng có nhiều ác thú khác nằm rạp.

"Ta cảm giác có hậu duệ Bàn Cổ tiến vào Bất Chu Sơn!

Không thể nào!" Cổ Điêu nói tiếng người.

"Lão đại, vậy ta đi đuổi hắn ra ngoài sao?" Một con yêu thú có đầu sói, đội sừng hỏi.

"Không, đi tìm hắn!

Ta muốn ăn hắn!" Cổ Điêu ánh mắt băng lãnh.

Sinh linh Bất Chu Sơn, đều có nhân quả với Bàn Cổ.

Hậu duệ Bàn Cổ xuất hiện, nếu cứ mãi ở lại Bất Chu Sơn.

Vậy thì, tất cả sinh linh Bất Chu Sơn đều phải gánh nhân quả.

Hậu duệ Bàn Cổ, là vua Bất Chu Sơn.

Nhưng, Cổ Điêu không muốn gánh nhân quả.

Thế gian, chỉ có kẻ chiếm tiện nghi của người khác, ai cũng đừng hòng chiếm tiện nghi của hắn.

Hơn nữa, nếu ăn hậu duệ Bàn Cổ, có lẽ, có thể có được huyết mạch Bàn Cổ.

Nhân quả sẽ chuyển sang trên người hắn, đến lúc đó, liền có thể thống nhất Bất Chu Sơn.

Trong ánh mắt Cổ Điêu, tràn đầy dã vọng.

Ngoài Tây Bắc Hải, góc Đại Hoang, có một ngọn núi không hợp,

tên là Bất Chu.

Bất Chu Sơn rộng lớn, không biết biên tế, tung hoành Thiên Địa.

Chúc Cửu Âm tiến vào Bất Chu Sơn, liền một đường đi về phía đỉnh núi.

Một đi, lại trăm năm.

Trong trăm năm này, khi khát có linh thú Bất Chu Sơn đưa linh quả, khi đói có linh thú mang thức ăn đến.

Có thể nói linh thú Bất Chu Sơn đối với Chúc Cửu Âm vô cùng cung kính.

Một ngày nọ, Chúc Cửu Âm đang nghỉ ngơi dưới một gốc linh thụ, bên cạnh hắn, vây quanh các loại linh thú.

Những linh thú này ngoan ngoãn ở bên cạnh Chúc Cửu Âm, trông vô cùng hòa ái.

"Các ngươi giải tán cả đi." Chúc Cửu Âm nói với các linh thú bên cạnh.

Không biết từ khi nào, những linh thú này đã luôn đi theo hắn.

Khiến Chúc Cửu Âm khai giới cũng không tiện.

Chỉ là, lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, có linh thú mặt mày đau khổ, có linh thú cung kính gật đầu, có linh thú đáng thương nhìn Chúc Cửu Âm.

"Không phải ta không muốn đưa theo, mà Bất Chu Sơn càng đi lên trên, uy áp càng mạnh.

Các ngươi căn bản không thể theo ta lên đỉnh, chi bằng sớm giải tán đi!" Chúc Cửu Âm cười bất đắc dĩ.

Hắn đã nảy sinh tình cảm với các linh thú.

Nếu như trước đây, chúng đều là thức ăn của hắn.

Nhưng hiện tại, những linh thú này đối với hắn vô cùng cung kính, hắn cũng không tiện ra tay.

May mắn là Bất Chu Sơn càng đi lên trên, uy áp càng lớn.

Những linh thú không thể theo kịp bước chân của hắn cũng càng lúc càng nhiều.

Khuyên chúng rời đi, cũng không phải thời cơ tồi.

Chúng linh thú nghe vậy, tuy rằng lưu luyến không rời Chúc Cửu Âm, nhưng cũng gật đầu, rời đi.

Rất nhanh, linh thú khắp nơi đều đi mất tăm.

Chỉ còn một con hồ ly trắng tuyết có chín cái đuôi ở lại bên cạnh Chúc Cửu Âm.

"Đi đi!

Tất cả sinh linh đều đi rồi!

Tiếp theo, ta sẽ dốc toàn lực leo lên Bất Chu Sơn!" Chúc Cửu Âm nhìn con Cửu Vĩ Hồ còn sót lại, lần nữa xua đuổi.

Chỉ là, con Cửu Vĩ Hồ trắng tuyết, đôi mắt tràn đầy linh động.

Thậm chí, nó chủ động đi đến bên cạnh Chúc Cửu Âm, dùng đầu cọ vào chân hắn.

"Ngươi, muốn đi theo ta sao?" Chúc Cửu Âm nhìn ra ý đồ của Cửu Vĩ Hồ.

Con vật đó liên tục gật đầu.

Đinh, nhiệm vụ Võ Đạo Linh Sủng đã phát!

"Nhiệm vụ lựa chọn 1: Thu phục Cửu Vĩ Hồ, nhận được một tờ Võ Học Biến Dị Đề Thăng Quyến!

Nhiệm vụ lựa chọn 2: Cự tuyệt Cửu Vĩ Hồ, nhận được Phong Ma Quyền Pháp.

Xin lựa chọn.” Tiếng Hệ Thống lại xuất hiện.

“Võ Đạo Linh Sủng sao?

Hệ Thống, lại khiến ta có cảm giác chơi game rồi!” Chúc Cửu Âm không khỏi nhớ đến một số game online kiếp trước.

Cơ bản, tất cả game online đều có linh sủng, tọa kỵ.

Thu phục một linh sủng, đường dài còn xa, có bạn đồng hành cũng không tệ.

Chỉ là, Võ Đạo Biến Dị Đề Thăng Quyến có thể tăng cường uy lực võ học hiện có, còn Phong Ma Quyền Pháp thì có thể lĩnh ngộ quyền pháp mới.

Nên lựa chọn thế nào đây?

Nhìn Cửu Vĩ Hồ đang cung kính nhìn mình, Chúc Cửu Âm nói: “Phía trước của ta, nguy cơ trùng trùng.

Muốn làm linh sủng của ta, nhất định phải có thực lực nhất định.

Ngươi làm được không?” “Chủ nhân, ta tuyệt đối sẽ không kéo chân ngài!” Cửu Vĩ Hồ nói tiếng người, khoảnh khắc sau, chỉ thấy thân thể nó biến hóa một trận.

Biến thành hình người.

Chỉ là, đôi tai vẫn là tai hồ ly, phần mông mọc chín cái đuôi.

Thân hình, ngực nở mông cong, phối hợp với dung nhan vừa đáng thương vừa đầy mị hoặc.

Thật đúng là một thú nhĩ nương tuyệt vời.

“Hóa hình rồi sao?

Căn nguyên cũng không tệ.” Chúc Cửu Âm đánh giá Cửu Vĩ Hồ.

Có một thú nhĩ nương như vậy bầu bạn, dường như cũng không tệ.

Hiện tại là thời đại Tam Tộc thống trị, chúng sinh Hồng Hoang không có pháp môn tu luyện.

Có thể nói, trên Bất Chu Sơn, hắn đi một đường, thấy không ít linh thú yêu thú.

Nhưng số lượng hóa hình chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trong giai đoạn này, yêu thú, linh thú có thể hóa hình, căn nguyên đều không tệ.

Chỉ là, ngay lúc này, một giọng nói hung ác vang lên.

“Chậc chậc chậc, cuối cùng cũng chỉ còn một mình sao?

Thật ngu xuẩn a!

Lại đuổi hết linh thú đi!

Lần này, ngươi chết chắc rồi!

Lão đại, nói nhiều với hắn làm gì, để ta giết hắn đi!” Một đám giọng nói ác liệt vang lên.

Chỉ thấy không xa, Cổ Điêu dẫn theo một đám yêu thú xuất hiện.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm nhìn thấy yêu thú xuất hiện khắp bốn phía.

Số lượng yêu thú, e rằng không dưới vạn con.

Chương 17

“Cổ Điêu!

Ngươi làm gì?” Cửu Vĩ Hồ hóa thành nguyên hình, trực tiếp bảo hộ trước người Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, toàn thân lông nó dựng lên, nhe nanh múa vuốt.

Đại có thế liều mạng với đám yêu thú đó.

“Chẳng lẽ, ngươi muốn đối đầu với ta sao?

Làm chó lâu quá, đến cả xương cũng mềm rồi sao?” Cổ Điêu ánh mắt băng lãnh.

Từ khi Chúc Cửu Âm tiến vào Bất Chu Sơn, hắn vẫn luôn tìm kiếm cơ hội.

Đáng tiếc, bên cạnh Chúc Cửu Âm có rất nhiều linh thú đi theo.

Không có cơ hội ra tay.

Hiện tại, Chúc Cửu Âm chủ động khu tán các linh thú.

Đơn giản là tự tìm đường chết.

“Chủ nhân, mau đi đi!

Lũ gia hỏa này, muốn tìm phiền toái cho ngài!

Ta sẽ cản chúng!” Cửu Vĩ Hồ bảo hộ bên cạnh Chúc Cửu Âm, trung thành cảnh cảnh.

Từ khoảnh khắc Chúc Cửu Âm tiến vào Bất Chu Sơn, nó đã biết.

Chúc Cửu Âm là người mà nó đã chờ đợi vô số năm.

Nhiều linh thú đi theo Chúc Cửu Âm, là để gánh nhân quả với Bàn Cổ.

Nhưng Cửu Vĩ Hồ, thật tâm muốn đi theo Chúc Cửu Âm.

Đám yêu thú trước mắt này, không có ý tốt.

Nhưng, cho dù chết, nó cũng phải bảo vệ Chúc Cửu Âm chu toàn.

"Chạy sao?

Đây đều là người của ta, ngươi chạy đi đâu?

Cửu Vĩ Hồ, ta cho ngươi một cơ hội, giết hắn đi!

Ta có thể tha cho ngươi một mạng!" Cổ Điêu cười lớn ha hả.

Mặt mày dữ tợn.

"Chết, ta cũng sẽ không để ngươi làm hại Chủ nhân!

Chủ nhân, mau đi đi!" Pháp lực Cửu Vĩ Hồ kích động.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại nhàn nhạt cười một tiếng.

"Chỉ là con hồ ly ngốc này, không tệ!

Ta nhận ngươi!" Chúc Cửu Âm cúi người xuống, xoa đầu Cửu Vĩ Hồ.

Bằng phần trung thành và ý chí này, cũng nên thu về làm của riêng.

Đinh, hoàn thành lựa chọn Võ Đạo Linh Thú!

Chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyến!

"Leng keng, hoàn thành tuyển chọn Võ Đạo Linh Thú!" "Chúc mừng Ký chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển!" "Leng keng, chúc mừng Ký chủ nhận được linh sủng đầu tiên, ban thưởng Linh Sủng Đại Lễ Bao một phần, có mở ra không?" Theo sau việc Chúc Cửu Âm thu phục Cửu Vĩ Hồ, thanh âm Hệ Thống vang lên không ngừng.

"Mở ra!" Chúc Cửu Âm không ngờ thu phục linh sủng lại có nhiều phần thưởng đến vậy.

Thật sự là một niềm vui bất ngờ.

"Leng keng, chúc mừng Ký chủ mở Linh Sủng Đại Lễ Bao!" "Leng keng, chúc mừng Ký chủ nhận được Ngự Thú Vô Cực Đại Pháp!" "Leng keng, chúc mừng Ký chủ nhận được Hỗn Độn Ma Hồ Tinh Huyết!" "Leng keng, chúc mừng Ký chủ nhận được Võ Đạo Tẩy Tủy Đan!" Ngự Thú Vô Cực Đại Pháp, võ học do Vạn Thú Môn sáng tạo, tu luyện có thể câu thông thiên địa, lắng nghe vạn thú chi ngữ.

Pháp này đế kết linh thú, vĩnh viễn không phản bội.

Hỗn Độn Ma Hồ Tinh Huyết: Tinh huyết của Hỗn Độn Ma Thú Ma Hồ, có thể cường tráng huyết khí, đề thăng căn cốt tư chất của linh sủng hồ ly.

Võ Đạo Tẩy Tủy Đan: Tẩy tủy phạt cốt, biến dị có thể nhận được thuộc tính đặc thù.

"Tiểu hồ ly, Ma Hồ Tinh Huyết đây!" "Phục hạ đi!" Chúc Cửu Âm trực tiếp lấy ra Hỗn Độn Ma Hồ Tinh Huyết.

Đã thu phục Cửu Vĩ Hồ, vậy thì nên chịu trách nhiệm.

Huống hồ, thân là Vu Tộc, không hiểu pháp tu Nguyên Thần.

Cũng không thể giống các Đại Thần Thông Chi Sĩ khác, chỉ điểm Cửu Vĩ Hồ tu hành.

Nhưng, Thiên Tài Địa Bảo mà các Đại Thần Thông Chi Sĩ khác không nỡ bỏ, thì ta lại nỡ.

Theo sau Hỗn Độn Ma Hồ Tinh Huyết được lấy ra, ánh mắt Cửu Vĩ Hồ lập tức trở nên vô cùng nóng bỏng.

Nó có thể cảm nhận được sinh cơ khổng lồ phát ra từ tinh huyết.

Thậm chí, bản năng muốn thôn phệ Ma Hồ Tinh Huyết.

Mặc dù không biết đó là bảo vật gì, nhưng lại bản năng cảm nhận

được diệu dụng vô cùng.

"Đa tạ Chủ Thượng tứ bảo!" Cửu Vĩ Hồ vui mừng tiếp nhận.

"Đế uẩn của hậu duệ Bàn Cổ sao?

Tinh huyết mạnh mẽ như vậy lại cứ thế mà cho đi?" "Cửu Vĩ Hồ đã đưa ra lựa chọn đúng đắn rồi!" "Ghen tị quá đi mất, sớm biết thế, ta cũng học Cửu Vĩ Hồ!" Hầu như cùng lúc, các yêu thú bàn tán xôn xao, không ngừng ghen tị.

Nhìn tinh huyết trong tay Cửu Vĩ Hồ, ánh mắt tràn đầy tham lam.

Sắc mặt Cổ Điêu ngày càng âm trầm.

Cuộc đối thoại giữa Chúc Cửu Âm và Cửu Vĩ Hồ quá đỗi phong khinh vân đạm, hoàn toàn không xem nó ra gì.

Thậm chí, còn dùng tinh huyết để làm loạn quân tâm.

Nếu cứ tiếp tục để chúng yêu thú ghen tị như vậy, e rằng công thế chưa ra đã tự vỡ.

Nghĩ vậy, Cổ Điêu không khỏi giận dữ nói: "Đều cút hết đi cho lão tử ngậm miệng lại!" "Kẻ nào giết được, tinh huyết là của kẻ đó!" Chúng yêu thú nghe vậy, lập tức lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Chủ Thượng, cẩn thận!" Cửu Vĩ Hồ vận chuyển pháp lực, chỉ thấy chín cái đuôi của nó bạo trướng.

Nhưng, chưa kịp ra tay, Chúc Cửu Âm đã vỗ vỗ đầu nó.

"Con cứ luyện hóa tinh huyết cho tốt, mấy tên gia hỏa này cứ giao cho ta là được rồi!" Trong lời nói, Chúc Cửu Âm tung ra một quyền.

Trong nháy mắt, chỉ thấy hàn băng chi khí phát tán trên người hắn.

Kình lực đóng băng phá không bay ra, những yêu thú lao lên trực tiếp bị đánh bay, hóa thành tượng băng.

Thậm chí, mặt đất cũng bị đóng băng.

Chỉ trong một cái chớp mắt, dường như bên cạnh Chúc Cửu Âm đã hóa thành thế giới băng tuyết.

"Mạnh quá!" Đồng tử Cửu Vĩ Hồ co rút lại.

Nó phát hiện, Chủ Thượng mạnh đến đáng sợ.

Mối lo lắng của nó dường như hoàn toàn không cần thiết.

Ngay lập tức nuốt tinh huyết xuống, trực tiếp luyện hóa.

Trong nháy mắt, nó cảm thấy một cỗ sinh cơ mạnh mẽ đang lưu chuyển trong cơ thể.

Cỗ sức mạnh cổ xưa dồi dào, tràn ngập khắp thân thể.

Tại khắc đó, Cửu Vĩ Hồ cảm thấy mình vô sở bất năng.

"Tên khốn kiếp đáng ghét, dám coi thường ta!" "Huynh đệ, xông lên!" Cổ Điêu gào thét.

Không, đám yêu thú đầu tiên đã bị diệt rồi.

Chúc Cửu Âm trước mắt thật sự mạnh.

Nhưng, yêu thú có đến vạn con.

Chúc Cửu Âm chỉ có một mình mà thôi.

"Không sợ chết thì cứ xông lên đi!" "Đơn đấu, quần ẩu, bản tôn ta một mình nhận hết!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt khinh thường.

Mấy con yêu thú cỏn con, dám gây rắc rối, quả thực là tìm chết.

Ánh mắt hắn như Chân Thần Cửu Thiên, phủ thị chúng sinh.

Dường như, những yêu thú này trong mắt hắn, chẳng qua chỉ là lũ kiến hôi mà thôi.

Tại khắc đó, chúng yêu thú càng thêm phẫn nộ.

Lớn lên ở Bất Chu Sơn, chưa từng bị người khác coi thường như vậy.

Nếu Chúc Cửu Âm không chết, tất phải trả nhân quả.

Cách tốt nhất là giết chết Chúc Cửu Âm.

Nhân quả hai bên thanh toán.

"Xông lên!" Chúng yêu thú lại lần nữa lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Không biết sống chết!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Ở Bất Chu Sơn trăm năm, chưa từng động thủ.

Những yêu thú này dường như coi hắn là kẻ lương thiện rồi.

Quả đúng là hổ không gầm, chúng coi ta là mèo bệnh rồi.

Mấy con yêu thú cỏn con này, tùy tay có thể diệt.

Đối mặt với chúng yêu thú đang lao tới, Chúc Cửu Âm hừ lạnh một tiếng.

Trên người hắn hàn khí tứ ngược, khắc tiếp theo, kình lực đóng băng như bài sơn đảo hải cuồn cuộn xuất ra.

Oanh long long!

Những yêu thú xông lên phía trước lại lần nữa bị đánh bay.

Tại khắc đó, Chúc Cửu Âm chỉ đứng đó, như một Cái Thế Chiến Thần.

"Mạnh quá!" Chúng yêu thú sợ hãi.

Chương 18

Nhìn Chúc Cửu Âm với vẻ mặt kiêng kị, sợ hãi.

Một quyền diệt cả đám yêu thú, xông lên là đường chết.

"Không xông nữa sao?" "Vậy thì, cũng nhận một chiêu của bản tôn xem sao?" Chúc Cửu Âm trên người phát ra một cỗ chiến ý vô địch.

Trong nháy mắt, một cỗ uy áp cường đại bao trùm chúng yêu thú.

Dường như "sơn vũ dục phong mãn lâu".

Dưới cỗ uy áp đó, chúng yêu thú run rẩy.

Chúng cảm giác Chúc Cửu Âm dường như còn dương cương hơn cả mặt trời rực rỡ kia.

Hắn chỉ đứng đó, khí chất bá đạo kia khiến người ta sinh ra cảm giác tôn quý đáng ngưỡng vọng.

Quả thực là cuồng bạo, bá đạo đến cực hạn.

Tại khắc đó, sắc mặt Cổ Điêu càng thêm xanh mét.

Sức mạnh của Chúc Cửu Âm, quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của nó.

"Chư vị, lẽ nào muốn đứng xem kịch sao?" "Hay là, muốn dâng Bất Chu Sơn này cho nó?" "Bất Chu Sơn, là đất tự do, nơi đây không cần nhân quả!" Cổ Điêu hét lớn.

Thanh âm của nó như tiếng sấm, vang vọng khắp Bất Chu.

Tại khắc đó, Chúc Cửu Âm đột nhiên phát hiện bầu không khí xung quanh thay đổi.

Một cỗ hung sát khí cường đại trùng thiên.

Mỗi cỗ khí tức đều có Kim Tiên tu vi.

Trong chớp mắt, vô số hung sát khí liên kết với nhau, thiên địa phong vân sắc biến.

"Đất Bất Chu, vốn là đất tự do, nơi đây không cần chủ nhân!" "Chúc Cửu Âm, rời khỏi Bất Chu Sơn, có thể sống!" "Bằng không, chết!" Trên Bất Chu Sơn, vô tận hung sát khí hội tụ lại.

Chỉ thấy yêu thú dày đặc từ bốn phương tám hướng kéo đến.

Dẫn đầu là tám đại yêu thú cấp Kim Tiên.

Cho đến nay, Hồng Quân chưa giảng đạo, chúng sinh Hồng Hoang không có pháp tu luyện, trừ tam tộc sinh linh, Kim Tiên đã là tồn tại đỉnh cấp.

Có thể nói, những yêu thú hội tụ này, đều không muốn vướng bận nhân quả.

Thậm chí, chúng không muốn Chúc Cửu Âm xuất hiện ở Bất Chu Sơn.

Cổ Điêu chỉ là một cái cớ "ân đền oán trả" mà thôi.

"Ồ, yêu thú cũng khá nhiều đấy!" "Chỉ là, dựa vào các ngươi cũng xứng uy hiếp bản tôn sao?" Chúc Cửu Âm khinh thường cười.

Trong núi không có vua, khỉ cũng xưng vương.

Những yêu thú này, sống lâu ở Bất Chu Sơn, chưa từng trải qua độc đả của xã hội.

Sinh làm yêu, định sẵn là bi kịch.

"Không sai, dựa vào ta!" "Chúc Cửu Âm, ta biết ngươi khá mạnh!" "Nhưng nơi đây có đến trăm vạn yêu thú!" "Ta đại biểu cho ý

chí của Bất Chu Sơn!" "Đừng nói nhiều lời vô nghĩa với hắn, trực tiếp động thủ giết chết hắn đi!" "Đúng vậy, giết chết hắn!" Chúng yêu thú kẻ một câu, người một câu, ồn ào vô cùng.

Thậm chí có yêu thú trực tiếp đi về phía Chúc Cửu Âm.

Theo chúng thấy, liên minh trăm vạn yêu thú, đủ sức hoành hành Bất Chu Sơn.

Phải biết rằng, ngày thường, chúng yêu thú đều tự chiến đấu riêng lẻ.

Bây giờ, vì một Chúc Cửu Âm mà liên hợp lại.

Vô sở úy cụ!

"Thật ồn ào!" "Dựa vào vỏn vẹn trăm vạn yêu thú cỏn con, cũng dám đại biểu cho ý chí của Bất Chu Sơn sao!" "Bản tôn khuyên các ngươi nên lương thiện đấy!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Trong nhất thời, tiếng cười vang vọng, thiên địa phong vân sắc biến.

Tại khắc đó, có thể thấy Chúc Cửu Âm giận đến cực điểm.

Vỏn vẹn trăm vạn yêu thú cỏn con, dám đại biểu cho ý chí của Bất Chu Sơn.

Phải biết rằng, sinh linh Bất Chu Sơn nào chỉ ức vạn.

Hơn nữa, Bất Chu Sơn là nơi xương sống Bàn Cổ hóa thành, là ý chí chiến thiên chiến địa, vĩnh bất ngôn bại của Bàn Cổ.

Vỏn vẹn một đám yêu thú, dám vọng tưởng đại ngôn Bàn Cổ.

Vậy thì mặt mũi của một hậu duệ Bàn Cổ như hắn đặt ở đâu.

Tại khắc đó, Chúc Cửu Âm thật sự nổi giận.

Quả nhiên, yêu tộc đều là một đám không biết trời cao đất rộng,

mượn danh nghĩa để cầu lợi cho bản thân.

"Chủ nhân, để ta giáo huấn chúng!" Lúc này, Cửu Vĩ Hồ đã luyện hóa tinh huyết xong.

Trên người nó phát ra một cỗ khí tức cực mạnh.

Thậm chí, pháp lực mênh mông ngưng tụ Tam Hoa.

Đại La Kim Tiên!

Một giọt Hỗn Độn Ma Hồ Tinh Huyết, trực tiếp khiến Cửu Vĩ Hồ trở thành Đại La Kim Tiên nhất chuyển.

Hơn nữa, căn nguyên, tư chất của nó cũng theo đó mà đề thăng.

Tại khắc đó, Cửu Vĩ Hồ càng thêm kính trọng Chúc Cửu Âm.

Những yêu thú này dám đánh chủ ý lên Chúc Cửu Âm, quả thực là tìm chết!

Trong lời nói, Cửu Vĩ Hồ thi triển thần thông.

Chỉ thấy địa phong thủy hỏa bạo loạn, trong đôi mắt Cửu Vĩ Hồ phát ra từng trận thần quang.

Thần thông, Mị Hoặc!

Trong nháy mắt, những yêu thú đứng gần lần lượt rơi vào trạng thái mê hoặc, nghe lệnh Cửu Vĩ Hồ tấn công những yêu thú bên cạnh chúng.

"Mị Hoặc Chi Thuật!" "Cửu Vĩ Hồ, tự tìm đường chết!" Cổ Điêu dậm chân một cái, trực tiếp dẫn đầu xông về phía Cửu Vĩ Hồ.

Nhưng khắc tiếp theo, một cọc đá khổng lồ trực tiếp đâm xuyên từ mặt đất lên.

Loảng xoảng một tiếng.

Cổ Điêu trực tiếp bị cọc đá đâm xuyên, máu tươi đầm đìa.

Tại khắc đó, chúng yêu thú không khỏi kinh hãi.

"Chuyện gì thế này?" "Cổ Điêu lão đại bị miểu sát!" "Cửu Vĩ Hồ từ lúc nào lại trở nên mạnh mẽ đến vậy?" "Là Chúc Cửu Âm!" "Tinh huyết mà Chúc Cửu Âm cấp đã giúp nó tiến hóa!" "Đế uẩn của hậu duệ Bàn Cổ sao, ta dường như đã đắc tội với một tồn tại không nên đắc tội!" Chúng yêu thú kinh hô không dứt.

Cửu Vĩ Hồ, chủng tộc này ban đầu chỉ là những con hồ ly tầm thường.

Mỗi khi có thêm một cái đuôi, có thể nắm giữ thêm một môn thần thông.

Chín cái đuôi, chín loại thần thông.

Nhưng trước đó, thần thông hệ Thổ của Cửu Vĩ Hồ tuyệt đối không mạnh đến thế.

Bây giờ, lại miểu sát Cổ Điêu.

Nhất định là do Chúc Cửu Âm.

Hoảng sợ, kiêng kị, thậm chí ghen tị xuất hiện trong lòng chúng yêu thú.

Thậm chí, không ít yêu thú còn nghĩ, nếu mình cũng đầu phục Chúc Cửu Âm, liệu có được đãi ngộ như Cửu Vĩ Hồ hay không.

Quả nhiên, đi theo hậu nhân Bàn Cổ mới là lựa chọn đúng đắn nhất.

"Xem ra, ta nhất định phải ra tay rồi!" "Cứ như thế này nữa, sĩ khí sẽ bị tan rã mất!" Cuối cùng, có một yêu thú đầu lĩnh lại lần nữa mở miệng.

"Vậy để ta ra tay thì sao?" "Tốt!" Tám đại yêu thú đầu lĩnh cấp Kim Tiên liếc nhìn nhau.

Khắc tiếp theo tế ra pháp bảo, thần thông của chúng.

Chúng tin rằng, một khi ra tay, thiên hạ vô địch.

Tại khắc đó, ngay cả Cửu Vĩ Hồ cũng lộ ra vẻ kiêng kị.

"Chủ Thượng, ta rút lui trước nhé?" Cửu Vĩ Hồ không nhịn được nhắc nhở.

Yêu thú đông đảo, duy hữu tiên tẩu.

Sau đó hội tụ linh thú, phản công trở lại.

"Hừ, vỏn vẹn trăm vạn yêu thú cỏn con, không đáng nhắc tới!" "Các ngươi, không thể đại biểu cho Bất Chu Sơn!" Thanh âm Chúc Cửu Âm trầm thấp.

Đối mặt với pháp bảo và thần thông cuồn cuộn trên trời.

Ánh mắt hắn không hề lay động.

Hắn ngẩng đầu, trong tay tỏa ra thần quang.

Khắc tiếp theo.

Mười vạn chỉ! ~ Trong nháy mắt, vô số chỉ ảnh phát tán trong tay hắn.

Chỉ ảnh dày đặc không dưới vạn đạo, những chỉ ảnh này được đánh ra với thế phá diệt tinh thần.

Thậm chí, bầu trời trực tiếp bị xé rách.

Oanh long!

Từng tiếng cự hưởng, công kích của tám đại yêu thú trực tiếp bị phá vỡ.

Dư kình của vạn đạo chỉ ảnh, uy lực không giảm.

Oanh long long!

Trong nháy mắt, số vạn đạo chỉ ảnh như những mũi tên lợi hại rơi xuống.

Oanh!

Đất rung núi chuyển, nơi chỉ kình đi qua, cự thạch sụp đổ, cây cỏ bị phá hủy, bụi đất ngập trời.

Chờ đợi mọi thứ trở về yên tĩnh.

Chúng yêu thú không khỏi trợn tròn mắt.

Hiển nhiên, phía trước, tất cả mọi thứ đều bị hủy diệt.

Chương 19

Thậm chí, gần mười vạn yêu thú bị Chúc Cửu Âm một chiêu miểu sát.

Cộp.

Tất cả yêu thú không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Sắc mặt chúng tái nhợt, trong ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

Hắn, là người sao?

Quá mạnh mẽ đi mất.

"Sức mạnh của hậu duệ Bàn Cổ sao?" "Một chiêu đã giết chết mười vạn đồng bào, căn bản không phải là tồn tại mà ta có thể chiến thắng!" Cộp!

Tất cả yêu thú đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Nhìn Chúc Cửu Âm với ánh mắt đầy kinh khủng.

Thậm chí, cảm thấy toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Sắc mặt vốn ngang ngược đắc ý cũng trở nên vô cùng tái nhợt.

Chúc Cửu Âm, quá mạnh rồi.

Mạnh đến mức khiến yêu thú cảm thấy sợ hãi, tuyệt vọng.

Một chiêu diệt mười vạn người, thậm chí trực tiếp vô thị tám đại thống lĩnh liên thủ.

Tồn tại như vậy, dám đi gây rắc rối, quả thực là không biết sống chết.

Căn bản không phải là một cuộc chiến cùng đẳng cấp.

"Ta rút!" Một yêu thú cấp Kim Tiên trực tiếp quay người bỏ chạy.

Trận chiến như vậy, tiếp tục chỉ là tự tìm cái chết.

Nhưng, khắc tiếp theo.

Thanh âm Chúc Cửu Âm lại lần nữa vang lên, "Ta đã cho ngươi đi sao?" Tiếng nói vừa dứt, chúng yêu thú lại lần nữa cảm thấy toàn thân run rẩy.

"Ngươi làm gì?" "Đừng quên, ngươi chỉ có một mình mà thôi!" "Nếu ép chúng ta quá, cùng lắm là lưỡng bại câu thương!" Có yêu thú thống lĩnh không nhịn được hét lên.

"Lưỡng bại câu thương sao?" Chúc Cửu Âm nghe vậy cười ha hả, dường như nghe được một chuyện cười vĩ đại.

"Không sai, lưỡng bại câu thương!" "Đừng quên, ta có đến trăm vạn yêu thú!" "Ngươi tưởng đây là toàn bộ sức mạnh của ta sao?" "Trên Bất Chu Sơn, sinh linh ức vạn!" "Lại có bao nhiêu người dám cùng ngươi thanh toán nhân quả!" Yêu thú thống lĩnh hét lớn.

"Nhân quả?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Từ ngữ này, vô cùng quen thuộc.

Nhưng hắn không có Nguyên Thần, căn bản không biết sinh linh Bất Chu Sơn có nhân quả gì với hắn.

Quả nhiên, không có Nguyên Thần, mọi thứ đều không thể tham thấu.

"Chủ Thượng, người là hậu duệ Bàn Cổ!" "Bất Chu Sơn, đã dẫn phát Thần Ân của Bàn Cổ!" "Sinh linh Bất Chu Sơn được Bàn Cổ Đại Thần ân trạch che chở, nên thiếu nợ nhân quả với Bàn Cổ Đại Thần." "Người là hậu duệ Bàn Cổ, sinh linh Bất Chu Sơn tự nhiên phải cùng người thanh toán nhân quả." "Ta, bao gồm cả rất nhiều linh thú trước đó, đều ôm lòng cảm ân mà báo đáp." "Nhưng không phải tất cả sinh linh đều có lòng cảm ân." "Những yêu thú này muốn xua đuổi người

khỏi Bất Chu Sơn, thậm chí giết chết người." "Làm như vậy, tự nhiên không cần phải trả nhân quả." Cửu Vĩ Hồ giải thích.

Tại khắc đó, Chúc Cửu Âm bừng tỉnh đại ngộ.

Đồng thời, trong lòng hắn xuất hiện một ý niệm.

Vu Tộc sở dĩ sụp đổ, lẽ nào cũng vì lý do này?

Trong các câu chuyện thần thoại, Hồng Vân từng có nhân quả với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, có đại ân với Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Nhưng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề có trả nhân quả đó không?

Không, ngược lại còn dẫn dắt Hồng Vân đi về phía tử vong.

Nhân chết đạo tiêu, nhân quả tự nhiên đều mất.

Những người như vậy, không ít.

Những yêu thú này cũng vậy.

Vu Tộc là hậu duệ Bàn Cổ, Hồng Hoang Thiên Địa định sẵn có đại nhân quả với Vu Tộc.

Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, cũng có đại nhân quả.

Vì thế Tam Thanh có thể thành Thánh.

Nhưng Vu Tộc, không có Nguyên Thần, không thể thành Thánh.

Hơn nữa, Vu Tộc không tôn thiên địa, chỉ tôn Bàn Cổ.

Đối với Thánh Nhân Hồng Hoang, Thiên Đạo mà nói, khó chịu rồi.

Thay vì trả nhân quả của thế giới Hồng Hoang với Vu Tộc, chi bằng trực tiếp diệt Vu Tộc.

Có lẽ, đó mới là nguyên nhân thực sự khiến Vu Tộc sụp đổ.

Một đấu gạo nuôi dưỡng oán cừu!

“Vậy nhân quả sao?” Khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười.

Quả nhiên, thu phục một vài linh sủng có Nguyên Thần cũng không phải chuyện xấu.

Ít nhất, linh sủng có Nguyên Thần, có thể suy đoán một số thiên cơ cho hắn.

Nếu, bồi dưỡng Cửu Vĩ Hồ thành Chuẩn Thánh, thậm chí Thánh Nhân.

Vậy thì, dù Vu Tộc không có Nguyên Thần cũng không sao.

Có tu sĩ Nguyên Thần để sử dụng là được!

Nghĩ vậy, trong đầu Chúc Cửu Âm càng thêm minh ngộ.

Việc Tam Thanh chấp niệm với danh hiệu “Bàn Cổ chính tông”.

Chẳng qua là vì mượn danh tiếng Bàn Cổ để kết hạ nhân quả, hưởng thụ phúc nguyên.

Nhưng, nếu Vu Tộc đánh cái danh hiệu “Bàn Cổ chính tông” ra ngoài.

Lẽ nào có thể thay đổi vận mệnh của Vu Tộc một chút?

Hơn nữa, những yêu thú trước mắt này, nếu không sai, chính là Yêu Tộc sau này.

Quả nhiên, Yêu Tộc phản bội tín nghĩa, vong ân phụ nghĩa, không phải là tật xấu của sau này.

Từ lúc ban đầu, đã như vậy rồi.

Vu Yêu không đội trời chung!

Yêu Tộc dã tâm bừng bừng, Vu Tộc chiếm giữ đại nghĩa Hồng Hoang.

Để khống chế thiên địa, Yêu Tộc và Vu Tộc tất yếu như nước với

lửa.

“Vậy thì, nếu ta giết chết chúng, không phải cũng là thanh toán nhân quả sao?” “Ta không cần phải gánh vác nghiệp lực sao?” Chúc Cửu Âm hỏi.

“Bàn Cổ Đại Thần có ân ở trước, chúng lại lấy oán báo ân ở sau.” “Chủ Thượng nếu giết chúng, là thanh toán nhân quả.” “Cũng không cần phải gánh vác nghiệp lực vì việc này.” Cửu Vĩ Hồ gật đầu.

Chúc Cửu Âm nghe vậy, khóe miệng càng lạnh lẽo hơn.

Không có lý do gì không làm suy yếu Yêu Tộc!

Trong nháy mắt, chỉ thấy trên người hắn hàn phong gào thét, sương tuyết bay lả tả.

Một cỗ sát ý khủng bố phát ra trên người hắn.

Khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm tùy tiện một điểm.

Chỉ thấy chỉ kình dày đặc cuồn cuộn xuất ra.

Mỗi một đạo chỉ kình, đều mang uy lực hủy thiên diệt địa.

Oanh long long, từng tiếng cự hưởng.

Lại có mấy vạn yêu thú trực tiếp bị đánh giết.

Máu tươi, tràn ngập Bất Chu Sơn.

Khắp nơi đều là thi thể yêu thú.

“Chạy đi!” Không biết từ đâu xuất hiện một tiếng hét lớn, yêu thú chạy vắt chân lên cổ.

Tốc độ nhanh đến mấy cũng không thể tả, dáng vẻ chật vật đến mấy cũng không thể tả.

“Đã đến rồi, đừng đi!” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Sát tâm đã nổi!

“Nếu đã không còn chiến ý, Đạo Hữu lại hà tất chấp ý truy sát!” Bỗng nhiên, không biết từ lúc nào.

Có một nam một nữ hai đạo nhân xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Chính là Nữ Oa, Phục Hy!

Hai người vừa xuất hiện, liền không ngừng đánh giá Chúc Cửu Âm.

Phát hiện Chúc Cửu Âm thân hình khôi ngô, trên người phát ra một cỗ bá khí cái thế.

Quả là một kẻ bá đạo hào sảng.

Khí thế, như mặt trời rực rỡ trên không trung vậy, chói mắt.

Không, thậm chí còn tôn quý hơn cả mặt trời rực rỡ.

Sự cuồng ngạo, bá đạo phát ra trên người hắn, không những không khiến người ta chán ghét, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng tôn quý.

Hậu duệ Bàn Cổ?

Người có đại nhân quả với sinh linh Bất Chu Sơn?

Tại khắc đó, trong lòng Nữ Oa và Phục Hy ẩn ẩn có bất an.

Dường như, chỉ cần nói sai, đưa ra lựa chọn sai.

Sau này, sẽ vướng mắc không rõ ràng với Chúc Cửu Âm.

“Phục Hy Đại Thần và Nữ Oa Đại Thần!” “Chúc Cửu Âm, đừng có ngang ngược!” “Hai vị là hai Đại Thần mạnh nhất Bất Chu Sơn!” “Nếu hai vị ra tay, hắn tất chết không nghi ngờ!” Chúng yêu thú thấy Phục Hy và Nữ Oa xuất hiện, không khỏi hưng phấn.

Phải biết rằng, hai vị là Đại Thần mạnh nhất được Bất Chu Sơn

công nhận.

"Phục Hy, Nữ Oa sao?" Trong ánh mắt Chúc Cửu Âm lóe lên một tia lạnh lẽo.

Hai người này là đại năng Yêu Tộc sau này.

Chương 20

Một Phục Hy, là quân sư Yêu Tộc.

Một Nữ Oa, lại càng là Thánh Nhân Yêu Tộc.

Bây giờ, có nên giết chết hai tên gia hỏa này, để thanh toán nhân quả với Bàn Cổ chăng?

Hoặc có lẽ, nên ra tay trước giành ưu thế.

Trực tiếp giết chết Phục Hy và Nữ Oa.

Sau này, Yêu Tộc tự nhiên sẽ thiếu đi hai vị đại năng!

Càng nghĩ, sát khí trên người Chúc Cửu Âm càng nặng.

Chỉ là, lại thấy Nữ Oa nói: "Bần đạo Nữ Oa, huynh trưởng của ta là Phục Hy!" "Thấy Đạo Hữu, chúng ta không có ý đối địch với người." "Vậy vì sao ngăn cản ta?" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Thậm chí, bước tới một bước.

Trong nháy mắt, sát ý cuồng bạo tràn ra.

Sát ý khủng bố, khiến phong vân Bất Chu Sơn biến sắc.

Tại khắc đó, những yêu thú kia toàn bộ cảm thấy linh hồn đang run rẩy.

Ngay cả Nữ Oa và Phục Hy, cũng không khỏi cảm thấy một cỗ áp lực khủng bố.

"Mạnh quá!" Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Những yêu thú này, hại hai người họ bị hiểu lầm rồi.

Chúc Cửu Âm thực lực quá mạnh, hai người tuy có thể là mạnh

nhất Bất Chu Sơn.

Nhưng trước Chúc Cửu Âm cuồng bạo, dường như cũng không bằng.

E rằng, hôm nay nếu không thể khiến Chúc Cửu Âm hài lòng, cả hai người đều phải giao phó tính mạng ở đây.

Hậu duệ Bàn Cổ, quả nhiên không đơn giản.

"Phục Hy Đại Nhân, Nữ Oa Đại Thần!" "Chúc Cửu Âm đã giết mấy chục vạn yêu thú của chúng ta, mong hai vị chủ trì công đạo a!" "Ra tay đi, chỉ cần hai vị Đại Thần một tiếng lệnh hạ." "Chúng ta, nguyện ý dốc sức tương trợ!" Yêu thú đầu lĩnh lớn tiếng kêu gào.

Chúng mong chờ Nữ Oa và Phục Hy ra tay.

Chỉ cần giết chết Chúc Cửu Âm, hoặc xua đuổi Chúc Cửu Âm.

Bất Chu Sơn, sẽ vẫn là Bất Chu Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy thực lực tuy mạnh, nhưng tuyệt đối sẽ không có tâm tư thống trị Bất Chu Sơn.

"Đều ngậm miệng lại cho ta!" Chỉ là, Nữ Oa lại hừ lạnh một tiếng.

"Nữ Oa Đại Nhân?" Chúng yêu thú ngây người, tìm kiếm sự giúp đỡ.

Chọc Nữ Oa tức giận rồi sao?

Kịch bản diễn ra không đúng.

"Muội muội?" Phục Hy nhíu mày.

"Huynh trưởng, chuyện này, sai là do chúng yêu!" "Vị Đạo Hữu này là hậu duệ Bàn Cổ, có nhân quả với sinh linh Bất Chu Sơn ta!" "Những tên gia hỏa này lấy oán báo ân, vong ân phụ nghĩa, ta há có

thể đồng đạo với chúng, làm kẻ vong ân phụ nghĩa!" "Sinh linh Bất Chu Sơn ức vạn, há có thể để chúng làm hỏng danh tiếng của chúng sinh Bất Chu Sơn!" Nữ Oa hừ lạnh.

Mặc dù là nữ tử, nhưng lại quả quyết hơn cả huynh trưởng Phục Hy.

Trước mắt Chúc Cửu Âm và chúng yêu, Nữ Oa tự nhiên nguyện ý giúp đỡ Chúc Cửu Âm bá khí tuấn lãng.

Huống hồ, Chúc Cửu Âm là hậu duệ Bàn Cổ.

Tâm tư của những yêu thú này, Nữ Oa cũng rõ.

Chỉ có Phục Hy mới bị coi là kẻ ngây thơ bị lợi dụng.

Nàng, tuyệt đối sẽ không!

"Đã quyết định thì tốt rồi!" Phục Hy cũng không nói nhiều lời.

Hắn biết, muội muội này tâm tư tinh tế.

Hơn nữa, lời của Nữ Oa lại quả quyết đến vậy.

Danh tiếng "vong ân phụ nghĩa", không ai dám gánh vác.

Chỉ có chúng yêu thú phẫn nộ không dứt.

Tìm kiếm giúp đỡ không được, lại còn bị Nữ Oa chế giễu một trận.

Trong nhất thời, không ít yêu thú chửi bới Nữ Oa.

Chỉ là, Nữ Oa cũng không phải kẻ nhân từ mềm lòng.

Vừa ra tay, liền dùng sức mạnh tuyệt đối trấn áp yêu thú.

Sau đó, Nữ Oa nhìn về phía Chúc Cửu Âm, nói: "Đạo Hữu, huynh muội hai ta không có ý đối địch với ngài!" "Chỉ là, đa số yêu thú vô tri, chỉ bị người khác cổ hoặc." "Lần này, Nữ Oa ta sẽ vì Đạo Hữu mà chém giết kẻ cầm đầu, mong Đạo Hữu tha cho những yêu thú còn lại

một mạng, như thế nào?" "Nếu ta từ chối thì sao?" Khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười tà.

Nữ Oa quả nhiên là biết đạo lý.

Chỉ là, sau này Vu Yêu không đội trời chung.

Dựa vào đâu mà thả những yêu thú này?

"Hiện nay, tam tộc Long Phượng Kỳ Lân hoành hành Hồng Hoang." "Cả thế giới dân không sống nổi, Bất Chu Sơn được Bàn Cổ Đại Thần che chở, là một phương tịnh thổ!" "Người thân là hậu duệ Bàn Cổ Đại Thần, cũng không muốn chiến hỏa lan đến Bất Chu Sơn chứ." "Người nếu tha cho chúng yêu thú, chúng tất sẽ cảm kích người vô hạn." "Sau này cũng sẽ không dám đối địch với người nữa!" Nữ Oa chậm rãi nói.

"Leng keng, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã phát!" "Võ Giả Ý Chí lựa chọn 1: Tiếp nhận đề nghị của Nữ Oa, ban thưởng Di Thiên Thần Quyết!" "Võ Giả Ý Chí lựa chọn 2: Cự tuyệt đề nghị của Nữ Oa, ban thưởng Diệt Thế Ma Thân!" "Xin hãy lựa chọn!" Thanh âm Hệ Thống vang lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

Di Thiên Thần Quyết, Diệt Thế Ma Thân.

Hai môn võ học này, xét về đẳng cấp và uy lực, khác biệt không nhiều.

Một bên Di Thiên Thần Quyết chủ về khôi phục, thậm chí, chỉ cần đầu không rụng, hóa thành tro bụi cũng có thể trọng sinh.

Một bên Diệt Thế Ma Thân thì chủ tu phòng ngự, nhục thân vô địch.

Nên lựa chọn thế nào đây?

Chúc Cửu Âm rơi vào trầm tư.

Theo cách làm ban đầu, trực tiếp chém giết yêu tộc Bất Chu Sơn.

Đương nhiên sẽ lựa chọn Diệt Thế Ma Thân.

Nhưng những lời của Nữ Oa, cũng khiến hắn không thể không cân nhắc.

Có nên ở Bất Chu Sơn, nơi tồn tại ý chí Bàn Cổ, đại khai sát giới không?

Khi đó, há chẳng phải làm ô nhục uy danh của Bàn Cổ sao?

Nhục thân Vu Tộc vốn cực mạnh, Diệt Thế Ma Thân chỉ là thêm hoa trên gấm.

Nếu có được một môn thần công khôi phục, chiến lực sau này sẽ càng có bảo đảm.

Chỉ là, liệu có nên thả những yêu thú này?

Chúc Cửu Âm rơi vào trầm tư.

"Đạo Hữu, Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, sáng tạo Hồng Hoang." "Thậm chí, ý chí tàn dư còn che chở Bất Chu Sơn, ban cho chúng sinh một chốn an lành." "Bàn Cổ Đại Thần có đại ái, người thấy đó?" "Đương nhiên, nếu Đạo Hữu cố ý muốn diệt sát những yêu thú này." "Tiểu nữ tử cũng không dám ngăn cản, tất cánh, sai là do chúng." Nữ Oa thấy Chúc Cửu Âm trầm mặc, lại lần nữa mở miệng.

Quyền lựa chọn nhìn như thuộc về Chúc Cửu Âm, nhưng trong sáng ngoài tối, đều đang nhắc đến đại ái của Bàn Cổ.

Nếu Chúc Cửu Âm lựa chọn cố ý truy sát yêu thú, há chẳng phải làm phụ danh tiếng hậu duệ Bàn Cổ.

"Quả nhiên những nhân vật thần thoại có thể lưu truyền hậu thế, không ai đơn giản." Chúc Cửu Âm cảm khái.

Tâm tư của Nữ Oa, quả thực rất lợi hại.

Lấy lui làm tiến.

Chẳng trách sau này có thể tạo ra Nhân Tộc.

Mặc dù truyền rằng Nữ Oa là yếu nhất trong Lục Thánh.

Nhưng ai lại thật sự có thể coi thường Nữ Oa?

"Ta có thể đáp ứng!" "Không, ta muốn thêm một điều kiện!" Chúc Cửu Âm đã hiểu rõ.

Đồng ý với Nữ Oa.

Dù sao, hắn không nhất định có thể chém giết Nữ Oa, Phục Hy và chúng yêu thú.

Hơn nữa, tuy là kiếp này là Vu Tộc.

Nhưng kiếp trước dù sao cũng là Nhân Tộc, nếu Nữ Oa thật sự bị chém giết.

Nhân Tộc sẽ thế nào?

"Điều kiện?" Nữ Oa ngây người.

Chúc Cửu Âm, hoàn toàn không nghe lời dẫn dắt sao?

"Làm nữ nhân của ta!" Chúc Cửu Âm bá đạo nói.

Nữ Oa, Thánh Nhân Yêu Tộc.

Nhưng, nếu trở thành nữ nhân của hắn, vậy thì, Yêu Tộc và Vu Tộc sẽ thế nào?

Ít nhất, sẽ không còn là kẻ thù của hắn.

Hơn nữa, Nữ Oa xinh đẹp, cường đại.

Có tư cách làm nữ nhân của hắn.

Một Thánh Nhân sau này làm nữ nhân, sau này sẽ có người hiến kế, cũng có người giúp đỡ phần nào.

“Cái gì?!” Phục Hy kinh hô.

Cứ tưởng mình nghe lầm.

Chúc Cửu Âm muốn Nữ Oa làm nữ nhân của hắn?

Hai người vừa hóa hình, vô số yêu thú đã yêu mến Nữ Oa.

Nhưng, người dám chủ động bày tỏ với Nữ Oa, một người cũng không có.

Chúc Cửu Âm lại bá đạo, cuồng vọng đến vậy?

Vậy thì, Nữ Oa sẽ lựa chọn thế nào?

Ngay cả thân là huynh trưởng Phục Hy, tại khắc đó, cũng tò mò.

Chương 21

"Đạo Hữu e rằng quá đường đột rồi!" "Chúng ta lần đầu tương phùng, bỉ thử không quen biết…." Nữ Oa nói, không thể nói tiếp được nữa.

Nàng chưa từng gặp một nam nhân bá đạo như Chúc Cửu Âm.

Lần đầu gặp mặt, lại muốn nàng làm nữ nhân của hắn, quả thực quá đường đột, quá bá đạo rồi.

Chỉ là, không biết vì sao, đối với lời nói của Chúc Cửu Âm, Nữ Oa lại không hề ghét bỏ.

"Lần đầu lạ, lần hai quen!" "Hơn nữa, ta muốn nàng làm nữ nhân của ta, buổi tối giao lưu nhiều lần là sẽ không còn lạ nữa!" Chúc Cửu Âm cười ngoác miệng.

Lúc này, Yêu Tộc chưa xuất thế.

Vu Yêu hai tộc cũng chưa trở thành thế cừu, giữa Nữ Oa và hắn có thể không có bất kỳ trở ngại nào.

Nếu sau này Nữ Oa gia nhập Yêu Tộc, Vu Yêu hai tộc phân tranh.

Hai người muốn bình tĩnh nói chuyện với nhau cũng khó.

Lúc đó, nếu hắn mở miệng muốn Nữ Oa làm nữ nhân của hắn.

E rằng thứ nhận được chỉ là một cái tát trời giáng.

Thời cơ, quan trọng đấy!

"Nữ Oa, trên thế giới này, thật thật giả giả, thiện ý và ác ý." "Ta không thể phân biệt, ta cũng không muốn phân biệt." "Ta không có lý do gì để nghe thỉnh cầu của nàng, đương nhiên nếu nàng là nữ nhân của ta, tự nhiên là chuyện khác!" "Dù sao, chỉ khi nàng trở thành

người của ta, ta mới tin nàng thật sự không có ác ý!" Chúc Cửu Âm dậm chân một cái, trực tiếp hóa thành một đạo cuồng phong bay đến trước mặt Nữ Oa.

Khắc tiếp theo, trực tiếp vươn tay bóp lấy cằm Nữ Oa.

"Nàng, không muốn sao?" Chúc Cửu Âm vẻ mặt bá đạo.

Tại khắc đó, một cỗ khí tức kiều diễm phát tán giữa hai người.

Ngay cả Nữ Oa, cũng không khỏi đỏ mặt.

Nàng chưa từng gặp một nam nhân bá đạo như Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, chưa kịp phản ứng.

Chúc Cửu Âm cúi đầu, khắc tiếp theo, Nữ Oa chỉ cảm giác toàn thân run lên, dường như bị điện giật.

Trong tiềm thức, nàng không nhịn được cắn một cái.

"Ta đi, chó họ Chúc sao?" Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy môi đau nhói, bị Nữ Oa cắn rách.

"Ngươi mới là chó họ Chúc!" Nữ Oa không nhịn được phản công.

Chỉ là, khắc tiếp theo, lại thấy Chúc Cửu Âm cười ha hả, vươn tay một cái ôm nàng vào lòng.

"Từ hôm nay, nàng chính là nữ nhân của ta!" Chúc Cửu Âm bá khí tuyên ngôn.

Cũng không quan tâm Nữ Oa có đồng ý hay không.

Dù sao, nhất định phải là nữ nhân của hắn!

Đúng là một tên bá đạo gia hỏa!

Cảm nhận khí tức dương cương trên người Chúc Cửu Âm, Nữ Oa trong nhất thời, không khỏi ngây dại.

Đúng là một nam nhân bá đạo.

Nữ Oa nhất thời không khỏi ngây người.

Không thể phản kháng Chúc Cửu Âm, đã không thể phản kháng, vậy thì tận hưởng đi.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm bá khí vô song, tướng mạo tuấn lãng.

Mỗi lời nói, mỗi hành động đều hào sảng cực kỳ.

Sự bá đạo như vậy thực sự khiến người ta không thể kháng cự.

"Ngưu bức a, đại muội phu!" Phục Hy không nhịn được thò tay ra.

Chúc Cửu Âm và Phục Hy hoàn toàn là hai loại người.

Nếu Phục Hy cũng bá đạo như Chúc Cửu Âm, cũng sẽ không đến mức bây giờ vẫn còn là cẩu độc thân.

"Vậy thì, đón lấy đi!" "Tự tìm cái chết!" Chúc Cửu Âm ôm mỹ nhân, ánh mắt nhìn những thủ lĩnh yêu thú kia.

Những tên này, nhất định phải chết!

"Phục Hy, Nữ Oa!" "Uổng cho đại thần Bất Chu Sơn, hóa ra cũng là hạng tham sống sợ chết, ỷ mạnh hiếp yếu!" "Ta phi, đại thần cái gì, ta thấy là chó hoang!" Một thủ lĩnh yêu thú không nhịn được chửi rủa.

Phục Hy, Nữ Oa đã mang đến cho chúng hy vọng, rồi lại là tuyệt vọng.

Hậu nhân của Bàn Cổ, đáng giá để người ta lấy lòng sao?

"Không biết hối cải!" Chúc Cửu Âm hừ lạnh.

Ngay sau đó, hắn chộp một cái.

Chỉ thấy trên bầu trời, phong vân dũng mãnh.

Một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trấn áp thiên địa.

Chính là Bài Vân Chưởng!

Bang!

Một đòn giáng xuống, các yêu thú trực tiếp bị trấn áp đánh nát.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn ý chí Võ Đạo!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Di Thiên Thần Quyết!" ...

Bất Chu Sơn, động phủ của Nữ Oa.

Chúc Cửu Âm chém giết bầy yêu thú, liền được Phục Hy mời đến động phủ.

Lúc này, Vu Yêu hai tộc chưa hiển thế, cũng chưa có mâu thuẫn.

Lại thêm thân phận hậu duệ Bàn Cổ của Chúc Cửu Âm.

Hắn thực sự được chiêu đãi nồng nhiệt chưa từng có.

Đương nhiên, trong đó cũng vì thực lực của bản thân Chúc Cửu Âm.

"Chúc Cửu Âm, muội muội ta vốn lòng dạ kiêu ngạo." "Lần đầu gặp mặt đã hạ gục nàng, ngưu bức thật!" "Bất quá, đừng có bắt nạt nàng!" "Nếu không, ta sẽ không tha cho ngươi!" Phục Hy tiếp đãi Chúc Cửu Âm.

"Nữ nhân, là dùng để yêu thương!" "Ta sẽ bắt nạt nàng sao?" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Chỉ có Nữ Oa, sắc mặt lại đỏ bừng.

Khiến Phục Hy không khỏi trêu chọc.

Nhất thời, ba người trò chuyện.

Ban đầu, chỉ là đối thoại tầm thường.

Phục Hy và Nữ Oa hiểu rõ thân phận của Chúc Cửu Âm.

Nhưng càng giao lưu sâu sắc, Phục Hy và Nữ Oa không nhịn được thỉnh giáo Chúc Cửu Âm.

Cũng chính là luận đạo mà người ta thường nói.

Mặc dù Chúc Cửu Âm không có Nguyên Thần, cũng không thể tham ngộ Đại Đạo.

Nhưng làm sao hắn lại từng đọc không ít sách ở kiếp trước.

Một số đạo lý chí giản của Đại Đạo, hắn nắm trong lòng bàn tay.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm du lịch Hồng Hoang, kiến thức xa trên cả Phục Hy và Nữ Oa.

Một khi đàm luận, cơ bản đều là Chúc Cửu Âm nói, Phục Hy và Nữ Oa thì lắng nghe.

Càng giao lưu sâu sắc, hai người càng bội phục Chúc Cửu Âm.

Nếu Nữ Oa lúc đầu có chút bất mãn với sự bá đạo của Chúc Cửu Âm.

Nhưng càng về sau nàng lại càng kính phục Chúc Cửu Âm.

Thế giới Hồng Hoang, cường giả vi tôn!

Một nam tử kỳ lạ như vậy, thế gian sẽ không xuất hiện người thứ hai!

Nàng đã khuynh tâm.

Một lần luận đạo, liền ba trăm năm.

"Muội phu, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, tranh chiến không ngừng nghỉ!" "Sơn hà tươi đẹp đều bị phá hoại, vô số sinh linh chết tuyệt." "Ngày tháng như vậy bao giờ mới kết thúc?" Phục Hy không khỏi cảm thán.

Chúc Cửu Âm đã miêu tả cho hắn một thế giới Hồng Hoang đầy màu sắc, khiến hắn vô cùng ao ước.

Chỉ là, thế giới Hồng Hoang hiện tại, quá nguy hiểm.

“Mùa thu rồi mới tính sổ, bọn chúng cũng không còn nhảy nhót được mấy ngày nữa đâu!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Tam tộc, đã giết một thiếu chủ Kỳ Lân tộc.

Chỉ là, không biết Thủy Kỳ Lân lại không truy sát.

Chúc Cửu Âm không biết, bởi vì Thủy Kỳ Lân đã sớm khai chiến với Long tộc.

Long tộc kiêu ngạo, há lại sợ Kỳ Lân tộc?

Một bên cho rằng Long tộc có quỷ, một bên cho rằng Kỳ Lân tộc cố ý khiêu khích.

Thế là, đại chiến không ngừng.

Hai tộc đại chiến, lại liên lụy đến Phượng Hoàng tộc.

Tam tộc chiến thành một đoàn, tử thương vô số.

“Muội phu, nói vậy là sao?” Phục Hy hứng thú.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, xưng bá thiên địa.

Chúc Cửu Âm lại gọi là thu hậu tính sổ sao?

“Sự đời, thịnh không thể lâu.” “Tam tộc thế đại, đồ sát Hồng Hoang.” “Thực tế, đã vướng vào vô số nghiệp lực và nhân quả.” “Khí vận một khi tiêu hao, ắt sẽ vẫn lạc!” “Chẳng lẽ, ngươi cho rằng thế giới này chỉ có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc sao?” Chúc Cửu Âm giải thích.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, chỉ là sức mạnh bề ngoài.

Nhưng phía sau, có La Hầu, Hồng Quân làm kẻ chủ mưu.

Những tên này vì cầu Thánh vị, không từ thủ đoạn nào.

Nếu không, với thực lực của Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng tam tộc, sao lại không biết thiên số.

Chương 22

Chẳng qua, có người đã che đậy thiên cơ.

Nghe lời giải thích, Chúc Cửu Âm lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc vì đại chiến mà tổn thất khí vận.

Vậy Vu tộc thì sao?

Nếu Vu tộc không ngừng tiến hành huyết thực, thôn phệ yêu thú.

Chẳng phải cũng tổn thất khí vận Vu tộc sao?

Ở hậu thế, Nhân tộc có thể trở thành nhân vật chính, không chỉ vì thiên đạo đã định.

Có phải vì Nhân tộc biết trồng trọt ngũ cốc, thuần dưỡng dã thú, giảm thiểu vô hình nghiệp lực chăng?

Nếu Vu tộc cũng bắt chước đạo sinh tồn của Nhân tộc, liệu có thể giảm thiểu nghiệp lực không?

Chỉ là, những Vu tộc đó sẽ nghe theo sao?

Hay, nhất định phải chờ Nhân tộc xuất thế?

Rồi để Nhân tộc trở thành chủng tộc phụ dung của Vu tộc, vì Vu tộc hiệu lực?

Vu tộc che chở Nhân tộc, Nhân tộc vì Vu tộc cung cấp thực vật?

Nhất thời, Chúc Cửu Âm không khỏi chìm vào suy tư.

Muốn vì Vu tộc nghịch thiên cải mệnh, dường như có nhiều việc phải làm.

Phục Hy và Nữ Oa cũng chìm vào suy tư.

Sự đời, thịnh không thể lâu. ...

Bất Chu Sơn.

Hoàng hôn buông xuống, tựa như khoác lên tấm áo ráng chiều ngũ sắc, quả là đẹp đẽ vô cùng.

Bên ngoài động phủ của Nữ Oa, Chúc Cửu Âm đang ngồi bên vách đá, xem xét các vật phẩm trong Võ Đạo Không Gian.

Di Thiên Thần Quyết, Võ Đạo Tẩy Tủy Đan, Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

Thu hoạch từ Bất Chu Sơn.

Chỉ là, nên biến dị Di Thiên Thần Quyết, hay Võ Đạo Tẩy Tủy Đan.

Chúc Cửu Âm chìm vào trầm tư.

Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục hiện tại quá ít.

Thép tốt phải dùng vào lưỡi dao.

"Chủ thượng, người đang ở đây sao?" Cửu Vĩ Hồ nhảy vào lòng Chúc Cửu Âm, đầu cọ cọ vào ngực hắn.

Trông vô cùng ngoan ngoãn.

"Ngươi sẽ chọn Đạo pháp hay Linh đan diệu dược?" Chúc Cửu Âm vuốt đầu Cửu Vĩ Hồ.

Cảm giác mềm mại, ấm áp đó, thật thoải mái.

Giống như vuốt mèo vậy.

"Cái đó còn phải xem cấp bậc của cả hai có tương xứng không." "Giống như tinh huyết chủ thượng ban cho ta, bất cứ đạo pháp nào ta cũng không đổi!" "Dù sao, tinh huyết không chỉ có thể tăng cường thực lực của ta, mà còn có cả tư chất căn nguyên." "Đối với việc tu

hành của ta sau này, trợ giúp cực lớn." Cửu Vĩ Hồ nheo mắt, tận hưởng sự vuốt ve của Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, ngay sau đó, nghe Chúc Cửu Âm cười ha hả.

"Chủ nhân, ta nói sai sao?" Cửu Vĩ Hồ không hiểu.

"Không, ngươi nói đúng!" "Bản tôn biết nên lựa chọn thế nào!" "Cảm ơn, tiểu hồ ly!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Đã đưa ra lựa chọn, võ học lúc nào cũng có thể luyện.

Hiện tại có Tam Phân Quy Nguyên Khí, công pháp này chưa luyện đến cực hạn.

Tham nhiều sẽ không tinh.

Hiện tại học Di Thiên Thần Quyết, chẳng qua thêm một cái thân bất tử mà thôi.

Tuy có ích, nhưng tuyệt đối không quan trọng bằng Võ Đạo Tẩy Tủy Đan có thể cải biến tư chất căn nguyên.

Đương nhiên, đây là một canh bạc lớn.

Võ Đạo Tẩy Tủy Đan, tẩy tủy phạt cốt.

Nếu hiệu quả biến dị không rõ rệt, thì đối với hắn hoàn toàn vô nghĩa.

Chỉ là, đời người vốn là một canh bạc lớn.

Chúc Cửu Âm tiến vào Võ Đạo Không Gian.

"Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục!" Chúc Cửu Âm sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục lên Võ Đạo Tẩy Tủy Đan.

Trong khoảnh khắc, một luồng thần quang bao phủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan.

"Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành

công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được cường hóa tẩy tủy!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được hiệu quả bất bại thể!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được tăng phúc hấp thu linh khí!" Một loạt âm thanh hệ thống vang lên.

Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục trực tiếp thăng cấp đan dược lên ba cấp biến dị.

Ba hiệu quả này, đối với Chúc Cửu Âm mà nói, đều như hổ thêm cánh.

Nhìn hai tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục trong tay.

Chúc Cửu Âm trực tiếp sử dụng tất cả.

"Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được tăng cường khí huyết!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được cường hóa kinh mạch!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được cường hóa nhĩ thức!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được cường hóa thính lực." "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được phản chấn công kích..." "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị cấp 10!" "Chúc mừng túc chủ khai mở biến dị trung cấp đan dược." "Đinh, chúc mừng túc chủ đan dược nhận được gia trì Bất Hủ Chân Thân!" Bất Hủ Chân Thân: Kỹ năng bị động, khi bị công kích, có một xác suất nhất định kích hoạt Bất Hủ Chân Thân, nhận được hộ thể vô địch, miễn dịch công kích dưới Thánh Nhân.

“Ha ha ha!” “Phải phát tài rồi!” “Biến dị cấp mười sau có thể khai mở biến dị trung cấp sao?” “Quả nhiên, lựa chọn đan dược là đúng!” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Một đợt này, hắn kiếm lớn rồi.

Bất Hủ Chân Thân có thể kích hoạt trạng thái vô địch với một xác suất nhất định, hoàn toàn có thể cứu mạng vào những thời khắc then chốt.

Hơn nữa, Võ Đạo Tẩy Tủy Đan biến dị có mười trạng thái gia trì.

Một khi uống vào, nhục thể của hắn có thể phát sinh biến hóa long trời lở đất, không biết có thể tăng cường Tổ Vu chi khu bao nhiêu.

Cùng lúc đó, một ý niệm cũng nảy ra trong đầu Chúc Cửu Âm.

Phải biến dị Tam Phân Quy Nguyên Khí lên cấp mười trước.

Còn về các võ học khác, cứ học trước, lấy trạng thái sơ cấp gia phúc, sau này sẽ nâng cấp.

Hệ thống từng nói, Tam Phân Quy Nguyên Khí tu luyện đến cực hạn, có thể phong toái vũ trụ, sương đọng thời không, vân hóa vạn vật.

Tam nguyên quy nhất, thậm chí có thể phá toái Hồng Hoang, tái tạo thế giới.

Tam Phân Quy Nguyên Khí sau khi biến dị cấp mười, có thể mang lại loại kinh hỉ nào?

Trong sự hân hoan, Chúc Cửu Âm nuốt Võ Đạo Tẩy Tủy Đan.

Ngay lập tức, cảm giác một luồng năng lượng sinh mệnh tràn ngập trong cơ thể hắn.

Năng lượng sinh mệnh ấm áp lưu chuyển khắp châu thân, cường hóa huyết nhục, kinh mạch.

Thậm chí bài xuất độc tố trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, trên người Chúc Cửu Âm chảy ra máu đen.

Một mùi hôi thối phát ra từ cơ thể hắn.

"Tẩy tủy phạt cốt sao?" Cửu Vĩ Hồ trợn mắt há hốc mồm nhìn những biến hóa trên người Chúc Cửu Âm.

Sau đó ở một bên hộ pháp cho Chúc Cửu Âm.

Thời gian, không biết đã trôi qua bao lâu.

Chúc Cửu Âm cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhàng, dường như thân nhẹ như yến.

Xương cốt, huyết nhục, kinh mạch của hắn đều không ngừng được cường hóa.

Thậm chí, Phong Thần Kình, Thiên Sương Kình, Bài Vân Kình tự động vận chuyển trong cơ thể, dung hợp quán thông.

Từ nay về sau, Tam Phân Quy Nguyên Khí chỉ cần cường hóa Tam Phân Quy Nguyên Khí là đủ.

Không cần chiêu thức và võ học cường hóa riêng biệt.

"Đây chính là uy năng của Tẩy Tủy Đan sao!" Chúc Cửu Âm nắm chặt quyền.

Tổ Vu chi khu, đã cường hóa được đến ba tầng.

Phải biết, Tổ Vu chi thân là cực hạn nhục thân trong thế giới Hồng Hoang.

Rất khó để thăng cấp thêm nữa.

Nhưng một viên đan dược, đã cường hóa được đến ba tầng.

Có thể nói, trong mười hai Tổ Vu, chỉ luận về nhục thân chi lực.

Chúc Cửu Âm có tự tin nhục thân của mình là đệ nhất nhân!

Quan trọng hơn, hắn còn nhận được Bất Hủ Chân Thân.

Một xác suất nhất định kích hoạt trạng thái, miễn dịch tất cả công kích dưới Thánh Nhân!

Rắc.

Theo sau sự tu luyện hoàn thành của Chúc Cửu Âm, chỉ thấy trên lớp vỏ đen kịt hình thành từ vết bẩn truyền ra tiếng vỡ giòn tan.

Khoảnh khắc sau đó, một bàn tay từ bên trong vươn ra.

Lớp vỏ đen vỡ vụn như thủy tinh.

Chúc Cửu Âm từ đó lộ ra thân hình.

Khoảnh khắc đó, hắn chỉ cảm thấy toàn thân vô cùng nhẹ nhõm, thoải mái.

"Chủ nhân!" "Phu quân, người không sao chứ?" Gần như đồng thời, giọng nói lo lắng của Cửu Vĩ Hồ và Nữ Oa vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn lại, không biết từ lúc nào, Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ vẫn luôn ở bên cạnh hắn.

Đã quá sơ ý rồi!

Tu luyện mà lại lơ là cảnh giác với bên ngoài.

Chương 23

Nếu không phải Cửu Vĩ Hồ và Nữ Oa canh giữ, gặp phải kẻ có ý đồ bất chính, chỉ e sẽ nguy hiểm.

Không, cùng lúc đó, trong lòng Chúc Cửu Âm khẽ cảm động.

Có nàng như vậy, phu quân còn cầu gì nữa!

"Không sao, chuyến này có đại cơ duyên!" "Tẩy tủy phạt cốt, nhục thân của ta đã thăng ba tầng!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Trông tâm trạng cực kỳ tốt.

Chỉ là, Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ lại có chút không hiểu, "Nhục thân thăng ba tầng có lợi hại không?" "Lợi hại ư?

Bỏ chữ 'có' đi!" "Nhục thân cường đại, siêu việt sức tưởng tượng!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Nguyên bản có thể chống đỡ Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bây giờ nhục thân đã thăng ba tầng.

Chỉ sợ, cường độ hiện tại đã sánh ngang Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nói cách khác, hiện tại hắn miễn dịch phần lớn công kích pháp bảo của Hồng Hoang.

Chỉ là, trong ánh mắt Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ vẫn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Là tu sĩ Nguyên Thần, tu luyện đạo pháp.

Trong mắt họ, nhục thân dù mạnh đến mấy, cũng không bằng có một pháp bảo tốt.

Chẳng lẽ nhục thân của tu sĩ có thể sánh vai với Tiên Thiên Linh Bảo sao?

“Không tin sao?” “Dùng công kích mạnh nhất của các ngươi đánh ta thử xem!” Chúc Cửu Âm không ngại dạy cho hai nàng một bài học.

“Phu quân, người không phải tu luyện làm hỏng đầu óc rồi chứ?” Nữ Oa nghe vậy ngẩn ra.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm tu luyện làm hỏng đầu óc rồi?

Muốn bị đánh sao?

Trong ánh mắt Cửu Vĩ Hồ cũng lộ ra vẻ lo lắng.

“Hai nữ nhân ngu ngốc này, ánh mắt gì vậy?” “Không tin ta sao?” “Yên tâm, ta đứng đây, mặc cho các ngươi công kích, cũng không thể phá vỡ phòng ngự nhục thân của ta!” “Hôm nay, ta sẽ dạy cho các ngươi một bài học!” Chúc Cửu Âm ra hiệu cho hai nàng bắt đầu công kích.

Dưới sự thúc giục, cuối cùng, Cửu Vĩ Hồ tế ra một vật.

Chính là yêu đan của nàng.

Trên yêu đan, phát ra ngũ sắc thần quang, ẩn chứa toàn bộ pháp lực của Cửu Vĩ Hồ.

“Chủ nhân, ta bắt đầu nhé?” Cửu Vĩ Hồ dò hỏi.

“Đánh đi!

Hôm nay để ngươi kiến thức thế nào là nhục thân vô địch thực sự!” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Ngay sau đó, Cửu Vĩ Hồ đột nhiên xuất thủ.

Chỉ thấy yêu đan hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp bổ về phía Chúc Cửu Âm.

Ầm ầm!

Một tiếng vang lớn, Cửu Vĩ Hồ trực tiếp thổ ra một ngụm tiên

huyết.

Chúc Cửu Âm, bất động một chút nào.

"Thật mạnh!" "Nhưng đó là toàn lực một kích của ta mà!" Cửu Vĩ Hồ ngây người.

Toàn lực một kích, Chúc Cửu Âm không hề bị thương.

Ngược lại, yêu đan của nàng bị chấn thương?

Nhục thân của Chúc Cửu Âm, sánh ngang Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao?

Cửu Vĩ Hồ ngây người.

Nhưng sau đó càng kinh hỉ, chủ nhân của nàng càng cường đại, sau này tiền đồ càng vô lượng.

"Toàn lực một kích của ngươi, quá yếu!" "Sau này, Bản tôn sẽ tìm cho ngươi vài món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để chơi!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Hờ hững vỗ vỗ ngực.

Công kích của Đại La Kim Tiên, nhục thân của hắn hoàn toàn có thể bỏ qua.

"Phu quân, tiểu hồ ly, không phải đang diễn kịch đó chứ?" Trong ánh mắt Nữ Oa vẫn còn nghi ngờ.

Nhục thân của một người, có thể mạnh đến mức nào chứ.

"Xem ra ngươi không tin!" "Hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi thêm một bài học, đừng nghi ngờ lời nói của nam nhân!" Chúc Cửu Âm ra hiệu cho nàng tiến hành công kích.

Trong sự bán tín bán nghi, Nữ Oa tế ra một pháp bảo bổ về phía Chúc Cửu Âm.

Cạch!

Một tiếng vang lớn, Chúc Cửu Âm hào phát vô tổn.

"Nữ Oa, đây không phải công kích mạnh nhất của ngươi chứ?" "Là nữ nhân của ta, ngươi có thể yếu như vậy sao!" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Quả nhiên, giai đoạn này, Hồng Quân chưa giảng đạo, trừ ba tộc khai thiên, không có ai có thể uy hiếp hắn.

"Phu quân, đừng quá coi thường thiếp!" "Uy lực của Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, người thực sự phòng thủ được sao?" Nữ Oa rút một cây trâm cài tóc từ trên đầu ra.

Pháp bảo mạnh nhất của nàng, Kim Phượng Trâm.

Bảo vật này có thể xé nát tinh hà, có thể hủy thiên diệt địa.

"Chắc ngươi không biết trước khi ta đến Bất Chu Sơn, ta đã bóp nát một Ấn Kỳ Lân có thể sánh ngang Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi chứ!" Chúc Cửu Âm ngoắc tay, ra hiệu cho Nữ Oa cứ dốc toàn lực.

"Vậy thiếp ra tay đây!" Nữ Oa một lần nữa cảnh cáo.

Uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo, nàng rất rõ.

Tuyệt đối không thể chống đỡ được.

Nhục thân thực sự có thể đáng sợ đến mức đó sao?

"Đánh đi!" Chúc Cửu Âm vẫn không hề động đậy.

Theo Nữ Oa vung Kim Phượng Trâm, chỉ thấy Kim Phượng Trâm hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Chúc Cửu Âm.

Công kích trông nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng uy lực vô cùng.

"Chủ thượng, cẩn thận!" Cửu Vĩ Hồ không nhịn được sắc mặt

đại biến.

Tất cả tu sĩ có Tiên Thiên Linh Bảo và tu sĩ không có Tiên Thiên Linh Bảo, thực lực hoàn toàn khác biệt.

Một kích này, không thể chống đỡ được!

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn không hề động đậy.

Oành!

Một tiếng vang lớn.

Kinh thiên động địa, khí kình khủng bố cuộn về phía bốn phía, đất đá bay tung tóe.

"Công kích không tệ, nhưng dường như nhục thân của ta còn mạnh hơn một chút!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Khoảnh khắc đó, Nữ Oa ngây người.

Trong lòng nàng chỉ có sự chấn động vô hạn.

Thật mạnh!

Nhục thân của con người, có thể sánh ngang pháp bảo sao?

Hắn có phải người không?

"Công kích của ngươi không tệ!" "Nhưng dường như nhục thân của ta còn mạnh hơn một chút." Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Nữ Oa nghe vậy không nhịn được lườm một cái.

Tên này, có phải người không?

Mạnh hơn một chút sao?

Hoàn toàn nhẹ nhàng bâng quơ.

Nhục thể của một người có thể đáng sợ đến mức này, Nữ Ooa chấn kinh.

Lúc này, giọng nói của Phục Hy vang lên.

“Mấy người đang làm gì vậy?” “Tan hoang một mảng rồi?” Phục Hy khẽ nhíu mày.

Cửa nhà, bị san bằng rồi sao?

“Thiếp đang thử sức mạnh nhục thân của chủ thượng!” Cửu Vĩ Hồ mặt đầy sùng bái nhìn Chúc Cửu Âm.

Trong ánh mắt tràn đầy những vì sao nhỏ, sự sùng bái đối với Chúc Cửu Âm, trần trụi.

“Sức mạnh nhục thân?” “Có thể mạnh đến đâu?” Phục Hy không hiểu.

Sức mạnh nhục thân, có gì mà phải thử.

Nhục thân của yêu thú mạnh đúng không?

Nhưng vẫn không chống đỡ được Tiên Thiên Linh Bảo.

Thế giới Hồng Hoang, pháp bảo là trên hết.

Có một pháp bảo cường đại, còn hơn cả bản thân cường đại.

“Nhục thân chủ thượng siêu thần rồi!” Cửu Vĩ Hồ sùng bái nói.

“Nhục thân dù mạnh thì mạnh đến đâu chứ?” “Chẳng qua chỉ là một pháp bảo mà thôi!” Phục Hy không hiểu vì sao Cửu Vĩ Hồ lại phấn khích.

“Không tin sức mạnh của nhục thể sao?” Chúc Cửu Âm nhún vai.

“Ta đương nhiên không tin!” “Nhục thể có thể mạnh đến đâu chứ, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo là đủ rồi!” Phục Hy nói.

“Xem ra, cần phải dạy cho ngươi một bài học!” “Dùng pháp bảo đắc ý nhất của ngươi công kích ta!” “Ta tuyệt đối không phòng ngự!” Chúc Cửu Âm ra hiệu cho Phục Hy công kích.

Chỉ là, Phục Hy nghe vậy ánh mắt cổ quái.

Thậm chí, đi đến bên Nữ Oa, nói: "Muội phu không phải tu luyện làm hỏng đầu óc rồi chứ?

Bảo ta công kích hắn?" "Cứ để huynh công kích, công kích là được!" Nữ Oa cũng không giải thích, Phục Hy nghi ngờ Chúc Cửu Âm, khiến nàng bất mãn.

"Có nhầm lẫn gì không?

Chương 24

Chẳng lẽ huynh đệ xích mích rồi?

Mà lại muốn ta mưu sát em rể của mình!" Phục Hy càng lúc càng không hiểu.

Chẳng lẽ...

"Thằng nhóc thối, không được bắt nạt muội muội ta nữa!" "Tin không ta đánh ngươi!" Phục Hy tự bổ não.

"Ca ca, lại nói bậy bạ!" "Phu quân làm sao có thể bắt nạt thiếp!" Nữ Oa trực tiếp giẫm lên chân Phục Hy.

Huynh trưởng, trong đầu huynh đang nghĩ gì vậy?

Chỉ có Phục Hy, đau đến oa oa kêu.

Hắn đã chọc vào ai rồi?

Chẳng lẽ, đầu óc hắn có bệnh gì sao?

Sẽ lây nhiễm ư?

"Muội phu, thực sự muốn ta ra tay sao?" "Nếu đánh chết, đừng trách ta!" Phục Hy trầm tư một lúc lâu, rồi lại mở miệng.

"Đánh đi!" "Ngay cả dũng khí ra tay cũng không có sao?" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Khiến sắc mặt Phục Hy không khỏi trầm xuống.

"Được, vậy đón pháp bảo của ta!" Phục Hy tế ra một cây cầm.

Chính là bán sinh linh bảo, Phục Hy Cầm.

Ánh mắt hắn, cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Thực tế, Phục Hy đã sớm có ý muốn so tài cao thấp với Chúc Cửu

Âm.

Xem xem Chúc Cửu Âm rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Và bản thân mình mạnh đến đâu.

Lúc này, chính là cơ hội.

"Đánh đi!" Chúc Cửu Âm khoanh chân ngồi xuống.

"Đang!" Gần như đồng thời, Phục Hy gảy Phục Hy Cầm.

Chỉ thấy một đạo âm ba khủng bố cuộn về phía Chúc Cửu Âm.

Chính là đạo âm luật mà Phục Hy sở trường.

Âm ba khủng bố, vô hình vô tướng, đánh úp người không phòng bị.

Thậm chí, có thể thương nhục thân, phá Nguyên Thần.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm chỉ xem như gió nhẹ mưa phùn.

Sau một đòn, Chúc Cửu Âm bất động một chút nào.

"Sao có thể?" "Đón thêm một đòn của ta nữa!" Phục Hy gảy Phục Hy Cầm.

Trong khoảnh khắc, tiếng cầm tào tào thiết thiết hỗn tạp gảy lên.

Một đạo âm ba cuồng bạo hơn đạo trước với thế phá hủy thiên địa bổ về phía Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, nơi âm ba đi qua, mặt đất trực tiếp hóa thành phấn vụn.

Chỉ là, mặc cho Phục Hy công kích như cuồng phong bạo vũ, Chúc Cửu Âm vẫn như tảng đá đáy biển sâu, bất động.

"Đại cữu tử, ngươi đang gãi ngứa cho ta sao?" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Khoảnh khắc đó, Phục Hy ngây người.

Nhục thể của con người có thể cường đại đến mức đó sao?

Công kích của hắn trực tiếp bị bỏ qua sao?

Hắn có phải người không?

Phục Hy từ khi xuất thế đến nay, chưa từng gặp nhục thân đáng sợ đến vậy.

Chúc Cửu Âm, đúng là một yêu nghiệt.

Chỉ là, đối mặt với Chúc Cửu Âm đang cười ngông cuồng, Phục Hy bản năng không chịu nhận thua.

"Nhục thân của ngươi quả thật không tệ!" "Nhưng, nhục thể cường đại chỉ để phòng ngự cũng vô dụng." "Nếu nhục thể có thể công phá phòng ngự linh bảo của người khác, thì đó mới thực sự là ngưu bức!" Phục Hy thu Phục Hy Cầm lại.

"Cường độ nhục thân bao hàm cả phòng ngự và sức mạnh!" "Hay là, ăn thử một quyền của ta xem?" "Yên tâm, ta không dùng Võ Đạo, chỉ dùng sức mạnh thuần nhục thân!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Hắn tò mò, hiện tại với thuần nhục thân, sức mạnh một quyền của hắn mạnh đến đâu.

"Người nói thật chứ?" "Dùng sức mạnh nhục thân đánh phá Tiên Thiên Linh Bảo, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày a!" Phục Hy không nhịn được lườm một cái.

Chúc Cửu Âm, có phải bị Bàn Cổ ám nhập rồi không?

"Thử xem, thế nào?" "Ngươi có pháp bảo phòng ngự không?

Cứ phòng ngự thoải mái!" "Một đôi quyền thịt của ta là đủ rồi!" Chúc Cửu Âm cũng không để tâm.

Dù sao, những chuyện chưa từng trải qua, khiến người khác tin cũng khó khăn.

“Ta thấy ngươi không nhịn được nữa rồi!” “Cũng được, vừa hay ta có một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo pháp y, ngươi muốn dựa vào nhục thân phá vỡ phòng ngự của ta sao!” “Hôm nay, ta sẽ ăn cái pháp y này!” Phục Hy quyết định dạy cho Chúc Cửu Âm một bài học.

Đứng trước mặt người khác khoe khoang như vậy là đủ rồi.

Nếu cái tật xấu này mang ra ngoài, vậy thì phiền phức rồi.

Giữa lời nói, trên người Phục Hy hiện ra một kiện chiến giáp màu vàng.

Chiến giáp phát ra thần quang nhàn nhạt.

Nhìn là biết không phải vật tầm thường!

“Bảo bối tốt!” “Vậy ăn ta một quyền đi!” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Cầu tiên hoa, cầu bình luận phiếu, cầu nguyệt phiếu, cầu đả thưởng!

Yên tâm, hợp đồng đã gửi đi, cố gắng tuần này lên giá.

“Vậy ăn ta một quyền?” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Thậm chí, tiếng quyền của hắn nghe rắc rắc.

“Cứ thoải mái!” “Nhưng đây là trung phẩm phòng ngự linh bảo, muốn dùng nhục thân phá vỡ phòng ngự của ta sao!” “Ta sẽ ăn nó cho ngươi xem!” Phục Hy mặt đầy kiêu ngạo.

Pháp bảo phòng ngự vốn cực kỳ hiếm có.

Đặc biệt là giáp trụ phòng ngự dạng chiến giáp, càng hiếm có hơn nữa.

Pháp bảo này hắn có được nhờ cơ duyên xảo hợp.

Hiện tại, chưa từng thấy ai có thể phá vỡ phòng ngự của nó.

"Vậy ta ra tay đây!" Chúc Cửu Âm đi đến bên Phục Hy, giơ tay đấm một quyền.

Bành!

Khi Chúc Cửu Âm một quyền giáng xuống, lập tức sắc mặt Phục Hy biến đổi.

Hắn chỉ cảm thấy trên người truyền đến một luồng cự lực, giống như bị Thái Dương Tinh đánh trúng vậy.

Thậm chí, trên pháp y truyền đến tiếng "cạch" nứt vỡ.

Vỡ rồi!

Một quyền, đánh vỡ pháp y rồi sao?

Tên này là quái vật sao?

Phục Hy kinh khủng, chỉ là, khi quyền lực xuyên qua pháp y giáng xuống người hắn.

Một tiếng "bành".

Thân thể Phục Hy trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Chỉ có một ý niệm hiện lên trong đầu Phục Hy.

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Ầm ầm!

Đất rung núi chuyển.

Phục Hy trực tiếp bị đánh bay vào trong núi.

"Huynh trưởng, sẽ không có chuyện gì chứ?" Trên mặt Nữ Oa lộ ra vẻ lo lắng.

Sức mạnh nhục thân của Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi.

Ngay cả trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không chống đỡ được quyền kình của hắn.

“Yên tâm đi, sẽ không chết đâu!” “Quyền vừa rồi, ta đã thu kình rồi!” Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Luận về sức mạnh nhục thể, quả nhiên, vô địch rồi.

Trong ánh mắt mọi người, chỉ thấy từ phế tích, Phục Hy chật vật đi ra.

Lúc này, trên mặt hắn vẫn còn vẻ kinh hồn chưa định.

Vừa rồi, hắn thật sự cho rằng mình sẽ chết.

Quyền kình của Chúc Cửu Âm, quá mạnh rồi.

“Phục Hy, vừa rồi, nếu chủ nhân phá vỡ phòng ngự của huynh!” “Huynh có ăn nó không?” Cửu Vĩ Hồ trêu chọc nói.

“!￥￥@@!!” Sắc mặt Phục Hy cứng đờ.

Cửu Vĩ Hồ đúng là không nên nhắc đến chuyện đó.

Tuyệt đối là cố ý.

Chỉ là, hắn có nên ăn pháp y không?

Khoảnh khắc đó, Phục Hy hận không thể tìm một cái động chui vào.

Ai mà biết sức mạnh của Chúc Cửu Âm lại đáng sợ đến vậy!

Chương 25

Tên này, đúng là một quái vật.

Không chỉ mất đi một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà còn mất mặt cực lớn.

"Tiểu hồ ly, đừng đùa nữa." "Phục Hy dù sao cũng là đại cữu tử của ta, ít nhiều gì cũng phải giữ thể diện cho hắn!" "Ngoài ra, Phục Hy, ta thấy ngươi tu luyện đạo âm luật." "Đạo này, ta cũng hơi hiểu một chút!" "Ngươi có muốn nghe không?" Chúc Cửu Âm nhắc nhở.

Phục Hy, quá yếu rồi.

Hắn không ngại giúp một tay, dù sao cũng đã ở chung một thời gian.

Chúc Cửu Âm cũng nhìn ra Phục Hy là người trọng tình trọng nghĩa, không có tâm tư xấu xa.

Hiện tại kết giao nhân quả với Phục Hy, sau này, nhìn vào mặt hắn.

Ước chừng Phục Hy cũng sẽ không gia nhập Yêu tộc đối đầu với Vu tộc.

Có thể làm suy yếu sức mạnh Yêu tộc, tăng cường thực lực của một bên.

Tại sao không làm.

Còn về việc thiên địa Hồng Hoang, độc tôn Vu tộc.

Chúc Cửu Âm cũng hiểu.

Điều đó không thực tế.

Thế gian, từ trước đến nay sẽ không có một chủng tộc thống trị.

Nếu như Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, xưng bá thiên hạ.

Các sinh linh khác ẩn cư không xuất thế, thực sự sẽ thiếu đi rất nhiều thú vị.

Chúc Cửu Âm muốn kiến lập một thế giới Hồng Hoang lấy Vu tộc làm chủ đạo, nhưng bao dung vạn tộc thiên hạ.

Như vậy, mới có thể kiến thức một Hồng Hoang chân chính đầy màu sắc và náo nhiệt.

"Hiểu âm luật sao?" "Mấy trăm năm nay, chưa từng thấy ngươi thể hiện, có thật là hiểu không?" Phục Hy ngây người.

Chúc Cửu Âm, một hán tử bá đạo như vậy, lại hiểu chuyện tao nhã như âm luật sao?

"Hơi hiểu một chút!" "Nghe kỹ đây, sau khi truyền thụ xong đạo âm luật." "Ta sẽ leo Bất Chu Sơn." "Ước chừng, sẽ có một khoảng thời gian dài không thể gặp mặt!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Sau đó mở miệng hát ra mấy nốt nhạc.

Đồ Rê Mi Fa Son La Si!

Âm thanh vừa dứt, trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên bầu trời, tử khí đông đến mười vạn dặm.

Vô tận tường thụy bao phủ trên không Bất Chu Sơn.

Chỉ đáng tiếc, vì uy nghiêm Bàn Cổ của Bất Chu Sơn, tường thụy căn bản không thể giáng xuống.

Nhưng những âm phù đó lại hóa thành phù văn Đại Đạo.

Khoảnh khắc đó, Phục Hy không khỏi chìm vào chấn kinh.

Có thể thấy những âm phù này tuy đơn giản, nhưng lại cấu thành nền tảng âm luật.

Từ những âm phù cơ bản này, có thể không ngừng mở rộng và phát triển đạo âm luật.

"Huynh đệ, đó mà là hơi hiểu một chút sao!" "Luận về đạo âm luật, ta đối với huynh đệ cam bái hạ phong!" Phục Hy triệt để bái phục.

Tâm phục khẩu phục!

Chúc Cửu Âm, không hổ là hậu duệ Bàn Cổ.

Gần như đồng thời, đột nhiên chỉ thấy trên bầu trời một đạo hà quang bay đến.

"Kia, kia là Tiên Thiên Linh Bảo sao?" Phục Hy kinh hô.

Vừa định ra tay ngăn chặn pháp bảo.

Lại thấy hà quang trực tiếp bay vào lòng Chúc Cửu Âm.

"Ta đi, Tiên Thiên Linh Bảo chủ động nhận chủ sao?" Khoảnh khắc đó, Phục Hy triệt để ngây người.

Hậu duệ Bàn Cổ?

Phúc duyên không thể so sánh được a!

Lại có Tiên Thiên Linh Bảo chủ động đến nhận chủ.

Hắn có phải người không?

Đố kỵ, ghen tị!

Khoảnh khắc đó, tràn ngập trong lòng Phục Hy.

Ánh mắt hướng về phía trong lòng Chúc Cửu Âm nhìn tới, lại thấy một kiện pháp bảo kỳ hình quái trạng.

Pháp bảo đó giống như một cái loa.

Toàn thân phát ra khí tức huyền diệu.

“Ta đi, Tỏa Nột!” Chúc Cửu Âm ngây người.

Tùy tiện mấy nốt nhạc trang bức, lại có Tiên Thiên Linh Bảo Tỏa Nột nhận chủ.

Xem ra nó có cấp bậc Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tỏa Nột xưng vương, ai dám tranh phong!

Chỉ là, hắn không có Nguyên Thần, căn bản không luyện hóa được!

Thứ này nhận chủ có ích gì?

Tỏa Nột vừa ra, ai dám tranh phong.

Tỏa Nột, trong lịch sử chiếm giữ một vị trí cực kỳ quan trọng.

Chúc Cửu Âm không ngờ mình sẽ nhận được Tiên Thiên Linh Bảo Tỏa Nột nhận chủ.

Chỉ là, pháp bảo này đối với hắn có ích gì?

Thổi Tỏa Nột ư?

Khẩu vị, dường như hơi nặng.

“Kia, cái kia, muội phu, chúng ta bàn bạc một chuyện.” “Pháp bảo đó dường như là nhạc khí âm luật, có thể cho ta xem được không?” Phục Hy mặt dày nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Mặc dù lần đầu tiên nhìn thấy Tỏa Nột, nhưng linh bảo đó lại liên quan đến âm luật.

Chắc chắn là pháp khí của đạo âm luật.

“Ngươi muốn sao?” Chúc Cửu Âm cười nói.

“Muốn!” Phục Hy gật đầu.

“Ca ca, ngươi làm gì vậy!” “Đó là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi lại xem như cải trắng, muốn là muốn sao?” Nữ Oa bất

mãn.

Tiên Thiên Linh Bảo, vốn cực kỳ quý giá.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, càng quý giá vô cùng.

Những thứ quý trọng như vậy, há có thể tùy tiện xin xỏ.

"Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Giả đã phát ra!" "Lựa chọn Võ Đạo 1: Chuyên tinh một đạo, tặng kèm Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Âm Dương Tỏa Nột, thưởng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *3!" "Lựa chọn Võ Đạo 2: Bác tài đa học, học tập đạo âm luật, thưởng Thiên Long Bát Âm!" "Xin hãy lựa chọn!" "Đương nhiên chọn 1 rồi!" Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa ra lựa chọn.

Ba tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục, vận khí tốt đủ để biến dị Tam Phân Quy Nguyên Khí lên trung cấp.

Lựa chọn học tập đạo âm luật ư?

Âm luật, trừ việc hát mấy bài ca, hắn hiểu cái quái gì đâu.

Hơn nữa, không có Nguyên Thần, làm sao lĩnh ngộ đạo âm luật?

Chắc chắn là vô giải.

"Đại cữu tử, Tỏa Nột này tặng cho ngươi!" "Hy vọng sau này đừng dùng pháp bảo của ngươi đối địch với ta và tộc nhân của ta là được!" Chúc Cửu Âm trực tiếp tặng Tỏa Nột.

"Thật sự tặng cho ta sao?" Phục Hy ngây người.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại cứ thế mà tặng đi sao?

Chúc Cửu Âm trong nhà có mỏ khoáng sao?

"Muốn hay không?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Muốn, muốn!" "Đa tạ muội phu, yên tâm, ta Phục Hy đời này tuyệt đối sẽ không đối địch với ngươi và tộc nhân của ngươi!" "Nếu

không, trời đánh ngũ lôi oanh, chết không có chỗ chôn!" Phục Hy nắm lấy Tỏa Nột, vui vẻ nghiên cứu.

Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ, cũng triệt để ngây người.

Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại cứ thế mà tặng đi sao?

Chúc Cửu Âm ngay cả nhíu mày cũng không?

Hắn thực sự coi Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là cải trắng sao?

Quả nhiên, nam nhân mà nàng nhìn trúng, bá khí, đại khí!

Trong đầu Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ đồng thời lóe lên một ý niệm.

Nhưng Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu là họ, quyết không nỡ lấy ra.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành lựa chọn!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *3!" Âm thanh hệ thống vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy trực tiếp sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

"Đinh, chúc mừng túc chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí cấp độ biến dị thăng cấp 1!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Học Tam Phân Quy Nguyên kèm trạng thái Minh Phong!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí cấp độ biến dị thăng cấp 1!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Học Tam Phân Quy Nguyên kèm trạng thái Cửu Thiên Huyền Sương!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí cấp độ biến dị thăng cấp 1!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Học Tam Phân Quy Nguyên kèm trạng thái Hỏa Vân!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí cấp độ biến dị thăng cấp 1!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Học Tam Phân Quy Nguyên kèm trạng thái Mê Loạn!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Tam Phân Quy Nguyên Khí

cấp độ biến dị thăng cấp 1....." "Đinh, chúc mừng túc chủ Võ Học Tam Phân Quy Nguyên biến dị cấp 10!" "Đinh, chúc mừng túc chủ cấp độ biến dị Tam Phân Quy Nguyên Khí đã tiến hóa thành trung cấp!" "Đinh, chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Tam Phân Quy Nguyên Quyết!" "Đinh, chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Phong Thần Nộ, Huyền Sương Quyền, Bá Vân Chưởng!" Tam Phân Quy Nguyên Quyết, khí huyết thần, phong sương vân tam nguyên hợp nhất.

Người tu luyện có thể từ ngoài vào trong, rồi từ trong ra ngoài cấu thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ đạt đến sinh sinh tạo hóa, tự nhiên lưu chuyển không ngừng.

Từ đó đạt đến cảnh giới tam nguyên hợp nhất thiên địa nhân hợp nhất!

Phong Thần Nộ, Huyền Sương Quyền, Bá Vân Chưởng, tiến hóa từ Phong Thần Thối, Thiên Sương Quyền, Bài Vân Chưởng.

Mỗi cử chỉ, mỗi động tác, có thể dẫn động lực lượng phong sương vân, gây ra dị biến thiên địa. ...

Trên Bất Chu Sơn, ba thân ảnh không ngừng leo trèo.

Càng lên cao, uy áp càng lớn.

Thậm chí, Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa.

Chương 26

Mỗi bước chân đều cảm thấy vô cùng gian nan.

"Phu quân, không được rồi." "Thiếp đi không nổi nữa." Nữ Oa không nhịn được ngồi xuống, thở dốc từng hơi lớn.

Ban đầu nghe Chúc Cửu Âm muốn leo Bất Chu Sơn, Nữ Oa đã nhiều lần ngăn cản.

Bởi vì trên Bất Chu Sơn, uy áp vô hạn.

Hàng ức vạn năm, không biết bao nhiêu sinh linh muốn leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng không có ngoại lệ nào, không một sinh linh nào còn sống trở về.

Nhưng, tâm ý của Chúc Cửu Âm đã quyết.

Vì thế, Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ liền đi theo.

"Nữ Oa, tiểu hồ ly!" "Hai ngươi xuống núi trước đi!" "Ta là hậu duệ của Phụ Thần, uy áp đối với ta mà nói, cũng không có ảnh hưởng lớn mấy." "Nếu tiếp tục, ngược lại sẽ có nguy hiểm đến tính mạng, khiến ta phân tâm!" Chúc Cửu Âm khuyên hai nàng rời đi.

Thực tế, hắn cũng cảm nhận được uy áp.

Chỉ là, loại uy áp này, Chúc Cửu Âm xem đó là một cuộc tu hành.

Hiện tại, chưa đến cực hạn của hắn!

Chúc Cửu Âm tò mò.

Liệu Bất Chu Sơn có dẫn phát ân điển của Bàn Cổ.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, liệu có cơ duyên của hắn chăng?

Cường giả, ắt phải có ý chí kiên định.

Con đường của cường giả, cũng không hề dễ dàng.

Cần phải bỏ ra nỗ lực gấp nhiều lần người thường.

Tư chất của Chúc Cửu Âm cường đại, hiếm có người ở Hồng Hoang có thể sánh bằng.

Nhưng, trên con đường trở nên mạnh mẽ, hắn chưa bao giờ lơi lỏng.

Sau khi khuyên Nữ Oa và Cửu Vĩ Hồ xuống núi, hắn một mình tiếp tục lên đường.

Đi một mạch, không chỉ vạn năm.

Càng đi lên cao, uy áp của Bàn Cổ càng nặng.

Thậm chí, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng khó mà cất bước.

Dường như, trên chân hắn buộc một thế giới, mỗi lần nhấc chân đều phải tốn vạn năm.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy thần uy như biển cả, thần uy như ngục tù.

Thậm chí, toàn thân mồ hôi lạnh trực chảy.

Đạo của hắn sẽ kết thúc ở đây sao?

"Không hổ là ý chí của Phụ Thần, quả nhiên cường đại!" "Chỉ một đạo tàn niệm đã trấn áp Hồng Hoang!" "Bàn Cổ Phụ Thần ở thời kỳ toàn thịnh lại mạnh đến mức nào?" Chúc Cửu Âm nhìn về phía trước.

Đỉnh Bất Chu Sơn, vẫn không thấy biên giới.

Muốn leo lên Bất Chu Sơn, ít nhất cũng phải có thực lực Chuẩn Thánh.

Thậm chí, Chuẩn Thánh tầm thường cũng khó mà leo lên được.

Chỉ là, muốn dừng bước ở đây ư?

Ý chí của hắn, chỉ có vậy sao?

Chúc Cửu Âm nhìn về phía xa, nội tâm trở nên vô cùng kiên định.

Nếu ngay cả chút uy áp cũng không thể khắc phục, sau này, làm sao có thể vì Vu tộc nghịch thiên cải mệnh?

Cuộc đời của ta, tuyệt đối không chỉ đến thế này!

Chúc Cửu Âm gào thét một tiếng.

Khoảnh khắc sau đó, hắn trực tiếp hiện hóa Tổ Vu Chân Thân.

Một luồng đấu chí bất khuất, bất khuất, vĩnh không nói bỏ cuộc phát ra từ cơ thể hắn.

Vu tộc, vĩnh không nói lùi bước.

Gần như đồng thời, cùng với ý chí bất hủ của Chúc Cửu Âm.

Hắn phát hiện ý chí Bàn Cổ của Bất Chu Sơn đã thay đổi.

Trở nên vô cùng thân thiết.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, uy áp biến mất không còn dấu vết.

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy mỗi cây cỏ, mỗi vật trên Bất Chu Sơn, đều đặc biệt thân thiết.

Chỉ là, lúc này.

Giữa thiên địa, đấu chuyển tinh di.

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy toàn thân xoay tròn, rồi khi mở mắt ra đã ở một thế giới xa lạ.

Thế giới này, không có trời không có đất, chỉ có vô tận Hỗn Độn.

Theo Chúc Cửu Âm bước tới, hắn nhìn thấy một người khổng lồ đỉnh thiên lập địa.

"Phụ Thần?" Đồng tử Chúc Cửu Âm co rút lại.

Người khổng lồ trước mắt này giống hệt tượng Bàn Cổ trong Bàn Cổ Thần Điện.

Nói cách khác, hắn đã nhìn thấy Bàn Cổ?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chưa kịp để Chúc Cửu Âm suy nghĩ nhiều, chỉ thấy Bàn Cổ đứng dậy, dưới chân hắn đạp Sáng Thế Thanh Liên.

Đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, tay cầm Bàn Cổ Thần Phủ.

Chém một nhát vào hư không, chỉ thấy thanh khí thăng lên, trọc khí hạ trầm.

"Bàn Cổ khai thiên tích địa?" Chúc Cửu Âm bỗng nhiên đại ngộ.

Hắn bị ý chí của Bàn Cổ kéo vào chấp niệm Bàn Cổ khai thiên tích địa sao?

Bàn Cổ khai thiên tích địa, đối với hắn, kẻ cần dùng sức mạnh chứng đạo mà nói.

Tuyệt đối là cơ duyên lớn lao.

Ở đây, Chúc Cửu Âm hai mắt chăm chú nhìn mọi cử động của Bàn Cổ.

Chỉ là, lúc này Bàn Cổ vung nhát búa thứ hai xuống.

Trong hư không, xuất hiện mấy nghìn Ma Thần.

Chính là Hỗn Độn Ma Thần!

Mang theo khí tức hoang cổ, tang thương, hung tàn bổ về phía Bàn Cổ.

Trong đầu tất cả sinh linh chỉ có một ý niệm.

Giết Bàn Cổ, tranh đoạt cơ duyên Đại Đạo.

Chỉ là, đối mặt với chúng Ma Thần vây công, Bàn Cổ bất động.

Ngay cả đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần cùng đẳng cấp, hắn vẫn vô úy vung búa.

Mỗi nhát búa, đều mang theo đạo lý chí lý của Đại Đạo, sự huyền diệu của thiên địa.

Khi ba mươi sáu nhát búa giáng xuống, ba nghìn Ma Thần tử thương gần hết.

Cùng lúc đó, thiên địa bị bổ ra.

Chỉ là, khi Bàn Cổ tiêu diệt ba nghìn Ma Thần, thiên địa bị bổ ra lại một lần nữa bắt đầu dung hợp.

Pháp bảo trong tay Bàn Cổ trực tiếp vỡ nát, bay vào Hồng Hoang.

Đối mặt với tất cả, Bàn Cổ không hề do dự, trực tiếp dùng thân thể của mình chống đỡ thiên địa.

"Không, Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm kinh hô.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, hoàn toàn không cần thiết phải dùng thân thể để chống đỡ thiên địa.

Ba nghìn Ma Thần đã chết, Bàn Cổ hoàn toàn có thể chờ đợi lần khai thiên tích địa tiếp theo.

Chỉ là, Bàn Cổ lại nghĩa vô phản cố dùng thân thể chống đỡ thiên địa.

Thậm chí, ánh mắt hắn nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm đã nhìn thấy quá nhiều thứ.

Từ bi, yêu thương, lưu luyến.

Một ánh mắt như vậy.

Trong ánh mắt đó, Chúc Cửu Âm đã nhìn thấy quá nhiều.

Đạo của Bàn Cổ!

Sự bảo hộ, yêu thương của Bàn Cổ.

Đối với thế giới mà hắn khai mở, hắn sinh lòng yêu thích.

"Phụ Thần, ta hiểu rồi!" "Là hậu duệ của Người, ta tất sẽ bảo hộ thế giới Hồng Hoang!" Chúc Cửu Âm đã hiểu ý chí của Bàn Cổ.

Ý chí bảo hộ của Bàn Cổ.

Tuyệt đối không muốn Hồng Hoang bị hủy diệt.

Là chính tông Bàn Cổ, Vu tộc, cũng nên vì Bàn Cổ bảo hộ Hồng Hoang.

Chỉ là, muốn bảo hộ, phải làm vua.

Chỉ có vương giả, mới có thể thống nhất Hồng Hoang, mang lại hòa bình.

Khoảnh khắc đó, ý chí của Chúc Cửu Âm trở nên vô cùng kiên định.

"Đinh, chúc mừng túc chủ kế thừa ý chí Bàn Cổ!" "Thưởng Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, thưởng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *2!" Âm thanh hệ thống lại vang lên.

Chúc Cửu Âm kinh ngạc.

Chương 27

Đã kế thừa ý chí của Bàn Cổ sao?

Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

Không tệ!

Thu hoạch không tệ!

Cùng lúc đó, cảnh sắc chuyển đổi.

Chúc Cửu Âm lại trở về hiện thực, chỉ là, trong hư không lại có một đạo thần quang hùng hậu bay về phía cơ thể Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm muốn tránh, nhưng thần quang quá nhanh.

Chúc Cửu Âm vừa từ ý chí Bàn Cổ trở về hiện thực.

Căn bản không kịp tránh né.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo thần quang đó đánh trúng giữa trán hắn.

Sau đó, một luồng sinh cơ khổng lồ bùng nổ. ...

Sinh cơ khổng lồ bùng nổ ở giữa trán Chúc Cửu Âm.

Luồng sức mạnh đó tràn ngập kỳ kinh bát mạch của Chúc Cửu Âm, lưu chuyển khắp toàn thân hắn.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cảm thấy trong cơ thể mình phát ra sức mạnh vô cùng.

Luồng sinh cơ đó cường hóa huyết nhục, kinh mạch, xương cốt của hắn.

Chúc Cửu Âm cảm thấy nhục thể của mình càng thêm cường đại.

Không chỉ có vậy, tiềm lực của bản thân cũng một lần nữa thăng cấp.

"Đinh, chúc mừng túc chủ tấn cấp Đại La Kim Tiên Thất Chuyển!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *1!" Âm thanh hệ thống lại vang lên.

Chúc Cửu Âm cảm thấy thực lực của mình lại một lần nữa tinh tiến.

Đại La Kim Tiên Đệ Thất Chuyển!

Thần quang đó là tinh huyết Bàn Cổ sao?

Không, trong tinh huyết Bàn Cổ còn có thứ khác.

Chúc Cửu Âm cảm thấy giữa trán mình ngứa ngáy, dường như có thứ gì đó đã khảm vào giữa trán.

Khi hắn ngưng tụ hàn băng làm mặt gương, Chúc Cửu Âm phát hiện giữa trán mình có thêm một chấm.

Chấm đỏ đó giống như một giọt tiên huyết, trên đó ẩn ước có hỏa vân đang bốc cháy.

"Thứ gì?" Chúc Cửu Âm đưa tay sờ sờ giữa trán, giọt tiên huyết đó dường như đã hòa làm một thể với hắn.

Giống như một ấn ký trên trán.

Chỉ là, ấn ký đó rốt cuộc có tác dụng gì, Chúc Cửu Âm cũng không rõ.

"Thôi vậy!" "Phụ Thần cũng sẽ không hại ta!" "Sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày biết được tác dụng của ấn ký." Chúc Cửu Âm tính cách khoáng đạt.

Không hiểu, thì lười nghĩ, trực tiếp tiến vào Võ Đạo Không Gian bắt đầu tu luyện.

Lúc này, trong Võ Đạo Không Gian có ba bản bí tịch, hai tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

Chuyến đi Bất Chu Sơn, quả là thu hoạch phong phú.

"Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục lên Di Thiên Thần Quyết!" Chúc Cửu Âm trầm tư khá lâu, quyết định sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục mỗi cái một lần cho Di Thiên Thần Quyết và Thiên Ý Tứ Tượng Quyết.

Dù sao, Tam Phân Quy Nguyên Quyết đã biến dị trung cấp.

Tiếp tục biến dị tuyệt không phải chuyện hai tấm biến dị quyển trục có thể giải quyết được.

Chi bằng lấy một ít hiệu ứng (BUFF) cho các võ học khác.

"Đinh, chúc mừng túc chủ Di Thiên Thần Quyết cấp độ biến dị thăng cấp!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Di Thiên Thần Quyết nhận được hiệu quả phục hồi gấp đôi!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Di Thiên Thần Quyết cấp độ biến dị thăng cấp!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Di Thiên Thần Quyết nhận được hiệu quả trọng sinh!" Phục hồi: Sau khi bị thương, nhục thân có thể gia tốc phục hồi.

Trọng sinh: Sau khi nhục thân, cơ quan bị phá hủy, có thể trọng sinh.

"Học tập Di Thiên Thần Quyết!" Chúc Cửu Âm nhìn Di Thiên Thần Quyết có kèm hiệu quả, hài lòng gật đầu.

Như vậy, nhục thân của hắn càng thêm cường hãn.

Phục hồi cộng trọng sinh, hoàn toàn có thể tạo ra một thân thể bất tử bất diệt.

Theo lời hắn dứt, chỉ thấy trong Võ Đạo Không Gian xuất hiện một nữ tử áo trắng.

Nữ tử khoanh chân ngồi, khí vận kỳ kinh bát mạch.

Chúc Cửu Âm nhìn, trong đầu dần dần minh ngộ.

Di Thiên Thần Quyết, thành!

"Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục lên Thiên Ý Tứ Tượng Quyết!" "Đinh, Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục sử dụng thành công!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Thiên Ý Tứ Tượng Quyết cấp độ biến dị thăng cấp!" "Đinh, chúc mừng túc chủ Thiên Ý Tứ Tượng Quyết nhận được Phong Thần Pháp Tướng!" Phong Thần Pháp Tướng: Có thể triệu hoán vạn trượng pháp tướng, tăng cường uy lực võ học hệ phong, có thể uy hiếp chúng sinh.

"Đáng tiếc, chỉ phát sinh một lần biến dị!" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục tùy cơ thăng cấp biến dị.

Không phải mỗi lần chỉ thăng một cấp.

Bất quá, tất cả các pháp tướng thiên địa đều có hiệu quả không tệ.

Theo Chúc Cửu Âm vỗ nhẹ Thiên Ý Tứ Tượng Quyết.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy trong Võ Đạo Không Gian, dị biến lại xảy ra.

Chỉ thấy bốn thân ảnh phù hiện.

Một người trên người điện quang lấp lánh, một người trên người sấm sét không ngừng, một người trên người cuồng phong gào thét, một người trên người liệt hỏa phần thiêu.

Cùng lúc đó, bốn người ứng thanh hành động.

Mỗi chiêu mỗi thức, tùy tâm sở dục, uy lực vô cùng.

Đã siêu việt phạm trù võ công tầm thường.

Đơn giản là có thể sánh ngang tiên pháp!

Cùng lúc đó, Chúc Cửu Âm cũng tùy theo động.

Sau lưng hắn phù hiện bốn hư ảnh lôi điện phong hỏa.

Thiên Ý Tứ Tượng Quyết thành!

Đến đây, Chúc Cửu Âm đã có Tam Phân Quy Nguyên Quyết, Di Thiên Thần Quyết, Thiên Ý Tứ Tượng Quyết ba môn thần công.

Võ Đạo Không Gian vì thực lực thăng cấp, tất cả tốc độ đều tăng gấp đôi.

Hai mươi ngày trong Võ Đạo Không Gian, hiện thực mới là một ngày mà thôi.

Theo Chúc Cửu Âm luyện thành Ngự Thú Vô Cực Đại Pháp, liền xuất ra khỏi Võ Đạo Không Gian, một lần nữa leo Bất Chu Sơn.

Chỉ là, lần này, Bất Chu Sơn không hề đề phòng hắn.

Cũng không còn uy áp Bàn Cổ bao phủ.

Hoặc giả, ý chí Bàn Cổ đã bị Chúc Cửu Âm hấp thu, biến mất không còn dấu vết.

Một đường đi tới, Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng đến đỉnh Bất Chu Sơn.

Chỉ cảm thấy một luồng gió lạnh cuộn tới.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, tuyết trắng bay lả tả, mang theo sự thanh sảng lạnh lẽo xa rời nhân thế.

Xa xa, những đám mây trắng không ngừng cuộn trào.

Từng đạo mây trắng giống như ngân hà cuộn chảy, lại như từng dải lụa trắng, trông vô cùng hùng vĩ.

Thậm chí, đứng trên đỉnh Bất Chu Sơn, phóng tầm mắt nhìn về

phía xa, không khỏi nảy sinh một cảm giác hào sảng như thiên địa đều nằm trong tay.

Núi cao để rèn chí!

Cư ngụ nơi đây, lĩnh ngộ phong hàn của tuế nguyệt, có thể bồi dưỡng hùng tâm tráng chí.

"Chờ chút, đây là gì?" Chúc Cửu Âm nhìn không xa, một đóa thanh sắc liên hoa đang nở rộ.

Nếu không chú ý, trên đỉnh Bất Chu Sơn ngập tràn tuyết trắng, thực sự khó mà phát hiện.

Hơn nữa, trên đỉnh Bất Chu Sơn, vạn vật không tồn tại.

Một đóa liên hoa có thể sinh trưởng ở đây, nhất định không phải vật phàm!

Chẳng lẽ, lại có bảo vật?

Tương truyền, trong Hỗn Độn, có một đóa Sáng Thế Thanh Liên.

Còn gọi là Hỗn Độn Thanh Liên, cùng với Khai Thiên Thần Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Châu được xưng là Tứ Đại Hỗn Độn Chí Bảo.

Sáng Thế Thanh Liên có mười hai cánh lá, nở hai mươi bốn cánh hoa, ở giữa tâm sen, kết thành năm viên liên tử.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Sáng Thế Thanh Liên bị phân giải.

Trong đó năm viên liên tử rơi vào thế giới Hồng Hoang.

Một viên liên tử đã thành thục, rơi xuống Bất Chu Sơn, nhờ được thổ chi tổ nguyên dưỡng, hóa thành Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

Một viên liên tử chưa thành thục, rơi xuống Bát Đức Trì ở phương Tây, hóa thành Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Một viên liên tử chưa thành thục, rơi xuống Minh Hà Huyết Hải, hóa thành Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Một viên liên tử chưa thành thục, rơi xuống Hắc Ám Chi Uyên, hóa thành Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Li.

Một viên liên tử chưa thành thục, rơi xuống Tam Thiên Lạc Thủy, hóa thành Thập Nhị Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên.

Tam Thập Lục Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên vì không có công đức khai thiên, không được Hồng Hoang dung nạp.

Cuối cùng sẽ hủy diệt ở thế gian, nhưng lại được Tam Thanh tình cờ gặp.

Thế là, Lão Tử hô "hồng hoa, hồng hoa", hồng hoa liền hóa thành Bàn Long Quải Trượng.

Nguyên Thủy hô "bạch ngẫu, bạch ngẫu", bạch ngẫu hóa thành Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Thông Thiên hô "thanh hà diệp, thanh hà diệp", hà diệp hóa thành Thanh Bình Kiếm.

Vì thế, lại có câu "Hồng liên bạch ngẫu thanh hà hoa, Tam Thanh vốn là một nhà".

Chương 28

"Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên?" Chúc Cửu Âm đi về phía thanh sắc liên hoa, tỉ mỉ quan sát.

Thanh sắc liên hoa tỏa ra từng đợt hương thơm ngào ngạt, chính giữa mọc một đài sen, bên trong có một viên liên tử.

Chính là Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, Tiên Thiên Chí Bảo!

Bảo vật này xa trên cả Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Diệt Thế Hắc Li, Tịnh Thế Bạch Liên, Công Đức Kim Liên.

Chỉ là, bảo vật này không đợi Tam Thanh, lại đợi hắn.

"Đáng tiếc, ta không có Nguyên Thần, không thể giá ngự bảo vật này." Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Vu tộc không có Nguyên Thần, gặp Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà than thở.

Bất quá, không dùng được, thì luôn có thể ăn được chứ?

Chúc Cửu Âm nhìn viên liên tử trong liên hoa.

Khoảnh khắc sau đó, hắn trực tiếp đưa tay hái viên liên tử ăn vào.

Lập tức, một mùi hương thanh khiết xộc vào mũi.

Liên tử vừa vào miệng giòn tan, thanh mát.

Khi liên tử đi vào bụng, trong khoảnh khắc hóa thành năng lượng sinh mệnh khổng lồ tràn ngập toàn thân Chúc Cửu Âm.

Nếu để tu sĩ biết, Chúc Cửu Âm đã ăn viên liên tử của Tiên Thiên Chí Bảo Tịnh Thế Thanh Liên.

Nhất định sẽ mắng Chúc Cửu Âm điên rồ.

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo.

Bất cứ tổn thương nào cũng sẽ khiến phẩm cấp hạ thấp.

Nhưng, Chúc Cửu Âm lại cứ thế mà ăn viên liên tử!

Quá điên rồ, quá phá của rồi!

Pháp lực và sinh cơ mênh mông tràn ngập cơ thể Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm cảm thấy thực lực lại một lần nữa tinh tiến.

"Đinh, chúc mừng túc chủ tấn cấp Đại La Kim Tiên Bát Chuyển!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *2!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Đại Tà Vương!" Đại Tà Vương: Cuồng liệt vô đạo, tà ác vô biên, kiếp họa vô lượng, vương giả vô địch!

Một thanh tà binh tuyệt thế có khí diễm vô thượng có khả năng thôn thiên diệt địa quỷ thần tịch dịch, đối địch với trời.

Trong đó còn có một bộ tà công tuyệt thế vô địch Tà Vương Thập Kiếp chứa đựng, xưng là thiên hạ đệ nhất tà đao.

"Tự mang võ học Đại Tà Vương sao?" "Đồ tốt!" Chúc Cửu Âm đặt Đại Tà Vương vào Võ Đạo Không Gian.

Lúc này, tinh lực của hắn đang dồn vào Tịnh Thế Thanh Liên, không có tinh lực để tham ngộ Đại Tà Vương.

Tịnh Thế Thanh Liên vốn không nên tồn tại trên đời, thay vì để tiện cho Tam Thanh, chi bằng tiện cho hắn.

Thế là, Chúc Cửu Âm trực tiếp một tay xé nát Tịnh Thế Thanh Liên.

Chỉ là, khoảnh khắc sau đó, Tịnh Thế Thanh Liên phát ra một đạo thần quang, trực tiếp hóa thành một tòa liên đài hai mươi bốn phẩm.

“Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?” “Đồ tốt!” Chúc Cửu Âm trực tiếp thu hai mươi bốn phẩm Tịnh Thế Thanh Liên vào Võ Đạo Không Gian.

Đồ vật không lấy thì phí.

Ngay cả khi không dùng được, thì dùng để tặng người, thu phục lòng người cũng không tệ.

Ví dụ như Nữ Oa.

Dùng một kiện pháp bảo tặng cho Nữ Oa, có lẽ nàng vui vẻ, trực tiếp lấy được nhất huyết.

Sau khi thu Tịnh Thế Thanh Liên, Chúc Cửu Âm lại đi dạo trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn thu hoạch phong phú, hắn muốn xem liệu còn có cơ duyên nào khác không.

Một hồi tìm kiếm, Chúc Cửu Âm phát hiện trên Bất Chu Sơn không thể tìm thấy cơ duyên.

Đang chuẩn bị rời đi, hắn phát hiện trên không đỉnh Bất Chu Sơn, dường như có dao động ẩn bí.

“Có bảo bối?” Chúc Cửu Âm trực tiếp bay lên.

Dao động ẩn bí, khi Chúc Cửu Âm đưa tay ra.

Hắn phát hiện tay mình kỳ lạ xuyên qua.

“Dị không gian?” Chúc Cửu Âm ngẩn ra.

Nhưng sau đó liền đại hỉ.

Một dị không gian độc lập ngoài Hồng Hoang như vậy, nhất định có cơ duyên.

Không hề do dự, Chúc Cửu Âm bước chân về phía trước.

Khi xuyên qua pháp trận, tầm nhìn không khỏi thay đổi.

Khoảnh khắc sau đó, một thế giới tràn ngập linh khí, chim hót hoa hương hiện ra trước mắt hắn.

Thế giới này, lầu quỳnh đài ngọc, tiên khí bao quanh.

Ở phía trước nhất, có một cổng lớn.

Trên đó viết: Nam Thiên Môn.

"Tam Thập Tam Thiên?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Tam Thập Tam Thiên, còn gọi là Thiên Đình.

Do thanh khí khai thiên hóa thành.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, mười hai đạo trọc khí hạ trầm dung hợp tinh huyết Bàn Cổ hóa thành mười hai Tổ Vu.

Mười hai đạo thanh khí, Nguyên Thần Bàn Cổ cuốn đi chín đạo hóa thành Tam Thanh.

Ba đạo còn lại hóa thành Tam Thập Tam Thiên.

Trong truyền thuyết, Tam Thanh nhập Thiên Đình, bổ sung hoàn chỉnh Tam Thiên.

Vì thế, hậu thế có thuyết Tam Thập Lục Thiên.

Chúc Cửu Âm không ngờ mình sẽ đến Tam Thập Tam Thiên.

Cũng chính là sào huyệt của Yêu tộc sau này.

Chỉ là, lúc này.

Một tiếng cười lạnh vang lên: "Kẻ nào dám xông vào Tam Thập Tam Thiên của ta!" "Kẻ nào dám xông vào Tam Thập Tam Thiên của ta!" Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy ở đằng xa ba đạo nhân đang bay tới.

Một người mặc thanh sắc đạo bào, vẻ mặt kiêu ngạo bất tuân.

Một người mặc hoàng sắc đạo bào, trông thanh cao thoát tục.

Một người mặc bạch sắc đạo bào, tóc dài râu bạc, mang phong thái tiên nhân đạo cốt. "Các ngươi có biết Bản tôn là ai không!" "Các ngươi không nên tự báo thân phận trước sao?" Chúc Cửu Âm ánh mắt lướt qua ba đạo nhân.

Phát hiện cả ba đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Mặc dù chỉ là cảnh giới nhị tam chuyển, nhưng ở Hồng Hoang hiện tại, cũng đủ để chứng minh căn nguyên phi phàm. "Biết thân phận của ta ư?" "Ha ha ha, nghe cho kỹ đây!" Đạo nhân trẻ tuổi mặc thanh sắc đạo bào cười lớn. "Ta chính là Thượng Cổ Tam Thiên!" "Ngô chính là Thanh Thiên!" "Đây là huynh trưởng của ta, Hoàng Thiên, Thương Thiên!" "Lại là kẻ nào?

Vì sao dám xông vào Tam Thập Tam Thiên của ta!" Thanh y đạo bào ngạo nghễ nói.

Hoàng Thiên, Thương Thiên ánh mắt trở nên vô cùng băng lãnh.

Ba người đứng cùng một chỗ, khí tức hùng hậu không ngừng áp bức Chúc Cửu Âm, dường như muốn trấn áp Bản tôn. "Bản tôn, hậu duệ Bàn Cổ, Chúc Cửu Âm!" Danh hiệu Thượng Cổ Tam Thiên, Chúc Cửu Âm đương nhiên đã nghe.

Trong thần thoại, Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên đều đại danh lừng lẫy.

Thượng Cổ Tam Thiên là do khai thiên thanh khí hóa thành, vừa vặn đối ứng với Thập Nhị đạo trọc khí.

Chỉ tiếc, Thập Nhị đạo thanh khí trong đó chín đạo đã bị Tam Thanh chiếm đoạt.

Nếu không, nội tình của Thượng Cổ Tam Thiên tuyệt đối không phải sinh linh tầm thường có thể sánh được.

Dù vậy, Thượng Cổ Tam Thiên vừa xuất thế đã chiếm cứ Thiên Đình.

Chỉ tiếc, không có thực lực, chung quy vẫn là làm áo cưới cho người khác.

Chúc Cửu Âm không biết Thiên Đình sau này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng vì đã trở thành Yêu Đình, e rằng khi Đế Tuấn Thái Nhất chiếm Thiên Đình, song phương tất sẽ có một trận chiến.

Người chiến thắng chính là Đế Tuấn Thái Nhất. "Hậu duệ Bàn Cổ?" "Thật hay giả vậy?" Thanh Thiên không nhịn được kinh hãi.

Bàn Cổ, đó là Đại Thần khai lập thế giới Hồng Hoang.

Hậu duệ của Ngài, cao quý biết bao. "Hậu duệ Bàn Cổ?" "Chính là cường đạo!" "Nhị đệ, Tam đệ, đừng ngây ngốc nữa!" "Tên này đã cướp đi thanh khí của ta, gây ra sự thiếu hụt bản nguyên của ta!" "Giết hắn, cướp lại bản nguyên!" Thương Thiên gầm lên một tiếng giận dữ.

Lập tức, tóc tai dựng ngược, trạng thái như thần ma.

Khí tức Thương Hoàng tràn ngập quanh thân, phía sau hiện ra ức vạn đạo kiếm khí.

Thiên kiếm đảo ngược, tinh hà dịch chuyển.

Cả thế giới dường như hóa thành thế giới kiếm đạo, uy thế kinh hoàng.

Hậu duệ Bàn Cổ, trong ký ức, chính là ba đạo Nguyên Thần kia.

Nếu không phải thanh khí bị cướp đi, lại bản nguyên thiếu hụt, thì

nay khó mà chứng Đại Đạo. "Đại ca, tên cường đạo cướp đi bản nguyên của ta?" Thanh Thiên ngẩn ra. "Không sai!" "Ban đầu Bàn Cổ khai thiên lập địa, Thập Nhị đạo thanh khí bay lên, Thập Nhị đạo trọc khí hạ trầm, hình thành thiên địa Hồng Hoang!" "Nguyên Thần Bàn Cổ đã chiếm đi chín đạo thanh khí của ta, khiến Tam huynh đệ ta bản nguyên thiếu hụt, không cách nào trấn áp Thiên Đình." Thương Thiên giải thích.

Ánh mắt y nhìn Chúc Cửu Âm đầy cừu hận.

Thậm chí, ngay cả Thanh Thiên, Hoàng Thiên nhìn Chúc Cửu Âm ánh mắt cũng trở nên bất thiện. "Mấy kẻ ngốc này!" "Chẳng lẽ không nhìn ra Bản tôn là trọc khí hóa thân sao?" "Kẻ cướp đi bản nguyên là Tam Thanh, Bản tôn là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành!" Chúc Cửu Âm không khỏi lắc đầu.

Chương 29

Tam Thiên, lại coi Bản tôn là Tam Thanh.

Gánh nhân quả cho Tam Thanh, Bản tôn không có nhàn tình nhàn trí đó. "Phủ nhận ư?" "Cũng phải, ai cũng sẽ phủ nhận." "Dù sao, Tam Thập Tam Thiên này, là thiên hạ của ta!" "Chỉ là, đừng tưởng ta là kẻ ngốc!" Thanh Thiên hừ lạnh. "Đừng phí lời với hắn, trực tiếp ra tay!" Hoàng Thiên thanh âm băng lãnh.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, thấy trên người Chúc Cửu Âm hiện ra một Pháp Tướng Thiên Địa.

Pháp Tướng cao mười vạn trượng, che khuất trời đất.

Uy áp vô tận phát ra từ Pháp Tướng, cuồng phong gào thét.

Ý nghĩa chính là thiên ý muốn quyết định, Phong Thần Pháp Tướng!

Cùng lúc đó, Chúc Cửu Âm tâm niệm vừa động, Pháp Tướng một chưởng đánh ra.

Lập tức, bàn tay khổng lồ che khuất trời đất, cả Thiên Đình rung chuyển.

Một chưởng này, thần binh từ trên trời giáng xuống.

Cổ đông!

Thượng Cổ Tam Thiên không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Sắc mặt y trắng bệch, ánh mắt đầy chấn kinh.

Cảm nhận được một luồng uy áp cường đại, luồng uy áp này khiến linh hồn run rẩy.

Thậm chí, toàn thân dường như bị cấm cố, không thể động đậy.

Oanh long!

Đất rung núi chuyển, vạn vật thiên địa trực tiếp bị trấn áp, vô số cung điện bị hủy diệt.

Cảm nhận được dư kình cuồng bạo, Thượng Cổ Tam Thiên càng thêm sợ hãi run rẩy.

Chúc Cửu Âm, thật mạnh! "Vừa nãy?" Chúc Cửu Âm lơ đễnh xoa xoa cổ tay. "Không, không có!" Thanh Thiên hơi nghi ngờ nhân sinh.

Chúc Cửu Âm mạnh mẽ quá rồi.

Thanh thế như vậy, e rằng bọn họ không chịu nổi một quyền. "Cũng khá thức thời!" "Thực ra, các ngươi cũng đã thấy rồi." "Với thực lực của Bản tôn, muốn giết các ngươi dễ như trở bàn tay!" "Nếu ta là kẻ do thanh khí hóa thành, hiện tại đã có thể đoạt bản nguyên của các ngươi rồi!" "Nhưng ta đã không làm." "Bây giờ, các ngươi còn nghi ngờ thân phận của Bản tôn sao?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Giết Tam Thiên, đối với Bản tôn không có lợi ích gì.

Ngược lại còn gánh nhân quả cho Tam Thanh.

Hơn nữa, Tam Thiên cũng là bậc có phúc duyên sâu dày.

Giết bọn họ, tất sẽ gánh nghiệp lực vô tận.

Chúc Cửu Âm sẽ không làm loại chuyện lỗ vốn đó.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm còn có một ý tưởng táo bạo.

Hoặc giả, Tam Thiên có thể vì mình mà sử dụng!

Viết hơi lộn xộn rồi, không có số liệu, không có hứng thú.

Có ai đọc sách không? "Các ngươi có còn nghi ngờ về thân phận của Bản tôn không?" Chúc Cửu Âm uy nghiêm vô hạn.

Trong khoảnh khắc này, Bản tôn tựa như một vị Vua tôn quý giữa trời đất.

Cao quý, bất khả xâm phạm.

Uy nghiêm của Bản tôn bao trùm Tam Thiên, uy áp vô tận khiến Tam Thiên run rẩy.

Thật mạnh!

Khóe miệng Tam Thiên chua chát.

Chúc Cửu Âm quả thật mạnh đến đáng sợ.

Quả nhiên, đúng như lời Chúc Cửu Âm nói.

Nếu Chúc Cửu Âm từng cướp đoạt bản nguyên, hiện tại gặp lại, tất sẽ tiếp tục cướp đoạt.

Chúc Cửu Âm không có lý do gì để tha cho bọn họ. "Xin lỗi, Đạo hữu!" "Ta đã mạo phạm, mong Đạo hữu rộng lòng bỏ qua cho kẻ tiểu nhân này!" "Xin hãy tha thứ cho ta!" Thương Thiên cúi thấp cái đầu kiêu ngạo của mình. "Yên tâm, Bản tôn không phải là người ghi thù." "Các ngươi là do thanh khí hóa thành, Bản tôn là do trọc khí hóa thành." "Chúng ta, cũng có duyên phận nhất định." Chúc Cửu Âm thản nhiên nói. "Đạo hữu nói chí lý." "Chúng ta là thanh khí và trọc khí, vốn dĩ là một nhà." "Nhị đệ, Tam đệ, đừng có ngốc nữa, chúng ta phải tiếp đãi Chúc Cửu Âm Đạo hữu thật tốt." Thương Thiên vô cùng cung kính.

Trên mặt ba huynh đệ không còn vẻ ngạo mạn.

Thế giới Hồng Hoang, thực lực là tối thượng.

Thực lực của Chúc Cửu Âm đủ để đánh bại bọn họ.

Có thể kết giao với một tồn tại như Chúc Cửu Âm, là một may mắn lớn lao. "Rượu ư?" Chúc Cửu Âm hứng thú.

Tam Thiên có rượu?

Đây là thứ tốt đó.

Du ngoạn Hồng Hoang, chưa từng thấy. "Không sai, chính là rượu!" "Thiên Đình chúng ta sản xuất Quỳnh Tương Ngọc Dịch, hương vị cực kỳ ngon." "Đạo hữu đã đến Tam Thập Tam Thiên của ta, hãy coi nơi đây như nhà, đừng khách khí!" Thương Thiên dẫn Chúc Cửu Âm vào hậu hoa viên của Thiên Đình.

Nơi đây, chim hót hoa thơm, trăm hoa khoe sắc.

Ao nhỏ nước chảy, tiên khí tràn ngập, quả là tiên cảnh nhân gian.

Thanh Thiên cũng bưng mỹ tửu cho Chúc Cửu Âm. "Đây là Quỳnh Tương Ngọc Dịch, huynh đệ chúng ta gọi nó là Thần Tửu." "Vật này có thể tăng cường pháp lực." "Cũng có thể trợ hứng." "Đạo hữu, mời!" Thương Thiên nâng chén rượu, kính Chúc Cửu Âm. "Mời!" Chúc Cửu Âm cũng không khách khí, trực tiếp một hơi uống cạn chén mỹ tửu.

Vừa vào miệng đã ngọt ngào, hương rượu tràn ngập. "Rượu ngon!" "Nếu có thể cay nồng hơn một chút thì càng tốt!" Chúc Cửu Âm cười lớn.

Thần tửu này, có hương vị đó.

Chỉ là, người Vu Tộc hiếu chiến, tự do.

Rượu này cho tiên nhân uống thì không tệ, nhưng đối với Vu Tộc mà nói, hơi nhạt một chút.

Trong chốc lát, Chúc Cửu Âm trong đầu nảy ra ý niệm chế rượu.

Võ Đạo, mỹ nhân mỹ tửu không thể tách rời.

Người luyện võ, há có thể không có rượu!

Thương Thiên thấy Chúc Cửu Âm thích rượu, liên tục mời rượu.

Sau ba tuần rượu.

Thương Thiên lại mở miệng nói: "Chúc Cửu Âm Đạo hữu, Tam Thanh vừa rồi là ai?" "Tìm phiền phức sao?" Chúc Cửu Âm nhếch mép cười. "Nếu không phải vì bọn họ, ta đâu đến nỗi bản nguyên thiếu hụt." "Nhân quả lần này, ta đương nhiên phải giải quyết." "Nếu Đạo hữu biết, mong chỉ điểm một hai!" Thương Thiên lời lẽ thành khẩn.

Thanh Thiên và Hoàng Thiên cũng đầy mong đợi nhìn Chúc Cửu Âm. "Tam Thanh, chính là Nguyên Thần Bàn Cổ dung hợp thanh khí mà thành." "Cư trú tại Côn Luân Sơn." "Trong đó Lão Tử sở hữu Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, các ngươi xác định muốn tìm phiền phức sao?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Mặc dù, Tam Thanh và Tam Thiên đều là do thanh khí hóa thành, nhưng Tam Thanh sở hữu Nguyên Thần Bàn Cổ.

Nội tình về căn bản hoàn toàn không giống nhau.

Hơn nữa, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đứng trên đầu thì đứng ở thế bất bại.

Tam Thiên khó mà phá phòng được!

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại mong đợi Tam Thiên tìm Tam Thanh phiền phức.

Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông, cũng là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của Vu Tộc sau này.

Ai được người khác thừa nhận, sở hữu danh hiệu Bàn Cổ chính tông, người đó khí vận, phúc duyên sẽ được tăng lên tương ứng.

Có Tam Thiên và Tam Thanh vướng nhân quả, Tam Thanh tự nhiên không có nhiều tinh lực để tính kế Vu Tộc.

Vì thế, Chúc Cửu Âm tự nhiên hy vọng Tam Thiên sống lâu một chút. "Công Đức Chí Bảo ư..." Tam Thiên lâm vào trầm mặc.

Quả nhiên, hậu duệ Bàn Cổ, bất kể là Chúc Cửu Âm hay Tam Thanh, đều không thể đắc tội. "Khốn kiếp, chẳng lẽ ta không có hy vọng báo thù sao?" Thanh Thiên phẫn nộ. "Thực ra, báo thù có hy vọng." "Chỉ là, tiền đề là các ngươi có thể sống sót." "Bản tôn thông hiểu Thời Gian Pháp Tắc, biết được quá khứ vị lai." "Nếu không nhìn lầm, sau này các ngươi sẽ có một kiếp nạn." "Kiếp nạn này, thậm chí không cần Tam Thanh động thủ, các ngươi cũng sẽ thân tử đạo tiêu." Chúc Cửu Âm nhắc nhở. "Mong Đạo hữu chỉ điểm!" Thương Thiên tỏ ra vô cùng cung kính. "Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã được phát ra!" "Lựa chọn nhiệm vụ 1: Thu phục Tam Thiên làm của riêng, mở Hệ Thống Thương Thành." "Lựa chọn nhiệm vụ 2: Bỏ qua yêu cầu của Tam Thiên, thưởng Sát Quyền." "Mời lựa chọn." Thanh âm hệ thống lại vang lên. "Ta lựa chọn 1!" Không hề do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp lựa chọn mở Hệ Thống Thương Thành.

Hễ là có Thương Thành, nhất định có thể mua các loại vật tư.

Hơn nữa, nhiệm vụ hệ thống này độ khó cao hơn nhiều so với lựa chọn hai.

Không cần nói, giá trị của Hệ Thống Thương Thành tuyệt đối không phải Sát Quyền có thể sánh bằng.

Chỉ là, làm thế nào để thu phục Tam Thiên đây?

Chúc Cửu Âm lâm vào trầm tư. "Tam Thanh phúc duyên sâu dày, nếu muốn báo thù, phải vượt qua một kiếp nạn trước." "Nếu không, ngay cả tư cách động thủ với Tam Thanh cũng không có!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Thu phục Tam Thiên, có thể mở Võ Đạo Thương Thành.

Chương 30

Phải dốc toàn lực rồi.

Chỉ là, hoàn thành nhiệm vụ này, trong lòng Chúc Cửu Âm cũng không có cơ sở.

Mặc dù nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc, nhưng cũng không thể biết rõ quá khứ vị lai như vậy.

Hiện tại, nên làm thế nào để lợi dụng ký ức vụn vặt về thần thoại để thu phục Tam Thiên đây?

Chúc Cửu Âm trầm tư. "Xin hỏi Đạo hữu, không biết ta có kiếp nạn gì?" "Mong chỉ điểm một hai!" Thanh Thiên tính tình nóng nảy, không thể kìm nén sự tò mò trong lòng. "Kiếp nạn này, sẽ khiến các ngươi thân tử đạo tiêu." "Bản tôn tuy thông hiểu thời gian, biết được xưa nay." "Nhưng, mỗi lần tiết lộ thiên cơ, đều sẽ gặp phản phệ nghiêm trọng." "Nhắc nhở các ngươi, Bản tôn đã tận nghĩa tận tình rồi." "Dù sao, Bản tôn sẽ không gánh vác quá nhiều rủi ro vì người ngoài." Chúc Cửu Âm từ chối yêu cầu của Tam Thiên.

Thậm chí Bản tôn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Đầu tiên là chiêu muốn bắt thì phải thả lỏng!

Quả nhiên, theo Chúc Cửu Âm đứng dậy, thanh âm của Hoàng Thiên vang lên, "Ta có một bảo vật, tên là Hoàng Cân Đạo Sách, là Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Nếu Đạo hữu nguyện ý chỉ điểm ta, ta nguyện ý dâng bảo vật này!" Không thể không nói, tính cách Tam Thiên mỗi người mỗi khác.

Thanh Thiên thẳng tính, Hoàng Thiên trầm ổn, Thương Thiên lão luyện. "Tam Thiên chúng ta chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên, nếu Đạo

hữu để mắt tới, cứ việc nói ra!" "Chỉ cần Đạo hữu nguyện ý chỉ điểm ta, tuyệt đối không chần chừ!" Thương Thiên nghiêm túc nói.

Nguy cơ vẫn lạc, không thể không khẩn trương.

Còn về nghi ngờ, chưa từng có.

Bởi vì, Chúc Cửu Âm đủ mạnh.

Không thể nói Chúc Cửu Âm lừa gạt có tác dụng gì.

Hơn nữa, cường giả có cần lừa người sao? "Thực ra, pháp bảo của các ngươi trong mắt Bản tôn đều là rác rưởi mà thôi!" "Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Bản tôn đứng yên tại chỗ không động, các ngươi cũng không thể làm Bản tôn bị thương nửa phần!" Chúc Cửu Âm đầy vẻ khinh thường.

Tam Thiên nghe vậy, trên mặt càng thêm chua chát.

Chỉ là, lẽ nào phải chấp nhận sự trừng phạt của vận mệnh? "Đạo hữu, nếu có thể giúp ta!" "Ta nguyện ý nhận ngài làm Chủ!" Thanh Thiên chậm rãi mở miệng. "Tam đệ, ngươi điên rồi sao?" Hoàng Thiên, Thương Thiên kinh hô. "Có cách nào tốt hơn sao?" Thanh Thiên phản hỏi.

Thương Thiên, Hoàng Thiên trầm mặc. "Chúc Cửu Âm Đạo hữu, nếu ta nhận ngài làm Chủ!

Không phải là bất nhân sao?

Ngài có nguyện ý chỉ điểm ta không?" Thanh Thiên lúc này, đã thể hiện sự quyết đoán khác hẳn trước đây.

Thương Thiên Hoàng Thiên cũng nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Ai có thể sống sót, ai lại muốn chết?

Chỉ là, Chúc Cửu Âm có đồng ý không? "Đại thế Hồng Hoang bất khả cải, tiểu thế khả biến!" "Thực ra, Bản tôn rất tò mò, nếu đại thế

thay đổi, thì sẽ như thế nào!" Chúc Cửu Âm chậm rãi mở miệng. "Vậy Đạo hữu đã đồng ý rồi sao?" Thanh Thiên không khỏi mừng rỡ, thần phục cường giả, cũng không mất mặt. "Ta cũng có duyên, giúp các ngươi một tay!" Chúc Cửu Âm thu phục Tam Thiên.

Đây là chuyện một công ba việc.

Một là hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hai là để Tam Thiên kiềm chế Tam Thanh.

Ba là kiềm chế Yêu Tộc!

Thiên Đình Chúc Cửu Âm không thể mang đi, Vu Tộc giẫm đạp đại địa, không thích Thiên Đình.

Tam Thiên có thể trấn giữ Thiên Đình.

Sau này Yêu Tộc không có căn cứ, lấy gì trấn áp khí vận! "Đinh, chúc mừng Túc Chủ thu phục Tam Thiên, Võ Đạo Thương Thành đã mở!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ mở Võ Đạo Thương Thành, thưởng gói quà lớn của Thương Thành, có mở không?" "Mở!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ mở gói quà lớn của Võ Đạo Thương Thành, chúc mừng Túc Chủ nhận được Cửu Thiên Thần Tiễn!" "Chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển *3!" "Chúc mừng Túc Chủ nhận được Đại Đan!" "Chúc mừng Túc Chủ nhận được Tam Tài Kiếm Trận!" Cửu Thiên Thần Tiễn: Trên Hoàng Tuyền, dưới Bích Lạc, một mũi tên có thể gây thương tổn ức vạn dặm!

Đại Đan: Cực phẩm trị thương, có thể tăng cường công lực.

Tam Tài Kiếm Trận: Thiên Địa Nhân, Tam Tài hợp nhất, uy lực vô cùng!

Nhìn phần thưởng gói quà, Chúc Cửu Âm hài lòng gật đầu.

Cùng lúc đó, Bản tôn mở Võ Đạo Thương Thành.

Bên trong bày biện vũ khí, tọa kỵ, linh thú, kỳ vật, đan dược, võ học, bổ cấp mấy loại lớn.

Mở từng loại một, Chúc Cửu Âm thấy trong kho vũ khí có Hổ Phách Thần Đao, Thiên Tử Kiếm, Thiên Mệnh Đao, v.v.

Tọa kỵ có Bạch Hổ, Hắc Hổ, Thiên Lý Mã, Thần Điêu, v.v.

Linh thú có Băng Tằm, Kim Thiềm, Hỏa Kỳ Lân, v.v.

Trong võ học lại có Cách Thế Nhất Kiếm, Xích Hỏa Thần Công, Băng Tâm Quyết, Thiên Tử Kiếm Pháp, v.v.

Trong kỳ vật lại có Võ Đạo Luyện Binh Trường, Võ Đạo Tàng Kinh Các, Võ Đạo Thần Điện và các bản vẽ kiến trúc khác.

Có thể nói, tất cả những thứ xuất hiện trong thế giới võ hiệp cấp thấp, trung bình, cao đều có thể tìm thấy trong Thương Thành.

Phương pháp đổi lấy những bảo vật này chính là Võ Đạo Trị. "Ta đi, Tam Phân Quy Nguyên Khí đổi cần một trăm vạn Võ Đạo Trị sao?" "Đại Tà Vương cần một ngàn vạn Võ Đạo Trị?" "Hệ thống, Võ Đạo Trị lấy được bằng cách nào?" Chúc Cửu Âm nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Quả nhiên, mọi thứ bên trong đều tính bằng vạn.

Động một chút là trăm vạn, ngàn vạn.

Thậm chí, một cuộn Võ Đạo Biến Dị Quyển cũng cần năm mươi vạn Võ Đạo Trị. "Hệ thống này có thể thu hồi các loại thiên tài địa bảo, công pháp, vũ khí, có thể nhận được Võ Đạo Trị tương ứng." "Ngoài ra Túc Chủ khi tương tác với nhân vật Hồng Hoang, cũng có tỷ lệ sản sinh Võ Đạo Trị." Hệ thống giải thích.

Trong khoảnh khắc này, ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Thậm chí, trực tiếp lấy ra Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Thanh

Liên nói: "Cái này có thể đổi được không?" "Có thể, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, có thể đổi được hai ngàn vạn Võ Đạo Trị!" Cầu tiên hoa, cầu bình luận, cầu nguyệt phiếu, cầu đánh thưởng. "Ta trong thời gian trường hà, thấy nơi đây đã lập Yêu Đình!" "Đây là kiếp nạn thứ nhất!" "Chỉ là, Yêu Hoàng hiện chưa xuất thế, ta có thể ra tay trước giành lợi thế!" Chúc Cửu Âm sau khi tìm hiểu xong Võ Đạo Thương Thành, liền bắt đầu xử lý vấn đề của Tam Thiên.

Còn về việc đổi Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên thành Võ Đạo Trị, Chúc Cửu Âm đã lựa chọn từ bỏ.

Vật này, muốn tặng cho Nữ Oa, há có thể thay đổi ý định. "Yêu Hoàng?" Tam Thiên ngạc nhiên. "Không sai, chính là Yêu Hoàng!" "Trong đại thế Hồng Hoang, Tam Tộc tranh bá sắp kết thúc." "Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Tộc ta chưởng khống đại địa, Yêu Tộc chưởng khống bầu trời." "Hang ổ của bọn chúng chính là Thiên Đình." "Tam Thiên và Yêu Tộc gặp nhau, định sẵn kiếp nạn vẫn lạc." Chúc Cửu Âm giải thích.

Duyên cơ ở đỉnh Bất Chu Sơn đã lấy được.

Tiếp theo, chuẩn bị đi Thái Dương Tinh một chuyến.

Nơi đó có hai con Kim Ô, có Hỗn Độn Chung.

Nếu có thể, Chúc Cửu Âm sẽ tiêu diệt hai con Kim Ô, cướp lấy Hỗn Độn Chung. "Chủ thượng, ra tay trước giành lợi thế, ra tay sau thì gặp họa!" "Yêu Hoàng ở đâu?

Ta đi giết chúng trước!" Thanh Thiên đề nghị. "Thái Dương Tinh!" Chúc Cửu Âm chỉ rõ phương hướng cho Tam Thiên.

Thế là, một đoàn người trực tiếp đi về phía Thái Dương Tinh.

Kim Ô kiếp nạn, sắp tới... ...Thái Dương Tinh, nơi đây là do nhãn

tình của Bàn Cổ hóa thành sau khi Ngài khai thiên lập địa.

Trên Thái Dương Tinh, khắp nơi đều là hỏa tinh.

Một thế giới tràn ngập ngọn lửa.

Nhiệt độ cao chói chang hun đốt trời đất, là thánh địa tu luyện của hỏa hệ tu sĩ.

Nhưng đối với các tu sĩ khác mà nói, lại tràn ngập sự áp chế.

Có lẽ đây là nguyên nhân cơ bản khiến Yêu Hoàng phải từ bỏ hang ổ của mình, di cư đến Thiên Đình.

Lấy Thái Dương Tinh làm hang ổ, không có lợi cho việc mở rộng thế lực của Yêu Tộc.

Chúc Cửu Âm dẫn Tam Thiên, một đường thẳng tiến tới Thái Dương Tinh.

Lúc này Hồng Hoang, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc vẫn đang đại chiến không ngừng.

Thậm chí, tùy thời có thể thấy Tam Tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên xuất hiện trên chiến trường.

Có thể nói, Hồng Hoang hiện tại, ai nếu ra ngoài, sơ sẩy một chút sẽ bị cuốn vào chiến trường Tam Tộc, tan thành tro bụi.

May mắn Chúc Cửu Âm đủ mạnh.

Một đường gặp phiền phức trực tiếp cường thế trấn áp.

Một người dẫn Tam Thiên trực tiếp xông thẳng vào Thái Dương Tinh. "Chủ thượng, Yêu Hoàng ở đâu?" Thanh Thiên không nhịn được hỏi.

Nhiệt độ trên Thái Dương Tinh nóng bỏng, khiến y cảm thấy toàn thân không thoải mái. "Muốn tìm Yêu Hoàng, trước tiên tìm Phù Tang

Thụ!" Chúc Cửu Âm dẫn Tam Thiên tiếp tục đi sâu vào.

Cùng với việc không ngừng tìm kiếm, cuối cùng ở khu vực trung tâm Thái Dương Tinh đã thấy một cây đại thụ tươi tốt.

Xung quanh cây là một hồ nham thạch nóng chảy.

Nhiệt độ cao chói chang kia, dường như có thể thiêu đốt mọi thứ.

Thật khó tượng tượng, ở một nơi vạn vật không sinh trưởng như vậy, lại có một cây đại thụ tươi tốt. "Chẳng lẽ là Tiên Thiên Linh Căn Phù Tang Thụ?" Thương Thiên không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Trong lòng càng thêm tin phục lời Chúc Cửu Âm nói.

Cư trú tại Thái Dương Tinh, lại có Phù Tang Thụ bầu bạn.

Sinh linh căn nguyên sâu dày, có tư chất Yêu Hoàng.

Chương 31

"Kia, hai con súc sinh lông vũ đó sau này sẽ là Yêu Hoàng sao?" Thanh Thiên thấy trên cành cây cao nhất của Phù Tang Thụ, có hai con Tam Túc Kim Ô đang đậu.

Hai con Kim Ô nhắm mắt lại, đang ngủ say.

Trên cành cây phía trên đầu chúng, treo một chiếc đại chung. "Không sai, hai con Tam Túc Kim Ô đó chính là Đế Tuấn và Thái Nhất sau này!" "Cũng là tồn tại thống lĩnh Yêu Tộc!" Chúc Cửu Âm đánh giá Đế Tuấn và Thái Nhất.

Xem ra, Đế Tuấn Thái Nhất dưới sự quản thúc của Thiên Đạo, chưa thức tỉnh.

Ánh mắt của Bản tôn, cuối cùng nhìn về phía đại chung trên đầu Kim Ô.

Nếu không lầm, chính là Hỗn Độn Chung.

Sau khi Thái Nhất xuất thế, liền chiếm Hỗn Độn Chung làm của riêng, đặt tên là Đông Hoàng Chung.

Hiện tại, Thái Nhất Đế Tuấn chưa thức tỉnh xuất thế, chẳng phải có thể nhân cơ hội cướp lấy Hỗn Độn Chung sao? "Ta cảm thấy rồi." "Giữa ta và bọn họ có nhân quả lớn." "Ra tay trước giành lợi thế, ra tay sau thì gặp họa!" "Ca ca, ra tay giết bọn chúng trước!" Trong lúc Chúc Cửu Âm trầm tư, Thanh Thiên đã ra tay.

Chỉ thấy trong tay y xuất hiện một thanh thần kiếm, sau đó vung lên.

Chỉ thấy kiếm khí hung dũng bành trướng, trực tiếp xông thẳng về phía Kim Ô.

Dường như, một kiếm này có thể đánh đổ bầu trời.

Chỉ là, khi kiếm khí sắp rơi xuống người Kim Ô.

Đang!

Một tiếng vang thanh thúy trên Hỗn Độn Chung.

Lập tức, kiếm khí bị hóa giải thành vô hình.

Cùng lúc đó, hai con Kim Ô cũng lờ mờ mở mắt ra. "Pháp bảo Tiên Thiên Chí Bảo!" "Ca ca, cùng ra tay đi!" "Hai con Kim Ô này có Tiên Thiên Chí Bảo bầu bạn, sau này một khi trưởng thành, tất sẽ là đại địch của ta!" Thanh Thiên hô to.

Vừa rồi một kích kia, y không hề lưu thủ.

Nhưng ngay cả phòng ngự của Hỗn Độn Chung cũng không thể xuyên phá. "Được, chúng ta cùng ra tay!" Thương Thiên, Hoàng Thiên mỗi người tế ra pháp bảo thần thông của mình.

Lập tức, ức vạn đạo kiếm khí mang theo thế hủy diệt tinh thần quét về phía Kim Ô.

Mỗi một kích, đều mang theo uy lực hủy thiên diệt địa.

Mỗi một kiếm, đều có năng lực đâm xuyên trời đất.

Đang!

Chỉ là, khi kiếm khí rơi xuống bên ngoài Hỗn Độn Chung.

Tiếng chuông thanh thúy chấn động vũ trụ.

Nơi âm ba khủng bố đi qua, kiếm khí biến mất không dấu vết. "Huynh trưởng, mấy tên này đang tấn công ta?" "Chỉ tiếc, ngay cả phòng ngự cũng không thể phá vỡ a!" Kim Ô vừa thức tỉnh đã bị một trận tấn công.

Đợi đến khi phản ứng lại, liền liên tục châm chọc.

Phải biết, bọn họ có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung bầu bạn.

Hỗn Độn Chung sở hữu uy lực trấn áp Hồng Mông thế giới, sức mạnh xoay chuyển thời không chư thiên, công năng diễn biến thiên đạo huyền cơ, khả năng luyện hóa địa thủy hỏa phong.

Bên ngoài chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong vờn quanh, bên trong chuông có sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, Hỗn Độn thánh uy chấn nhiếp vũ trụ.

Hỗn Độn Chung huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng.

Có thể cấm cố thời gian, trấn áp không gian.

Phản đạn bất kỳ bảo vật thần binh công kích nào và vô thị mọi thần thông pháp thuật gây sát thương.

Công kích phòng ngự hợp thành một thể, đặt trên đầu liền đứng ở thế bất bại.

Tiếng chuông vang dội, vũ trụ hùng tráng, thiên địa biến sắc, càn khôn rung chuyển, uy lực của Hỗn Độn Chí Bảo hiển lộ rõ ràng. "Kẻ nào?" "Vì sao muốn tấn công huynh đệ ta?" Một con Kim Ô ánh mắt băng lãnh.

Chỉ đứng yên ở đó, mang theo sự kiêu ngạo, tôn quý bẩm sinh. "Thật đáng sợ!" "Chẳng trách sẽ trở thành kiếp nạn của ta, chưa hóa hình đã có uy năng như vậy!" "Nếu để hóa hình xuất thế, thì còn ghê gớm đến mức nào!" Thương Thiên tế ra Thương Thiên Thần Kiếm.

Lập tức, ức vạn đạo kiếm khí trực tiếp bao phủ Thái Dương Tinh. "Huynh trưởng, bất luận thế nào, cũng phải trảm!" "Triển khai bí thuật đi!" Hoàng Thiên tế ra Hoàng Cân Đạo Sách, chỉ thấy từng đạo phù văn huyền diệu hiện ra giữa trời đất.

Những phù văn này giống như xiềng xích quấn quanh cơ thể y.

Một luồng khí tức tang thương, cổ xưa phát ra từ người y. "Vô dụng thôi!" "Bất kể các ngươi tấn công bao nhiêu lần, cũng không thể làm ta bị thương!" "Nhanh chóng lui đi, ta có thể bỏ qua chuyện cũ!" Kim Ô gào lớn.

Chỉ là, trong ánh mắt y, lại lộ ra một tia kiêng kỵ.

Lúc này, huynh đệ Kim Ô cũng đang ngơ ngác.

Vừa bị đánh thức đã phải nghênh tiếp công kích.

Chỉ cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý. "Thương Thiên Hoàng Hoàng, Hoàng Thiên Đương Lập!" Chỉ thấy Hoàng Thiên dưới vô tận chú văn, hóa thành một Hoàng Cân Lực Sĩ cao mười vạn trượng.

Cùng lúc đó, Thương Thiên nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một thanh trường kiếm khổng lồ trực tiếp bay vào tay Hoàng Cân Lực Sĩ. "Có ta, Thanh Thiên Đại Lão Gia!" "Tam Thiên hợp nhất!" "Nghịch chuyển càn khôn!" Thanh Thiên hóa thành một đạo lưu quang dung nhập vào thân thể Hoàng Thiên.

Lập tức một luồng khí tức khủng bố phát ra từ Hoàng Cân Lực Sĩ.

Tu vi của Hoàng Cân Lực Sĩ bùng nổ mạnh mẽ.

Đại La Kim Tiên nhị chuyển!

Đại La Kim Tiên tam chuyển!

Đại La Kim Tiên tứ chuyển!

Sau đó, Thương Thiên Thần Kiếm trong tay Hoàng Cân Lực Sĩ một kiếm chém ra.

Một kiếm này, tựa như sao trời vẫn lạc, lấy thế thần quỷ bất khả địch quét ra.

Dường như, trời đất cũng sẽ bị cắt đôi. "Không!" Kim Ô kinh hô.

Cảm thấy nguy hiểm.

Kiểu tấn công như vậy, làm sao mà chống đỡ được?

Tuy nhiên, khi thần kiếm hạ xuống.

Hỗn Độn Chung đột nhiên tỏa ra ức vạn trượng thần quang.

Một tiếng chuông vang dội chấn động trời đất.

Thanh âm hùng tráng, chính khí hào nhiên.

Oanh một tiếng cực lớn.

Tựa như tinh hà bùng nổ, lập tức âm ba khủng bố lan ra bốn phía, ức vạn dặm tinh hà tan thành tro bụi.

Thậm chí, Hoàng Cân Lực Sĩ cũng bị chấn lùi.

Sau đó một ngụm tiên huyết phun ra.

Bị tiếng chuông phản phệ. "Pháp bảo thật lợi hại." Hoàng Cân Lực Sĩ lại hóa thành Tam Thiên.

Bí pháp của bọn họ không thể phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung. "Đồ ngốc!" "Đã nói rồi, bất kể các ngươi tấn công bao nhiêu lần, cũng không thể làm ta gì được!" "Không phá được phòng ngự a!" "Này, đừng tấn công ta nữa a!" "Ta đứng đây, đánh đi!" Một con Tam Túc Kim Ô trẻ tuổi điên cuồng trào phúng.

E rằng đó chính là Thái Nhất không nghi ngờ gì.

Vừa rồi một kích kia, thực sự khiến y sợ hãi không thôi.

Nếu không có Hỗn Độn Chung bảo hộ, e rằng đã tan thành tro bụi.

Hiện tại, thấy mình bình an vô sự.

Thái Nhất không nhịn được mà trả thù bằng cách mắng nhiếc.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt Tam Thiên càng thêm âm trầm.

Rõ ràng đã tìm thấy kẻ địch, nhưng lại không có cách nào.

Thậm chí còn bị châm chọc, cảm giác khuất nhục này, thực sự khiến người ta khó chịu. "Chủ thượng!" "Chẳng lẽ thật sự mọi thứ đều không thể thay đổi?" Thanh Thiên nhìn về phía Chúc Cửu Âm. "Thực lực quá yếu rồi!" "Tiên Thiên Chí Bảo, công kích của các ngươi căn bản không phá được phòng ngự!" Chúc Cửu Âm nhìn rõ ràng, minh bạch.

Hai con Kim Ô, thực tế trong lòng cũng không có cơ sở.

Cũng phải, Hỗn Độn Chung, Đế Tuấn Thái Nhất chưa luyện hóa.

Hiện tại sở dĩ khiêu khích, là vì thấy Hỗn Độn Chung đủ sức cản Tam Thiên.

Chỉ là, Bản tôn chưa ra tay a!

Hỗn Độn Chung chưa luyện hóa, có thể cướp được không? "Chủ thượng, chẳng lẽ ngài muốn ra tay?" Hoàng Thiên kinh hỉ.

Thực lực của Chúc Cửu Âm, rất mạnh.

Nếu Chúc Cửu Âm ra tay, có lẽ có thể giết chết hai con Kim Ô đáng ghét đó. "Chậc chậc chậc, ba người các ngươi lên mà không phá được phòng ngự!" "Chỉ bằng một mình ngươi, được không?" "Ta khuyên ngươi mau cút đi, đừng làm phiền mọi người ngủ!" Thái Nhất điên cuồng trào phúng.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề động đậy.

Chương 32

Bước một bước về phía Phù Tang Mộc.

Chỉ thấy trên người Bản tôn hiện ra một Pháp Tướng khổng lồ.

Pháp Tướng che khuất trời đất, uy áp khủng bố bao trùm cả Thái Dương Tinh.

Cùng lúc đó, một luồng sát khí khủng bố phát ra từ người Chúc Cửu Âm.

Chưa ra tay, trời đất đã biến sắc.

Cuồng phong gào thét, thậm chí tuyết sương bay lả tả.

Trong thế giới toàn bộ Thái Dương Chân Hỏa, lại xuất hiện tuyết sương.

Quả là một kỳ quan vĩ đại. "Rốt cuộc là kẻ nào?" "Ta và ngươi không oán không thù, vì sao muốn tấn công ta!" Đế Tuấn quát lớn.

Cảm thấy không ổn.

Khí tức của Chúc Cửu Âm, căn bản không phải Tam Thiên có thể sánh bằng.

Thậm chí, Pháp Tướng Thiên Địa kia tựa như Thần Ma viễn cổ, khiến người ta sợ hãi run rẩy. "Hãy nhớ kỹ!" "Bản tôn Chúc Cửu Âm, khắc tinh trong vận mệnh của các ngươi!" Chúc Cửu Âm một quyền oanh ra!

Lập tức, chỉ thấy quyền kình bành trướng, lấy thế động xuyên trời đất đập vào Đông Hoàng Chung.

Bản tôn muốn xem Đông Hoàng Chung chưa nhận chủ, rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Phanh!

Chúc Cửu Âm một quyền hạ xuống.

Chỉ thấy Hỗn Độn Chung rung lên, một luồng âm ba khủng bố trực tiếp phát ra.

Nhưng, Chúc Cửu Âm không hề động đậy.

Nắm đấm của Bản tôn như gió như ma, quyền sau nối tiếp quyền trước.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Trong chớp mắt, quyền kình liên miên bất tuyệt trực tiếp giáng xuống Hỗn Độn Chung.

Giống như nhục thân của Bản tôn, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vậy.

Tiếng va chạm khủng bố của thần binh, tiếng chấn động vang vọng khắp trời đất.

Phốc xuy!

Phản chấn cường đại trực tiếp làm Kim Ô được Kim Chung che chở bị chấn thương.

Trong khoảnh khắc này, hai con Kim Ô cảm thấy nguy cơ tử vong ập đến. "Dừng tay a!" "Dừng tay a!" Kim Ô kêu la thảm thiết.

Nhìn Chúc Cửu Âm ánh mắt đầy kinh hãi.

Thậm chí sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mặc dù Chúc Cửu Âm không phá vỡ Hỗn Độn Chung, nhưng Chúc Cửu Âm cũng không quan tâm đến phản chấn của Hỗn Độn

Chung.

Dưới loại công kích cuồng bạo như vậy, mặc dù Đế Tuấn Thái Nhất được Hỗn Độn Chung che chở.

Nhưng tiếng va đập không ngừng vang vọng, cũng khiến thần hồn điên đảo, khó chịu vô cùng.

Tiếp tục bị đánh xuống, e rằng không đợi Hỗn Độn Chung bị phá vỡ, bọn họ sẽ bị chấn chết mất!

Sợ hãi!

Đế Tuấn Thái Nhất triệt để sợ hãi.

Thân ảnh Chúc Cửu Âm như ma thần, khắc sâu vào não hải của bọn họ. "Dừng tay ư?" Chúc Cửu Âm nhếch mép cười. "Mau dừng tay!" Đế Tuấn Thái Nhất kêu la thảm thiết. "Các ngươi nói hay lắm, chỉ tiếc không thể đâu!" Chúc Cửu Âm đột nhiên hóa ra Tổ Vu Chân Thân, hai tay trực tiếp ôm lấy Hỗn Độn Chung.

Lực bạt sơn hề khí cái thế!

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm muốn trực tiếp cướp lấy Hỗn Độn Chung.

Điều này khiến Đế Tuấn Thái Nhất càng thêm tuyệt vọng.

Chúc Cửu Âm, chơi đùa thật!

Phẫn nộ, không cam lòng gào thét trong lòng.

Cùng lúc đó, Thiên Đạo chấn nộ.

Chúc Cửu Âm muốn đẩy Đế Tuấn Thái Nhất vào chỗ chết!

Lượng Kiếp chưa bắt đầu, nhân vật chính đã chết, phải làm sao?

Lập tức, trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn. "Chủ thượng, Thiên Đạo cảnh báo!" "Hai tên này, được Thiên Đạo che chở!" "Không thể

tiếp tục nữa!" Thương Thiên cau mày.

Cảm nhận được cảnh cáo của Thiên Đạo.

Kim Ô và Hỗn Độn Chung, khi chưa hiển thế.

Nếu tiếp tục làm vậy, sẽ gặp Thiên Khiển.

Minh bạch điểm này, Thương Thiên càng bất lực.

Lẽ nào, vận mệnh của bọn họ định sẵn không thể thay đổi. "Thiên Đạo cảnh báo!" "Bản tôn không quan tâm!" "Kim Ô đáng chết!" Chúc Cửu Âm gào lên một tiếng.

Hai tay dùng sức, trực tiếp hất bay Đông Hoàng Chung.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Bản tôn nhìn về phía hai con Kim Ô đang run rẩy.

Thậm chí, không nhịn được thè lưỡi liếm môi. "Chạy đi!" Đế Tuấn Thái Nhất sợ hãi đến thần hồn run rẩy.

Không có Hỗn Độn Chung, bọn họ không là gì cả.

Không hề do dự, hai người muốn độn thổ chạy trốn.

Chỉ là, nhanh, Chúc Cửu Âm còn nhanh hơn.

Một đôi cự chưởng trấn áp trời đất.

Lập tức tóm lấy hai con Kim Ô trong tay.

Cùng lúc đó, Thiên Phạt từ trên trời giáng xuống.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa Kim Ô trong tay xuống dưới Thiên Phạt. "A!" Một tiếng kêu thảm vang lên, sau đó từng trận mùi thịt nướng bay ra. "Chậc chậc chậc, bị Thiên Phạt đánh chết rồi!" "Thiên Phạt rốt cuộc phạt ta, hay phạt chúng?" Chúc Cửu Âm nhếch mép cười.

Uy lực của Thiên Phạt quả thật mạnh, thậm chí Bản tôn cảm thấy

toàn thân khí huyết sôi trào.

Chỉ là, thì sao chứ?

Đã đến Thái Dương Tinh, tự nhiên phải làm mọi chuyện cho tuyệt diệt.

Nhìn Thái Nhất bị Thiên Phạt điện chết, Chúc Cửu Âm tùy tiện ném sang một bên.

Ánh mắt Bản tôn nhìn về phía Đế Tuấn. "Lông vũ không tệ!" Chúc Cửu Âm cười nói. "Ngươi, ngươi làm gì!" Đế Tuấn kinh khủng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thấy Chúc Cửu Âm vươn tay, trực tiếp nắm lấy lông của y mà giật. "A!" Tiếng kêu thảm thống khổ vang lên.

Lông vũ của Đế Tuấn trực tiếp bị Chúc Cửu Âm nhổ sạch.

Trong chốc lát, một con gà lửa trọc lốc xuất hiện trước mặt mọi người.

Cảnh tượng này, khiến Tam Thiên run rẩy không thôi.

Thậm chí, không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt bọn họ nhìn nhau, đều thấy sự sợ hãi lẫn nhau.

Làm kẻ địch của Chúc Cửu Âm, thật thảm!

Bị nhổ lông sống.

Là Kim Ô tôn quý sao? "Ác, ác ma!" "Ác ma!" "Có bản lĩnh thì giết ta đi!" Đế Tuấn kêu la thảm thiết.

Y từng bao giờ chịu nhục như vậy.

Bị người ta giữa chốn đông người nhổ lông.

Loại đối xử thê thảm này, y cũng không còn dũng khí để sống nữa.

Oanh!

Trên bầu trời, Thần Lôi lại giáng xuống.

Chúc Cửu Âm làm theo cách cũ, sau một tiếng nổ lớn.

Đế Tuấn trực tiếp bị Thần Lôi đánh chết.

Mùi thịt thơm lừng lan tỏa.

Theo cái chết của Đế Tuấn Thái Nhất, Thiên Đạo liên tiếp mấy tiếng nổ trầm đục.

Chương 33

Nhưng, cuối cùng cũng tan biến trong sương khói.

Lúc này, Thiên Đạo cũng ấm ức.

Chúc Cửu Âm cũng là Chủ nhân của Lượng Kiếp, không nghe cảnh cáo thì làm sao đây? "Thiên Phạt, tan rồi sao?" Tam Thiên nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Chúc Cửu Âm, quả thật quá to gan.

Nếu là tu sĩ bình thường, được Thiên Lôi cảnh cáo, nhất định sẽ thu tay.

Chúc Cửu Âm không hỏi không han?

Thậm chí, trực tiếp giết chết đối tượng mà Thiên Đạo muốn bảo hộ dưới Thiên Lôi?

Tam Thiên có thể tưởng tượng, lúc này, Thiên Đạo nhất định đang ấm ức vô cùng.

Nhưng, đối tượng được bảo hộ đã chết.

Tiếp tục đối đầu với Chúc Cửu Âm cũng không có ý nghĩa.

Chỉ có nghiệp lực vô tận trực tiếp giáng xuống người Chúc Cửu Âm, làm suy yếu khí vận của Bản tôn. "Ai, xem ta đã đi theo một Chủ thượng không tầm thường rồi!" Hoàng Thiên thở dài một tiếng.

Nguy cơ, cuối cùng cũng được giải trừ rồi.

Chỉ là, e rằng đoàn người bọn họ đã bị Thiên Đạo ghi nhớ. "Binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn!" "Yêu Hoàng chết rồi, tổn thất chút khí vận cũng không sao!" "Hơn nữa, còn có thịt ăn!" "Bản tôn đã ăn thịt rồng, thịt kỳ lân, thịt phượng hoàng rồi!" "Thịt Kim Ô chưa ăn!"

"Không biết hương vị thế nào!" Chúc Cửu Âm cười lớn, trực tiếp xé một miếng đùi Kim Ô bỏ vào miệng.

Vừa vào miệng đã thơm lừng, thịt dai, nước thịt phong phú.

Thật sự mỹ vị vô cùng! "Ngon!" Chúc Cửu Âm cười lớn.

Chỉ có Tam Thiên, chỉ cảm thấy một trận hàn ý.

Chúc Cửu Âm giết người nhổ lông chưa đủ, ngay cả thi thể cũng ăn.

Thật đáng sợ...

Chỉ là không phải Chủ nhân của Chúc Cửu Âm, cũng an tâm không ít.

Ba người nhìn nhau, tiến lên xé một miếng thịt, trực tiếp ăn. "Ngon!" Lập tức, ánh mắt Tam Thiên sáng lên.

Cùng với việc đoàn bốn người ăn hết Kim Ô, Chúc Cửu Âm lại tìm quanh Hỗn Độn Chung một vòng.

Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn không thấy tung tích Hỗn Độn Chung.

Đành phải dẫn người rời đi trong bất lực.

Sau khi rời đi, trên bầu trời, mây đen lại bao phủ dày đặc.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn.

Hai đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống.

Sau đó, vô số hỏa tinh trên Thái Dương Tinh tụ lại một chỗ.

Trong ngọn lửa đó, ẩn hiện có thể thấy, hai con Kim Ô đang ngưng tụ.

Thậm chí, trong hư không, Hỗn Độn Chung lại xuất hiện...

Chỉ là lần này, ngay cả Thái Dương Tinh cũng bị Thiên Đạo ẩn giấu.

Không phải Lượng Kiếp, Thái Dương Tinh sẽ không xuất hiện...

Hồng Hoang, Ngọc Kinh Sơn.

Một lão đạo râu bạc đột nhiên mở mắt.

Ánh mắt y nhìn về hướng Thái Dương Tinh, cau mày. "Rốt cuộc là kẻ nào, đã khiến Thiên Đạo chấn nộ?" Lão đạo râu bạc bóp ngón tay bấm quẻ.

Chỉ là, lại không biết gì cả.

Tất cả mọi thứ đều bị Thiên Đạo che đậy. "Xem ra, phải tăng tốc bước chân Lượng Kiếp rồi!" "Chỉ có thành Thánh, mới có thể chân chính nắm giữ tất cả!" Lão giả đứng dậy.

Quyết định ra ngoài liên hệ một số cố nhân.

Tam Tộc Lượng Kiếp, sắp kết thúc.

Tiếp theo, chính là Ma Đạo chi tranh.

Vì thánh vị, phải chuẩn bị thật nhiều.

Người này, chính là Đạo Tổ sau này, Hồng Quân.

Tây Phương Linh Sơn.

Dưới ức vạn dặm đất, có một tòa Ma Cung khổng lồ.

Bên trong ma khí tung hoành.

Trong Ma Cung, khắc họa một chữ Ma lớn.

Trong chữ Ma, tiên huyết từ từ chảy, bao phủ gần hết chữ Ma khổng lồ.

Ở cuối chữ Ma, có một tế đàn.

Trên đó đứng một tu sĩ che phủ trong hắc bào. "Thiên Đạo cảnh báo, chẳng lẽ lại có dị số xuất thế?" "Xem ra, Bản tọa cần phải động những quân cờ đó rồi!" Người áo đen ánh mắt trầm thấp.

Chính là Tổ của Ma Đạo, La Hầu.

Ánh mắt y, nhìn về phía chữ Ma.

Chỉ cần chữ này được máu huyết lấp đầy, khi đó có thể phá vỡ cấm chế dưới Tây Phương Linh Sơn.

Đoạt được Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Hồng Quân tự cho là thông minh, vừa muốn làm Thánh Nhân lại vừa muốn lập bài phường.

Mượn tay y thu thập Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân.

Lại không biết, điều đó đã cho y cơ hội mạnh lên.

Chỉ cần Tru Tiên Kiếm Trận Đồ xuất thế, khi đó, thế gian ai có thể địch?

Trong lòng, người áo đen cười lớn.

Hồng Quân, tuyệt đối không biết, thúc đẩy Tam Tộc đại chiến, không phải mục đích chân chính của ta! ...Bất Chu Sơn.

Loanh quanh một hồi, Chúc Cửu Âm dẫn Tam Thiên từ Thái Dương Tinh ra, lại quay về Bất Chu Sơn.

Một đường đi, dọc đường đã giết không ít tu sĩ có ý đồ xấu, cũng thu được không ít pháp bảo.

Để Tam Thiên quay về Tam Thập Tam Thiên, thay mình trấn giữ Thiên Đình.

Chúc Cửu Âm liền đi tìm Hồ Lô Đằng.

Đáng tiếc, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng chưa trưởng thành.

Thế là, Chúc Cửu Âm liền thẳng tiến đến đạo tràng của Nữ Oa. "Phu quân, cuối cùng chàng cũng về rồi!" Khi thấy Chúc Cửu Âm, Nữ Oa hân hoan.

Cửu Vĩ Hồ càng trực tiếp nhảy vào lòng Chúc Cửu Âm, không ngừng cọ cọ ngực Bản tôn. "Xin lỗi, đã khiến nàng lo lắng." "Có nhớ ta không?" Chúc Cửu Âm xoa đầu tiểu hồ ly, ánh mắt nhìn về phía Nữ Oa. "Tiểu hồ ly đương nhiên là nhớ Chủ nhân nhất rồi!" Cửu Vĩ Hồ làm nũng nói. "Ta mới không nhớ!" Nữ Oa vẻ mặt kiêu ngạo. "Thật sao?" "Điều đó khiến ta đau lòng đó nha?" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng. "Chủ nhân, Nữ Oa tỷ tỷ cũng nhớ Chủ nhân đó!" "Thậm chí, tỷ ấy vẫn luôn lo lắng cho Chủ nhân, nếu không phải tiểu hồ ly khuyên Nữ Oa tỷ tỷ." "Thì tỷ ấy đã lên núi tìm ngài rồi!" Cửu Vĩ Hồ líu lo không ngừng. "Thật sao?" Chúc Cửu Âm đi đến bên cạnh Nữ Oa, một tay véo cằm Nữ Oa. "Đối với Phu quân, không cần thiết phải kiêu ngạo vậy chứ?" Chúc Cửu Âm trêu chọc nói.

Lập tức, sắc mặt Nữ Oa đỏ bừng. "Thân thể của chàng, dường như lại mạnh hơn rồi." Nữ Oa quay đầu đi, chuyển chủ đề.

Mấy năm nay, nàng quả thật nhớ Chúc Cửu Âm.

Nhưng nhiều hơn là lo lắng. "Đương nhiên, chuyến đi Bất Chu Sơn, thu hoạch phong phú." "Chỉ là, nhiều năm không gặp, thân thể của nàng dường như cũng không tệ!" Chúc Cửu Âm thản nhiên khen ngợi. "LSP!" "Đồ lưu manh!" Nữ Oa sắc mặt đỏ bừng, trực tiếp đẩy Chúc Cửu Âm ra.

Điều đó khiến Chúc Cửu Âm ngẩn ra.

LSP?

Thân thể Nữ Oa, quả thật không tệ a!

Hơn nữa, có ý nghĩa gì sao?

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy oan ức. ... "À đúng rồi, ta có một món quà, muốn tặng cho nàng!" Chúc Cửu Âm lấy ra Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên.

Khi bảo vật này vừa xuất hiện, lập tức, ánh mắt Nữ Oa, Phục Hy, Cửu Vĩ Hồ sáng lên. "Cái này, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, tặng cho ta sao?" Nữ Oa vẻ mặt không thể tin được.

Chương 34

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ đứng dưới Tiên Thiên Chí Bảo.

Chúc Cửu Âm cứ thế tặng đi sao?

Hơn nữa, Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Thanh Liên, vừa nhìn đã thấy không phải phàm phẩm.

E rằng trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nó cũng là cực phẩm trong cực phẩm.

Chàng ta trong nhà có mỏ khoáng sao?

Pháp bảo trong mắt chàng, không đáng tiền sao? "Không thích sao?" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Bản tôn thích nhìn người khác kinh ngạc, bộ dạng chưa từng thấy đời. "Thích, nhưng quá quý trọng rồi!" Nữ Oa vội vàng từ chối. "Ngu ngốc, chỉ cần nàng thích!" "Cho dù là mặt trời trên trời ta cũng có thể hái xuống cho nàng!" "Cầm lấy đi, khi ta không có ở đây, Tịnh Thế Bạch Liên có thể bảo vệ nàng!" Chúc Cửu Âm giao Nhị Thập Tứ Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên cho Nữ Oa.

Nàng, cũng là một thành viên của Vu Tộc.

Sau này, lại để Hậu Thổ thành Thánh.

Như vậy, sẽ có hai vị Thánh Nhân chống lưng.

Các Thánh Nhân khác muốn tính kế Vu Tộc, cũng phải cân nhắc kỹ.

Vì thế, thực lực của Nữ Oa càng mạnh, tự nhiên càng tốt. "Cảm ơn Phu quân!" Nữ Oa không nhịn được nhón chân, trực tiếp hôn một

cái lên má Chúc Cửu Âm. "Lần này, nàng chủ động đó nha!" "Ta muốn hôn lại!" Chúc Cửu Âm cười lớn, một tay ôm Nữ Oa vào lòng. ...

Thế giới Hồng Hoang không biết lớn đến nhường nào.

Dãy núi sông ngòi, liên miên bất tuyệt.

Tựa như từng con cự long uốn lượn, quả thật vô cùng hùng vĩ.

Chúc Cửu Âm ở Bất Chu Sơn cùng Nữ Oa quấn quýt một thời gian, liền bắt đầu trở về Bàn Cổ Thần Điện.

Dù sao, Tam Tộc tranh bá sắp kết thúc.

Sắp tới, Hồng Quân sẽ thành Thánh.

Phải quay về Vu Tộc, lập kế hoạch cho Vu Tộc sau này.

Hơn nữa, trong thời gian đó, thu hoạch khá phong phú.

Chúc Cửu Âm quyết định quay về Bàn Cổ Thần Điện tu luyện, tiện thể quán triệt Võ Đạo cho chúng Tổ Vu.

Cũng đã tìm ra phương pháp phục chúng Tổ Vu.

Lần trở về này, một lần là có thể giành được quyền thống trị Vu Tộc.

Một đường đi, Chúc Cửu Âm nhìn xuống sông ngòi cuồn cuộn, ngẩng lên nhìn vô số núi cao.

Cảnh đẹp Hồng Hoang thu hết vào đáy mắt.

Có thể nói, chuyến du ngoạn Hồng Hoang lần này, Chúc Cửu Âm được ý chí hộ vệ của Bàn Cổ lại có cảm ngộ khác.

Một ngày nọ, Chúc Cửu Âm dẫn Cửu Vĩ Hồ đang hành tẩu.

Lại thấy một bầy hung thú trực tiếp chặn đường.

Hung thú dẫn đầu, trông giống hổ, thân thể như trâu.

Phía sau lưng mọc ra đôi cánh, hung uy vô tận phát ra từ người nó.

Quả thật vô cùng hung ác. "Đạo nhân, đứng lại cho ta!" Hung thú phun ra tiếng người. "Ta, đại kiếp!" "Mau giao hết pháp bảo trên người ra đây!" "Nếu không, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi!" Hung thú dẫn đầu, đôi mắt to như chuông trừng Chúc Cửu Âm.

Phía sau bầy hung thú, liên tục gầm thét.

Hung uy vô tận, như thủy triều quét về phía Chúc Cửu Âm. "Cùng Kỳ?" Chúc Cửu Âm đánh giá con hung thú phi hổ.

Trong đầu không khỏi hiện ra một đoạn lời: Cùng Kỳ hình dáng như hổ, có cánh, ăn thịt người từ đầu đến đuôi, nơi nó ăn thịt bị tàn phá, ở phía bắc chó.

Một ngày từ chân. "Ngươi, ngươi biết tên của ta?" Cùng Kỳ ngẩn ra, trông có vẻ hổ đầu hổ não. "Lão đại, đừng quên mục đích của chúng ta!" "Nếu còn không tìm được con dê béo nào, Thú Vương sẽ xé xác chúng ta mất!" Một con hung thú ghé sát tai Cùng Kỳ nói.

Khiến Cùng Kỳ không khỏi đánh một cái tát bốp. "Đúng rồi, nhận thức lão tử cũng vô dụng!" "Hiện tại, cướp bóc!" "Mau giao hết pháp bảo ra đây cho mọi người!" Cùng Kỳ gầm lên một tiếng, một luồng tinh phong trực tiếp vồ về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn không hề động đậy. "Cướp bóc, đó là một kỹ thuật!" "Xem ra, Bản tôn vì sao lại bị cướp bóc chứ?" Chúc Cửu Âm nhìn Cùng Kỳ ngốc nghếch, nhất thời nổi hứng, liền trêu chọc một phen.

Dù sao, Cùng Kỳ cũng là hung thú trong truyền thuyết.

Nhưng hiện tại nhìn, Cùng Kỳ dường như là một tên ngốc nghếch. "Ồ, cướp bóc là kỹ thuật sao?" Cùng Kỳ gãi gãi đầu, vẻ mặt mơ hồ.

"Tên này, ngu ngốc sao?" "Không nghe ra Chủ nhân ngài đang trêu chọc sao?" Cửu Vĩ Hồ ngẩn ra, suýt chút nữa rơi từ vai Chúc Cửu Âm xuống.

Cùng Kỳ, thật sự là hung thú sao? "Ta lại rất thích tên này!" Chúc Cửu Âm khẽ cười, sau đó lại nhìn về phía Cùng Kỳ nói: "Muốn học, ta dạy!" "Được a, được a!" Cùng Kỳ vội vàng gật đầu. "Núi này ta khai, cây này ta trồng, muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ!" "Cướp bóc, nam đứng trái, nữ đứng phải, người yêu đứng giữa!" Thanh âm Chúc Cửu Âm như lôi đình.

Một luồng uy thế khủng bố phát ra từ người Bản tôn.

Lập tức, trời đất biến sắc.

Những hung thú này nghe vậy trực tiếp sợ hãi quỳ rạp trên đất.

Ngay cả Cùng Kỳ cũng không khỏi run rẩy. "Như vậy, thuật ngữ của ta có phải cao cấp hơn không!" "Chúng ta khai núi, trồng cây, thu chút tiền mãi lộ chẳng phải là đúng sao?" Chúc Cửu Âm trêu chọc. "Nhưng núi và cây cũng đâu phải của ngài khai!" Cùng Kỳ không hiểu. "Thật đúng là tên ngốc!" "Đó chỉ là một cái cớ mà thôi." "Những người hành tẩu đều là người qua đường, ai biết núi có phải của ta khai không!" "Hơn nữa, chúng ta cũng cho người ta một chút thể diện." "Nếu không bị cướp bóc vô cớ, người ta không cần thể diện sao?" "Cho một bậc thang, không làm mất hòa khí!" "Người ta tự nhiên nguyện ý giao đồ, nhớ kỹ, cướp bóc, là một kỹ thuật!" Chúc Cửu Âm chỉ dạy. "Ngài, ngài nói đúng!" Cùng Kỳ gật đầu. "Vậy thì, còn đứng đó làm gì?" "Mau giao những thứ đáng tiền trên người ra đây đi!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói. "Cái gì?" "Ý gì?" Cùng Kỳ ngây người. "Ta, đang cướp bóc các ngươi!" "Núi này ta khai, cây này ta trồng!" "Muốn qua đây, để lại tiền mãi lộ!" Chúc Cửu Âm nhếch mép cười.

Trong khoảnh khắc này, Cùng Kỳ triệt để ngơ ngác.

Chạy đi cướp bóc người ta, bây giờ lại bị người ta cướp bóc sao? "Ngài đang đùa giỡn ta!" Cùng Kỳ cuối cùng cũng phản ứng lại.

Trên người phát ra hung uy ngập trời.

Hơn nữa, mình là kẻ đi cướp bóc, lại bị người ta cướp bóc? "Xem ra ngươi không phải tên ngốc!" "Chỉ là, ta đùa giỡn ngươi thì sao chứ?" "Cắn ta sao?" Chúc Cửu Âm phong khinh vân đạm.

Khiến Cùng Kỳ càng thêm phẫn nộ. "Dám trêu chọc Bản Đại Gia, tin hay không Bản Đại Gia xé ngươi thành mảnh vụn!" Cùng Kỳ gầm lên một tiếng, đất rung núi chuyển.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, thấy Chúc Cửu Âm đối với ngọn núi bên cạnh tùy tiện một quyền.

Oanh!

Lập tức, ngọn núi trực tiếp bị đánh xuyên.

Mặt đất trực tiếp nứt toác, để lại quyền kình sâu không thấy đáy.

Cổ đông.

Cùng Kỳ sợ ngây người.

Chúc Cửu Âm trước mắt, thật mạnh. "Vừa rồi, ngài nói gì?" "Ta không nghe rõ, nói lại lần nữa đi!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói. "!@# $@~!" Cùng Kỳ tự kỷ.

Hận không thể tự cho mình hai cái tát, vì sao lại tiện tay như vậy chứ?

Nói lại lần nữa, có dám không?

Trong khoảnh khắc này, Cùng Kỳ đâu còn không hiểu.

Chúc Cửu Âm rất mạnh, mạnh đến mức khiến y tuyệt vọng.

Bản tôn vẫn luôn đùa giỡn mình! "Tiên trưởng, tha mạng a!" "Ta nghèo, ta không có pháp bảo!" Hoàn hồn lại, Cùng Kỳ trực tiếp quỳ xuống.

Những hung thú khác, cũng nhao nhao quỳ rạp trên đất. "Có nhầm lẫn gì không, các ngươi là hung thú mà!" Chúc Cửu Âm cạn lời.

Cùng Kỳ, thật sự là hung thú sao?

Xác định không phải con ngốc mà khỉ mời đến sao? "Hung thú, đó cũng phải xem người ăn cơm a!" "Gặp Chủ nhân rồi, hung thú có hung ác đến mấy cũng hết hung tính rồi!" Cửu Vĩ Hồ lườm một cái.

Chủ nhân nhà mình rảnh rỗi đến mức nào, lại đi chơi với một đám hung thú. "Hết hứng thú rồi!" "Nếu các ngươi không lấy ra pháp bảo để chuộc mạng!" "Thì cũng không sao, cùng lắm, Bản tôn nướng các ngươi ăn!" "Thịt Cùng Kỳ, ta chưa từng ăn đâu!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Chương 35

Chỉ là, lời vừa dứt, bốp một tiếng.

Cùng Kỳ vội vàng quỳ xuống! "Tiên trưởng, tha mạng a!" "Tiểu thú nguyện ý vì ngài làm tọa kỵ, mong Tiên trưởng tha mạng a!" Cùng Kỳ sợ hãi đến phát điên.

Chúc Cửu Âm trước mắt thật đáng sợ, muốn ăn thịt mình.

Trong khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm hơi ngơ ngác.

Tình huống gì đây?

Dù sao cũng là hung thú, sao lại không có chút tôn nghiêm nào?

Quỳ xuống muốn làm tọa kỵ?

Tên này sợ chết vậy sao? "Đinh, nhiệm vụ lựa chọn tọa kỵ Võ Đạo đã được phát ra!" "Lựa chọn nhiệm vụ 1: Thu phục Cùng Kỳ làm tọa kỵ, thưởng một gói quà lớn tọa kỵ!" "Lựa chọn nhiệm vụ 2: Từ chối Cùng Kỳ làm tọa kỵ, thưởng một con Hỏa Kỳ Lân!" "Mời lựa chọn." Thanh âm hệ thống lại vang lên. "Từ chối, thu phục!" Chúc Cửu Âm hơi trầm tư.

Cùng Kỳ, sở hữu tu vi cấp Kim Tiên, nếu thu phục làm tọa kỵ, thực sự hơi thiếu ý nghĩa một chút.

Nhưng lại có gói quà lớn tọa kỵ.

Những thứ bên trong gói quà lớn, không tốt thì chính là những thứ mình cần.

Nếu từ chối, có thể nhận được một con Kỳ Lân làm tọa kỵ.

Kỳ Lân, trông cũng ngầu hơn Cùng Kỳ.

Chỉ là, Kỳ Lân ở thế giới Hồng Hoang, dường như cũng không

phải chủng loại hiếm có.

Ở thời điểm này, nếu cưỡi một con Kỳ Lân, e rằng sẽ chiêu mời phiền phức không đáng có. "Ta lựa chọn 1!" Chúc Cửu Âm đã đưa ra quyết định.

Đánh cược một phen xem gói quà lớn tọa kỵ có đồ tốt không.

Nhìn Cùng Kỳ đang quỳ rạp trên đất, Chúc Cửu Âm thản nhiên nói: "Được, Bản tôn thu phục ngươi!" Nói rồi, Chúc Cửu Âm trực tiếp thi triển Ngự Thú Vô Cực Đại Pháp, đánh dấu tinh thần vào trong thân thể Cùng Kỳ.

Như vậy, Cùng Kỳ vĩnh viễn không phản bội! "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được gói quà lớn tọa kỵ, có mở không!" "Mở!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Mã An!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Thần Thú Đan!" "Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển cho Mã An!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An nhận được Đại Tiểu Như Ý!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An nhận được Thủy Hỏa Bất Xâm!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Mã An nhận được Tốc Độ Tăng Gia!" Liên tiếp ba tiếng vang lên.

Mã An tỏa ra vạn trượng thần quang. "Cùng Kỳ, thân là tọa kỵ, Mã An này là của ngươi!" Chúc Cửu Âm ném Mã An ra, chỉ thấy Mã An lập tức biến lớn trực tiếp rơi xuống người Cùng Kỳ.

Sau đó một trận thần quang phát ra, Mã An ôm chặt lưng Cùng Kỳ.

Đại Tiểu Như Ý khiến Mã An có thể thích ứng với bất kỳ tọa kỵ nào, chắc chắn không thể phá hủy.

Và có thể tăng tốc độ di chuyển của tọa kỵ, sánh ngang pháp bảo! "Đa tạ Chủ thượng tứ bảo!" Cùng Kỳ cảm giác đeo Mã An vào, thực lực dường như đã tăng lên, không khỏi quỳ bái tạ ơn.

Cảnh tượng này, khiến những hung thú khác triệt để ngây người.

Lão đại của bọn chúng, bị thu làm tọa kỵ rồi sao?

Vậy phải làm sao đây?

Trở về?

Đó là đường chết. "Tiếp theo ta phải làm sao đây?" "Lão đại Cùng Kỳ đã chạy theo người ta rồi, nếu bị Thú Thần biết được, ta sẽ chết mất!" "Lão đại, không thể bỏ rơi chúng ta không quản a!" "Thú Thần đang đợi ta trở về!" Các hung thú nhao nhao kêu gào. "Tất cả câm miệng cho lão tử!" "Từ hôm nay, Bản Đại Gia đi theo Chủ thượng nhà ta!" "Cái quái quỷ Thú Thần, không liên quan gì đến ta!" Cùng Kỳ gầm lên một tiếng.

Các hung thú nghe vậy càng nhìn nhau.

Chỉ là, lúc này, một tiếng cười lạnh vang lên. "Cùng Kỳ, Bản tọa có thể coi ngươi là kẻ đã phản bội Thú Thần sao?" Thanh âm băng lãnh tàn khốc.

Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy một con Hắc Hổ đạp mây mà đến. "Hắc Hổ!" Sắc mặt Cùng Kỳ đại biến. "Đường đường hung thú lại sợ sao?" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ đầu Cùng Kỳ. "Chủ nhân, tên này là tâm phúc của Thú Thần!" "Thực lực rất mạnh." "Ta không phải đối thủ của nó, hay là, chúng ta mau chạy đi?" Cùng Kỳ có chút nhát gan.

Hắc Hổ, là Đại La Kim Tiên, tuyệt đối không phải đối thủ. "Xem ra, hôm nay phải cho ngươi một bài học!" "Nhớ kỹ, Cùng Kỳ!" "Thân là tọa kỵ của Bản tôn, chúng ta tuyệt đối không lùi bước!" "Cũng

tuyệt đối không sợ hãi!" "Nếu ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có, thì không có tư cách làm tọa kỵ của Bản tôn!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ đầu Cùng Kỳ. - Cầu tiên hoa, nguyệt phiếu, bình luận phiếu, đánh thưởng.

“Chiến đấu đi!

Bắt đầu!” “Ha ha ha, đừng làm ta cười chết chứ!” “Bản tôn đây chính là sự tồn tại chỉ đứng sau Thú Thần!” “Thậm chí, chỉ cần bản tôn một ý niệm, là có thể giết chết tất cả các ngươi!” Hắc Hổ mặt đầy dữ tợn.

“Thật sự cuồng vọng!” “Nói mạnh miệng đến đâu, chỉ sợ sẽ phải chịu đòn nặng nấy thôi!” “Tiểu hồ ly, đúng không?” Chúc Cửu Âm khẽ cười nhạt.

Trong lời nói phong khinh vân đạm, căn bản không hề đặt Hắc Hổ vào mắt.

Đại La Kim Tiên, căn bản không đáng để nhìn!

“Loại rác rưởi này, cần gì Chủ Thượng phải ra tay!” “Để tiểu hồ ly ta dạy dỗ hắn một trận!” Cửu Vĩ Hồ nhảy vọt.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể nó đón gió lớn dần, trực tiếp hóa thành một con Cửu Vĩ Hồ có thân hình không chênh lệch là bao so với Hắc Hổ.

“Chỉ là Cửu Vĩ Hồ bé con, ta xem ngươi chết thế nào!” Hắc Hổ bỗng nhiên đại nộ.

Chưa từng gặp chủ tớ nào kiêu căng như Chúc Cửu Âm vậy!

Một tiếng gầm thét, hùng hổ ra tay.

Lập tức, một đạo trảo ảnh xé không lao ra, nơi nó đi qua, không gian trực tiếp bị xé nát, để lại những vết nứt sâu mãi không thể lành.

“Ra tay rồi, Hắc Hổ ra tay rồi!” “Chết đi, tên kia chết chắc rồi!” “Hắc Hổ đại nhân chính là thiên tài hiếm có của Bạch Hổ nhất tộc, công kích quả nhiên bá đạo!” “Thắng chắc rồi, tên kia chết chắc rồi!” “Thú Thần vạn tuế!!” Hung thú vô cùng phấn khích.

Hắc Hổ ra tay, tuyệt không còn đường sống.

Chỉ là, thần sắc Cửu Vĩ Hồ vẫn không hề thay đổi.

Đôi mắt nó, phóng ra một đạo thần quang huyễn hoặc.

Khi Hắc Hổ sắp đánh trúng Cửu Vĩ Hồ, móng vuốt của hắn đột nhiên dừng lại.

Thậm chí, trong thần sắc lộ ra một tia mê mang.

“Mị hoặc chi thuật sao?” Cùng Kỳ sững sờ.

Cửu Vĩ Hồ mạnh vậy sao, ngay cả Hắc Hổ cũng có thể mị hoặc?

Tên kia nổi tiếng là vô tình mà.

“Ngươi tự mình giải quyết đi!” Cửu Vĩ Hồ nghênh ngang đi về phía Chúc Cửu Âm.

Chúng sinh bị mị hoặc, chỉ biết vâng lời.

Chỉ là, đúng lúc này, Hắc Hổ há miệng phun ra, một đạo Ma Viêm màu đen lao thẳng về phía Cửu Vĩ Hồ.

Một đòn, vô cùng đột ngột.

“Cẩn thận!” Chúc Cửu Âm kinh hô.

Chỉ là, cũng không kịp cứu viện.

Bùng!

Cửu Vĩ Hồ trực tiếp bị Ma Diễm đánh trúng, lập tức, Ma Diễm trực tiếp bao phủ Cửu Vĩ Hồ.

Ngọn lửa hùng hổ rực cháy, không tắt không diệt, dường như

muốn thiêu đốt Cửu Vĩ Hồ đến tận cùng.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết đau đớn truyền ra từ miệng Cửu Vĩ Hồ.

"Ha ha ha!" "Cháy đi!

Cháy thành tro bụi đi!" "Chỉ là chút mị hoặc chi thuật, cũng dám mê hoặc bản tôn, quả thực không biết sống chết!" Hắc Hổ cười nanh ác.

Ma Diễm, tựa Cửu U.

Lấy huyết nhục làm nhiên liệu, thiêu đốt Nguyên Thần.

Cửu Vĩ Hồ chắc chắn sẽ chết.

"Chỉ là ma thú cỏn con, đừng quá đắc ý quên mình!" Chúc Cửu Âm lạnh lùng hừ một tiếng.

Chỉ thấy trên người hắn phát ra hàn ý vô tận.

Lập tức, Cửu Thiên Huyền Băng trực tiếp đóng băng Cửu Vĩ Hồ thành một pho tượng.

Ngọn lửa trên người nó cũng vì thế mà tắt ngúm.

Một màn này, khiến Hắc Hổ nhíu mày, "Là tu sĩ hệ băng sao?" "Chỉ là, ngươi cũng phải chết!" Hắc Hổ nhảy vọt, móng vuốt sắc bén kia trực tiếp vồ lấy Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm dường như không thấy, trực tiếp đặt tay lên pho tượng băng Cửu Vĩ Hồ, khẽ búng một cái.

Rắc một tiếng, khối băng vỡ vụn, Cửu Vĩ Hồ từ trong đó rơi ra.

"Chủ nhân..." "Cẩn thận..." Cửu Vĩ Hồ mặt đầy suy yếu.

"Không sao, chỉ là lũ sâu kiến mà thôi!" Chúc Cửu Âm ra hiệu Cửu Vĩ Hồ an tâm.

Từ đầu đến cuối, cũng không thèm nhìn Hắc Hổ một cái.

Cái cảm giác coi thường người khác như không có gì này, khiến Hắc Hổ bỗng nhiên đại nộ.

"Ngươi chết chắc!" Hắc Hổ pháp lực toàn thân cuộn trào.

Muốn một trảo xé Chúc Cửu Âm thành mấy đoạn.

Chỉ là, khi công kích đánh xuống người Chúc Cửu Âm, lại phát hiện nó giống như đánh vào thần binh lợi khí.

Mặc cho dùng sức thế nào, vẫn không thể tiến thêm một tấc, không làm Chúc Cửu Âm bị thương chút nào.

"Công kích của ngươi?" "Đang gãi ngứa cho bản tôn sao?" Chúc Cửu Âm mặt đầy khinh thường.

Thậm chí, còn lơ đễnh vỗ vỗ ngực.

Chương 36

Chỉ một động tác đó lại dọa Hắc Hổ liên tục lùi lại.

Ánh mắt hắn nhìn Chúc Cửu Âm tràn đầy kiêng kỵ.

"Rốt cuộc là ai?" Hắc Hổ chỉ cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Đặc biệt là khi bị ánh mắt Chúc Cửu Âm nhìn vào, bản năng cảm thấy muốn bỏ chạy.

Tên này, là quái vật.

"Lũ sâu kiến, không có tư cách biết tên bản tôn!" "Ngươi công ta một chiêu, thì cũng tiếp bản tôn một chiêu thử xem!" Chúc Cửu Âm dậm chân một cái.

Cả người lập tức biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện bên cạnh Hắc Hổ.

Sau đó, một quyền đánh ra.

Lập tức, quyền phong đáng sợ trực tiếp bao phủ Hắc Hổ.

"Không~!" "Không thể giết ta, ta là người của Thú Thần!" Hắc Hổ kinh hãi.

Muốn chạy, nhưng toàn thân lại vô cùng cứng đờ.

Dường như, khoảnh khắc bị Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm, đã mất đi chút sức lực cuối cùng để phản kháng.

Rốt cuộc quái vật này từ đâu chui ra vậy?

Ầm!

Chúc Cửu Âm một quyền đánh xuống.

Chỉ nghe một tiếng vang lớn, quyền kình đáng sợ lập tức nuốt

chửng Hắc Hổ.

Quyền kình đó bùng phát ra, lập tức biến vạn dặm phía trước thành bình địa.

Ục ực.

Khoảnh khắc đó, Cùng Kỳ không khỏi nuốt nước bọt.

“Chủ nhân này, rốt cuộc là ai vậy?

Một quyền, đánh nổ Hắc Hổ sao?” Chỉ là, ngoài kinh ngạc, còn kinh hãi hơn.

“Chủ...

Chủ nhân, mau đi!” “Người gây họa lớn rồi, giết Hắc Hổ, Thú Thần nhất định sẽ nổi giận!” “Ước chừng lập tức sẽ giết tới!” Cùng Kỳ không kìm được muốn tuyệt vọng.

“Thú Thần, đó chính là thần của Thú Tộc!

Không ai có thể địch lại!” “Chủ nhân, mau đi!

Nếu không, Thú Thần giáng lâm, đại họa sẽ ập xuống!” Sắc mặt Cùng Kỳ đại biến.

Hắc Hổ, chính là thân tín của Thú Thần.

Tương truyền, giữa Hắc Hổ và Thú Thần, có tình ý Long Dương.

Không ngờ, Hắc Hổ cấp bậc Đại La Kim Tiên, lại bị Chúc Cửu Âm một quyền diệt sát.

Vừa kinh ngạc trước sự cường đại của Chúc Cửu Âm, lại bắt đầu lo lắng.

“Ngươi sợ rồi?” Ánh mắt Chúc Cửu Âm quét qua chiến trường.

Phát hiện Hắc Hổ là một tên cùng quỷ, một chút pháp bảo cũng không để lại.

“Vậy, cái gọi là Thú Thần kia, trên người có pháp bảo không?

Bản tôn còn cần một lượng lớn pháp bảo để đổi Võ Đạo Trị a!” “Chủ nhân, đó là Thú Thần đó!

Đó là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, thực lực vô cùng cường đại!

Thú Thần Thành của hắn, ngay cả Tam Tộc cũng không dám tùy tiện chọc vào!” Cùng Kỳ giải thích.

“Đó là sự tồn tại không cùng đẳng cấp với Hắc Hổ.

Thú Thần, là thần minh chân chính.” “Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế sao?

Có chút thú vị!

Chỉ là, trên đời này không ai có thể khiến Vu Tộc lùi bước!

Muốn đi, thì đi đi!

Bản tôn không cản!” Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một tia tà tiếu.

“Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, trong tay chắc chắn có không ít át chủ bài.

Chỉ cần không có Tiên Thiên Chí Bảo, thì có gì phải sợ?

Trong ký ức của hậu thế, cũng không có tồn tại nào gọi là Thú Thần.

Ừm, cũng là một vai phụ không quan trọng.” Cùng Kỳ nghe vậy lại sững sờ.

“Chẳng lẽ ta nói chưa đủ rõ ràng sao?

Chủ nhân của mình không biết tiến thoái sao?

Chẳng lẽ, muốn một mình rời đi?” “Chủ nhân không đi, ta cũng không đi!

Ta Cùng Kỳ tuy rằng nhát gan, nhưng đã nhận chủ, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ chủ nhân!" Cùng Kỳ đã đưa ra quyết định.

Thậm chí, còn vỗ ngực, dường như đang tự cổ vũ.

Hung thú một khi nhận chủ, tuyệt đối sẽ không phản bội!

"Mới giống người của bản tôn chứ!

Không tệ, ban Thần Thú Đan cho ngươi!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ đầu Cùng Kỳ, sau đó lấy ra Thần Thú Đan và Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

"Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Thần Thú Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Thần Thú Đan đạt được hiệu quả Nhập Ma!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Thần Thú Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Thần Thú Đan đạt được hiệu quả Huyết Mạch Đề Thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Thần Thú Đan biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Thần Thú Đan đạt được hiệu quả Lợi Trảo!" "Đa tạ Chủ Thượng ban bảo vật!" Cùng Kỳ nhìn Thần Thú Đan, một ngụm nuốt xuống.

Lập tức, nó cảm giác một luồng sức mạnh cường đại phát ra trong cơ thể.

Luồng sức mạnh đó, đang nâng cấp huyết mạch của nó.

Sức mạnh vô cùng vô tận tràn ngập trong cơ thể nó, khiến nó cảm thấy vô sở bất năng.

"Gào ô!" Một tiếng kêu dài, Cùng Kỳ trực tiếp Nhập Ma.

Lập tức, trên người nó phát ra Ma Diễm vô tận, đôi mắt kia trở nên vô cùng đỏ rực.

Trên người, phát ra Ma Khí vô tận.

Quả đúng là một con hung thú bạo ngược.

“Gào ô!” Cùng Kỳ nhe nanh nhe vuốt.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm trực tiếp một chưởng vỗ tới, “Mau tỉnh táo lại cho bản tôn!” Bốp!

Cùng Kỳ trực tiếp bị đánh bẹp xuống đất, não hải nó cũng khôi phục thanh minh.

“Ta... ta đã thành Đại La Kim Tiên Nhất Chuyển rồi sao?” Cùng Kỳ quả thực không dám tin vào cảm giác của mình.

“Một viên đan dược, đưa ta lên Đại La Kim Tiên sao?

Năm nay, Đại La Kim Tiên lại không đáng giá đến vậy sao?

Chủ nhân này, rốt cuộc là thần thánh phương nào.” Chúc Cửu Âm tùy tiện một đòn, đã đánh thức nó khỏi Nhập Ma.

“Quả thực không thể tưởng tượng nổi.” “Đa tạ chủ nhân ban bảo vật!” Cùng Kỳ vội vàng lấy lòng.

Chỉ là, đúng lúc này.

Một luồng khí tức đáng sợ bao phủ thiên địa.

Trên bầu trời trở nên vô cùng u ám, điện xẹt sấm rền.

Dường như, cả thế giới đều hóa thành tận thế vậy.

“Ai, ai đã giết Hắc Hổ!” Một tiếng gầm giận dữ, vang vọng khắp thiên địa.

Sau đó đại địa chấn động, một tráng hán hùng tráng như ma thần giáng lâm.

Mỗi bước đi, đại địa rung chuyển một phần.

Khí tức hung sát đáng sợ càng chấn động hoàn vũ.

Chưa đến gần, Chúc Cửu Âm đã cảm nhận được khí tức hung sát

vô cùng tận.

Uy áp kinh thế hãi tục, dường như muốn nghiền nát tất cả mọi thứ trên thiên địa.

Phía sau hắn, theo sau là một bầy hung thú, e rằng có tới vạn con.

"Thú Thần đến rồi!" "Chủ nhân, làm sao bây giờ?" Mồ hôi lạnh của Cùng Kỳ tuôn ra.

"Người mà ta lo lắng nhất, chính là Thú Thần!" "Hắn là Thú Thần sao?" Cửu Vĩ Hồ lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Nó cũng cảm nhận được khí thế nghiền ép đó.

"Chuẩn Thánh!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm âm trầm.

"Đã quá khinh địch rồi!

Bản tôn vốn cho rằng Thú Thần là kẻ vô danh tiểu tốt, giỏi lắm cũng chỉ là Đại La Kim Tiên.

Với thực lực của bản tôn, đủ sức vô địch trong số Đại La Kim Tiên.

Không ngờ, lại là cường giả Chuẩn Thánh.

Quả nhiên, Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, thực lực không tầm thường." "Giết Hắc Hổ của ta, hôm nay, ta muốn các ngươi phải chôn cùng!" Thú Thần vừa xuất hiện, mang theo một luồng khí tức cuồng bạo lao thẳng về phía Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc đó, hắn như một hung thú đang bước đi.

Thiên địa đều sắp bị nuốt chửng.

"Thú Thần đại nhân ra tay rồi!" "Lần trước Thú Thần đại nhân ra tay là khi nào?" "Mấy vạn năm trước rồi sao?" "Năm đó Thú Thần một mình tàn sát mấy chục vạn tu sĩ Phượng Hoàng Tộc!" "Giết đến

nỗi Tam Tộc không dám xem thường Thú Vương Thành!" "Vạn năm dưỡng tinh súc duệ, nay ra tay, không biết đã cường đại đến cảnh giới nào!" "Tên này chết chắc rồi!" Hung thú nhao nhao nghị luận.

Trong mắt chúng, Chúc Cửu Âm đã chết chắc.

Không ai có thể cản được thần uy của Thú Thần!

"Hôm nay, tất cả các ngươi đều phải chết!" Thú Thần bá đạo vô song.

Khí tức hung sát bao phủ thiên địa, ức vạn dặm sinh linh đều run rẩy.

Chương 37

"Tốt lắm!" Chiến ý của Chúc Cửu Âm sôi trào.

"Cường giả Chuẩn Thánh, là cường giả mạnh nhất mà bản tôn đã gặp từ khi xuất thế đến nay." Cảm nhận sự áp bức của Thú Thần, Chúc Cửu Âm không hề sợ hãi, ngược lại càng thêm hưng phấn.

"Võ giả, từ trước đến nay không sợ cường quyền." Đối mặt với một kích của Thú Thần, Chúc Cửu Âm giơ tay thi triển một chiêu Bài Vân Chưởng.

Lập tức, chỉ thấy pháp lực toàn thân cuộn trào.

Phong Vân Quyết!

Theo Chúc Cửu Âm một chưởng đẩy ra, vạn dặm sơn hà toàn bộ bị vân khí bao phủ.

Ầm!

Một tiếng vang lớn, đất rung núi chuyển, tinh thần đều nát.

Chỉ thấy khí kình đáng sợ như sóng thần cuộn trào về bốn phía, đại địa cát bay đá chạy.

"Thật mạnh!" Cùng Kỳ trừng lớn mắt, "Một kích của Thú Thần, Chúc Cửu Âm đã đỡ được sao?" "Không thể nào chứ?

Tên này đỡ được công kích của Thú Thần đại nhân sao?

Ta có nhìn lầm không?

Không, không nhìn lầm, ta cũng thấy rồi!

Tên này là quái vật!" Mặt khác, hung thú lộ ra vẻ không thể tin nổi.

"Công kích của Thú Thần, bá đạo vô song.

Bị đỡ được sao?

Không thể tin nổi, hoàn toàn không thể tin nổi.” “Cũng có chút thực lực!

Vậy thì tiếp bản tôn một chiêu thử xem!” Thú Thần một kích vô hiệu, một tiếng quát lớn.

“Búa!” Lập tức, chỉ thấy một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống.

Ầm!

Một tiếng vang lớn, một cây búa khổng lồ xuất hiện trong tay Thú Thần.

Chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thú Vương Chùy!

Bảo vật này, không gì không phá, không gì không công phá.

Bề mặt pháp bảo có sức mạnh lôi đình bao quanh, có thể thao túng sức mạnh lôi đình.

Cùng với Thú Vương Chùy nhập thủ, khí thế của Thú Thần càng thêm cuồng bạo.

“Thú Vương Chùy!” “Trời ạ, Thú Thần đại nhân đã dùng đến Thú Vương Chùy!” “Tên này tuyệt không có đường sống!” “Một chiêu, một chiêu đoạt mạng!” Hung thú nhao nhao lùi lại, mặt đầy kinh hãi nhìn Thú Thần.

Thú Vương Chùy, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hủy thiên diệt địa, không phải chuyện khó.

“Chủ Thượng, cẩn thận!

Thú Vương Chùy là bản mệnh Linh Bảo của Thú Thần!” Cùng Kỳ không kìm được kinh hô.

“Chết dưới Thú Vương Chùy, đủ để ngươi tự hào rồi!” Thú Thần

lạnh lùng hừ một tiếng.

Tay cầm Thú Vương Chùy, trực tiếp hiển hóa chân thân mười vạn trượng.

Lập tức, thiên địa cuồng phong gào thét, điện xẹt sấm rền.

Cả thế giới, tràn ngập lôi đình chớp giật.

Thú Vương Chùy chưa giáng xuống, khí thế đáng sợ đã phong tỏa phạm vi ức vạn dặm.

Trong khoảnh khắc, tất cả hung thú nhao nhao quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng hô hào: "Thú Thần nguôi giận, Thú Thần nguôi giận!" Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cũng cảm giác toàn thân dựng tóc gáy.

"Sẽ chết!

Thú Thần, thật sự cường đại phi thường.

Chỉ là, phải chạy trốn sao?" Một ý niệm hiện lên trong não hải Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, ý niệm đó vừa xuất hiện đã bị xóa bỏ.

"Chạy trốn?

Bản tôn cả đời, cũng sẽ không chạy trốn.

Vu Tộc, tuyệt không sợ chiến.

Võ giả, tuyệt không né tránh chiến đấu!

Vậy thì chiến!" Chúc Cửu Âm một tiếng gào thét.

Khoảnh khắc đó, trực tiếp hiển hóa Tổ Vu Chân Thân.

Một luồng khí tức cổ phác hoang lương không chút che giấu nào phóng thích ra.

Chỉ thấy Tổ Vu Chân Thân đầu người thân rồng xuất hiện trước

mặt thế nhân.

Đồng thời, phía sau Tổ Vu Chân Thân hai mươi vạn trượng, có một đạo Thiên Địa Pháp Tướng khổng lồ.

Khoảnh khắc đó, ngay cả Thú Thần dường như cũng biến thành tiểu bằng hữu trước mặt Chúc Cửu Âm.

"Khí tức Bàn Cổ!

Hậu duệ Bàn Cổ!" Thú Thần nhíu mày.

Hắn cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ, tuy rằng yếu ớt, nhưng tuyệt không nhầm lẫn.

Năm đó, khí tức cổ xưa kia, trực tiếp đánh nổ hắn.

"Bản tôn chính là hậu duệ Bàn Cổ, Chúc Cửu Âm!" Chúc Cửu Âm vận chuyển Tam Phân Quy Nguyên Quyết đến cực hạn.

Ngoài thân hắn, hiện lên một vòng Cương Khí Tráo như quả cầu thủy tinh.

Trong Cương Khí Tráo, cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lả tả, bạch vân cuồn cuộn.

Phong, Sương, Vân, ba loại lực lượng Pháp Tắc hoàn toàn khác biệt, quỷ dị dung hợp lại với nhau.

"Hậu duệ Bàn Cổ?

Ha ha ha!

Tốt lắm, hôm nay, hãy để bản tôn rửa sạch nỗi nhục năm xưa!

Nhân quả của Bàn Cổ, hãy để ngươi gánh chịu!

Tất sát!

Hỗn Nguyên Nhất Kích!" Thú Thần Chùy thượng, lôi đình bao quanh.

Thú Thần đột nhiên một kích đánh ra.

Một kích xuất ra, núi sông đứt gãy, thiên hà cuồn cuộn.

Nhật nguyệt tinh thần, ảm đạm vô quang.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cảm giác toàn thân bị phong tỏa, dường như lún sâu vào vũng lầy.

Chỉ là càng như vậy, chiến ý của Chúc Cửu Âm càng bành trướng.

Đối mặt với một kích cuồng bạo của Thú Thần, Chúc Cửu Âm hội tụ toàn thân sức mạnh, trực tiếp vồ lấy Thú Vương Chùy.

"Ngươi chết chắc!" Thú Thần cười lạnh.

"Dùng sức mạnh của nhục thân để chống lại bản mệnh Linh Bảo.

Quả thực không biết sống chết!

Một kích này, không hề lưu thủ chút nào.

Vừa ra tay đã là sát chiêu cương mãnh.

Đã ra tay thì phải quyết tử!

Liều mạng vậy!" Ầm!

Một chùy giáng xuống, đất rung núi chuyển, phạm vi ức vạn dặm trực tiếp vỡ nát, hóa thành phế tích.

Cùng Kỳ và những người quan chiến khác, cũng liều mạng toàn lực bảo vệ bản thân.

Ngay cả như vậy, cũng bị khí kình chấn động đến thổ huyết.

"Có đỡ được không?" Khoảnh khắc đó, trên mặt Cùng Kỳ và Cửu Vĩ Hồ lộ ra vẻ lo lắng.

"Dưới Thú Vương Chùy, tuyệt không còn đường sống!

Kết thúc rồi!" Thú Thần kiêu ngạo đứng thẳng.

“Sao?

Chỉ tiếc, muốn làm ta bị thương, còn kém một chút nữa!” Trong phế tích, thanh âm của Chúc Cửu Âm vang lên.

Trong ánh mắt không thể tin nổi của mọi người, chỉ thấy trong phế tích, một thân ảnh dần dần hiện ra.

Trên người hắn, phát ra thần quang màu vàng kim.

Thậm chí, trong tay hắn còn đang nắm Thú Vương Chùy.

Trên người, không chút thương tổn.

“Không thể nào!” Sắc mặt Thú Thần đại biến.

“Một kích toàn lực của ta, Chúc Cửu Âm lại không chút thương tổn?” “Trên đời này có gì là không thể!

Nhục thân bất hủ, ngươi hiểu rõ đi!” Chúc Cửu Âm khẽ cười nhạt.

“Vừa rồi, bản tôn thật sự đã nghĩ rằng mình sẽ chết!

Dốc hết toàn lực một kích, đã đặt cược tất cả của bản thân.

Kết quả, Bất Hủ Chân Thân đã được kích hoạt.” “Bất Hủ Chân Thân, ngươi hiểu rõ đi!” Trong lời nói của Chúc Cửu Âm phong khinh vân đạm.

“Bất Hủ Chân Thân, miễn dịch tất cả công kích dưới cấp Thánh Nhân.

Thú Thần cấp bậc Chuẩn Thánh quả thật mạnh, chỉ tiếc trước mặt Bất Hủ Chân Thân, không đáng nhắc tới.” “Đỡ, đỡ được rồi!

Một kích toàn lực của Thú Thần, bị đỡ được rồi!

Chương 38

Tên này, là yêu nghiệt sao?" Hung thú triệt để chấn kinh.

Nhìn Chúc Cửu Âm, đầy vẻ kính sợ.

"Hậu duệ Bàn Cổ!

Chúc Cửu Âm là hậu duệ Bàn Cổ.

Lại dám vũ nhục hậu duệ Bàn Cổ, sống không muốn sống nữa sao?" "Ta đã đi theo một Chủ Thượng không tầm thường rồi a!" Cùng Kỳ mặt đầy chấn động.

"Bàn Cổ, là sự tồn tại khai tịch Hồng Hoang.

Chủ Thượng mà mình đi theo, thân phận lớn đến vậy.

Chẳng trách có thể bỏ qua công kích của Thú Thần.

Mạnh!

Quá mạnh rồi!" "Đáng ghét!

Cái quái quỷ Bất Hủ Chân Thân này!

Để bản tôn phá vỡ nó!" Thú Thần gào thét.

Trong ánh mắt lộ ra một tia thần sắc điên cuồng.

"Không thể tin được, kiếp trước bại trong tay Bàn Cổ, kiếp này lại bại trong tay hậu duệ Bàn Cổ." Trong cơn bạo nộ, Thú Thần triệu hồi Thú Vương Chùy điên cuồng đập về phía Chúc Cửu Âm.

Mỗi một kích, đều đủ sức hủy thiên diệt địa, phá nát tinh thần.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Thậm chí còn lơ đễnh ngáp một cái.

“Phát điên rồi sao?

Chỉ tiếc, bản tôn hiện tại đang ở trạng thái vô địch!” Chúc Cửu Âm mặc cho công kích của Thú Thần như cuồng phong bạo vũ, vẫn bất động như núi.

Giống như tảng đá giữa biển lớn, mặc cho mặt biển gió cấp sóng cao, vẫn vững như Thái Sơn.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm còn tìm được một khe hở, một chiêu Thần Phong Thối đá ra.

Lập tức, cước kình sắc bén như đao cuộn ra.

Thậm chí, cước kình cường đại trực tiếp mang theo một luồng lốc xoáy.

Chỉ là, lốc xoáy này không phải gió tầm thường.

Tựa Cửu U Minh Phong, tước đoạt huyết nhục, xâm thực Nguyên Thần.

Bốp!

Một kích!

Thú Thần trực tiếp bị đá bay ra ngoài.

Thừa bệnh, lấy mạng!

Một kích đánh bay Thú Thần, Chúc Cửu Âm nhanh chóng đuổi theo.

Tiện tay, trên nắm đấm ngưng tụ hàn băng.

Bốp!

Vô số quyền ảnh trực tiếp bao phủ Thú Thần.

Xé rách, đóng băng, xâm thực, các loại trạng thái trực tiếp gia trì lên người Thú Thần.

Chỉ trong chốc lát, Thú Thần toàn thân máu tươi chảy ròng, thảm không nỡ nhìn.

Khoảnh khắc đó, Thú Thần đâu còn dáng vẻ bá khí vô song như trước.

Thậm chí, ánh mắt nhìn Chúc Cửu Âm đều tràn ngập kinh hãi.

“La Hầu, cứu ta!” Khi Chúc Cửu Âm lại lần nữa thi triển công kích.

Thú Thần cuối cùng cũng sợ hãi.

Không chút do dự hô hoán viện binh.

Một màn này, khiến bầy hung thú lại sững sờ.

“Thú Thần vô địch, lại hô hoán viện quân sao?

Trước đó không phải muốn diệt Chúc Cửu Âm sao?

Cũng quá mất mặt rồi!

La Hầu lại là ai?” “La Hầu?” Chúc Cửu Âm nhíu mày.

“Hắn là mãnh nhân của Hồng Hoang.

Hiện nay Tam Tộc tranh bá, mình lại sắp đối đầu với những thần ma này sao?” “Ha ha ha ha!

Thú Thần, thật chật vật!

Ngươi... nguyện ý đầu nhập dưới trướng La Hầu ta rồi sao?” Gần như đồng thời, chỉ thấy một tiếng cười trầm thấp vang lên.

Trên bầu trời, Ma Khí vô tận đang ngưng tụ.

Thậm chí, cả thế giới đều trở nên ảm đạm vô quang.

Không lâu sau, chỉ thấy một khuôn mặt khổng lồ hiện lên trên bầu trời, một luồng uy thế đáng sợ bao phủ thiên địa.

“La Hầu, đừng giả thần giả quỷ nữa!

Kẻ này là hậu duệ Bàn Cổ, giết hắn đi, sau này ta sẽ mặc ngươi điều khiển!” Thú Thần lạnh lùng quát.

“Hậu duệ Bàn Cổ?” Ngữ khí La Hầu ngừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ma Khí vô tận từ trên trời giáng xuống, trực tiếp hội tụ thành một người áo đen.

Người áo đen trên người phát ra khí tức hủy diệt vô tận.

Chỉ đứng ở đó, dường như muốn hấp thu tất cả ánh sáng trên thế gian.

Ánh mắt hắn lạnh băng, không ngừng đánh giá Chúc Cửu Âm.

“Kỳ lạ, kỳ lạ!

Chỉ là Đại La Kim Tiên bé con, lại có thể đánh cho Thú Thần phải cầu xin tha thứ sao?

Hậu duệ Bàn Cổ, quả nhiên kỳ lạ!” La Hầu không khỏi cảm thán.

“Bản tôn không những có thể đánh cho Thú Thần phải cầu xin tha thứ, mà đồng dạng cũng có thể đánh cho ngươi phải cầu xin tha thứ!” Chúc Cửu Âm giơ tay một quyền.

Chỉ là, La Hầu tiện tay vung lên, chỉ thấy Ma Khí vô tận nuốt thổ, dễ dàng hóa giải công kích của Chúc Cửu Âm.

“Không hổ là hậu duệ Bàn Cổ, rõ ràng chỉ là Đại La lại có thể đánh ra công kích của Chuẩn Thánh!

Không, chỉ như vậy thôi, thì không đủ để nhìn đâu!” Dưới chân La Hầu nở rộ một đóa Hắc Liên.

Hắc Liên phát ra Tu La Thần Quang, khí tức hủy diệt vô tận cuộn trào về phía Chúc Cửu Âm.

Chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Tuy nhiên, đối mặt với công kích của La Hầu, Chúc Cửu Âm cũng đồng dạng phong tình vân đạm.

"Công kích Chuẩn Thánh cũng không hơn gì!

Thậm chí, ngay cả tư cách gãi ngứa cho bản tôn cũng không có!" Chúc Cửu Âm mặc cho Tu La Thần Quang đánh lên người.

Dưới sự gia trì của Bất Hủ Chân Thân, tất cả sát thương đều bị bỏ qua.

"Nhục thân bất hủ sao?

Không hổ là hậu duệ Bàn Cổ!

Bần đạo La Hầu, chính là Ma Tổ!

Năm đó tại Hỗn Độn từng có một trận chiến với Bàn Cổ, phong thái của Bàn Cổ Đại Thần đến nay vẫn còn mới trong ký ức.

Chúng ta liên thủ thì sao?" La Hầu đưa ra lời mời.

Vừa rồi thử dò xét, đã nhìn ra rồi.

Căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Chúc Cửu Âm, mà công kích của Chúc Cửu Âm cũng không làm gì được mình.

Tình trạng đối đầu như vậy không có bất kỳ ý nghĩa nào, chi bằng liên thủ hợp tác.

"Chúng ta liên thủ thì sao?" La Hầu đưa ra lời mời.

Công kích của Chúc Cửu Âm không đủ, nhưng phòng ngự thì thừa.

Đối đầu với hắn, căn bản sẽ không có bất kỳ kết quả nào.

Hợp tác, thì đôi bên cùng có lợi.

"Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã được phát!" "Nhiệm vụ lựa

chọn 1: Tiếp nhận hợp tác với La Hầu, phần thưởng Thiên Ma Công!" "Nhiệm vụ lựa chọn 2: Cự tuyệt hợp tác với La Hầu, phần thưởng Thập Cường Võ Đạo!" "Xin hãy lựa chọn!" "Lựa chọn 2!" Chúc Cửu Âm không cần suy nghĩ, trực tiếp đưa ra lựa chọn.

"Bản tôn đường đường là hậu duệ Bàn Cổ, sao có thể hợp tác với Ma Tổ đi theo con đường hủy diệt thành Thánh chứ!

Ta Chúc Cửu Âm, kế thừa ý chí của Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!

Ma Tổ La Hầu, đã định trước sẽ bị Hồng Quân đánh bại.

Hợp tác với hắn, chỉ sẽ đi lên con đường thất bại.

Hơn nữa, La Hầu đi theo con đường hủy diệt thành Thánh.

Con đường thành Thánh của hắn, là hủy diệt Hồng Hoang.

Nhưng bản tôn kế thừa ý chí Bàn Cổ, đương nhiên phải thủ hộ Hồng Hoang.

Hợp tác, căn bản không có cơ sở." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Thập Cường Võ Đạo!" "Thật sự cự tuyệt quả quyết đó!" "Hậu duệ Bàn Cổ, ta không có ý muốn đối địch với ngươi!

Nếu đã không muốn hợp tác, vậy nể mặt bản tọa một chút, để bản tôn mang Thú Thần đi thì sao?" La Hầu lại lần nữa đề nghị.

Trong lời nói, trên người hắn phát ra một luồng khí tức hủy diệt thao thiên.

Dường như, chỉ cần Chúc Cửu Âm phủ nhận, hắn sẽ lại lần nữa không chút do dự ra tay.

"Bản tôn nếu không thì sao?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Chương 39

"Vậy thì sẽ nghênh đón công kích liên thủ của bản tọa và Thú Thần!

Nhục thân ngươi bất hủ, nhưng tiểu bằng hữu phía sau ngươi chỉ là lũ sâu kiến mà thôi!

Hơn nữa, công kích của ngươi quá yếu rồi.

Tiếp tục chiến đấu nữa, chỉ lãng phí thời gian mà thôi!

Nếu chọc Tam Tộc, chỉ sợ càng phiền toái hơn!" La Hầu không nhanh không chậm nói.

Hắn tin rằng, Chúc Cửu Âm là một người thông minh.

Biết nên lựa chọn thế nào.

Trên thực tế, Chúc Cửu Âm cũng đích xác không còn chiến ý.

Tuy rằng hiện tại ở trạng thái Bất Hủ Chân Thân, miễn dịch công kích dưới Thánh Nhân.

Nhưng vừa rồi thử dò xét, cũng không làm gì được La Hầu.

Nếu thật sự dây dưa với La Hầu nữa.

Bất Hủ Chân Thân một khi mất hiệu lực, kết cục chờ đợi, sẽ rất thảm.

"Chỉ là, cứ thế thả Thú Thần đi sao?" Chúc Cửu Âm cũng không muốn.

"Người thì có thể mang đi, nhưng phải giữ thể diện cho nhau chứ!

Nếu truyền ra ngoài, Thú Thần cứ thế bị mang đi, thể diện của bản tôn đặt ở đâu?" Chúc Cửu Âm trầm tư hồi lâu, chậm rãi mở

miệng.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” La Hầu nói.

“Thú Vương Chùy ta muốn!

Người, có thể đi!” Chúc Cửu Âm nói thẳng.

Giết Thú Thần, đối với bản tôn không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Thậm chí, nếu thật sự muốn chiến, cũng không thu được lợi lộc gì.

Chi bằng lựa chọn Thú Vương Chùy chuyển hóa thành Võ Đạo Trị.

“Ngươi muốn Thú Vương Chùy của lão tử!

Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày sao!” Thú Thần nghe vậy bỗng nhiên đại nộ.

Chỉ là La Hầu lại trầm mặc.

“La Hầu, ngươi sẽ không đồng ý chứ!” Thú Thần nhìn về phía La Hầu.

“Thể diện phải cho!

Thú Thần, để pháp bảo lại, chúng ta đi!” La Hầu quả quyết dứt khoát.

Cũng không muốn dây dưa lâu với Chúc Cửu Âm. ...Khoảnh khắc đó, Thú Thần bị tổn thương.

Mạng thì giữ được, nhưng mất đi tự do, mất đi pháp bảo.

Chuyện này sao?

Chỉ là, đối mặt với La Hầu và Chúc Cửu Âm cường thế, căn bản không còn lựa chọn nào khác.

“Ta đi!” Thú Thần ấm ức, ném Thú Vương Chùy xuống rồi xoay

người bỏ đi.

"Đi đường bình an, không tiễn!" Chúc Cửu Âm cũng không khách khí, trực tiếp thu Thú Vương Chùy.

"Hệ thống, thu hồi Thú Vương Chùy!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ thu hồi thành công, nhận được hai mươi triệu Võ Đạo Trị!" ...Thế giới Hồng Hoang, Thú Thần bị La Hầu mang đi.

Đi được nửa đường, Thú Thần không thể chịu đựng nổi sự ấm ức trong lòng.

"La Hầu, ngươi không có Thí Thần Thương, Tru Tiên Kiếm sao?

Sao không giết chết tên tiểu quỷ đáng ghét đó!" "Ngươi nghĩ bản tôn sẽ đích thân giáng lâm sao?

Phân thân của ta, chỉ có Diệt Thế Hắc Liên.

Có thể lừa được tên tiểu quỷ đó đã là không tệ rồi.

Cũng may ta cũng không thật sự giao chiến, nếu không bị nhận ra bản tọa chỉ là một phân thân thì!

Hừ, ai cũng đừng đi!" La Hầu lạnh lùng hừ một tiếng.

"Nếu có Thí Thần Thương trong tay, ta sẽ không đánh giết Chúc Cửu Âm sao?

Hậu duệ Bàn Cổ, xem ra là đối thủ của ta.

Chỉ là, ta chỉ là một đạo phân thân mà thôi." "Chỉ là phân thân, ngay cả ta cũng bị lừa rồi!

May mà ngươi thông minh, dùng lời nói để chế ngự hắn, nếu không thì thật sự nguy hiểm rồi!

Đi, về hang ổ cũ thôi!

Sau này nếu gặp lại tên khốn đó, ta nhất định sẽ tự tay giết hắn!"

Thú Thần khen ngợi sự cơ trí của La Hầu.

Chỉ là, hắn không biết, cuộc đối thoại tương tự, cũng đang xảy ra ở một nơi khác.

"Chủ nhân, tại sao người lại đồng ý thả Thú Thần đi?

Tên đó là một tai họa!

Ta thấy La Hầu đó cũng chẳng phải người tốt gì, thật sự nên giết hắn!" Cùng Kỳ không hiểu, tại sao Chúc Cửu Âm lại để La Hầu mang Thú Thần đi.

"Đồ ngốc, đó là hai đại Chuẩn Thánh đó!

Hừ, bản tôn chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi!

Không có thực lực, ngay cả phá vỡ phòng ngự của Diệt Thế Hắc Liên cũng không làm được!" Chúc Cửu Âm lắc đầu.

"Có thể dọa La Hầu bỏ chạy, nhân tiện lừa được một cây Thú Vương Chùy, đã là chiến quả lớn rồi.

Thật sự chiến đấu tiếp, tu vi Đại La Kim Tiên, căn bản không đủ để nhìn.

Một khi Bất Hủ Chân Thân mất hiệu lực.

Không có tấm bảo hộ Nhục Thân Vô Địch, căn bản không phải đối thủ của La Hầu.

Có thể nói, đây là lần đầu tiên La Hầu và Chúc Cửu Âm gặp nhau.

Cả hai đều đang kiêng kỵ đối thủ, đánh giá cao địch thủ." Thời gian như thoi đưa.

Thoáng cái đã trăm năm.

Một ngày nọ, khi Chúc Cửu Âm sắp trở về Bàn Cổ Thần Điện.

Đột nhiên phát hiện từ xa có một đạo hà quang thẳng tắp phóng

lên tận trời.

Đồng thời, có tiên âm vang vọng.

"Có Linh Bảo xuất thế sao?" Chúc Cửu Âm lập tức bị đạo hà quang đó hấp dẫn.

Vội vàng ngự Cùng Kỳ bay về phía phát ra hà quang.

Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm đến nơi, phát hiện ở đó đã có một đám tu sĩ đang chờ đợi.

Trong đó, có cả tu sĩ Tam Tộc.

"Chủ nhân, chúng ta có nên cướp bảo vật không?" Cửu Vĩ Hồ khẽ hỏi.

"Gặp bảo vật, lẽ nào lại có đạo lý tay không trở về.

Không, xem ra bảo vật chưa xuất thế.

Hai ngươi hộ pháp cho ta, bản tôn tu luyện một lát!" Chúc Cửu Âm ra hiệu Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ hộ pháp cho mình.

"Với tu vi Đại La Kim Tiên, trong số những tu sĩ này, bản tôn cũng là sự tồn tại đỉnh cấp." Nói rồi liền nhắm mắt tiến vào Võ Đạo Không Gian.

Còn về những địch ý chiếu rọi lên người, trực tiếp bị Chúc Cửu Âm bỏ qua.

"Thế giới Hồng Hoang, lần nào Linh Bảo xuất thế mà chẳng là tinh phong huyết vũ?

Bảo vật, kẻ có năng lực sẽ có được!" Trong Võ Đạo Không Gian, Chúc Cửu Âm bắt đầu chỉnh lý những gì đã thu được trong khoảng thời gian này.

Bên trong có không ít Hậu Thiên Chí Bảo, có mấy kiện Sơ Cấp

Tiên Thiên Linh Bảo.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm đem tất cả những pháp bảo này đổi thành Võ Đạo Trị.

Đến đây, Chúc Cửu Âm có tổng cộng ba mươi tám triệu Võ Đạo Trị.

Nhìn số Võ Đạo Trị khổng lồ, Chúc Cửu Âm rơi vào trầm tư.

"Nên phân phối thế nào?

Mua võ học mới, hay mua Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục để biến dị tài nguyên hiện có trong tay?" Chúc Cửu Âm suy nghĩ làm sao để tối đa hóa lợi ích.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên Đại Đan.

"Đan dược này có thể đề thăng công lực, có thể trị lành vết thương.

Chốc lát nữa Linh Bảo xuất thế, chỉ sợ sẽ có một trận đại chiến.

Tu sĩ Tam Tộc đều có mặt, không chừng sẽ bùng phát đại chiến.

Đề thăng thực lực, là việc cấp bách." "Hệ thống, mua năm tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục!" Chúc Cửu Âm đã đưa ra quyết định.

"Trận chiến với Thú Thần trước đó, khiến hắn nhận ra thực lực của mình còn xa mới đủ.

Chỉ có đề thăng thực lực, tấn cấp Chuẩn Thánh.

Mới có sức mạnh để chiến một trận với đại năng Hồng Hoang.

Đại Đan, chính là lựa chọn tốt nhất để đột phá.

Một tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục, năm mươi vạn." Chúc Cửu Âm trực tiếp bỏ ra hai trăm năm mươi vạn để mua Biến Dị Quyển Trục.

Sau đó trực tiếp tiến hành biến dị Đại Đan.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan biến dị đẳng cấp đề thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan đạt được hiệu quả Chỉ Huyết!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan biến dị đẳng cấp đề thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan đạt được hiệu quả Tráng Cốt!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan biến dị đẳng cấp đề thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan đạt được hiệu quả Tẩy Tủy!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan biến dị đẳng cấp đề thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan đạt được hiệu quả Thần Lực. ..." "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan biến dị đẳng cấp đạt cấp 10!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan tiến hóa thành Biến Dị Trung Cấp!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Đại Đan đạt được Thần Tứ!" Thần Tứ: Đặc hiệu biến dị của Đại Đan, trong chiến đấu có tỷ lệ nhất định khí huyết tăng gấp đôi, công kích tăng gấp đôi.

"Quả nhiên, một khi Biến Dị Trung Cấp, đan dược là thứ tốt!" Chúc Cửu Âm không chút do dự, trực tiếp dùng đan dược.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng pháp lực khổng lồ phát ra trong cơ thể.

Chương 40

Lập tức, Chúc Cửu Âm tăng thêm trăm vạn năm công lực.

Đại La Kim Tiên Cửu Chuyển!

Thành công!

"Đinh, chúc mừng Túc chủ tấn cấp Đại La Kim Tiên Cửu Chuyển!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Dung Hợp Quyển!" Võ Đạo Dung Hợp Quyển: Có thể dung hợp hai môn võ học, đề thăng uy lực võ học chính, bảo lưu đặc tính võ học phụ.

"Thứ tốt, hiện tại cách tấn thăng Chuẩn Thánh chỉ còn một bước!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một tia mỉm cười.

"Cuối cùng cũng là Đại La Kim Tiên Cửu Chuyển!

Chỉ còn một bước, là có thể tấn cấp Chuẩn Thánh.

Đến lúc đó, danh xưng Tổ Vu, mới thật sự danh xứng với thực.

Còn nữa, Võ Đạo Dung Hợp Quyển, là thứ tốt.

Một tấm Võ Đạo Dung Hợp Quyển trong Thương Thành có giá trị cao tới năm trăm vạn!

Hoàn toàn có thể dung hợp các võ học như Tam Phân Quy Nguyên Quyết, Cửu Chuyển Thần Công, Thiên Ý Tứ Tướng Quyết, Di Thiên Thần Quyết, Thập Cường Võ Đạo.

Sáng tạo ra một môn thần công kinh thiên động địa.

Vậy thì, tiếp theo.

Trước dung hợp võ học, rồi tiếp tục tiến hành biến dị?" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Đại Tà Vương.

“Trận chiến với Thú Thần, La Hầu.

Chúc Cửu Âm cũng phát hiện ra sự tiện lợi của vũ khí.

Nếu biến dị Đại Tà Vương thành cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Vậy thì, ngay cả khi chưa đạt cảnh giới Chuẩn Thánh, Đại Tà Vương cũng đủ để bù đắp sự thiếu hụt công kích của bản tôn.

Kết hợp thêm Bất Hủ Chân Thân, đủ sức ngạo thị Hồng Hoang.” Chỉ là, đúng lúc này.

Chúc Cửu Âm cảm giác Cửu Vĩ Hồ đang lay động thân thể.

Lập tức trở về hiện thực.

“Linh Bảo xuất thế rồi sao?” Ánh mắt Chúc Cửu Âm quét về bốn phía.

Nhưng phát hiện, Linh Bảo chưa xuất thế.

Chỉ là, các tu sĩ xung quanh, đều mặt đầy hung ác nhìn hắn.

“Thật sự cuồng vọng, Linh Bảo sắp xuất thế!

Lại dám tu luyện trước mặt chúng ta, tiểu quỷ, ngươi nghĩ ngươi là ai chứ!

Tên hỗn đản này, đề thăng thực lực để cướp pháp bảo sao?

Theo ta thấy, bây giờ cứ giết hắn đi!” Hiển nhiên, Chúc Cửu Âm tấn cấp Đại La Kim Tiên Cửu Chuyển, đã gây chú ý cho mọi người.

Linh Bảo chưa xuất thế, nhưng trước mặt lại xuất hiện một cường giả Cửu Chuyển.

Khiến các tu sĩ trực tiếp liệt Chúc Cửu Âm vào danh sách đại địch.

Dù sao, nếu tu vi mọi người đều xấp xỉ nhau, ai cũng có cơ hội đoạt được Linh Bảo.

Nhưng Chúc Cửu Âm quá mạnh, cơ hội đoạt được Linh Bảo của

họ giảm đi rất nhiều.

Chi bằng trực tiếp liên thủ, đánh giết Chúc Cửu Âm.

“Lão đại, cảm giác không ổn lắm a!

Song quyền nan địch tứ thủ, người đã chọc giận tất cả mọi người rồi!

Xem ra muốn thừa cơ đoạt bảo cũng hơi khó rồi!” Cùng Kỳ nhíu mày.

“Chúc Cửu Âm đã nói phải giữ thái độ khiêm tốn, kết quả lại là người cao ngạo nhất.” “Số lượng người từ trước đến nay không phải vấn đề!

Một lũ rác rưởi, thì có thể làm được gì!” Chúc Cửu Âm mặt đầy phong khinh vân đạm.

Chỉ là, thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại truyền rõ ràng vào tai mỗi người.

Khiến các tu sĩ càng thêm phẫn nộ.

“Thật là một tu sĩ xương cuồng!

Coi chúng sinh như không có gì, thật sự cho rằng mình đã vô địch rồi sao?” Một tu sĩ không kìm được quát.

“So với lũ rác rưởi các ngươi, bản tôn đích xác vô địch!” Chúc Cửu Âm ngáp một cái, mặt đầy khinh thường.

“Vô địch?

Chính là song quyền nan địch tứ thủ.

Nếu chúng ta liên thủ, ngươi chắc chắn sẽ không có phần nói chuyện!” Lại một tu sĩ nhảy ra uy hiếp.

Linh Bảo sắp xuất thế, thiếu một người, bớt đi một phần cạnh

tranh.

Huống hồ là xua đuổi một tu sĩ mạnh nhất.

“Liên thủ?

Chẳng lẽ vừa rồi bản tôn nói chưa đủ rõ ràng sao?

Ý của bản tôn là, những kẻ có mặt ở đây đều là rác rưởi!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Chỉ là, lời vừa dứt, quần hùng xôn xao.

“Đã thấy không ít người cuồng vọng, nhưng người cuồng vọng như Chúc Cửu Âm, là lần đầu tiên thấy.

Người cần một khuôn mặt, cây cần một lớp vỏ.

Chúc Cửu Âm, hoàn toàn đạp bọn họ dưới đất giẫm đạp.

Không cần thể diện nữa sao?” “Tên cuồng đồ thật tốt!

Chẳng lẽ Kỳ Lân Tộc ta cũng là rác rưởi không thành?” Đúng lúc này, tu sĩ Kỳ Lân Tộc lên tiếng.

“Tên cuồng đồ thật tốt!

Chẳng lẽ Long Tộc ta cũng là rác rưởi không thành?” Đúng lúc này, tu sĩ Long Tộc lên tiếng.

“Còn có Phượng Tộc ta!” Tu sĩ Phượng Tộc cũng đứng ra.

“Vốn đang chờ đợi cường giả trong tộc.

Nhưng Chúc Cửu Âm quá cuồng vọng rồi.” “Bản tôn nói rồi, những kẻ có mặt ở đây đều là rác rưởi!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, chúng sinh không khỏi sững sờ.

Mặt đầy không thể tin nổi nhìn Chúc Cửu Âm.

“Ta không nghe lầm chứ, Tam Tộc cũng là rác rưởi sao?

Không, không nghe lầm.

Tên này quá cuồng rồi!

Nhục mạ Tam Tộc, ta thấy hắn không biết sống chết!

Có trò hay để xem rồi!” Một lát sau, các tu sĩ không kìm được nghị luận.

“Tam Tộc xưng bá thiên địa, là sự tồn tại mạnh nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Nếu không phải có Tiên Thiên Linh Bảo xuất thế, họ cũng không dám ở cùng với Tam Tộc.

Chúc Cửu Âm trước mắt, lại trực tiếp bỏ qua Tam Tộc sao?

Cuồng, thật sự quá cuồng rồi!” Tu sĩ Tam Tộc, sắc mặt âm trầm.

“Thế giới Hồng Hoang, Tam Tộc vi tôn!

Không có ai dám trực tiếp đắc tội toàn bộ Tam Tộc!

Được, được!” Tu sĩ Long Tộc cười lạnh không thôi.

Trên người, phát ra sát cơ lạnh lẽo!

“Bất kỳ ai vũ nhục Long Tộc, đều phải chết!

Thế giới này luôn sẽ có những kẻ ngu xuẩn không biết tự lượng sức mình!

Kết cục chờ đợi chúng thường là cái chết!

Chư vị, ân oán giữa Tam Tộc chúng ta tạm thời gác lại.

Giải quyết tên cuồng đồ này thì sao?” Tu sĩ Phượng Tộc đề nghị.

Giữa Tam Tộc, chinh phạt không ngừng.

Nhưng một khi có chúng sinh vũ nhục Tam Tộc, thì sẽ hợp sức tấn

công hắn.

Tam Tộc có thể công phạt lẫn nhau, nhưng tuyệt không cho phép người ngoài vũ nhục.

"Được, hôm nay chúng ta liên thủ xua đuổi tên cuồng đồ này!

Linh Bảo, sau đó sẽ ai nấy tự bằng bản lĩnh của mình!" Tu sĩ Kỳ Lân Tộc gật đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, tu sĩ Tam Tộc đồng loạt ra tay.

Lập tức, vô tận pháp bảo, thần thông trực tiếp lao về phía Chúc Cửu Âm.

Có thể thấy, Chúc Cửu Âm mạnh!

Vì thế một khi ra tay, đều là toàn lực.

"Không biết sống chết!" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Đối mặt với công kích của Tam Tộc, hắn khẽ điểm ngón tay.

Chỉ thấy vô số chỉ kình cuộn ra.

Mỗi đạo chỉ kình đều có lực lượng hủy diệt tinh thần, thậm chí, nơi chỉ kình đi qua, không gian trực tiếp bị xé rách.

Vô số chỉ kình như cuồng phong bạo vũ, lập tức hóa giải công thế của Tam Tộc thành vô hình.

Không những thế, dư kình của chỉ kình không giảm, trực tiếp bao phủ các tu sĩ Tam Tộc.

Rầm rầm rầm.

Chương 41

Đất rung núi chuyển, cây cối đổ nát, cự thạch sụp đổ, bụi bặm bay khắp nơi.

Đợi khi mọi thứ trở về yên tĩnh, các tu sĩ mới phát hiện, tu sĩ Tam Tộc, đã chết và bị thương quá nửa.

Ực ực.

Các tu sĩ không kìm được nuốt nước bọt.

Nhìn Chúc Cửu Âm, ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

"Không... không thể nào!

Một kích, Tam Tộc chết và bị thương vô số sao?

Tên này là quái vật sao?" Các tu sĩ nhìn Chúc Cửu Âm, mặt đầy kinh hãi.

"Một kích diệt sát các tu sĩ Tam Tộc.

Thực lực cỡ nào chứ.

Những kẻ chờ đợi tính toán Chúc Cửu Âm, quả thực không biết sống chết." Khoảnh khắc đó, các tu sĩ không khỏi mặt đầy hổ thẹn, thậm chí hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

"Một lũ ngu ngốc, dám khiêu khích Chủ Thượng nhà ta!

Chỉ tiếc, trong chốc lát sẽ dạy cho các ngươi biết thế nào là làm người!" Cùng Kỳ cười lạnh.

Theo Chúc Cửu Âm một đoạn thời gian, đã hiểu rõ tính cách của Chúc Cửu Âm.

Không gây chuyện, nhưng tuyệt đối không sợ chuyện.

Bất kỳ ai dám tiến lên khiêu khích, trực tiếp đánh!

"Còn nữa!

Vừa rồi các ngươi cũng la lối ầm ĩ dữ dội lắm!

Chủ nhân, có cần giết hết không?" Cửu Vĩ Hồ nhìn về phía các tu sĩ xung quanh.

Từ đầu đến giờ, những tu sĩ này luôn lộ ra địch ý.

"Đã ra tay, vậy thì dọn dẹp sạch sẽ!" Khoảnh khắc đó, sắc mặt các tu sĩ không khỏi đại biến.

"Đạo hữu, hiểu lầm, hiểu lầm!

Chúng ta có mắt không thấy Thái Sơn, Linh Bảo thuộc về ngài rồi!

Chúng ta đi ngay đây!" Có tu sĩ sợ hãi rồi.

Trong mắt không còn địch ý như trước.

Thậm chí, thần tình ti tiện như lũ sâu kiến.

Các tu sĩ nghe vậy, cũng nhao nhao xin lỗi, chuẩn bị rời đi.

"Tam Tộc còn không bị Chúc Cửu Âm đặt vào mắt, một kích tùy tiện đã trấn sát Tam Tộc.

Những thứ này sao?

Lấy cái gì mà đấu với Chúc Cửu Âm?" Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại nói: "Linh Bảo này, vốn là vật trong túi bản tôn, không cần nhường nhịn!" "Tiên trưởng nói không sai, đích xác là đồ của ngài!

Chúng ta không có ý muốn đối địch với ngài!

Nếu vừa rồi lời nói có chỗ đắc tội, xin thứ tội!" Có tu sĩ lại lần nữa xin lỗi.

"Miệng nói suông, không có thành ý!

Đã nhận sai, thì hà tất phải vội vã rời đi chứ!" Chúc Cửu Âm vẫn phong khinh vân đạm.

Chỉ là, trong ánh mắt các tu sĩ càng thêm kinh hãi.

"Vậy... thì sao?" Một lát sau, có tu sĩ không kìm được hỏi.

"Để lại tất cả pháp bảo của các ngươi, sau đó, cút!" Chúc Cửu Âm mặt đầy bá đạo.

"Đang lúc bản tôn lo Võ Đạo Trị không đủ dùng.

Đã vậy, những tu sĩ này đã kết nhân quả với bản tôn, đương nhiên phải dùng pháp bảo để kết thúc." Chỉ là, lời vừa dứt, sắc mặt các tu sĩ lại biến.

"Pháp bảo mà Chúc Cửu Âm muốn, quả thực là vét sạch.

Phải biết rằng, thế giới Hồng Hoang chiến đấu dựa vào pháp bảo.

Nếu không có pháp bảo, giống như hổ không có răng, làm sao mà lăn lộn ở Hồng Hoang?

Chỉ là, có cần phải giao ra pháp bảo sao?" "Để lại pháp bảo của ngươi, rồi cút!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song, trực tiếp cướp đoạt tất cả tu sĩ.

"Dám cùng bản tôn cướp bảo bối, thì phải vì thế mà trả giá." Chỉ là, các tu sĩ lại do dự.

"Mất đi pháp bảo, là mất đi căn cơ sinh tồn." "Chẳng lẽ các ngươi không nghe lời Chủ Thượng nhà ta nói sao?

Để lại pháp bảo, rồi cút đi!

Các ngươi... muốn đối đầu với Chủ Thượng nhà ta sao?" Cửu Vĩ Hồ lạnh lùng hừ một tiếng.

Khí thế Đại La Kim Tiên phát ra.

Lập tức, các tiên nhân lại lần nữa chấn kinh.

“Chúc Cửu Âm trước mắt, lại lấy Đại La Kim Tiên làm tùy tùng.

Rốt cuộc là thân phận gì?” “Ta nguyện ý giao ra pháp bảo!

Hi vọng có thể cho ta rời đi!” Một tu sĩ phá vỡ sự trầm mặc, trực tiếp đưa ra pháp bảo trên người.

“Hừ, Hậu Thiên Pháp Bảo!

Đúng là đồ cùng quỷ, cút đi!” Chúc Cửu Âm trực tiếp thu pháp bảo, đổi thành Võ Đạo Trị.

“Hậu Thiên Pháp Bảo, đổi được mười vạn điểm Võ Đạo Trị.

Không có thì hơn không có.” “Pháp bảo của ta.” Lại một tu sĩ đưa ra pháp bảo.

“Giao ra pháp bảo tốt nhất trên người các ngươi!

Đại La Kim Tiên, Hậu Thiên Chí Bảo sao?

Các ngươi xem lão tử dễ bị lừa lắm sao?” Thanh âm Chúc Cửu Âm lạnh băng.

Trên người phát ra một luồng sát khí đáng sợ.

“Đây...

đây là pháp bảo tốt nhất của ta rồi!

Chẳng lẽ lời ta nói không đáng tin sao?” Tu sĩ Đại La Kim Tiên chỉ cảm giác toàn thân run rẩy.

“Thật sao?

Tiểu hồ ly!” Chúc Cửu Âm xoa xoa đầu Cửu Vĩ Hồ.

“Tuân lệnh, chủ nhân!” Cửu Vĩ Hồ hai mắt phóng thần quang, trực tiếp thi triển Mị Hoặc Chi Thuật.

Đại La Kim Tiên bị Chúc Cửu Âm dọa, lại bị Cửu Vĩ Hồ mị hoặc, làm sao mà chống đỡ nổi.

Vội vàng, lấy ra một kiện Sơ Cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

"Nhớ kỹ, bản tôn cũng không phải người bụng dạ hẹp hòi!

Giao ra pháp bảo tốt nhất, có thể sống!

Nhưng nếu dám lừa bản tôn, chết!" Chúc Cửu Âm một chưởng vung ra.

Bốp!

Đại La Kim Tiên trực tiếp bị một chưởng đánh nổ.

Một màn này, khiến các tu sĩ càng thêm kinh hãi.

"Đại La Kim Tiên, bị một chưởng đánh nổ sao?

Thực lực đáng sợ cỡ nào chứ." Ngoài kinh hãi, còn phẫn nộ hơn.

"Chỉ vì một chút địch ý, đã cướp đoạt tất cả mọi người.

Chỉ vì một lần lừa gạt, trực tiếp nghiền nát.

Mẹ nó chứ không phải bụng dạ hẹp hòi sao?" Các tu sĩ ấm ức, chỉ là tuy phẫn nộ, nhưng lại không dám nói gì.

Chỉ có thể thành thật giao ra pháp bảo.

Giờ phút này, không còn ý niệm lừa gạt Chúc Cửu Âm nữa.

Nhanh chóng, các tu sĩ giao pháp bảo cho Chúc Cửu Âm, chỉ là, đúng lúc này, dị biến lại xảy ra.

Bầu trời đột nhiên trở nên vô cùng u ám.

"Ai dám làm tổn thương hài nhi Long Tộc ta!" Một tiếng long ngâm đáng sợ vang vọng khắp thiên địa.

Chỉ thấy trên bầu trời, xuất hiện một con Cửu Trảo Xích Long.

Xích Long xuất hiện cùng với lôi đình, thần uy vô hạn.

“Chúc Long lão tổ!” “Lão tổ tông Long Tộc, xuất hiện rồi!” “Quả nhiên, đắc tội Tam Tộc, đều sẽ không có kết cục tốt đẹp!” Các tu sĩ kinh hô.

Bởi vì, con Cửu Trảo Xích Long trước mắt này, chính là một trong Tứ Tổ của Long Tộc.

Long Tộc, phân thành Thiên Địa Huyền Hoàng Tứ Đại Tổ Long.

Thiên Long tức Long Vương.

Địa Long thì Băng Di.

Huyền Long thì Chúc Long.

Còn lại một con tên là Hoàng Long.

Tứ Đại Tổ Long, thực lực cao thâm, đương nhiên là truyền kỳ của Hồng Hoang.

“Chúc Long lão tổ, ta ở đây!

Chương 42

Cứu cứu ta!" Tu sĩ may mắn sống sót của Long Tộc phấn khích lớn tiếng kêu la.

"Chúc Long xuất hiện, có cứu rồi!

Chúc Cửu Âm, tất phải chết!" "Vậy là Chúc Long sao?

Cũng có chút thú vị!" Trong ánh mắt Chúc Cửu Âm lóe lên một đạo tinh quang.

"Sơn Hải Kinh có ghi: Ngoài biển Tây Bắc, phía bắc Xích Thủy, có Chương Vĩ Sơn.

Có thần, mặt người thân rắn đỏ, mắt thẳng chính trực.

Mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm.

Không ăn, không ngủ, không thở, gió mưa đều tạnh.

Mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm, thổi là đông, hô là hạ, không uống, không ăn, không thở, thở ra là gió, thân dài ngàn dặm.

Phía đông Vô Khể, vật đó, mặt người, thân rắn, màu đỏ, cư ngụ dưới núi Chung.

Chúc Long sở hữu Thời Gian Pháp Tắc, tương truyền hơi thở là gió mưa, thổi ra là lôi điện, mở mắt là ngày, nhắm mắt là đêm." Tuy rằng Chúc Long có thực lực cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Chúc Cửu Âm không có một tia sợ hãi nào.

Thậm chí trong lòng còn nảy sinh một ý niệm táo bạo.

"Muốn thu Chúc Long làm tọa kỵ!

Dùng Thời Gian Chi Đạo của Chúc Long phụ trợ, có lẽ có thể thúc đẩy Thời Gian Pháp Tắc của bản tôn tinh tiến." "Là ai, ta trên người

ngươi cảm giác được khí tức đồng nguyên!

Vì sao lại ức hiếp hài nhi Long Tộc ta!" Thanh âm Chúc Long như sấm.

Đôi mắt hắn, chỉ nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm.

"Trên người Chúc Cửu Âm cảm nhận được sức mạnh đồng nguyên.

Sức mạnh thời gian." "Bản tôn Chúc Cửu Âm!

Sẽ trở thành chủ nhân của ngươi!

Chúc Long, chiến đi!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp hiển hóa Tổ Vu Chân Thân.

Lập tức, ma thần chi khu hai mươi vạn trượng sừng sững giữa thiên địa.

Thời Gian Pháp Tắc trên người phát ra, Đại Đạo Châm Ngôn vây quanh thân.

Khí tức cổ phác, tang thương, tràn ngập thiên địa.

"Trong mắt Chúc Cửu Âm, thế giới Hồng Hoang muốn thu phục một người.

Cần phải trực tiếp đánh bại sinh linh đó!" "Chúc Cửu Âm!" Chúc Long nhíu mày.

"Tên này, là kẻ chủ mưu khiến Kỳ Lân Tộc và Long Tộc đại chiến sao?

Thậm chí, vì thế mà gánh vác cái tiếng xấu đồ sát thiếu chủ Kỳ Lân Tộc.

Không ngờ, hôm nay lại gặp chính chủ.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm này quá cuồng rồi.

Đại La Kim Tiên, lại dám đánh chủ ý vào Chuẩn Thánh sao?

Trong truyền thuyết là kẻ ngu ngốc sao?" Chỉ là, ý niệm đó lại bị Chúc Long xua tan.

"Trên người Chúc Cửu Âm cảm giác được sức mạnh đồng nguyên.

Sức mạnh thời gian.

Sự khống chế Thời Gian Pháp Tắc, còn trên cả mình.

Tên này rốt cuộc là thân phận gì?" Chúc Long từng đi Thời Gian Trường Hà.

Xem những mảnh vỡ thời gian.

Thậm chí, đã nhìn thấy tương lai của Long Tộc.

Chỉ là, tương lai ngắn ngủi đó vẫn luôn là bí mật trong lòng hắn.

Bởi vì, đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi.

Nếu tùy tiện thay đổi, thậm chí sẽ phải trả giá lớn hơn.

Vì thế, từ trước đến nay chưa từng nói tương lai Long Tộc cho bất kỳ ai.

Thậm chí, để bảo vệ huyết mạch Long Tộc, thường ít can thiệp vào nội chính Long Tộc.

Không ngừng tiềm tu, chỉ hy vọng có cơ hội lại tiến vào Thời Gian Trường Hà, tìm kiếm cơ hội thay đổi vận mệnh Long Tộc.

Ít nhất, sau này cũng sẽ thủ hộ huyết mạch Long Tộc.

Nhưng hiện tại, phát hiện Chúc Cửu Âm cũng có Thời Gian Pháp Tắc.

Tâm tư không khỏi hoạt bát.

"Nếu có thể thu phục Chúc Cửu Âm, hai người liên thủ.

Hoặc có lẽ có thể lại hiện Thời Gian Trường Hà, tìm kiếm sinh cơ cho Long Tộc trong đó." "Rốt cuộc là ai, lại cuồng vọng đến thế!

Chẳng lẽ, ngươi không biết sự chênh lệch giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh sao?

Chúc Cửu Âm, ta không chấp nhặt sự bất kính trước đó của ngươi, bây giờ cho ngươi một cơ hội! ~ Gia nhập Long Tộc ta, thần phục ta!

Thậm chí, ta nguyện ý cho ngươi một vị trí Khách Khanh Trưởng Lão của Long Tộc!

Thế nào?" Chúc Long trực tiếp đưa ra lời mời.

Hắn cần sức mạnh của Chúc Cửu Âm.

Lời vừa dứt, các tu sĩ lại lần nữa sững sờ.

"Ta không nghe lầm chứ?

Chúc Long mời Chúc Cửu Âm gia nhập Long Tộc sao?

Chẳng lẽ hắn không quan tâm tộc nhân của mình bị giết sao?" Một lát sau, một tu sĩ không kìm được lẩm bẩm nói.

"Nói nhảm, nếu có tu vi như Chúc Cửu Âm, chắc chắn cũng sẽ được mời!

Chúc Cửu Âm, là cường giả chân chính.

Hiện tại Tam Tộc chinh chiến không ngừng, thêm một cường giả, thêm một phần nội tình!" Có tu sĩ không kìm được tiếp lời.

Trong suy nghĩ của họ, Chúc Cửu Âm nhất định sẽ chấp nhận lời mời gia nhập Long Tộc.

Bởi vì, Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc xưng bá thiên địa.

Long Tộc lại là sự tồn tại mạnh nhất trong Tam Tộc, trở thành

trưởng lão Long Tộc.

Có nghĩa là quyền thế, tài phú, địa vị, tất cả đều có.

Là chuyện mà bao nhiêu sinh linh mơ ước cầu cạnh.

“Kẻ ngốc, mới từ chối.” Trong khoảnh khắc, các tu sĩ nhìn Chúc Cửu Âm mặt đầy hâm mộ.

“Đó là độ cao mà người thường cả đời cũng khó đạt được.” “Điều kiện thật không tệ!” Chúc Cửu Âm khẽ cười nhạt.

“Vậy thì, ngươi đã đồng ý rồi sao?

Hoan nghênh ngươi gia nhập Long Tộc!” Chúc Long ha ha cười lớn.

Khoảnh khắc đó, trong lòng hắn sảng khoái.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cười của hắn đột ngột dừng lại.

Bởi vì Chúc Cửu Âm vẫn phong khinh vân đạm: “Không phải vậy, bản tôn khi nào đã đồng ý gia nhập Long Tộc?” “Chỉ cần ngươi gia nhập Long Tộc, điều kiện tùy ngươi đưa ra!” Chúc Long nghiêm túc nói.

“Ma Tổ La Hầu đường đường mời bản tôn hợp tác, bản tôn còn chưa đồng ý!

Chỉ bằng Long Tộc sắp suy tàn của ngươi, có tư cách gì mà khiến bản tôn gia nhập?” Chúc Cửu Âm khinh thường nói.

Lời vừa thốt ra, các tu sĩ càng thêm kinh ngạc.

“Chúc Cửu Âm, cự tuyệt rồi sao?

Tên này điên rồi sao?

Là Chúc Long mời đó!

Cự tuyệt, là đối địch với Long Tộc!

Chẳng lẽ hắn không sợ sao?" Các tu sĩ không hiểu, vì sao Chúc Cửu Âm lại lựa chọn cự tuyệt.

Thậm chí còn không biết xấu hổ mà nói Long Tộc sắp suy tàn.

Hiện tại, Long Tộc rõ ràng đang ở đỉnh cao như mặt trời ban trưa.

Chỉ có Chúc Long, sắc mặt càng thêm trầm trọng.

"Quả nhiên, ngươi cũng biết tương lai!

Bản tôn chân tâm thực ý mời ngươi gia nhập, không suy nghĩ một chút sao?" Thần tình Chúc Long phức tạp.

"Thời Gian Chi Đạo, được xem là một trong những Pháp Tắc thần bí nhất trong số các Pháp Tắc.

Người có thể sở hữu Thời Gian Pháp Tắc, ai mà không phải thiên chi kiêu tử.

Muốn thần phục, quả nhiên khó như lên trời.

Chỉ là, Chúc Long không bỏ cuộc.

Đây là một tuyến sinh cơ của Long Tộc." "Trên thực tế, bản tôn càng tò mò!

Rốt cuộc ngươi cần điều kiện gì, mới nguyện ý thần phục bản tôn!

Hay là, chúng ta đánh cược thì sao?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

"Cược?" Chúc Long nhíu mày, không hiểu Chúc Cửu Âm rốt cuộc muốn gì.

"Cược sự tự do giữa chúng ta!

Kẻ thua làm tôi, thế nào?" Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa ra lời cược, dứt khoát gọn gàng.

“Ngươi muốn đấu với ta?

Chương 43

Ha ha ha ha!" Chúc Long không kìm được ha ha cười lớn.

"Đại La Kim Tiên lại muốn đấu với Chuẩn Thánh, chẳng phải trứng chọi đá, tự tìm đường chết sao?

Đấu cược, là để thể hiện thực lực thật sao?

Trưởng lão Long Tộc, là vị trí mà ức vạn tu sĩ thèm muốn.

Đột nhiên có một người ngồi lên đó, đích xác sẽ có người không phục.

Thể hiện thực lực trước, có lợi cho việc giảm bớt phiền phức không cần thiết sau này." Chúc Long cảm giác dường như đã đoán sai dụng ý của Chúc Cửu Âm.

"Cũng có chút thú vị!

Để xem ngươi thể hiện thực lực, để sau này không ai dám nói nhàn nữa!

Không, hoàn toàn không cần thiết!

Người mà Chúc Long ta tiến cử, không ai dám nghi ngờ!

Ta đã nói rồi, trận chiến giữa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh, không có bất kỳ ý nghĩa nào!" Chúc Long hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Hắn xác định, Chúc Cửu Âm chỉ muốn một cái bậc thang mà thôi.

"Vậy bản tôn phải cảm tạ hảo ý của ngươi sao?" Chúc Cửu Âm không khỏi lắc đầu.

"Chúc Long, trong não hải ngươi đang tự biên tự diễn sao?" "Không cần tạ, gia nhập Long Tộc, đôi bên cùng có lợi!" Chúc Long

cười nói.

“Đồ ngốc!

Ai nói cho ngươi biết bản tôn muốn gia nhập Long Tộc!

Ai nói cho ngươi biết Đại La Kim Tiên không bằng Chuẩn Thánh!

Ngươi chỉ là bàn đạp của bản tôn mà thôi!

Bản tôn sẽ giẫm lên ngươi từng bước một đi lên, trực tiếp vượt qua rào cản đó, đạp vào Chuẩn Thánh!” “Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi, dám lấy Bản tôn làm đá lót đường!” “Đừng quá đắc ý quên hình!” Chúc Long nổi giận.

Một luồng khí tức cuồng bạo tỏa ra từ hắn.

Nhất thời, phong vân kích động.

Chúc Cửu Âm một lần nữa khiêu khích, có thể nhẫn nhục sao?

Nhất định phải để Chúc Cửu Âm nhận ra, ai mới là cường giả chân chính trên thế gian này.

“Vậy thì, dám nhận lời cá cược này không?” Chúc Cửu Âm vẫn phong khinh vân đạm.

Đã chứng kiến ý chí và uy áp của Bàn Cổ, thì đừng nói là Chúc Long nhỏ nhoi, dù là uy áp của Thánh Nhân, Chúc Cửu Âm cũng chẳng đặt vào mắt.

“Ta lấy danh nghĩa Long Tộc để cược!” “Hôm nay, ngươi nhất định phải bại!” Khí thế Chúc Long vạn trượng.

“Vậy thì chiến!” Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Tam Phân Quy Nguyên Quyết vận chuyển trong cơ thể.

Chỉ thấy bên cạnh hắn cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lả tả.

“Vậy thì chiến!” Chúc Long trực tiếp tế ra pháp bảo.

Chiếc Thanh Sắc Bảo Kỳ kia, cờ xí tản ra thần quang nhàn nhạt, xua tà tránh ác, vạn pháp bất xâm.

Chính là Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Cờ này vừa xuất hiện, lập tức bảo vệ toàn thân Chúc Long.

Dù sao, sức mạnh thời gian là quỷ dị nhất.

Cho dù Chúc Cửu Âm chỉ là Đại La Kim Tiên, Chúc Long cũng không dám khinh suất nửa phần.

Trong tay hắn xuất hiện một thanh trường đao.

Đao này vừa ra, phong mang tất lộ.

Lưỡi đao lạnh lẽo dưới ánh nắng hiện lên vô cùng sâm hàn.

Thậm chí, ngay cả ánh nắng kia cũng bị đao phong cắt đứt.

Nơi đao quang quét qua, đất nứt đá tan, kim thạch đều mở ra!

“Đao này, tên là Tru Tiên Trảm Thần Bảo Đao!” “Là Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dù là Đại La Kim Tiên, cũng sẽ hóa thành tro tàn!” Chúc Long giới thiệu lịch sử của bảo đao.

Sau đó đột nhiên vung đao chém ra, trong nháy mắt chỉ thấy bảo đao phóng ra ức vạn trượng thần quang.

Một đao chém xuống, xé rách thiên địa.

Không gian, núi non, đại địa, dưới một đao trực tiếp bị chém đôi.

Có thể nói, một đao này, quả thực thần quỷ kinh hãi, quỷ khóc lang hào.

Tuy nhiên, đối mặt với một đao kinh thiên động địa, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Thậm chí, trực tiếp vươn tay, túm lấy Tru Tiên Trảm Thần Đao.

Khiến Chúc Long giật mình, vội vàng thu đao về.

"Hắn điên rồi sao?" "Chẳng lẽ muốn tìm chết sao!" Chúc Long chửi rủa.

Chúc Cửu Âm dùng nhục thân đỡ thần binh, đơn giản là tìm chết.

Nếu là tu sĩ bình thường, Chúc Long sẽ chém xuống một đao mà không chút do dự.

Nhưng Chúc Cửu Âm thì không được.

Hắn cần thu phục Chúc Cửu Âm để lĩnh ngộ Thời Gian Trường Hà.

"Sự thật là, thần binh không làm thương được ta!" Chúc Cửu Âm nhún vai, Chúc Long thật là có lòng tốt.

Không, nếu Chúc Long không xuất hết toàn lực, thua rồi có chịu nhận không?

"Bản tôn thấy ngươi chiến đấu rụt rè quá!" "Hay là đổi một cách khác, ta và ngươi đối chém ba đao!" "Như vậy, ngươi cũng có thể điều chỉnh sức mạnh của mình, tránh việc thua rồi hối hận!" Chúc Cửu Âm đưa ra một cách.

Ba chiêu ước định, ba chiêu đủ để Chúc Long điều chỉnh sức mạnh của mình.

"Cách đối chém ư?" Chúc Long nhíu mày.

"Đơn giản thôi, ngươi chém ta ba đao!" "Ta đứng yên không động đậy." "Sau đó ta chém ba đao, ai ngã xuống trước, người đó thua!" "Thế nào?" Chúc Cửu Âm giải thích quy tắc.

"Ai ngã xuống trước ư?" Chúc Long gật đầu.

Quả là đơn giản và trực tiếp.

Cũng không tốn sức, tốn thời gian.

Thậm chí, có thể điều chỉnh lực độ ra tay.

Nếu thực sự chém chết Chúc Cửu Âm, thì hối hận không kịp.

"Vì Bản tôn đề nghị, tự nhiên để ngươi ra tay trước!" "Xoẹt!" Chúc Cửu Âm hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, trực tiếp đứng lơ lửng giữa hư không.

Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn không hề đặt vào mắt.

Chúc Long này, nhất định là nô bộc của hắn.

"Vậy thì tiếp đao!" Chúc Long cũng không khách khí, trực tiếp một đao chém ra.

Một đao, xán lạn như lưu tinh, nhanh như chớp.

Một đao xuất ra, mang theo sức mạnh của ngũ hồ tứ hải, trực tiếp chém về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm nhàn nhạt vươn ra hai ngón tay.

Về sức mạnh nhục thân, hắn không sợ bất cứ ai.

"Tìm chết!" Ánh mắt Chúc Long lạnh lẽo, pháp lực trên tay lại tăng thêm vài phần.

Cắt đứt tay Chúc Cửu Âm, coi như một bài học.

Chỉ là, khi lưỡi đao của hắn hạ xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Long sững sờ.

Bởi vì, ngón tay của Chúc Cửu Âm, thẳng tắp kẹp chặt lấy đao của hắn.

Thậm chí, mặc cho hắn dùng sức thế nào, cũng không thể tiến lên nửa phần.

"Dùng tay không đỡ được Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư?"

“Gia hỏa này là quái vật sao?” Các tu sĩ xem đến mục trừng khẩu ngốc.

Một Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại bị người dùng ngón tay đỡ được?

“Chủ thượng quả nhiên uy vũ!” “Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nhỏ nhoi, căn bản không đáng nhắc tới!” Cửu Vĩ Hồ biết rõ nội tình của Chúc Cửu Âm.

Khóe mắt mang theo một tia khinh thường.

Từ khi lời cá cược bắt đầu, Chúc Long đã rơi vào tiết tấu của Chúc Cửu Âm, số phận đã định sẽ trở thành phó nhân của Chúc Cửu Âm.

Nếu hai người đại chiến một trận, có lẽ có thể bất phân thắng bại.

Nhưng Chúc Long lại chọn đối kháng nhục thân với Chúc Cửu Âm, quả là không biết tự lượng sức mình.

Về nhục thân, không có ai mạnh hơn hắn!

“Một đao!” Chúc Cửu Âm buông trường đao, phong khinh vân đạm.

“Đừng quá đắc ý!” “Vừa rồi ta chỉ dùng ba phần lực thôi!” “Đao tiếp theo, ta không tin ngươi có thể đỡ được!” Ánh mắt Chúc Long đầy kinh hãi.

Một Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại bị đỡ dễ dàng như vậy?

Thật là cổ quái!

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm dám đưa ra đề nghị như vậy, xem ra hắn có đủ át chủ bài.

Chỉ là, đao tiếp theo, hắn sẽ không giữ lại sức nữa.

Nói rồi, Chúc Long nhảy vọt lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trường đao tung hoành thiên địa.

Thậm chí, địa phong thủy hỏa bạo động.

Đao chưa ra, thanh thế đã kinh người.

“Tiếp đao!” Chúc Long gào thét một tiếng.

“Tiếp đao!” Chúc Long một đao, thanh thế kinh người, kinh thiên động địa.

Chương 44

Quả thực là một đao thần đáng sát thần, tiên đáng sát tiên.

Dưới sự thúc đẩy pháp lực của Chúc Long, Tru Tiên Trảm Thần Đao càng thần uy đại trướng.

Một đao, phá diệt thiên địa.

Thậm chí, nhật nguyệt tinh thần trước một đao này đều ảm đạm vô quang.

Tuy nhiên, Chúc Cửu Âm vẫn không hề né tránh.

Như một chiếc thuyền nan, mặc cho biển cả cuồng phong bão vũ, tùy sóng trôi.

Lại như cây tùng trong núi, mặc cho gió thổi mưa dập, vẫn tự nhiên bất động.

"Phanh!" Chúc Long một đao chém vào ngực Chúc Cửu Âm.

"Oanh!" Một tiếng cự hưởng, như hai thanh thần binh giao kích.

Khí lãng khủng bố quét về bốn phía, như một hằng tinh bạo tạc.

Trong nháy mắt, hư không quanh Chúc Cửu Âm hoàn toàn vỡ nát.

"Thật mạnh!" "Một đao này, hắn có thể đỡ được không?" Các tu sĩ há hốc mồm nhìn một đao giữa hư không.

Một đòn tấn công như vậy, diệt thế cũng không quá đáng.

Vậy, Chúc Cửu Âm có thể đỡ được không?

Mọi người đều có một tia tò mò.

Đợi bụi trần lắng xuống, mọi người phát hiện, Chúc Cửu Âm vẫn ngạo nghễ đứng giữa không trung.

“Không, không thể nào!” “Nhục thân của ngươi sao có thể mạnh đến vậy?” Chúc Long hoàn toàn sững sờ.

Thậm chí, có chút không dám tin vào mắt mình.

Nhục thân của Chúc Cửu Âm, mạnh hơn Tam Tộc?

Đó đâu phải là nhục thân, rõ ràng là một pháp bảo biết đi!

Chẳng trách tu vi Đại La Kim Tiên lại dám khiêu khích Chuẩn Thánh, Chúc Cửu Âm quả nhiên có tư bản để kiêu ngạo.

Nếu Chúc Cửu Âm thăng cấp Chuẩn Thánh, vậy sẽ mạnh đến mức nào?

Chỉ sợ, không có Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả tư cách giao chiến với Chúc Cửu Âm cũng không có?

Nếu thành Thánh?

Chúc Long càng không dám nghĩ.

Cuối cùng, hắn đã gặp được cao thủ chân chính.

“Ngô nãi hậu duệ Bàn Cổ!” “Đao cuối cùng, cứ việc ra tay!” “Bằng không, sẽ đến lượt ta!” Chúc Cửu Âm vỗ vỗ ngực, phong khinh vân đạm.

Càng như vậy, ánh mắt Chúc Long càng nghiêm túc.

“Hậu duệ Bàn Cổ!” “Ta đã lĩnh giáo rồi!” “Đao tiếp theo, nếu ngươi đỡ được.” “Ta Chúc Long sẽ tâm phục khẩu phục!” Chúc Long hít sâu một hơi, bình ổn tâm tình của mình.

Chúc Cửu Âm mạnh!

Hắn đã hoàn toàn thừa nhận năng lực của Chúc Cửu Âm.

Một đao toàn lực của mình, vậy mà không làm gì được Chúc Cửu Âm.

Vậy chỉ có thể động dụng Pháp Tắc Thời Gian.

Khoảnh khắc này, chỉ thấy Chúc Long hóa thành Long Tộc bản thể.

Một cái miệng, trực tiếp phun ra cuồng phong.

Một mắt nhắm lại, chỉ thấy màn đêm bao phủ ức vạn dặm.

Một mắt mở ra, ban ngày lại đến.

Thậm chí, đôi mắt hắn bay ra trực tiếp hóa thành nhật nguyệt.

Sức mạnh thời gian lưu chuyển trên người hắn, huyền diệu vô cùng.

"Thần thông!" "Thời Gian Luân Hồi, Nhật Nguyệt Đồng Huy, Tuế Nguyệt Như Đao!" Chúc Long gào thét một tiếng.

Chỉ thấy hắn phun ra thần quang, chính là Trảm Tiên Lục Thần Kiếm.

Trên bầu trời, nhật nguyệt giao huy.

Thần quang nhật nguyệt rơi trên thần kiếm, lập tức khiến Tru Tiên Lục Thần Kiếm quang mang đại trướng.

Sau đó, một kiếm chém ra.

Một kiếm, nhìn như vô cùng bình thường.

Thậm chí, tất cả mọi người đều cảm thấy một kiếm này rất chậm chạp.

Nhưng lại sinh ra một loại cảm giác không thể tránh, không thể né.

Thậm chí, dường như tiền thế kim sinh, đều bị chém đứt dưới một kiếm này.

"Sức mạnh thời gian ư?" "Nhưng ta vẫn luôn theo đuổi cảnh giới đó!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm rực sáng.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm cách dung hợp sức mạnh thời gian với võ công.

Chỉ tiếc, vẫn chưa thể lĩnh ngộ ý nghĩa đó.

Cũng chưa thể dung hợp thần thông với võ học.

Dưới một kiếm của Chúc Long, hắn đã nhìn thấy một cảnh giới mới.

Nhất thời, Chúc Cửu Âm không khỏi vui mừng.

Đối chiêu với cường giả, là cách tốt nhất để võ đạo tinh tiến.

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm lĩnh ngộ sự huyền diệu của một kiếm của Chúc Long, học hỏi ưu điểm, bù đắp khuyết điểm.

Như thể đã lật qua một ngọn núi lớn, nhìn thấy cảnh đẹp chưa từng thấy.

Khoảnh khắc này, thời gian dường như tĩnh lại.

Chúc Cửu Âm rơi vào một cảnh giới ngộ đạo quỷ dị.

Thời gian, không gian trước mặt hắn dường như mất đi ý nghĩa.

Khoảnh khắc này, sau lưng Chúc Cửu Âm hiện ra một dòng trường hà.

Dòng trường hà hư hư huyễn huyễn, tự thực phi thực, huyền diệu vô cùng.

Thậm chí, mỗi giọt nước trong dòng trường hà, đều ẩn chứa vô số mảnh vỡ.

"Thời Gian Trường Hà ư?" Chúc Cửu Âm kinh hãi.

Truyền thuyết nói rằng, thế giới Hồng Hoang có ba dòng sông.

Lần lượt là Thời Gian Trường Hà, Không Gian Trường Hà, Vận Mệnh Chi Hà.

Vận Mệnh Chi Hà có màu huyết hồng, dưới đáy sông có vô số bộ xương khô chìm xuống, bên bờ sông cũng có vô số thi hài chất đống.

Mỗi giọt nước trong Vận Mệnh Trường Hà, đều là vận mệnh qua các đời của một sinh linh.

Giữa mỗi giọt nước, đều có những sợi tơ đen quỷ dị (dây nhân quả) quấn quýt vào nhau.

Sông này không ở quá khứ, không ở hiện tại, không ở tương lai, không hiện ra trong tâm hải, không nhập vào mắt.

Trên dưới bốn phương vô tích, cổ vãng kim vô tung.

Phiêu phiêu miểu miểu, nếu ẩn nếu hiện, hư hư huyễn huyễn, tự tự phi.

Không Gian Trường Hà phiêu diêu hư vô, hạo hạo đãng đãng.

Mỗi giọt nước, mỗi mảnh vỡ đều có thể nhảy vọt không gian.

Không tồn tại quá khứ, không tồn tại tương lai.

Còn về dòng sông cuối cùng, chính là Thời Gian Trường Hà.

Truyền thuyết, dọc theo dòng sông này có thể đến được tương lai.

Ngược dòng có thể nhìn thấy quá khứ.

Không ai biết Thời Gian Trường Hà ở đâu, cũng không ai biết Thời Gian Trường Hà xuất hiện như thế nào.

Nhưng chỉ cần tiến vào Thời Gian Trường Hà, nhất định sẽ có thu hoạch.

Chúc Cửu Âm quan sát dòng sông bên cạnh, không nghi ngờ gì là phù hợp nhất với đặc trưng của Thời Gian Trường Hà.

Thậm chí, đứng trong dòng trường hà, mặc cho nước chảy.

Chúc Cửu Âm liền cảm thấy sức mạnh thời gian của mình đang

tăng trưởng.

Thậm chí, những điều không hiểu trước đây cũng bỗng nhiên thông suốt.

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm đã minh ngộ.

Nhật Nguyệt Đồng Huy, Tuế Nguyệt Như Đao.

Đao đao thúc giục người già đi.

Chỉ là, hắn tuyệt đối sẽ không ngã xuống trước thời gian.

Bởi vì, hắn là chúa tể của thời gian!

"Oanh!" Một luồng khí tức khủng bố tỏa ra từ trên người Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, dường như thời gian, thời gian đều dừng lại.

Pháp Tắc Thời Gian trực chỉ đại đạo bản nguyên.

Thời Gian Trường Hà trực tiếp xuyên qua thân thể Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Những ràng buộc trong cơ thể dường như đã được giải khai.

Ban đầu như suối chảy róc rách, nhưng trong nháy mắt đã hóa thành sông lớn mênh mông, bôn tẳng không ngừng.

Thậm chí, khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy khoái cảm "thiên địa duy ngã độc tôn".

Dường như tất cả mọi thứ trên thế giới này, đều bị hắn nắm giữ.

Chương 45

Đối mặt với Tuế Nguyệt Thần Kiếm của Chúc Long, Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng chỉ vào mũi kiếm.

Chỉ thấy thần kiếm như một làn khói xanh tản đi.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ tấn cấp Chuẩn Thánh!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tổ Vu Pháp Tắc Chi Thân đại thành!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Chuẩn Thánh Đại Lễ Bao!" Một loạt âm thanh vang lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

Đồng thời, pháp lực mênh mông vô bờ tỏa ra từ trên người Chúc Cửu Âm.

Thời gian bị định cách, khoảnh khắc này, đột nhiên được giải khai.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều nhìn Chúc Cửu Âm.

Căn bản không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thậm chí, không biết vì sao công kích của Chúc Long trực tiếp tiêu tán trước mặt Chúc Cửu Âm.

Duy nhất Chúc Long, ánh mắt đầy kinh hãi, và hâm mộ.

"Pháp Tắc Thời Gian của ngươi, đã vượt trên ta!" Mãi lâu sau, Chúc Long thốt ra một câu nói.

"Bởi vì, ta đã nắm giữ thời gian!" "Chúc Long, ba đao đã qua, tiếp theo sẽ đến lượt ta!" "Ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Trong tay hắn hiện ra một thanh đao!

Đao này vừa ra, ma khí tứ ngược!

Thậm chí, tiếng chiến đấu của Đại Tà Vương như ác thú từ thời

Hằng Cổ.

Âm thanh xé lòng, quỷ khóc thần hào hung tợn, như ma âm quán nhĩ.

Nhất thời, vô số tu sĩ không khỏi ôm tai đau đớn ngã xuống đất.

Thậm chí, trên bầu trời, vô tận ma khí hội tụ, từng bóng đen hiện ra giữa không trung, tạo cho người ta một cảm giác tự huyễn tự trận, hỗn độn thất tự khủng bố.

Chỉ vừa rút ra khỏi vỏ, thiên địa phong vân đã biến sắc.

Phía sau Chúc Cửu Âm càng xuất hiện một luân khuếch ác ma hung tợn.

Dường như vô số ác quỷ đang gầm rú, khí tức hung tà vô tận bao phủ thiên địa, khiến người ta cảm thấy như tận thế sắp đến.

"Thật là một thanh tà binh tốt!" Sắc mặt Chúc Long hơi biến đổi.

Vũ khí này nhìn thậm chí không phải pháp bảo, nhưng lại hung khí ngập trời, cuồng tà vô đạo.

Ngoại hình càng kỳ đặc, chỉ thấy thanh trường đao sắc bén vặn vẹo, lưng có gai nhọn.

Tạo cho người ta một cảm giác cực kỳ kỳ dị.

"Đao này tên là Đại Tà Vương!" "Truyền thuyết, nó là của Hỗn Độn Chiến Thần Vân Đỉnh thời Hỗn Độn!" "Chủ đao của nó từng sáng tạo Tà Vương Thập Kiếp, hoành hành Hỗn Độn!" Chúc Cửu Âm trực tiếp thổi phồng một phen.

Thực tế, trong võ hiệp, Đại Tà Vương đích xác là một hung binh vô thượng.

Thậm chí Đại Tà Vương là chìa khóa mở cánh cửa không gian dị loại.

Trong thế giới Phong Vân, ba trăm năm trước khi cốt truyện bắt đầu, có một hòa thượng tên Vũ Tuệ phản bội đồng môn bị truy sát.

Cùng đường mạt lộ, Vũ Tuệ tiến vào Cửu Không Vô Giới.

Nửa năm sau, Vũ Tuệ đi ra từ Cửu Không Vô Giới, đồng thời mang theo một thanh tà đao hung ác.

Tên của nó là Kiếp Vương!

Sau đó, Vũ Tuệ đổi tên thành Huyết Tổ, cầm đao hoành hành thiên hạ.

Sau đó, Vân Đỉnh Thiên quan thế vì thiên xuất chiến, vì Phật xuất chiến.

Tay cầm Thần Đao Nộ Tịch Tà và tay cầm hung đao Kiếp Vương của Huyết Tổ Vũ Tuệ, triển khai một trận chiến cực phong trăm năm khó gặp.

Vân Đỉnh Thiên cuối cùng thuận ứng thiên ý giành chiến thắng thảm liệt, và đoạt được Kiếp Vương trên tay Vũ Tuệ.

Chỉ là, Vân Đỉnh Thiên vì thiên chiến, vì Phật chiến.

Nhưng cả gia đình lại trong vòng hai ngày toàn bộ chết vì ôn dịch.

Vân Đỉnh Thiên cho rằng mình bị thiên ý trêu đùa, trong lúc bi phẫn thống khổ, trực tiếp hai tay giao gia.

Trực tiếp cứng đối cứng với Nộ Tịch Tà và Kiếp Vương trong tay.

Hai đao vừa chạm vào nhau, Nộ Tịch Tà lập tức bị Kiếp Vương phá nát, và càng bị chém vào Kiếp Vương.

Từ đó, Nộ Tịch Tà của Vân Đỉnh Thiên đã không còn là tịch tà, mà hóa thành cuồng tà, hợp nhất với Kiếp Vương của Huyết Tổ Vũ Tuệ, trở thành Đại Tà Vương.

Một thanh tà binh tuyệt thế chống lại trời, sở hữu khí diễm vô thượng thôn thiên diệt địa quỷ thần đều kinh sợ.

Cuồng liệt vô đạo, tà ác vô biên, kiếp họa vô lượng, vương giả vô địch!

Đao này vừa xuất thế, Chúc Cửu Âm liền cảm nhận được ý chí của Đại Tà Vương: chiến thiên chiến địa, tuyệt đối không khuất phục vận mệnh, ý chí vô thượng.

"Đích xác là một thanh đao tốt!" "Sau này, ngươi cứ đi theo Bản tôn chinh chiến Hồng Hoang đi!" Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng vuốt ve đao thân Đại Tà Vương.

Đồng thời, lấy ra một cuốn Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục vỗ xuống.

Lập tức, thần quang lóe lên.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Tịch Tà!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Nhập Ma!" Liên tiếp hai tiếng vang lên, thần quang trên Đại Tà Vương càng đậm.

Một cảnh tượng còn khiến khóe miệng Chúc Long co giật.

Chúc Cửu Âm đang làm gì?

Vừa vỗ một cái, uy lực của tà binh vũ khí lại được nâng cao?

Nếu trước đây Đại Tà Vương không phải pháp bảo.

Thì bây giờ, nó có thể sánh ngang với Hậu Thiên Linh Bảo.

Chỉ là, dưới sự chú ý của hắn, Chúc Cửu Âm vẫn không dừng lại.

Chỉ thấy trong tay hắn lại xuất hiện một cuốn quyển trục, vỗ

xuống.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Thần Phong!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Kiên Cố!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Trọng Tụ!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Phật Pháp Khắc Chế!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Thị Huyết!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Chấn Nhiếp!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Xé Rách!" "Đinh, chúc mừng Đại Tà Vương biến dị cấp 10, tiến hóa thành Trung Cấp Biến Dị!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được đặc hiệu Kiên Bất Khả Tồi!" "Đao tốt!" "Chúc Long, đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh tiếp ba đao ước định chưa?" Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Chỉ cảm thấy sảng khoái cực độ, sau khi Đại Tà Vương biến dị uy lực vô cùng.

Bây giờ có tất cả các đặc hiệu, có thể hấp thu tinh khí thần của địch nhân để cường hóa bản thân, sau khi mảnh vỡ có thể hồi phục nguyên trạng.

Thậm chí có thể khắc chế Phật pháp, chấn nhiếp chúng sinh, nhân đao hợp nhất, trực tiếp nhập ma để tăng công lực.

Uy lực như vậy, có thể sánh ngang với Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Đạo hữu thủ đoạn tốt, biến tà binh thành Tiên Thiên Linh Bảo!" "Xoẹt!" "Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thực lực của Chuẩn Thánh!" Chúc Long hít sâu một hơi, trực tiếp dùng pháp lực bảo vệ bản thân.

Đại Tà Vương, tạo cho hắn một cảm giác quỷ dị.

Từ tà binh tiến hóa thành Hậu Thiên Pháp Bảo, sau đó tiến hóa thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Chẳng lẽ, vũ khí hung binh này có thể vô hạn tiến hóa?

Nếu thực sự như vậy, thanh vũ khí đó thật đáng sợ.

Cần biết rằng, cấp độ pháp bảo trên thế giới này, thông thường đều bị cố định.

Pháp bảo tiến hóa, khó như lên trời.

Nhưng Đại Tà Vương, lại dễ dàng làm được điều đó.

Nếu tiếp tục tiến hóa, trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo.

Chúc Long không dám tưởng tượng.

Hắn đã gặp phải cao thủ chân chính.

"Đao!" Chúc Cửu Âm ra chiêu.

Đao, như trời sập đất nứt.

Đao đi, như tia chớp điện ảnh.

Dưới một đao, phảng phất như bầu trời vô biên trực tiếp bị chém đôi.

Vô số vong hồn ai oán trên đao.

Thậm chí, Chúc Long cảm thấy trước mắt ảo ảnh trùng trùng.

Dường như mình đang ở trong một thế giới huyết sắc.

Thật là một thanh đao khủng bố, dùng ý chí công kích địch nhân!

Chỉ là, trong thế giới Hồng Hoang, có thể trở thành Chuẩn Thánh, không chỉ cần thiên tư, thực lực.

Mà còn cần ý chí kiên định.

Phi đại thần thông, đại ý chí, đại trí tuệ giả, sao có thể tấn cấp Chuẩn Thánh.

"Chúc Cửu Âm, ngươi quá xem thường Chuẩn Thánh rồi!" "Đao này, ta không hề sợ hãi!" Chúc Long đại hát một tiếng, hùng tráng khí thế của bản thân.

"Oanh!" Một đao hạ xuống, Chúc Long lùi lại vạn mét.

Trên người xuất hiện một vết thương nông, nhưng trong nháy mắt lại được khôi phục.

"Sức mạnh không tồi!" "Ta thật sợ một đao này sẽ chém chết ngươi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt cười.

"Đừng tưởng rằng ngươi chỉ có nhục thân cường đại!" "Nhục thân Long Tộc ta cũng kiên bất khả tồi!" "Đao của ngươi chỉ là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không làm gì được Chuẩn Thánh!" Chúc Long ngạo nghễ đứng.

"Ồ?" "Ta chưa nói cho ngươi biết, ta đã tấn cấp Chuẩn Thánh rồi sao?" "Ai nói cho ngươi biết, đao của ta chỉ là Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

"Chuẩn Thánh ư?" "Đao của ngươi có thể tiến hóa sao?" Chúc Long hoàn toàn sững sờ.

Có chút không dám tin vào tai mình.

Quá bất khả tư nghị.

Pháp bảo tiến hóa dễ dàng như vậy sao?

Nếu vậy, thế gian này đâu thiếu pháp bảo nữa.

Nhưng, người nói trước mắt hắn lại là Chúc Cửu Âm, một người tạo ra kỳ tích.

"Hãy xem đây!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười, trực tiếp nhận Chuẩn Thánh Lễ Bao.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Tà Vương Thập Kiếp!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Diệt Âm Chiến Giáp!" "Tà Vương Thập Kiếp ư, Quyển thăng cấp biến dị ư, thật là đúng lúc!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười.

Hiện tại hắn cầm Đại Tà Vương, nhưng lại không có thời gian lĩnh ngộ Tà Vương Thập Kiếp đi kèm.

Bây giờ hệ thống thưởng bộ võ học này, vừa vặn có thể phát huy uy lực của Đại Tà Vương.

Chương 46

Hơn nữa, sau khi biến dị Trung Cấp, Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thông thường không còn tác dụng.

Phải mua Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục.

Mỗi cuốn cần bốn trăm vạn Võ Lực Trị.

Chúc Cửu Âm không nỡ tiếp tục biến dị trên Trung Cấp.

Bây giờ, hệ thống thưởng Võ Đạo Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục.

Vậy thì hãy để Chúc Long nhận ra sự lợi hại của Đại Tà Vương.

Khi Chúc Cửu Âm tiến vào Võ Đạo Không Gian học tập Tà Vương Thập Kiếp, trong thực tế, các tu sĩ đều há hốc mồm nhìn Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, ngay cả Chúc Long cũng căng thẳng.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại không có động tác tiếp theo.

Mãi lâu sau, cuối cùng có người không nhịn được nói: "Đánh hay không đánh?" "Gia hỏa này không đánh mà lại kéo dài thời gian sao?" "Thật ti tiện, đã định ba chiêu ước định." "Nếu hắn không ra tay, Chúc Long cũng không thể ra tay." Các tu sĩ nghị luận xôn xao.

Cho rằng Chúc Cửu Âm đang giở trò.

Chỉ khoảnh khắc tiếp theo, lại nghe Cùng Kỳ gào thét một tiếng.

"Nghị luận chủ nhân của ta, tìm chết!" Giữa lời nói, Cùng Kỳ trực tiếp lao ra giết chóc.

Lập tức, tiên huyết biến dã, thi hoành biến dã.

Duy nhất Chúc Long, nhíu chặt mày.

"Chúc Cửu Âm, ngươi không ra đao sao?" Chúc Long thúc giục.

"Đừng vội!" "Thời gian đối với tu sĩ chúng ta mà nói, không có ý nghĩa!" "Thân là Chuẩn Thánh, ngươi không đợi được sao?" Chúc Cửu Âm từ Võ Đạo Không Gian trở về thực tế.

Hắn đã học được Tà Vương Thập Kiếp.

Trong tay hắn, lại hiện ra một cuốn quyển trục.

Khoảnh khắc này, ánh mắt Chúc Long không khỏi co rút lại.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm thực sự có thể nâng cấp pháp bảo?

Quá bất khả tư nghị rồi?

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Thăng Cấp Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được Khí Linh!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Thăng Cấp Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được đặc hiệu Tru Thần!" Dưới sự chú ý của vạn người, Chúc Cửu Âm vỗ xuống Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục.

Trong nháy mắt, một luồng hung sát chi khí càng khủng bố hơn tỏa ra từ trên Đại Tà Vương.

"Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư?" "Gục," Chúc Long không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Đao của Chúc Cửu Âm vừa rồi không làm gì được hắn, bây giờ, lại tiến hóa thành Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Chúc Long hoàn toàn ngơ ngác, thủ đoạn thần tiên.

Nếu ai cũng giống Chúc Cửu Âm, pháp bảo chẳng phải thành rau cải trắng sao.

“Đao thứ hai!” Chúc Cửu Âm Đại Tà Vương trực chỉ Chúc Long.

Lập tức, địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Chỉ thấy bùn nước cuồn cuộn, cuồng phong gào thét.

Tất cả mọi thứ đều hóa thành hỗn độn vô biên vô tận.

Thậm chí, thiên địa đều bị vặn vẹo, hỗn độn vô biên che khuất tầm nhìn và cảm tri.

Hỗn độn này nuốt chửng sinh mệnh, ánh sáng và tất cả.

Đao chưa hạ xuống, chúng sinh đã cảm thấy khủng hoảng vô tận.

“Thật mạnh!” Không hề do dự, Chúc Long trực tiếp dùng Thanh Sắc Bảo Liên Kỳ bảo vệ bản thân.

Chỉ bằng nhục thân, không thể đỡ được một đao của Chúc Cửu Âm.

“Ngươi xem, sợ rồi!” Chúc Cửu Âm tà mị cười.

Đối với động thái của Chúc Long, hắn cũng không bận tâm.

Dù sao, Chúc Long đã có lòng kính sợ, việc thu phục sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Không hề do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp sử dụng Tà Vương Thập Kiếp – Đoạn Phật Vong Đạo!

Một đao với thế thần đáng sát thần, Phật đáng sát Phật cuồng bạo chém xuống.

Dưới một đao, thiên địa đều diệt.

Đao khí bá đạo tà mị với thế thôn thiên diệt địa, thần quỷ đều kinh hãi đánh ra.

Lập tức, trời long đất lở.

Hư không trực tiếp bị chém mở.

Chúc Long cũng thúc đẩy pháp lực, phát huy Thanh Sắc Bảo Liên Kỳ đến cực hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, đao phong hạ xuống.

"Oanh!" Một tiếng cự hưởng khủng bố, đất rung núi chuyển, hư không vỡ nát.

"Ha ha ha, vô dụng thôi!" "Thanh Sắc Bảo Liên Kỳ của ta là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." "Mặc dù thực lực ngươi đủ để bù đắp uy lực pháp bảo, nhưng muốn phá vỡ phòng ngự của ta, vẫn chưa đủ!" Chúc Long phấn khích đại tiếu, vừa rồi hắn thực sự tưởng mình sẽ chết.

Nhưng, hắn đã đỡ được.

"Thật là một cái miệng cứng đầu mà!" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Sức mạnh của Đại Tà Vương, không bằng nhục thân của hắn!

Không, nhục thân hiện tại của hắn đã gần đến cực hạn, muốn đề thăng, trừ khi gặp đại cơ duyên, bằng không thực lực không tinh tiến, nhục thân cũng khó mà mạnh hơn được nữa.

Nhưng vũ khí thì khác, chỉ cần có Võ Đạo Trị, có thể không ngừng cường hóa.

Biến dị Trung Cấp cấp hai có thể sánh ngang với Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vậy thì, tiếp tục nữa, có thể trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu trở thành Tiên Thiên Chí Bảo, Đại Tà Vương hoàn toàn có thể trở thành trợ lực.

Nếu trở thành Hỗn Độn Linh Bảo, thì càng là pháp bảo khó có được.

Nói rồi, Chúc Cửu Âm cắn răng, trực tiếp tiêu phí tám trăm vạn mua hai cuốn Võ Đạo Biến Dị Thăng Cấp Quyển Trục.

"Cái quái gì vậy?" "Chẳng lẽ vũ khí này lại thăng cấp sao?" Chúc Long có chút mơ hồ.

Lại là bộ sáo lộ quen thuộc.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm lại thích vả mặt sao?

Vừa nói Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không đủ dùng, chẳng lẽ lại thăng cấp?

Chỉ là, ý niệm đó nhanh chóng bị cắt đứt.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nào có dễ dàng đạt được như vậy!

Dưới sự chú ý của mọi người, Chúc Cửu Âm vỗ xuống Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục.

Chỉ thấy thần quang lóe lên, Chúc Long có thể cảm nhận uy lực của Đại Tà Vương đang tăng cường.

"Chẳng lẽ, thực sự muốn trở thành Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao?" Chúc Long không chớp mắt nhìn Chúc Cửu Âm.

Khi thần quang tan đi, Chúc Long phát hiện Đại Tà Vương tuy uy lực tăng cường không ít, nhưng lại không phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Ta biết mà, trên thế giới này, nào có dễ dàng đạt được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo như vậy!" Chúc Long thở dài một hơi.

Chúc Cửu Âm cũng nhíu mày.

"Chẳng lẽ, Lương Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã là cực hạn rồi sao?" Chúc Cửu Âm nhìn Đại Tà Vương biến dị cấp bốn trong tay, không khỏi nhíu mày.

Chẳng lẽ, Đại Tà Vương không thể tiếp tục tấn cấp nữa?

Vậy thì, phải làm thế nào để phá vỡ phòng ngự của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?

Chẳng lẽ, thực sự phải bỏ đao dùng quyền?

"Thêm một lần nữa!" Chúc Cửu Âm không cam tâm, lại mua một cuốn Võ Đạo Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục, sau đó vỗ xuống.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương biến dị cấp độ đề thăng!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương nhận được hiệu quả Lục Ma!" Trong thần quang, ma khí vô tận tỏa ra từ trên Đại Tà Vương.

"Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư?" "Không thể nào!" Chúc Long há hốc mồm.

Chúc Cửu Âm đã tạo ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư?

Có thể sao?

Nhưng khí tức trên Đại Tà Vương lại không thể giả được.

"Biến dị Trung Cấp cấp năm là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ư?" "Chúc Long, đao cuối cùng!" Chúc Cửu Âm ra chiêu.

Trong nháy mắt, từng ngưng thể như huyễn tự chân, không ngừng phân hóa ra từ trên Đại Tà Vương, vô cùng vô tận, hàng ngàn hàng vạn, che trời lấp đất...

Những ngưng thể này, có yêu thú, có tu sĩ, có linh thú, có Kỳ Lân, có Phượng Hoàng, có Long Tộc.

Hồng Hoang vạn tộc, bất luận địa vị đều được bao gồm trong đó.

Những ngưng thể này, bất kể lịch sử thế nào, đều từng người một ôm đầy oán hận lao về phía Chúc Long.

Thậm chí, phía sau mỗi hư ảnh đều ẩn giấu một đạo Tà Vương Đao Khí.

Đao khí khí thế, tư thái khác nhau, hoặc nhanh nhẹn như lưu tinh chớp điện, hoặc phiêu dật như phù vân cuối trời, hoặc cương mãnh như đá phá thiên kinh, cùng tận biến hóa, trong nháy mắt thiên biến vạn hóa.

Dưới sự ảnh hưởng và cộng hưởng của vô số lực đạo, lập tức sản sinh ra sức mạnh khổng lồ không thể tưởng tượng, dường như muốn xé nát tất cả mọi thứ trên thiên địa...

Đây chính là Tà Vương Thập Kiếp thức thứ chín: Vạn Kiếp Phù Sinh!

Một đao hấp thu oán khí thế gian, thần quỷ khó ngăn!

Thiên địa gian hóa thành huyết sắc.

Vô số ngưng thể gào thét lao về phía Chúc Long.

Oán khí vô tận xông thẳng lên trời, làm loạn tâm hồn người.

Khoảnh khắc này, ngay cả Chúc Long cũng không khỏi hoàn toàn sững sờ.

Duy nhất trong đầu hắn có một ý niệm, Chúc Cửu Âm thật mạnh!

Thậm chí, chưa kịp phản ứng.

Chương 47

Đại Tà Vương đã đặt lên cổ hắn.

"Ngươi bại rồi!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ đứng.

"Ta bại rồi sao?" Chúc Long đầy vẻ không thể tin được.

Hắn, bại rồi sao?

Bại một cách đơn giản như vậy?

Vừa sinh ra, hắn đã là Tổ Long cao quý.

Từ khi ra đời đến nay, ngoài việc bại dưới tay Long Vương, hắn chưa từng bại một lần nào.

Bây giờ, lại bại một cách đơn giản như vậy?

"Không sai, ngươi bại rồi!" "Cảm giác này không dễ chịu đúng không!" "Không, bại thì bại rồi!" "Hãy nhớ kỹ, từ hôm nay, ngươi chính là tọa kỵ của ta Chúc Cửu Âm!" Chúc Cửu Âm thu đao.

Chỉ là, lời vừa dứt, các tu sĩ càng kinh hãi.

"Điên rồi sao, Chúc Cửu Âm lại để Chúc Long làm tọa kỵ!" "Lấy Chuẩn Thánh làm tọa kỵ, tưởng mình là ai chứ!" "Khốn kiếp, đang sỉ nhục Long Tộc ta sao?" "Huyền Tổ, hạ lệnh đi, chúng ta nhất định sẽ xé xác hắn vạn đoạn!" Các tu sĩ nghị luận xôn xao.

Há hốc mồm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chúc Cửu Âm lại để Chúc Long trở thành tọa kỵ.

Dám hỏi thế giới Hồng Hoang có chuyện gì điên cuồng hơn thế này không?

Không có!

Cần biết rằng, Long Tộc là một trong Tam Tộc khai thiên, cao quý biết nhường nào.

Hướng tới chỉ nô dịch những sinh linh khác.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám nô dịch Long Tộc.

Bây giờ, Chúc Cửu Âm lại lấy Chúc Long cấp Chuẩn Thánh làm tọa kỵ.

Quả thực là điên cuồng!

"Chủ nhân, đừng mà!" "Tọa kỵ của người phải là ta chứ!" Cùng Kỳ không cam lòng kêu lên.

Hắn, sắp bị vứt bỏ rồi sao?

"Xem ra ta phải cố gắng rồi!" "Bằng không sẽ không theo kịp bước chân của chủ nhân!" Cửu Vĩ Hồ cũng lộ ra vẻ buồn bã.

Nhưng sau đó, ánh mắt trở nên vô cùng kiên định.

Hắn phải nỗ lực tu luyện, theo kịp bước chân của Chúc Cửu Âm.

Các tu sĩ nghe vậy, càng há hốc mồm.

Thời đại này, thực sự điên rồi sao?

Từng Đại La Kim Tiên cũng khóc lóc gào thét muốn làm phó tòng cho người khác?

Chúc Cửu Âm, cao quý đến mức nào?

Không, các tu sĩ càng tò mò Chúc Long sẽ lựa chọn như thế nào.

Một Tổ Long đường đường, có thực hiện lời hứa không?

Một Tổ Long đường đường, nếu trở thành tọa kỵ của người khác, sau này, thể diện của Long Tộc sẽ để vào đâu?

Dưới sự chú ý của vạn người, tâm tình Chúc Long lúc này vô cùng phức tạp.

Lúc này, hắn không thể tin mình đã bại.

Nhưng sự thật lại là như vậy.

"Ta nguyện đổ phục thâu!" "Từ hôm nay, ta Chúc Long thoát ly Long Tộc, không còn là một thành viên của Long Tộc nữa!" "Ngươi, chính là chủ thượng của ta!" Chúc Long khó khăn gật đầu.

Hắn, thua rồi.

"Tổ Long, đừng mà!" Tu sĩ Long Tộc kinh hô, ai oán.

Cầu xin Chúc Long đừng thoái xuất Long Tộc, cầu xin Chúc Long đừng trở thành tọa kỵ của Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, căm thù nhìn Chúc Cửu Âm, muốn liều mạng với Chúc Cửu Âm.

"Tất cả câm miệng cho ta!" "Cút về Long Tộc, nói với Long Vương!" "Từ nay về sau, ta Chúc Long và Long Tộc không còn liên quan gì nữa!" Chúc Long rống giận một tiếng.

Long uy vô tận tỏa ra.

Dưới sự xua đuổi và trấn áp của hắn, tu sĩ Long Tộc không thể không rời khỏi chiến trường.

Tu sĩ Kỳ Lân Tộc và Phượng Tộc nhìn nhau, cúi lạy Chúc Cửu Âm và Chúc Long một cái, rồi cũng lần lượt rời đi.

Chúc Long thoát ly Long Tộc, đây quả là một tin tức lớn.

Nhất định phải trở về báo cho tộc nhân.

Chúc Cửu Âm!

Một quái vật khủng bố đã thu phục Chúc Long.

Nhanh chóng, tất cả sinh linh trong sơn cốc đều đã đi sạch.

Duy chỉ còn Chúc Cửu Âm, Chúc Long, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ bốn

người.

“Thực ra, ngươi không cần thiết phải thoát ly Long Tộc!” “Thần phục Bản tôn, sẽ không mang lại ô uế cho Long Tộc.” “Mà sẽ trở thành niềm tự hào lớn nhất của Long Tộc!” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Ánh mắt hắn nhìn về phía thần quang trong sơn cốc.

Uy thế linh bảo kinh thiên động địa, chưa xuất thế.

Chỉ sợ, nhất định là cực phẩm.

“Niềm tự hào của Long Tộc ư?” “Chỉ không biết sau kiếp nạn này, Long Tộc có thể tồn tại bao nhiêu sinh linh.” Chúc Long thở dài một tiếng.

Vận mệnh của Long Tộc, rốt cuộc sẽ đi về đâu.

“Ngươi cũng không cần lo lắng!” “Sau kiếp nạn này, Tam Tộc suy tàn, nhưng sẽ không diệt vong hoàn toàn.” “Đặc biệt là Long Tộc, sau này ở Hồng Hoang cũng sẽ có một vị trí!” “Không, số phận bị người khác nô dịch là không thể tránh khỏi rồi!” Chúc Cửu Âm trực tiếp nói ra số phận của Long Tộc sau kiếp nạn.

Cũng không cần lo lắng người khác sẽ nghi ngờ lời của hắn.

Dù sao, hắn nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian.

Một câu “ta đã nhìn thấy tương lai” có thể giải quyết 99% nghi vấn.

“Bị người nô dịch ư?” “Nhân quả báo ứng ư?” “Chủ thượng, ngài có cách nào giải cứu Long Tộc của ta không?” Chúc Long đầy hy vọng nhìn Chúc Cửu Âm.

Đại Đạo Thời Gian của Chúc Cửu Âm còn xa hơn hắn.

Nếu có cơ hội, hắn đương nhiên sẽ nhìn vào Chúc Cửu Âm.

“Cho nên ta nói, không cần phải vội vã thoát ly Long Tộc!” “Nói thật không giấu gì, Bản tôn là chủ nhân của kiếp nạn tiếp theo!” “Bảo hộ Long Tộc là một việc dễ dàng!” “Không, đã thoát ly Long Tộc, vậy cũng là số phận!” “Sau này, cứ đi rồi xem sao!” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Long Tộc, sở hữu khí vận không tồi.

Nếu có thể thu phục, nhất định có thể làm lớn mạnh khí vận của Vu Tộc.

Chỉ cần khí vận đủ mạnh, thời gian Vu Tộc kéo dài càng lâu.

Nguy cơ càng đến muộn.

Chỉ tiếc, Chúc Long đã thoái xuất Long Tộc.

Chỉ sợ Long Tộc đối với Chúc Long, sẽ vì thế mà sinh ra cách trở.

Thu phục Long Tộc, khó rồi!

“Xin Chủ thượng nhiều nhiều phí tâm!” “Ta Chúc Long, vĩnh không phản bội!” Chúc Long quỳ rạp xuống đất.

“Xoẹt!” “Có cơ hội, ta sẽ giúp Long Tộc một tay!” Chúc Cửu Âm đỡ Chúc Long dậy.

Lúc này, thần quang trong sơn cốc bùng phát.

Linh bảo xuất thế rồi!

“Xoẹt!” Thần quang trực xung thiên tế.

Linh bảo xuất thế rồi.

Chúc Cửu Âm phóng mắt nhìn, chỉ thấy một đồng tiền vàng hình tròn lỗ vuông, hai bên có cánh bay, thiên đạo minh văn ẩn hiện trên đó, từ dưới đất bay ra.

“Lạc Bảo Kim Tiền ư?” Chúc Cửu Âm giật mình.

Lạc Bảo Kim Tiền, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong Phong Thần có thể đại phóng dị sắc.

Trong Phong Thần Đại Chiến, Tiêu Thăng, Tào Bảo dùng Lạc Bảo Kim Tiền để thu định Hải Châu và Phược Long Tác của Triệu Công Minh.

Bảo bối này, có thể làm rơi pháp bảo dưới cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

"Thứ tốt, chúc mừng Chủ thượng hỷ đắc chí bảo!" Chúc Long chúc mừng.

"Tốt, tốt!" Chúc Cửu Âm bước dài về phía trước.

Lạc Bảo Kim Tiền, một pháp bảo cực phẩm như vậy, dùng để chuyển hóa Võ Đạo Trị thì quá đáng tiếc.

Mặc dù không có Nguyên Thần thì không thể luyện hóa Lạc Bảo Kim Tiền.

Nhưng nếu học một môn ám khí võ công, dùng bảo bối này làm ám khí thì sao?

Chẳng phải sẽ có hiệu quả kỳ diệu ư?

Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm lại gần, Lạc Bảo Kim Tiền hóa thành một đạo thần quang bay vút lên trời.

Cảnh tượng này, thật đột ngột.

Chúc Cửu Âm cũng lần đầu tiên thấy pháp bảo biết chạy, không khỏi sững sờ.

Đợi khi hắn phản ứng lại, Lạc Bảo Kim Tiền đã hóa thành thần quang bay xa vạn dặm.

"Đi, đuổi theo cho ta!" Chúc Cửu Âm bước chân đạp mạnh, trực

tiếp đuổi theo.

Thứ hắn đã nhìn trúng, đừng hòng chạy thoát.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vừa động thân, đã thấy một lão đạo từ xa đến.

Lão đạo tóc bạc da trẻ con, tướng mạo suy yếu, nhưng vẫn hiện ra tiên phong đạo cốt.

Trong tay hắn, chính là Lạc Bảo Kim Tiền.

Chương 48

"Đạo nhân, bảo bối này là vật của chủ nhân nhà ta!" "Mau giao ra!" Cùng Kỳ nhìn lão đạo, không khỏi gào thét một tiếng.

"Vô lượng thọ tai." "Bần đạo, chính là vì thứ này mà đến!" Lão đạo nhân phất tay, trực tiếp đưa Lạc Bảo Kim Tiền cho Chúc Cửu Âm.

"Biết điều đấy!" "Bằng không, bản đại gia sẽ cắn nát đầu ngươi!" Cùng Kỳ lảm nhảm.

Duy nhất Chúc Cửu Âm và Chúc Long ánh mắt lộ ra một tia phức tạp.

Đạo nhân trước mắt, toàn thân không thấy bất kỳ pháp lực ba động nào.

Hệt như một đạo nhân bình thường.

Nhưng càng như vậy, Chúc Cửu Âm càng cảm thấy kinh hãi.

Chỉ sợ, đạo nhân này đã tu luyện đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Cách thành Thánh, cũng chỉ còn một bước.

Hơn nữa, thế giới Hồng Hoang, pháp bảo đối với số đông tu sĩ mà nói, cực kỳ hiếm hoi.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đủ để khiến nhiều đại năng đánh nhau vỡ đầu.

Nhưng đạo nhân trước mắt, lại đặc ý đến trả Lạc Bảo Kim Tiền.

Không, nói là trả.

Chi bằng nói là tặng bảo.

Dù sao, Lạc Bảo Kim Tiền vừa xuất thế, mạnh mẽ chiếm lấy cũng không sao.

Dù sao, bảo bối này là vật vô chủ.

Nhưng Thiên Thiên, lão đạo lại tặng bảo.

Tìm đúng người như Chúc Cửu Âm.

Chỉ sợ, kẻ này có mục đích khác.

"Vậy thì đa tạ đạo hữu đã tìm về Lạc Bảo Kim Tiền!" "Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Chúc Cửu Âm chắp tay hỏi.

Thân bất đả tiếu kiểm nhân, huống hồ, một đạo nhân tặng bảo.

Hắn muốn xem xem gia hỏa này rốt cuộc là ai.

"Bần đạo Hồng Quân!" "Kiến Đạo hữu, kiến Chúc Long đạo hữu!" Lão đạo nhân hành lễ.

Chỉ là, trong lòng Chúc Cửu Âm lại dâng sóng biển.

Hồng Quân!

Hồng Quân Đạo Tổ của Hồng Hoang sau này!

Quả nhiên, người có nội tình và tu vi như vậy, chỉ có Hồng Quân.

Cũng chỉ có Hồng Quân sở hữu nhiều Tiên Thiên Chí Bảo, mới có thể trả lại một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng, gia hỏa Hồng Quân này lại là một "lão âm bức".

Gia hỏa này, tìm hắn rốt cuộc là làm gì?

Khoan đã, vừa rồi hắn xưng hô "đạo hữu", nhưng lại gọi thẳng tên Chúc Long.

Hắn, gia hỏa này không biết thân phận của mình sao?

Hoặc có lẽ, có thể mưu tính một phen lợi dụng điều này.

“Bần đạo Võ Thần!” “Chúc Long, còn không ra mắt Hồng Quân đạo hữu, đây là một đại năng Hồng Hoang đó!” Chúc Cửu Âm hành lễ, thậm chí trực tiếp điểm danh Chúc Long.

“Chúc Long, ra mắt Hồng Quân đạo hữu!” Chúc Long thi lễ.

Chỉ là, trong đầu hắn và Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ lại có thêm nhiều nghi vấn.

Chúc Cửu Âm vì sao lại dùng một cái tên giả?

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không nói, họ cũng không dám hỏi nhiều.

Chỉ có thể cùng Chúc Cửu Âm diễn kịch.

Mà không biết, lúc này, trong lòng Hồng Quân cũng vô cùng kinh hãi.

Ngày đó, thấy dị tượng Thiên Đạo ở Thái Dương Tinh, vì thế đặc ý xuất sơn tìm người giúp đỡ.

Cách đây không lâu, quan sát thấy có cường giả đại chiến ở nơi này.

Vì thế, hắn đã đến.

Thậm chí khi Chúc Cửu Âm và những người khác muốn truy kích Lạc Bảo Kim Tiền, hắn đã chặn lại trước để mang Lạc Bảo Kim Tiền về.

Chỉ để kết một thiện duyên.

Bây giờ, hắn đã nhìn thấy gì?

Võ Thần?

Căn bản chưa từng nghe, chưa từng thấy.

Thậm chí, hắn không biết căn nguyên của Chúc Cửu Âm.

Dường như tất cả mọi thứ về Chúc Cửu Âm đều bị Thiên Đạo

che đậy.

Hơn nữa, Chúc Long, một trong Tứ Tổ Long Tộc, lại lấy Võ Thần làm chủ.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Hồng Quân lúc này, nội tâm có một vạn con thảo nê mã đang chạy loạn.

Phát hiện ra, hắn không hiểu Hồng Hoang này.

Tổ Long Chúc Long, sinh linh kiêu ngạo nhất hiện tại.

Bây giờ, lại cam tâm khuất phục dưới người khác?

Sớm biết Long Tộc dễ thu phục như vậy, hắn đã đi tìm Long Tộc rồi.

Nhưng Hồng Quân biết, Tam Tộc không dễ thu phục.

Vấn đề, nằm ở trên người Chúc Cửu Âm.

Chỉ sợ, biến số ngày đó chính là Chúc Cửu Âm.

"Võ Thần, danh tự hay!" "Không ngờ thế giới Hồng Hoang lại có cường giả như Võ Thần đạo hữu tồn tại!" Hồng Quân cung vị.

Nếu để La Hầu biết, nhất định sẽ giật mình rớt quai hàm.

Cần biết rằng, Hồng Quân cực kỳ kiêu ngạo.

Có thể nói ra một danh xưng cường giả từ miệng hắn.

Vậy thì chắc chắn là cường giả chân chính rồi!

"Không ngờ thế giới Hồng Hoang lại có cường giả như đạo hữu đây!" Hồng Quân cung vị.

Thực tế, không biết từ khi nào.

Thế giới Hồng Hoang, cường giả Hỗn Độn Ma Thần, cường giả

Chuẩn Thánh.

Bây giờ, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng là một phương cường giả.

Dường như, tất cả mọi người đều có thể trở thành cường giả.

Từ ngữ này đã mất đi ý nghĩa ban đầu.

Nhưng, từ ngữ này lại được nói ra từ miệng Hồng Quân.

Vậy thì có nghĩa là được Hồng Quân thừa nhận, đích xác xứng đáng là cường giả chân chính.

Một lời khen ngợi lớn lao.

"Đạo hữu quá khen rồi." "Không biết đạo hữu từ đâu đến, lại chuẩn bị đi đâu?" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Chỉ là, trong lòng càng thêm tò mò.

Hồng Quân, rốt cuộc đang bán quan tử gì?

"Nói thật không giấu gì, bần đạo du lịch Hồng Hoang, nhưng lại có đại sự cần bàn bạc." "Chỉ là…" Hồng Quân ấp úng, thậm chí ánh mắt liếc nhìn Chúc Long một cái.

"Không sao đâu, Chúc Long là người của ta." "Hiện nay đã thoát ly Long Tộc, và Long Tộc không có quan hệ gì nữa." Chúc Cửu Âm trực ngôn không né tránh.

Không, hắn đã đoán sai Hồng Quân.

Dù sao, kỵ húy Chúc Long, thì chắc chắn đang có ý đồ với Long Tộc.

"Chúc Long đạo hữu đã thoát ly Long Tộc ư?" Hồng Quân lại một lần nữa sững sờ.

Thế giới này điên rồi sao?

Chúc Long dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh, ở trong Long

Tộc cao cao tại thượng.

Bây giờ, lại thoát ly Long Tộc, cam nguyện nhận Chúc Cửu Âm trước mắt làm chủ?

Chúc Cửu Âm rốt cuộc là thân phận gì?

"Chính xác, Chúc Long đã thoát ly Long Tộc!" "Đúng rồi, Chúc Long, ngươi không nhìn thấy số phận Long Tộc trong Thời Gian Trường Hà rồi sao?" "Hoặc có lẽ có thể hỏi vị đạo hữu này, Long Tộc có thể có chuyển cơ không?" Chúc Cửu Âm nhắc nhở Chúc Long.

Hồng Quân không biểu lộ ý đồ, vậy hắn sẽ chủ động xuất kích.

Cho Hồng Quân biết, hắn biết nhiều hơn hắn.

Nếu muốn tính kế, cũng phải cân nhắc một phen.

Chúc Long nghe vậy, ánh mắt sáng lên.

"Hồng Quân đạo hữu, bần đạo trong Thời Gian Trường Hà đã nhìn thấy Tam Tộc suy tàn!" "Không biết có thể nghịch thiên cải mệnh không?" Chúc Long trực tiếp hỏi.

Ngôn hành của Chúc Cửu Âm, nhất định có thâm ý.

Mặc dù hắn cũng chưa từng nghe tên Hồng Quân, nhưng người có thể khiến Chúc Cửu Âm coi trọng, nhất định không tầm thường.

Quả nhiên, khởi đầu Hồng Hoang, còn xa mới chỉ có Tam Tộc như hắn vẫn tưởng.

Cường giả, vô số a!

"Chúc Long đạo hữu có thể nhìn thấy tương lai, quả nhiên thần thông tốt!" "Nhưng, vì Chúc Long đạo hữu đã nhìn thấy tương lai, hẳn phải biết, sự suy tàn của Tam Tộc, đã là cục diện đã định!" "Không thể thay đổi, không thể cải biến, lần này bần đạo cũng vô năng vi lực!" Hồng Quân thở dài một tiếng, trực tiếp cự tuyệt.

Tam Tộc nếu thay đổi vận mệnh, vậy thì sao?

Chương 49

Thật sự coi hắn là kẻ ngốc sao?

Giúp Tam Tộc thay đổi vận mệnh, là tự đoạn Thánh Đạo của mình sao?

"Thật sự không thể thay đổi?

Không thể cải biến?" Chúc Cửu Âm không nhịn được đảo mắt.

Hồng Quân thật sự không thể thay đổi sao?

Chỉ sợ là không muốn thay đổi thôi?

Nếu Tam Tộc không rút lui, hắn làm sao thành Thánh.

Quả nhiên, đại năng Hồng Hoang không ai là nhân vật đơn giản.

Thánh nhân thực sự giúp người, căn bản không thể tồn tại.

"Đúng vậy!" Hồng Quân chém đinh chặt sắt.

Chúc Long nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ buồn bã.

Hắn sớm đã liệu trước kết cục này.

Vận mệnh sao có thể thay đổi.

Chỉ là, lúc này, Chúc Cửu Âm lại đại tiếu.

"Đạo hữu vì sao lại cười?" Hồng Quân không hiểu.

"Bản tôn cười cái không thể thay đổi, không thể cải biến đó!" "Thực ra, Bản tôn cho rằng sống, là để nghịch thiên cải mệnh, thay đổi thế giới này!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt trương cuồng.

Vận mệnh Long Tộc lại nhường vận mệnh Vu Tộc.

Vận mệnh thật sự không thể thay đổi?

Không, hắn tuyệt đối sẽ nghịch thiên cải mệnh.

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cuồng thái tất lộ.

Khiến Hồng Quân nhíu mày không khỏi.

Thậm chí, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm.

Đó là sự bất mãn của Thiên Đạo đối với Chúc Cửu Âm.

Cần biết rằng, Thánh Đạo mà hắn theo đuổi, là đại thiên hành đạo.

Chúc Cửu Âm đại tiếu muốn thay đổi thế giới, chẳng phải muốn tạo phản sao?

Không phải muốn đối đầu với hắn sao?

Chỉ là Hồng Quân tuy tức giận, nhưng cũng biết mục đích chuyến đi này.

Xác định, Chúc Cửu Âm là biến số.

Hơn nữa, là biến số đầu tiên của Hồng Hoang, là biến số Tiên Thiên.

Mặc dù không thích, Thiên Đạo không thích.

Nhưng sự tồn tại của biến số, đích xác có thể thay đổi sự việc.

Ví dụ như lần này, chứng đạo.

Đương nhiên, nếu chứng đạo thất bại, thân tử đạo tiêu.

Vậy thì việc Chúc Cửu Âm muốn nghịch thiên cải mệnh cũng không liên quan gì đến hắn nữa.

Nói rồi, Hồng Quân thở dài một tiếng.

"Đạo hữu thật có đảm lượng!" "Bần đạo đã hiểu rồi, đại thế Hồng Hoang bất khả cải, tiểu thế khả biến!" "Sau này vận mệnh Long Tộc chưa chắc không có sinh cơ, chỉ xem Long Tộc có thể nắm bắt kỳ ngộ hay không mà thôi!" Hồng Quân như có điều suy nghĩ.

“Chúc Long, còn không đa tạ Hồng Quân đạo hữu đã chỉ điểm.” Chúc Cửu Âm nói.

“Chúc Long, đa tạ đạo hữu đã chỉ điểm.” Chúc Long chắp tay.

“Không cần đa tạ, nếu thực sự muốn tạ, cũng là lão đạo nên tạ Võ Thần đạo hữu!” “Cảm tình muốn thay đổi thế giới như vậy, lão đạo thâm hữu đồng cảm!” “Lần này, lão đạo muốn làm một chuyện lớn.” “Cũng có hiềm nghi cải mệnh, không biết đạo hữu có thể trợ bần đạo một tí sức lực không!” Hồng Quân không còn che giấu mục đích của mình.

Phát hiện Chúc Long có thể nhìn thấy tương lai, vậy thì Chúc Cửu Âm chỉ sợ cũng có thần thông như vậy.

Bằng không, sẽ không để Chúc Long hỏi.

Từ lúc giao đàm đến nay, hắn không chiếm được chút thượng phong nào.

Thậm chí, ở đâu cũng bị Chúc Cửu Âm kiềm chế.

Cảm giác này, không tốt.

Vì thế, Hồng Quân không còn che giấu mục đích của mình, quyền chủ động nhất định phải nắm trong tay.

“Đạo hữu tìm Bản tôn giúp đỡ sao?” “Đạo hữu sợ đã quá đề cao Bản tôn rồi chăng?” Chúc Cửu Âm nhíu mày, giữa lời nói không khỏi mang theo một tia trêu chọc.

Hồng Quân, tìm hắn giúp đỡ?

Thật sự tưởng hắn không biết gì sao?

“Đạo hữu khiêm tốn rồi.” “Có đôi khi, thực lực không chỉ nhìn cảnh giới.” Hồng Quân nhàn nhạt nói.

“Ồ, vậy Bản tôn lại tò mò rồi!” “Với thực lực của đạo hữu, chỉ sợ

cách Thánh Đạo cũng không xa rồi.” “Lại còn cần Bản tôn giúp đỡ sao?” Vẻ mặt Chúc Cửu Âm càng thêm trêu tức.

Hồng Quân, quả nhiên là một “lão âm bức”.

“Đạo hữu yên tâm, việc này không phải không thể làm!” “Thế giới Hồng Hoang, chiến loạn không ngừng.” “Tất cả, đều là vì có kẻ đứng sau gây rối!” “Bần đạo đã mời các bằng hữu từ tam xuyên ngũ nhạc, sau này chuẩn bị lôi ra kẻ đứng sau màn.

Đây là việc phúc trạch Hồng Hoang, đạo hữu nếu chịu giúp đỡ, nhất định sẽ nhận được Thiên Đạo Công Đức!” Hồng Quân từ tốn nói.

Chỉ là, trong lòng Chúc Cửu Âm lại càng cười lạnh không ngớt.

Hồng Quân, thực sự coi hắn là kẻ ngốc sao?

Muốn hắn tham gia Ma Đạo Chi Tranh?

Chẳng lẽ thật sự tưởng hắn không biết Ma Đạo Chi Tranh chính là cuộc chiến thành Thánh giữa Hồng Quân và La Hầu sao?

Bất kỳ ai cuốn vào đó, chín phần chết một phần sống.

Những bằng hữu tam xuyên ngũ nhạc mà Hồng Quân nói, trong thần thoại, dường như đều bị Hồng Quân hãm hại đến chết.

Cái gọi là Thiên Đạo Công Đức, thì cũng phải sống để mà nhận.

Quả nhiên, Hồng Quân là một “lão âm bức”.

Chỉ là, từ chối trực tiếp ư?

Hay là đồng ý rồi phản sát Hồng Quân một ván?

“Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo phát hành!” “Võ giả, hiệp vi đại!” “Nhiệm vụ lựa chọn 1: Đồng ý thỉnh cầu của Hồng Quân, phần thưởng Kỳ Lân Tí!” “Nhiệm vụ lựa chọn 2: Từ chối thỉnh cầu của

Hồng Quân, phần thưởng Bất Diệt Kim Thân!" "Xin hãy lựa chọn!" Tiếng hệ thống vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy rơi vào trầm mặc.

Đồng ý Hồng Quân, nhận được Kỳ Lân Tí, nếu biến dị một phen, có lẽ Kỳ Lân Tí có thể sở hữu uy năng như Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu từ chối, nhận được Bất Diệt Kim Thân, có thể làm cho phòng ngự nhục thân của hắn càng lên một tầng cao hơn.

Phải lựa chọn thế nào?

"Ta lựa chọn 1!" Chúc Cửu Âm quyết định nhập cục.

Thân là người ngoài cuộc, không tham gia vào đó, thế giới căn bản sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.

Chỉ có tham gia vào đó, mưu cầu thay đổi.

Hơn nữa, ý đồ của Hồng Quân không tồi, nếu có thể giúp một tay, kết thúc kiếp nạn, đương nhiên sẽ có công đức.

Mặc dù công đức không dễ lấy, chín phần chết một phần sống.

Nhưng chỉ cần tránh né một hai, để Hồng Quân ra mặt, cẩn thận rình rập.

Cơ hội sống sót qua kiếp nạn sẽ lớn hơn.

Hơn nữa, Hồng Quân không muốn lừa hắn chứng đạo sao?

Vậy thì, vì sao hắn không thể phản lừa Hồng Quân một ván?

Sau Tam Tộc đại chiến chính là Ma Đạo Chi Tranh.

Với thực lực của hắn, tham gia vào đó nhất định sẽ bị cả hai bên chú ý.

Nếu gia nhập một bên, và mưu tính công đức của Tam Tộc, đủ để Hồng Quân mất cả chì lẫn chài.

Không ngờ hệ thống lại thưởng.

Nhập cục, dường như tìm thấy hứng thú hơn là thoát cục.

Không, nếu đồng ý, cũng tuyệt đối không thể để Hồng Quân dễ dàng như vậy.

Đã giúp đỡ, sao có thể bị một câu Thiên Đạo Công Đức lừa gạt.

Cũng phải kiếm được một chút lợi ích.

Lúc này Hồng Quân chưa thành Thánh, đối với đại thế Thiên Đạo sau này không rõ ràng.

Hoàn toàn có thể lợi dụng điều này để lừa Hồng Quân một ván.

Nói rồi, Chúc Cửu Âm nói: "Bản tôn thích thanh tĩnh, không có ý định nhúng tay vào thị phi Hồng Hoang!" "Dù sao, nhập thế có nghĩa là dính nhiễm nhân quả." "Thỉnh cầu của Hồng Quân đạo hữu, Bản tôn đồng ý, nhưng lại sợ nhân quả nhiều, sau này khó mà sinh tồn ở Hồng Hoang!" Hồng Quân nghe vậy nói: "Việc này, đạo hữu nếu chịu giúp đỡ, bần đạo sẽ thiếu đạo hữu một cái nhân tình!" "Sau này, nhất định sẽ có hậu báo!" "Mong đạo hữu xem vì chúng sinh Hồng Hoang, trợ ta một tí sức lực!" "Tốt, Hồng Quân đạo hữu, hãy nhớ kỹ lời hôm nay!" "Cái nhân tình này, hy vọng đạo hữu đừng quên!" Chúc Cửu Âm cười.

Nhân tình của Đạo Tổ sau này, rất đáng giá để buôn bán.

Nhân tình thành Thánh, ít nhất cũng phải chịu nhân quả thành Thánh.

Trừ khi, thân vẫn đạo tiêu… "Hỏa Tổ, ta đã tìm kiếm ở đây một thời gian." "Chẳng có gì cả, nơi đây thật sự có tiểu thế giới sao?" Bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện, hàng vạn tu sĩ Kỳ Lân đang không ngừng tìm kiếm.

Những tu sĩ Kỳ Lân Tộc này, yếu nhất cũng có tu vi Kim Tiên.

Trong đó có hơn mười Đại La Kim Tiên.

Tu sĩ dẫn đầu, càng có tu vi Chuẩn Thánh.

Chính là Hỏa Kỳ Lân, một trong Tứ Tổ Kỳ Lân Tộc.

Kỳ Lân Tộc, sở hữu Tứ Đại Kỳ Lân Lão Tổ: Địa Kỳ Lân, Phong Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân.

Trong đó Địa Kỳ Lân còn được gọi là Thủy Kỳ Lân.

Tứ Đại Lão Tổ đều có tu vi Chuẩn Thánh, thực lực chỉ dưới Thủy Kỳ Lân.

Chương 50

"Tìm kiếm cho ta thật kỹ!" "Thần thông của Nhị ca, ta đã nhìn thấy ở đây!" "Nơi đây, nhất định là sào huyệt của Chúc Cửu Âm đó!" "Dám ức hiếp Kỳ Lân Tộc ta, đáng giết!" Ánh mắt Hỏa Kỳ Lân lạnh lẽo.

Ngày đó, Chúc Cửu Âm đã giết con trai của Thủy Kỳ Lân, chém giết phân thân của Thủy Kỳ Lân.

Nhưng Kỳ Lân Tộc lại nhầm tưởng là do Long Tộc làm.

Vì thế đã triển khai cuộc chiến bất tử bất hưu với Long Tộc.

Kết quả là cách đây không lâu, mới biết Chúc Cửu Âm là một người khác.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm lại một lần nữa chém giết tu sĩ Kỳ Lân Tộc, cướp đoạt pháp bảo.

Thậm chí còn đánh bại Chúc Long.

Vì thế, Phong Kỳ Lân đã thi triển bí thuật, cuối cùng tìm ra một tia căn nguyên của Chúc Cửu Âm.

Lần này, Hỏa Kỳ Lân ra tay, là để trấn áp Chúc Cửu Âm.

Cuộc chiến cuối cùng của Tam Tộc sắp đến, tuyệt đối không thể có bất kỳ biến số nào ở bên ngoài.

"Phong Tổ giỏi phong thủy suy diễn, thần thông của hắn, không ai có thể sánh kịp!" "Vì Phong Tổ đã tìm thấy ở đây, vậy nhất định là ở đây!" "Tất cả hãy giữ vững tinh thần, tìm kiếm thật kỹ!" Một tu sĩ Đại La Kim Tiên lớn tiếng hô.

Các tu sĩ Kỳ Lân nghe vậy, lại im lặng tìm kiếm.

“Hỏa Tổ, truyền thuyết Chúc Cửu Âm đó đã đánh bại Chúc Long!” “Thực lực phi phàm, sào huyệt của hắn rốt cuộc có gì, ta không thể biết!” “Nếu tìm thấy, phải hành động như thế nào?” Có tu sĩ hỏi Hỏa Kỳ Lân.

“Chỉ có đồ sát!” “Ta Hỏa Kỳ Lân hoành hành Hồng Hoang, đừng so sánh ta với phế vật như Chúc Long!” “Thực lực của ta có được trong những trận nam chinh bắc chiến!” “Việc mà ta Hỏa Kỳ Lân muốn làm, ai dám ngăn cản?” “Thứ như Chúc Long, cũng xứng để so sánh với ta sao!” Hỏa Kỳ Lân vẻ mặt khinh thường.

Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc xưng bá thiên địa, Hỏa Kỳ Lân tính cách bạo táo, thích chinh chiến.

Vì thế, thực lực chỉ dưới Thủy Kỳ Lân.

Nhưng Chúc Long thì sao?

Chẳng phải là một gia hỏa chỉ biết tiềm tu, thậm chí còn phản bội Long Tộc.

Thực lực của gia hỏa đó, sao có thể so sánh với hắn.

Hỏa Kỳ Lân tự tin, thực lực của hắn, cử thế vô song.

“Tìm thấy rồi!” “Ở đây có kết giới!” Lúc này, một tu sĩ Kỳ Lân Tộc kinh hô.

Hắn đã tìm thấy nơi Chúc Cửu Âm rời đi ban đầu.

Vu Tộc, thừa hưởng sự sinh ra của thiên địa.

Thế giới trọc khí được Bàn Cổ Thần Điện bảo hộ, người ngoài căn bản không thể phát hiện, không thể tìm thấy.

Nhưng Chúc Cửu Âm xuất thế sớm, xuyên qua kết giới, cuối cùng đã để lại một số ẩn họa.

Bây giờ cuối cùng đã bị phát hiện.

“Tiểu tử, theo lão tổ vào!” Hỏa Kỳ Lân dẫn chúng Kỳ Lân xông vào.

Hắn muốn Chúc Cửu Âm phải trả giá.

Theo Kỳ Lân Tộc tiến vào thế giới trọc khí, họ nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

“Lão tổ, nơi đây khắp nơi đều là trọc khí, linh khí quỹ phạp!” “Chúng ta có cần rút lui không?” Một tu sĩ Kỳ Lân Tộc không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Toàn bộ là thế giới trọc khí, lần đầu tiên hắn thấy.

Ở một nơi như vậy, thực lực bị giảm sút rất nhiều.

Hơn nữa, thế lực của Chúc Cửu Âm, hoàn toàn không có đầu mối.

Tác chiến ở một nơi xa lạ, thực sự là đại kỵ.

“Thế giới trọc khí nhỏ nhoi, đây nhất định là trận pháp ở đây!” “Chỉ cần ta phá vỡ trận pháp là có thể khôi phục thanh minh!” “Thế giới này, lại có gì có thể ngăn cản bước chân của ta Hỏa Kỳ Lân!” Hỏa Kỳ Lân lạnh lùng hừ một tiếng, bước dài về phía trước.

Nếu về tay không, chẳng phải sẽ bị người khác cười rụng răng sao.

Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc thấy vậy, không khỏi cười khổ.

Nhưng Hỏa Kỳ Lân đã đi đầu, họ sao có thể lùi bước.

“Bố trận, theo kịp!” Có Đại La Kim Tiên chỉ huy đội ngũ.

Dọc đường đi, các tu sĩ Kỳ Lân Tộc đã chứng kiến những cảnh sắc chưa từng thấy.

Bất kể lúc nào, ở đâu, đều tràn ngập trọc khí.

Thậm chí, một cỏ một cây, đều do trọc khí sinh ra.

Hơn nữa, thế giới này, yên tĩnh đến đáng sợ.

Dường như không có sinh linh nào tồn tại.

Thực lực cũng liên tục bị áp chế.

“Kia, kia là gì?” Đột nhiên, có tu sĩ Kỳ Lân Tộc kinh hoàng.

Phát hiện phía trước, xuất hiện một tòa cung điện cao vút trời.

Cung điện cổ kính hoang lương, tràn ngập khí tức hỗn độn.

Mặc dù cách xa, nhưng lại cảm thấy uy áp khủng bố.

“Kia, kia có người!” Lại có tu sĩ kinh hô.

Phát hiện bên ngoài cung điện, có ba người đang bước đi.

Dường như đã phát giác sự tồn tại của Kỳ Lân Tộc.

Ba tu sĩ trực tiếp đi về phía vị trí của Kỳ Lân Tộc.

Nhanh chóng, hai bên đã gặp nhau.

“Kẻ nào, dám xông vào Bàn Cổ Thần Điện!” Chúc Dung toàn thân đỏ rực không nhịn được gào thét.

Ánh mắt hắn, không ngừng đánh giá các tu sĩ Kỳ Lân Tộc.

Những gia hỏa này, tuyệt đối không phải sinh linh của thế giới trọc khí.

“Bàn Cổ Thần Điện ư?” “Xem ra ta đã tìm thấy một nơi không tầm thường rồi!” Ánh mắt Hỏa Kỳ Lân lạnh lẽo.

Bàn Cổ, là tồn tại đã khai tịch thế giới Hồng Hoang.

Hắn không ngờ, tìm kiếm sào huyệt của Chúc Cửu Âm, lại tìm thấy Bàn Cổ Thần Điện.

Vậy thì, trong cung điện kia, nhất định có bảo vật.

Nói rồi, ánh mắt Hỏa Kỳ Lân sáng lên.

Mặc dù thực lực bị áp chế, nhưng Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh ba người cũng chỉ là Đại La Kim Tiên mà thôi.

Hắn có thực lực tuyệt đối để trấn áp Tổ Vu trước mắt.

"Các ngươi có biết Chúc Cửu Âm không?" Một tu sĩ Kỳ Lân Tộc quát hỏi.

"Nhị ca?" "Các ngươi biết Nhị ca sao?" Chúc Dung sững sờ.

"Đồ ngốc, những gia hỏa này rõ ràng là có ý đồ bất thiện!" "Nhất định là kẻ thù của Nhị ca!" Huyền Minh nhắc nhở.

"Kẻ thù của Nhị ca ư?" "Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi, dám xông vào địa bàn Vu Tộc, ta thấy các ngươi tìm chết!" Chúc Dung gào thét.

Thập Nhị Tổ Vu, là một thể.

Kẻ thù của Chúc Cửu Âm, chính là kẻ thù của hắn.

Trong nháy mắt một luồng thanh thế khủng bố tỏa ra từ trên người hắn, thiên địa phong vân biến sắc.

Hùng hùng liệt diễm bùng cháy trên người hắn, khoảnh khắc này, Chúc Dung dường như đã hóa thành thần ma trong ngọn lửa.

Ngay cả tu sĩ Kỳ Lân Tộc, trước hung uy của Chúc Dung, cũng cảm thấy run rẩy.

"Dám chơi lửa trước mặt lão tổ!" "Múa rìu qua mắt thợ!" Hỏa Kỳ Lân vẻ mặt khinh thường.

Trên người, hiện ra hùng hùng liệt diễm, muốn ra tay.

"Lão tổ, để ta!" "Đại La Kim Tiên nhỏ nhoi mà thôi!" Lúc này, một tu sĩ Đại La Kim Tiên Bát Chuyển bước ra.

Hỏa Kỳ Lân, đó là lão tổ.

Hiện tại, kẻ địch lại dính dáng đến Bàn Cổ, chỉ sợ không phải

người thường.

Tốt nhất là ra tay trước để dò xét nội tình.

Nếu Hỏa Kỳ Lân ra tay, không biết sâu cạn mà lại bị thiệt thì sao?

Vậy thì thể diện của Kỳ Lân Tộc sẽ để vào đâu!

"Tốt, vậy để ngươi chơi đùa với hắn!" Hỏa Kỳ Lân gật đầu.

Hỏa Đức, là thân tín của hắn.

Thực lực trong Kỳ Lân Tộc, cũng thuộc hàng thượng du.

Đối thủ chỉ là một vài tồn tại Đại La Kim Tiên Ngũ Lục Chuyển.

Hắn tin Hỏa Đức đủ sức.

"Hừ, vậy để lão tử chơi đùa với ngươi!" "Huyền Minh, đi tìm Đại ca!" Chúc Dung lạnh lùng hừ một tiếng.

Bước chân đạp mạnh, trực tiếp hiển hóa ra Tổ Vu Chân Thân.

Sát khí khủng bố tỏa ra trên người, bao phủ thiên địa.

Bất kỳ kẻ nào dám xâm phạm Bàn Cổ Thần Điện, đều phải chết.

Bất kỳ kẻ nào là kẻ thù của Vu Tộc, đều phải chết!

"Về Chân Thân, Kỳ Lân Tộc ta không sợ bất kỳ ai!" Hỏa Đức trực tiếp hiển hóa Kỳ Lân Chân Thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp tế ra Kỳ Lân Ấn hung hăng trấn áp về phía Chúc Dung.

"Nói hay lắm!" "Tiếp một quyền của lão tử!" Chúc Dung gào thét một tiếng.

Hùng hùng liệt diễm quấn quanh trên tay, hung hăng một quyền đánh về phía Hỏa Đức.

Một quyền, như tinh thần rơi xuống, khủng bố dị thường.

Chỉ là, Hỏa Đức lại lộ ra một tia khinh thường.

"Sức mạnh nhục thân, không đáng nhắc tới!" "Đại La Kim Tiên Lục Chuyển nhỏ nhoi, căn bản không biết chân chính vĩ lực!" Hỏa Đức cười lạnh.

Chương 51

Diệu pháp thi triển, Kỳ Lân Ấn càng hung uy vô hạn.

“Oanh!” Một tiếng cự hưởng, quyền của Chúc Dung trực tiếp đánh vào Kỳ Lân Ấn.

Lập tức, đại địa rung chuyển, bụi trần bay tứ tán.

Thậm chí, Kỳ Lân Ấn trực tiếp bị một quyền đánh bay.

“Không thể nào!” “Nhục thân, mạnh đến vậy sao?” Hỏa Đức chấn kinh.

Kỳ Lân Ấn lại bị phá dễ dàng như vậy?

Chỉ là, chưa kịp hoàn hồn.

Thế quyền của Chúc Dung không giảm, trong nháy mắt đã nhấn chìm hắn.

“Oanh!” Một tiếng cự hưởng, tiên huyết bắn tứ tung.

“Một, một quyền ư?” “Gia hỏa này một quyền đã đánh nát Hỏa Đức?” “Không thể nào, Hỏa Đức là Đại La Kim Tiên Bát Chuyển mà!” “Gia hỏa này không phải là Đại La Kim Tiên Lục Chuyển sao!” “Nhục thân Kỳ Lân Tộc ta cực mạnh vô cùng, lại bị một quyền đánh nát sao?” Tu sĩ Kỳ Lân Tộc kinh hô.

Sắc mặt tái nhợt, ánh mắt đầy vẻ không thể tin được.

Hỏa Đức, bị một quyền đánh chết?

Duy nhất Hỏa Kỳ Lân, sắc mặt trầm thấp.

“Trả mạng cho ta!” Hỏa Kỳ Lân hàm nộ ra tay. "Lấy mạng ta!" Hỏa Kỳ Lân ngang nhiên xuất thủ.

Chỉ thấy hắn tế ra một viên châu tử, châu tử tỏa ra ngũ sắc thần quang, tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong khoảnh khắc, viên châu tử đã đánh trúng Chúc Dung, trực tiếp đánh bay Chúc Dung ra xa. "Chẳng qua cũng chỉ đến thế!" Hỏa Kỳ Lân cười lạnh.

Hắn vung tay vồ một cái, trên không trung một đạo Kỳ Lân Ấn từ trên trời giáng xuống.

Thừa lúc bệnh mà lấy mạng!

Hắn muốn một kích chém giết Chúc Dung. "Phóng tứ, chớ càn rỡ tại Bàn Cổ Thần Điện!" Cộng Công thấy Chúc Dung bị thương, trực tiếp vung tay triệu ra hồng lưu ngập trời.

Dòng nước lớn trực tiếp nhấn chìm diện tích cả trăm vạn dặm.

Hồng lưu băng lãnh dường như muốn nhấn chìm tất cả.

Thậm chí, không ít tu sĩ Kim Tiên bị nhấn chìm trong hồng lưu, trực tiếp bị dìm chết.

Cái Kỳ Lân Ấn kia cũng bị hồng lưu chặn lại. "Thần thông hệ thủy lợi hại thật!" Ánh mắt Hỏa Kỳ Lân chợt lạnh, trực tiếp tế ra một mặt cờ xí.

Cờ xí che trời lấp đất, tà ma tránh lui, vạn pháp bất xâm.

Lá cờ này vừa xuất hiện, hồng lưu lập tức bị khống chế.

Đó chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ là, Hỏa Kỳ Lân tuy rằng áp chế được Chúc Dung và Cộng Công, nhưng lại ẩn ẩn cảm thấy không ổn.

Hắn đã có tu vi Chuẩn Thánh ngũ chuyển.

Mà giờ đây đối phó hai Đại La lại chật vật đến thế sao?

Trong Trọc Khí thế giới, thực lực của hắn đã bị suy yếu quá mức rồi.

Thậm chí chỉ có thể phát huy ra một nửa thực lực.

Vả lại, vừa rồi lại có một nữ tử rời đi, dường như là đi gọi viện thủ.

Nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Một ý niệm hiện lên trong đầu Hỏa Kỳ Lân.

Hắn kiêu ngạo tự phụ, nhưng không có nghĩa là một kẻ ngốc. "Huynh đệ, tên này khó nhằn đấy!" "Xem ra chúng ta cần liên thủ rồi!" Chúc Dung hoàn hồn, trong ánh mắt tỏa ra vô tận lửa giận.

Hỏa Kỳ Lân đáng chết, dám ngầm... "Được, hãy để tên xâm nhập kia biết sức mạnh của hậu duệ Bàn Cổ chúng ta!" Cộng Công ha ha cười lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người trực tiếp hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Chỉ là kẻ xâm nhập bé nhỏ, sao có thể khiến hậu duệ Bàn Cổ lùi bước.

Mà Huyền Minh cũng đã đi thông tri các Tổ Vu khác, các huynh đệ sẽ nhanh chóng hội tụ, sao có thể để Hỏa Kỳ Lân càn rỡ. "Không biết sống chết." Hỏa Kỳ Lân trực tiếp dẫn động toàn thân pháp lực.

Hai bên trong nháy mắt chiến thành một đoàn. "Phanh phanh phanh!" Mỗi tiếng động vang lên, đều có dư kình pháp lực có thể nhìn thấy bằng mắt thường, tựa như sóng gợn vọt về bốn phía.

Những kẻ có thực lực yếu kém của Kỳ Lân Tộc trực tiếp tan thành tro bụi.

Chỉ là, Chúc Dung tuy rằng trời sinh chưởng khống hỏa diễm, nhưng thực lực hiện tại dù sao cũng không cao, Cộng Công lại càng bị khắc chế.

Dưới những đòn tấn công cuồng bạo của Hỏa Kỳ Lân, sau một hồi giao thủ, hai người trực tiếp bị Hỏa Kỳ Lân trấn áp. "Chỉ là lũ kiến hôi, cũng dám khiêu chiến Kỳ Lân Tộc ta!" "Giết xong các ngươi, bản tọa sẽ đi giết Chúc Cửu Âm!" "Chết đi!" Hỏa Kỳ Lân một lần nữa phát động Kỳ Lân Ấn.

Khoảnh khắc này, Cộng Công và Chúc Dung không khỏi tuyệt vọng.

Thực lực chênh lệch quá lớn rồi.

Cả hai đã quá chủ quan, thậm chí còn không kịp kéo dài thời gian để huynh đệ đến.

Nhưng, đúng lúc này.

Một cỗ uy áp khủng bố bỗng tản ra. "Kẻ nào dám thương huynh đệ ta!" Chỉ thấy thần quang chợt lóe, Lạc Bảo Kim Tiền trực tiếp vọt tới đánh vào Kỳ Lân Ấn.

Cùng lúc đó, từ đằng xa, Chúc Cửu Âm đang giá ngự Chúc Long.

Trên người hắn tỏa ra thần uy vô tận.

Khoảnh khắc này, thế giới dường như chìm vào sự tịch tĩnh quỷ dị, thời gian dường như đã ngừng lại.

Tất cả mọi thứ đều như một bức ảnh đen trắng bị đóng băng.

Thậm chí, các tu sĩ Kỳ Lân Tộc đều cảm thấy thân thể cứng ngắc, không thể cử động, không thể hô hấp.

Mồ hôi lạnh chảy ròng trên người tất cả mọi người.

Hỏa Kỳ Lân nghe vậy nhìn sang, không khỏi đại kinh thất sắc.

"Chúc Long!" Hắn đã thấy, Chúc Long xuất hiện tại Trọc Khí thế giới.

Trên đầu Chúc Long, đứng sừng sững một nam tử bá đạo.

Mái tóc nam tử bay lượn theo gió, thật sự tiêu sái bất kham.

Hắn cứ đứng đó, khiến người ta cảm thấy tự ti hổ thẹn.

Thậm chí, không nhịn được muốn quỳ bái dưới chân hắn. "Lấy Chúc Long làm tọa kỵ!" "Chúc Cửu Âm!" Trên mặt Hỏa Kỳ Lân lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Đó là Chúc Long của Long Tộc a, một trong Tứ Đại Thủy Tổ của Long Tộc.

Lại bị người ta coi làm tọa kỵ.

Chúc Cửu Âm, quả thực quá đáng sợ rồi! "Không sai, bản tôn chính là Chúc Cửu Âm!" "Hỏa Kỳ Lân, ngươi dám xâm phạm lãnh địa Vu Tộc ta, làm thương huynh đệ ta!" "Bản tôn nên cười ngươi vô tri, hay là cuồng vọng đây?" Ánh mắt Chúc Cửu Âm băng lạnh.

May mắn thay hắn từ bên ngoài trở về Bàn Cổ Thần Điện, nếu chậm một bước, Vu Tộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Chúc Dung và Cộng Công sẽ bị chém giết!

Vu Yêu Lượng Kiếp chưa bắt đầu, Thập Nhị Tổ Vu lại không đủ.

Vậy thì, làm sao mà nghịch thiên cải mệnh được!

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm có thể nói là phẫn nộ đến cực điểm.

Thân hình Chúc Long khẽ động, bay đến bên cạnh Chúc Dung và Cộng Công. "Nhị ca đã về!" Chúc Dung và Cộng Công đứng dậy, trên mặt mang theo một tia hổ thẹn.

Suýt chút nữa thì bị chém giết.

Cùng lúc đó, họ tò mò đánh giá Chúc Cửu Âm và Chúc Long.

Mấy vạn năm không gặp, không thể nhìn thấu khí tức của Chúc Cửu Âm.

Lấy Chúc Long làm tọa kỵ, quả thật uy phong vô hạn.

Chúc Dung và Cộng Công đều không khỏi hâm mộ. "Ừm, ta đã về!" "Tạm lui sau, hôm nay để bản tôn giải quyết tu sĩ Kỳ Lân Tộc!" Chúc Cửu Âm từ trên Chúc Long bước xuống.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Hỏa Kỳ Lân, khiến Hỏa Kỳ Lân càng thêm kiêng kỵ.

Nếu chỉ có một mình Chúc Long, Hỏa Kỳ Lân sẽ không sợ hãi.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại lấy Chúc Long làm tọa kỵ, điều này có nghĩa là thực lực của Chúc Cửu Âm còn trên cả Chúc Long.

Nếu hai người liên thủ, cộng thêm thực lực hiện tại đang bị trọc khí áp chế.

E rằng, nguy hiểm rồi. "Chúc Cửu Âm, Kỳ Lân Tộc ta cùng ngươi không oán không cừu." "Vì sao lại giết tộc nhân của ta?" Hỏa Kỳ Lân chuyển dời sự chú ý.

Ánh mắt hắn không ngừng đánh giá Chúc Cửu Âm.

Trên người pháp lực dao động. "Giết thì đã giết, lẽ nào giết người cần lý do?" Chúc Cửu Âm ngạo nhiên nói.

Lời vừa dứt, thiên địa lại lần nữa chìm vào một mảnh trầm tịch.

Chương 52

Giết thì đã giết, căn bản không cần lý do.

Quả thật cuồng vọng bá đạo.

Khiến Hỏa Kỳ Lân không khỏi nghẹn lời, căn bản không biết làm sao để tiếp lời Chúc Cửu Âm.

Chỉ đành đưa mắt nhìn về phía Chúc Long.

Chiến đấu, khó tránh khỏi rồi.

Nhưng, nhất định phải tìm một đường sống. "Chúc Long, dù sao ngươi cũng là một trong Tứ Tổ Long Tộc!" "Luân làm tọa kỵ, không cảm thấy mất mặt sao?" Hỏa Kỳ Lân chất vấn. "Hỏa Kỳ Lân, không cần khích tướng ta!" "Có thể trở thành tọa kỵ của Chủ thượng, đó là vô thượng hạnh vận của bần đạo!" "Ngươi thì sao, ngay cả tư cách trở thành tọa kỵ của Chủ thượng cũng không có." Chúc Long trực tiếp phớt lờ Hỏa Kỳ Lân. "Hừ, bần đạo ta sẽ không lấy việc trở thành tọa kỵ làm vinh hạnh!" "Ngươi cũng đừng quá ngông cuồng, không phải cứ ỷ đông người là được đâu!" "Chúc Cửu Âm, ngươi dám một trận đối quyết một chọi một không?" Hỏa Kỳ Lân lạnh lùng hừ một tiếng.

Trong lòng, hắn vô cùng uất ức.

Hoành hành Hồng Hoang nhiều năm, bao giờ hắn phải chịu loại ủy khuất này. "Xùy xùy xùy, Hỏa Kỳ Lân, thật là không biết xấu hổ." "Mấy vạn tu sĩ bên ngươi, nhà ta có mấy người!" "Rốt cuộc ai nhiều người hơn?" "Ta thấy, ngươi sợ rồi thì có!" Cửu Vĩ Hồ không nhịn được phản bác.

Hỏa Kỳ Lân, thật sự là mở mắt nói bừa.

Bị Cửu Vĩ Hồ trực tiếp vạch trần mà tát vào mặt, sắc mặt Hỏa Kỳ

Lân không khỏi lại trầm xuống một lần nữa. "Tiểu hồ ly, không cần nhiều lời với hắn!" "Kẻ này, ngay cả tư cách động thủ với bản tôn cũng không có!" "Tự giải quyết đi, đừng làm bẩn tay bản tôn!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Lời lẽ giữa chừng, phong khinh vân đạm, nhưng lại mang theo mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Khiến các tu sĩ Kỳ Lân Tộc lại một lần nữa kinh hãi.

Chúc Cửu Âm, quả thật quá ngông cuồng rồi.

Lại bắt lão tổ của họ tự sát! "!@##¥¥" Khoảnh khắc này, tâm trạng Hỏa Kỳ Lân sụp đổ.

Mẹ nó, không cần mặt mũi nữa sao?

Nếu là trước kia, hắn đã trực tiếp xông lên cho một trận tát tai rồi.

Chỉ là bây giờ, hắn có dám sao?

Một mình đấu với hai người, hắn không có bản lĩnh đó. "Hỗn đản, ngươi nghĩ ngươi là ai!" "Dám vũ nhục lão tổ của ta!" "Chết đi cho ta!" Có tu sĩ Kỳ Lân Tộc không thể chịu đựng được sự sỉ nhục, trực tiếp phẫn nộ xông về phía Chúc Cửu Âm.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo.

Chúc Cửu Âm một cước đá ra, trong nháy mắt, vô số cước kình sắc bén như đao, tựa như cuồng phong quét lá rụng.

Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc bị đánh trúng, nhao nhao bay ngược ra ngoài, máu tươi bắn tung tóe. "Không thể nào?

Lại miểu sát ư?" "Một đòn đã giết chết nhiều đồng bạn của ta như vậy sao?" "Ngay cả Đại La Kim Tiên cũng bị miểu sát ư?" "Không thể nào, rốt cuộc tên này là quái vật từ đâu chui ra vậy!" Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc kinh hãi, sắc mặt tái nhợt.

Chúc Cửu Âm quả thật quá mạnh rồi.

Một kích tùy ý, bọn họ ngay cả tư cách chống đỡ cũng không có.

Không thể tin được, Kỳ Lân Tộc lại yếu ớt đến thế.

Sắc mặt Hỏa Kỳ Lân càng lúc càng âm trầm. "Chuyện hôm nay, xem ra không thể kết thúc êm đẹp rồi!" "Chúc Cửu Âm, hà tất phải xuất thủ với hậu bối, có bản lĩnh thì cùng bản tôn đường đường chính chính một trận chiến!" Giọng Hỏa Kỳ Lân trầm thấp, liệt diễm hùng hùng từ trên người hắn tỏa ra.

Đã động thủ, rút lui là không thể.

Chỉ có dùng kích tướng pháp, buộc Chúc Cửu Âm đơn độc ra chiến.

Đây là một đường sinh cơ cuối cùng. "Thiết, nói trắng ra là sợ ta và Chúc Long liên thủ chứ gì?" "Hậu duệ Bàn Cổ chúng ta, đội trời đạp đất, muốn chiến thì chiến!" "Hà tất phải liên thủ với người khác!" "Lời thỉnh cầu của ngươi, bản tôn chuẩn rồi!" Chúc Cửu Âm không thèm để ý.

Mục đích của Hỏa Kỳ Lân quá trực tiếp rồi.

Chỉ là, điều đó thì sao chứ?

Đây là địa bàn của hắn, đừng nói Hỏa Kỳ Lân chỉ là Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân cũng phải cẩn trọng mà sống. "Còn gọi là thỉnh cầu?" "Hỗn đản, ngươi xem thường ai vậy!" Hỏa Kỳ Lân bỗng nhiên đại nộ.

Hắn đã gặp không ít kẻ cuồng vọng, nhưng cuồng vọng như Chúc Cửu Âm thì là lần đầu tiên.

Dù sao hắn cũng là một trong những lão tổ của Kỳ Lân Tộc.

Thần thái cao cao tại thượng của Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, lời nói khinh thường giữa chừng khiến Hỏa Kỳ Lân phát điên.

Trong cơn bạo nộ, Hỏa Kỳ Lân trực tiếp xuất thủ.

Chỉ thấy thần quang chợt lóe, một viên bảo châu mang theo sức mạnh của một phương thế giới ném về phía Chúc Cửu Âm.

Thanh thế vô cùng lớn, nếu bị đánh trúng, e rằng ngũ hồ tứ hải đều sẽ tan thành tro bụi. "Nhị ca, cẩn thận!" Chúc Dung không nhịn được nhắc nhở.

Vừa rồi, hắn bị pháp bảo đánh lén, chịu thiệt lớn. "Chỉ là một lương phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không đáng nhắc tới!" Chúc Cửu Âm thong dong vươn tay, động tác vô cùng chậm rãi.

Dường như, hắn căn bản không để pháp bảo đó vào mắt. "Không biết sống chết, lại muốn dùng nhục thân đón đỡ pháp bảo của ta!" "Chết đi!" Hỏa Kỳ Lân cười lạnh.

Sát Thần Châu tuy rằng chỉ là lương phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại có thần thông, có thể đoạt lấy ngũ cảm lục thức của người khác.

Một kích mang theo sức mạnh của một phương thế giới, khiến kẻ địch không thể phòng bị!

Chúc Cửu Âm muốn chết!

Nhất định phải để hắn vì sự cuồng vọng của mình mà trả giá đắt!

Hỏa Kỳ Lân gia tăng pháp lực xuất ra, muốn một kích bạo sát Chúc Cửu Âm.

Nhưng, khi Sát Thần Châu tiến gần đến Chúc Cửu Âm, nó như thể dừng lại.

Dường như, thời gian đã ngừng lưu chuyển, Sát Thần Châu cứ

lẳng lặng trôi nổi giữa không trung. "Không thể nào!" Hỏa Kỳ Lân cảm thấy rợn tóc gáy.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Kể từ khi Hỏa Kỳ Lân xuất đạo, hắn chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy.

Sát Thần Châu có ưu thế là pháp bảo tốc độ.

Nhưng bây giờ nó lại lơ lửng trước người Chúc Cửu Âm, đừng nói là đánh trúng Chúc Cửu Âm, đánh một con ốc sên cũng khó khăn.

Hỏa Kỳ Lân bản năng cảm thấy không ổn, tu vi đến cảnh giới của hắn, trực giác trong lòng tự nhiên cực kỳ chuẩn xác.

Không hề do dự, Hỏa Kỳ Lân vội vàng triệu hồi pháp bảo.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, Hỏa Kỳ Lân thổ ra một ngụm máu tươi.

Trong ánh mắt kinh hãi của hắn, bàn tay Chúc Cửu Âm vươn ra trực tiếp nắm lấy Sát Thần Châu.

Mặc cho hắn thi triển pháp lực thế nào, vẫn không thể lay chuyển mảy may. "Hỏa Kỳ Lân, ta khuyên ngươi đừng phí sức vô ích!" "Nhục thân Chủ nhân cường đại vô cùng, thời gian pháp tắc của hắn còn trên cả ta!" "Pháp bảo đã bị đoạt đi, đừng hòng lấy lại!" Chúc Long lắc đầu.

Ban đầu hắn cũng giống Hỏa Kỳ Lân, cuồng vọng trước mặt Chúc Cửu Âm.

Thậm chí coi thường nhục thân của Chúc Cửu Âm.

Nhưng trên thực tế, nhục thân của Chúc Cửu Âm giống như một cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhục thân được Bàn Cổ ân trạch, Tiên Thiên Chí Bảo không xuất

hiện, căn bản không làm gì được Chúc Cửu Âm.

Hắn đơn giản là một cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đang đi lại trên nhân gian.

Chỉ bằng một tay, đã đủ khiến đa số người trong Hồng Hoang phải bó tay.

Dù sao, Tiên Thiên Chí Bảo cực kỳ hiếm có.

Ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó mà sở hữu.

Coi thường nhục thân của Chúc Cửu Âm, quả thật là không biết điều.

Kinh ngạc trước sự cường đại của nhục thân Chúc Cửu Âm, đồng thời Chúc Long cũng chấn kinh vì sự chưởng khống sức mạnh thời gian của Chúc Cửu Âm.

Việc Chúc Cửu Âm vận dụng sức mạnh thời gian quả thật khiến hắn mở rộng tầm mắt, có thể khiến thời gian quanh mình ngừng lại.

Như vậy, nếu sức mạnh thời gian không bị phá, ai có thể làm thương nhục thân của Chúc Cửu Âm?

Không, đến mức độ này, Chúc Long tự nhận không làm được.

Chúc Cửu Âm, quả nhiên là một yêu nghiệt. "Thôi được rồi, đừng phí lời với phế vật đáng thương đó nữa." "Bảo bối này không tệ, hãy cầm lấy, xóa bỏ nguyên thần ấn ký rồi ban cho Cửu Vĩ Hồ." Chúc Cửu Âm ném Sát Thần Châu cho Chúc Long, để hắn xóa bỏ nguyên thần ấn ký.

Dù sao, Chúc Cửu Âm không thông Đạo pháp, ngoại trừ hủy diệt pháp bảo, căn bản không biết làm thế nào để xóa bỏ ấn ký của chủ nhân pháp bảo. "Đa tạ Chủ nhân!" "Chúc Long tiền bối, ngài nhớ cố gắng nhé!" Cửu Vĩ Hồ vẻ mặt vui vẻ, quả nhiên theo Chúc Cửu Âm

thì sẽ không sai.

Chỉ cần không vội, pháp bảo cuối cùng rồi sẽ có!

Cảnh tượng này càng khiến Hỏa Kỳ Lân thổ huyết.

Chúc Cửu Âm cướp pháp bảo của hắn, rồi lại chuyển tay tặng cho người khác sao?

Ý gì đây?

Coi thường pháp bảo của hắn?

Coi thường hắn?

Phẫn nộ, bốc cháy trong lòng Hỏa Kỳ Lân. "Chúc Cửu Âm!" "Hôm nay, ta với ngươi bất tử bất hưu!" Hỏa Kỳ Lân gào thét.

Chương 53

Trên người hắn tỏa ra vô tận hỏa diễm, xông thẳng lên trời.

Nếu ánh mắt có thể giết người, khoảnh khắc này, e rằng Chúc Cửu Âm đã chết vô số lần rồi. "Ngươi chết, nhưng bản tôn ngay cả một sợi lông cũng sẽ không bị tổn hại!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Hỏa Kỳ Lân quả thật không biết sống chết.

Nếu ở bên ngoài, hắn có thể so tài một phen.

Nhưng ở đây là đâu?

Đây là Bàn Cổ Thần Điện.

Nơi đây không chỉ có uy áp của Bàn Cổ, mà còn có trọc khí ngập trời.

Trọc khí, đối với tu sĩ mà nói đơn giản là thuốc độc.

Tu sĩ Hồng Hoang khi tiến vào đây, thực lực sẽ bị tổn hại, bị áp chế.

Ngay cả Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Đây cũng là lý do vì sao sau Vu Yêu chi chiến, các Tổ Vu trở về Bàn Cổ Thần Điện mà Thánh Nhân cũng không dám truy sát.

Ai lại muốn đến một nơi mà thực lực bị tổn hại chứ.

Không chỉ có vậy, trong lãnh địa Bàn Cổ Thần Điện, Vu Tộc còn được Bàn Cổ ân trạch.

Thực lực của Vu Tộc sẽ đại tăng.

Với sự chênh lệch này, Chúc Cửu Âm căn bản không thèm để mắt đến Hỏa Kỳ Lân.

Lời vừa dứt, Hỏa Kỳ Lân càng thêm phẫn nộ.

Bao giờ hắn từng bị người khác coi thường đến thế.

Chỉ là, khi hắn ngưng tụ pháp lực chuẩn bị tấn công một lần nữa.

Lại phát hiện Chúc Cửu Âm đã biến mất. "Bản tôn cũng sẽ không bắt nạt ngươi!" "Để ngươi ba chiêu!" Khoảnh khắc tiếp theo, âm thanh của Chúc Cửu Âm vang lên sau lưng Hỏa Kỳ Lân.

Khoảnh khắc này, Hỏa Kỳ Lân chỉ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy.

Tốc độ của Chúc Cửu Âm thật quá nhanh!

Hắn đã là tu vi Chuẩn Thánh lục chuyển, vậy mà không hề cảm giác được.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm còn mạnh hơn hắn rất nhiều?

Một tồn tại có tốc độ khiến người ta không thể dò xét, làm sao mà đánh đây?

Khoảnh khắc này, Hỏa Kỳ Lân không khỏi cảm thấy đắng chát.

Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc kia càng kinh hãi. "Ta không nghe lầm chứ?

Tên kia lại muốn nhường lão tổ ba chiêu sao?" "Hỗn đản, hắn thuần túy đang đùa giỡn Hỏa Tổ!" "Đáng ghét thật, Kỳ Lân Tộc ta xưng bá thiên địa, hôm nay lại sa cơ đến nông nỗi này!" Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc chỉ cảm thấy uất ức vô cùng.

Bọn họ là Tam Tộc cao cao tại thượng.

Bây giờ, lại bị người ta tùy ý chà đạp dưới chân.

Niềm kiêu hãnh của họ không cho phép.

Lòng tự tôn của họ không cho phép. "Lão tổ, để chúng con lên đi!" "Kỳ Lân Tộc, thà chết cũng không muốn bị vũ nhục!" Các tu sĩ Kỳ Lân

Tộc phẫn nộ gào thét, âm thanh chấn động màng tai.

Đó là sĩ khí coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không khỏi gật đầu.

Không hổ là một trong Tam Tộc!

Quả nhiên đủ ngạo khí!

Chỉ đáng tiếc, đã đắc tội với hắn, chung quy cũng chỉ có một con đường chết. "Ba chiêu, cơ hội cuối cùng của ngươi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói. "Ha ha ha!" Hỏa Kỳ Lân ha ha cười lớn, cười trong cơn phẫn nộ tột cùng. "Hỏa Kỳ Lân ta một đời, tung hoành Hồng Hoang, không sợ hãi bất cứ điều gì!" "Lại bị ngươi coi thường đến thế này!" "Chúc Cửu Âm, ngươi mạnh, ngươi cuồng!" "Nhưng, ý chí của Kỳ Lân Tộc ta, không thể vũ nhục!" "Chết đi!" Hỏa Kỳ Lân điên cuồng gào thét.

Ý chí của các tu sĩ Kỳ Lân Tộc đã bị hun đúc.

Kỳ Lân Tộc, vĩnh không nói bại.

Không hề do dự, cánh tay phải của Hỏa Kỳ Lân trực tiếp hiển hóa Kỳ Lân Ấn.

Sau đó hắn phản thủ một kích bổ về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm mạnh, cuồng.

Nhưng thì sao chứ.

Kỳ Lân Tộc, thà chết chứ không chịu vũ nhục. "Phanh!" Một tiếng động lớn vang lên, đất rung núi chuyển.

Hỏa Kỳ Lân chỉ cảm thấy Kỳ Lân Ấn đánh vào một thần binh kiên cố bất khả phá.

Hắn nhìn kỹ, lại phát hiện đó là lồng ngực Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm chịu một kích đó, ngay cả một tia biểu cảm đau đớn cũng không có.

Dường như, công kích của hắn, căn bản không đáng nhắc tới. "Một chiêu!" Chúc Cửu Âm giơ tay.

Lập tức, động tác đó khiến Hỏa Kỳ Lân sợ hãi vội vàng bay xa vạn dặm.

Ánh mắt hắn, đầy vẻ kiêng kỵ nhìn Chúc Cửu Âm. "Đừng căng thẳng, bản tôn chỉ phủi phủi bụi thôi mà!" Chúc Cửu Âm thong dong phủi phủi ngực.

Khoảnh khắc này, Hỏa Kỳ Lân không khỏi có chút tuyệt vọng.

Chúc Cửu Âm mạnh đến mức đáng sợ!

Hắn thậm chí còn không phá được phòng ngự.

Trong chốc lát, thiên địa lại lần nữa chìm vào sự trầm tịch quỷ dị.

Một cơn gió lạnh thổi qua, khiến Hỏa Kỳ Lân không khỏi rùng mình.

Chúc Cửu Âm quá mạnh rồi.

Mạnh đến mức khiến hắn cảm thấy kinh khủng, tuyệt vọng.

Ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng không cho hắn cảm giác sâu không lường được như thế.

Rốt cuộc tên quái vật này từ đâu chui ra vậy? "Còn hai chiêu, ngươi không mau nắm bắt sao?" Chúc Cửu Âm nhắc nhở. "Đáng ghét, quá ức hiếp người khác!" Hỏa Kỳ Lân gầm lên giận dữ.

Chúc Cửu Âm quả thật quá ức hiếp người khác.

Từ trước đến nay chưa từng có ai dám coi thường, đùa giỡn hắn như vậy.

Nhất định phải khiến Chúc Cửu Âm phải trả giá đắt.

Một tiếng gào thét, chỉ thấy Hỏa Kỳ Lân trực tiếp hóa ra Kỳ Lân Tộc chân thân.

Trên người liệt diễm hùng hùng, cuồn cuộn lan ra cả vạn dặm.

Khoảnh khắc này, pháp lực của hắn vận chuyển đến cực hạn.

Thậm chí, màu sắc của hỏa diễm đã biến thành màu tím.

Không gian xung quanh trực tiếp bị hỏa diễm thiêu đốt đến vặn vẹo.

Khoảnh khắc này, thiên địa dường như đã hóa thành một thế giới dị hỏa.

Ngọn lửa này, có thể thiêu đốt thiên địa, thiêu rụi vạn vật. "Chết đi!" Hỏa Kỳ Lân dốc hết toàn lực. "Chết đi!" Hỏa Kỳ Lân dốc hết toàn lực, đặt cược ý chí bất bại.

Đặt cược vinh quang cả đời.

Hôm nay, nhất định phải giết Chúc Cửu Âm.

Nhưng, đối mặt với Hỏa Kỳ Lân đã hợp nhất với Kỳ Lân Ấn.

Chúc Cửu Âm vẫn không hề lay động. "Hạt gạo nhỏ nhoi, cũng dám tranh sáng với nhật nguyệt!" Chúc Cửu Âm cười lạnh một tiếng.

Trên tay hắn ngưng tụ một đạo thần quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, một ngón tay điểm ra, lập tức địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Hàng ức vạn đạo chỉ kình đánh ra với thế hủy thiên diệt địa, thiên địa phong vân biến sắc.

Đó chính là Tam Phân Thần Chỉ, uy lực mười vạn hỏa cấp. "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, thân thể Hỏa Kỳ Lân một lần

nữa bị đánh bay.

Khoảnh khắc này, Hỏa Kỳ Lân triệt để ngây người.

Một kích toàn lực của hắn, lại bị hóa giải đơn giản đến vậy sao?

Chúc Cửu Âm, rốt cuộc mạnh đến mức nào. "Không thể nào!" "Hỏa Tổ bị một chiêu đánh bay ư?" "Rốt cuộc tên này là quái vật từ đâu chui ra vậy?" Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc tâm kinh đảm chiến.

Nhìn thân ảnh Chúc Cửu Âm giống như Ma Thần, họ chỉ cảm thấy từng trận lạnh lẽo.

Chẳng lẽ, hôm nay phải bỏ mạng tại đây sao? "Quả nhiên, Chủ thượng thiên hạ vô địch!" "Không ai là đối thủ của Chủ thượng!" "Chủ nhân, đánh nát đầu chó Hỏa Kỳ Lân đi!" Cửu Vĩ Hồ kêu lên yểu điệu.

Chương 54

Cộng Công và Chúc Dung lại càng nhìn nhau.

Khoảng cách, dường như có chút lớn.

Ban đầu Chúc Cửu Âm rời Bàn Cổ Thần Điện, thực lực chỉ hơn bọn họ một chút.

Nhưng bây giờ, hắn lại đánh bại Hỏa Kỳ Lân một cách dễ dàng.

Mấy vạn năm qua, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Khoảng cách giữa Chúc Cửu Âm và bọn họ, quả thật quá lớn rồi.

Giữa những lời bàn tán của mọi người, trong đống phế tích, một tiếng nổ vang lên.

Hỏa Kỳ Lân một lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người, chỉ là toàn thân máu me, vô cùng chật vật. "Ngươi còn một chiêu cuối cùng." Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói. "Đừng quá đắc ý quên hình!" Hỏa Kỳ Lân phun ra một ngụm tinh huyết, toàn thân pháp lực bùng cháy đến cực hạn.

Khoảnh khắc này, một lực lượng kinh khủng tản ra từ trên người Hỏa Kỳ Lân.

Trong nháy mắt, Hỏa Kỳ Lân hóa thành Kỳ Lân chân thân cao năm mươi vạn trượng.

Thần uy bao trùm thiên địa, trên người hắn, hỏa diễm nhe nanh múa vuốt, phong tỏa toàn bộ thời không xung quanh. "Hỡi các hài nhi, hãy trợ ta một tay!" "Kỳ Lân Đại Trận!" Hỏa Kỳ Lân gào thét.

Lập tức, các tu sĩ Kỳ Lân Tộc đồng loạt hưởng ứng. "Hồn về quy vị, nhập Kỳ Lân ta, chung sinh bất hối..." Bài ca cổ kính bi thương

vang lên từ miệng các tu sĩ Kỳ Lân Tộc.

Trên người họ tản ra từng trận khí tức huyền diệu.

Khoảnh khắc này, khí tức của họ quỷ dị liên kết với Hỏa Kỳ Lân. "Chủ thượng, đó là Huyết Tế Đại Trận của Kỳ Lân Tộc!" "Mau ngăn cản!" Thần tình Chúc Long chợt sững lại.

Hỏa Kỳ Lân có bao nhiêu cừu hận đối với Chúc Cửu Âm chứ.

Kỳ Lân Huyết Tế Đại Trận, một khi thi triển, người hiến tế sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Lực lượng hiến tế sẽ hội tụ vào một người.

Càng nhiều người hiến tế, Kỳ Lân Đại Trận càng mạnh.

Thực lực của tu sĩ được hội tụ cũng sẽ càng mạnh.

Hiện tại, Hỏa Kỳ Lân là Chuẩn Thánh lục chuyển.

Nếu hắn tiếp nhận huyết tế, thì thực lực đó sẽ khủng bố đến mức nào? "Muộn rồi!" "Chúc Cửu Âm, đừng quên lời ước ba chiêu của ta!" "Lẽ nào ngươi muốn tự tay hủy hoại tất cả?" Hỏa Kỳ Lân gào thét.

Âm thanh của hắn như chuông đồng, vang vọng khắp thiên địa.

Thậm chí, thân thể hắn càng lúc càng trở nên khổng lồ, trong đôi mắt phóng ra vạn trượng thần quang.

Vô tận hỏa diễm, thiêu đốt thiên địa.

Cả thế giới, dường như đã hóa thành biển lửa. "Cái gì, cái gì thế kia?" "Kỳ Lân Tộc, đáng chết!" "Kẻ xâm nhập mạnh đến thế, Chúc Dung, Cộng Công nguy hiểm rồi!" Tại Bàn Cổ Thần Điện, các Tổ Vu nhìn cảnh tượng trên không trung, sắc mặt đại biến.

Một tồn tại khủng bố như vậy, Chúc Dung và Cộng Công làm sao

có thể chống đỡ được?

Chẳng lẽ vì sự trì hoãn của họ, huynh đệ của họ sẽ vì thế mà vẫn lạc sao? "Ta đi trước một bước!" Đế Giang gầm lên một tiếng, trực tiếp sử dụng không gian thần thông.

Chỉ xích thiên nhai, chỉ trong một niệm.

Trong nháy mắt hóa thành luồng sáng biến mất trước mặt các Tổ Vu. "Mọi người mau theo kịp!" "Tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!" Các Tổ Vu khác nhao nhao theo sau.

Trên chiến trường, Huyết Tế của Kỳ Lân Tộc đã hoàn thành.

Các tu sĩ Kỳ Lân Tộc toàn bộ hóa thành khói xanh tiêu tán, chỉ là, trong ánh mắt của họ đều không có chút hối hận nào.

Trên không trung, thanh thế của Hỏa Kỳ Lân đã đạt đến cực điểm.

Hỏa Kỳ Lân chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể cuồn cuộn dâng trào, một cảm giác khiến hắn thấy mình thiên hạ vô địch. "Cảm giác này, cảm giác xé nát tất cả!" "Chúc Cửu Âm, ta đặt cược vinh dự, tính mạng của ta!" "Hôm nay, ta thề phải giết ngươi!" Hỏa Kỳ Lân gào thét.

Trên người hắn tỏa ra vô tận thần quang.

Khoảnh khắc này, hắn dường như hóa thành tia sáng duy nhất của thế giới.

Chỉ là, tia sáng đó lại không mang theo bất kỳ hy vọng nào, mà ngược lại mang theo sự hủy diệt chí nhiệt.

Hội tụ lực lượng Huyết Tế của các tu sĩ Kỳ Lân Tộc, Hỏa Kỳ Lân thậm chí còn thôi động tinh huyết.

Bạo phát tất cả sức mạnh.

Trong chiêu này, ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng phải tránh né phong

mang.

Sức mạnh mạnh nhất.

Thiêu đốt tất cả.

Đây chính là cấm thuật!

Sử xuất một chiêu này, dù có thắng, cũng phải nguyên khí đại thương.

Ít nhất một Lượng Kiếp không thể khôi phục.

Nhưng để đối phó Chúc Cửu Âm, hắn không còn cách nào khác. "Ý chí Kỳ Lân Tộc ư?" "Vậy thì bản tôn sẽ dùng Kỳ Lân Tí để thử một phen!" Cánh tay phải của Chúc Cửu Âm gân xanh nổi lên.

Thậm chí có thể nhìn thấy trên đó có một con Kỳ Lân sống động như thật.

Đây chính là Kỳ Lân Tí mà hắn đã đạt được khi hoàn thành nhiệm vụ Võ Đạo ngày đó.

Chỉ sức mạnh của cánh tay này, có thể tăng cường sức mạnh Tổ Vu chi khu thêm ba tầng.

Đối mặt với Hỏa Kỳ Lân đang gào thét, hủy thiên diệt địa.

Chúc Cửu Âm lấy ra ba tờ Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục vỗ vào Kỳ Lân Tí. "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Phệ Hồn!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Việt Chiến Việt Dũng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Lực Đại Vô Cùng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Kiên Bất

Khả Thôi!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Ma Diễm!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ Kỳ Lân Tí đạt được hiệu quả Thị Huyết!" Liên tiếp mấy tiếng nhắc nhở của Hệ Thống.

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy trên Kỳ Lân Tí truyền đến cảm giác nóng rực. "Oanh!" Liệt diễm hùng hùng từ trên Kỳ Lân Tí tỏa ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hỏa Kỳ Lân tấn công tới.

Kỳ Lân Ấn kia hung hăng đạp về phía Chúc Cửu Âm, dường như một cước muốn đạp xuyên thiên địa, chấn nát sơn hà.

Đối mặt với một kích của Hỏa Kỳ Lân, Chúc Cửu Âm chỉ vung Kỳ Lân Tí ra nghênh đón. "Oanh!" Khi Kỳ Lân Tí và Kỳ Lân Ấn giao kích vào nhau.

Lập tức, Chúc Cửu Âm cảm thấy một cỗ cự lực truyền đến.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm cảm thấy trên Kỳ Lân Tí truyền đến cảm giác tê liệt.

Một kích của Hỏa Kỳ Lân, đã mạnh đến cực điểm. "Rắc" một tiếng.

Dường như không thể chịu đựng được công kích bạo liệt, mặt đất dưới chân Chúc Cửu Âm trực tiếp vỡ vụn. "Ba chiêu!" Chúc Cửu Âm chậm rãi mở miệng. "Không thể nào!" "Vì sao ngươi không chết!" Hỏa Kỳ Lân phẫn nộ gào thét.

Một kích toàn lực của hắn, thậm chí còn mang theo cả huyết tế của tộc nhân.

Vậy mà Chúc Cửu Âm không chết!

Khoảnh khắc này, Hỏa Kỳ Lân phát điên.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm thấy một cỗ cảm giác rợn tóc gáy ập đến.

Chỉ thấy một đạo thần quang bay ra, tay phải Kỳ Lân của Chúc Cửu Âm nắm giữ một thanh đại đao cổ quái.

Vô tận hung sát chi khí từ trên đó tỏa ra.

Chính là Đại Tà Vương. "Thời gian sai lầm, địa điểm sai lầm!" "Nơi này chỉ mang đến sự hủy diệt cho ngươi!" "Ngươi sai, sai ở chỗ không nên tiến vào địa bàn Vu Tộc ta!" Chúc Cửu Âm Kỳ Lân Tí vung Đại Tà Vương.

Trong nháy mắt, chỉ thấy một đạo đao quang gào thét.

Hàng ức vạn dặm sơn hà trực tiếp bị xé nát.

Thậm chí, Hỏa Kỳ Lân còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy mình như bay lên.

Sau đó, hắn nhìn thấy chân thân của mình.

Ta chết rồi sao?

Một ý niệm hiện lên trong đầu Hỏa Kỳ Lân. "Phụt", máu tươi từ cổ phun ra, hóa thành một trận mưa máu.

Ý thức của Hỏa Kỳ Lân cũng ngày càng mơ hồ. "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, đất rung núi chuyển.

Thân thể khổng lồ của Hỏa Kỳ Lân ầm ầm đổ xuống. "Kết thúc rồi sao?" "Hỏa Kỳ Lân bị một đao chém sao?" Cùng Kỳ trợn mắt há hốc mồm.

Cuộc chiến đấu kết thúc đơn giản đến vậy ư? "Ba chiêu đã hết, đương nhiên là một đao chém giết!" "Nếu không thì để Chủ nhân chờ bao lâu nữa!" Cửu Vĩ Hồ liếc mắt một cái.

Ánh mắt nàng nhìn Chúc Cửu Âm tràn đầy vẻ sùng bái. "Tên đáng

thương đó!" "Không, Kỳ Lân Tí ngược lại phải cảm ơn huyết tế của hắn!" Chúc Cửu Âm cảm giác Kỳ Lân Tí dường như lại cường đại thêm một chút.

Chương 55

Phệ Hồn!

Kỳ Lân Tí giống như Đại Tà Vương, có hiệu quả thôn phệ hồn phách của kẻ bị chém giết.

Thôn phệ tinh huyết và hồn phách để tráng đại bản thân.

Hiện giờ, Kỳ Lân Tí được phát triển trên Tổ Vu chân thân của hắn.

E rằng còn lợi hại hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường. "Chúc Dung, Cộng Công, các ngươi không sao chứ!" Đúng lúc này, Đế Giang đã đến.

Sau đó các Tổ Vu khác cũng lần lượt đến.

Thập Nhị Tổ Vu, cuối cùng đã tụ hội trở lại. "Chúc Dung, Cộng Công!" "Các ngươi không sao chứ!" Đế Giang vội vàng chạy đến, lộ ra vẻ lo lắng. "Đại ca, đệ không sao!" "Mau nhìn xem, ai đã trở về!" Chúc Dung ha ha cười.

Đế Giang nghe vậy nhìn sang, không khỏi sững sờ, "Nhị đệ, đệ đã về!" "Đại ca, lâu rồi không gặp!" "Đệ giới thiệu, đây là Chúc Long, tiểu hồ ly, Cùng Kỳ!" Chúc Cửu Âm giới thiệu cho mọi người. "Bạn bè của nhị đệ sao, hoan nghênh đến Bàn Cổ Thần Điện!" "Ta là đại ca của nhị đệ, Đế Giang!" Đế Giang vội vàng chào hỏi mọi người.

Chỉ là, trong mắt hắn tràn đầy ngạc nhiên.

Trận chiến kinh thiên động địa vừa rồi, đã kết thúc rồi sao?

Dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra vậy?

Rốt cuộc là thế nào?

Đế Giang đưa mắt nhìn xung quanh, khi nhìn thấy thi thể Hỏa Kỳ

Lân, đồng tử không khỏi co rút lại.

Hắn cảm nhận được sức mạnh đáng sợ trên đó.

Sức mạnh đó vượt qua bất kỳ ai trong Thập Nhị Tổ Vu. "Vừa rồi, kẻ xâm nhập đã đến Bàn Cổ Thần Điện sao?" "Hắn chết rồi ư?" "Chẳng lẽ là Chúc Long đạo hữu làm ư?" Đế Giang không nhịn được thốt lên trong lòng. "Nhị ca!" "Hỏa Kỳ Lân bị Nhị ca một đao chém!" Chúc Dung không nhịn được nói. "?" "Nhị đệ bây giờ lại mạnh đến vậy sao?" Đế Giang kinh hãi.

Khí tức kinh thiên động địa của Hỏa Kỳ Lân lúc nãy vẫn còn in sâu trong tâm trí hắn.

Hắn tự nhận mình không bằng Hỏa Kỳ Lân.

Vậy mà, tu sĩ Kỳ Lân mạnh mẽ đến vậy, lại bị Chúc Cửu Âm chém giết rồi sao? "Đích xác là Chủ thượng nhà ta đã chém giết!" "Thực lực của ngô đẳng trước mặt Chủ thượng, không đáng nhắc tới!" Chúc Long tiếp lời.

Khoảnh khắc này, Đế Giang triệt để ngây người.

Tình huống gì thế này?

Khí tức Chúc Long cường đại, Chúc Cửu Âm lại là phụ tá?

Chúc Cửu Âm, đã trở nên cường đại hơn bất kỳ ai sao? "Nhị ca đã về!" Đúng lúc này, âm thanh kinh hỉ của Huyền Minh vang lên.

Mười một Tổ Vu còn lại cũng đã đến đầy đủ.

Đặc biệt là Huyền Minh, nhìn Chúc Cửu Âm không khỏi kích động.

Thậm chí, nàng một đường chạy vội, một cú nhảy trực tiếp lao vào lòng Chúc Cửu Âm. "Tiểu nha đầu, lại là một băng sơn mỹ nhân!" "Ngoài lạnh trong nóng a!" Chúc Cửu Âm không nhịn được trêu chọc.

Hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại ấm áp trong lòng.

Huyền Minh, thật là thú vị! "Hừ, Nhị ca, huynh nỡ lòng nào mới về!" "Bấy nhiêu năm nay, huynh đã đi đâu?" Huyền Minh bĩu môi, vẻ mặt bất mãn. "Chuyện này nói ra dài lắm!" "Chúc Dung, mang Hỏa Kỳ Lân về, hôm nay, chúng ta ăn thịt Kỳ Lân!" "Vừa ăn, chúng ta vừa nói chuyện!" "Nhân tiện, ta có những thứ tốt muốn chia sẻ với mọi người!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Mượn cơ hội này, hắn muốn Vu Tộc nhập Võ Đạo.

Hắn muốn họ lĩnh ngộ Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát!

Hắn đã đáp ứng một trận chiến với Hồng Quân và La Hầu.

Trong tay có thêm một lá bài tẩy, chung quy sẽ thêm một phần an toàn. "Được thôi, tên này vừa rồi rất kiêu trương!" "Cuối cùng rồi cũng sẽ thành thịt trong bụng ta!" "Ta sẽ ăn tim của hắn, gặm phổi của hắn!" Chúc Dung ha ha cười lớn.

Hắn đã bị Hỏa Kỳ Lân ức hiếp đủ thảm, nhất định phải ăn một bữa thật ngon.

Chúc Long nghe vậy, khóe miệng không khỏi co giật.

Hắn không khỏi cảm thấy bi ai cho Hỏa Kỳ Lân.

Một lão tổ đường đường của Kỳ Lân Tộc, lại sắp bị người ta ăn thịt.

Vu Tộc, thật là to gan lớn mật a.

Cùng lúc đó, Chúc Long cảm thấy may mắn vì lựa chọn của mình.

Nếu ban đầu hắn không thần phục Chúc Cửu Âm, e rằng hắn cũng sẽ hóa thành thức ăn trong bụng Chúc Cửu Âm phải không?

Khai Thiên Tam Tộc, xưng bá thiên địa.

Chúng sinh Hồng Hoang, ai mà không nể Tam Tộc vài phần mặt mũi.

Nhưng Vu Tộc, không những không nể mặt Tam Tộc, mà còn ăn thịt Tam Tộc.

Thật sự là sỉ nhục Tam Tộc một cách trắng trợn.

Thật đáng buồn đáng tiếc! .....

Bàn Cổ Thần Điện.

Liệt hỏa hùng hùng trực tiếp bao bọc thi thể Hỏa Kỳ Lân.

Mùi thịt thơm lừng tỏa ra, thật sự khiến người ta động lòng. "Nhị ca, nếm thử tay nghề của huynh đệ xem!" Chúc Dung xé xuống một miếng thịt Kỳ Lân, đưa đến trước mặt Chúc Cửu Âm. "Cảm ơn, Chúc Dung!" Chúc Cửu Âm cũng không khách khí, nhận lấy miếng thịt rồi cắn một miếng.

Vừa vào miệng đã cảm thấy thơm lừng khắp khoang miệng, linh khí bức người.

Trong thịt Hỏa Kỳ Lân giàu năng lượng sinh mệnh khổng lồ, cực kỳ dẻo dai. "Đơn giản là mỹ vị nhân gian!" "Còn ngon hơn cả gan rồng tủy phượng rất nhiều!" "Chẳng lẽ là vì tu vi của hắn đủ mạnh sao?" Chúc Cửu Âm không nhịn được tán thán.

Ngon hơn thịt Kỳ Lân hắn ăn trước đây nhiều.

Xem ra, tu vi càng mạnh, chất lượng thịt càng ngon. "Chà, vậy ta cũng nếm thử xem!" Các Tổ Vu đều thèm ăn.

Họ tiến lên xé thịt Hỏa Kỳ Lân ra ăn. "Thật thơm!" Các Tổ Vu kinh ngạc, chưa từng ăn một món ăn nào ngon đến vậy.

Kỳ Lân Tộc ở cảnh giới Chuẩn Thánh, thật sự quá thơm.

Thậm chí, vì tranh giành thịt nướng, Thập Nhị Tổ Vu còn đánh

nhau.

Bản chất háu ăn lộ rõ. "Chủ nhân, các Tổ Vu đều đáng sợ đến vậy sao?" Cửu Vĩ Hồ trốn trong lòng Chúc Cửu Âm run rẩy. "Ta ngược lại thích tính cách thật của bọn họ!" "Đừng nhìn họ ồn ào như vậy, nhưng xét về tình cảm, họ là những người chân thành nhất!" "Thôi được rồi, ta cũng phải ăn!" Chúc Cửu Âm gia nhập chiến trường. "Mọi người đừng tranh giành, ai cũng có phần!" "Thịt Kỳ Lân đủ nhiều mà!" Xa Bỉ Thi lớn tiếng kêu lên.

Chỉ khoảnh khắc tiếp theo, hắn cắn một miếng vào thân thể Kỳ Lân. "Ti bỉ!" "Ngươi chẳng phải tranh giành nhiệt tình nhất sao!" Chúc Dung một quyền đánh tới. "Một lũ ngốc!" "Ăn cho tử tế không được sao?" Huyền Minh liếc mắt một cái, cùng Hậu Thổ chìm đắm trong hương vị thịt nướng. "Huynh đệ, ăn chậm thôi, ta có đồ tốt đây!" "Thứ này ăn cùng thịt nướng, càng thêm sảng khoái!" Chúc Cửu Âm lấy ra mỹ tửu mà hắn lấy được ở Tam Thập Tam Thiên.

Rượu ngon vừa lấy ra, hương khí lập tức lan tỏa khắp nơi. "Đồ tốt?" Các Tổ Vu ngay lập tức bị thu hút. "Thứ này, tên là rượu!" "Rượu có thể tráng đảm, rượu có thể giải sầu, rượu có thể kết tri kỷ!" "Thật là một thứ tốt!" Chúc Cửu Âm bảo tiểu hồ ly rót rượu cho Thập Nhị Tổ Vu.

Sau đó nói cho các Tổ Vu biết lễ nghi, quy tắc uống rượu.

Sau một hồi chỉ dạy, Chúc Cửu Âm nâng chén rượu. "Chuyến du lịch Hồng Hoang lần này, thu hoạch phong phú!" "Vì chúng ta lại tụ họp, cạn chén!" Chúc Cửu Âm nâng chén. "Cạn chén!" Các Tổ Vu nhao nhao nâng chén.

Sau đó cùng Chúc Cửu Âm uống cạn một hơi. "Sảng khoái!" "Ngon thật!" Các Tổ Vu nhao nhao khen ngợi.

Rượu, một thứ đồ tốt, đã được họ chấp nhận.

Thậm chí, họ còn quay lại mời rượu Chúc Cửu Âm.

Trong chốc lát, mỹ tửu, mỹ thực, mọi người đều vui vẻ không thôi.

Uống đến hứng, Chúc Cửu Âm không khỏi hát lên: "Ngự kiếm thừa phong, trừ ma thiên địa gian." "Có rượu vui tiêu dao, không rượu ta cũng điên." "Một hơi uống cạn sông ngòi, hai hơi nuốt trọn nhật nguyệt." "Ngàn chén say không đổ, duy ta Chúc Cửu Âm!" "Trượng kiếm hồng trần đã điên, có rượu bình bộ lên thanh thiên." "Du tinh hí đấu lộng nhật nguyệt, say ngủ vân đoan cười nhân gian." Một khúc cao ca, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy thần thái phi dương.

Thậm chí, pháp lực trong cơ thể cũng theo đó mà dao động.

Trong chốc lát, Chúc Cửu Âm cảm thấy pháp lực lại tinh tiến thêm một bước.

Chỉ còn một bước nữa là có thể bước vào Chuẩn Thánh đệ nhị chuyển.

Cái thần thái tiêu sái bất kham, lời ca cuồng phóng hào mại đó.

Các Tổ Vu tuy rằng không hiểu, nhưng cũng cực kỳ thích ý cảnh trong đó.

Chương 56

Họ nhẩm theo.

Quả thật rượu chưa say người, người đã tự say!

Cả đêm say sưa hoan lạc. ...

Ngày hôm sau.

Mọi người tỉnh dậy sau cơn say rượu, chỉ cảm thấy toàn thân thư thái. "Nhị ca, rượu thật là thứ tốt!" "Huynh còn không?" Chúc Dung vừa sáng đã tìm Chúc Cửu Âm xin rượu ngon. "Uống rượu, chúng ta tự ủ!" "Quỳnh Tương Ngọc Lộ của Thiên Đình tuy ngon, nhưng giống như rượu dành cho phụ nữ uống!" "Chúng ta, muốn uống thì phải uống rượu mạnh hơn!" Chúc Cửu Âm quyết định dạy các Tổ Vu cách ủ rượu.

Hắn đã có ý định này từ lâu.

Chỉ là vẫn chưa thực hiện.

Bây giờ các Tổ Vu lại thích rượu đến vậy, có thể tái hiện rượu mạnh thượng hạng.

Đàn ông, đương nhiên phải uống rượu mạnh. "Được, Nhị ca, mau dạy đệ đi!" "Đệ muốn ủ rượu!" Chúc Dung hưng phấn. "Khoan đã!" "Trước khi dạy mọi người ủ rượu, ta có một chuyện cần trao đổi với mọi người!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm nghiêm túc.

Tiếp theo, là lúc bàn chính sự rồi.

Cái chết của Hỏa Kỳ Lân, nên để các Tổ Vu nhận thức được sự thiếu sót của họ.

Sau đó, thuận thế mà thúc đẩy Võ Đạo. "Nhị ca, có chuyện gì

vậy?" Thần tình Chúc Dung cũng trở nên nghiêm túc.

Khi Thập Nhị Tổ Vu đã tụ họp đông đủ, Chúc Cửu Âm chậm rãi nói: "Ta từng du lịch Hồng Hoang, đã đến Bất Chu Sơn!" "Ở đó, ta đã gặp tàn hồn của Phụ Thần!" "Và cũng kế thừa ý chí của Phụ Thần!" "Các ngươi có biết di chí của Phụ Thần là gì không?" Chúc Cửu Âm chậm rãi nói. "Nhị ca kế thừa ý chí Phụ Thần sao?" "Thật hay giả vậy?" "Bên ngoài lại có ý chí Phụ Thần sao?" Các Tổ Vu kinh hô liên tục.

Họ nhìn nhau, đầy vẻ không thể tin được.

Chỉ là, họ biết, Chúc Cửu Âm sẽ không lừa dối.

Giữa Thập Nhị Tổ Vu, không ai lừa dối ai. "Di chí của Phụ Thần?" Đế Giang chăm chú nhìn Chúc Cửu Âm. "Phụ Thần khai thiên tích địa, ngay cả khi vẫn lạc cũng phải khai sáng Hồng Hoang!" "Di chí chính là phải thủ hộ thế giới Hồng Hoang!" "Ngô đẳng Vu Tộc, thừa hưởng từ Phụ Thần mà sinh ra, đương nhiên phải kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" Chúc Cửu Âm nói dõng dạc mạnh mẽ. "Nhị ca nói không sai, chúng ta đương nhiên phải kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" Chúc Dung hưng phấn gào lớn. "Kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" Các Tổ Vu khác nhao nhao hưởng ứng. "Vậy thì, thực lực của các ngươi đâu?" "Hiện tại, thực lực của các ngươi có thể thủ hộ Hồng Hoang sao?" Chúc Cửu Âm đổ một gáo nước lạnh.

Hắn không hề coi thường Thập Nhị Tổ Vu.

Thực tế, Tam Tộc tranh bá, đâu phải là lúc Thập Nhị Tổ Vu xuất thế.

Đợi sau này Hồng Quân thành Thánh, Thập Nhị Tổ Vu tuyệt đối sẽ có sức mạnh Chuẩn Thánh.

Không hề yếu!

Chỉ là, Chúc Cửu Âm muốn các Tổ Vu cảm thấy cấp bách.

Để họ chấp nhận phương thức tu luyện ngoài Cửu Chuyển Thần Công.

Không phải Cửu Chuyển Thần Công không tốt.

Cửu Chuyển Thần Công, thoát thai từ Bàn Cổ Cửu Chuyển.

Chín chuyển có thể thành Thánh Đạo.

Môn công pháp này, phóng nhãn Hồng Hoang cũng là công pháp chí cường.

Thậm chí không hề yếu hơn pháp chứng đạo Trảm Tam Thi của Hồng Quân.

Chỉ là, pháp này cần đại nghị lực, đại căn cốt, đại cơ duyên.

Thập Nhị Tổ Vu trước mắt, hiển nhiên không có đủ những điều đó.

Trong mắt Chúc Cửu Âm, ngay cả Pháp Tắc Chi Đạo cũng đáng tin cậy hơn Cửu Chuyển Thần Công.

Pháp Tắc Chi Đạo, chính là một loại sức mạnh gần nhất với Đạo.

Chúng sinh Hồng Hoang tu luyện, bất kể tu luyện công pháp nào.

Nhưng vạn biến không ly tông, cuối cùng đều sẽ hóa thành sức mạnh Pháp Tắc.

Tam Thiên Đại Đạo, Tam Thiên Pháp Tắc.

Thập Nhị Tổ Vu vừa xuất thế đã sở hữu lực lượng Pháp Tắc.

Các tu sĩ khác đều hâm mộ cái nội tình vô địch đó của họ.

Thập Nhị Tổ Vu sở hữu mười hai loại Pháp Tắc lực lượng: không gian, thời gian, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, vũ, lôi, điện, độc.

Mười hai loại Pháp Tắc này lại là Pháp Tắc cơ sở của thế giới.

Thậm chí, mười hai loại Pháp Tắc có thể diễn sinh ra các Pháp Tắc khác, hình thành một thế giới.

Sở hữu lực lượng Pháp Tắc, Thập Nhị Tổ Vu đứng trên đỉnh đầu chúng sinh Hồng Hoang.

Nhưng trớ trêu thay, lực lượng Pháp Tắc là bẩm sinh, Thập Nhị Tổ Vu lại không hiểu cách tu luyện.

Họ chỉ biết bản năng khu sử!

Vu Tộc, không có Nguyên Thần, không minh thiên số.

Cũng không thể tu luyện lực lượng Pháp Tắc.

Nhưng hắn đã sáng lập Võ Đạo!

Một đường sinh cơ của Vu Tộc!

Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, các Tổ Vu chìm vào trầm mặc.

Từ trước đến nay, họ đều tự tin vào bản thân.

Tin rằng chỉ cần tu luyện Cửu Chuyển Thần Công, ở trong Bàn Cổ Thần Điện, họ sẽ không ngừng mạnh lên.

Nhưng Hỏa Kỳ Lân đã dạy cho họ một bài học.

Bên ngoài rốt cuộc có bao nhiêu tồn tại mạnh như Hỏa Kỳ Lân?

Nếu muốn kế thừa di chí của Bàn Cổ, thực lực hiện tại có đủ không? "Nhị ca, xin hãy dạy đệ cách trở nên mạnh hơn!" Chúc Dung vẻ mặt nghiêm túc, trực tiếp quỳ bái trước mặt Chúc Cửu Âm.

Hắn đã tự mình trải nghiệm sức mạnh của Hỏa Kỳ Lân.

Hắn không muốn làm một kẻ yếu đuối. "Đệ, muốn chúng ta học Võ Đạo sao?" Đế Giang nhíu mày.

Hắn đã đoán được ý đồ của Chúc Cửu Âm. "Đúng, ta muốn các đệ

học Võ Đạo!" "Tại Bất Chu Sơn, ta từng chứng kiến Phụ Thần khai thiên tích địa!" "Ngoài Cửu Chuyển Thần Công, Phụ Thần còn dựa vào rất nhiều pháp bảo và Lực Chi Pháp Tắc!" "Với sức mạnh của Phụ Thần, còn phải dựa vào pháp bảo và Pháp Tắc." "Chúng ta, Cửu Chuyển Thần Công thoát thai từ Bàn Cổ Cửu Chuyển, chỉ là công pháp tàn khuyết!" "Nó đã định trước chúng ta không thể mạnh mẽ như Phụ Thần!" "Chúng ta dựa vào công pháp tàn khuyết để chứng đạo sao?" "Chẳng lẽ, tư chất của chúng ta còn mạnh hơn Phụ Thần ư?" "Ngay từ đầu, chúng ta đã đi sai đường rồi!" "Không có pháp bảo, không có Pháp Tắc, chúng ta làm sao kế thừa di chí của Phụ Thần được!" Chúc Cửu Âm kiên nhẫn giáo huấn.

Thập Nhị Tổ Vu, kiêu ngạo tự đại.

Đặc biệt là Đế Giang, càng kiên định duy hộ uy nghiêm của Bàn Cổ.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng lại đi sai đường.

Giờ đây, hắn đã chứng kiến Bàn Cổ khai thiên, kế thừa di chí của Bàn Cổ.

Hắn muốn xem Thập Nhị Tổ Vu sẽ kiên trì đến mức nào. "Phụ Thần, thật sự đã lợi dụng pháp bảo và Pháp Tắc sao?" Lâu sau, Đế Giang không nhịn được hỏi. "Không sai!" "Phụ Thần không chỉ sở hữu nhục thân cường đại, mà còn có Nguyên Thần cường đại!" "Người tu luyện nhục thân, càng tu luyện Đạo pháp!" "Có pháp bảo, cũng có lực lượng Pháp Tắc!" "Vu Tộc chúng ta, chỉ kế thừa nhục thân của Phụ Thần!" "Căn bản không thể kế thừa tất cả những gì Phụ Thần có!" "Nhưng, chúng ta có thể tu luyện lực lượng Pháp Tắc!" "Để truy đuổi bước chân của Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm giải thích.

Hắn tin rằng lần này, nhất định có thể thuyết phục Thập Nhị Tổ Vu.

Dù sao, hắn không thể nhìn các Tổ Vu đi về đường cùng. "Nhưng chúng ta không có Nguyên Thần, không thể tu luyện lực lượng Pháp Tắc!" Huyền Minh tiến lên nói. "Vì điều này, ta đã khai sáng Võ Đạo!" "Huynh đệ, đã đến lúc phải thay đổi!" Chúc Cửu Âm quát lớn một tiếng.

Âm thanh như tiếng chuông buổi chiều, vang dội thấu tai.

Khoảnh khắc này, các Tổ Vu chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy. "Nhị đệ, đệ nói đúng!" "Mấy vạn năm nay, đại ca đã sai rồi!" "Xin hãy giáo đạo Võ Đạo cho ta!" Đế Giang quỳ một gối xuống đất.

Sai rồi!

Ngay cả Bàn Cổ, cũng tu luyện Nguyên Thần, pháp bảo, Nguyên Thần.

Vậy mà hắn lại coi sức mạnh của Bàn Cổ là bàng môn tả đạo.

Thậm chí, còn bài xích Chúc Cửu Âm.

Hóa ra, người thực sự truy đuổi bước chân của Bàn Cổ, lại là Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, Đế Giang hận không thể tự vả mình một cái.

Sai rồi! "Xin Nhị ca hãy dẫn dắt chúng đệ trở nên mạnh hơn!" Huyền Minh cũng quỳ bái xuống đất.

Chỉ là, trên mặt nàng lại mang theo một tia tươi cười.

Nguyện vọng của Chúc Cửu Âm, cuối cùng đã thực hiện được.

Võ Đạo, sẽ quán triệt Vu Tộc! "Chư vị huynh đệ, xin mời!" "Hãy để chúng ta cùng nhau kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, thống khoái vô cùng.

Các Tổ Vu cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Nếu đã như vậy, về sau, vận mệnh Vu Tộc sẽ thay đổi sao?

Chương 57

Nếu Thập Nhị Tổ Vu đều trở thành Thánh Nhân, cũng sẽ xung kích vào vị trí Đại Đạo Thánh Nhân vô thượng kia.

Vu Tộc, đương nhiên sẽ quật khởi! ..... "Chư vị huynh đệ, cùng nhau lên đi, để ta xem thực lực của các đệ!" Tại Bàn Cổ Thần Điện, Chúc Cửu Âm đã đồng ý truyền thụ Võ Đạo cho các Tổ Vu.

Chỉ là, trước đó, hắn cần hiểu rõ thực lực và tình trạng hiện tại của Thập Nhị Tổ Vu.

Vì vậy, hắn để các Tổ Vu liên thủ tấn công. "Nhị đệ, đệ thật sự muốn chúng ta liên thủ tấn công sao?" Đế Giang không nhịn được ba lần xác nhận.

Huynh đệ của hắn, thực lực chênh lệch không đáng kể.

Ban đầu, khi Chúc Cửu Âm rời đi, hắn đích xác là cường giả mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng cũng chỉ là đơn đấu mạnh nhất mà thôi.

Bây giờ, lại để mười một huynh đệ cùng ra tay sao?

Chẳng phải quá xem thường người khác.

Cũng chẳng phải quá coi nhẹ các Tổ Vu sao. "Cứ toàn lực xuất thủ đi!" "Nếu không, ta cũng không thể thăm dò cặn kẽ được thực lực của các đệ!" "Mà các đệ không biết thực lực của ta sao?" "Hôm nay, hãy để các đệ kiến thức sức mạnh của Võ Đạo!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, hào khí ngút trời.

Hắn cần hiểu rõ tình huống của Thập Nhị Tổ Vu.

Các Tổ Vu, mỗi người có thực lực và Pháp Tắc khác nhau.

Nhất định phải nhân tài thi giáo (dạy dỗ tùy theo tài năng).

Nếu không, sẽ chỉ lãng phí tư chất của Thập Nhị Tổ Vu! "Hôm nay, hãy để các đệ kiến thức thực lực chân chính của ta." Chúc Cửu Âm hào khí ngút trời.

Trong chốc lát, phong vân kích động.

Kèm theo tiếng cười lớn của Chúc Cửu Âm, một cỗ uy áp khủng bố bao trùm thiên địa.

Dường như Chúc Cửu Âm là quân vương của thiên địa, buộc chúng sinh phải cúi đầu nghe lệnh. "Thật đáng sợ!" "Không biết từ lúc nào, Nhị ca đã đạt đến độ cao như vậy!" "Nói về đơn đấu, e rằng đệ ngay cả ba chiêu cũng không đỡ nổi!" Hậu Thổ cảm khái vạn phần.

Chúc Cửu Âm chỉ dựa vào khí thế, đã mạnh đến vô biên.

Thậm chí, nếu cứ tiếp tục, e rằng bọn họ sẽ không cần chiến đấu mà tự bại. "Nhưng đơn đấu với mười một người chúng ta, chẳng phải quá xem thường người khác sao!" Cường Lương nhíu mày.

Các Tổ Vu đều là những tồn tại cao ngạo, điều họ không thể chịu đựng nhất chính là bị coi thường. "Nhị ca, đệ lên đây!" Đúng lúc này.

Bị Chúc Cửu Âm lây nhiễm, Chúc Dung hào khí vạn trượng.

Hắn không quan tâm mình có mạnh hay yếu, có bị coi thường hay không.

Chiến đấu, chỉ có dùng nắm đấm mà nói chuyện!

Theo tiếng gầm lớn của Chúc Dung, chỉ thấy cả người hắn như một quả pháo lao ra.

Nắm đấm của hắn hung hăng đập về phía Chúc Cửu Âm.

Tựa như tinh thần rơi rụng, quyền kình bá đạo vô cương trực tiếp bao trùm Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, liệt diễm hùng hùng hóa thành hai con hỏa long phong tỏa hai bên Chúc Cửu Âm.

Một quyền, bá tuyệt vô song.

Chỉ là, mặc cho nắm đấm của Chúc Dung tựa như cuồng phong bão táp, Chúc Cửu Âm lại như một làn gió nhẹ, dễ dàng tránh né công kích của Chúc Dung. "Nắm đấm có cuồng bạo đến đâu, nếu không có tốc độ, đánh không trúng người thì cuối cùng cũng vô ích!" "Chúc Dung, sao ngươi không mượn hỏa diễm để thúc đẩy bản thân, gia tăng tốc độ?" Chúc Cửu Âm nhắc nhở.

Hỏa diễm, không chỉ để thiêu đốt.

Nếu dùng để bùng nổ, càng có thể tạo ra lực đẩy vô song.

Sức mạnh đó, đủ để thực lực của Chúc Dung tiến thêm một tầng. "Đa tạ Nhị ca chỉ điểm!" "Chỉ là, đừng quá xem thường đệ!" Chúc Dung ha ha cười lớn, lại một quyền đập về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, thân hình Chúc Cửu Âm khẽ dừng lại, đối mặt với nắm đấm của Chúc Dung, thân thể hơi nghiêng sang một bên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp vươn tay tóm lấy đầu Chúc Dung, mạnh mẽ ném xuống đất. "Oanh!" Một tiếng động lớn vang lên, Chúc Dung trực tiếp bị đâm sầm xuống lòng đất. "Các ngươi đã nhận ra sự chênh lệch giữa ta và các ngươi chưa!" "Đến lượt các đệ!" Chúc Cửu Âm hào khí vạn trượng.

Ánh mắt hắn, tựa như thần minh cao cao tại thượng, phủ thị chúng sinh.

Dường như các Tổ Vu trong mắt hắn, cũng không khác gì lũ kiến hôi ti tiện.

Uy áp vô cùng vô tận kia, càng khiến các Tổ Vu cảm thấy mình như một chiếc thuyền con giữa biển khổ.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhấn chìm trong uy áp của Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, thậm chí các Tổ Vu dường như đã nhìn thấy bóng dáng Bàn Cổ trên người Chúc Cửu Âm.

Uy áp đó như Hỗn Độn Ma Thần, khiến họ run rẩy.

Chỉ là, càng như vậy, ý chí của các Tổ Vu lại càng bất khuất.

Huyết dịch đang sôi trào, chiến ý đang cuồn cuộn dâng. "Nhị ca (Nhị đệ), đừng quá xem thường chúng ta!" Một tiếng gầm giận dữ, mười Tổ Vu trực tiếp cuồn cuộn lao về phía Chúc Cửu Âm.

Cùng lúc đó, khí tức khủng bố của mười người hội tụ lại một chỗ, kinh thiên động địa.

Thân ảnh của họ, có kẻ nhanh như sấm sét, có kẻ nhẹ nhàng như lá rụng, có kẻ bá đạo như tinh thần, có kẻ lại nặng nề tựa Tam Xuyên Ngũ Nhạc.

Vừa ra tay, mười Đại Tổ Vu đều đã dốc hết toàn lực.

Quyền thế tựa quần tinh rực rỡ, quyền phong hạo hãn vô cương dưới ý chí chiến đấu bất khuất càng cuồn cuộn không ngừng.

Hậu duệ Bàn Cổ, quyết không cho phép bất kỳ ai coi thường.

Phải nói rằng, ý chí chiến đấu của các Tổ Vu cực kỳ mạnh mẽ.

Tất cả đều là những người nhiệt huyết, bộc trực, hào sảng.

Cử chỉ động tác, càng khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Thậm chí, địa phong thủy hỏa bạo loạn dưới công kích của họ, trên không trung dị tượng liên miên.

Tuy rằng không hiểu cách tu luyện Pháp Tắc, nhưng mỗi quyền mỗi cước của các Tổ Vu đều mang theo lực lượng Pháp Tắc.

Một người quyền như lưu tinh, sức mạnh không gian tung hoành, hư không vỡ nát cả trăm vạn dặm.

Một người chưởng thế hạo hãn, âm thanh sấm sét đan xen, lôi kình càng hùng dũng cuồn cuộn.

Một người chân như cuồng phong, cước kình sắc bén như đao, cuồng phong cuộn sóng.

Một người...

Mười đạo thân ảnh, tựa mười Hằng Cổ Ma Thần, tung hoành thiên địa, quả thật bá khí vô song.

Dường như thiên địa đều phải ảm đạm thất sắc trước mười đạo thân ảnh đó.

Quả thật quyền xuất như biển, chưởng tựa như núi.

Chân động đạp phá sơn hà, chỉ điểm định càn khôn.

Mười đạo thân ảnh, mười loại công kích, hỗ trợ lẫn nhau.

Hô phong hoán vũ, lực lượng hủy diệt tinh thần quả thật kinh thiên động địa, thần quỷ khiếp sợ.

Nhưng thanh thế khủng bố như vậy, chỉ là vì một mình Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn không hề lay động. "Đánh hay lắm!" "Chỉ là, bản tôn vô địch!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Đối mặt với vòng vây công kích của mọi người, hắn trực tiếp hiển hóa Phong Chi Pháp Thân.

Sau đó một cước đá ra, trong nháy mắt, cuồng phong nổi lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, cuồng phong hóa thành cự phong.

Lập tức nuốt chửng mười Đại Tổ Vu vào trong.

Theo cuồng phong hạo hãn vô cương cuồn cuộn, Thập Nhị Tổ Vu chỉ cảm thấy thân thể như chịu trọng kích, nhao nhao bay ngược ra ngoài. "Oanh long" một tiếng động lớn, mặt đất sụt lún cả trăm vạn dặm. "Ai, thật đáng thương." "Đại La Kim Tiên lại đi đấu với Chủ thượng." "Phải biết rằng, Chủ thượng là Chuẩn Thánh a." Cùng Kỳ không khỏi lắc đầu thở dài.

Khoảng cách giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên, đâu chỉ là cách một cái hào sâu. "Xem ra, hôm nay ta chỉ có thể dùng hết sức rồi!" Chúc Cửu Âm thở dài.

Các Tổ Vu, quá yếu rồi. "Nhị ca, đừng quá coi thường chúng đệ!" "Trận chiến chân chính, mới chỉ vừa bắt đầu!" "Đỡ lấy Thần Hỏa Phần Thiên của đệ!" Chỉ thấy Chúc Dung gào thét một tiếng, hiển hóa ra Tổ Vu chân thân, liệt diễm hùng hùng từ trên trời giáng xuống.

Trong nháy mắt, cả bầu trời đều bị thiêu đốt.

Ngọn lửa này, không phải là lửa tầm thường.

Mà là Thiên Hỏa, Hồng Hoang Bản Nguyên Chi Hỏa. "Có đệ đây!" Cường Lương gào thét một tiếng, cũng hiển hóa Tổ Vu chân thân, hai tay vồ một cái.

Vô tận tia sét đan xen giữa thiên địa.

Sấm sét này, vang vọng khắp thiên địa.

Chính là Bản Nguyên Chi Lôi. "Có đệ!" "Có đệ!" "Đệ nữa!" "Nhị ca, đừng quá coi thường chúng đệ!" Từng Tổ Vu một lần nữa đứng dậy, nhao nhao hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Lực lượng Pháp Tắc bị thôi động đến cực hạn.

Chương 58

Trong nháy mắt, Bàn Cổ Thần Điện cuồng phong gào thét, điện chớp sấm vang.

Thiên hỏa thiêu đốt thành quách.

Trên đại địa, hồng thủy chảy ngược, hàn khí tràn lan.

Vạn vật thế gian khoảnh khắc này dường như đều bị nghịch chuyển.

Cả thế giới đều bị bao trùm trong thiên tai.

Cũng may nơi đây có Bàn Cổ thần uy che chở.

Nếu ở thế giới Hồng Hoang, e rằng ức vạn dặm sơn hà sẽ trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Thậm chí, từng sợi dây leo trực tiếp quấn chặt lấy hai chân Chúc Cửu Âm.

Sau đó bùn đất cuồn cuộn, hóa thành vũng lầy. "Nhị đệ, đệ mạnh!" "Nhưng huynh đệ chúng ta liên thủ, tuyệt đối không đỡ nổi!" Đế Giang hai tay vồ một cái.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng, dường như không gian bị xé rách, từng đường vân như mạng nhện lan tỏa về bốn phía.

Theo một cú quăng mạnh của Đế Giang.

Lập tức, không gian vỡ nát, đất rung núi chuyển.

Cả thế giới đều mang theo cảm giác hỗn độn thất trật.

Cảnh tượng này, ngay cả Chúc Long cũng không khỏi thất sắc. "Quả nhiên, hậu duệ Bàn Cổ, được trời ưu ái!" "Mấy tên này, đều là đồ điên!" Chúc Long nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Thập Nhị Tổ Vu, mỗi người đều chưởng ác lực lượng Pháp Tắc trực tiếp đạt đến bản nguyên.

Mỗi chân thân của họ đều cường hãn vô cùng.

Họ đơn giản là mười hai pháp bảo hình người đang đi lại trên thiên địa.

Với nội tình như thế này, nếu trưởng thành, trong Hồng Hoang ai có thể tranh phong? "Chủ thượng, người sẽ không sao chứ?" Cửu Vĩ Hồ lộ ra vẻ lo lắng.

Mười một Đại Tổ Vu liên thủ.

Sức mạnh của mười một Tổ Vu chân thân.

E rằng, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó chống đỡ phong mang của họ.

Chúc Cửu Âm không thể trốn tránh, liệu có chống đỡ nổi không? "Ha ha ha, đây mới là sức mạnh ta muốn thấy!" "Chỉ là, bản tôn tuyệt đối sẽ không bại đâu!" "Bởi vì bản tôn chính là Thời Gian Tổ Vu!" "Võ Thần Chúc Cửu Âm!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Tiếng cười hào sảng bá đạo, chấn động tâm hồn người nghe.

Đối mặt với khí tức hủy diệt ngập trời lấp đất của mười một Đại Tổ Vu.

Đối mặt với sự phong tỏa tuyệt vọng không lối thoát dù lên trời hay xuống đất.

Chúc Cửu Âm không hề lùi bước.

Trong lòng hắn chỉ có ý chí chiến đấu vô tận đang bùng cháy.

Tuyệt đối sẽ không bại!

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Trong tay hắn hiện ra Đại Tà Vương.

Một cỗ khí tức hủy diệt từ trên người hắn tỏa ra. ... "Ta, chiến tất thắng!" "Nhất chiến tất thắng!" Chúc Cửu Âm tay nắm Đại Tà Vương.

Một luồng uy thế vô cùng cường đại từ thân thể hắn tán phát ra. "Chiêu thức này..." "Ta đi, Nhị ca, đừng đùa nữa!" "Giết chúng ta không thành sao!" Chúc Dung kinh hãi.

Chiêu thức này, Bá Đao, để lại ấn tượng sâu sắc.

Hỏa Kỳ Lân đã chết dưới một đao đó, khiến hắn không khỏi cảm thấy kinh sợ. "Huynh đệ, hãy đón nhận sức mạnh của ta đi!" Chúc Cửu Âm cười lớn, khí phách ngút trời.

Đối mặt với liên thủ công kích của các Tổ Vu, Đại Tà Vương chém xuống một đòn.

Một tiếng 'ca sát' vang lên, không gian trực tiếp vỡ vụn, tựa như mặt nước tĩnh lặng bị ném vào một viên đá, khuấy động vô số gợn sóng.

Ban đầu chỉ là những gợn sóng nhỏ, nhưng trong chớp mắt đã hóa thành những đợt sóng thần cuộn trào về bốn phía.

Nơi nào đi qua, tất cả đều hóa thành hư vô.

Bất kể công kích của Tổ Vu có mạnh mẽ đến đâu, dưới sự khuếch tán của một đao này, mọi thứ đều biến mất không còn dấu vết.

Thậm chí, cả thế giới cũng đang run rẩy.

Trong chốc lát, trời long đất lở, tựa như tận thế.

Bất kể hữu hình hay vô hình, có sinh mệnh hay vô sinh mệnh, cỏ cây, núi sông, sông ngòi, thậm chí cả ánh sáng đều vỡ vụn dưới một kích này.

Trong khoảnh khắc đó, các Tổ Vu chỉ cảm thấy một cỗ tuyệt vọng xâm chiếm.

Chỉ cảm thấy một cỗ cự lực đánh thẳng vào, thân thể không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Ầm một tiếng thật lớn, các Tổ Vu ngã lăn xuống đất, phun ra một ngụm tiên huyết. "Thật mạnh!" "Sức mạnh hiện tại của Nhị ca, một chiêu đã phá tan công kích của tất cả chúng ta?" Huyền Minh kinh hô. "Dọa chết lão tử rồi, ta cứ tưởng mình sẽ chết!" "Hỏa Kỳ Lân đã chết dưới một đao đó!" Chúc Dung thở dài một hơi.

Vừa rồi hắn thật sự tưởng rằng mình sẽ chết. "Nhị đệ, đã lưu thủ rồi sao?" Đế Giang cười khổ.

Nghe Chúc Dung nói, một chiêu của Chúc Cửu Âm mạnh mẽ vô cùng.

Nhưng vừa rồi công kích của Chúc Cửu Âm tuy khí thế hùng vĩ, thậm chí khiến bọn họ mất đi sức chống cự, nhưng khi giáng xuống thân thể, sức mạnh lại không hề toàn lực.

Không nghi ngờ gì, Chúc Cửu Âm đã lưu thủ. "Chúng ta là huynh đệ, bản tôn sao có thể giết các ngươi được chứ!" Chúc Cửu Âm sờ sờ mũi.

Quả thật, hắn đã lưu thủ.

Cùng là Tổ Vu, nhưng giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên có sự khác biệt một trời một vực. "Nhị đệ, thắng rồi!" "Không có ai trong chúng ta có thể theo kịp bước chân của đệ!" "Võ Đạo, quả nhiên mạnh đến thế sao?" Đế Giang thở dài một tiếng, hoàn toàn bái phục Chúc Cửu Âm. "Võ Đạo là con đường phù hợp nhất với Vu Tộc chúng ta!" "Dĩ Võ nhập Đạo, tu luyện Pháp Tắc.

Cuối cùng thành Thánh!" Chúc Cửu Âm gật đầu.

Có thể khiến Thập Nhị Tổ Vu đều nhập Võ Đạo.

Về sau, cả Vu Tộc đều có thể nhập Võ Đạo.

Đến lúc đó, Yêu Tộc lấy gì mà đấu với Vu Tộc?

Nếu Thập Nhị Tổ Vu vì thế mà thành Thánh, cho dù là Hồng Quân, Chúc Cửu Âm cũng không hề sợ hãi. "Nhị ca, mau mau dạy ta luyện võ đi!" "Ta có chút nóng lòng rồi!" Chúc Dung cười lớn.

Các Vu Tộc khác cũng đầy mong đợi nhìn Chúc Cửu Âm.

Võ Đạo, thật đáng khát khao. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ làm vẻ vang uy nghiêm của Võ Đạo!" "Thưởng cho một gói quà Võ Đạo đại lễ, có muốn nhận không?" "Nhận!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết." "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục *10!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Võ Đạo Dung Hợp Quyển!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ nhận được Tuyết Ẩm Đao!" Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết, cửu chuyển đắc Thánh Đạo.

Thần công cực phẩm, ca tụng Phượng Hoàng.

Liệt hỏa phần khu, cửu chuyển trùng sinh.

Thiên địa vô tướng, sinh tử lưỡng mang.

Xá thân vong hồn, ý tuyệt xưng hùng.

Công pháp này chia làm cửu chuyển, mỗi ba chuyển là một Đạo, lấy ý Tam Tam bất tận, Cửu Chuyển hợp khí chi Đạo.

Bảy chuyển đầu có thể luyện ra Cực Đạo Thần Diễm, trực chỉ bản nguyên Thần Hỏa chi Đạo.

Chuyển thứ tám có thể tu ra Bất Diệt Ý Chí, Ý Chí bất diệt, có thể trùng sinh.

Chuyển thứ chín tu thành Liệt Diễm Vô Tướng, nhục thân và ý chí

hợp nhất.

Dĩ niệm ngự hỏa, vô khích khả thừa, có thể biến đổi thân thể thành liệt diễm để né tránh công kích, cũng có thể biến liệt diễm thành thực thể.

Từ độn nhập hư không, đạt đến cảnh giới bất tử bất diệt.

Tuyết Ẩm Đao: Chú tạo từ Thần Thạch truyện văn, có thể tăng cường uy lực băng hệ, băng phong vạn lý. "Hảo đồ vật!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười nhạt.

Hiện tại đúng là đang thiếu.

Ban đầu, sau trận chiến với Chúc Long, điểm Võ Đạo của hắn chỉ còn lại hàng vạn.

Nhưng để giáo đạo các Tổ Vu, chỉ mua công pháp thôi là không đủ dùng.

Huống hồ mỗi môn công pháp đều cần phải Biến Dị một phen.

Bây giờ có Võ Học và Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục rút ra được, lại có Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết.

Môn Võ Học này, có thể là một trong những Võ Học mạnh nhất mà hắn đã có được.

Chuyển thứ tám có thể tu luyện ra Bất Diệt Ý Chí.

Nói như vậy, hoàn toàn không thua kém Pháp Đạo Nguyên Thần.

Tu luyện đến cực hạn, thậm chí có thể bất tử bất diệt, sánh ngang với tồn tại của Thánh Nhân.

Nhưng, môn công pháp này hình như lại thích hợp với Chúc Dung hơn.

Hiện tại Tam Phân Quy Nguyên Khí đã là cấp trung, nếu chuyển tu

Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết thì quá lãng phí.

Chi bằng cứ để Tam Phân Quy Nguyên Quyết luyện thành Biến Dị cấp cao.

Chương 59

Về sau có điểm Võ Đạo rồi, tu luyện Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết cũng không muộn.

Lại có Võ Đạo Dung Hợp Quyển, sau này lấy Tam Phân Quy Nguyên Quyết làm cơ sở, dung hợp thiên hạ Võ Học, tự nhiên cũng có thể có được tất cả đặc tính của thiên hạ Võ Học.

Nghĩ vậy, Chúc Cửu Âm nói: "Chúc Dung!" "Nhị ca, muốn dạy ta Võ Học sao?" Chúc Dung đầy mong đợi.

Võ Đạo của Chúc Cửu Âm đã khai sáng một con đường tu luyện mới, hắn muốn học sớm nhất có thể. "Hôm nay, ta sẽ truyền Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết cho ngươi!

Hi vọng ngươi về sau cần cù luyện tập, sớm ngày tu thành công pháp này!" Chúc Cửu Âm lấy ra ba tờ quyển trục vỗ lên Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết nhận được Địa Ngục Minh Diễm!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết nhận được tăng phúc Hỏa hệ!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết nhận được Hỏa Long Hộ Thể!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết Biến Dị thành công..." Một loạt tiếng vang lên, Chúc Cửu Âm cũng không để ý.

Hắn trực tiếp đánh công pháp vào trong não hải Chúc Dung.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Dung sững sờ, cảm thấy trong não hải hình như có thêm thứ gì đó.

Phanh!

Một cỗ liệt diễm hùng vĩ từ trên người hắn tán phát ra.

Thậm chí, một con Hỏa Long còn bay lượn trên người hắn, để hộ thể.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Dung dường như là Ma Thần trong ngọn lửa kia, uy thế ngút trời. "Đa tạ Nhị ca tứ pháp!" Chúc Dung cười lớn, vội vàng bái tạ.

Môn Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết này, đơn giản là được thiết kế riêng cho hắn.

Hắn cảm thấy sức mạnh Hỏa Diễm càng trở nên cường đại.

Sau này, Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết sẽ hấp thu linh khí giữa trời đất, Pháp Lực của hắn sẽ cường đại.

Lâu dần, Pháp Tắc Hỏa Diễm của hắn nhất định sẽ tinh tiến.

Thậm chí, việc nắm giữ Pháp Tắc Hỏa Diễm, chủ động tu luyện, từ đó thành Thánh. "Đều là huynh đệ, hà tất tạ ta!" "Hiện tại thực lực Võ Đạo của ta còn yếu kém, cũng không thể dạy cho mọi người những công pháp cao siêu và cường đại!" "Đợi sau này Võ Đạo của ta tinh tiến, sẽ vì chư vị huynh đệ mà cường hóa Võ Học!" Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Hiện tại hắn truyền thụ cho các Tổ Vu chỉ là Võ Học Biến Dị cấp sơ cấp.

Về sau, đợi hắn có được lượng lớn điểm Võ Đạo, Võ Học của Tổ Vu thăng cấp cao cấp, đó sẽ là điều đáng sợ đến nhường nào.

Đúng rồi, Tam Tộc Đại Chiến!

Hồng Quân mời hắn gia nhập chiến trường, hoàn toàn có thể đến chiến trường Tam Tộc kiếm lợi.

Tam Tộc Đại Chiến, sinh linh chết vô số.

Nhất định sẽ có lượng lớn Pháp Bảo vô chủ.

Tuy rằng có thể phần lớn là Hậu Thiên Pháp Bảo, nhưng ruồi muỗi nhỏ bé cũng là thịt, hơn nữa số lượng nhiều mà!

Nghĩ vậy, Chúc Cửu Âm không khỏi kích động, "Huyền Minh!" "Huyền Minh!" Chúc Cửu Âm gọi Huyền Minh. "Nhị ca, muốn truyền Võ Đạo cho ta sao?" Đôi mắt Huyền Minh lóe sáng.

Hắn nhớ, Chúc Cửu Âm trên Thần Sơn, một quyền động đất trời, phong thái uy vũ. "Trước đó, ta hỏi ngươi một câu." Chúc Cửu Âm hỏi: "Ngươi thích đao không?" Sở dĩ gọi Huyền Minh, vì hắn có Tuyết Ẩm Đao.

Đao này, rất thích hợp với Huyền Minh thuộc hệ Băng Pháp Tắc.

Lại có Thiên Sương Quyền, là công pháp có sẵn. "Đao?" Huyền Minh nghi hoặc.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm mới hiểu ra, các Tổ Vu không dùng Pháp Bảo, chỉ dùng sức mạnh nhục thân.

Đối với từ 'vũ khí' hoàn toàn không có khái niệm. "Đao, bá giả trong trăm binh.

Là một loại vũ khí có thể thương tổn người!

Bản tôn có một đao, tên là Đại Tà Vương!" Chúc Cửu Âm lấy ra Đại Tà Vương.

Tà ý ngút trời tức thì hoành hành khắp trời đất. "Đao tiện?" Huyền Minh tò mò đánh giá Đại Tà Vương. "Là một loại hình thái của đao!

Ta có một thanh đao, đao này tên là Tuyết Ẩm Đao." Chúc Cửu Âm lấy ra Tuyết Ẩm Đao.

Trong khoảnh khắc đó, ánh mắt Huyền Minh không khỏi thẳng

tắp.

Hắn cảm nhận được sức mạnh Hàn Băng trên Tuyết Ẩm Đao.

Lại nhớ lại phong thái một đao vừa rồi của Chúc Cửu Âm, một đao trực tiếp đánh bại mười một Tổ Vu. "Ta thích đao!" "Thanh đao này thuộc về ta sao?" Huyền Minh không chút do dự trả lời. "Nếu thích, Tuyết Ẩm Đao này sẽ thuộc về ngươi!" Chúc Cửu Âm lấy ra ba tờ Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục vỗ lên Tuyết Ẩm Đao. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao nhận được hiệu quả Phong Lợi!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao nhận được Kiên Bất Khả Tồi!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao nhận được Vô Kiên Bất Tồi!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Tuyết Ẩm Đao nhận được Hàn Khí Tăng Phúc!" "Đinh...." Một loạt tiếng vang lên, Tuyết Ẩm Đao với ba tờ quyển trục trực tiếp nhận được sáu lần tăng phúc Biến Dị.

Trên lưỡi đao, hàn ý càng thêm đậm đặc. "Cầm lấy đi!" Chúc Cửu Âm đưa Tuyết Ẩm Đao cho Huyền Minh.

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, không thể sử dụng Pháp Bảo của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng đối với những vũ khí như thế này, cho dù không có Nguyên Thần, chỉ cần dựa vào sức mạnh nhục thân cũng có thể phát huy sự sắc bén của vũ khí.

Không, nói về Pháp Bảo loại vũ khí, Chúc Cửu Âm có lựa chọn tốt hơn, đó là vũ khí Võ Đạo Biến Dị! "Đa tạ Nhị ca!" Huyền Minh nhận lấy Tuyết Ẩm Đao, vẻ mặt vui mừng đánh giá nó. "Có đao, ắt phải có đao quyết!

Hôm nay, ta sẽ truyền thụ cho ngươi một môn đao pháp tương thích!

Có ích cho việc tu luyện về sau!" Chúc Cửu Âm từ Võ Đạo Thương Thành đã tốn một trăm vạn điểm Võ Đạo mua một bản Ảo Hàn Thất Tuyệt.

Sau đó lại dùng ba tờ Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục để thăng cấp Ảo Hàn Thất Tuyệt lên cấp 7 và tặng cho Huyền Minh. "Đa tạ Nhị ca!" "Có Tuyết Ẩm Đao và Ảo Hàn Lục Tuyệt, ta xem sau này ai dám bắt nạt ta!

Đặc biệt là Chúc Dung." Huyền Minh dùng trường đao chỉ thẳng vào Chúc Dung.

Đao giả, bá giả.

Đao pháp cực kỳ thích hợp với Vu Tộc.

Huống hồ đao pháp và vũ khí đều thuộc tính Băng, cực kỳ hợp với tính cách của hắn.

Giờ khắc này, Huyền Minh vô cùng vui mừng. "Nhị ca thiên vị a, cho vũ khí lại cho công pháp!

Không phải cũng muốn cho ta một thanh vũ khí sao!" Chúc Dung không chịu. "Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết không quá phụ thuộc vào vũ khí!

Huống hồ, bây giờ bảo ta đi đâu tìm vũ khí cho ngươi?" Chúc Cửu Âm cười khổ không thôi.

Xích Hỏa Thần Tiêu Quyết, nếu phối hợp với Thần Đoạt Thất Không Thương, uy lực sẽ tăng bội.

Nhưng môn Võ Học đó đẳng cấp quá cao, vũ khí đổi lấy điểm Võ Đạo cũng cần cực nhiều.

Nếu đổi Thần Đoạt Thất Không cho Chúc Dung, vậy thì các Tổ Vu khác đều sẽ tranh giành. "Chúc Dung, có công pháp tốt là được rồi!

Mau cút sang một bên đi!" "Nhị ca, ta cũng muốn học Võ Công!" Cộng Công tiến lên một bước. "Ta cũng muốn học!" "Ta cũng muốn học!" Các Tổ Vu nhao nhao hô lớn, ánh mắt đầy nhiệt huyết.

Trong chốc lát, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy bên cạnh ồn ào náo nhiệt. "Đừng gấp, chúng ta là huynh đệ.

Tất cả mọi người đều sẽ có Võ Học, chỉ là, bất kỳ Võ Công nào cũng không phải nhất thời mà có được.

Việc ta sáng tạo Võ Học cũng cần thời gian, vì vậy, chư vị huynh đệ ai học Võ Học trước, không được khoe khoang đắc ý!

Ai chưa học, cũng đừng đố kỵ.

Ta có sinh mệnh lâu dài, thời gian vô tận, ta nhất định sẽ để tất cả mọi người đều có Võ Học!" Chúc Cửu Âm dạy bảo.

Hiện tại hắn đã truyền thụ cho Chúc Dung và Huyền Minh.

Điểm Võ Đạo chỉ còn lại hơn chín trăm vạn.

Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục cũng chỉ còn lại ba tờ.

Hôm nay, chắc chắn sẽ có Tổ Vu không thể có Võ Học. "Năm đó Võ Học, Nhị ca dạy, chúng ta không chịu học.

Bây giờ muốn học, Nhị ca lại không còn tinh lực để dạy rồi!" Huyền Minh không khỏi thở dài.

Các Tổ Vu nghe vậy, càng thêm xấu hổ.

Nếu năm đó, kiên định đi theo Chúc Cửu Âm học tập Võ Đạo, thì tốt biết mấy. "Chuyện này, sai là do ta!

Ta ngu muội, không biết thế giới rộng lớn, không biết ý chí chân

chính của Phụ Thần!" Đế Giang chậm rãi mở lời.

Năm đó coi thường Võ Đạo, ngày nay Võ Đạo lại khiến hắn không với tới được.

Tuy rằng Chúc Cửu Âm sẵn lòng sáng tạo Võ Học phù hợp cho tất cả mọi người, nhưng người học trước và học sau sẽ có sự khác biệt rất lớn. "Đại ca, không thể nói như vậy.

Đại ca cũng vì để duy trì ý chí của Phụ Thần mà thôi.

Mỗi người, mỗi thời kỳ có tầm nhìn và suy nghĩ khác nhau!

Hơn nữa, bây giờ chúng ta không phải đều muốn nhập Võ Đạo sao?" Chúc Cửu Âm an ủi Đế Giang.

Chỉ là, Đế Giang vẫn không ngừng tự trách.

Chương 60

Nếu không phải vậy, Chúc Cửu Âm truyền xuống Võ Đạo sớm hơn, thực lực của mọi người sao lại chỉ dừng lại ở mức này.

Thực lực hiện tại không đủ, đừng nói là thủ hộ Hồng Hoang, ngay cả bảo vệ bản thân cũng không làm được, như Hỏa Kỳ Lân trước đó.

Thấy cảnh này, Chúc Cửu Âm vội vàng chuyển chủ đề: "Đại ca, đao thương kiếm côn kích, quyền chưởng chỉ cước trảo, huynh muốn học loại Võ Công nào?" "Ta học quyền pháp!" Đế Giang thốt lên.

Chúc Cửu Âm từng dùng quyền pháp, điều đó khiến hắn động lòng.

Nam nhân, nên nắm quyền. "Nam nhân nắm quyền thì nắm quyền.

Quyền giả, phải là người nắm quyền, bá giả.

Vậy ta sẽ truyền thụ quyền pháp cho huynh!" Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Chỉ là, khi định truyền thụ Thiên Sương Quyền, đột nhiên nhớ ra Đế Giang là Pháp Tắc Không Gian chi Đạo.

Học Thiên Sương Quyền, dường như không có tác dụng gì đối với Không Gian chi Đạo.

Tổ Vu không có hệ thống, không phải Tổ Vu nào cũng có thể vô tư như hắn.

Võ Đạo hệ thống có quyền pháp liên quan đến không gian không?

Chúc Cửu Âm hơi do dự.

Dù sao, phàm là thứ liên quan đến không gian, thời gian, đều vô cùng huyền diệu.

Võ Công liên quan đến không gian càng hiếm.

Theo Chúc Cửu Âm mở Võ Đạo Thương Thành, bắt đầu tìm kiếm. "Nhị đệ?" Đế Giang nghi hoặc.

Chúc Cửu Âm nói truyền thụ quyền pháp, sao lại im lặng rồi? "Đại ca, đợi một lát!" Chúc Cửu Âm vừa tìm vừa trả lời Đế Giang.

Theo từng trang lướt qua, khi nhìn thấy 'Quyền Cức Hư Không', ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Quyền Cức Hư Không, nếu không có nhầm lẫn, môn quyền pháp này liên quan đến không gian.

Chỉ là, điểm Võ Đạo lên tới năm trăm vạn điểm. "Thôi rồi, các huynh đệ khác chỉ có thể đợi bản tôn từ Tam Tộc Chiến Trường trở về vậy!" Chúc Cửu Âm cắn răng trực tiếp đổi lấy Quyền Cức Hư Không.

Sau đó lại dùng ba tờ quyển trục còn lại vỗ lên Quyền Cức Hư Không.

Tức thì, Quyền Cức Hư Không được thăng cấp Biến Dị cấp 6, tăng thêm hiệu quả xé rách, cấm cố, phá thần, càng chiến càng dũng, phong ma, dũng khí, v.v. "Đại ca, môn công pháp này tên là Quyền Cức Hư Không!" Chúc Cửu Âm truyền thẳng Quyền Cức Hư Không cho Đế Giang: "Môn công pháp này có thể tu luyện sức mạnh không gian, có thể phá vỡ không gian, quyền pháp hung mãnh!

Nếu tu luyện đến cực hạn, một quyền có thể phá tan bức tường thế giới!

Hôm nay liền truyền cho huynh!" Chúc Cửu Âm trực tiếp truyền Quyền Cức Hư Không cho Đế Giang.

Vì Đế Giang thích quyền pháp, kết hợp Cửu Chuyển Thần Công với Quyền Cức Hư Không, về sau nhất định sẽ có thành tựu lớn.

Thậm chí, nếu có thể phá tan một phương thế giới, đó sẽ là uy lực tuyệt thế đến nhường nào. "Đa tạ Nhị đệ!" Đế Giang mừng rỡ như điên.

Bộ quyền pháp này hợp ý hắn, đơn giản là được thiết kế riêng.

Trong chốc lát, Đế Giang càng thêm kính phục Chúc Cửu Âm.

Những ngày tiếp theo, Chúc Cửu Âm lại truyền thụ Phong Thần Thối cho Thiên Ngô, truyền Thiên Ý Tứ Tượng Quyết cho Cường Lương và Hấp Tư.

Còn về Hậu Thổ, Chúc Cửu Âm truyền thụ Di Thiên Thần Quyết.

Quyết này, cũng có thể bất tử bất diệt.

Về sau, Hậu Thổ có Đại Công Đức, có lẽ có thể giúp được phần nào. "Nhị ca, còn ta thì sao?" Cộng Công đáng thương nhìn Chúc Cửu Âm.

Một nửa huynh đệ đều có Võ Học rồi, hắn lại không có.

Lại nhìn dáng vẻ của Chúc Cửu Âm, hình như đã dừng truyền công. "Đúng vậy, Nhị ca, đừng quên ta nha!" Nhục Thu cũng vẻ mặt uất ức.

Chúc Cửu Âm sẽ không quên hắn đấy chứ. "Còn ta nữa!

Chủ nhân, ta cũng muốn nhập Võ Đạo!" Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ hô lớn. "Yên lặng!" Chúc Cửu Âm đưa tay ra, ấn xuống.

Mọi người lập tức im lặng. "Ta đã nói trước rồi, ta không thể để mỗi một huynh đệ đều nhập Võ Đạo cùng lúc.

Tinh lực và năng lực của ta, tạm thời chưa đạt đến độ cao đó!

Hiện tại, ta có thể cố gắng hết sức để thỏa mãn Võ Học của một người.

Những người khác, cần thời gian để đợi!

Vậy, ai học?" Chúc Cửu Âm xoa xoa thái dương.

Đau đầu quá!

Hiện nay, điểm Võ Đạo chỉ còn lại hơn bốn trăm vạn.

Nếu đổi Võ Học thông thường, thì có thể đổi bốn bản.

Nhưng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục không đủ.

Nếu đổi Võ Học mạnh hơn một chút, ước chừng chỉ đổi được một bản.

Quả nhiên, thời gian ra ngoài rèn luyện quá ít, điểm Võ Đạo xa xa không đủ.

Nếu có thể kiến lập Võ Đạo thì tốt rồi!

Một ý niệm trong đầu Chúc Cửu Âm hiện ra.

Kiến lập Võ Đạo...

ý niệm này càng ngày càng kiên định.

Đợi thời cơ thích hợp, nhất định phải kiến lập Võ Đạo.

Chúc Cửu Âm nhớ trong hệ thống thương thành có rất nhiều kiến trúc Võ Đạo.

Nếu đem tất cả những kiến trúc Võ Đạo đó ra, kiến lập Võ Đạo.

Vậy thì, có còn thiếu công pháp nữa không? "Cộng Công, hay là huynh đừng học nữa!

Ta bây giờ không học cũng không sao!" Nhục Thu chủ động rút lui. "Ta cũng rút lui đi!

Đợi Nhị đệ tinh lực phục hồi, rồi hãy truyền Võ Đạo cho ta!" Xa Bỉ Thi cũng rút lui. "Vậy thì để Cộng Công học đi!" Cú Mang gật đầu. "Oa oa oa, các ngươi đừng tự quyết định thay ta!

Giành cơ duyên với huynh đệ, ta không làm được!

Nhị ca, hãy để Xa Bỉ Thi học đi, tên này một lòng hướng về Võ Đạo, đã niệm thao thao bất tuyệt với ta rồi!" Cộng Công từ chối. "Không không không, huynh học đi!" "Huynh học đi!" "Huynh học đi!" Các Tổ Vu nhường nhịn lẫn nhau.

Thấy cảnh này, Chúc Cửu Âm không khỏi cười lớn.

Tình cảm của Tổ Vu thật chân thành, đoàn kết!

Nếu là tu sĩ bình thường, vì cơ duyên chỉ sợ sẽ đánh vỡ đầu nhau.

Nhưng Tổ Vu, lại nhường nhịn lẫn nhau. "Được rồi, đừng tranh nữa!

Nếu muốn học, chúng ta cùng học!

Đã muốn từ bỏ, vậy thì cùng từ bỏ!

Nhị ca cũng mệt rồi, hãy để hắn nghỉ ngơi một thời gian!" Nhục Thu quát lên.

Cứ tranh cãi tiếp cũng không có kết quả.

Đã muốn nhường, vậy thì không ai học nữa. "Được, để Nhị ca nghỉ ngơi thật tốt!" Các Tổ Vu gật đầu.

Chúc Cửu Âm thấy cảnh này, lại mỉm cười. "Tốt, vậy thì lần sau, ta sẽ cho mọi người một bất ngờ lớn!

Chư vị huynh đệ, trăm năm tiếp theo, chúng ta hãy tu luyện thật tốt!

Trăm năm sau, chúng ta sẽ tế bái Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm đứng dậy.

Bốn trăm vạn điểm Võ Đạo kia, cứ giữ lại làm dự phòng.

Tiếp theo, hắn muốn bế quan tu luyện.

Trăm năm sau, tế bái Bàn Cổ, lĩnh ngộ thần thông của Vu Tộc!

Sau đó, tham dự Ma Đạo Chi Tranh!...

Đỉnh Thần Sơn.

Lúc này đang vào mùa đông sâu.

Thần Sơn cao vút tận mây, là ngọn núi cao nhất trong thế giới trọc khí.

Sau khi Chúc Cửu Âm truyền xuống Võ Đạo, hắn liền một mình lên đỉnh Thần Sơn, cần phải bế quan tu hành.

Khi đặt chân lên đỉnh Thần Sơn, Chúc Cửu Âm liền cảm nhận được một luồng khí lạnh lẽo xa rời nhân thế ập vào mặt.

Chương 61

Xa xa, quần sơn liên miên bất tuyệt, biển mây vô tận.

Những đám mây trắng tựa như dòng sông cuồn cuộn không ngừng, cuộn trào giữa các đỉnh núi.

Cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lả tả, quả thật khiến lòng người khoan khoái.

Cùng với ánh nắng mặt trời, trên đỉnh núi tán phát ra hào quang bảy màu, quả thật tựa như tiên cảnh nhân gian, phảng phất một bước có thể đăng thiên.

Trong cảnh tiên như vậy, cảm ngộ năm tháng gió lạnh, phiêu dật trong biển mây, cuồng phong gào thét.

Điều đó có lợi rất lớn cho việc tu luyện Tam Phân Quy Nguyên Khí.

Đồng thời, sống lâu trên Thần Sơn, có thể bao quát nhân thế, tu tâm dưỡng tính.

Lại càng có thể bồi dưỡng khí thế quân lâm thiên hạ, chúa tể sự thăng trầm của thế giới.

Chúc Cửu Âm đến ngọn núi này, liền ngồi xuống trên tảng đá lớn.

Tam Phân Quy Nguyên Khí trong cơ thể tự động vận chuyển, ý thức lại tiến vào Võ Đạo Không Gian. "Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục!" Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục.

Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục, có thể dung hợp hai môn Võ Học.

Du lịch đến nay, Chúc Cửu Âm tổng cộng đã có hai tờ Võ Đạo

Dung Hợp Quyển Trục.

Hiện tại nhân lúc có thời gian, hắn muốn nâng cao Võ Học thêm một lần nữa.

Lấy Tam Phân Quy Nguyên Quyết làm chủ, trước tiên dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết, sau đó dung hợp Di Thiên Thần Quyết. "Đinh, Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục sử dụng thành công!" "Tam Phân Quy Nguyên Khí dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết thành công, có được đặc tính Tứ Tượng Pháp Tướng!" "Công pháp đã dung hợp, xin đặt tên lại!" "Quy Nguyên Tứ Tượng Quyết!" Chúc Cửu Âm đặt tên lại cho Võ Học, sau đó lại lần nữa sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển. "Đinh, Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục sử dụng thành công!" "Quy Nguyên Tứ Tượng Quyết dung hợp Di Thiên Thần Quyết, có được đặc tính Di Thiên Thần Quyết!" "Công pháp đã dung hợp, xin đặt tên lại!" "Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết!" Thông tin: Chúc Cửu Âm Chủng tộc: Vu Tộc Cảnh giới: Chuẩn Thánh nhất chuyển Thể chất: Tổ Vu Pháp Tắc chi thể, Kỳ Lân Tí (Biến Dị sơ cấp lục cấp) Võ Học: Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết (Biến Dị trung cấp nhất cấp) Chiêu thức: Tà Vương Thập Kiếp, Phong Chi Pháp Tướng, Phong Thần Nộ, Huyền Sương Quyền, Bá Vân Chưởng, Tam Phân Thần Chỉ.

Pháp Tắc: Thời Gian Pháp Tắc Thần Thông: Tổ Vu Chân Thân, Thời Gian Luân Hồi, Bất Hủ Chân Thân, Thần Tứ Tọa kỵ: Chúc Long, Cùng Kỳ Linh sủng: Cửu Vĩ Hồ Vũ khí: Đại Tà Vương (Biến Dị trung cấp ngũ cấp) Võ Đạo Không Gian (thời gian trăm lần): Cửu Thiên Thần Tiễn, Diệt Âm Chiến Giáp, Lạc Bảo Kim Tiền "Nội tình cũng tăng lên không ít!" "Chỉ là, để chống lại Thánh Nhân thì vẫn chưa đủ!" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Trông có vẻ mạnh hơn, nhưng so với Hồng Quân, La Hầu, v.v., còn kém một kiếp.

Huống hồ là Thánh Nhân về sau.

Chỉ là, hiện tại chỉ có bốn trăm vạn điểm Võ Đạo, muốn nâng cấp Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết rõ ràng là không mấy khả thi. "Đúng rồi, đã không nâng cao được thực lực, vậy thì nâng cao phòng ngự!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên, nhìn về phía Kỳ Lân Tí và Diệt Âm Chiến Giáp.

Bốn trăm vạn điểm Võ Đạo, có thể mua tám tờ Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục, đủ để thăng cấp Kỳ Lân Tí và Diệt Âm Chiến Giáp.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp mua Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục để thăng cấp Kỳ Lân Tí. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí nhận được Tử Chiến!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí nhận được hiệu quả Bá Thể!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí nhận được hiệu quả Tàn Phế!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí nhận được Nhẫn Tính!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí đạt cấp Biến Dị 10, tấn cấp Biến Dị trung cấp!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Kỳ Lân Tí nhận được Liên Kích!" Liên Kích: Mỗi lần công kích, uy lực của Kỳ Lân Tí tăng 1%. "Hảo đồ vật!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười nhạt.

Mỗi lần Liên Kích nhận được tăng phúc uy lực 1%, nếu Liên Kích một trăm lần, uy lực có thể tăng phúc 100%.

Nếu Liên Kích một vạn lần, chẳng phải tăng phúc 10000% sao?

Đến lúc đó, Chuẩn Thánh nhất chuyển, cũng có thể đánh nổ Chuẩn Thánh cửu chuyển nhỉ!

Nhìn thấy Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục còn lại và Diệt Âm Chiến Giáp, Chúc Cửu Âm lại lần nữa sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển

Trục. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp nhận được Kiên Nhẫn!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp Biến Dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp nhận được Phản Chấn!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp Biến Dị thành công!" "Đinh,..." "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp Biến Dị cấp 10, tấn cấp Biến Dị trung cấp!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Diệt Âm Chiến Giáp nhận được Thần Hữu!" Thần Hữu: Có thể giảm 30% sát thương ngoại thương của Túc Chủ.

Đỉnh Thần Sơn.

Cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lả tả, biển mây cuồn cuộn.

Cả đỉnh núi, đều hóa thành một thế giới sương tuyết trắng xóa, tựa hồ muốn chôn vùi tất cả ô uế trên thế gian.

Gió lạnh như đao, coi chúng sinh như cá thịt.

Chúc Cửu Âm khoanh chân ngồi trên đỉnh Thần Sơn, cảm ngộ năm tháng gió lạnh.

Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết cũng ngày càng thông thạo, hoàn thiện.

Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết lúc này, đã sớm vượt qua Tam Phân Quy Nguyên Quyết.

Không những dung hợp sự miên trường của Phong Thần Nộ, sự cương mãnh của Bá Vân Chưởng và sự cứng rắn của Huyền Sương Quyền, mà còn dung hợp Thiên Ý Tứ Tượng Quyết và Di Thiên Thần Quyết.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm còn dung nhập kinh nghiệm mấy vạn năm, sự lý giải về nhân sinh, sự bá đạo, cuồng vọng, tùy hứng, tài tình, kiên nhẫn, trí tuệ của mình vào trong Võ Học.

Từ đó sáng tạo ra Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết.

Môn công pháp này, trọng về ý không trọng về hình, trọng về khí không trọng về chiêu!

Từ nội ra ngoại, từ ngoại vào nội, hình thành một tuần hoàn thiên nhân hoàn mỹ.

Từ đó đạt đến cảnh giới sinh sinh hóa hóa, thiên địa nhân hợp nhất.

Hơn nữa, môn công pháp này dung hợp rất nhiều đặc tính Biến Dị.

Có thể hấp thu tinh khí thần của người khác làm của riêng, có thể phân hóa Pháp Lực của địch nhân.

Cũng có kỳ hiệu phong huyệt chỉ huyết, loại bỏ mục nát sinh cơ.

Thậm chí, có thể đoạn chi trùng sinh.

Chỉ cần đầu không bị hủy diệt, một giọt tinh huyết cũng có thể trùng sinh.

Không giống như các Võ Học khác có lực sát thương sắc bén, cũng không giống Võ Học phòng ngự có kim cương bất hoại.

Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết chỉ có huyết khí hùng hồn, có bá khí bá tuyệt thiên hạ.

Công lực tu luyện ra bá tuyệt hùng hồn, cương mãnh vô song.

Không những thế, Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết lấy Tam Phân Quy Nguyên Quyết làm chủ thể, tượng trưng cho tam phân vạn vật, tam nguyên quy nhất.

Công pháp này dung nạp rộng lớn, có thể bao dung thiên hạ Võ Học.

Võ Đạo vô chỉ cảnh, Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết dung

hợp cũng vô chỉ cảnh.

Theo việc không ngừng tu luyện trên Thần Sơn, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy khí huyết trong cơ thể ngày càng vượng thịnh, Vu Lực cũng ngày càng tinh thuần hùng hậu.

Ầm!

Đỉnh Thần Sơn vang lên một tiếng động lớn.

Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng bước ra bước cuối cùng.

Chỉ thấy giữa trời đất, phong vân biến hóa, một luồng khí tức cực mạnh từ trên người Chúc Cửu Âm tán phát ra.

Phía sau hắn, xuất hiện bốn đạo Pháp Tướng hư ảnh.

Bốn đạo Pháp Tướng, lần lượt là lôi điện phong hỏa!

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm đột nhiên mở hai mắt.

Chỉ thấy trong mắt hắn, ẩn chứa nhật nguyệt!

Thời gian, dường như bị ngừng lại trong khoảnh khắc đó.

Chúc Cửu Âm giậm chân một cái, trực tiếp phi thân lên. "Tứ Tượng Giai Không!" Bốn hư ảnh Pháp Tướng phía sau Chúc Cửu Âm trực tiếp tán phát thần uy vô tận.

Ngay lập tức, địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Đây chính là Võ Học mà Chúc Cửu Âm đã bế quan tu luyện sáng tạo ra.

Tứ Tượng Giai Không.

Cái gọi là Tứ Tượng, chính là địa phong thủy hỏa.

Tứ Tượng kéo dài ra các nguyên tố cơ bản của vạn vật.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại đi ngược lại, với kiến thức Võ Học của mình, sáng tạo ra Tứ Tượng Giai Không.

Chính là cái gọi là trời cũng không, đất cũng không, thời gian không, không gian không.

Địa phong thủy hỏa đều không!

Một chiêu, có thể nghịch chuyển Tứ Tượng quy về Hỗn Độn, uy lực vô cùng.

Theo bốn đại Pháp Tướng đánh ra Tứ Tượng Giai Không, trong chớp mắt, chỉ thấy phạm vi ức vạn dặm đều bị bao phủ trong Hỗn Độn.

Sơn băng địa liệt, thiên địa thất sắc!

Tất cả dường như muốn trở về Hỗn Độn.

Đến đây, việc tu luyện của Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng kết thúc.

Tu vi của hắn cũng đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh nhị chuyển! "Chúc mừng Chủ Thượng thần công đại thành!" "Chúc mừng Chủ Thượng thần công đại thành!" Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ tiến lên bái hạ. "Lần bế quan này, bản tôn đã tốn bao nhiêu thời gian?" Ánh mắt Chúc Cửu Âm quét qua Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ, uy nghiêm vô hạn. "Khải bẩm Chủ Thượng, ngài đã bế quan trăm năm!

Khoảng cách giữa ngài và lời ước hẹn với các Tổ Vu, chỉ còn trong gang tấc!" Cửu Vĩ Hồ đáp. "Bế quan trăm năm, vậy trong Võ Đạo Không Gian là vạn năm sao?

Được rồi, truyền lời xuống!

Triệu tập các Tổ Vu, ta muốn tế bái Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm hạ lệnh.

Khí tức trên người hắn ngày càng bá đạo, uy nghiêm. ...

Bàn Cổ Thần Điện.

Khí tức cổ xưa, tang thương tán phát ra, tựa hồ muốn xuyên suốt

cổ kim.

Bên trong Bàn Cổ Thần Điện, có một pho tượng Thần.

Đó là pho tượng Bàn Cổ.

Trên pho tượng Thần uy nghiêm chấn động hoàn vũ, cho dù là Thánh Nhân, cũng không thể tìm hiểu huyền bí của Bàn Cổ Thần Điện.

Lúc này, dưới pho tượng Bàn Cổ, đặt bày hoa quả, rượu nước, đầu lâu Yêu Thú.

Tiếp xuống, Thập Nhị Tổ Vu tề tụ, trên người tán phát ra trọc khí hùng hậu, chỉ đứng ở đó, uy thế vô hình tán phát ra, tựa như Hỗn Độn Thần Ma. "Bắt đầu đi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Chương 62

Thân hình của hắn bắt đầu biến hóa, hiển hóa ra Tổ Vu bản thể, chính là nhân thủ long thân. "Thiện!" Các Tổ Vu khác nghe vậy, nhao nhao hiển hóa Tổ Vu Chân Thân.

Đế Giang: Thân màu vàng, đỏ như lửa đan, sáu chân bốn cánh, hỗn độn vô mặt mũi, Tổ Vu không gian tốc độ.

Cú Mang: Xanh như trúc bích, thân chim mặt người, Tổ Vu mộc phương Đông.

Chúc Dung: Đầu thú thân người, thân phủ vảy đỏ, Tổ Vu hỏa phương Nam.

Nhục Thu: Mặt người thân hổ, thân phủ vảy vàng, giáp sinh đôi cánh, Tổ Vu kim phương Tây.

Cộng Công: Đầu mãng thân người, thân phủ vảy đen, Tổ Vu thủy phương Bắc.

Huyền Minh: Là một cự thú nanh vuốt, toàn thân mọc đầy xương gai, Tổ Vu mưa/băng.

Hậu Thổ: Thân người đuôi rắn, sau lưng bảy tay, trước ngực hai tay, Tổ Vu thổ trung ương.

Cường Lương: Miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ thân người, bốn chân trụ, tay dài khuỷu, Tổ Vu lôi.

Thiên Ngô: Tám tay mặt người, thân hổ mười đuôi, Tổ Vu phong.

Hấp Tư: Mặt người thân chim, tai treo rắn xanh, Tổ Vu điện.

Xa Bỉ Thi: Mặt người thân thú, hai tai như chó, Tổ Vu độc. "Ta lần đầu tiên tế bái Phụ Thần!

Tuyệt đối không được xảy ra sai sót!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt uy nghiêm.

Tế bái Bàn Cổ, là một nghi thức cực kỳ thần bí trong truyền thừa của Vu Tộc.

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, không thể dò xét Thiên Cơ.

Nhưng lại có thể thông qua tế bái, giải quyết vấn đề sinh tồn.

Thậm chí, trực tiếp cưỡng đoạt Thiên Cơ.

Đó chính là Tế Tự chi Đạo của Vu Tộc!

Chỉ là, từ khi đản sinh đến nay, Thập Nhị Tổ Vu chưa từng dùng chiêu này. "Biết rồi!

Chỉ là, Nhị ca, rốt cuộc huynh biết những thứ gì?" Cộng Công tò mò.

Chúc Cửu Âm từ trăm năm trước đã bảo bọn họ tu luyện, nói là muốn tế bái Phụ Thần.

Nhưng, hắn không biết, Chúc Cửu Âm tế bái Bàn Cổ, muốn được gì.

Chúc Cửu Âm cũng chưa từng nói.

Bây giờ, hắn cuối cùng cũng không nhịn được nữa. "Đợi tế bái hoàn thành, tự nhiên sẽ biết!" Giọng Chúc Cửu Âm trầm thấp.

Có những thứ, chưa xuất hiện, nói ra cũng vô ích.

Chi bằng trực tiếp tế bái, để kết quả nói cho các Tổ Vu biết. "Vậy ta bắt đầu đây!" Đế Giang gật đầu.

Lời vừa dứt, Thập Nhị Tổ Vu trực tiếp nhảy vũ đạo dưới Bàn Cổ Thần Điện.

Vũ Đạo, cứng nhắc, vụng về.

Dù sao cũng là lần đầu tiên nhảy.

Nhưng dù vậy, theo điệu nhảy, khí tức huyền diệu xung quanh xuất hiện.

Thậm chí, Phù Văn Đại Đạo xuất hiện bên cạnh họ. "Chuyện gì thế này?" "Trực tiếp dùng vũ đạo câu thông Đại Đạo sao?" Chúc Long nhìn mà mắt trợn tròn, mồm há hốc.

Thập Nhị Tổ Vu chỉ nhảy nhảy, lại dẫn động Phù Văn Đại Đạo sao?

Muốn làm gì?

Cần biết, ở Hồng Hoang Thế Giới, chỉ có Thiên Đạo làm chủ mà thôi.

Vu Tộc, trực tiếp vượt qua Thiên Đạo sao? "Trời xanh xanh, đất vàng vàng!

Hồn hề quy hề thủ tứ phương..." Bài ca dao cổ kính thần bí được Thập Nhị Tổ Vu hát ra.

Cùng với vũ đạo, hóa thành Thiên Âm Đại Đạo.

Ngay lập tức, thiên địa phong vân biến sắc.

Trên bầu trời điện chớp giông bão, cuồng phong gào thét.

Thiên Âm Đại Đạo trực tiếp bay vào trong pho tượng Bàn Cổ.

Ngay lập tức, thần uy Bàn Cổ bao phủ thiên địa, Cửu Thiên Thập Địa đều vì thế mà chấn động. "Cái gì?" Tây Phương Linh Sơn, La Hầu trợn tròn mắt.

Chỉ cảm thấy không thể tin được.

Thậm chí, trực tiếp bị dọa đến mức từ bảo tọa ngã xuống. "Bàn, Bàn Cổ?

Chẳng lẽ không chết?" La Hầu nhíu mày trầm tư.

Giờ khắc này, trong lòng hắn hoảng loạn vô cùng.

Tam Tộc Đại Chiến, sắp đến đỉnh phong.

Lúc này Bàn Cổ nếu xuất hiện, biến số sẽ lớn lắm! "Không được, bản tọa không thể khoanh tay chờ chết!

Vô Thiên, Ma La, truyền lệnh xuống cho ta!

Kích hoạt tất cả gián điệp Ma Tổ!" La Hầu nắm chặt quyền, muốn khiến Hồng Hoang đại loạn.

Bàn Cổ xuất thế, hắn cũng có thể đục nước béo cò.

Hãm Không Sơn.

Hồng Quân đang bái phỏng Dương Mi.

Thần uy Bàn Cổ đột nhiên xuất hiện, tức thì kinh động đến Hồng Quân làm rơi chén trà. "Bàn Cổ..." "Hồng Quân đạo hữu, xem ra con đường của đạo hữu không dễ đi rồi!" Dương Mi vẻ mặt nghiêm túc.

Bàn Cổ, là một ngọn núi lớn đè nặng trên những Hỗn Độn Ma Thần này.

Một rìu chém một đám Hỗn Độn Ma Thần, thân ảnh vô địch của Bàn Cổ, Dương Mi đến nay vẫn không thể quên. "Vì vậy lần này, đạo hữu nhất định phải ra tay tương trợ!

Chắc hẳn chỉ là ý chí tàn tồn của Bàn Cổ mà thôi!

Đợi ta thành Thánh, tự nhiên sẽ có thủ đoạn điều tra rõ ràng!" Hồng Quân chắp tay thỉnh cầu Dương Mi.

Để giành chiến thắng trong Ma Đạo Chi Tranh, nhất định phải chuẩn bị đầy đủ.

Nhưng Hồng Quân tin chắc Bàn Cổ đã vẫn lạc.

Bởi vì, phần lớn Pháp Bảo của Bàn Cổ đều nằm trong tay hắn.

Chỉ là, ý chí cổ xưa vẫn khiến Hồng Quân kiêng dè.

Nhất định phải thành Thánh, điều tra rõ ràng mọi việc.

Nếu không, như có gai trong họng...

Đông Hải.

Nơi này là địa bàn của Long Tộc.

Đông Hải Long Cung, càng là nơi tinh anh Long Tộc hội tụ.

Trên bảo tọa Long Cung, ngồi một nam tử bá đạo vô song.

Nhưng giờ khắc này, hắn lại nhíu mày nhìn về phía Bàn Cổ Thần Điện. "Uy áp cổ xưa, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ, có người muốn giành trước thành Thánh?" Lông mày nam tử nhíu chặt.

Hắn cùng Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng tranh bá thiên địa.

Thực tế, tranh đoạt chính là Thiên Địa Khí Vận, tranh đoạt chính là con đường thành Thánh.

Phương pháp này, chỉ có Tam Tộc biết.

Vì vậy, mới không ngừng chinh chiến, tranh đoạt địa bàn.

Nhưng bây giờ, có một khí tức khiến hắn cảm thấy kinh khủng.

Hồng Hoang Thế Giới, chẳng lẽ ẩn giấu sức mạnh mà hắn không biết?

Cần biết, hắn là Tổ Long Vương của Long Tộc!

Cũng là cường giả mạnh nhất Long Tộc.

Chỉ còn một bước nữa, có thể thành Thánh Nhân.

Nhưng bây giờ, hắn lại cảm thấy sợ hãi.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu có người thành Thánh, chẳng phải có nghĩa là có phương pháp thành Thánh khác sao?

Không, tuyệt đối không cho phép!

Tuyệt đối không cho phép có người thành Thánh trước hắn.

Nghĩ vậy, Long Vương đứng dậy. "Truyền lệnh xuống, triệu tập Long Tộc!

Chương 63

Ta muốn một lần diệt sạch Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc!" Long Vương uy nghiêm vô hạn.

Hắn không thể đợi được nữa.

Thánh vị không đợi người...

Nam bộ, Bất Tử Hỏa Sơn.

Nơi này, là nơi trú ngụ của Phượng Hoàng Nhất Tộc.

Khi thần uy Bàn Cổ bao phủ thiên địa, Nguyên Phượng cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

Người chưa từng trải qua Khai Thiên Chi Kiếp, không biết khí tức cổ xưa đó tựa Bàn Cổ.

Nhưng, điều đó không ngăn cản việc khiến nàng kiêng dè, kinh hãi. "Khí tức cổ xưa, từ trung ương.

Chẳng lẽ, Kỳ Lân Tộc có hậu thủ?" Nguyên Phượng nhíu mày.

Khí tức mạnh mẽ như vậy, Kỳ Lân Tộc trấn giữ trung ương, không có lý do gì lại để mặc khí tức cổ xưa kia tồn tại.

Chỉ có một khả năng, có lẽ Kỳ Lân Tộc có hậu thủ. "Lão tổ, có cần phái thám tử đi điều tra một phen không?" Một tu sĩ Phượng Tộc không nhịn được đề nghị. "Không kịp nữa rồi!

Nếu thật sự là hậu thủ của Kỳ Lân Tộc, chỉ sợ Thủy Kỳ Lân sắp thành Thánh rồi!

Đi liên hệ Long Vương!

Nếu thật sự là Thủy Kỳ Lân, vậy thì Long Phượng liên thủ!" Nguyên Phượng đưa ra quyết định.

Tuy là nữ giới, nhưng cân quắc không nhường tu mi.

Tam Tộc tranh bá, nhất định phải cân bằng.

Long Tộc cường đại, thì liên hợp Kỳ Lân Tộc.

Kỳ Lân Tộc cường đại, thì liên hợp Long Tộc...

Trung bộ Kỳ Lân Nhai.

Nơi này là địa bàn của Kỳ Lân Nhất Tộc.

Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc tranh bá, Long Tộc thống trị thiên hạ lân giáp.

Phượng Tộc thống trị phi cầm, Kỳ Lân Tộc, thì thống trị tẩu thú.

Chỉ là, lúc này sắc mặt Thủy Kỳ Lân lại vô cùng khó coi. "Kỳ Lân Tộc ta chiếm giữ đại địa trung bộ!

Nhưng bây giờ ngay dưới mắt ta, lại xuất hiện kẻ địch!

Trước thì chém giết Hỏa Kỳ Lân, bây giờ lại phóng thích uy áp như vậy!

Có phải đang khiêu khích Kỳ Lân Tộc ta không!" Giọng Thủy Kỳ Lân trầm thấp. 'Ca sát' một tiếng, mặt đất dưới chân hắn trực tiếp bị giẫm nứt.

Có thể thấy Thủy Kỳ Lân thật sự đã tức giận đến cực điểm. "Hiện nay, Long Phượng lưỡng Tộc hổ thị đam đam.

Mất đi lão tam, cục diện chiến tranh của chúng ta càng thêm căng thẳng.

Nếu còn có chuyện xảy ra, chỉ sợ..." Một con Kỳ Lân màu xanh muốn nói rồi lại thôi.

Đó chính là Phong Kỳ Lân, một trong Tứ Tổ Kỳ Lân. "Vậy, ta nên làm gì?" Thủy Kỳ Lân lạnh lùng hừ một tiếng. "Theo ta thấy, không

cần tránh rắc rối!

Trực tiếp tuyên chiến Long Phượng lưỡng Tộc!

Kẻ thắng, sẽ đắc Thánh Đạo!

Ân oán nhiều năm như vậy, đã đến lúc giải quyết rồi!

Chỉ cần thành Thánh, lũ kiến hôi ẩn mình trong bóng tối, tự nhiên không đáng lo ngại!" Thủy Kỳ Lân đề nghị. "Truyền chiến thư cho chúng ta!" Thủy Kỳ Lân đã đưa ra quyết định.

Hiện nay, sức mạnh ẩn giấu trong bóng tối, thật sự khó mà tra rõ.

Duy chỉ có thành Thánh!

Cơ hội cuối cùng của Kỳ Lân Tộc!

Bất kể phải trả giá bao nhiêu, chỉ cần thành Thánh, Hồng Hoang sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn.

Chúc Cửu Âm không biết, việc tế tự của hắn, đã khiến Tam Tộc quyết chiến triệt để bùng nổ.

Thậm chí, ngay cả La Hầu và Hồng Quân, cũng nóng lòng muốn thành Thánh.

Bất kể ẩn giấu bao nhiêu sức mạnh trong bóng tối, bất kể Bàn Cổ có còn tại thế hay không.

Chỉ cần thành Thánh, là có thể chiếm lấy tiên cơ...

Bàn Cổ Thần Điện.

Theo thần uy Bàn Cổ bao phủ thiên địa, vô số Phù Văn hội tụ vào mi tâm của pho tượng Bàn Cổ.

Trong khoảnh khắc đó, khí tức trên pho tượng Bàn Cổ ngày càng hùng hậu.

Mi tâm của nó bắt đầu phát sáng.

Thậm chí như Thái Dương chiếu rọi thiên địa.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy mi tâm của mình cũng một trận phát nóng.

Thân thể hắn lơ lửng.

Một con Vận Mệnh Trường Hà trực tiếp hiển hóa trên người hắn.

Các Tổ Vu khác thấy vậy, vội vàng đẩy nhanh động tác vũ đạo, ném Phù Văn Đại Đạo của bản thân vào pho tượng Bàn Cổ.

Ầm!

Một tiếng động lớn, mi tâm của pho tượng Bàn Cổ như Thái Dương bùng nổ ức vạn đạo thần quang.

Trên bầu trời vang lên tiếng sấm kinh hoàng, Thiên Đạo chấn nộ.

Thậm chí, vô tận lôi đình ngưng tụ trên không Bàn Cổ Thần Điện.

Trời giáng dị tượng, ắt có yêu dị.

Chỉ là, kiếp lôi khủng bố tuy ngưng tụ, nhưng lại không hề giáng xuống.

Bàn Cổ Thần Điện, là do trái tim Bàn Cổ hóa thành.

Là cấm địa chân chính, ngay cả Thiên Đạo, cũng không thể nhúng tay vào đó. "Vận Mệnh Trường Hà?" Khóe miệng Chúc Long co giật.

Vận Mệnh Trường Hà, là nơi tất cả tu sĩ đều mơ ước được tiến vào.

Một khi siêu thoát Vận Mệnh Trường Hà, liền có thể bất tử bất diệt, không chịu ước thúc.

Nhưng, tu sĩ cả đời cũng chỉ có thể tiến vào Vận Mệnh Trường Hà một hai lần.

Thậm chí, rất nhiều tu sĩ cả đời cũng không thể tiến vào Vận

Mệnh Trường Hà.

Bởi vì, lần đầu tiên tiến vào phải có tu vi Chuẩn Thánh.

Lần thứ hai tiến vào Vận Mệnh Trường Hà, đó sẽ là chứng đắc Thánh Đạo.

Nhưng Thập Nhị Tổ Vu, lại chưa đạt Đại La Kim Tiên, đã triệu hoán Vận Mệnh Trường Hà!

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Long cùng Thập Nhị Tổ Vu đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh.

Có tiếng than khóc của Tam Tộc, Ma Đạo Chi Tranh...

Cùng lúc đó, Chúc Cửu Âm tắm mình dưới thần ân của Bàn Cổ.

Ấn ký huyết sắc trên mi tâm hắn không ngừng phát nóng, huyết khí trong cơ thể không ngừng cường đại.

Từng đạo truyền thừa huyền diệu tiến vào não hải hắn.

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, không thể câu thông Thiên Địa.

Nhưng Tế Tự Chi Đạo, lại cường hãn vô cùng, thậm chí còn thấu triệt hơn cả Nguyên Thần ngộ Đạo.

Bởi vì, tu sĩ Nguyên Thần câu thông Thiên Địa, với trạng thái phụ thuộc để dò xét Thiên Cơ, Thiên Cơ nhất định phải được Thiên Đạo đồng ý.

Vì vậy có câu, ai chưởng khống Thiên Đạo, người đó chưởng khống Thiên Cơ.

Nhưng Vu Tộc câu thông Thiên Cơ, trực tiếp dùng Đại Pháp Lực câu thông ý chí tàn tồn của Bàn Cổ.

Bất kể Thiên Đạo có nguyện ý tiết lộ Thiên Cơ hay không, Vu Tộc trực tiếp dùng ý chí của Bàn Cổ xé toạc lớp áo ngoài của Thiên Đạo,

ngang nhiên dò xét Thiên Cơ, tương đương với việc cưỡng bức Thiên Đạo một lần, trần trụi trực tiếp.

Đương nhiên, loại phương pháp câu thông Thiên Địa này, cũng tồn tại tệ đoan.

Cần phải hiến tế tế phẩm, tế phẩm thường là Yêu Tộc.

Chỉ điểm này thôi, Vu Yêu khó mà chung sống.

Đồng thời, dò xét Thiên Cơ, sẽ chịu phản phệ của Thiên Đạo.

Nguyện vọng câu thông Thiên Địa càng mạnh, phản phệ càng lớn.

Thậm chí, ngay cả Tổ Vu cũng phải trả cái giá cực kỳ thảm khốc.

Trong thần thoại, sau khi Nhân Tộc xuất thế, mỗi bộ lạc đều có Vu Tộc.

Vu Tộc phụ trách tế tự, có địa vị cao quý trong bộ lạc.

Đó là vì, tế tự Thiên Địa, câu thông Thiên Địa, giải quyết những tiện lợi trong cuộc sống.

Những loại tế tự đó, phải trả cái giá rất nhỏ.

Chúc Cửu Âm lần tế tự này, cầu Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cầu tường tình Tam Tộc Đại Chiến.

Chương 64

Cái giá phải trả tự nhiên không nhỏ.

May mắn thay, ấn ký Bàn Cổ một giọt máu trên mi tâm Chúc Cửu Âm, đã giúp hắn triệt tiêu một phần cái giá lớn.

Theo Chúc Cửu Âm đạt được điều ước, ánh sáng trên pho tượng Bàn Cổ cũng dần dần biến mất.

Thập Nhị Tổ Vu cũng khôi phục nhân hình, thở hổn hển. "Không thể ngờ, lần tế tự này đại phong thu a!" "Nhị ca, huynh cầu được gì?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, không nhịn được hỏi.

Trong não hải hắn có thêm một đạo truyền thừa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trận này có thể triệu hoán Bàn Cổ!

Đối với Tổ Vu sùng bái Bàn Cổ mà nói, có gì đáng vui mừng hơn thế nữa. "Không sai, đó chính là át chủ bài của Vu Tộc chúng ta!

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Chúc Cửu Âm mỉm cười. "Nhị đệ, không dùng trận này để đối phó Tam Tộc chứ?" Đế Giang hỏi.

Thập Nhị Tổ Vu được truyền thừa của Bàn Cổ, đồng thời cũng đã nhìn thấy Vận Mệnh Trường Hà.

Đã nhìn thấy Tam Tộc giao chiến, sinh linh đồ thán. "Tam Tộc không suy tàn, Vu Tộc chúng ta làm sao đăng tràng!

Cứ yên tâm đi, ta sẽ không dùng Đô Thiên Thần Sát Đại Trận để đối phó Tam Tộc!

Trận này, ta có diệu dụng khác!

Nhưng, trước đó, ta cần chư vị huynh đệ trợ ta một tay!

Tứ cho ta một giọt Tổ Vu tinh huyết!" Chúc Cửu Âm thỉnh cầu.

Có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lại thêm Thiên Cơ đã thấy, sự kiện lớn tiếp theo, nhất định có thể thu hoạch phong phú!

Chỉ là, cần dùng tinh huyết của Thập Nhị Tổ Vu để làm một chuyện...

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận, là át chủ bài của Vu Tộc, cũng là một trong những trận pháp mạnh nhất trong Vu Yêu Đại Chiến Hồng Hoang!

Trận này vừa ra, ngay cả Thánh Nhân cũng phải tránh lui ba xá.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu Tộc tuy mạnh, nhưng thực tế uy lực không bằng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Chỉ là, để bày trận này, nhất định phải hội tụ sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu.

Thiếu một người cũng không được!

Đó cũng là nguyên nhân vì sao Thánh Nhân đều kiêng dè Hậu Thổ.

Thiếu đi một Hậu Thổ, Đại Trận liền phế bỏ.

Trong lịch sử, Tần Thủy Hoàng từng luyện chế Thập Nhị Kim Nhân, thực tế, Thập Nhị Kim Nhân chính là được chế tạo dựa theo Thập Nhị Tổ Vu.

Có thể tổ thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chỉ là uy lực không bằng một phần ức vạn của Đại Trận chân chính.

Để phòng ngừa ngoài ý muốn xảy ra, Chúc Cửu Âm quyết định học theo Tần Thủy Hoàng, luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Lá cờ này tiện lợi mang theo, để tham gia Ma Đạo Chi Tranh.

Nếu thật sự có nguy hiểm, đó cũng là át chủ bài của hắn.

Còn về việc Vu Tộc không biết chế tạo Pháp Bảo, không biết điều khiển Pháp Bảo.

Những vấn đề này, Chúc Cửu Âm cũng đã giải quyết xong.

Lấy tinh huyết làm dẫn, luyện chế huyết tế Vu Khí, Vu Tộc tự nhiên có thể sử dụng.

Còn về cách chế tạo Vu Khí, tự nhiên giao cho Chúc Long.

Tuy tinh huyết quý giá, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến tu vi của Thập Nhị Tổ Vu, nhưng những gì Chúc Cửu Âm cầu, không một Tổ Vu nào từ chối.

Theo các Tổ Vu hiến dâng tinh huyết, Chúc Cửu Âm cũng bức xuất một giọt tinh huyết bắt đầu chế tạo Vu Khí.

Vừa chế tạo đã ngàn năm, trong ngàn năm đó, Chúc Cửu Âm sưu tập các loại thiên tài địa bảo để chế tạo Đô Thiên Kỳ Xí.

Đồng thời cũng mò mẫm kỹ thuật ủ rượu truyền cho Vu Tộc.

Sự cố chấp của Tổ Vu đối với rượu, đã thanh xuất vu lam thắng vu lam.

Có thể nói, rượu của Thập Nhị Tổ Vu, đều không giống nhau.

Có loại liệt như lửa, có loại lạnh như băng, có loại sinh cơ dạt dào, có loại hùng hậu như đại địa.

Mười hai loại mỹ tửu, đều không giống nhau, nhưng đều có một đặc điểm, đó là liệt!

Rượu của Vu Tộc, tu sĩ bình thường uống vào, say một ngàn năm.

Kết giao bằng hữu với Vu Tộc, rượu là cửa ải đầu tiên, phẩm

rượu như phẩm người.

Ngàn năm sau, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ cuối cùng cũng luyện thành, là Hậu Thiên Chí Bảo.

Đối với điều này, Chúc Cửu Âm cũng không để ý, vì Pháp Bảo hắn luyện chế, đều là Hậu Thiên.

Hắn chỉ cần tụ tập Bàn Cổ Chân Thân, cũng không quan tâm đến hiệu quả công phòng của cờ xí.

Hơn nữa, Nữ Oa sau này có được Càn Khôn Đỉnh, Pháp Bảo đó có thể nghịch chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên. "Đến lúc đó sẽ đi Tây Phương!

Cùng Kỳ, Tiểu Hồ Ly, các ngươi cứ ở đây tu luyện!" Chúc Cửu Âm nhìn Vận Mệnh Trường Hà, biết rằng trận quyết chiến cuối cùng của Tam Tộc sắp tới, quyết định đi đến chiến trường.

Hơn nữa, Hồng Quân cũng nên chờ sốt ruột rồi.

Lần đi Tây Phương này, cần một quãng đường dài. "Chủ nhân, không cần ta nữa sao?" Cửu Vĩ Hồ vẻ mặt ủy khuất. "Tam Tộc chiến trường là một bãi nghiền thịt, thực lực Đại La Kim Tiên đi ra ngoài theo, nguy cơ trùng trùng.

Thậm chí, ngay cả ta cũng phải cẩn thận hành sự!

Các ngươi ở lại tu luyện, là lựa chọn tốt nhất!" Chúc Cửu Âm khuyên Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ. "Nếu Tam Tộc chiến trường là một bãi nghiền thịt, Nhị đệ đi đến đó cũng nguy cơ trùng trùng!

Vậy chúng ta cùng đi thì sao?" Giọng Đế Giang sảng lãng vang lên.

Tổ Vu, có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, vô sở úy kỵ! "Không được!" Chúc Cửu Âm trực tiếp từ chối. "Nhị ca, lời này không có ý nghĩa rồi!

Huynh có thể đi ra ngoài, ta thì không sao?" Chúc Dung bất mãn nói. "Đúng vậy không sai, thủ hộ Hồng Hoang, tất cả Tổ Vu chúng ta đều có trách nhiệm!

Ta tuyệt đối sẽ không nhìn một mình huynh đi mạo hiểm!" Giọng Huyền Minh kiên định. "Nhị đệ, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta là một thể!

Ta tuyệt đối sẽ không bỏ rơi bất kỳ ai!

Bỏ lại chúng ta, cửa cũng không có!" Đế Giang cười lớn.

Các Tổ Vu khác cũng mỉm cười đồng tình.

Thập Nhị Tổ Vu, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu! "Lần đi Tam Tộc chiến trường này, không hề đơn giản như những gì các ngươi thấy trong Vận Mệnh Trường Hà!

Phía sau Tam Tộc chiến trường, ẩn giấu Ma Đạo Chi Tranh.

Đạo Tổ Hồng Quân, sau này sẽ tuyên dương Pháp Tu Nguyên Thần!

Trái ngược với Pháp Tu của chúng ta!

Hiện nay Hồng Quân vẫn không biết thân phận của ta, ta có thể nhân cơ hội này mưu tính một phen, tối đa hóa lợi ích.

Nhưng nếu các ngươi xuất thế, chỉ sẽ gây chú ý và kiêng dè, đến lúc đó, sẽ thành công dã tràng!

Thậm chí chiêu mời những rắc rối không cần thiết!

Lần này, ta và Chúc Long đi là đủ rồi!" Chúc Cửu Âm kiên nhẫn khuyên nhủ.

Hắn và Chúc Long là hai Đại Chuẩn Thánh, chỉ cần không mạo hiểm, sinh mệnh tuyệt đối không có quá nhiều vấn đề.

Quan trọng hơn, hắn nhận lời mời của Hồng Quân.

Hồng Quân không biết thân phận của hắn, có thể âm thầm hành động.

Nhưng nếu Thập Nhị Tổ Vu cùng xuất hiện, kết cục sẽ không giống.

Thân phận hậu duệ Bàn Cổ, ban đầu ở Bất Chu Sơn, Chúc Cửu Âm vì thế mà được nhiệt tình chiêu đãi.

Bởi vì Hồng Hoang Thế Giới do Bàn Cổ khai tịch, chúng sinh và Bàn Cổ có nhân quả.

Hậu duệ Bàn Cổ có thể hưởng thụ một phần nhân quả này.

Nhưng không phải ai cũng chịu nhân quả.

Ở Bất Chu Sơn, có không ít Yêu Thú tấn công.

Bởi vì, cách tốt nhất để không chịu nhân quả chính là khiến kẻ có nhân quả hồn phi phách tán.

Thập Nhị Tổ Vu một khi xuất hiện, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của toàn bộ thế giới.

Lúc này, đang là thời kỳ quan trọng cầu Thánh.

Hậu duệ Bàn Cổ như một ngọn núi cao đè nặng trên đầu chúng sinh.

Vì Thánh Đạo, có khả năng Thập Nhị Tổ Vu sẽ bị chúng sinh liên thủ công kích.

Vì vậy, Thập Nhị Tổ Vu hiện tại tuyệt đối không thể xuất thế.

Còn về sau khi Đạo Tổ thành Thánh, dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Lúc đó, Hồng Quân tuy không ưa Thập Nhị Tổ Vu, nhưng cũng không đến mức bức thiết muốn tiêu diệt Thập Nhị Tổ Vu.

Sau khi Chúc Cửu Âm phân tích lợi hại, cuối cùng Thập Nhị Tổ Vu mới từ bỏ ý định cùng đi.

Một bữa tiệc tiễn biệt.

Chương 65

Chúc Cửu Âm cưỡi Chúc Long lại lần nữa lên đường.

Chỉ là, lần này, hắn phát hiện Hồng Hoang trở nên vô cùng vắng lặng.

Suốt trăm năm đi về phía Tây, Chúc Cửu Âm không hề thấy tu sĩ Tam Tộc.

Dường như, tu sĩ Tam Tộc đều đã biến mất trên Hồng Hoang Đại Lục vậy. "Sự việc bất thường ắt có yêu dị!

Chỉ sợ, đây là điềm báo trước cơn bão lớn!" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Trận quyết chiến cuối cùng, chỉ sợ thật sự sắp đến rồi. "Vô lượng thọ tai, Võ Thần đạo hữu, bần đạo như ước đến tiếp đón!" Trên bầu trời, một giọng nói già nua vang lên.

Chỉ thấy tầng mây bị tách ra, một lão giả dẫn theo vài đạo nhân từ trên trời giáng xuống.

Lão đạo đó chính là Hồng Quân. "Nguyên lai là Hồng Quân đạo hữu, không biết mấy vị này là ai?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Hồng Quân, đã đến đúng lúc.

Hắn làm sao biết mình ở đây?

Nguyên Thần Pháp Đạo, quả nhiên thần kỳ như vậy sao.

Các đạo nhân bên cạnh hắn, mỗi người đều là Chuẩn Thánh cường giả.

Chỉ sợ Hồng Quân lần này tìm đến trợ giúp.

Quả nhiên, chỉ thấy Hồng Quân nói: "Để ta giới thiệu cho chư vị

một phen!

Đây là Võ Thần đạo hữu, vị này là tọa kỵ Chúc Long đạo hữu của hắn!

Càn Khôn đạo hữu, Âm Dương đạo hữu, Ngũ Hành đạo hữu." Hồng Quân giới thiệu thân phận của hai bên cho nhau.

Hóa ra, những đạo nhân này đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế.

Chỉ là, lời vừa dứt, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Ngũ Hành Lão Tổ đều vẻ mặt không thể tin được nhìn Chúc Cửu Âm. "Hồng Quân đạo hữu, đạo hữu tìm ở đâu ra cường giả như Võ Thần đây!

Lấy Chúc Long của Long Tộc làm tọa kỵ, quả thật uy phong lẫm liệt!" Càn Khôn Lão Tổ không nhịn được mà ngưỡng mộ.

Chúc Long, là một trong những lão tổ Long Tộc, có tu vi Chuẩn Thánh, cao cao tại thượng.

Bây giờ, lại trở thành tọa kỵ.

Võ Thần, rốt cuộc là lai lịch gì?

Ngay cả Tổ Long cũng có thể khuất phục. "Không ngờ Long Tộc cũng có thể làm tọa kỵ!

Sớm biết ta cũng bắt một con Long Tộc về chơi rồi!" Âm Dương Lão Tổ cũng bày tỏ sự ngưỡng mộ.

Long Tộc làm tọa kỵ, thật sự quá uy phong.

Chỉ là, lời vừa dứt, lại nghe Chúc Long lạnh lùng hừ một tiếng.

Giờ khắc này, Chúc Long không vui.

Tuy đã rút khỏi Long Tộc, nhưng có người ngay trước mặt mình lại muốn bắt Long Tộc làm tọa kỵ, trong lòng hắn làm sao thoải mái!

Không, Chúc Long cũng lo lắng cho Long Tộc về sau.

Chẳng lẽ, sau Tam Tộc, Long Tộc thật sự sẽ luân làm phu xe?

Trong chớp mắt, không khí trở nên gượng gạo.

Lão hồ ly Hồng Quân thấy vậy, vội vàng chuyển chủ đề nói: "Tam Tộc chuẩn bị bắt đầu trận quyết chiến cuối cùng.

La Hầu cũng sẽ theo đó mà hành động.

Chúng ta nên đến hư không, sớm lập kế hoạch!

Ngoài ra, chúng ta cũng nên làm quen với thực lực của đồng đội.

Đến lúc đó phối hợp, cũng không đến mức lạ lẫm." “Bản tôn sẽ đi trước đến Hư Không, bố trí một phen!” Hồng Quân khẽ điểm tay, đích thân mở ra một cánh cổng truyền tống.

Theo mọi người xuyên qua, đã ở trong Hư Không.

Một bước nhảy đã là ức vạn dặm.

Thủ đoạn như vậy, thật sự thần quỷ khó lường.

“Hồng Quân đạo hữu thật có thủ đoạn cao siêu!” “Bản tôn thấy chỉ một mình đạo hữu ra tay là đủ rồi!” Chúc Cửu Âm khen ngợi, nhưng trong lòng lại kinh hãi không thôi.

Đây mới thật sự là đại thần thông!

Một ý niệm đã trực tiếp từ Trung Bộ đến Tây Bộ.

Thực lực của Hồng Quân quả thực vượt xa tưởng tượng của bản tôn.

Lão già này, cách Thánh Nhân cũng không còn xa nữa.

Chúc Cửu Âm vốn muốn tìm cơ hội, âm thầm giết chết cả La Hầu và Hồng Quân.

Bây giờ xem ra, ý nghĩ đó quá ngây thơ rồi.

Có thể từ tay Hồng Quân mà moi lợi lộc đã là tốt lắm rồi, muốn giết chết, căn bản không thực tế.

"Đạo hữu quá lời rồi!" "Chỉ là chút không gian thủ đoạn mà thôi!" "Mấy vị đạo hữu, sao không ra tay bố trí một phen, bình ổn thiên cơ nơi đây!" "Ta cũng có thể nhâm nhi phẩm trà luận đạo một phen!" Hồng Quân phất tay, trong Hư Không xuất hiện một chiếc bàn đá.

Trên đó, đang bày một ấm trà.

Khói xanh lượn lờ, chỉ cần ngửi một chút, liền cảm thấy toàn thân thư thái, thức hải thanh minh.

Hiển nhiên, tại Tam tộc chiến trường, Hồng Quân muốn phẩm trà chỉ điểm giang sơn.

Cứ như thể Tam tộc chỉ là quân cờ của ông ta!

Quả thực là kiêu ngạo đến cực điểm!

"Đồ tốt, Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà!" "Xem ra, để tránh bị đại chiến liên lụy, bần đạo cũng nên thi triển chút thủ đoạn!" Càn Khôn Lão Tổ thi triển pháp lực.

Chỉ thấy từng đạo pháp lực đánh vào Hư Không, khiến kết giới bốn phía càng thêm ngưng đọng.

"Mấy vị đại năng này, Càn Khôn nhị khí quả thật đã đạt đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh." "Vậy bần đạo cũng xin múa rìu qua mắt thợ!" Ngũ Hành Lão Tổ phất phất phất trần trong tay.

Chỉ thấy Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ ngũ hành nguyên tố tùy theo đó mà động.

Trong Hư Không, từng đạo phù văn huyền diệu ẩn hiện.

"Ngũ Hành Lão Tổ thủ đoạn cao siêu!" "Vậy bần đạo cũng không khách khí nữa!" Âm Dương Lão Tổ khẽ hừ một tiếng.

Chỉ thấy Âm Dương nhị khí luân chuyển quanh chóp mũi, độn nhập Hư Không.

Làm xong mọi việc, mấy vị đại năng đều nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Dường như muốn nói, đã đến lượt đạo hữu rồi.

Trong khoảnh khắc, Chúc Cửu Âm cảm thấy một vạn con thảo nê mã chạy ngang tâm.

Đệch, cái gọi là làm quen sức mạnh của nhau, chơi mấy thứ hư đầu ba não này sao?

Từng người một thổi phồng đối thủ lên trời.

Không có Nguyên Thần, bản tôn căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng, nếu không làm gì đó, sẽ bị phát hiện là không có Nguyên Thần mất sao?

Chết tiệt!

Hồng Quân quả nhiên là một lão hồ ly, lúc này rồi mà còn giở trò.

"Đạo hữu, sẽ không phải là không hiểu được đạo pháp huyền diệu của ta chứ?" Càn Khôn Lão Tổ thêm lời khiêu khích.

Nhìn Chúc Cửu Âm cười Chúc Long.

Trong lòng sớm đã đố kỵ đến sôi sục.

Bây giờ, thấy Chúc Cửu Âm bị làm khó, chỉ cảm thấy khoái trá không thôi.

"Càn Khôn đạo hữu, lời này sai rồi." "Võ Thần đạo hữu có thể hàng phục Chúc Long, thực lực phi phàm." "Chút tiểu thuật cỏn con, làm sao không thể tham ngộ được." Âm Dương Lão Tổ tiếp lời.

Nhưng nghe xong, lại càng cảm thấy như đang đặt Chúc Cửu Âm lên lò lửa nướng.

Đệch, trước mặt các đại thần thông mà khoe khoang thuật nhỏ, có phải là tiểu thuật không?

Quả nhiên, chỉ thấy Càn Khôn Lão Tổ tiếp tục nói: "Kể từ khi tham ngộ được tiểu thuật của ta, vậy Võ Thần đạo hữu xin ra tay một chiêu!" "Để chúng ta cũng có thể làm quen sức mạnh của đối phương, khi đó chiến đấu cũng có sự phối hợp." Trong lời nói, mọi người đều nhìn Chúc Cửu Âm.

Ai mà biết Chúc Cửu Âm tu luyện đạo gì?

Đương nhiên, trong thế giới Hồng Hoang, giữa các đại thần thông, ai cũng không phục ai.

Cử động này, cũng tồn tại nghi ngờ muốn áp chế Chúc Cửu Âm.

"Hừ, không phải bản nguyên đạo pháp mà thôi!" "Tiểu thuật như vậy, hà cớ gì chủ nhân ta phải ra tay." "Ta Chúc Long xuất diện là được!" Chúc Long khẽ hừ lạnh một tiếng.

Theo Chúc Cửu Âm đến Bàn Cổ Thần Điện.

Tự nhiên biết Tổ Vu đều không có Nguyên Thần.

Bản nguyên đạo pháp thi triển cực kỳ ẩn giấu, nếu không cùng một cảnh giới, tuyệt khó phát hiện.

Chúc Cửu Âm không có Nguyên Thần, loại đạo pháp phi công kích như vậy, làm sao có thể tham ngộ?

Nhưng, cũng không xem Chúc Cửu Âm là ai.

Đó là chủ nhân của Chúc Long!

Chủ nhân bị chế giễu, thân là thuộc hạ sao có thể ngồi yên không màng đến!

“Đạo hữu có ý gì?” “Chẳng lẽ trong mắt ngươi, ta chỉ xứng ngang hàng với tọa kỵ của ngươi sao?” Càn Khôn Lão Tổ ánh mắt băng lạnh.

“Lời ngươi nói đó!” Chúc Cửu Âm nhe răng cười một tiếng.

“Ta nhổ vào cái ba la!” Càn Khôn Lão Tổ nổi giận.

Chúc Cửu Âm đang trêu đùa sao?

“Sao, không phục ư?” “Tu sĩ chúng ta, tinh tu thần thông đạo pháp, chẳng lẽ chỉ để biểu diễn trò khỉ trước mặt người khác sao?” Chúc Cửu Âm duỗi eo một cái.

Chương 66

Bản tôn không hiểu Nguyên Thần đạo pháp, nhưng đang xem kịch hay.

Bản tôn có một vạn cách để khiến ngươi sống dở chết dở.

Quả nhiên, lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, sắc mặt các tu sĩ đều trầm xuống.

Lời Chúc Cửu Âm nói, đã mắng tất cả bọn họ.

"Võ Thần, ngươi có ý gì?" Càn Khôn Lão Tổ tức giận.

"Ý nghĩa trên mặt chữ đó, ngươi không hiểu sao?" "Chẳng lẽ muốn ta phải dạy ngươi?" Chúc Cửu Âm nói một cách gió nhẹ mây bay.

Người kính ta một tấc, ta kính người một trượng.

Kẻ nào phạm ta, ta ắt trả đũa!

Để che giấu việc không hiểu Nguyên Thần đạo pháp.

Cũng chỉ có thể trả đũa!

"Võ Thần đạo hữu, lời nói có hơi quá rồi!" "Chúng ta giao lưu đạo pháp, trong miệng ngươi lại thành hành động của lũ tiểu nhân sao?" "Hôm nay nếu không cho ta một lời giải thích, sự hợp tác, chỉ e khó có thể tiếp tục được nữa!" Âm Dương Lão Tổ giọng nói trầm thấp.

Thân là một phương đại năng, ai mà không tâm cao khí ngạo.

Bị Chúc Cửu Âm xem thường như vậy.

"Chẳng lẽ không phải sao?" "Chúng ta tu luyện đạo pháp, chính là để truy cầu vô thượng Thánh đạo." "Công pháp là kỹ năng sát nhân, một khi ra tay thì phân định cao thấp, thậm chí quyết sinh tử!" "Sao có

thể dùng để biểu diễn như múa quyền múa chân!" Chúc Cửu Âm khẽ hừ lạnh.

Lời vừa dứt, sắc mặt các tu sĩ lại đỏ bừng.

"Công pháp là kỹ năng sát nhân, một khi ra tay thì phân định cao thấp, thậm chí quyết sinh tử!" "Võ Thần đạo hữu cao kiến, bần đạo xin thụ giáo!" Ngũ Hành Lão Tổ chắp tay.

"Hừ, mồm mép thật hay!" "Cũng không biết có thực lực hay không!" Càn Khôn Lão Tổ khẽ hừ lạnh.

Vốn tưởng xem Chúc Cửu Âm làm trò cười, kết quả lại bị Chúc Cửu Âm vả mặt.

Khoảnh khắc này, Càn Khôn Lão Tổ không vui.

"Vậy ngươi muốn thử xem sao?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Ngay lập tức, hai người giương cung bạt kiếm.

"Chư vị, chúng ta tụ tập nơi đây, đều vì sự an ninh của Hồng Hoang!" "Tuyệt đối đừng làm tổn thương hòa khí!" "Nào, chúng ta uống trà, uống trà…" Hồng Quân lại lần nữa ra mặt giảng hòa.

Nhưng, trong lòng lại càng đánh giá cao Chúc Cửu Âm mấy phần.

Công pháp là kỹ năng sát nhân, một khi ra tay thì phân định cao thấp, thậm chí quyết sinh tử!

Phân tranh Hồng Hoang chẳng phải chính là như vậy sao.

Lần này giao thủ với La Hầu, là phân cao thấp, cũng là quyết sinh tử.

Kẻ thắng, sẽ đắc Thánh đạo.

Trước đó, ai sẽ bộc lộ hết mọi quân bài của mình ư?

Tuyệt đối không!

Lời Chúc Cửu Âm nói, rất hợp ý Hồng Quân.

Cùng lúc đó.

Đông Hải Long Cung.

Giờ khắc này ức vạn Long Tộc tụ tập một chỗ.

Những Long Tộc này đều là tinh anh bách chiến của Long Tộc.

Ở phía trước nhất, Long Vương lơ lửng giữa không trung, tóc theo gió bay múa.

Trên người, càng bao phủ huyết sát chi khí, như điên như ma.

"Nhị lang, Kỳ Lân Tộc, Phượng Tộc khi dễ Long Tộc ta quá đáng!" "Giết đệ tử Long Tộc ta, hủy tinh anh Long Tộc ta!" "Đây là tội không thể tha thứ, Long Tộc chúng ta thân là huyết mạch cao quý nhất Hồng Hoang, thống trị Hồng Hoang!" "Đối với những kẻ dám phạm uy nghiêm Long Tộc ta là Kỳ Lân, Phượng Tộc, nên làm như thế nào?" Long Vương gào thét, đang làm điều động sĩ khí trước quyết chiến.

"Kẻ nào sỉ nhục Long Tộc ta, giết không tha!" Long Tộc khí phẫn điền ưng.

"Kẻ nào sỉ nhục Long Tộc ta, giết không tha!" Từng tiếng hô của tu sĩ Long Tộc vang vọng.

Ức vạn tu sĩ Long Tộc hội tụ một chỗ, kinh thiên động địa, vang vọng hoàn vũ.

Trên người, tản mát ra sát ý ngút trời.

Dường như, muốn giết trời giết đất giết chúng sinh.

Nhìn thấy cảnh này, Long Vương hài lòng gật đầu.

"Rất tốt!" "Bản tọa vui mừng vì mọi người không quên uy nghiêm

Long Tộc ta!" "Nếu đã như vậy, ta muốn cho Phượng Tộc, Kỳ Lân Tộc một bài học!" "Giết sạch tất cả Kỳ Lân Tộc, Phượng Tộc!" "Thống nhất Hồng Hoang!" Long Vương thần tình khảng khái kích ngang, bá đạo vô song.

"Giết sạch Kỳ Lân Tộc, giết sạch Phượng Tộc, thống nhất Hồng Hoang!" "Kẻ nào phạm Long Tộc ta, giết không tha!" "Rất tốt, ta muốn giẫm tất cả dưới chân!" Ức vạn Long Tộc bị Long Vương cảm nhiễm, điên cuồng gào thét.

Cùng lúc đó, trên Đông Hải, xuất hiện một trận pháp truyền tống khổng lồ.

Dưới sự dẫn dắt của Long Vương, Long Tộc dốc toàn bộ lực lượng xuất phát.

Dày đặc như châu chấu tràn vào.

Mục tiêu, Tây Phương chiến trường.

Giết sạch Kỳ Lân Tộc, Phượng Tộc!

Thống nhất Hồng Hoang!

Trên trời, mặt trời biến thành vô cùng đỏ tươi.

Vô số nghiệp lực hội tụ một chỗ, che kín cả bầu trời.

Thiên cơ trở nên hỗn độn, chúng sinh Hồng Hoang chỉ cảm thấy hoảng sợ bất an.

Lượng Kiếp, sắp bắt đầu rồi.

Trung Bộ Kỳ Lân Nhai.

Ức vạn tu sĩ Kỳ Lân Tộc tụ tập một chỗ.

"Đã chuẩn bị xong chưa?" Trên Kỳ Lân Nhai, Thủy Kỳ Lân ánh mắt băng lạnh.

Đại quyết chiến sắp bắt đầu rồi.

Cũng không còn đường lui.

“Hài nhi, đã chuẩn bị xong chưa?” Phong Kỳ Lân đại hô.

“Đã chuẩn bị xong rồi!” “Sẵn sàng hy sinh sinh mệnh vì Kỳ Lân Tộc bất cứ lúc nào!” Tu sĩ Kỳ Lân Tộc hô vang trời.

“Long Tộc khi dễ Kỳ Lân Tộc ta, Phượng Tộc không tôn trọng Kỳ Lân Tộc ta!” “Ngày hôm nay, đã đến lúc cho bọn chúng phải trả giá!” “Nhị lang, lần này, nhất định phải tiêu diệt Long Phượng lưỡng tộc!” “Để bọn chúng biết, ai mới là Hồng Hoang Chí Tôn!” Thủy Kỳ Lân gào lớn.

“Hồng Hoang Chí Tôn!” “Tiêu diệt Long Phượng lưỡng tộc, Hồng Hoang Chí Tôn!” Ức vạn tu sĩ Kỳ Lân Tộc đồng thanh hô lớn, khí thế kinh thiên động địa.

Trước người cũng mở ra trận pháp truyền tống, những tu sĩ Kỳ Lân dày đặc tiến vào trận pháp truyền tống.

Đại quyết chiến, sắp bắt đầu.

Nam Bộ Bất Tử Hỏa Sơn.

Nguyên Phượng nhìn về phía xa.

“Sắp bắt đầu rồi, lần này, không biết có bao nhiêu nhị lang sẽ vẫn lạc.” Nguyên Phượng khẽ thở dài.

Nhưng, cũng không thể làm gì được.

Một trận đại chiến, không có đúng sai.

Duy có thành Thánh.

“Lão tổ, bắt đầu đi!” “Có thể hiến dâng sinh mệnh vì lão tổ, là vinh dự của tu sĩ Phượng Tộc ta!” “Đã đến lúc cho những tên xem thường

Long Tộc, Kỳ Lân Tộc ta phải trả giá rồi!" "Phượng Tộc ta, không sợ hãi gì cả!" Tu sĩ Phượng Tộc hô lớn.

"Không sai, giẫm Long Tộc, đánh Kỳ Lân!" "Phượng Tộc ta, không sợ hãi gì cả!" "Đã đến lúc cho bọn chúng phải trả giá rồi!" "Bất kỳ kẻ nào xem thường Phượng Hoàng Tộc ta, đều phải chết!" "Kẻ nào phạm uy thần Phượng Hoàng ta, tuy xa ắt tru!" Tu sĩ Phượng Hoàng Tộc đồng thanh hô lớn.

Chúng chí thành thành, lay động thương thiên.

"Xuất phát!" Nguyên Phượng mở ra trận pháp truyền tống, tu sĩ Phượng Tộc gia nhập chiến trường.

Địa giới Tây Phương.

Giờ khắc này, tu sĩ Tam tộc thông qua cổng truyền tống tiến vào địa giới Tây Phương.

Sát khí vô tình bao phủ giữa trời đất.

Trên trời, không biết từ khi nào bắt đầu rơi tuyết trắng.

Dường như, thương thiên đang khóc than.

Sinh linh Tây Phương, bị cuốn vào Tam tộc chiến trường, trong nháy mắt thân tử đạo tiêu.

"Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!" "Hiện tại thần phục bản tôn, vẫn còn kịp!" "Bằng không, chiến đấu vừa bắt đầu, các ngươi sẽ tan thành mây khói!" Long Vương kiêu ngạo nhìn trời đất, bá đạo vô song.

"Long Vương, sao ngươi không thần phục bản tôn!" "Khi đó, bản tôn thành Thánh, cũng có thể trợ ngươi một tay!" Thủy Kỳ Lân ha ha cười lớn.

Một trận đại chiến, tranh đoạt sự quy thuộc ư?

Không, là Thánh vị!

Giữa trời đất, Thánh vị khí vận chỉ có một.

Ai làm vua, ai nắm giữ Hồng Hoang, ai là Thánh Nhân đầu tiên.

Những Thánh Nhân phía sau, đều không đáng kể.

Chính là pháp chứng đạo trong truyền thừa Tam tộc.

"Nói nhiều vô ích!" "Chiến đi!" Nguyên Phượng giọng nói băng lạnh.

"Muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" "Giết ta!" Long Vương ra lệnh một tiếng, Long Tộc ứng tiếng mà động.

Cùng lúc đó, Kỳ Lân Tộc, Phượng Tộc cũng động.

Tam tộc trong nháy mắt giao chiến, trận đồ tể bắt đầu… Trong Hư Không.

"Bắt đầu rồi, trận chiến này, ai là người có ưu thế nhất." Hồng Quân uống trà, lặng lẽ nhìn Tam tộc chiến trường.

Giống như một người ngoài cuộc, xem biểu diễn trên sân khấu.

Thậm chí, còn muốn bình luận một phen.

Siêu thoát thế ngoại.

Chương 67

"Long Tộc háo dâm, tạp bài quân nhiều!" "Từ Tam tộc chiến tranh mà xem, Long Tộc thế lớn, ắt chiếm ưu thế!" Càn Khôn Lão Tổ chỉ điểm càn khôn.

"Nói vậy e không hay!" "Long Tộc tuy nhiên thế lớn, nhưng lại dễ dẫn Kỳ Lân Tộc và Phượng Tộc liên thủ công kích!" "E rằng, Long Tộc sẽ là bên bị loại trước tiên!" Âm Dương Lão Tổ nhàn nhạt nói.

"Thủy Kỳ Lân điên cuồng, ta thấy sinh linh Tam tộc, đều đã nhập ma đạo!" "Kỳ Lân Tộc e rằng sẽ là bên bị loại trước!" Ngũ Hành Lão Tổ khẽ nhấp một ngụm Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà.

"Trà ngon!" "Quả nhiên, Hồng Quân đạo hữu có tiên kiến chi minh!" "Nơi đây, thực sự là nơi quan chiến tốt nhất!" "Uống trà ngộ đạo luận chiến!" "Đời người như thế, há chẳng phải khoái trá thay!" Ngũ Hành Lão Tổ ha ha cười lớn.

Cảnh này khiến sắc mặt Chúc Long càng thêm băng lạnh.

Thậm chí, nắm đấm gân xanh nổi lên.

Đường đường khai thiên Tam tộc, xưng bá Hồng Hoang, cao quý biết nhường nào.

Kết quả, lại bị người ta xem như diễn viên, quân cờ.

"Khụ khụ khụ!" Lúc này, Chúc Cửu Âm khẽ ho khan.

Ánh mắt Chúc Cửu Âm lướt qua thân Chúc Long, trong nháy mắt khiến Chúc Long khôi phục thanh tỉnh.

Ông ta hiểu rồi, việc Long Tộc bị loại sớm đã được dự liệu.

Hiện tại, điều cần làm là tạo cơ hội sống sót cho Long Tộc về sau.

Tranh chấp với những Ma Thần Hỗn Độn chuyển thế này, không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Thậm chí, ngược lại sẽ ảnh hưởng đến đại cục.

Chúc Long áp chế sự phẫn nộ trong lòng, bưng Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà uống cạn.

Trong nháy mắt, cảm thấy đầu óc thanh tỉnh không ít.

"Tam tộc, chung quy chỉ là quân cờ trên bàn cờ mà thôi!" "Vậy Hồng Quân đạo hữu, đã chuẩn bị tốt để đối phó với La Hầu chưa!" "Nghe đồn, La Hầu có Tru Tiên Tứ Kiếm." "Đây là dị bảo sát phạt, tổ thành kiếm trận thậm chí còn lợi hại hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo!" "Hồng Quân đạo hữu có đối sách nào không?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Tru Tiên Tứ Kiếm, bốn người chúng ta mỗi người phụ trách một trận, là có thể phá được!" "Bần đạo đã giao thủ vô số lần với La Hầu, thực lực của hắn so với bần đạo không chênh lệch là bao!" "Thứ lợi hại duy nhất chính là Tru Tiên Tứ Kiếm và Thí Thần Thương." Hồng Quân vẻ mặt bình tĩnh.

"Có bốn người chúng ta ra tay, là đủ rồi!" "Hồng Quân đạo hữu, sau khi chiến đấu kết thúc, đừng quên yêu cầu mà ta đã nói!" "Trợ ta thành đạo!" Âm Dương Lão Tổ nâng chén trà.

"Tốt, tốt!" Hồng Quân gật đầu.

Ngay lập tức, mọi người lại lần nữa tương hỗ cung phụng.

Duy có Chúc Cửu Âm cười lạnh không thôi.

Hay cho một chiêu mỗi người một vị trí phá trận.

Tru Tiên Kiếm Trận thật sự dễ phá như vậy sao?

Không, cũng không trách những Ma Thần này vui mừng.

Trong mắt bọn họ, thực lực của La Hầu và Hồng Quân ngang nhau, có bọn họ ra tay, cục diện chiến tranh sẽ nghiêng về bên họ.

Có thể nhận được nhân tình của Hồng Quân, sau này chứng đạo.

Chuyện này, quả thực đáng để vui mừng.

"Bốn người chúng ta phá trận!" "Nhưng hiện tại lại có năm người, có vài người không phải là thừa thãi sao?" "Chẳng lẽ bị đá đi?

Đạo hữu làm việc thật kín kẽ a!" Càn Khôn Lão Tổ lại bắt đầu nói móc, trào phúng.

Nhưng người có mắt đều biết, đang nói Chúc Cửu Âm.

"Nếu đã như vậy, vậy bản tôn xin cáo từ!" Chúc Cửu Âm ngáp một cái, thân hình liền muốn rời đi.

"Đạo hữu, xin dừng bước!" "Tuy nhiên bốn người chúng ta phá trận, nhưng cần đạo hữu áp trận!" "Sức mạnh của đạo hữu, không thể thiếu được!" Hồng Quân vội vàng ngăn Chúc Cửu Âm lại.

Chúc Cửu Âm là biến số.

Hồng Quân xem trọng Chúc Cửu Âm, còn hơn cả những Ma Thần kia.

Sao có thể để Chúc Cửu Âm từ bỏ.

"Thôi được, bản tôn đã đồng ý rồi!" "Tự nhiên sẽ không thất hứa, nhớ kỹ, ngươi nợ ta một ân tình!" "Không, đạo bất đồng bất tương vi mưu!" "Bản tôn, xuống dưới chơi một chút!" "Đại chiến, tự nhiên là phải xem!" Chúc Cửu Âm vừa nói, trực tiếp dẫn Chúc Long đi về phía Tam tộc chiến trường.

Tam tộc đại chiến, vô số sinh linh vẫn lạc.

Đây chính là thời cơ tốt để phát tài.

Càn Khôn Lão Tổ đã cho bản tôn một lý do tốt để rời đi!

"Hừ, tên gia hỏa không biết điều!" "Hồng Quân đạo hữu, hà tất phải mời một tên cuồng vọng như vậy ra tay!" Đợi Chúc Cửu Âm rời đi, Càn Khôn Lão Tổ vẻ mặt không vui.

Ông ta khinh thường sự thần bí và kiêu ngạo giả tạo của Chúc Cửu Âm.

Duy có Hồng Quân lắc đầu cười một tiếng, "Uống trà đi!" Trong lòng ông ta, một vạn Càn Khôn Lão Tổ cũng không bằng một Chúc Cửu Âm.

Đó là biến số!

Từ Hư Không xuất hiện, Chúc Cửu Âm bảo Chúc Long thi triển đạo pháp ẩn độn thân hình.

Sau đó hai người tiềm nhập chiến trường trực tiếp càn quét.

Dù sao, muốn kiến lập Võ Đạo, muốn biến dị võ học.

Cần đại lượng Võ Đạo trị.

Võ Đạo trị, thì liên quan đến Linh Bảo.

Tại Bàn Cổ Thần Điện, Chúc Cửu Âm truyền thụ mười hai Tổ Vu Võ Đạo, đã moi sạch gia tài của ông ta.

Hiện giờ, chính là cần bổ sung.

Nhưng, tại chiến trường, Chúc Cửu Âm phát hiện những thứ có thể nhặt đều là Hậu Thiên Pháp Bảo.

Mỗi Hậu Thiên Pháp Bảo có giá trị Võ Đạo trị không đồng đều, từ mấy vạn đến mười vạn.

Nếu thu thập đại lượng Pháp Bảo, lại sẽ thu hút sự chú ý.

Thậm chí mấy lần suýt chút nữa bị cuốn vào chiến trường.

Thế nên, Chúc Cửu Âm quyết định đi đến sào huyệt Tam tộc.

Tam tộc chinh chiến, sào huyệt chính trống rỗng.

Hoàn toàn có thể đi đến sào huyệt của bọn chúng càn quét.

Đông Hải Long Cung, địa bàn của Long Tộc.

Có Chúc Long ở đó, sau này có thể đi chinh phục Long Tộc nữa.

Vì thế, Long Tộc lại bị loại trừ.

Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc, Chúc Cửu Âm đại khái nhìn qua một lượt.

Cổng truyền tống của Kỳ Lân Tộc ở gần nhất.

Thế nên liền bảo Chúc Long thi triển diệu pháp, hai người lén lút thông qua truyền tống trận của Kỳ Lân Tộc trực tiếp đến Kỳ Lân Nhai.

Hai đại Chuẩn Thánh liên thủ, Kỳ Lân Tộc căn bản không ai có thể cản được.

Rất nhanh, Chúc Cửu Âm và Chúc Long càn quét bảo khố Kỳ Lân, chuyển hết Pháp Bảo bên trong đi sạch sẽ.

Còn về nhân quả của việc cướp bóc bảo khố Kỳ Lân, Chúc Cửu Âm nào có để tâm.

Tam tộc tranh bá thiên địa, Kỳ Lân Tộc nợ nhân quả thiên địa đã nhiều rồi.

Mà Tam tộc đại chiến, Kỳ Lân Tộc là tộc có kết cục thảm nhất.

Cả tộc gần như diệt sạch.

Nhân quả đó, căn bản không cần phải gánh chịu.

Nhưng, cũng có không ít người có ý đồ giống Chúc Cửu Âm.

Tam tộc đại chiến, không ít Đại La Kim Tiên cũng trà trộn vào sào

huyệt Tam tộc, ngang nhiên cướp bóc.

Tuy nhiên, khi Chúc Cửu Âm đến bảo khố Kỳ Lân, chỉ thấy một bảo khố trống rỗng.

Khiến các tu sĩ đại vi quang hỏa.

Trong số các tu sĩ này, có một đại năng.

Tên là Côn Bằng!

Bắc Minh có cá, tên là Côn, hóa thành chim, tên là Bằng.

Côn lớn không biết mấy ngàn dặm.

Bằng vỗ cánh, bay thẳng chín vạn dặm.

Côn Bằng trời sinh sở hữu không gian thần thông, cưỡi gió cưỡi nước.

Cũng là một trong những lão bối của Hồng Hoang.

Tốc độ của ông ta, trong Hồng Hoang cũng thuộc hàng top ba.

Chúc Cửu Âm cướp bóc bảo khố Kỳ Lân xong, chuẩn bị rời đi.

Nhưng lại bị Côn Bằng đuổi kịp.

"Vị đạo hữu, có lợi thì cùng chia sẻ!" "Một mình ăn hết, e rằng có hơi quá đáng rồi!" Côn Bằng chặn Chúc Cửu Âm và Chúc Long.

Chúc Cửu Âm càng vui mừng, càng bực bội.

Ông ta đã mạo hiểm đắc tội Kỳ Lân Tộc để đến, kết quả, không thu được gì ư?

"Ăn hết đồ trong bụng rồi, muốn bản đại gia phải nôn ra sao?" "Ngươi là cái thá gì?" Chúc Cửu Âm không khỏi cười rộ lên.

Năm nay, lại có người dám cướp bản tôn.

Thật không biết sống chết.

Lại quên mất, Chúc Cửu Âm và Chúc Long hai người đã ẩn độn thân hình, lại còn hóa trang.

Côn Bằng làm sao nhận ra được ai.

Làm sao biết được thực lực.

Nếu để Côn Bằng biết Chúc Cửu Âm có tu vi Chuẩn Thánh, nhất định sẽ kêu oan uổng.

Chúc Cửu Âm, đúng là một kẻ chấp pháp.

"Bần đạo cho đạo hữu một lời khuyên!" "Đạo hữu ăn thịt, cũng nên để lại cho ta chút canh chứ?" "Yêu cầu này không quá đáng chứ?" Côn Bằng ánh mắt lấp lánh, phía sau lưng những tu sĩ tụ tập cũng ngày càng đông.

Những tu sĩ này, đều ôm tâm tư thừa nước đục thả câu.

Chương 68

Hiện tại, một cọng lông cũng không có.

Biết được bảo tàng Kỳ Lân Tộc đều đã bị Chúc Cửu Âm cướp sạch, từng người một lộ ra vẻ mặt bất thiện.

"Giao Pháp Bảo ra!" "Bằng không, ngày này năm sau, chính là ngày giỗ của ngươi!" Các tu sĩ trực tiếp vây khốn Chúc Cửu Âm và Chúc Long.

"Thật đúng là lũ kiến hôi không biết sống chết!" "Dám giành thức ăn từ miệng hổ trước mặt bản tôn!" "Chết đi!" Chúc Cửu Âm lười biếng chấp nhặt với các tu sĩ.

Vừa ra tay, những luồng chỉ kình dày đặc cuộn trào ra, trong nháy mắt nghiền nát những tu sĩ xông lên.

Nhưng, gần như cùng lúc đó.

Côn Bằng trực tiếp ra tay sát thủ về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ thấy ông ta tế ra một kiện Pháp Bảo, Pháp Bảo trông như một con dao nhỏ.

Ánh đao lóe lên, trực tiếp bắn về phía Chúc Cửu Âm.

"Thật ti tiện, dám lén đánh lén chủ thượng ta!" Chúc Long khẽ hừ lạnh một tiếng, trực tiếp chặn đứng đòn đánh lén của Côn Bằng.

Thậm chí, Chúc Long trực tiếp giữ chặt Pháp Bảo của Côn Bằng.

Một chiêu này, khiến Côn Bằng đại kinh thất sắc.

Phải biết rằng, thực lực của ông ta, trong số các tu sĩ Hồng Hoang không hề yếu.

Ra tay đánh lén, toàn lực một kích, lại bị cản nhẹ nhàng như gió

thoảng mây bay sao?

"Hai vị đạo hữu thật có bản lĩnh!

Không biết xưng hô thế nào!" Côn Bằng lộ ra vẻ kiêng kỵ.

Các tu sĩ khác, cũng kinh khủng nhìn Chúc Cửu Âm.

Một chiêu miểu sát đại lượng tu sĩ, Chúc Cửu Âm mạnh đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

"Trước khi hỏi tên người khác, không phải nên báo tên của mình trước sao?" Chúc Cửu Âm ánh mắt lướt qua, một cỗ uy thế vô hình tản mát ra.

Trong khoảnh khắc này, Côn Bằng chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Một cỗ uy áp trực tiếp đi sâu vào linh hồn.

Mạnh thật!

Côn Bằng đồng tử co rút.

Cảm thấy hai chân mình mềm nhũn, toàn thân lung lay muốn ngã.

Cứ như thể Chúc Cửu Âm là Cửu U Ma Thần, thậm chí khiến ông ta không dám có nửa điểm tâm tư phản kháng.

Đã trêu chọc phải một quái vật rồi.

"Cổ đông." Côn Bằng nuốt một ngụm nước bọt, cố nén ý sợ hãi trong lòng, "Tiểu đạo Côn Bằng." "Côn Bằng?" "Cỏ đầu tường Bắc Hải sao?" Chúc Long liếc Côn Bằng một cái.

Côn Bằng, ông ta biết.

Bắc Hải có thủy tộc, thủ lĩnh của chúng chính là Côn Bằng.

Năm đó, Long Tộc muốn thảo phạt Côn Bằng, Côn Bằng dẫn thủy tộc của mình, nguyện ý gia nhập Long Tộc, vì thế thoát một kiếp.

Sau đó, Phượng Tộc muốn thảo phạt Côn Bằng, Côn Bằng lại dẫn điểu tộc của mình, đầu nhập Phượng Hoàng Tộc.

"Tóm lại, tên gia hỏa này là một kẻ ti tiện vô sỉ, đầu cơ trục lợi, cỏ đầu tường!" Chúc Long giới thiệu lịch sử của Côn Bằng.

Khiến Côn Bằng xấu hổ cực độ.

Ai mà lại vạch trần khuyết điểm của người khác ngay trước mặt, nhưng, cân nhắc thực lực của Chúc Long và Chúc Cửu Âm, Côn Bằng dù có uất ức cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Mà đối với quá khứ của mình lại rõ ràng như vậy, tên gia hỏa này chẳng lẽ là người của Long Phượng lưỡng tộc?

"Rốt cuộc các ngươi là ai?" Côn Bằng không nhịn được hỏi.

"Bần đạo Chúc Long, đây là chủ thượng của ta Chúc Cửu Âm!" Chúc Long cũng không che giấu thân phận.

Nhưng, lời vừa dứt, một tràng tiếng hít khí lạnh vang lên.

Trời đất dường như hóa thành sự tĩnh lặng quỷ dị.

"Cổ đông." Côn Bằng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

Nghe lầm sao?

Chúc Long?

Tu sĩ trước mặt này là Chúc Long?

Một trong tứ đại lão tổ của Long Tộc?

Tam tộc đại chiến, Chúc Long không đi chiến trường, ở đây làm gì?

Mà, Chúc Long lại gọi Chúc Cửu Âm là chủ nhân.

Cường giả như Tổ Long lại nhận chủ ư?

Quả thực là tin tức động trời.

Côn Bằng từng nghe một tin đồn, Chúc Long đã phản bội Long Tộc.

Ban đầu, ông ta cho là giả.

Nhưng bây giờ xem ra, e rằng là thật.

Đã rời khỏi Long Tộc, đầu nhập Chúc Cửu Âm.

Vậy thì, Chúc Cửu Âm là thần thánh phương nào?

Trong khoảnh khắc này, Côn Bằng hơi hoảng hốt.

Tìm chết sao?

Dám chặn Chúc Long và Chúc Cửu Âm.

Các tu sĩ khác, càng sợ đến mức run rẩy, sợ hãi tột độ.

"Hai, hai vị tiền bối!" "Chuyện này ta không đúng, ta lập tức cút đi!" "Cũng tuyệt đối sẽ không tiết lộ hành tung của các vị ra ngoài!" Côn Bằng liên tục cầu xin tha thứ.

Tâm lý của ông ta hơi sụp đổ rồi.

Thần tiên vận khí.

Ra hồ nước đục mò cá, kết quả lại mò được cá lớn thật.

Loại cá có thể một ngụm nuốt chửng mình.

"Ngăn chặn bản tôn thì ngăn chặn, muốn đi là đi sao?" "Để mặt mũi của bản tôn đặt ở đâu?" Chúc Cửu Âm ánh mắt lướt qua các tu sĩ.

Cứ như một Chân Long Cửu Thiên, phủ thị chúng sinh.

Trong khoảnh khắc này, mọi người chỉ cảm thấy dường như đang đối mặt với Thiên Địa Quân Vương.

Vô cùng ti vi, nhỏ bé.

Sự khinh thường trong ánh mắt Chúc Cửu Âm càng đâm vào tâm

linh của bọn họ.

"Tiền bối, ngài hà tất phải chấp nhặt với một đám kiến hôi như chúng ta chứ!" Côn Bằng thái độ cực kỳ ti vi.

"Muốn sống?" Chúc Cửu Âm cười nói.

"Muốn!" Các tu sĩ gật đầu.

"Cướp bóc bản tôn, đây là nhân quả!" "Trả nhân quả, tự nhiên có thể sống!" "Ngươi có biết nhân quả là gì không?" Chúc Cửu Âm vuốt vuốt ngón tay.

Bảo khố Kỳ Lân, vì muốn Linh Bảo chuyển hóa Võ Đạo trị.

Những tu sĩ này cũng là lũ thừa nước đục thả câu.

Mà, trên người bọn họ cũng có không ít thu hoạch.

Trong mắt Chúc Cửu Âm, họ chính là một đám đồng tử dâng bảo vật.

"Tiểu đạo hiểu." "Pháp Bảo của tiểu đạo, nguyện ý hiến cho Tiên Trưởng!" Côn Bằng là một kẻ tinh ranh, lập tức hiểu ra ý đồ của Chúc Cửu Âm.

"Cũng thông minh đấy!" "Nhưng, bản tôn muốn tất cả Pháp Bảo của các ngươi!" "Giao ra, có thể sống, bằng không chết!" Chúc Cửu Âm uy nghiêm vô hạn.

Trong khoảnh khắc này, các tu sĩ đều khóc lóc… Khổ sở một hồi, kết quả lại làm áo cưới cho Chúc Cửu Âm… "Giết a!" "Giết Long Tộc!" "Giẫm Kỳ Lân Tộc!" "Diệt Phượng Hoàng Tộc!" Tiếng hò giết chóc của Tam tộc không ngừng vang lên.

Oán khí, sát khí vô tận bao phủ trời đất.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, Tây Phương chiến trường hóa thành một mảnh phế tích.

Tiếng ai oán khắp nơi, sinh linh Tam tộc tử thương vô số.

Mỗi lúc mỗi khắc, đều có tu sĩ Tam tộc tử vong.

Lúc này, Tam tộc đã sát hồng cả mắt.

Không chết không ngừng nghỉ!

"Bố Thần Long Đại Trận!" Dưới sự liên thủ hữu ý của Kỳ Lân Tộc và Phượng Tộc, Long Tộc liên tục bại lui.

Cuối cùng Long Vương không nhịn được ra tay.

Một tiếng lệnh hạ, chỉ thấy những tu sĩ Long Tộc còn lại ứng tiếng mà động.

Thân hình giao thoa, tạo thành một trận pháp thần bí.

Ngay lập tức, một cỗ khí tức cổ xưa tang thương từ Long Tộc đại trận tản mát ra.

"Thần Long Đại Trận, muốn liều mạng sao?" "Ta Thủy Kỳ Lân nào có sợ!" "Hài nhi, bố Kỳ Lân Đại Trận!" Thủy Kỳ Lân quát lớn một tiếng.

Tu sĩ Kỳ Lân Tộc cũng theo đó mà động.

Không mất một lát, Kỳ Lân Đại Trận hình thành.

Cùng lúc đó, Phượng Tộc cũng bố trí Phượng Hoàng Đại Trận.

Chỉ thấy trên Tam tộc đại trận Long Phượng Kỳ Lân, mỗi bên tự phù hiện một hư ảnh khổng lồ.

Những hư ảnh này không ngừng nghiền ép, va chạm.

Mỗi lần va chạm, ắt có sinh linh Tam tộc bị hủy diệt.

Bầu trời bị xé rách, tinh thần bị phá diệt.

Mặt đất càng hủy thiên diệt địa.

Chương 69

Chiến đấu vừa bắt đầu, Tam tộc đã tử thương một nửa.

Nhưng bọn họ đã sát hồng cả mắt, căn bản không chú ý đến tình hình xung quanh.

Rất nhanh, pháp lực tu sĩ Tam tộc tiêu hao hết sạch.

Tu sĩ Tam tộc thấy vậy, rút bỏ pháp trận trực tiếp hiện hóa chân thân bắt đầu cận chiến.

Thậm chí, ngay cả Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng cũng gia nhập chiến trường.

Pháp Bảo, thần thông của bọn họ che kín cả bầu trời.

Từng tu sĩ vẫn lạc, từng ngọn núi sụp đổ, từng dòng sông ngừng chảy.

Thậm chí, thế giới Tây Phương cũng đang sụp đổ.

Chiến trường, thảm khốc đến cực điểm.

"Giết đi, giết đi!" "Tất cả đều liều mạng chém giết cho ta!" Dưới lòng đất Tây Phương, La Hầu ha ha cười lớn.

Chỉ thấy máu tươi Tam tộc thấm đẫm mặt đất, chảy xuống lòng đất.

Sau đó bị trận pháp của La Hầu hấp thu.

Chữ "Ma" khổng lồ kia cuối cùng cũng được máu tươi lấp đầy.

Trên tế đàn, trực tiếp tản mát ra một đạo huyết quang thẳng lên trời cao.

Trên bầu trời, mưa máu rơi xuống.

Phàm là sinh linh bị mưa máu nhiễm vào, mắt đều đỏ hoe, phát ra tiếng gầm rống như ma thú.

Sự phẫn nộ, cừu hận trong lòng bị phóng đại vô hạn.

Chút lý trí còn lại, trực tiếp bị nhấn chìm.

Chiến trường càng thêm thảm liệt.

Dưới lòng đất, thần quang trên tế đàn đang công kích cấm chế.

La Hầu tế ra bốn thanh trường kiếm.

Bốn thanh trường kiếm vừa xuất hiện, hung sát chi khí bao phủ trời đất.

Mỗi thanh kiếm, đều khắc một chữ.

Chính là "Tru", "Lục", "Tuyệt", "Hãm".

Chính là Tru Tiên Tứ Kiếm!

Theo La Hầu thi pháp không ngừng công kích cấm chế.

Núi non đột nhiên bị nổ tung.

Một tấm kiếm phổ cổ xưa xuất hiện trong mắt La Hầu.

"Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, cuối cùng cũng đến tay!" "Hồng Quân, ta xem ngươi đấu với ta thế nào!" La Hầu nhe răng cười.

Mục tiêu của ông ta cuối cùng cũng đạt được.

Có Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, liền có thể tạo thành Thượng Cổ đệ nhất sát trận.

Tru Tiên Kiếm Trận!

Uy lực của nó không ai có thể cản được!

Trong trận vô cùng sát cơ, có thể nói, Tru Tiên Kiếm Trận đã thành, phi Tứ Thánh không thể phá!

Hồng Quân đấu với ông ta thế nào!

Thật đáng cười Hồng Quân mượn tay bọn họ để san bằng Tam tộc!

Mà không biết, La Hầu mượn tay Hồng Quân, phá trừ cấm chế để lấy Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Nếu không phải Hồng Quân ngầm cho phép châm ngòi Tam tộc đại chiến, thì làm sao có thể lấy được Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Dưới mưa máu, Tam tộc liều chết chiến đấu.

Ai oán, gầm thét, máu tươi chảy thành sông.

Trên đại địa, khắp nơi đều là thi thể Long Tộc, Kỳ Lân Tộc, Phượng Hoàng Tộc.

Thật thảm không nỡ nhìn.

Dường như đang tấu lên một khúc ai ca vĩnh cửu.

"Đáng ghét, chủ thượng, ta muốn ngăn cản!" "Bằng không, Tam tộc đều sẽ diệt sạch!" Chúc Long nắm chặt nắm đấm.

Tâm ông ta đang rỉ máu.

Long Tộc, đều là đồng bào của ông ta.

Nhưng giờ từng người một đang vẫn lạc trước mặt ông ta.

Tam tộc từng tung hoành Hồng Hoang.

Nhưng giờ, ức vạn sinh linh chỉ còn lại mấy trăm vạn.

Như thế, làm sao không phẫn nộ.

"Chưa đến lúc!" "Tam tộc chiến đấu, phải khiến Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng có chút tỉnh ngộ!" "Nếu không cam tâm rút lui, chiến đấu sẽ vĩnh viễn không kết thúc!" "Người nên lên đài chưa lên đài." "Hãy đợi thêm chút nữa." Chúc Cửu Âm giữ Chúc

Long lại.

Đang chờ đợi một thời cơ.

Một thời cơ có thể một lần ngăn chặn Tam tộc đại chiến.

Nhưng, tuyệt đối không phải bây giờ.

Trên chiến trường, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Long Vương không ngừng giao thủ.

Đến một lúc, ai cũng không có lý do để dừng lại.

Chỉ có một niềm tin duy nhất là thành Thánh.

"Không!" "Tứ đệ!" Long Vương một tiếng gầm thét phẫn nộ.

Một trong tứ tổ của Long Tộc là Hoàng Long, đã vẫn lạc.

Ngay lập tức, tiếng Long Ngâm bi ca.

Long Vương trực tiếp hiện hóa ra Cửu Trảo Kim Long chân thân.

Sát ý vô tận trong lòng tản mát ra.

"Kẻ đáng ghét Phong Kỳ Lân, Hoàng Tổ!" "Trả mạng cho tứ đệ ta!" Địa Long một tiếng gầm thét, trực tiếp xông về phía Phong Kỳ Lân và Phượng Tổ.

"Oanh" một tiếng!

Đất rung núi chuyển, một đám mây hình nấm trực tiếp bao phủ phương viên ức vạn dặm.

Địa Long tự bạo rồi!

Theo tiếng tự bạo, tinh không vỡ nát, đại địa bị hủy diệt.

Lực lượng bạo tạc khủng bố cuộn trào về bốn phía, hủy thiên diệt địa.

Thật sự thảm liệt đến cực điểm.

“Nhị đệ!” Trong phế tích, Long Vương phẫn nộ gào thét.

Trong khoảnh khắc này, ông ta không cách nào kìm nén bi thương trong lòng nữa.

Tứ đại Tổ Long Thiên Địa Huyền Hoàng.

Chúc Long rút khỏi Long Tộc, Địa Long, Hoàng Long tử chiến.

Bây giờ, chỉ còn một mình ông ta sống sót.

Dưới cơn thịnh nộ, Long Vương trực tiếp tế ra Long Vương Châu, điên cuồng ném loạn xạ.

Buộc Thủy Kỳ Lân và Nguyên Phượng cũng không thể không dùng đến chân thân, dốc toàn lực chống đỡ Long Vương đang phát điên.

Ba cường giả đỉnh phong Chuẩn Thánh toàn lực khai chiến, dư ba chiến đấu biến bốn phương thành đất hoang cằn cỗi.

Thậm chí, tu sĩ Tam tộc bị liên lụy, trên chiến trường, chỉ còn mấy chục vạn tu sĩ sống sót.

“Tất cả dừng tay cho ta!” Chúc Long không nhịn được nữa, trực tiếp xông vào chiến trường.

Một tiếng quát lớn, như tiếng chuông buổi chiều, vang vọng trời đất.

Khiến Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Long Vương sững sờ.

“Chẳng lẽ Thánh vị thật sự quan trọng đến vậy sao?” “Chẳng lẽ các ngươi không quan tâm đến tộc nhân của mình!” Chúc Long gào thét.

Trong khoảnh khắc này, ba người Nguyên Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân mới phát hiện.

Tộc nhân của bọn họ, còn lại chẳng là bao.

"Tam đệ!" "Chính vì những tổn thất hiện tại, ta không thể chịu đựng được!" "Cho nên càng phải tranh giành vị trí Thánh Nhân!" "Ngươi có nguyện ý giúp ta một tay không!" Long Vương đưa ra lời mời.

Chỉ cần có thể thành Thánh, tất cả đều có thể vãn hồi.

Bất luận chết bao nhiêu người, chỉ cần thành Thánh, đều có thể tái tạo tộc nhân.

"Dừng tay đi!" "Trận chiến này, Tam tộc không phải là quân cờ sao!" Chúc Long cười khổ lắc đầu.

"Quân cờ?" "Ta chỉ là quân cờ ư?" Long Vương ha ha cười lớn, tiếng cười bi lương.

Thiên tính cao ngạo, tuyệt không nguyện ý thừa nhận thất bại.

"Không sai, quân cờ!" "Trận chiến này, đã đến lúc kết thúc rồi!" Chúc Cửu Âm mở miệng.

Tuy nhiên đã chờ đợi một thời gian dài.

Nhưng Chúc Long đã gia nhập chiến trường, không có lý do gì để không kết thúc một kiếp nạn.

"Kết thúc cái gì mà kết thúc?" "Đồ khốn!" Long Vương gầm giận.

Không thể chấp nhận thất bại.

Một khi thừa nhận thất bại, tất cả mọi thứ đều không thể quay trở lại.

"Có lẽ ngươi nói đúng, trận chiến này, ta e rằng đã làm áo cưới cho kẻ khác!" Nguyên Phượng rốt cuộc là nữ giới, cuối cùng cũng tỉnh táo trong cuộc tàn sát.

Tam tộc đại chiến, e rằng có kẻ đang châm ngòi.

Chương 70

"Sợ rồi sao?" "Nguyên Phượng, đừng vì hèn nhát mà tìm lý do, chiến đấu đi!" "Ngươi nghĩ bản tọa không biết có kẻ đang châm ngòi ta sao?" "Nhưng, chẳng phải điều đó càng làm vững chắc quyết tâm mưu cầu Thánh vị của ta sao?" Long Vương ha ha cười lớn.

Hà cớ gì không biết có kẻ đang bày kế.

Nhưng không để tâm!

Thậm chí, coi tất cả là động lực.

Buộc mình phải chứng đạo.

"Chúc Cửu Âm!" "Ta muốn chết a!" Lúc này, Thủy Kỳ Lân một tiếng gào thét.

Đã nhận ra thân phận của Chúc Cửu Âm!

Thù giết con, không đội trời chung! ---- Xin tự định, toàn định ---- "Chúc Cửu Âm, ngươi chết đi cho ta!" Thủy Kỳ Lân phẫn nộ gào thét.

Thần tình ông ta như điên dại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn Chúc Cửu Âm, dường như muốn nuốt chửng Chúc Cửu Âm.

Thù giết con, không đội trời chung.

"Thế nên, sớm gia nhập chiến trường thật phiền phức a!" Chúc Cửu Âm khẽ thở dài một tiếng.

Đối mặt với công kích của Thủy Kỳ Lân, chỉ có thể triệu hoán ra Đại Tà Vương.

Một đao quét ra!

Trong nháy mắt, đao kình khủng bố trực tiếp nghịch chuyển địa phong thủy hỏa, ngăn cản công thế của Thủy Kỳ Lân.

“Xin lỗi, đã liên lụy chủ thượng rồi!” Chúc Long nói lời xin lỗi.

Ông ta thật sự không thể chịu đựng được việc tộc nhân Long Tộc vẫn lạc trước mắt mình.

“Đã xảy ra rồi, hà tất phải xin lỗi!” “Chúng ta liên thủ, chặn Thủy Kỳ Lân!” Chúc Cửu Âm cũng không dám phóng đại.

Thủy Kỳ Lân tuy nhiên bị thương, nhưng rốt cuộc từng ở cảnh giới đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Chỉ còn một bước là có thể tiến vào cảnh giới Thánh Nhân.

Mà bản tôn, chỉ là Chuẩn Thánh nhị chuyển mà thôi.

“Ha ha ha!” “Thế nào, Chúc Long, ngươi đi chiến đấu với Thủy Kỳ Lân đi!” “Nguyên Phượng giao cho ta!” “Thắng lợi cuối cùng, thuộc về Long Tộc ta!” Long Vương ánh mắt sáng lên.

Trực tiếp xông về phía Nguyên Phượng.

Có cơ hội rồi!

Chỉ cần giết Nguyên Phượng, sau đó đồ sát Thủy Kỳ Lân.

Sẽ có cơ hội hấp thu khí vận của Kỳ Lân Tộc và Phượng Hoàng Tộc.

Khi đó, một lần thành thần.

Quả nhiên, thiên đạo ở bên ta!

“Chậc chậc chậc, thật là một vở kịch hay!” “Biến số thật nhiều, nhưng, đã đến lúc kết thúc màn biểu diễn đáng cười này rồi!” Nhưng, khi Long Vương ra tay.

Một tiếng cười lớn trầm thấp vang lên.

Trong lời nói, thậm chí còn coi Tam tộc đại chiến là một màn biểu diễn đáng cười.

Quả thực là vả mặt trắng trợn.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Long Vương âm trầm.

Kẻ chủ mưu đằng sau sắp xuất hiện sao?

"Ai, cút ra đây cho ta!" Long Vương khẽ hừ lạnh.

Mặc kệ là ai, chỉ cần là kẻ cản đường, giết không tha!

"Bản tôn, La Hầu!" "Lũ kiến hôi, đã chuẩn bị chết rồi sao?" Chỉ thấy ma khí hội tụ giữa trời đất, sau đó một người áo đen xuất hiện trước mặt Long Vương.

Người này thân hình cao lớn, khôi ngô.

Trên người tản mát ra ma khí vô tận, hiển bá đạo vô cùng.

Dường như, màu đen đậm đặc, có thể che phủ tất cả thế giới.

Khí tức hủy diệt vô tận, khiến người ta tâm hồn chiến đấu.

Chính là Ma Tổ, La Hầu!

"La Hầu cuối cùng cũng hiện thân rồi!" "Hồng Quân đạo hữu, chúng ta có nên ra tay chưa?" Trong Hư Không, Càn Khôn Lão Tổ thần tình nghiêm túc.

Đang chờ đợi đối thủ, La Hầu.

"Đợi thêm chút nữa!" Hồng Quân bấm tay tính toán.

Theo lý, La Hầu lúc này không nên xuất thế.

Nhưng, Chúc Long và Chúc Cửu Âm cũng không nên xông vào chiến trường.

Tất cả đều đã thay đổi.

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm là biến số.

Nếu đã như vậy, Hồng Quân không ngại quan sát thêm một phen.

Trên chiến trường, phong vân dũng động.

Theo La Hầu hiện thân, mọi người đều dừng lại.

Ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng không ngoại lệ.

Dù sao, Chúc Cửu Âm tuy nhiên là địch nhân, nhưng La Hầu càng là kẻ chủ mưu đằng sau.

"Ma Tổ La Hầu, quả nhiên ti tiện tiểu nhân!" "Tại Tam tộc gây sóng gây gió, ngươi sẽ không thật sự nghĩ rằng chút thủ đoạn nhỏ đó có thể ngăn cản ta thành Thánh?" Long Vương giọng nói băng lạnh.

Ma Tổ La Hầu, đương nhiên ông ta nhận thức.

Mấy trăm vạn năm trước, từng gặp La Hầu.

Khi đó, La Hầu dụ dỗ hợp tác, một diệt hai tộc khác, để thành Thánh.

Nhưng, Long Vương đã lựa chọn từ chối.

Muốn thành Thánh, phải dựa vào thực lực.

"Ngăn cản ngươi thành Thánh?" "Ha ha ha, thật ngây thơ!" "Thật sự nghĩ rằng có thể thành Thánh ư?" "Trong mắt bản tôn, các ngươi không phải là lũ kiến hôi." "Không phải là quân cờ trên bàn cờ của bản tôn sao!" La Hầu khinh thường cười một tiếng.

"Đúng rồi, bản tôn thật sự phải cảm ơn các ngươi đã xem thường những hành động nhỏ của Ma Tộc!" "Biết rõ có kẻ giở trò sau lưng, lại cứ thuận theo!" "Ta nên cười các ngươi ngu xuẩn, nên cười các ngươi ngây thơ, cuồng vọng!" La Hầu trào phúng Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân.

Tam tộc đại kiếp, thực tế, nếu không phải tộc trưởng Tam tộc có tư tâm, thì làm sao có thể ảnh hưởng lớn đến vậy.

Làm sao có thể hiệu quả nhanh đến vậy.

Mà, chỉ là thúc đẩy một chút thôi!

Tất cả, đều là sự cuồng vọng tự đại của tộc trưởng Tam tộc, cho rằng đủ sức kiểm soát tất cả.

Thậm chí cho rằng chỉ cần thành Thánh, có thể giải quyết mọi việc.

Châm ngòi tranh chấp, chính là để tranh đoạt cơ hội Thánh vị.

Chỉ đáng tiếc, cuối cùng La Hầu cao tay hơn một bậc.

Trong khoảnh khắc này, Long Vương không khỏi khí phẫn, "La Hầu, đừng quá phóng tứ!" "Chết đi cho ta!" Long Vương hàm nộ ra tay.

Nhưng, La Hầu lại dễ dàng chặn đứng công kích của ông ta.

"Chậc chậc chậc, Long Vương, ngươi nghĩ bây giờ là thời kỳ toàn thịnh sao?" "Hiện tại ngươi, thực lực có mấy phần?" "Đừng nói bản tôn xem thường, ba người các ngươi có thể cùng lên!" La Hầu liên tục trào phúng.

Trong lời nói đầy vẻ khinh thường Tam tộc.

Nhưng, thần thức của ông ta lại đánh giá bốn phía.

Hồng Quân, lão rùa rụt cổ kia đang trốn ở đâu?

"Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Tam tộc chúng ta tung hoành Hồng Hoang!" "Chưa từng bị người khác khinh thị như vậy!" "La Hầu, chúng ta chiến một trận ba người, trước tiên liên thủ thế nào?" Nguyên Phượng dần dần tỉnh táo.

Tuy nhiên tức giận Long Vương và Thủy Kỳ Lân.

Nhưng ân oán giữa Tam tộc có thể giải quyết trong nội bộ Tam tộc.

La Hầu là ngoại địch, tự nhiên phải đối phó ngoại địch trước.

"Được, trước tiên giải quyết La Hầu, chúng ta lại phân định cao thấp!" Long Vương gật đầu.

Giết La Hầu, chiến đấu mới có thể an tâm.

Bằng không, có La Hầu ở một bên rình rập, làm sao có thể liều chết chiến đấu với Nguyên Phượng.

"Vậy thì chiến!" Thủy Kỳ Lân một tiếng gào thét, trực tiếp tế ra Kỳ Lân Ấn.

La Hầu, dám bày kế Tam tộc, thậm chí xem thường Tam tộc.

Duy có cái chết để tạ tội!

Ngay lập tức, một bàn chân Kỳ Lân khổng lồ từ trời giáng xuống, đạp nát cả bầu trời.

"Đi cho ta!" Long Vương lại lần nữa phát động công kích, trực tiếp tế ra Long Vương Châu.

Long Vương Châu tản mát ngũ sắc thần quang, mang theo lực lượng của ngũ hồ tứ hải ném về phía La Hầu.

Mặt khác, Nguyên Phượng cũng không lưu thủ.

Một tiếng Phượng Minh, phượng vũ trên người bùng cháy liệt diễm hùng hùng, như cuồng phong bạo vũ bao phủ toàn thân yếu hại của La Hầu.

Nhưng, La Hầu không hề động đậy.

Trên đỉnh đầu ông ta phù hiện một tòa bảo tháp chín tầng màu đen.

Chính là Linh Bảo bẩm sinh, Cửu Ma Tháp.

Bảo vật này phòng ngự kinh người, bên trong có Ma Quốc.

Không chỉ có thể dùng để phòng ngự, còn có thể dùng để luyện

hóa ma binh!

Dưới chân ông ta, nở rộ một đóa hắc liên.

Trên hắc liên, khí tức hủy diệt bao phủ trời đất.

Chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Chương 71

Liên này phòng ngự kinh người, có thể hấp thu khí tức bạo ngược.

Có thể nói, bất luận Cửu Ma Tháp, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Cả hai kiện đều là cực phẩm Tiên Thiên phòng ngự Linh Bảo.

Công kích của Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân rơi xuống trên đó, trong nháy mắt kích thích từng trận gợn sóng.

Thậm chí, không gian quanh La Hầu đang vỡ nát.

Nhưng, vẫn không cách nào đột phá phòng ngự của La Hầu.

"Thật đúng là phế vật a!" "Chút thực lực đó, còn muốn chứng đạo?" "Quả thực không biết điều!" "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn bản tôn, nếu là thời kỳ toàn thịnh của các ngươi, bản tôn không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy!" "Nhưng, hiện tại các ngươi!" "Liên thủ, cũng không làm thương bản tôn mảy may a!" La Hầu liên tục trào phúng.

Khiến Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân thổ huyết không ngừng.

Ba người liên thủ, liên tục bị xem thường.

"Chủ thượng, ta lên đây!" Chúc Long chuẩn bị gia nhập chiến trường.

"Không vội!" "Ta chưa đưa ra quyết định!" "Hồng Quân không ra tay, ta ra tay cũng là chịu chết!" Chúc Cửu Âm lắc đầu.

Thậm chí, dẫn Chúc Long rút khỏi chiến trường, ẩn độn thân hình.

Thực lực của La Hầu, tuyệt đối không chỉ đến mức này.

Mà La Hầu ngang nhiên xuất hiện tại Tam tộc chiến trường.

Không lo Hồng Quân sao?

E rằng, có cạm bẫy!

Giữa trời đất, một mảnh túc sát.

Trên đại địa, nằm la liệt thi thể.

Những thi thể này, có kẻ bị chém ngang lưng, có kẻ bị đập nát đầu, có kẻ thậm chí ruột gan đều rơi ra ngoài.

Giữa trời đất, một mảnh thảm trạng.

Trong lòng Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng càng vô tận phẫn nộ.

"Tên khốn xem thường người khác!" "Rõ ràng có thực lực mạnh đến vậy, lại dùng thủ đoạn hạ tam lạm!" Long Vương nắm chặt nắm đấm.

Thực lực của La Hầu, tuyệt đối không dưới thời kỳ toàn thịnh của ông ta.

Một người như vậy lại đứng sau lưng châm ngòi Tam tộc chiến tranh.

Thiên thiên lại để mặc hành vi đó, mặc cho hận thù giữa Tam tộc lan tràn.

Thậm chí lợi dụng những cảm xúc đó để công kích Kỳ Lân Tộc, Phượng Hoàng Tộc.

Hiện tại, mới phát hiện, mình đã bị sắp đặt rõ ràng.

La Hầu, dùng dương mưu, nhìn trúng tư tâm của ba người.

"Cái đó gọi là mưu lược!" "Hôm nay bản tôn tâm tình tốt, cho các ngươi cơ hội cuối cùng!" "Ngoan ngoãn thần phục bản tôn, để bản tôn thôn phệ khí vận, ta có thể tha thứ!" "Bằng không, Kỳ Lân, Long,

Phượng Tam tộc không có cần thiết tồn tại nữa!" La Hầu bá khí vô song.

Khí tức hủy diệt trên người càng kinh thiên động địa, dường như muốn phá diệt chúng sinh.

Trong tay ông ta còn xuất hiện một cây trường thương!

Cây thương này tản mát sát khí vô tận, dường như muốn giết trời giết đất giết chúng sinh.

Chính là dị bảo hung sát Thiên Đạo, Thí Thần Thương!

Thí Thần Thương là sự kết hợp của Hỗn Độn Thanh Liên và hung sát chi khí giữa trời đất mà hóa thành, có thể giết Thánh Nhân.

Đối mặt với sự bá đạo của La Hầu, sắc mặt Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân càng khó coi.

Tam tộc tranh phong, đánh đến sống chết, hiện tại thực lực đều bị tổn hại.

Nếu ba người liên thủ không đánh lại La Hầu, e rằng Tam tộc nguy hiểm rồi.

Nhưng nếu đồng ý điều kiện của La Hầu, với tính cách ti tiện phản phúc vô thường của La Hầu.

Ba người Long Vương cũng sợ La Hầu không giữ lời.

Tiến thoái lưỡng nan.

Trong khoảnh khắc này, Thủy Kỳ Lân, Long Vương, Nguyên Phượng do dự.

Không biết nên chiến hay nên hàng.

"Uy uy uy, ba người các ngươi khi nào bắt đầu thích do dự như vậy." "Nhanh chóng đưa ra quyết định, bản tọa không có hứng thú

lãng phí thời gian ở đây!" "Không đồng ý, vậy thì chết!" La Hầu lại lần nữa thi triển uy áp.

Thực tế, ông ta cũng không muốn cùng ba người Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân liều chết.

Dù sao, đối thủ thật sự là Hồng Quân.

Lúc này, tên gia hỏa kia không mắc bẫy, không hiện thân.

Mới không thể không bức bách ba người Long Vương đầu hàng.

Bằng không, chỉ có thể bảo tồn thực lực.

"Chủ thượng, làm sao đây?" "Vậy Hồng Quân không ra tay sao?" "Chẳng lẽ ta phải nhìn Tam tộc bị hủy diệt trước mắt mình sao!" Chúc Long tâm đang rỉ máu.

"Đợi!" "Muốn lợi ích tối đa hóa, muốn Long Tộc có sinh cơ về sau!" "Phải đợi!" Chúc Cửu Âm an ủi Chúc Long.

Lúc này, Hồng Quân không hiện thân, thực sự không thích hợp để xông ra ngoài giao chiến với La Hầu.

Khi đó, chẳng phải lại bị lão âm bức Hồng Quân lừa gạt sao?

Chúc Cửu Âm cảm thấy Hồng Quân khẳng định sẽ hiện thân.

Bằng không, Tam tộc đầu nhập La Hầu, mọi chuyện sẽ kết thúc.

Cứ thế ngồi xem hổ đấu.

Quả nhiên, khi Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân không còn lựa chọn nào khác.

Trên bầu trời, đột nhiên phát ra thần quang.

"Vô lượng thọ tai, La Hầu, ngươi châm ngòi Tam tộc đại chiến, họa loạn Hồng Hoang!" "Bây giờ lại vọng đồ thao túng chúng sinh, đây chính là hành động tự đoạn sinh cơ!" "Hôm nay, chỉ có một con

đường chết.” Trong Hư Không, Hồng Quân dẫn Càn Khôn Lão Tổ và những người khác bước ra.

“Hồng Quân, cuối cùng cũng chịu xuất hiện sao?” “Thật đúng là hư ngụy như mọi khi!” La Hầu trào phúng.

Hồng Quân, cuối cùng cũng hiện thân rồi.

“Vô lượng thọ tai, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng!” “Nếu không cùng bần đạo và những người khác liên thủ, một diệt La Hầu, thiên hạ sẽ là một thái bình thịnh thế!” Hồng Quân ánh mắt nhìn về phía ba người Long Vương.

Trong ánh mắt đó, uy áp vô hạn.

Trong khoảnh khắc này, ba người Long Vương không khỏi động dung.

Giết La Hầu, bình thiên hạ.

Nhưng, lại thấy La Hầu cười nói: “Một đám bạch si, thật sự nghĩ Hồng Quân dễ ở chung sao?” “Chẳng lẽ nghĩ Tam tộc đại chiến chỉ do một mình bản tôn châm ngòi?” “Nếu Hồng Quân thật sự có thiện tâm, lẽ ra đã sớm ra tay ngăn chặn đại chiến rồi, không phải bây giờ mới ra hái quả đào!” “Ta thấy, các ngươi hãy liên thủ với bản tôn, diệt Hồng Quân!” “Sau này, bản tôn có thể tha cho Tam tộc các ngươi không chết!” Lời vừa dứt, sắc mặt Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân lại lần nữa biến đổi.

Phát hiện, bất luận là bên nào, đều là địch nhân.

Cảm tình, Tam tộc vẫn luôn bị người ta bày kế.

Nhất thời, vẻ bi ai không khỏi hiện lên trong lòng ba người Long Vương.

“Long Vương ta, kiêu ngạo thiên hạ!” “Không ai sẽ sa sút đến

mức độ này!" "Thiên Đạo bất nhân, lấy vạn vật làm chó rơm!" "Long Vương ta không phục!" Long Vương ngửa mặt lên trời gào thét.

Ông ta cũng là nhân vật tung hoành một thời đại.

Hiện tại lại để mặc người ta nhào nặn.

Phẫn nộ, đang cháy trong lòng.

Long Tộc, tuyệt không chịu nhục!

Ai cũng không tin!

"Mưu kế ức vạn năm, cuối cùng lại thành công cốc!" "La Hầu, Hồng Quân, các ngươi đã quá xem thường Tam tộc!" "Cùng lắm thì chiến, chỉ có Thủy Kỳ Lân đứng mà chết, tuyệt không có Kỳ Lân Tộc quỳ gối cầu xin tha thứ!" Trên mặt Thủy Kỳ Lân lộ ra vẻ bi lương.

Nhưng càng nhiều hơn là sự kiên định.

Tam tộc xưng bá thiên địa, ai mà biết Hồng Hoang phía sau ẩn giấu nhiều đại năng đến vậy.

Bây giờ, ai cũng muốn hái quả đào!

Vậy thì chiến!

Tam tộc, tuyệt không để mặc người ta bày bố!

"Chiến!" Nguyên Phượng dứt khoát quả đoán.

"Chiến cái gì mà chiến!

Kẻ lề mề!" "Hiến ra khí vận, bằng không lão tử đoạn tuyệt truyền thừa Tam tộc các ngươi!" "Không vì mình mà suy nghĩ, cũng phải vì tộc nhân của mình mà suy nghĩ chứ!" La Hầu mắng giận, uy hiếp.

"Ba vị đạo hữu, đừng nghe lời hồ bát đạo!" "La Hầu đã lấy đạo hủy diệt thành Thánh, nhất định sẽ hủy diệt thế giới này!" "Nếu hắn thành Thánh, sinh linh thế giới này tất sẽ diệt tuyệt!" "Chư vị hãy trợ

ta một tay, ta có thể bảo hộ truyền thừa của các ngươi không diệt!" Hồng Quân lại lần nữa mời.

Ba người Long Vương, Thủy Kỳ Lân, Nguyên Phượng, tuy nhiên thực lực tổn thất nặng nề, nhưng lúc này cũng là một cỗ trợ lực.

Ngả về ai, ai sẽ có tỷ lệ thắng cao hơn.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Quân buồn bực.

Không đúng kịch bản.

Từ khi Chúc Cửu Âm xuất hiện, dường như tất cả đều đã thay đổi.

Nhưng, tộc trưởng Tam tộc sớm đã bị La Hầu và Hồng Quân làm cho tâm lạnh.

Ai cũng không dám tin tưởng.

Bất luận La Hầu, Hồng Quân nói gì, đều không phải người tốt!

Cục diện chiến tranh, cứ thế giằng co.

Lúc này.

Tiếng cười lớn của Chúc Cửu Âm vang lên.

"Ngô nãi hậu duệ Bàn Cổ Chúc Cửu Âm!" "Kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân!" "Ba người các ngươi họa loạn Hồng Hoang, có tội!" "Ngày hôm nay, bản tôn ra lệnh các ngươi kết thúc chiến loạn, Tam tộc có thể được một tuyến sinh cơ!" Khí tức cổ xưa tang thương từ Chúc Cửu Âm tản mát ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Long hiện hóa chân thân Long Tộc, chở Chúc Cửu Âm bay cao lên trời.

Lấy Chúc Long cảnh giới Chuẩn Thánh làm tọa kỵ, bay cao chín

tầng trời.

Chương 72

Cảnh tượng này quả thực bá khí vô song!

Trong khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều không nhịn được nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ cảm thấy khí tức của Chúc Cửu Âm chấn động hoàn vũ, uy nghiêm vô hạn trên người.

"Hậu duệ Bàn Cổ!" Sắc mặt Hồng Quân biến đổi.

Vạn vạn không ngờ, Võ Thần lại tên là Chúc Cửu Âm.

Hậu duệ Bàn Cổ!

Quả thực là ve sầu rình chim sẻ, chim sẻ rình sâu, tất cả đều làm áo cưới cho Chúc Cửu Âm sao?

"Ha ha ha!" "Bị phản tướng một quân!" "Nhưng, Bàn Cổ sớm đã mất!" "Thế giới bây giờ, là thế giới của ta La Hầu!" "Tru Tiên Kiếm Trận!" La Hầu điên cuồng cười lớn, bá khí vô song.

Hậu nhân Bàn Cổ đều đã hiện thân rồi!

Nhưng, thì sao chứ.

Đã chuẩn bị xong rồi.

Những kẻ muốn mưu đồ cũng đã vào trong bãi săn.

Hôm nay, tất cả mọi người đều phải chết!

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Theo La Hầu một tiếng quát lớn.

Quân cờ nhập cục.

Bất luận là ai, thân phận gì.

Hôm nay, đều phải chết!

Trong nháy mắt, chỉ thấy bốn thanh bảo kiếm từ dưới đất bay ra.

Sát khí vô tận bao phủ trời đất.

Bốn thanh bảo kiếm, đều tản mát ra hàn khí vô tận.

Thậm chí, ngay cả ánh sáng mặt trời rơi xuống trên đó, cũng trực tiếp bị hấp thu.

Đại địa, đang chấn động.

Chỉ thấy bốn cánh cổng đá xuất hiện ở bốn phương Đông Nam Tây Bắc.

Tru Tiên Tứ Kiếm trực tiếp bay lên trên cổng đá.

Bốn thanh bảo kiếm, sát khí thông thiên trực tiếp phong tỏa toàn bộ Tây Phương chiến trường.

Tru Tiên Kiếm Trận!

Toàn bộ trời đất đều trở nên hỗn độn, sát khí vô tận che kín cả bầu trời.

Dường như muốn tru tiên lục thần, hủy thiên diệt địa.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt Hồng Quân và những người khác không khỏi trở nên trầm trọng.

Đã, nhập trận.

"Tru Tiên Kiếm Trận, Hồng Quân, hôm nay ngươi không còn đường thoát!" La Hầu ha ha cười lớn.

Tru Tiên Kiếm Trận, đây là trận sát lục, lún sâu vào trong đó, không phá trận không thể ra ngoài.

Là Thượng Cổ đệ nhất sát trận!

Phi Tứ Thánh không thể phá.

"La Hầu, đừng quá xương cuồng!" "Thật sự nghĩ bần đạo không

có chuẩn bị sao?" "Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh không thể phá!" "Nhưng, không phải Thánh Nhân, bốn Chuẩn Thánh chúng ta là có thể phá được!" Hồng Quân cười lạnh.

Tất cả, chung quy vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ông ta.

"Vậy sao?" "Thế này thì sao?" La Hầu lại tế ra một kiện Pháp Bảo.

Chính là Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Chỉ thấy kiện Pháp Bảo này bay lên trời không, trong nháy mắt hóa thành ức vạn trượng, che kín cả bầu trời.

Thậm chí, trên không bốn cánh cổng đá, mỗi cánh lại rơi xuống một đạo xiềng xích.

Trời đất trực tiếp bị phong tỏa.

Uy lực Tru Tiên Kiếm Trận lại lần nữa bạo tăng.

"Tru Tiên Kiếm Trận Đồ!" Hồng Quân đại kinh thất sắc.

Trong khoảnh khắc này, trong lòng ông ta nổi lên một cỗ nguy cơ cực lớn.

"Cũng có chút kiến thức đấy!" "Hồng Quân, thật sự nghĩ rằng chỉ có ngươi đang mưu đồ?" "Chỉ có ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo ư?" "Thật sự nghĩ bản tôn mưu đồ Tam tộc đại chiến, chỉ vì muốn suy yếu Tam tộc?" "Bản tôn vì muốn dùng tinh huyết Tam tộc giải khai phong ấn Tru Tiên Kiếm Trận Đồ a!" La Hầu ha ha cười lớn, thống khoái cực độ.

Khoảnh khắc này, đã mưu đồ rất lâu rồi.

Nếu không có Hồng Quân ngầm cho phép, tiến triển sẽ thuận lợi đến vậy sao.

"Cạm bẫy của ngươi!" Âm Dương Lão Tổ sắc mặt đại biến.

“Không sai!” “Bản tôn sớm đã liệu tên gia hỏa Hồng Quân này sẽ tìm người giúp!” “Tứ Thánh phá trận?” “Nằm mơ đi!” “Thế giới Hồng Hoang, thực lực là tôn a!” “Bất kỳ âm mưu nào trước thực lực tuyệt đối của bản tôn, đều chỉ là giấy hổ!” La Hầu đắc ý cực độ.

Bàn về mưu lược, Hồng Quân kém một chút.

Mà, nhất lực phá vạn pháp!

Trong khoảnh khắc này, ngay cả Hồng Quân, sắc mặt cũng âm trầm.

Đã sơ suất rồi!

Tru Tiên Kiếm Trận hoàn mỹ, nguy hiểm rồi!

“Hồng Quân, nhớ kỹ ngươi nợ ta một ân tình!” Lúc này, Chúc Cửu Âm mở miệng.

“Chẳng lẽ tiểu tử ngươi phá trận không thành sao?” “Hậu duệ Bàn Cổ, được trời ưu ái!” “Nhưng đại trận của bản tôn, ngươi căn bản không phá được!” La Hầu cười lạnh.

Trong đôi mắt, huyết quang nhanh chóng biến đổi.

Chỉ thấy ông ta vươn tay chộp lấy, từng đạo kiếm đạo sát khí được triệu hoán ra.

Thậm chí, kiếm đạo sát khí khủng bố đó mang theo cơn lốc hủy thiên diệt địa.

Hủy thiên diệt địa!

“Khí kiếm Hỗn Độn!” “Mọi người cẩn thận!” Ngũ Hành Lão Tổ hai tay kết ấn, từng trận pháp huyền diệu phù hiện.

Dưới chân ông ta, phù hiện ngũ hành chi khí, một tòa bảo tháp kiếm huyền phù trên đỉnh đầu.

Chỉ trong nháy mắt, bảo vệ ông ta kín mít, không lọt một kẽ hở.

"Chúc Cửu Âm đạo hữu, có thủ đoạn gì, cứ việc thi triển!" "Bằng không, chúng ta đều sẽ chết dưới đại trận!" Hồng Quân mở miệng cầu xin.

Trong khoảnh khắc này, đạo tâm của ông ta hơi loạn rồi.

Vừa là hậu duệ Bàn Cổ, lại vừa có Tru Tiên Tứ Kiếm bản hoàn chỉnh.

Hồng Quân cảm thấy kế hoạch đều bị phá vỡ.

Tuy nhiên không vui vì Chúc Cửu Âm đã chơi một vố, nhưng lúc này cũng chỉ có thể cầu cứu Chúc Cửu Âm.

Dù sao, đó không phải lúc để bộc lộ hết quân bài của mình.

"Tốt!" "Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân nghe lệnh!" "Tam tộc đại chiến kết thúc tại đây!" "Các ngươi tàn sát Hồng Hoang, có tội!" "Nhưng Tam tộc tội không đến chết!" "Long Vương, bản tôn ra lệnh ngươi dẫn Long Tộc rút khỏi Hồng Hoang đại địa, vĩnh viễn trấn giữ Đông Hải Hải Nhãn!" "Nguyên Phượng, bản tôn ra lệnh ngươi vĩnh viễn trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn." "Thủy Kỳ Lân, bản tôn ra lệnh ngươi vĩnh viễn trấn giữ Kỳ Lân Nhai." Giọng nói bá đạo của Chúc Cửu Âm vang vọng bốn phương.

Trong khoảnh khắc này, Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân chỉ cảm thấy thức hải mình bỗng nhiên thanh tỉnh.

Sự an bài của Chúc Cửu Âm, so với La Hầu và Hồng Quân, đáng tin cậy hơn rất nhiều.

"Long Vương ta, nguyện ý vĩnh viễn trấn giữ Đông Hải Hải Nhãn, hy vọng Thiên Đạo bảo vệ Long Tộc ta không diệt!" Long Vương lời vừa dứt, trên bầu trời một tiếng sấm vang dội.

“Nguyên Phượng ta, nguyện ý vĩnh viễn trấn giữ Bất Tử Hỏa Sơn!” “Để cầu Phượng Tộc không diệt, Thiên Đạo giám chi!” “Oanh!” Trên bầu trời lại một tiếng sấm vang.

Khoảnh khắc tiếp theo, tường thụy bao phủ, công đức phù hiện.

“Thủy Kỳ Lân ta, nguyện làm tường thụy chi thú, Kỳ Lân xuất hiện, ắt có tường thụy!” Thủy Kỳ Lân phát ra một lời thề lớn.

Ông ta không nghe theo ý kiến của Chúc Cửu Âm.

Gần như cùng lúc đó, La Hầu cảm thấy Thiên Đạo dị tượng.

Trực tiếp tế ra Thí Thần Thương sát về phía Thủy Kỳ Lân.

“Oanh!” Theo lời Thủy Kỳ Lân vừa dứt, Thí Thần Thương một phát đánh nổ tung Thủy Kỳ Lân.

Cho đến lúc này, Thủy Kỳ Lân diệt vong.

Chính là cái gọi là nhân quả Thiên Đạo, một châm một ẩm.

Nếu Thủy Kỳ Lân như Long Phượng trấn áp Hồng Hoang, có lẽ sẽ không chết.

Chỉ đáng tiếc, ông ta mưu cầu vị trí Thụy Thú.

Khí vận của ông ta, không đủ để gánh chịu.

Cuối cùng chết dưới thương của La Hầu.

Cùng lúc đó, công đức từ trời giáng xuống.

Công đức chia làm bốn phần, trực tiếp rơi vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong nháy mắt, sát khí vô tận dưới công đức tan biến.

Bốn phần công đức, một phần bay về phía Nguyên Phượng, một phần bay về phía Long Vương, một phần bay về phía Chúc Cửu Âm, một phần bay về phía Thủy Kỳ Lân đã vẫn lạc.

Trong khoảnh khắc này, Long Vương và Nguyên Phượng bỗng nhiên ngộ ra thiên cơ.

Lập tức đối diện Chúc Cửu Âm cúi lạy, trực tiếp bay ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

Từ đó về sau, Long Vương trấn áp Đông Hải Hải Nhãn, Nguyên Phượng trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn phía Nam.

Khi Nguyên Phượng bay về phía Bất Tử Hỏa Sơn, bị ngũ hành chi khí nhiễm vào, một quả trứng rơi xuống Hồng Hoang.

Nhưng, Nguyên Phượng lại hoàn toàn không hay biết.

Thi thể Thủy Kỳ Lân được công đức kim quang bao phủ, biến mất giữa trời đất.

Tuy Thủy Kỳ Lân đã vẫn lạc, nhưng lấy thân vẫn làm kết cục, đổi lấy một danh hiệu Thụy Thú.

Từ đó về sau, Kỳ Lân xuất hiện, ắt có tường thụy.

Chương 73

Chỉ đáng tiếc, Kỳ Lân Tộc từ đó về sau không còn cường giả nào.

Trong khoảnh khắc này, sắc mặt La Hầu và Hồng Quân tái mét.

Một phen mưu đồ, kết quả lại làm áo cưới cho Chúc Cửu Âm.

Thật uổng công tự cho mình là người chơi cờ, lấy thiên hạ chúng sinh làm quân cờ.

Kết quả lại bị Chúc Cửu Âm sắp đặt!

Đặc biệt là Hồng Quân, vốn muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng của Tam tộc, tại kết thúc Tam tộc đại chiến.

Làm như vậy, có thể kết nhân quả với Tam tộc, giành được khí vận.

Nhưng bây giờ, lời nói đều đã bị Chúc Cửu Âm nói hết rồi.

Chúc Cửu Âm không chỉ nhận được công đức, mà còn chia sẻ khí vận của Tam tộc.

Lợi ích của ông ta, tất cả đều bị Chúc Cửu Âm lấy hết.

Còn nợ Chúc Cửu Âm một ân tình.

Thiệt lớn rồi!

Nhưng, nhìn thấy Tru Tiên Kiếm Trận bị công đức phá ra một lỗ hổng.

Hồng Quân cũng biết lúc này không phải lúc chấp nhặt được mất, chỉ cần có thể thành Thánh.

Tất cả đều có thể vãn hồi!

Nói đoạn, Hồng Quân quát lớn: "Dương Mi đạo hữu, xin trợ bần

đạo một tay!" Lời vừa dứt, chỉ thấy một cỗ không gian ba động từ lỗ hổng đại trận bị công đức phá vỡ bay vào.

Một lão đạo nhân xuất hiện trước mặt mọi người.

Chính là Dương Mi!

Hỗn Độn Ma Thần!

"Dương Mi, chẳng lẽ ngươi cũng muốn cản đường ta sao?" Sắc mặt La Hầu tái mét.

Lúc này, hận không thể lột da rút xương Chúc Cửu Âm.

Nếu không phải Chúc Cửu Âm, đại trận sẽ không bị công đức phá ra một lỗ hổng.

Khắc tinh của ma khí, chính là lực lượng công đức.

Nếu không có lỗ hổng, Tam tộc không thể chạy thoát, Dương Mi cũng sẽ không xông vào.

Hiện tại, tất cả đều hỗn loạn rồi!

Có thể nói, Dương Mi và Hồng Quân lúc này tâm tình phẫn nộ phức tạp.

Duy có Chúc Cửu Âm, thầm vui sướng không thôi.

Moi lợi lộc trên người Hồng Quân, đúng là một loại trải nghiệm.

Sảng khoái, quá sảng khoái rồi!

Bởi vì, tiếng hệ thống vang lên.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hấp thu công đức trị hai trăm vạn." "Đinh, có thể chuyển hóa Võ Đạo trị hai ngàn vạn, có chuyển hóa không!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được gói quà công đức lớn, có mở không!" "Ting, chúc mừng ký chủ đã hấp thu hai triệu điểm công đức." "Ting, có thể chuyển hóa thành hai mươi triệu điểm Võ

Đạo, có chuyển hóa không!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Gói Quà Lớn Công Đức, có mở không!" Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

Giây phút này, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy âm thanh này sao mà mỹ diệu đến thế.

Đúng như hắn nghĩ, lời to rồi.

Hai triệu điểm công đức, có thể đổi lấy hai mươi triệu điểm Võ Đạo.

Lại còn có Gói Quà Lớn Công Đức!

Còn có chuyện gì đáng vui mừng hơn thế nữa sao?

Lực lượng công đức có thể chuyển hóa thành điểm Võ Đạo.

Sau này có thủ đoạn mưu cầu công đức, điểm Võ Đạo còn thiếu sao?

Về phần nguy cơ của Tru Tiên Kiếm Trận, Chúc Cửu Âm ngược lại không để trong lòng.

Thiên đạo sẽ không cho phép kẻ tu hủy diệt chi đạo thành Thánh, đại trận chắc chắn sẽ bị Hồng Quân phá.

Chỉ cần bảo vệ được cái mạng nhỏ là được!

"Hệ thống, chuyển hóa điểm Võ Đạo." "Ngoài ra, mở gói quà công đức!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được hai mươi triệu điểm Võ Đạo!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Võ Đạo Thạch Bi!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Vạn Kiếm Quy Tông!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Võ Đạo Chưởng Môn Ban Chỉ!" "Ting, chúc mừng ký chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Thăng Cấp Quyển Trục!" Võ Đạo Thạch Bi, tấm bia đá của sơn môn Võ Đạo, tượng trưng cho địa bàn của Võ Đạo, tấm bia này cứng rắn không thể phá

hủy.

Nơi tấm bia này tọa lạc, thần uy Võ Đạo sẽ hiển hóa, có thể tăng 100% thực lực cho đệ tử Võ Đạo.

Vạn Kiếm Quy Tông, cảnh giới tối cao của kiếm thuật, một khi thi triển, vạn kiếm quy tông như thần phó gặp chủ.

Giống như triều bái tôn thần, kiếm chiêu vừa xuất, kiếm kình lăng lệ vô song từ trong cơ thể sinh ra.

Thân hình có thể hóa thành một luồng khói xanh, kình khí khuếch tán lan tràn.

Vô số lợi kiếm bay lượn như mưa rào gió giật.

Đầy trời bay múa, kiếm thế như lưới, lăng lệ vô song, vô cùng ngoạn mục.

Tu luyện đến cực hạn, có thể lĩnh ngộ Kiếm Huyết Phù Sinh, một kiếm phá thương khung.

Võ Đạo Chưởng Môn Ban Chỉ: Tín vật của chưởng môn Võ Đạo, đeo vào có thể tăng hiệu quả thanh tâm, minh ngộ, tăng tốc độ tu luyện 5%.

"Phát tài rồi!" "Đây là để ta chuẩn bị cho việc kiến lập Võ Đạo sao?" Chúc Cửu Âm trực tiếp đeo Võ Đạo Chưởng Môn Ban Chỉ lên ngón tay cái.

Cảm giác đầu óc càng thêm thanh minh.

Vu lực trong cơ thể vận chuyển cũng nhanh hơn. 5% tăng phúc tu luyện trông có vẻ không nhiều, nhưng ngày tích tháng lũy, sẽ vô cùng khủng bố.

Nơi Võ Đạo Thạch Bi tọa lạc, thực lực đệ tử Võ Đạo tăng gấp đôi.

Đối với hắn hiện tại, đây chính là thứ tốt để tăng cường thực lực.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp nhận lấy Võ Đạo Thạch Bi.

Ngay lập tức, chỉ thấy một tấm bia đá cao ngất trời hiện ra.

Một luồng khí tức cổ xưa, tang thương tỏa ra.

Thậm chí, ma khí vô tận trực tiếp bị Võ Đạo Thạch Bi trấn áp.

Giây phút này, Chúc Cửu Âm cảm giác thực lực lại tăng lên.

Chuẩn Thánh tam chuyển cảnh giới, thành!

"Pháp bảo?" La Hầu ánh mắt lạnh đi.

Hắn cảm giác được nơi Võ Đạo Thạch Bi tọa lạc, ma khí đã bị trấn áp.

Hậu duệ Bàn Cổ, lẽ nào là khắc tinh của mình sao?

Trong phút chốc, sát ý của La Hầu đối với Chúc Cửu Âm càng thêm nặng.

"Ngươi là cái gì?" "Ta nói ta chỉ là một tảng đá vỡ, ngươi tin không?" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

"Giả thần giả quỷ!" "Chờ xem, có bản lĩnh thì phá trận đi!" La Hầu hừ lạnh.

Thân hình hắn trực tiếp bay vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tức thì, Tru Tiên Tứ Kiếm, sát khí càng thêm dữ dội.

Sương mù vô tận lan tràn trong Tru Tiên Kiếm Trận, che lấp ngũ cảm lục thức của các tu sĩ.

Cùng lúc đó, từng đạo kiếm đạo sát khí cuồn cuộn như cuồng phong cuốn ra.

Kiếm khí này không phải kiếm khí tầm thường.

Hỗn Độn kiếm khí, có thể bào mòn pháp lực, huyết nhục của con người.

Điều này buộc mọi người phải lấy pháp bảo ra chống đỡ.

"Bản tôn thật sự chỉ là một tảng đá thôi mà!" Chúc Cửu Âm bất đắc dĩ, ôm Võ Đạo Thạch Bi vung lên, trực tiếp chặn lại Hỗn Độn kiếm khí.

Thời buổi này, nói thật cũng không ai tin sao?

"Ta tin ngươi cái quỷ, tên nhóc thối nhà ngươi xấu xa lắm!" Hỗn Độn kiếm khí của La Hầu liên miên bất tuyệt, vô cùng vô tận, không biết khi nào mới kết thúc.

"Chư vị, một mực chống đỡ không có ý nghĩa gì cả!" "Hay là cùng ta phá trận, thế nào?" Hồng Quân hét lớn.

Mặc dù biến cố ngày càng nhiều, nhưng cuối cùng cũng đến lúc đại chiến với La Hầu.

Đã đến lúc kết thúc tất cả.

"Tru Tiên Kiếm Trận không phá, chúng ta bị vây ở đây cũng không thể rời đi!" "Hồng Quân đạo hữu cứ việc sắp xếp là được!" Âm Dương lão đạo nói.

"Đúng vậy, chúng ta đến đây cũng vì chuyện này!" Càn Khôn lão đạo lấy ra pháp bảo màu đỏ không ngừng đánh tan Hỗn Độn kiếm khí xung quanh.

"Tốt, vậy Hãm Tiên Kiếm Trận giao cho Dương Mi đạo hữu!" Hồng Quân sắp xếp.

"Thiện!" Dương Mi gật gật đầu, tiến vào Hãm Tiên Trận.

"Âm Dương đạo hữu, Ngũ Hành đạo hữu, hai người hãy đi phá Tuyệt Tiên Cảnh, thế nào?" Hồng Quân lại mở miệng.

“Thiện!” Âm Dương lão tổ và Ngũ Hành lão tổ gật đầu.

“Càn Khôn đạo hữu, còn có Võ Thần… Chúc Cửu Âm đạo hữu, Lục Tiên Kiếm Trận, giao cho các ngươi.” “Tru Tiên Kiếm Trận do bần đạo phá!” Hồng Quân nhìn Chúc Cửu Âm, ngữ khí không khỏi ngập ngừng.

Từ khi xuất thế đến nay, hắn chưa từng bị ai chiếm tiện nghi lớn như vậy.

Chỉ là, dù trong lòng không vui, cũng chỉ có thể nhịn.

Bây giờ, hắn cần sức mạnh của Chúc Cửu Âm.

Thứ hai, cái danh hiệu hậu duệ Bàn Cổ đã trấn trụ Hồng Quân.

Chưa thành Thánh, hắn căn bản không biết được vận mệnh của Vu Tộc.

Đợi sau này thành Thánh, biết được khí vận và căn nguyên của Chúc Cửu Âm, muốn động thủ cũng phải ném chuột sợ vỡ bình.

Dù sao, ngay cả Thánh Nhân cũng kiêng kỵ nhân quả.

“Thiện!” Càn Khôn lão tổ bước vào Lục Tiên Kiếm Trận.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề động đậy.

“Đạo hữu, có chuyện gì sao?” Hồng Quân nhíu mày, Chúc Cửu Âm này đang làm gì vậy?

Chương 74

“Ta trước đó đã đồng ý chấm dứt đại loạn tam tộc.” “Bây giờ ta đã làm xong.” “Chuyện phá trận, đã vượt quá phạm vi hợp tác của chúng ta.” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Trong truyền thuyết, Hồng Quân có pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo.

Trên tay có rất nhiều Tiên Thiên Chí Bảo, ví dụ như Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ.

Nhưng hiện tại, những pháp bảo này một cái hắn cũng không thấy Hồng Quân lấy ra.

Điều này chứng tỏ một điều, Hồng Quân đang giấu bài.

Thực sự khiến người ta bất an.

“Bây giờ, khuyết khẩu của Tru Tiên Kiếm Trận đã được vá lại.” “Tru Tiên Kiếm Trận không phá, đạo hữu cũng không thể rời đi.” “Sao không cùng nhau liên thủ, phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.” Khóe miệng Hồng Quân giật giật.

Chúc Cửu Âm, cái tên yêu nghiệt này.

Gã này đã được nhiều lợi ích như vậy, lại không ra tay.

Rốt cuộc hắn muốn làm gì?

“Thực ra, trận chiến với La Hầu, không phải là chuyện của ngươi sao?” “Hồng Quân, ta không ngốc như những người khác đâu.” “Bản tôn ra tay cũng được, nhưng ngươi phải đồng ý với ta một điều kiện.” Chúc Cửu Âm nói thẳng không kiêng dè.

Giờ phút này, tất cả mọi người đều đã vào trận.

Hắn không sợ Hồng Quân không đồng ý.

Nếu cứ tiếp tục trì hoãn, những người xông vào trận trước sẽ bị giết mất.

"Ngươi nói đi." Hồng Quân mặt mày âm trầm.

"Lượng kiếp này, ngươi phải bảo vệ ta chu toàn!" "Thứ hai, thêm một cái nhân tình nữa, ngươi nợ ta hai cái nhân tình!" Chúc Cửu Âm nói ra mục đích của mình.

Hai cái nhân tình của Thánh Nhân, kết quả nhân quả to lớn, đến lúc đó, xem Hồng Quân làm sao!

"Tốt, ta đồng ý!" "Có thể phá trận được chưa?" Hồng Quân không chút do dự gật đầu.

Chỉ cần có thể đánh bại La Hầu, chỉ cần có thể thành Thánh.

Điều kiện của Chúc Cửu Âm, cứ đồng ý trước đã rồi tính sau.

"Vậy thì cùng nhau phá trận thôi!" Chúc Cửu Âm vác Võ Đạo Thạch Bi, dẫn theo Chúc Long trực tiếp bước vào Lục Tiên Trận.

Cùng lúc đó, Hồng Quân bước vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Cứ như vậy, Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, đều đã có người trấn giữ.

"Đạo hữu, cứu ta!" Khi Chúc Cửu Âm bước vào Lục Tiên Kiếm Trận, lập tức cảm giác khắp nơi đều là sát lục khí tức.

Sau đó, giọng nói chật vật của Càn Khôn lão tổ vang lên.

"Đạo hữu, cứu ta!" Càn Khôn lão tổ chật vật chạy về phía Chúc Cửu Âm.

Trên mặt ông ta tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Thậm chí, một cánh tay của ông ta cũng đã bị gãy.

Phía sau ông ta, một giọng nói thô cuồng vang lên.

“Đến rồi thì đừng chạy!” “Hôm nay Thiên Vương lão tử cũng không cứu được ngươi!” Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy một gã hán tử khôi ngô đang cầm Lục Tiên Kiếm.

Dáng vẻ đó, rất quen thuộc, chính là Thú Thần bị hắn cướp bóc lúc trước.

“Ta còn tưởng là ai khẩu khí lớn như vậy, hóa ra là bại quân chi tướng!” “Ngươi chắc chắn Thiên Vương lão tử cũng không cứu được hắn?” Chúc Cửu Âm đặt Võ Đạo Thạch Bi xuống trước mặt.

Ầm!

Đất rung núi chuyển, ma khí xung quanh trực tiếp bị trấn áp.

“Là ngươi!” Trong mắt Thú Thần lộ ra một tia kiêng kỵ, lại có chút phẫn nộ.

Hắn không ngờ lại gặp Chúc Cửu Âm ở đây.

Nỗi nhục bị Chúc Cửu Âm hành hạ, cướp bóc ngày đó, vẫn còn rành rành trước mắt.

“Các ngươi quen nhau sao?” Càn Khôn lão tổ kinh ngạc.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không trả lời, mà sải bước đi về phía trước.

Dáng vẻ coi trời bằng vung đó khiến Càn Khôn lão tổ không khỏi tức giận.

“Công pháp, chẳng qua là kỹ năng giết người!” “Không cần biểu diễn nữa, tiếp theo, ngươi cứ đứng một bên xem đi!” Chúc Long hừ lạnh, trực tiếp vượt qua Càn Khôn lão tổ.

Điều này khiến Càn Khôn lão tổ càng thêm uất ức.

Lúc trước ở trong hư không, ông ta đã gây khó dễ cho Chúc Cửu Âm.

Kết quả, bây giờ lại bị tọa kỵ của Chúc Cửu Âm vả mặt.

"Tên khốn đáng ghét!" "Ngươi tưởng ta là ai chứ!" Càn Khôn lão tổ nội tâm phẫn nộ.

Chúc Cửu Âm đáng chết, Chúc Long đáng chết, hết lần này đến lần khác coi thường ông ta.

Ông ta phải khiến chúng phải trả giá.

Trong ba kiếm trận còn lại, mọi người đều gặp phải đối thủ của riêng mình.

Dương Mi đụng phải Hung Thần.

Hung Thần là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế, thực lực cao thâm.

Nhưng Hung Thần dù có Hãm Tiên Kiếm, lại trước sau không làm gì được Dương Mi.

Dù sao, Dương Mi là do cây Không Tâm Dương Liễu đắc đạo.

Tinh thông không gian pháp tắc.

Nếu có ý né tránh, người có thể làm hắn bị thương, gần như không có.

Từng có lần Hồng Quân và Dương Mi đấu pháp, toàn bộ pháp bảo trên người đều bị Dương Mi thu đi.

Có thể nói, thực lực của Dương Mi còn trên cả Hồng Quân.

Nếu không phải Hồng Quân dùng nhân tình lớn mới mời được Dương Mi, ông ta cũng không có ý định tham gia vào cuộc chiến Ma Đạo.

Ở Tuyệt Tiên Kiếm Trận, Âm Dương lão tổ và Ngũ Hành lão tổ thì gặp phải Hỗn Độn.

"Hai vị đạo hữu, đã lâu không gặp!" Hỗn Độn cầm Tuyệt Tiên

Kiếm, ngạo thế vô song.

Trường kiếm vừa chỉ, Âm Dương lão tổ và Ngũ Hành lão tổ vội vàng lấy ra pháp bảo của mình.

"Hỗn Độn, không ngờ ngươi lại đầu quân cho La Hầu!" "Tên này muốn dùng hủy diệt để thành Thánh, giúp hắn đối với ngươi không có chút lợi ích nào cả!" Pháp bảo mà Âm Dương lão tổ lấy ra là Âm Dương Nhị Khí Kính.

Bảo vật này vừa có thể công vừa có thể thủ.

Âm khí vừa chuyển, có thể định sinh tử người khác.

Dương khí vừa chuyển, có thể xoay chuyển càn khôn.

Về phần Ngũ Hành lão tổ, trên đầu là Ngũ Hành Bảo Tháp tỏa ra ngũ hành chi khí.

Bảo vật này có thể trừ tà bất xâm, né tránh vạn pháp.

Khi tấn công, ngũ hành chi khí hóa thành lưỡi dao sắc bén, ngoài trăm vạn dặm, có thể lấy đầu người khác.

Rõ ràng, Âm Dương lão tổ, Ngũ Hành lão tổ, Hỗn Độn đều là Hỗn Độn Ma Thần chuyển thế.

Hồng Quân mời người giúp phá trận.

La Hầu ẩn giấu sâu hơn, cũng mời người giúp trấn trận.

Đại chiến song phương, sắp sửa bùng nổ.

Tru Tiên Kiếm Trận.

"Hồng Quân, ta và ngươi tranh đấu mấy ức vạn năm!" "Bây giờ, đã đến lúc làm một cái kết thúc rồi!" La Hầu uy nghiêm vô hạn, bá khí vô song.

Đạo Tổ và Ma Tổ, gặp nhau trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Tựa như số mệnh đã sắp đặt.

“La Hầu, ngươi giết chóc vô đạo, nghiệp lực quấn thân!” “Trận chiến này, ngươi chắc chắn sẽ bại không còn nghi ngờ!” “Ta khuyên ngươi bây giờ nhận thua còn kịp!” “Nếu còn ngoan cố không linh, sẽ phải thân vẫn đạo tiêu!” Hồng Quân triển khai Thái Cực Đồ.

Chỉ thấy âm dương nhị khí lưu chuyển bên người, phá tan hỗn độn vô biên.

Thậm chí, một cây cầu vàng hiện ra.

Hồng Quân đứng trên cây cầu vàng, chư thiên kiếm khí đều không thể đến gần.

Chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ!

Bảo vật này là do Bàn Cổ Phủ vỡ nát hóa thành, có uy lực bình định địa thủy hỏa phong, chuyển hóa âm dương ngũ hành chi lực, phân lý thiên đạo huyền cơ chi công, bao la đại thiên vạn tượng chi năng.

Trong đồ hiển hiện đại đạo vô cực chi tượng (vô cực sinh thái cực, thái cực hóa lưỡng nghi, lưỡng nghi diễn tam tài, tam tài hình tứ tượng, tứ tượng biến ngũ hành, ngũ hành thành lục hợp, lục hợp định thất tinh, thất tinh xuất bát quái, bát quái thông cửu cung).

Thái Cực Đồ chu thân hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, bên ngoài đồ có đại đạo sấm ngôn vây quanh, bên trong đồ có thiên đạo phù lục ẩn hiện.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi sơn hà đại địa, cửu thải thụy khí chấn nhiếp chư thiên hoàn vũ.

Thái Cực Đồ huyền diệu vô hạn, tạo hóa vô cùng, có thể hóa giải mọi công kích, bỏ qua mọi phòng ngự.

Thái Cực Đồ triển ra, thiên địa động dung, nhật nguyệt biến sắc, uy lực vô thượng chí bảo hiển lộ không còn nghi ngờ.

"Thành làm vua, bại làm giặc!" "Đến lúc này rồi, Hồng Quân ngươi vẫn còn cái bộ mặt giả tạo đó!" "Đúng là vừa muốn làm kỹ nữ lại vừa muốn lập đền thờ trinh tiết!" "Ngươi giả vờ không thấy mệt sao?" La Hầu trào phúng, mắng chửi.

Ma giả, tùy tâm sở ngộ, không hề kiêng kỵ.

Loại ngụy quân tử như Hồng Quân, hắn từ trong tâm khảm đã xem thường.

"Đạo bất đồng bất tương vi mưu!" "Nếu đạo hữu đã chấp mê bất ngộ, bần đạo chỉ có thể dùng thủ đoạn sấm sét!" "Trấn áp ngươi!" Có Thái Cực Đồ hộ thân, Hồng Quân lại lấy ra một kiện pháp bảo nữa.

Tức thì, Hỗn Độn bị phá tan.

Xé rách Hỗn Độn, chia cắt thời không, phân âm dương, lý ngũ hành.

Bảo vật này, chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên.

Bảo vật này có uy lực xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh phá tan chư thiên thời không, tạo hóa vô cực chi đạo, thống ngự vạn pháp áo nghĩa chi công, khai tịch thiên địa hoàn vũ chi năng.

Lại có thể điều khiển thiên địa chi uy, công phạt, tạo hóa càng được xếp vào hàng đầu Hồng Hoang.

"Hừ, hôm nay, bản tôn ngược lại muốn xem xem rốt cuộc là Bàn Cổ Phiên của ngươi lợi hại!" "Hay là Thí Thần Thương, Tru Tiên Kiếm của ta càng mạnh hơn!" La Hầu cười lạnh.

Chỉ thấy tay trái hắn cầm Tru Tiên Kiếm, tay phải cầm Thí Thần Thương trực tiếp lao về phía Hồng Quân.

Tiên Thiên Chí Bảo, hắn cũng có!

Chương 75

Tức thì, hai người chiến đấu thành một đoàn.

Hỗn Độn bị xé rách, không gian bị phá nát.

Đất rung núi chuyển, mọi thứ như một trận thiên tai.

Lục Tiên Kiếm Trận.

Thú Thần cầm Lục Tiên Kiếm cùng Chúc Cửu Âm, Chúc Long chiến đấu thành một đoàn.

Có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, thực lực của Thú Thần trở nên cực kỳ đáng sợ.

"Mối thù ngươi sỉ nhục ta ngày đó!" "Hôm nay ta sẽ báo hết một lượt!" "Chúc Cửu Âm, nộp mạng cho ta!" Thú Thần hung uy vô hạn.

Trường kiếm vung lên, vô tận Hỗn Độn kiếm khí hội tụ thành một con rồng dài cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

Mỗi một đạo kiếm khí, đều có uy lực của cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Có sức mạnh hủy diệt tinh thần.

"Kiếm đạo sao?" "Có chút thú vị!" Chúc Cửu Âm ra lệnh cho Chúc Long bảo vệ.

Hắn trực tiếp tiến vào Võ Đạo Không Gian học tập Vạn Kiếm Quy Tông.

Ở trong Võ Đạo Không Gian học Vạn Kiếm Quy Tông, thực tế nhiều nhất cũng chỉ mất một phút.

Hắn tin Chúc Long có thể chống đỡ được một phút.

Hơn nữa, Vạn Kiếm Quy Tông có thể hiệu lệnh vạn kiếm.

Liệu có thể đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm không?

Chỉ là, không có Chúc Cửu Âm, Chúc Long dưới sự tấn công của Thú Thần, trở nên khó khăn.

"Càn Khôn lão tổ!" "Ngươi không ra tay, đứng đó làm gì?" Chúc Long quát mắng Càn Khôn lão tổ.

Chỉ bằng sức một mình hắn, thực sự khó có thể chống lại uy lực của Thú Thần.

"Nếu ngươi dám ra tay, lão tử sẽ chém ngươi đầu tiên!" "Càn Khôn lão quái, trận chiến này, Hồng Quân chắc chắn sẽ bại không còn nghi ngờ!" "Sao không đầu quân cho La Hầu, cùng nhau tru sát tên này!" "Đến lúc đó, La Hầu thành Thánh, cũng có thể chỉ điểm cho ngươi một con đường!" Thú Thần mê hoặc Càn Khôn lão tổ.

Bên trong đại trận, càng hiện ra vô số oan hồn, bay múa giữa không trung.

"Thần phục La Hầu, giết hắn!" "Thần phục La Hầu, giết hắn!" Ma âm rót vào tai, khiến người ta như mộng như ảo.

Ngay cả Chúc Long, cũng không khỏi cảm thấy trong lòng khó chịu.

"Càn Khôn lão tổ, kiên định đạo tâm, đừng để ma âm mê hoặc!" Chúc Long lớn tiếng nhắc nhở.

Chỉ là, giây tiếp theo, hắn cảm giác một đạo kình phong cuốn tới.

Vừa quay người, đã thấy một đôi mắt đỏ ngầu.

Càn Khôn lão tổ, đạo tâm đã loạn!

"Đáng ghét!" Chúc Long ném ra pháp bảo chống đỡ.

Chỉ là, công kích của Thú Thần cũng đã đến.

Hai người liên thủ, Chúc Long sao có thể chống đỡ được.

Bành!

Chúc Long bị một kiếm chém bay!

Thú Thần một kích đắc thủ, không hề dừng lại, Lục Tiên Kiếm chém về phía Chúc Cửu Âm.

Hắn muốn Chúc Cửu Âm chết!

"Không, chủ thượng, cẩn thận!" Chúc Long kinh hô.

"Chủ thượng, cẩn thận!" Chúc Long kinh hô.

Lại yếu quá rồi.

Ngay cả một phút cũng không kiên trì nổi.

"Chết đi, Chúc Cửu Âm!" Thú Thần cười lạnh.

Nỗi nhục ngày đó, hôm nay sẽ trả lại!

Chỉ cần Chúc Cửu Âm chết đi, Chúc Long sẽ không còn là mối đe dọa.

Chỉ là, khi Lục Tiên Kiếm rơi xuống.

Trên người Chúc Cửu Âm đột nhiên tỏa ra một đạo thanh quang.

Thú Thần cảm giác như mình đã chém vào một luồng khói xanh, không hề có cảm giác thực thể.

"Sao, sao lại thế này?" Thú Thần kinh ngạc.

Hắn thấy Chúc Cửu Âm hóa thành một luồng khói xanh.

Phiêu diêu bay thẳng lên trời.

"Vạn Kiếm Quy Tông!" Giọng Chúc Cửu Âm vang lên.

Hắn đã lĩnh ngộ được Vạn Kiếm Quy Tông.

Lời vừa dứt, chỉ thấy khói xanh không ngừng xoay tròn ngưng tụ lại.

Vô số kiếm khí hiện ra, kiếm khí dày đặc chi chít sợ rằng có tới ức vạn, thậm chí hình thành một cơn lốc xoáy.

Giây phút này, Thú Thần cảm giác Lục Tiên Kiếm trong tay mình đang run rẩy.

Dường như muốn bay về phía Chúc Cửu Âm.

Điều này khiến hắn sợ hãi vội vàng nắm chặt Lục Tiên Kiếm.

"Thú Thần, hôm nay, bản tôn sẽ cho ngươi biết, thế nào là kiếm!" Chúc Cửu Âm phát động Vạn Kiếm Quy Tông.

Vô tận kiếm khí cuốn ra, như một con rồng dài bay về phía Thú Thần.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Tiếng vang không dứt bên tai.

Trong phút chốc, Thú Thần cảm giác trong mắt, trong tai đều tràn ngập kiếm ảnh, kiếm phong.

Một kích rồi lại một kích cự lực rơi xuống người hắn, không ngừng đánh hắn lùi lại.

Giống như đang trôi nổi trên biển lớn, từng con sóng lớn vỗ vào, liên miên bất tuyệt.

Không thể chống đỡ, không thể né tránh!

Ầm ầm một tiếng vang lớn.

Dưới sự tấn công liên tục không ngừng của Vạn Kiếm Quy Tông,

Thú Thần trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là, giây tiếp theo, sương mù Hỗn Độn bao phủ.

Thú Thần trực tiếp biến mất trong sương mù.

Chỉ còn lại Càn Khôn lão tổ, như một con dã thú gầm rú về phía Chúc Cửu Âm.

"Đúng là một kẻ đáng thương!" Chúc Cửu Âm đứng lơ lửng giữa không trung, nhìn bộ dạng của Càn Khôn lão tổ, không khỏi lắc đầu.

"Chủ thượng, có cần cứu hắn không?" Chúc Long gắng gượng đứng dậy.

"Một lần phản bội, cả đời không dùng!" "Huống chi, hắn đã nhập ma!" Chúc Cửu Âm lắc đầu.

Hắn chỉ tay một cái, kiếm khí như cầu vồng.

Một kiếm hàn quang trăm vạn dặm!

Vụt!

Đầu của Càn Khôn lão tổ trực tiếp bị xuyên thủng.

Thân thể, trực tiếp ngã xuống.

Chúc Cửu Âm vung tay một cái, pháp bảo của Càn Khôn lão tổ trực tiếp rơi vào tay hắn, sau đó hóa thành điểm Võ Đạo.

Đến đây, điểm Võ Đạo mà Chúc Cửu Âm sở hữu đã lên đến bốn mươi triệu.

Không chỉ bù lại được tổn thất ở Bàn Cổ Thần Điện ngày đó.

Mà còn nhiều hơn hai mươi triệu.

Quả nhiên, càng nguy hiểm, thu hoạch càng phong phú.

Lục Tiên Kiếm Trận, rơi vào sự im lặng quỷ dị.

“Thú Thần, đừng trốn nữa!” “Ngoan ngoãn ra đây đi!” Chúc Cửu Âm thản nhiên tự đắc.

Bên ngoài thân hắn, vô tận kiếm khí hộ thể.

Giống như hoàng đế trong các loại kiếm.

“Chúc Cửu Âm, ta thừa nhận ngươi mạnh!” “Nhưng, đừng quên, ngươi đang ở trong Tru Tiên Kiếm Trận!” “Vở kịch hay thực sự, bây giờ mới bắt đầu!” Giọng nói lạnh băng của Thú Thần vang lên.

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng “rắc”.

Bên trong Lục Tiên Kiếm Trận sụp đổ, địa phong thủy hỏa bạo loạn, hỗn độn khí lưu điên cuồng.

Vô tận ma khí, sát khí tàn phá.

Dường như toàn bộ bên trong Lục Tiên Kiếm Trận, đều không còn nơi nào an toàn.

Giây phút này, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng cảm thấy nguy cơ.

“Điên cuồng rồi sao?” “Tru Tiên Kiếm Trận, quả nhiên cường đại!” Chúc Cửu Âm vẻ mặt nghiêm túc.

Vạn Kiếm Quy Tông không ngừng bay múa, che chở cho một vùng đất tịnh thổ dưới chân mình.

Chỉ là, dù vậy, hắn vẫn cảm thấy rợn tóc gáy.

Hỗn loạn liên tục không ngừng, không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Hơn nữa, ở trong Tru Tiên Kiếm Trận căn bản không thể bổ sung linh khí.

Nếu pháp lực tiêu hao cạn kiệt, chắc chắn sẽ chết.

Chương 76

"Chủ nhân, làm sao bây giờ?" Chúc Long rõ ràng cũng đã ý thức được điều này.

Không phá trận, cứ kéo dài thế này chỉ có một con đường chết.

"Còn làm sao được, phá trận thôi!" Chúc Cửu Âm thở dài một hơi.

Hắn đã quá sơ suất.

Đáng lẽ nên nhân lúc Long Vương và Nguyên Phượng mở lại Tru Tiên Kiếm Trận mà rời đi.

Nhưng lại cứ muốn tống tiền Hồng Quân thêm một phen.

Bây giờ thì hay rồi, tống tiền thành công rồi.

Nhưng cũng đã vào trận.

Hiện tại, mấy đại trận kia không có chút động tĩnh nào truyền đến.

Chỉ có thể phá trận trước đã.

"Ha ha ha!" "Phá trận?" "Đừng có mơ nữa, Tru Tiên Kiếm Trận, phi Tứ Thánh bất khả phá!" "Một tu sĩ Chuẩn Thánh tam chuyển?" "Thậm chí ngay cả một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không có, lấy gì phá trận!" Thú Thần vẻ mặt khinh thường.

Sở dĩ hắn dám vì La Hầu trấn trận, là vì Tru Tiên Kiếm Trận căn bản không thể bị phá.

Phải biết rằng, muốn phá Tru Tiên Kiếm Trận, cần phải có Tứ Thánh cùng đến.

Hoặc là tập hợp đủ bốn kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Thế giới Hồng Hoang, đừng nói là Tứ Thánh.

Một Thánh Nhân cũng không tìm ra được.

Về phần Tiên Thiên Chí Bảo, đúng là có không ít.

Nhưng Chúc Cửu Âm, tuyệt đối không có.

"Chỉ bằng nhục thân của ta là đủ rồi!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt ngạo nghễ.

Vốn dĩ, hắn đối với việc phá trận không có nhiều tự tin.

Nhưng nghe Thú Thần nói một phen, Chúc Cửu Âm đã có tám phần tự tin.

Tru Tiên Kiếm Trận, hóa ra dùng Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể phá sao!

Lá bài tẩy của hắn, đủ để sánh ngang với Tiên Thiên Chí Bảo!

Thậm chí, còn mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo.

Chúc Cửu Âm lấy ra Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

"Nhục thân phá trận?" "Ha ha ha ha, ngươi tưởng ngươi là Bàn Cổ sao?!" Thú Thần không nhịn được mà cười ha hả.

Thậm chí nước mắt cũng cười ra, hắn chưa bao giờ nghe chuyện nực cười như vậy.

Chúc Cửu Âm, muốn dùng nhục thân phá trận.

Tưởng mình là Bàn Cổ sao?

Quả thật không biết trời cao đất dày.

Chỉ là, theo sau Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ được lấy ra, một luồng khí tức cổ xưa hoang lương tỏa ra.

Tiếng cười của Thú Thần đột ngột im bặt.

Thậm chí, hắn vẻ mặt không thể tin nổi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc.

Đó là...

Bàn Cổ!

"Không thể nào!" Thú Thần gào thét.

Hắn lại hiện ra thân hình, Lục Tiên Kiếm trong tay bay vút lên trời, đâm thẳng về phía Chúc Cửu Âm.

Bản năng mách bảo hắn không ổn.

Nếu Chúc Cửu Âm thi triển pháp thuật này, hắn tuyệt đối sẽ chết!

Đối với giác quan thứ sáu, Thú Thần chưa bao giờ nghi ngờ!

Chỉ là, khi Lục Tiên Kiếm bắn ra, lại ở trước mặt Chúc Cửu Âm không thể tiến thêm nửa phân.

Dường như trước mặt Chúc Cửu Âm có một bức tường khí vô hình, ngăn cản Lục Tiên Kiếm.

Phía sau bức tường khí, bên cạnh Chúc Cửu Âm địa phong thủy hỏa thổ kim bạo loạn, phong vũ lôi điện, thời gian không gian hỗn loạn.

Mười hai loại nguyên tố, hình thành một thế giới trong giới vực khổng lồ.

"Thập Nhị Đô Thiên, tái tụ Bàn Cổ!" Chúc Cửu Âm hét lớn một tiếng.

Tức thì, vô tận địa khí hội tụ vào trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

Giây phút này, Chúc Cửu Âm cảm nhận được sức mạnh vô cùng vô tận.

Sức mạnh cổ xưa này, tràn ngập cơ thể, khiến Chúc Cửu Âm cảm thấy mình không gì là không thể.

“Cảm giác này!” Chúc Cửu Âm cảm giác cơ thể mình đang không ngừng lớn lên.

Mười vạn trượng, hai mươi vạn trượng, trăm vạn trượng.

“Tên, tên này, lẽ nào thật sự có thể phục sinh Bàn Cổ?” Thú Thần cảm thấy kinh hoàng.

Đây là lá bài tẩy gì!

Ngay cả Bàn Cổ cũng có thể triệu hoán?

Phải biết rằng, Bàn Cổ là đại thần khai tịch thế giới Hồng Hoang.

Tru Tiên Kiếm Trận so với Bàn Cổ?

Chẳng phải là tìm chết sao?

Trong ánh mắt kinh hãi của Thú Thần, Chúc Cửu Âm hóa thành một Bàn Cổ.

Hai mắt vừa mở, thần quang như tia chớp, trực tiếp phá tan ức vạn dặm Hỗn Độn.

“Phá cho bản tôn!” Chúc Cửu Âm hét lớn một tiếng, tiếng nói như sấm, vang vọng trời đất.

Thậm chí, nguyên khí quanh thân kích động hình thành đại đạo thiên âm.

Tức thì, cả thế giới ảm đạm thất sắc.

Bàn Cổ xuất thế, Hồng Hoang chấn kinh.

Theo sau cú đấm của Bàn Cổ do Chúc Cửu Âm hóa thành.

Tức thì đất rung núi chuyển, “rắc” một tiếng, không gian vỡ nát.

Thân thể Thú Thần càng không tự chủ được mà bay ngược ra ngoài.

Lục Tiên Kiếm Trận, trực tiếp bị phá.

“Mẹ nó, Bàn Cổ!” Lục Tiên Kiếm Trận bị phá, Dương Mi cũng chém giết hung thú phá vỡ Hãm Tiên Kiếm Trận.

Khi ông ta nhìn thấy người khổng lồ chống trời đạp đất, không khỏi kinh hô.

Ông ta đã thấy gì?

Bàn Cổ!

Thế giới này điên rồi sao?

“Mẹ nó, Bàn Cổ!” Lục Tiên Kiếm Trận bị phá, Dương Mi cũng chém giết Hung Thần phá vỡ Hãm Tiên Kiếm Trận.

Khi ông ta nhìn thấy người khổng lồ chống trời đạp đất, không khỏi kinh hô.

Ông ta đã thấy gì?

Bàn Cổ!

Thế giới này điên rồi sao?

Dù là người có tu dưỡng như Dương Mi, cũng không nhịn được mà văng tục.

Phải biết rằng, đó là Bàn Cổ a!

Giơ tay có thể xé rách tinh thần, lật tay có thể thay đổi trời đất, tiếng nói như sấm.

Mắt như nhật nguyệt, cử chỉ đều có thể thay đổi trời đất.

Làm sao không kinh ngạc.

“Ực.” “Đây chính là lá bài tẩy của chủ thượng sao?” “Mười hai lá cờ đó, lại có diệu dụng như vậy!” Chúc Long kinh hoàng.

Mặc dù hắn biết Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Kỳ liên quan đến một trận pháp của Vu Tộc.

Nhưng không ngờ lại có thể khiến Chúc Cửu Âm hóa thành Bàn Cổ.

Trong lúc mọi người đang mắt tròn mắt dẹt, Bàn Cổ một tay nắm lấy Lục Tiên Kiếm, sau đó như xì hơi, trực tiếp khôi phục lại thành Chúc Cửu Âm.

Đại trận đã bị phá, không cần thiết phải duy trì hình thái của Bàn Cổ nữa.

Cũng không cần thiết phải tiếp tục chiến đấu.

"Bần đạo Dương Mi, ra mắt đạo hữu." "Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Dương Mi tiến lên chắp tay, thần thái đầy cung kính.

"Bản tôn Chúc Cửu Âm, ra mắt Dương Mi đạo hữu!" "Sao, Hồng Quân vẫn chưa phá trận ra ngoài?" Chúc Cửu Âm đưa mắt nhìn xung quanh.

Lục Tiên Kiếm Trận và Hãm Tiên Kiếm Trận tuy đã bị phá, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận và Tuyệt Tiên Kiếm Trận vẫn chưa được giải.

"La Hầu đạo hữu thực lực phi phàm, Hồng Quân đạo hữu tuy có nhiều lá bài tẩy, nhưng muốn đánh bại La Hầu phá trận cần có thời gian!" "Ngược lại là đạo hữu, có thể thân hóa Bàn Cổ, thực sự khiến người ta phải trầm trồ thán phục!" Dương Mi không ngừng đánh giá Chúc Cửu Âm.

Thực sự tò mò đến cực điểm.

Phải biết rằng, Bàn Cổ là tồn tại như một vị thần sáng thế.

Đã có thể triệu hoán thần sáng thế, vậy thì thân phận đó chẳng phải là rất trâu bò sao?

Nhưng tại sao Chúc Cửu Âm không tranh đoạt Thánh vị với Hồng

Quân?

Ngược lại còn giúp đỡ Hồng Quân?

Dương Mi không thể lý giải.

Chương 77

Ông ta không biết, Chúc Cửu Âm không có nguyên thần.

Con đường thành Thánh, khó như lên trời.

"Đạo hữu nghĩ nhiều rồi!" "Không biết chuyện bản tôn thân hóa Bàn Cổ, những người khác có biết không?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Tru Tiên Kiếm Trận, che lấp ngũ cảm lục thức." "Trừ La Hầu biết được tình hình của bốn đại kiếm trận, những người khác chưa ra khỏi trận, hẳn là không biết chuyện đạo hữu hóa thân thành Bàn Cổ." Dương Mi trả lời.

Năm đó ở Hỗn Độn, thần uy của Bàn Cổ khiến ông ta ký ức sâu sắc.

Bây giờ, gặp được hậu nhân của Bàn Cổ, liền muốn kết giao một phen, kết một cái thiện duyên.

Đối với câu hỏi của Chúc Cửu Âm, tự nhiên biết gì nói nấy, không hề giấu diếm.

"Vậy làm phiền đạo hữu giữ bí mật cho ta!" "Ngoài ra, đạo hữu đã phá Hãm Tiên Kiếm Trận, Hãm Tiên Kiếm có thể giao cho ta không?" Chúc Cửu Âm thương lượng.

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, triệu hoán Bàn Cổ.

Nếu những người khác không biết, hoàn toàn có thể dùng làm một lá bài tẩy.

Về phần La Hầu biết, không sao cả.

Bởi vì, chờ đợi La Hầu sẽ là cái chết.

Điều hắn muốn là Hồng Quân không biết!

Đúng lúc này, trong Tuyệt Tiên Kiếm Trận, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy bên trong đại trận một trận đất rung núi chuyển.

Giây tiếp theo, Tuyệt Tiên Trận bị phá.

Chỉ là, trừ một thanh Tuyệt Tiên Kiếm, không còn một người sống sót.

Hỗn Độn và Ngũ Hành, Âm Dương lão tổ đại chiến, tự bạo lưỡng bại câu vong.

Tru Tiên Tứ Kiếm Trận, ba trận đã bị phá.

Tru Tiên Kiếm Trận một trận rung chuyển.

"La Hầu, ngươi thua rồi!" Từ trên người Hồng Quân bay ra ba đạo nhân.

Một người đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, một người tay cầm Bàn Cổ Phiên, một người cầm Thái Cực Đồ.

Trong tay Hồng Quân, thì đang nắm một cây Cửu Long Tích Trượng.

Bốn Chuẩn Thánh đỉnh phong, trực tiếp vây khốn La Hầu.

"Hay cho một Hồng Quân, còn giấu một tay!" "Đúng là đủ âm hiểm!" Sắc mặt La Hầu âm trầm.

Hắn vốn tưởng rằng đã nắm chắc phần thắng.

Không ngờ Hồng Quân lại có thể mời hậu nhân Bàn Cổ và Dương Mi.

Tru Tiên Tứ Kiếm Trận bị phá, phản phệ khiến hắn bị thương.

Thời cũng là mệnh vậy!

"Thành làm vua bại làm giặc, thắng làm vua!" "Chẳng phải đó là

lý niệm của ngươi sao?" "Bần đạo, chỉ là thực thi nó mà thôi!" "Bây giờ Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá, ngươi không còn vốn liếng để đấu với ta nữa rồi!" Hồng Quân cười lạnh.

Bản thể và phân thân, tay không ngừng kết ấn.

Từng đạo công kích khủng bố trực tiếp phong tỏa toàn bộ không gian xung quanh La Hầu.

"Hồng Quân, đừng quá đắc ý!" "Trên thế giới này, trừ bản tôn ra, không ai có thể đánh bại ta!" La Hầu cười lạnh.

Hắn biết mình không còn là đối thủ của Hồng Quân.

Nhưng vậy thì sao?

Hắn, tuyệt đối sẽ không thua Hồng Quân!

Một tiếng gầm giận dữ, La Hầu trực tiếp tự bạo Tru Tiên Kiếm Trận Đồ.

Không thể không nói, La Hầu độc ác đến cực điểm.

Đánh không lại, thì liều mạng.

Ầm!

Một tiếng vang lớn, Tru Tiên Kiếm Trận Đồ trực tiếp nổ tung.

Tức thì, khí hủy diệt khủng bố cuốn sạch cả phương Tây.

Uy lực của vụ nổ nhấn chìm tất cả mọi người trong Tru Tiên Kiếm Trận.

"Mẹ nó!" "Tàn nhẫn như vậy!" Chúc Cửu Âm cảm nhận được sự bất thường trên bầu trời, sắc mặt đại biến, vội vàng mặc vào Diệt Âm Chiến Giáp.

Cùng lúc đó, Quy Nguyên Tứ Tượng Quyết vận chuyển đến cực hạn, bảo vệ mình và Chúc Long.

Dương Mi còn tàn nhẫn hơn, trực tiếp trốn vào trong khe nứt không gian.

Sức mạnh bùng nổ khủng khiếp ngay lập tức cuốn sạch trời đất.

Hồng Quân càng là người gánh chịu đầu tiên!

Mặc dù có nhiều pháp bảo hộ thể, nhưng vẫn bị vụ nổ tự bạo khủng khiếp đó thổi bay ra ngoài.

Nhưng, Hồng Quân cũng là một kẻ tàn nhẫn.

Trong khoảnh khắc La Hầu tự bạo, hắn đã dùng cái chết của phân thân để chặn lại sức mạnh của vụ nổ.

Cùng lúc đó, Bàn Cổ Phiên đó trực tiếp đánh về phía La Hầu.

Bàn Cổ Phiên là do lưỡi rìu của Khai Thiên Thần Phủ hóa thành, có uy lực xé rách hồng mông hỗn độn, sức mạnh phá tan chư thiên thời không, thống ngự vạn pháp áo nghĩa chi công, khai tịch thiên địa hoàn vũ chi năng.

Lại có thể điều khiển thiên địa chi uy, công phạt, tạo hóa có thể phá tan Hỗn Độn, đơn thể công kích chỉ đứng sau Khai Thiên Thần Phủ.

Ngay cả Thánh Nhân, cũng phải kiêng dè vài phần.

Bảo bối được đánh ra, La Hầu kêu lên một tiếng thảm thiết, trực tiếp bị đánh bay mất nửa người.

Chỉ là, Hồng Quân tàn nhẫn, La Hầu còn tàn nhẫn hơn.

Sau khi bị trọng thương, hắn trực tiếp tự bạo nhục thân.

Ầm!

Lại một tiếng vang lớn, đất rung núi chuyển.

Nhục thân của Chuẩn Thánh đỉnh phong tự bạo, cả phương Tây

đều bị hủy diệt.

Điều này buộc Hồng Quân phải lấy ra thêm một phân thân để chống đỡ.

Ầm!

Hồng Quân lại một phân thân nữa vẫn lạc.

Có thể nói, tam thi của Hồng Quân, trực tiếp bị hủy mất hai thi.

Tổn thất như vậy khiến hắn đau lòng không thôi.

Thấy nguyên thần của La Hầu độn vào Diệt Thế Hắc Liên bỏ trốn, Hồng Quân trực tiếp đuổi theo.

"La Hầu, hôm nay đừng hòng chạy!" "Hủy hai thi của ta, hôm nay ngươi phải bị tru diệt!" Hồng Quân đuổi theo.

Điều này khiến La Hầu không khỏi phá miệng mắng lớn: "Hồng Quân, lão già âm hiểm, truy đuổi không tha!" "Lão tử chết, cũng tuyệt đối không để ngươi sống yên!" Nói xong, La Hầu trực tiếp liều mạng.

Hồng Quân muốn một lần giết sạch, không để lại đường sống.

Vậy thì La Hầu, cũng tuyệt đối không để Hồng Quân yên ổn.

Có thể nói, La Hầu tàn nhẫn, ngay cả bản thân hắn cũng sợ!

Ngay lập tức, từ trong nguyên thần bay ra Cửu Ma Tháp trực tiếp tự bạo, Thí Thần Thương càng chém đứt thiên mạch, địa mạch, long mạch của thế giới phương Tây.

Cả thế giới phương Tây đều sụp đổ, hung sát hủy diệt chi khí cuốn sạch trời đất.

Diệt Thế Hắc Liên và La Hầu, cũng bị hung sát chi khí nuốt chửng.

"La Hầu…" Hồng Quân thần sắc phức tạp, không ngờ La Hầu lại

tự sát, cũng không chết trong tay mình.

Bây giờ phương Tây bị hủy, sinh linh đồ thán, đây là một nhân quả lớn.

La Hầu chém đứt tam mạch, biến thế giới phương Tây triệt để thành một vùng đất chết.

Từ nay về sau, phương Tây sẽ thực sự là một nơi nghèo kiết xác.

Vô biên thiên địa nghiệp lực, liền do La Hầu và Hồng Quân gánh chịu.

Ngay cả sau này Hồng Quân thành Thánh, nhân quả với phương Tây cũng không thể gỡ bỏ được.

Đây cũng là lý do vì sao Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đến từ phương Tây, mặc dù sáng lập Tây Phương Giáo, nhưng Hồng Quân cũng không làm gì được.

Bởi vì Hồng Quân nợ sinh linh phương Tây.

Thế giới phương Tây, núi lở đất nứt.

Cả thế giới đều hóa thành vùng đất cằn cỗi, tan hoang.

Trên bầu trời, huyết nhật biến mất, thiên cơ hỗn loạn cũng một lần nữa khôi phục.

Lượng kiếp kết thúc.

Chúc Cửu Âm không ngờ cuộc chiến Ma Đạo lại thảm liệt như vậy.

Hồng Quân âm hiểm, La Hầu tàn nhẫn.

Động một chút là tự bạo, may mà mình không phải là chủ lực.

Nếu không, ăn mấy lần tự bạo của La Hầu, không chết cũng trọng thương.

Dù vậy, bị dư chấn ảnh hưởng, Chúc Cửu Âm cũng không dễ chịu gì.

Nhưng, tất cả đều đáng giá!

Chúc Cửu Âm dọn dẹp chiến trường, trực tiếp thu Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm vào tay.

"Hồng Quân đạo hữu, chiến đấu kết thúc rồi!" "Tru Tiên Tứ Kiếm, bản tôn đã có ba, xem ra có thể đưa Tru Tiên Kiếm cho ta không?" Chúc Cửu Âm trực tiếp đòi Tru Tiên Kiếm.

Cảnh tượng này, khiến sắc mặt Hồng Quân không khỏi trầm xuống.

Đây là Tru Tiên Tứ Kiếm, Chúc Cửu Âm cũng muốn?

Phải biết rằng, một trận chiến, hắn tổn thất cực lớn.

Chương 78

Tru Tiên Tứ Kiếm, hắn cũng muốn.

Chúc Cửu Âm lại muốn chiếm tiện nghi?

Con người có thể vô sỉ đến mức này sao?

Chỉ là, nếu không cho, hắn cầm một thanh Tru Tiên Kiếm cũng không có ý nghĩa gì.

"Hồng Quân đạo hữu, lượng kiếp đã kết thúc!" "Bần đạo đi trước một bước." "Ngoài ra, nếu Chúc Cửu Âm đạo hữu muốn Tru Tiên Kiếm, đạo hữu sao không kết một cái thiện duyên?" Dương Mi chuẩn bị rời đi.

"Dương Mi đạo hữu nói rất phải." Hồng Quân đưa ra Tru Tiên Kiếm.

Chỉ là, trong lòng lại có một vạn con thảo nê mã chạy qua.

Mẹ nó, tình huống gì đây?

Dương Mi trước nay đều độc lai độc vãng, hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao?

Lại nói giúp Chúc Cửu Âm?

Chúc Cửu Âm có điểm gì đặc biệt sao?

Với sự nghi ngờ, Hồng Quân giao ra Tru Tiên Kiếm.

"Cảm ơn nhé!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt vui mừng thu Tru Tiên Tứ Kiếm vào Võ Đạo Không Gian.

Lần này, hắn không hề biến Tru Tiên Tứ Kiếm thành điểm Võ Đạo.

Dù sao, Tru Tiên Tứ Kiếm có uy lực vô cùng.

Lấy ra dọa người cũng không tồi.

Dùng không được, chẳng lẽ không thể tặng người khác?

Hay là đợi Tổ Vu thành Thánh, chẳng lẽ không dùng được sao?

"Vậy bần đạo cáo từ!" "Có cơ hội, hoan nghênh đạo hữu đến đạo trường của ta làm khách!" Dương Mi chắp tay với Chúc Cửu Âm, trong nháy mắt biến mất không tung tích.

Cảnh tượng này, khiến Hồng Quân càng thêm mắt tròn mắt dẹt, thậm chí là ghen tị.

Dương Mi, chủ động mời Chúc Cửu Âm?

Gã này, rốt cuộc có gì hấp dẫn Dương Mi?

Có bí mật gì sao?

Phải biết rằng, Hồng Quân chưa bao giờ được Dương Mi mời, mỗi lần đều phải mặt dày đi bái kiến.

Người so với người, tức chết người.

Hồi lâu, Hồng Quân mới hoàn hồn, nói: "Đạo hữu là hậu duệ Bàn Cổ, sao không sớm nói cho bần đạo biết chứ?!" Lời nói của Hồng Quân mang theo một tia trách móc, dường như đang nói Chúc Cửu Âm lừa gạt mình.

"Bản tôn không nói sao?" Chúc Cửu Âm thản nhiên đáp.

"Không!" Hồng Quân gật đầu.

"Vậy thì ngươi cũng không hỏi mà!" Chúc Cửu Âm nhún vai.

"@!*@!" Hồng Quân tự kỷ, không hỏi sao?

Chúc Cửu Âm rõ ràng là đang chơi bài cùn.

"Vậy Võ Thần…" Hồng Quân nhắc nhở.

“Võ Thần, là xưng hiệu của bản tôn, Chúc Cửu Âm là tên của bản tôn.” “Giống như La Hầu được gọi là Ma Tổ!” “Có vấn đề gì không?” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Hắn đã chuẩn bị sẵn lời giải thích sau khi thân phận bị bại lộ.

Bắt nạt Hồng Quân chưa phải là Thánh Nhân, không biết rõ nội tình.

“Không vấn đề!” Khóe miệng Hồng Quân giật giật.

Hắn phát hiện mình hoàn toàn không hiểu nổi Chúc Cửu Âm.

Từ khi gặp Chúc Cửu Âm, dường như hắn luôn bị Chúc Cửu Âm chiếm tiên cơ.

Cảm giác này, thật sự khó chịu.

“Chủ thượng, ta tìm được Cửu Ma Tháp rồi!” “Nhưng Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên không thấy tung tích đâu cả.” Đúng lúc này, Chúc Long thu thập pháp bảo trở về.

“Mẹ nó!” Hồng Quân không nhịn được mà văng tục.

Bị Chúc Cửu Âm làm gián đoạn một lát, chiến lợi phẩm không còn?

Vô sỉ, quá vô sỉ rồi!

“Đạo hữu, tĩnh tâm!” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Cửu Ma Tháp bị tổn hại, nhưng dù sao cũng từng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chúc Cửu Âm dứt khoát tặng cho Chúc Long, hắn cảm thấy, Cửu Ma Tháp không đơn giản.

Có lẽ sau này sẽ tạo cho Chúc Long một phen cơ duyên.

Chỉ có Hồng Quân, vẻ mặt uất ức.

Một trận đại kiếp, hắn chẳng được gì cả.

Đây là sao?

Tĩnh tâm, tĩnh tâm cái con mẹ ngươi!

Tâm thái của Hồng Quân sụp đổ rồi!

Thất vọng cực độ.

"Đạo hữu cũng đừng thất vọng!" "Nói cho cùng, một trận lượng kiếp này, vẫn là đạo hữu được lợi lớn nhất!" Chúc Cửu Âm dường như nhìn ra sự mất mát của Hồng Quân.

Chẳng lẽ cướp hết cơ duyên của Hồng Quân, mình đã quá đáng rồi?

Nhưng, thế giới Hồng Hoang chính là như vậy.

Ngươi không tranh, ta đoạt.

Mọi thứ, chỉ có thực lực là trên hết.

"Đạo hữu nói đùa rồi." "Thân là hậu duệ Bàn Cổ, ngươi mới là người được lợi cuối cùng trong trận lượng kiếp này." "Công đức tam tộc, Tru Tiên Tứ Kiếm, Cửu Ma Tháp, còn có bao nhiêu khí vận." "Luận thu hoạch, ai có thể bì được với đạo hữu." Hồng Quân cười khổ không thôi.

Hắn cũng từng nghĩ mình là kẻ thắng cuộc, người được lợi cuối cùng trong trận lượng kiếp này.

Nhưng gặp phải Chúc Cửu Âm… "Đạo hữu nói sai rồi." "Lần lượng kiếp này, Thánh Nhân sẽ được sinh ra từ giữa ngươi và La Hầu." "Bản tôn tuy là hậu duệ Bàn Cổ, nhưng lại không có ý với vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân!" "Tuy rằng may mắn lấy được chút cơ duyên, nhưng so với Thánh Nhân, chẳng phải là không đáng nhắc tới sao?" Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Không phải hắn không muốn tranh đoạt vị trí Thánh Nhân, mà là do điều kiện của bản thân không cho phép.

Vu Tộc không có nguyên thần, không thể hợp đạo cũng không thể tham ngộ Thiên Đạo.

Chỉ có thể đi con đường Dĩ Lực Chứng Đạo.

Bây giờ thành Thánh, căn bản không có nền tảng.

Hơn nữa, vị trí Thánh Nhân mà Hồng Quân chứng, là vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ngay cả sau này hợp đạo, cũng vẫn không thể siêu thoát Thiên Đạo.

Chú định không tự do, không tự tại.

Con đường Thánh Nhân mà hắn muốn chứng, là Thánh Nhân tự do tự tại.

Siêu thoát Thiên Đạo, không bị ràng buộc.

Tranh giành vị trí Thánh Nhân, hắn còn chẳng thèm.

Nhưng, điều đó cũng không cản trở hắn bán cho Hồng Quân một cái nhân tình nữa.

"Đạo hữu thân là hậu duệ Bàn Cổ, không tranh đoạt vị trí Thánh Nhân?" Hồng Quân kinh ngạc.

Nếu theo lời Chúc Cửu Âm, hắn đúng là đã chiếm được lợi lớn nhất.

Bởi vì một khi thành Thánh, mọi tổn thất đều đáng giá.

Nếu Hồng Quân biết, Chúc Cửu Âm lại đang tính kế, không biết sẽ có cảm nghĩ gì.

"Ta là hậu duệ Bàn Cổ." "Kế thừa ý chí của Phụ Thần, bảo vệ

Hồng Hoang." "Có phải là Thánh Nhân hay không cũng không quan trọng, ta, ta chỉ tò mò!" "Một cái nhân tình của Thánh Nhân, sẽ mang lại cho ta lợi ích gì." "Sau này nếu đạo hữu thành Thánh, phải chiếu cố ta một chút đấy!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Thánh đạo của Hồng Quân, cuối cùng chỉ là bổ toàn Thiên Đạo.

Hơn nữa, nhân quả của phương Tây không dễ gánh chịu.

Bây giờ Hồng Quân chưa thành Thánh, Chúc Cửu Âm không ngại chiếm thêm một chút tiện nghi.

"Không ngờ đạo hữu chỉ vì bảo vệ Hồng Hoang!" "Hành động này, chính là đại hiền nhân chân chính!" "Bần đạo thay mặt chúng sinh Hồng Hoang cảm ơn đạo hữu!" Hồng Quân nghe vậy cảm động vạn phần.

Giờ phút này, hắn chưa thành Thánh, cũng không biết lời Chúc Cửu Âm nói là thật hay giả, không biết rõ nội tình của Chúc Cửu Âm.

Hắn cho rằng, Chúc Cửu Âm cũng giống như Dương Mi, điều cầu không phải là vị trí Thánh Nhân của Hồng Hoang.

Tình nhường Thánh vị, thực sự là đại ân.

Trong phút chốc, Hồng Quân càng thêm cảm kích Chúc Cửu Âm.

Gã này, là một người tốt a!

Nếu để Chúc Cửu Âm biết được suy nghĩ trong lòng Hồng Quân, nhất định sẽ cười rụng răng.

Hồng Quân, đâu có âm hiểm phức tạp, không phải rất đơn thuần sao!

"Lượng kiếp kết thúc rồi!" "Hy vọng Hồng Quân đạo hữu nhớ kỹ ngươi nợ ta hai cái nhân tình!" "Tan đi thôi!" Chúc Cửu Âm lại lần nữa nhắc nhở.

“Bần đạo không dám quên!” “Sau này có nơi nào cần bần đạo tương trợ, cứ việc tìm bần đạo!” Hồng Quân gật gật đầu, hóa thành ánh sáng bay đi.

Tiếp theo, hắn cần chuẩn bị một phen, để thành Thánh vị!

“Vậy thì ta, tiếp theo sẽ khám phá một phen!” “Phương Tây, là một nơi tốt a!” Ánh mắt Chúc Cửu Âm lóe lên.

Dù phải đào sâu ba thước, hắn cũng phải tìm ra cơ duyên của phương Tây.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!

Hai người này nếu có thể lừa được La Hầu, chắc chắn chưa hóa hình.

Hai vị Thánh Nhân sau này, một người do Bồ Đề Thụ hóa hình, một người do Tiên Thiên Canh Kim Chi Khí hóa hình.

Coi như là pháp bảo, cũng không tầm thường.

Việc cấp bách bây giờ, là tìm hai người này, cướp bóc một phen.

Chương 79

Đại chiến tam tộc, cuộc chiến Ma Đạo, cuối cùng đã kết thúc.

Hai lần lượng kiếp diễn ra liền nhau, thời gian gấp rút.

Hồng Hoang tổn thất thảm trọng, rất nhiều đại năng đã hôi phi yên diệt.

Nhưng, người cũ đi, người mới đến.

Một làn sóng mới bắt đầu cuộn trào.

Thậm chí rất nhiều sinh linh bắt đầu ra ngoài tìm kiếm cơ duyên, so với thời kỳ tam tộc Long Phượng Kỳ Lân, náo nhiệt hơn rất nhiều.

Thái Dương Tinh.

Một tiếng chim hót trong trẻo vang lên.

Sau đó vô tận hỏa diễm hội tụ về phía cây Phù Tang.

Chỉ thấy trên cây có hai con Kim Ô hấp thu Thái Dương Chân Hỏa, trực tiếp hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.

"Cuối cùng cũng xuất thế rồi!" Hai con Kim Ô vui mừng khôn xiết.

Nếu Chúc Cửu Âm ở đây, nhất định sẽ kinh ngạc.

Đế Tuấn và Thái Nhất không phải đã bị giết rồi sao?

Bây giờ lại xuất hiện?

Không biết rằng Thái Dương Tinh không diệt, Thái Dương Chân Hỏa không diệt, bản nguyên Kim Ô không diệt.

Dù chết một vạn lần, cũng có thể phục sinh một vạn lần.

Chỉ là mỗi lần trọng sinh đều phải tốn rất nhiều thời gian.

“Ta xuất thế trước, là đại ca!” “Có được không?” Một nam tử trông tôn quý hoa lệ nhìn sang một nam tử tuấn tú khác.

“Đại ca!” Nam tử tuấn tú gật gật đầu.

“Huynh đệ tốt!” “Nếu ngươi đã gọi ta một tiếng đại ca, vậy Hỗn Độn Chung ta cũng không tranh với ngươi nữa.” “Ngươi mang đi luyện hóa đi.” Nam tử tôn quý chỉ vào Hỗn Độn Chung trên cây Phù Tang.

Trong mắt hắn lộ ra một tia không nỡ.

Chỉ là dục vọng đó chỉ xuất hiện một thoáng rồi bị áp chế.

Dùng một kiện pháp bảo đổi lấy một nhị đệ, đáng giá.

Trưởng huynh như phụ!

“Đa tạ đại ca!” Nam tử tuấn tú vui mừng, vội vàng thu lấy Hỗn Độn Chung.

“Đúng rồi, đại ca, chúng ta không cần đặt một cái tên sao?” Nam tử tuấn tú dường như nghĩ ra điều gì đó.

“Tên sao?” “Ta là chủ nhân Thái Dương Tinh, Tam Túc Kim Ô hóa hình!” “Gọi là Đế Tuấn!” “Ngươi gọi là Thái Nhất!” “Nhị đệ thấy thế nào?” Đế Tuấn trầm tư một lát, đặt ra hai cái tên.

“Tên hay!” “Không hổ là đại ca!” Thái Nhất gật đầu khen ngợi.

“Tốt!” “Huynh đệ chúng ta, đã đến thế gian, không thể đi một chuyến vô ích!” “Nhị đệ, hãy luyện hóa Hỗn Độn Chung thật tốt!” “Sau đó, chúng ta sẽ xuống Hồng Hoang!” “Kiến lập một phen vĩ nghiệp bất hủ!” Đế Tuấn dã tâm bừng bừng.

Nam nhân, nên kiến công lập nghiệp.

Không thể không nói, Đế Tuấn và Thái Nhất, có khí tức hoàng giả bẩm sinh.

Vừa mới hóa hình, đã nảy sinh dã tâm.

Không hổ là lãnh tụ Yêu Tộc do Thiên Đạo định sẵn.

Huyết Hải.

"Ha ha ha!" "Lão tổ cuối cùng cũng luyện hóa được một ức tám nghìn Huyết Tích Tử!" "Sau này Huyết Hải, sẽ thuộc về lão tổ!" Một lão giả mặc đạo bào màu đỏ toàn thân pháp lực bành trướng, y bào bay phấp phới.

Trên lưng, đeo hai thanh trường kiếm.

Chỉ cần đứng trên không trung Huyết Hải, toàn thân đã tỏa ra sát khí vô tận.

Chính là Huyết Hải lão tổ, Minh Hà đạo nhân.

Lượng kiếp kết thúc, Minh Hà cũng đã xuất thế.

Nhưng, hắn nhanh chóng lại tĩnh tâm lại.

"Đợi bản tọa luyện hóa bốn ức tám mươi triệu Huyết Thần Tử, triệt để nắm giữ Huyết Hải!" "Đến lúc đó lại du lịch Hồng Hoang một phen!" Minh Hà đã đưa ra quyết định.

Huyết Hải, là do rốn của Bàn Cổ hóa thành, tuy ô uế, nhưng lại có đại cơ duyên.

Nắm giữ Huyết Hải, so với ra ngoài du lịch Hồng Hoang còn quan trọng hơn.

Không thể không nói, Minh Hà tuy ngông cuồng, nhưng tính tình lại cực kỳ lãnh tĩnh.

Lại có thể chịu đựng được sự cô tịch, không hổ là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân sau này.

Côn Luân Sơn.

Đây là tiên sơn thứ hai của Hồng Hoang, chỉ đứng sau Bất Chu Sơn.

Côn Luân Sơn lại chia thành Đông Côn Luân và Tây Côn Luân.

Trên Đông Côn Luân Sơn, có ba đạo nhân cư ngụ.

Một lão giả tóc bạc da hồng hào, mặt không biểu cảm.

Một trung niên mặt đầy phúc hậu, uy nghiêm vô hạn.

Một thanh niên hoạt bát lanh lợi, sinh cơ dạt dào.

Chính là Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên.

"Chúng ta do nguyên thần Bàn Cổ sinh ra, nên là Bàn Cổ chính tông!" "Bây giờ tu luyện gặp phải bình cảnh, nên ra ngoài lịch luyện một phen!" Lão Tử chậm rãi mở miệng.

"Thiện!" Nguyên Thủy gật gật đầu.

"Cuối cùng cũng được ra ngoài rồi!" "Cứ ở mãi trong này, bần đạo sắp nhàn rỗi đến sinh bệnh rồi!" Thông Thiên náo nhiệt vô cùng.

Hắn sớm đã muốn rời khỏi Côn Luân Sơn, du lịch Hồng Hoang.

Chỉ là, Tam Thanh là một thể, Lão Tử và Nguyên Thủy không mở miệng, hắn cũng không làm gì được.

"Tam đệ, tính tình lanh lợi." "Lần này ra ngoài du lịch, đừng gây chuyện thị phi!" Nguyên Thủy khuyên bảo.

"Yên tâm đi!" "Đại ca, nhị ca, ta đâu phải trẻ con!" "Hơn nữa, chẳng phải các huynh đang ở bên cạnh ta sao?" "Có chuyện gì, có đại ca che chở!" Thông Thiên vẻ mặt không quan tâm.

Trong mắt hắn, Lão Tử có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Thế giới Hồng Hoang, nơi nào cũng đi được.

Có thể nói, sau lượng kiếp, các đại năng Hồng Hoang lần lượt xuất thế.

Có lẽ, nhân quả từ lúc bắt đầu đã được định sẵn.

Có người ở nơi đâu, nơi đó có giang hồ.

Có giang hồ ở nơi đâu, nơi đó có phân tranh.

Cùng với sự náo nhiệt của Hồng Hoang, các sinh linh các phương giao thoa, tương tác.

Ân oán tình thù, bắt đầu nảy sinh.

Tây Phương Linh Sơn.

Nơi này, là đại bản doanh của La Hầu, cũng là chiến trường quyết chiến của tam tộc.

Chỉ là, cùng với sự kết thúc của lượng kiếp.

Phương Tây vốn sinh cơ dạt dào, nay đã trở thành vùng đất cằn cỗi.

Cỏ cây không mọc, sinh linh tuyệt diệt.

Tuy nhiên, dưới chân Linh Sơn phương Tây.

Lại có một nơi bị thiên cơ che lấp.

Bên trong có một tiểu thiên địa, có một cái ao nước nhỏ.

Tên là Bát Bảo Công Đức Trì.

Trong ao, mọc một cây Bồ Đề Thụ, dưới gốc Bồ Đề Thụ có một đoàn Canh Kim Chi Khí.

"Huynh đệ, chúng ta bắt đầu hóa hình thôi!" Canh Kim Chi Khí, đã có ý thức.

Chính là Tiếp Dẫn trong Tây Phương Nhị Thánh sau này.

Ma tổ La Hầu tàn phá phương Tây, hai người cảm thấy không ổn, liền ẩn mình dưới chân Linh Sơn.

Áp chế tu vi trăm vạn năm, không chịu hóa hình.

Vì thế đã tránh được ma thủ của La Hầu.

Bây giờ, cuối cùng cũng chờ được cơ hội.

Khí tức của La Hầu đã tiêu tán, họ chuẩn bị hóa hình ra ngoài.

"Huynh trưởng nói rất phải!" "Huynh đệ chúng ta, đã nhẫn nhịn trăm vạn năm, đã đến lúc hóa hình rồi!" Bồ Đề Thụ lay động cành lá.

Chính là Chuẩn Đề trong Tây Phương Nhị Thánh sau này.

Không thể không nói, hai người từ khi xuất thế đã bắt đầu nhẫn.

Cả Hồng Hoang, sợ rằng không có ai có thể nhẫn nhịn hơn họ.

Đây cũng là lý do vì sao Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, cực kỳ có thể nhẫn nại.

Nếu là tu sĩ bình thường, sợ rằng không có nghị lực như vậy.

Chỉ là, khi hai người chuẩn bị hóa hình.

Đột nhiên truyền đến một tiếng kinh hỉ.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!" "Chúc Long, ta đã nói phương Tây có bảo bối mà!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy một luồng uy áp khủng bố cuốn tới.

Một nam tử khôi ngô bá đạo cưỡi một con cự long.

Trên người tỏa ra vĩ lực tuyệt thế.

"Chủ thượng đại tài!" "Ở phương Tây đã bị hủy diệt, vẫn có thể tìm được chí bảo!" "Canh Kim Chi Khí và Bồ Đề Thụ, đúng là hàng hiếm." Chúc Long không nhịn được mà khen ngợi.

Vừa đến bên Bát Bảo Công Đức Trì, liền trực tiếp đáp xuống.

Chương 80

Sau đó, Chúc Cửu Âm từ trên đầu rồng bước xuống, ngự không đi, trực tiếp đi về phía Bồ Đề Thụ.

Sau đó vung tay một cái, trực tiếp ôm lấy Bồ Đề Thụ muốn nhổ tận gốc.

"Mẹ nó, sắp chết rồi, sắp chết rồi!" "Tiền bối, mau dừng tay, đang làm gì vậy!" Chuẩn Đề không nhịn được mà hét lớn.

Chúc Cửu Âm đang làm gì vậy?

Lẽ nào muốn hại chết mình sao?

"Ồ, đã nảy sinh ý thức rồi!" "Có chút thú vị!" "Nhưng, gặp được Tiên Thiên Linh Căn Bồ Đề Thụ, bản tôn không có lý do gì để bỏ qua cả!" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Đương nhiên hắn biết Bồ Đề Thụ là Chuẩn Đề, Canh Kim Chi Khí là Tiếp Dẫn.

Chỉ là, hắn đến đây để tìm họ.

Hắn muốn để lại trong lòng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một dấu ấn Vu Tộc vô địch.

Để sau này họ không dám tính kế Vu Tộc!

"Chết mất!" "Mau dừng tay lại, sẽ chết đấy!" Chuẩn Đề mặt mày kinh hoàng, cành lá run rẩy loạn xạ.

Giờ phút này, trong lòng hắn đầy mông lung.

Tình huống gì thế này?

Vừa mới định hóa hình, đã gặp phải kẻ cướp sao?

Thực ra, lúc này, Chúc Cửu Âm cũng đã nhận được cảnh báo của Thiên Đạo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sau này sẽ là Thánh Nhân.

Có nhân quả lớn với Thiên Đạo.

Nếu thật sự bị Chúc Cửu Âm chém giết, thì phiền phức lớn rồi.

Dù sao, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không giống với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Bồ Đề Thụ, nhìn khắp Hồng Hoang cũng chỉ có một cây.

Nếu thật sự bị bẻ gãy, dù là Thiên Đạo cũng không thể biến ra một cây Bồ Đề Thụ thứ hai.

Canh Kim Chi Khí, cũng tương tự như vậy.

Nhưng, Chúc Cửu Âm cũng không có ý định giết chết Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hắn đến để cướp bóc một phen, tiện thể dằn mặt.

"Thực ra, bản tôn là người tốt." "Nếu ngươi đã khai mở linh trí, bản tôn tha cho ngươi không chết!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Đa tạ tiền bối!" Chuẩn Đề cảm ơn rối rít.

Hắn thật sự tưởng mình sắp chết rồi.

"Đừng vội, nếu đã tha cho ngươi không chết." "Ngươi cũng phải trả giá một chút!" "Giao hết pháp bảo có giá trị trên người ra đây!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ vào Bồ Đề Thụ.

Giây phút này, trời đất rơi vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Ngay cả Chúc Long, cũng không khỏi kinh ngạc.

Chủ nhân nhà mình, dường như đã cướp bóc thành nghiện.

Động một chút là cướp.

Chỉ là, Bồ Đề Thụ còn chưa hóa hình mà!

Bồ Đề Thụ chưa hóa hình, lấy đâu ra pháp bảo để cướp chứ?

"Thật sự là người tốt sao?" Chuẩn Đề mông lung.

Người tốt mà lại đi cướp bóc?

Người tốt kiểu gì vậy?

"Bản tôn đang dạy ngươi sự hiểm ác của thế gian!" "Dạy ngươi cách sinh tồn, chẳng lẽ không phải người tốt sao?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Ngạch..." Chuẩn Đề ngây người, lời của Chúc Cửu Âm dường như cũng có lý.

Đối mặt với sự cường thế của Chúc Cửu Âm, hắn không thể không đem những thứ thu thập được bao năm qua dâng ra.

Nhưng, vào giây phút này.

Trong đầu hắn cũng đã bị gieo một hạt giống.

Dạy dỗ người khác, cướp đoạt pháp bảo, không phải là làm ác, mà là làm việc thiện.

Không thể không nói, vì sự cướp bóc của Chúc Cửu Âm, tư duy của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã bị bóp méo.

Đến nỗi sau này thế giới Hồng Hoang có thêm hai tên ác đồ cướp bóc.

Gặp ai cũng nói, vật này có duyên với ta, bần đạo vì thí chủ mưu cầu phúc báo.

"Chỉ có nhiêu đây?" "Không có Lục Căn Thanh Tịnh Trúc gì đó sao?" Chúc Cửu Âm nhìn những pháp bảo mà Chuẩn Đề dâng lên, không khỏi nhíu mày.

“Lục Căn Thanh Tịnh Trúc?” “Tiền bối, pháp bảo của ta đều ở đây cả rồi!” “Thật sự không còn nữa!” Chuẩn Đề ai oán.

Hắn vẫn luôn sống dưới sự khủng bố của La Hầu.

Những pháp bảo này cũng là do rễ cây Bồ Đề thỉnh thoảng tìm được.

Khó khăn lắm mới tích lũy được mấy nghìn vạn năm, bây giờ bị Chúc Cửu Âm vặt đến cả cái quần lót cũng không còn.

Lấy đâu ra pháp bảo nữa chứ.

“Thật là nghèo đến đáng thương!” “Thôi vậy, làm người phải chú trọng tứ đại giai không.” “Bản tôn đại phát từ bi, thu hết pháp bảo của ngươi, để ngươi tứ đại giai không!” Chúc Cửu Âm trực tiếp thu pháp bảo của Chuẩn Đề hóa thành điểm Võ Đạo.

Tuy đều là rác rưởi, nhưng cũng được hai triệu điểm Võ Đạo.

Chỉ có Chuẩn Đề, vẻ mặt uất ức.

Dâng pháp bảo, còn bị chê bai?

Lại cảm giác ánh mắt Chúc Cửu Âm đang đánh giá mình.

Chuẩn Đề không khỏi rùng mình.

“Tiền bối, ta thật sự không còn pháp bảo nữa rồi!” “Tha mạng a!” Chuẩn Đề ai oán, cầu xin tha thứ.

Bị Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm đến phát hoảng.

Nhưng hắn lại căn bản không phải là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

“Yên tâm, bản tôn không cần pháp bảo của ngươi!” “Hơn nữa, bản tôn cũng là người có lòng thiện!” “Ta thấy cành lá của ngươi mọc um tùm quá!” “Hay là để bản tôn giúp ngươi sửa sang một phen nhé!” Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Tức thì, Chuẩn Đề chỉ cảm thấy không ổn.

Thậm chí, hắn muốn quay người bỏ chạy.

Chỉ tiếc là, hắn vẫn chưa hóa hình, bây giờ chạy cũng không chạy được.

Trong ánh mắt kinh hoàng, Chúc Cửu Âm trực tiếp lấy ra một thanh Tru Tiên Kiếm.

Chém xuống cành lá của hắn.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết đau đớn phát ra từ miệng Chuẩn Đề.

Mẹ nó chứ, cành lá mọc um tùm cũng có tội sao?

Ta là một cái cây mà!

Cây không um tùm thì không phải đã chết rồi sao?

Giây phút này, Chuẩn Đề triệt để mông lung.

Tiếng kêu thảm thiết đó, kinh thiên động địa, thậm chí khiến Chúc Long nghe cũng phải rợn tóc gáy.

Về phần đoàn Canh Kim Chi Khí kia, càng không ngừng lùi về phía sau.

Thảm, thực sự quá thảm.

Một cây Bồ Đề Thụ khỏe mạnh, kết quả bị chém đến trơ trụi.

Tuy cùng Chuẩn Đề là huynh đệ một phen, nhưng lúc này, Tiếp Dẫn một chút ý niệm ló đầu ra cũng không có.

Thực sự quá thảm.

Chúc Cửu Âm, quả thực tàn nhẫn đến mức không còn nhân tính.

Người như vậy, lại tự xưng là người tốt?

Thiên hạ này, còn có kẻ vô sỉ như vậy sao?

“Được rồi, không phải chỉ chặt mấy cành cây thôi sao, làm như ta muốn lấy mạng ngươi vậy!” Chúc Cửu Âm thu lại cành Bồ Đề Thụ.

Hắn muốn đem những cành cây này trồng xuống, xem sau này có thể trồng ra cây Bồ Đề không.

Dù sao, Bồ Đề Thụ là một thứ tốt.

Nghe đồn, ngồi dưới gốc Bồ Đề Thụ, có thể tăng tỷ lệ ngộ đạo.

Giây phút này, Chuẩn Đề chỉ cảm thấy một trận mông lung.

Chỉ chặt mấy cành cây thôi sao?

Đây là cướp đoạt bản nguyên của ta a!

Chỉ là, đối mặt với sự bá đạo của Chúc Cửu Âm, Chuẩn Đề tự kỷ.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

“Ửa, ở đây có một đoàn Canh Kim Chi Khí!” “Ngươi, ngươi cũng có linh thức rồi?” “Còn muốn chạy?” Chúc Cửu Âm một chân đạp lên đoàn Canh Kim Chi Khí.

Hắn phát hiện Tiếp Dẫn đang định chuồn đi.

“Tiền bối, tha mạng a!” “Bần đạo không có pháp bảo, cũng không có cành cây!” Tiếp Dẫn ai oán cầu xin tha thứ.

Tiếng khóc đó thật sự kinh thiên động địa, quỷ khốc lang hào.

“Ta thấy Canh Kim Chi Khí của ngươi không tồi!” “Bản tôn có một kiện pháp bảo cần tăng thêm sát phạt chi lực, để ta lấy một ít Canh Kim Chi Khí của ngươi nhé!” Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Canh Kim Chi Khí, là một thứ tốt.

Canh Kim đới sát, cương kiện vi tối!

Chương 81

Có thể nói là tồn tại cứng rắn nhất thế giới.

Dùng để chế tạo vũ khí, đủ để khiến vũ khí càng thêm bền chắc.

Đại Tà Vương, tuy đã biến dị nhiều lần, nhưng nền tảng không đủ.

Vừa hay có thể thôn phệ Canh Kim Chi Khí để tăng cường bản thân.

"Tiền bối, nếu ngài muốn Canh Kim Chi Khí cứ nói thẳng!" "Không cần phiền tiền bối động thủ, tiểu đạo tự mình làm!" Tiếp Dẫn ngược lại là một kẻ tàn nhẫn.

Hắn tự cắt một nhát, chém ra một đoàn Canh Kim Chi Khí dâng cho Chúc Cửu Âm.

Thà đau một lần còn hơn.

Thay vì để Chúc Cửu Âm từng nhát từng nhát cắt.

Thà rằng một nhát cho xong.

"Ngươi đúng là một kẻ tàn nhẫn!" "Bản tôn cũng có chút ý muốn thu ngươi làm đồ đệ!" Chúc Cửu Âm nhận lấy Canh Kim Chi Khí đánh vào trong Đại Tà Vương.

Tức thì, hắn cảm giác trên Đại Tà Vương, tỏa ra một đạo thần quang.

Đại Tà Vương lại mạnh lên.

"Sư phụ!" "Xin hãy nhận ta làm đồ đệ!" Tiếp Dẫn cũng không khách khí, trực tiếp bái sư.

"Được rồi, ta không phải sư phụ của ngươi!" "Sư phụ của ngươi,

sau này sẽ có người khác!" "Nhớ kỹ một điều, không được làm địch với Vu Tộc!" "Nếu không, lần sau gặp lại, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu!" Chúc Cửu Âm đàn áp Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề một phen, trực tiếp rời đi.

Đại chiến tam tộc, cuộc chiến Ma Đạo.

Thu hoạch phong phú.

Đã đến lúc trở về Bàn Cổ Thần Điện, truyền thụ một môn võ học cho mấy huynh đệ chưa có võ học kia.

Sau đó, hắn phải tìm một nơi, bắt đầu chuẩn bị xây dựng Võ Đạo.

Chuyện hắn cần làm, còn rất nhiều!

Sau khi Chúc Cửu Âm rời đi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng hóa hình.

Sau đó hai người ôm nhau, khóc lóc thảm thiết.

Mệnh quá thảm!

Gặp phải tồn tại khủng bố như Chúc Cửu Âm.

Suýt chút nữa, tưởng rằng sẽ chết!

Sau chuyện này, bản nguyên của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị tổn thất lớn, vẻ mặt sầu khổ thường trực.

Cùng lúc đó, dưới một phen cướp bóc của Chúc Cửu Âm.

Họ đã hình thành một loại quan niệm kỳ đặc.

Ta cướp bóc, là vì có duyên.

Ta cướp đoạt, là vì ta là người tốt...

Thế là, Tây Phương Giáo của hậu thế.

Động một chút là "vật này có duyên với bần đạo".

Thí chủ, Phật độ người có duyên.

Chúc Cửu Âm từ Tây Phương Linh Sơn trở về Bàn Cổ Thần Điện, lại tốn thêm ngàn năm.

Trong ngàn năm ấy, Chúc Cửu Âm du ngoạn sơn thủy Hồng Hoang, thưởng lãm Tam Xuyên Ngũ Nhạc.

Bởi vì Tam tộc rút khỏi vũ đài, trên Hồng Hoang đại lục xuất hiện thêm rất nhiều sinh cơ.

Mà những sinh linh này, đại đa số là Yêu Thú, Linh Thú.

Sau ngàn năm, Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng trở về Bàn Cổ Thần Điện.

"Nhị ca, về rồi!" "Lần này ra ngoài có nguy hiểm không?" "Kết quả cuối cùng thế nào?" "Nhị ca có bị thương không?" Các Tổ Vu vây quanh, hỏi han ân cần.

Dù sao thì cũng biết, Chúc Cửu Âm ra ngoài là vì Vu Tộc.

"Mọi người bình tĩnh một chút." "Kinh nghiệm lần này ra ngoài, có thể do Chúc Long kể lại cho mọi người!" Chúc Cửu Âm ra hiệu Chúc Long tái hiện lại những chuyện đã xảy ra ở Tây Phương.

Cũng để các Tổ Vu biết được thế giới bên ngoài, cường giả vô số.

Khi Chúc Long trình bày trận đại chiến Tam tộc, Ma Đạo chi tranh cho các Tổ Vu, các Tổ Vu đều trầm mặc.

"Không ngờ đại chiến Tam tộc, Ma Đạo chi tranh lại thảm liệt như vậy!" "Nhị ca, người đã vất vả rồi!" Hậu Thổ dịu dàng nói.

"Nếu ta mạnh hơn một chút, có lẽ đã có thể giúp Nhị ca!" Chúc Dung cũng không kìm được nói.

"À phải rồi, ta thấy Long Phượng Kỳ Lân Tam tộc nhân số đông đảo." "Có cách nào để Vu Tộc chúng ta cũng tăng thêm nhân số

không?" Cộng Công đột nhiên đề nghị.

Lập tức, ánh mắt các Tổ Vu đều sáng lên.

Chúc Cửu Âm thấy vậy không khỏi cười khổ.

Quả nhiên, không thoát khỏi Yêu Lượng Kiếp ư?

Vu Tộc xuất thế, có nghĩa là sắp tranh bá Hồng Hoang.

Đến lúc đó, lại có vô tận nghiệp lực, bại hoại khí vận.

"Chư vị huynh đệ, chuyện này tạm hoãn một chút!" "Ta kế thừa ý chí của Phụ Thần, bảo hộ Bàn Cổ!" "Điều cấp bách trước mắt là nâng cao thực lực bản thân!" Chúc Cửu Âm nhắc nhở các Tổ Vu.

"Nhị ca, Võ Đạo của người thật tốt!" "Thực lực của ta bây giờ tiến bộ vượt bậc, đã Đại La Kim Tiên Bát Chuyển rồi!" Chúc Dung báo tin mừng.

"Ta cũng đã có tu vi Đại La Thất Chuyển rồi!" "Ta cũng Đại La Thất Chuyển!" "Nói thật không giấu giếm, ta đã Đại La Cửu Chuyển, chỉ còn kém một bước nữa là chứng đắc cảnh giới Chuẩn Thánh!" Các Tổ Vu nhao nhao báo tin mừng.

Cùng với cảnh giới mà Đế Giang nói ra, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không khỏi sững sờ.

"Đại ca sắp tấn cấp Chuẩn Thánh ư?" Chúc Cửu Âm không kìm được xác nhận.

"Nhị đệ, võ công ngươi truyền cho ta vô cùng phù hợp với Không Gian Chi Đạo của ta." "Từ sau khi tu luyện, Pháp Tắc Chi Lực của ta đã tiến bộ vượt bậc!" "Thực lực tiến bộ thần tốc!" "Cảm ơn Nhị đệ đã truyền Võ Đạo cho huynh đệ chúng ta!" Đế Giang cảm tạ.

Thực lực tiến bộ thần tốc, không thể không kể đến việc Đế Giang truyền công.

Chỉ có Cộng Công và những người khác lộ vẻ thất vọng.

Chưa được truyền Võ Đạo công pháp, bây giờ cảnh giới chỉ ở Đại La Ngũ Lục Chuyển.

Nhưng cũng không dám gây thêm áp lực cho Chúc Cửu Âm.

"Lần này trở về," "Ta sẽ bổ sung tất cả công pháp của các huynh đệ." "Sau khi mọi việc thành công, Tổ Vu chúng ta cũng nên du lịch Hồng Hoang!" "Ít nhất cũng phải cho các sinh linh trên thế gian biết, Hồng Hoang có Vu Tộc!" "Có hậu duệ của Bàn Cổ tồn tại!" Chúc Cửu Âm nhìn thấy sự thất vọng của Cộng Công và những người khác, liền mở miệng nói.

"Nhị ca, lần này thực sự có thể bổ sung đầy đủ công pháp tu luyện cho tất cả huynh đệ chúng ta sao?" Xa Bỉ Thi ánh mắt sáng ngời.

"Đương nhiên rồi, lần này ra ngoài, thu hoạch không ít!" "Cảm ngộ liên tục không ngừng, đừng nói là chỉ bổ sung công pháp cho vài người còn lại!" "Công pháp của Cửu Vĩ Hồ, Cùng Kỳ ta cũng có thể bổ sung!" "Ai muốn trước?" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Trên tay y vẫn còn hơn bốn ngàn ba trăm vạn điểm Võ Đạo Trị.

Một bản công pháp cao cấp giá năm trăm vạn, y có thể mua được tám bản.

"Nhị ca, ta là người khát khao Võ Đạo nhất!" "Truyền công, đương nhiên phải truyền cho ta trước!" Ánh mắt Cộng Công tràn đầy sự nhiệt thiết.

"Lời đó ta không đồng tình!" "Ngày trước ai nói, luận về Võ Đạo chi tâm, chỉ có Võ Đạo chi tâm của Xa Bỉ Thi ta là mạnh nhất!" Xa Bỉ Thi không chịu.

Nếu Chúc Cửu Âm chỉ có thể truyền công cho một người.

Vì tình huynh đệ, tự nhiên phải nhường nhịn một phen.

Nhưng bây giờ, Chúc Cửu Âm có thể truyền công cho mỗi người.

Sau khi chứng kiến thực lực tu luyện Võ Đạo của mọi người tiến bộ vượt bậc, giờ khắc này, tất cả Tổ Vu đều muốn nhanh chóng có được truyền thừa.

"Thế không phải, ngày trước huynh đã thúc giục ta học trước sao?" Cộng Công phản bác.

Trong khoảnh khắc, mấy người tranh cãi ầm ĩ.

Chỉ có một yêu cầu!

Muốn học Võ Đạo.

"Im lặng!

Thành cái thể thống gì!" "Nếu để người khác biết, lại tưởng Tổ Vu chúng ta không đoàn kết!" Nhục Thu quát lớn.

"Thế thì học sau cùng!" "Ta đi, lão tử muốn học đầu tiên!" Các Tổ Vu tranh tiên vội vã.

"Nhị ca, ra ngoài một thời gian, chắc là vất vả lắm rồi!" "Ta ủ được một vò rượu ngon." "Thử xem hương vị thế nào?" Cú Mang cầm một vò rượu đi về phía Chúc Cửu Âm.

"Ta đi, không phải thật chứ!" "Cú Mang quá không trượng nghĩa rồi, bảo huynh đệ lấy chút rượu mà cứ như muốn mạng vậy." "Bây giờ lại nịnh hót Nhị ca ư?" Chúc Dung không nhịn được trêu chọc.

Vò rượu của Cú Mang, bọn họ đã thèm từ lâu rồi.

Chỉ là, Cú Mang cứ giấu đi, không cho uống.

"Nhị ca xứng đáng mà!" "Ai như các người, từng đứa một cứ như ma cà rồng vậy!" "Nhị ca của chúng ta vất vả biết bao!" Cú Mang quát

mắng.

Các Tổ Vu nghe vậy, đều sững sờ.

Cú Mang mắng đúng thật.

Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm một ngụm rượu ngon xuống bụng.

Cú Mang không kìm được nói: "Nhị ca, rượu của ta không tệ chứ!" "Phải nhớ dạy võ học cho ta đầu tiên đấy!" "Ta đi, ti tiện, hối lộ Nhị ca!" "Ta không nhìn ra người như vậy đấy chứ!" "Cái đồ âm hiểm, vì võ học mà hối lộ Nhị ca!" Các Tổ Vu mắng lớn.

Luận về khoản kéo quan hệ, Cú Mang mạnh thật.

Chỉ là, kéo quan hệ thì ai cũng biết làm.

"Nhị ca, đây là mỹ tửu ta trân tàng, dùng Tiên Thiên Linh Quả ủ thành, thử xem!" "Nhị ca, Tam Quang Thần Thủy ta lén ra ngoài trộm được, có thể sinh bạch cốt, nhục sinh tử." "Nhị ca, đây là hòn đá ta và Chúc Dung nhặt được khi chạy ra ngoài thử nghiệm uy lực võ học, tuy ta cũng không biết có ích gì..." Một Tổ Vu lại một Tổ Vu nịnh nọt Chúc Cửu Âm.

Đến giờ khắc này, Chúc Cửu Âm mới phát hiện, mấy Tổ Vu này đã lén lút chạy ra ngoài từ sớm rồi.

Thậm chí còn có những thứ tốt như Tam Quang Thần Thủy.

"Được rồi, ta sẽ dạy tất cả!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng Chúc Long vang lên: "Khoan đã, Cộng Công, cho ta xem hòn đá đó một chút được không?" "Hòn đá vỡ này, ta thấy khá đẹp nên không vứt đi." "Được rồi, hôm khác sẽ đổi quà khác cho Nhị ca." Cộng Công tỏ vẻ ngượng ngùng.

Ai ngờ lại có thể mang đá đi tặng lễ chứ.

"Không, cho ta xem một chút." "Ta cảm thấy thứ này không đơn

giản.” Chúc Long là Nguyên Thần tu sĩ, cách nhìn đồ vật khác với Tổ Vu.

Tổ Vu chỉ nhìn duyên mắt, nhưng lại cảm thấy hòn đá đó, dường như là Pháp Bảo.

Chương 82

"Chẳng lẽ là bảo bối thật ư?" Cộng Công lấy hòn đá ra.

Giờ khắc này, Chúc Cửu Âm mới nhìn rõ.

Hòn đá đó, không bằng một mảnh ngọc vỡ.

Chúc Long càng không ngừng quan sát, thậm chí phóng Thần Thức tiến vào bên trong.

"Chủ nhân, đây hẳn là mảnh vỡ của Pháp Bảo." "Tạo Hóa Ngọc Điệp, Pháp Bảo?" Chúc Long cau mày.

Trong mảnh vỡ đó đã biết được tên Pháp Bảo, thứ này e rằng không đơn giản.

"Cái gì, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp ư?" Chúc Cửu Âm kinh hô.

Đây thật sự là một thứ tốt mà!

"Nhị ca, chẳng lẽ thật là bảo bối sao?" Cộng Công sững sờ.

Tùy tiện nhặt một hòn đá, lại thật sự trở thành bảo bối ư?

"Nếu đúng là mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp!" "Thì đó đích thực là một bảo bối!" "Bởi vì, Tạo Hóa Ngọc Điệp từng là bảo vật của Phụ Thần!" Chúc Cửu Âm từ tốn mở lời.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, ghi chép Tam Thiên Đại Đạo, là một trong Tạo Hóa Ngọc Khí.

Đó là Hỗn Độn Chí Bảo!

Ngay cả mảnh vỡ, e rằng cũng huyền diệu vô cùng!

"Huynh đệ, vận khí tốt thật đó!" Các Tổ Vu đều ghen tị.

"Ta, ta tùy tiện nhặt được thôi, tin không?" Cộng Công có chút ngơ

ngác.

Tùy tiện nhặt một hòn đá, lại là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Ta ta ngơ ngác, tin không?

“Số mệnh!

Thật là số mệnh!” “Tùy tiện nhặt một hòn đá lại là Tạo Hóa Ngọc Điệp của Phụ Thần!” “Ghen tị không thôi!” Cộng Công nhe răng cười.

Trên thực tế, trong lòng y cũng có chút ngơ ngẩn.

Tùy tiện nhặt được bảo bối mà Bàn Cổ đã dùng?

Khí vận này cũng quá nghịch thiên đi.

“Tên này, đúng là giẫm phải cứt chó rồi!” “Xem ra, ta cũng nên ra ngoài nhặt đá thử xem.” “Biết đâu đấy, chúng ta cũng có thể nhặt được bảo bối mà Phụ Thần đã dùng!” Các Tổ Vu nhao nhao bày tỏ sự ghen tị.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, đó là thứ mà Phụ Thần Bàn Cổ đã dùng.

Tuy là mảnh vỡ, nhưng cũng đại diện cho Pháp Bảo của Bàn Cổ ngày trước.

“Thật sự nghĩ rằng đồ Phụ Thần dùng là cải trắng sao!” “Vu Tộc chúng ta không có Nguyên Thần!” “Có nhặt được Pháp Bảo cũng không nhận ra!” Chúc Cửu Âm không kìm được liếc mắt trắng dã.

Các Tổ Vu, đúng là quá ngây thơ rồi.

Nếu thật sự ở đâu cũng có Pháp Bảo để nhặt, Hồng Hoang chẳng phải đầy rẫy Pháp Bảo sao.

Nhưng, trong lòng y lại nảy ra một ý nghĩ.

Đợi đến khi các Tổ Vu ra ngoài du lịch Hồng Hoang, nhất định

phải bảo họ giữ lại tất cả những thứ tốt.

Một mình thu thập Võ Đạo Trị thì chậm, nhưng cả Vu Tộc cùng nhau thu thập Võ Đạo Trị, thì sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Theo Chúc Cửu Âm tiếp nhận mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Đột nhiên, mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp phát ra vạn trượng thần quang.

Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy giữa trán nóng bỏng vô cùng.

Dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt vậy.

"Nhị ca, người không sao chứ!" Huyền Minh phát hiện sự khác lạ, vội vàng hỏi.

Lập tức, các Tổ Vu đều nhìn về phía đó, ánh mắt tràn đầy lo lắng.

"Mọi người đừng lo lắng, Chủ thượng dường như có cơ duyên!" Chúc Long nhìn cảnh tượng trước mắt, vội vàng ngăn các Tổ Vu lại.

Nếu bị quấy rầy, chuyện tốt có thể biến thành chuyện xấu.

Các Tổ Vu nghe vậy, đành phải lùi xa khỏi Chúc Cửu Âm, đứng từ xa quan sát.

Dưới sự chú mục của các Tổ Vu, chỉ thấy Chúc Cửu Âm và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp trôi nổi.

Một người một mảnh vỡ lại không ngừng xoay tròn giữa không trung.

Trong khoảnh khắc, một cơn gió xoáy đáng sợ nổi lên.

Chúc Cửu Âm và mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng ngày càng gần nhau.

Ngay sau đó, một đạo thần quang phát ra từ giữa trán Chúc Cửu

Âm.

Thần quang trực tiếp bao phủ lên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Một cái "xoẹt", Tạo Hóa Ngọc Điệp trực tiếp bay vào mi tâm Chúc Cửu Âm.

Cùng lúc đó, Địa Phong Thủy Hỏa bạo loạn.

Trên bầu trời, tuyết lớn bay lả tả, gió lạnh gào thét, sương tuyết ngập trời.

Thân thể Chúc Cửu Âm đón gió mà lớn lên.

Mười trượng.

Trăm trượng!

Vạn trượng!

Mười vạn trượng!

Hai mươi vạn trượng!

Ba mươi vạn trượng!

Oanh!

Một luồng khí tức cổ xưa, tang thương phát ra từ trên người Chúc Cửu Âm.

Sau đó, Pháp Lực cuồng bạo như thủy triều lan tỏa ra bốn phía.

Ngay lập tức, Tổ Vu, Chúc Long và những người khác chỉ cảm thấy một lực lớn truyền đến lồng ngực, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

"Mạnh quá!" "Thực lực Nhị ca lại tinh tiến rồi!" Các Tổ Vu ngớ người.

Trên người Chúc Cửu Âm lại cảm nhận được khí tức của Bàn Cổ.

Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Một đám người chỉ đứng xem thôi mà đã bị khí thế chấn bay ư?

Chúc Cửu Âm phải mạnh đến mức nào chứ?

Các Tổ Vu hoàn toàn ngớ người.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Trong ánh mắt kinh hãi, kinh khủng, Chúc Cửu Âm ngửa mặt lên trời một tiếng rống dài.

Âm thanh như sấm, vang vọng khắp Hồng Hoang.

Tây Phương Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa mới tìm được một kiện Pháp Bảo, hai người đang rất cao hứng.

Đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng rống dài.

Lập tức dọa hai người ôm nhau run rẩy.

"Tiền bối, tha mạng ạ!" "Pháp Bảo đây!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng quỳ xuống đất, trực tiếp dâng Pháp Bảo.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc.

Chỉ là, một lúc lâu sau, lại không có ai đáp lại.

Khi Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lấy hết dũng khí ngẩng đầu lên, lại phát hiện bên cạnh không có một ai.

"Không có ai?" "Vừa nãy là ảo giác ư?" Tiếp Dẫn nhìn quanh.

"Ảo giác, chắc chắn là ảo giác!" "Huynh trưởng, đệ đệ suýt nữa bị dọa chết rồi!" Chuẩn Đề thở dài một hơi.

Thật sự bị dọa cho bán sống bán chết.

Chỉ nghe một chút âm thanh thôi mà đã cảm thấy Chúc Cửu Âm là ác ma rồi.

Ngọc Kinh Sơn.

Hồng Quân đang tiềm tâm tu luyện, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng nổ lớn.

"Ta thảo, lại là Chúc Cửu Âm!" "Lần này, lại đang làm cái gì nữa?" Hồng Quân phun ra một ngụm lão huyết.

Ta đang bế quan mà!

Trong đại chiến Tam tộc và Ma Đạo chi tranh, chiến lợi phẩm của y đã bị Chúc Cửu Âm cướp đi rồi.

Lại còn phải gánh vác nghiệp lực và nhân quả phá diệt Tây Phương.

Con đường thành Thánh còn khó hơn cả sắt thép.

Bây giờ, lại bị Chúc Cửu Âm làm gián đoạn.

Hồng Quân cảm thấy Thánh Đạo ngày càng xa vời.

Chẳng lẽ, thật sự phải đi bước đó sao?

Hồng Quân nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay.

Trong đầu hiện lên một ý niệm.

Trước tiên thành Thánh!

Sau đó lại mưu cầu Hợp Đạo!

Bằng không, cái cảm giác bị Chúc Cửu Âm kiềm chế này thật khiến người ta khó chịu.

Chương 83

Chỉ là, nếu trước tiên chứng Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ yếu hơn Thánh Nhân rất nhiều.

Hồng Quân rơi vào trầm tư.

Cố gắng tu luyện, trực tiếp chứng Hợp Đạo Thánh Nhân.

Hay đi một con đường tắt, trước tiên chứng Thiên Đạo Thánh Nhân? ...Sơn hà vô danh Hồng Hoang.

Tam Thanh đang cùng nhau du hành.

Khi nghe thấy một tiếng rống dài ngửa mặt lên trời, Tam Thanh chỉ cảm thấy linh hồn truyền đến một trận chấn động.

"Đại ca, chuyện gì vậy?" Nguyên Thủy cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc.

"Xem ra, có người có nhân quả lớn với chúng ta!" "Âm thanh này, hẳn là có quan hệ không thể tách rời với Bàn Cổ!" Lão Tử nhíu mày.

Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành.

Bây giờ xông pha Hồng Hoang, tự xưng là Bàn Cổ chính tông.

Nhưng hiện tại một tiếng rống dài, Lão Tử phát hiện, có lẽ có những sinh linh khác cũng có quan hệ với Bàn Cổ.

Nếu không xử lý tốt, đợi đến khi chúng ta và người phát ra âm thanh kia gặp mặt, e rằng sẽ có xung đột.

Bất Chu Sơn.

"Là âm thanh của Phu quân!" "Mấy vạn năm không gặp, tu vi của chàng dường như lại tinh tiến rồi!" Nữ Oa đang bế quan tu luyện, bỗng nhiên mở bừng mắt.

Nàng có thể cảm nhận được âm thanh của Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, sau niềm vui sướng, trong ánh mắt nàng lại lộ ra một tia ai oán.

Chúc Cửu Âm, người đã đi đâu?

Một đi mấy vạn năm?

Chẳng lẽ không nhớ rằng nàng vẫn đang chờ ở Bất Chu Sơn sao?

Tên phụ lòng chết tiệt!

Có thể thấy, một tiếng rống dài của Chúc Cửu Âm, truyền khắp Hồng Hoang.

Những kẻ tu vi càng cao thâm, trái lại càng bị làm phiền.

Trong nhất thời, vì một tiếng rống dài, rất nhiều sinh linh trên Hồng Hoang đã thay đổi vận mệnh của mình.

Bàn Cổ Thần Điện, giờ khắc này Chúc Cửu Âm lại cảm thấy toàn thân sảng khoái vô cùng.

Đã đạt Chuẩn Thánh Tứ Chuyển!

Hấp thu mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Cảm thấy trên người có thêm mười hai điều Pháp Tắc!

Pháp Tắc Thời Gian của y càng thêm tinh thông.

Hóa ra, Tạo Hóa Ngọc Điệp nội hàm Tam Thiên Đại Đạo.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp bị phá tổn, Hồng Quân đã có được Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn khuyết.

Vì thế Hồng Quân không có được Tam Thiên Đại Đạo hoàn chỉnh.

Mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Chúc Cửu Âm dung hợp, bên trong hàm chứa mười ba điều Pháp Tắc.

Lần lượt tương ứng với Lực Chi Pháp Tắc của Bàn Cổ!

Cũng như...

Mười hai Pháp Tắc của Mười Hai Tổ Vu.

Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm có chút hiểu rõ.

Vì sao Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ lại vẫn lạc.

Vì sao trong thần thoại, Hồng Quân lại phải giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Bởi vì, Thiên Đạo Hồng Hoang không toàn vẹn, cần được bổ sung.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân vẫn hóa Hồng Hoang.

Hồng Hoang không chỉ là do thân thể Bàn Cổ hóa thành, mà còn dung hợp thêm rất nhiều thi thể Hỗn Độn Ma Thần.

Vì thế, thế giới Hồng Hoang phải có Tam Thiên Pháp Tắc mới có thể viên mãn.

Ngũ Hành Lão Tổ, Càn Khôn Lão Tổ, Âm Dương Lão Tổ, liền nắm giữ ba đạo trong Tam Thiên Pháp Tắc.

Thân vẫn liền bổ sung Hồng Hoang.

Hồng Quân giảng đạo, cũng hy vọng bổ sung Tam Thiên Đại Đạo.

Quảng chiêu môn đồ, liền mượn sức mạnh của môn đồ để tu bổ Thiên Đạo Hồng Hoang.

Chỉ tiếc là, Mười Hai Tổ Vu không có Nguyên Thần.

Không hưởng ân huệ của Hồng Quân, tự nhiên không cách nào bổ sung Pháp Tắc cho Hồng Quân.

Chỉ có thân tổn mới có thể bổ sung Pháp Tắc cho thiên địa.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tam Thiên Đại Đạo...

Tu sĩ, Thánh Nhân...

Thiên Đạo, đang mưu cầu tiến hóa ư?

Mối quan hệ giữa Tu sĩ, Thánh Nhân, Thiên Đạo, Đại Đạo.

Chúc Cửu Âm mơ hồ có chút lĩnh ngộ.

Sở dĩ Thiên Đạo cần Thánh Nhân quản lý Hồng Hoang, chính là hy vọng mượn tay họ để hoàn thiện Hồng Hoang.

Lượng Kiếp, không phải mục đích cơ bản.

Mục đích cuối cùng của Thiên Đạo chính là hoàn thiện, tiến hóa.

Giống như Tu sĩ đang truy cầu thực lực mạnh hơn, Thiên Đạo cũng đang truy cầu trở nên mạnh hơn.

Chúc Cửu Âm cảm thấy dường như đã nắm bắt được bản chất của Thiên Đạo.

Lấy một ví dụ đơn giản.

Thiên Đạo giống như một chiếc máy tính.

Hồng Hoang cấu thành phần cứng của máy tính, Tu sĩ chính là các loại ứng dụng trong máy tính.

Thời kỳ đầu, các loại ứng dụng tạp nham, lộn xộn.

Khiến cho máy tính giống như một mớ hỗn độn.

Lâu dần, máy tính cần được quản lý các phần mềm một cách có hệ thống.

Thế là ra đời các phần mềm quản lý, vệ sĩ an toàn, quản lý máy tính v.v.

Tương đương với việc Hồng Hoang sản sinh ra Thánh Nhân, Thánh Nhân mỗi người một trách nhiệm giáo hóa quản lý chúng sinh.

Khi đó, phần mềm quản lý, vệ sĩ an toàn tương đương với một bộ

phận của máy tính.

Nhưng lại không thể đại diện cho máy tính.

Giống như Thánh Nhân, Thánh Nhân là một bộ phận của Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải Thánh Nhân.

Một chiếc máy tính có hiệu năng hữu hạn.

Khi các loại ứng dụng đầy tràn trong máy tính, chiếm dụng và tiêu hao bộ nhớ.

Khi đó, hiệu năng của máy tính liền không thể theo kịp nhu cầu của ứng dụng.

Giống như Hồng Hoang không thể thỏa mãn nhu cầu của Tu sĩ.

Nếu không có can thiệp, máy tính (Hồng Hoang) sẽ bị sập.

Thế là, máy tính bắt đầu khởi động lại, cài đặt lại.

Hồng Hoang giáng xuống Lượng Kiếp, tương đương với việc cho hệ thống một lần cài đặt lại.

Thanh lý các phần mềm (Tu sĩ) bên trong để bắt đầu lại.

Trong vô số lần cài đặt lại, máy tính hy vọng thông qua việc thu thập các vấn đề, không ngừng hoàn thiện, quy hoạch, để tự thân vận hành.

Cuối cùng, khi tất cả các thủ đoạn đều thất bại, máy tính sẽ bị sụp đổ và đào thải.

Thiên Đạo Hồng Hoang, cũng thông qua Lượng Kiếp để hoàn thiện quy hoạch.

Khi Lượng Kiếp thất bại, chính là lúc Hồng Hoang vẫn lạc.

Vì thế, Thiên Đạo muốn vượt qua Lượng Kiếp, liền cần không ngừng tiến hóa.

Giống như một chiếc máy tính, hy vọng thông qua việc không ngừng nâng cấp phần cứng, tiến hóa.

Như vậy, liền có thể dung nạp nhiều ứng dụng, phần mềm hơn.

Bằng không, sẽ bị đào thải và hủy diệt.

Thế giới Hồng Hoang cũng vậy, hy vọng không ngừng làm lớn mạnh căn cơ Hồng Hoang, cường hóa.

Cứ như vậy, Hồng Hoang cũng ngày càng cao cấp.

Tiến hóa, không chỉ là bản năng của Tu sĩ.

Mà còn là bản năng của Thiên Đạo!

Còn về Đại Đạo, trên thực tế tương đương với người thao tác máy tính.

Là Đại Đạo, tự nhiên không hy vọng máy tính mình thao tác lại phản kháng.

Giống như nhân loại vĩnh viễn không chấp nhận trí tuệ nhân tạo thật sự, người nhân bản vậy.

Trong Thiên Đạo, Đại Đạo liền chí công, không can thiệp.

Nếu siêu thoát Thiên Đạo, Đại Đạo liền sẽ ngăn cản.

Muốn siêu thoát Thiên Đạo, ngang hàng với Đại Đạo, liền sẽ có Sát Kiếp giáng lâm, hủy diệt giáng lâm.

Hiểu rõ một chút, Chúc Cửu Âm càng thêm minh ngộ.

Chương 84

Đạo thành Thánh, Đạo siêu thoát cũng trở nên rõ ràng.

Thiên Đạo muốn tiến hóa, có nghĩa là Thiên Đạo cũng có bản năng.

Thiên Đạo cũng có điều cầu mong.

Có điều cầu mong, có nghĩa là có nhược điểm.

Có thể nắm lấy một nhược điểm, từ đó công phá Thiên Đạo.

Nếu cái chết của Mười Hai Tổ Vu có thể bổ sung Hồng Hoang.

Điều này là do Thiên Đạo định đoạt.

Vậy thì, Mười Hai Tổ Vu không chết, đồng dạng cũng có thể bổ sung Hồng Hoang.

Thậm chí khiến Hồng Hoang càng thêm cường đại.

Thiên Đạo sẽ giáng Sát Kiếp ư?

Cái gọi là đại thế Hồng Hoang không thể thay đổi, đó là bởi vì chưa động chạm đến căn bản của Thiên Đạo.

Lĩnh ngộ một chút, Chúc Cửu Âm từ từ mở mắt.

Võ Đạo, nhất định phải kiến lập.

"Cộng Công!" Chúc Cửu Âm gọi.

"Nhị ca, chẳng lẽ muốn truyền võ công cho ta rồi sao?" Cộng Công mừng rỡ.

"Không sai, hôm nay, ta truyền Thần Thủy Quyết cho ngươi!" "Quyết này có thể khống chế vạn thủy thiên hạ, có thể triệu hoán hồng thủy tấn công đối thủ, cuộn sóng biển dâng." "Dùng để phòng

ngự, ở những nơi có nước, có thể hóa giải bảy phần công kích của địch nhân!" Chúc Cửu Âm đã tiêu tốn năm trăm vạn Võ Đạo Trị để mua Thần Thủy Quyết.

Đồng thời sử dụng Biến Dị Quyển Trục để biến dị Thần Thủy Quyết năm lần.

Đã có được các hiệu quả như khống chế nước trong cơ thể người, hấp thu huyết dịch, hấp thu công lực, dìm chết, xâm thực.

Môn võ học này, mạnh hơn Tam Phân Quy Nguyên Khí mà Chúc Cửu Âm đã học lúc ban đầu.

Thậm chí có thể trực tiếp tiếp xúc với Thủy Hệ Pháp Tắc.

Nhưng, bây giờ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết, uy lực vô cùng.

Võ học dung hợp, tuyệt đối không thể so sánh với võ học mua từ Thương Thành hệ thống.

"Đa tạ Nhị ca tứ pháp!" Cộng Công hưng phấn cảm tạ.

Thần Thủy Quyết và thuộc tính của y vô cùng phù hợp.

"Nhị ca, thế còn ta thì sao?" "Còn ta nữa, Nhị ca!" Xa Bỉ Thi và các Tổ Vu khác đều mắt vương vãi nhìn Chúc Cửu Âm.

Cũng đã luôn mong đợi được học võ công.

"Cường Lương, ta truyền Ngũ Lôi Hóa Cực Thủ cho ngươi!" "Môn võ công này có thể sử dụng sức mạnh lôi đình, thậm chí dùng sức mạnh lôi đình để hóa giải Pháp Bảo, công kích!" "Ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể bị Ngũ Lôi Hóa Cực Thủ của ngươi dung hóa!" "Thậm chí, Pháp Lực của Chuẩn Thánh cũng có thể bị tiêu dung!" Chúc Cửu Âm mua Ngũ Lôi Hóa Cực Thủ trong Thương Thành.

Đồng dạng ba tấm Biến Dị Quyển Trục được sử dụng.

Khiến Ngũ Lôi Hóa Cực Thủ có được các hiệu quả như lan tràn, tê liệt, dung hóa, suy yếu, ăn mòn.

"Đa tạ Nhị ca đã truyền Võ Đạo cho ta!" Cường Lương cung kính cảm tạ.

Y có thể cảm nhận được, Ngũ Lôi Hóa Cực Thủ cực kỳ phù hợp với bản thân.

Nếu luyện đến cực hạn, có thể trực tiếp dung hóa cả một thế giới.

"Xa Bỉ Thi, là Tổ Vu độc!" "Thuộc tính thiên về Mộc, một dị loại." "Thế giới Hồng Hoang có rất nhiều Linh Dược, có thể khắc chế độc công." "Nhưng, đừng vì thế mà cho rằng độc công không mạnh." "Hôm nay, ta truyền Vạn Độc Tâm Kinh cho ngươi." "Luyện thành công pháp này, mỗi chiêu mỗi thức, đi lại hít thở đều có thể giết người vô hình." "Công pháp này có thể triệu hoán và chỉ huy độc trùng độc vật." "Cũng có thể giúp ngươi hiểu rõ dược tính của các loại độc vật thiên hạ." "Hãy nhớ kỹ, độc vật tương sinh tương khắc, không nhất định sẽ hại người!" "Cũng có thể cứu người!" "Vu Tộc chúng ta không tu Thần Thông Đạo Pháp!" "Ta hy vọng ngươi lấy độc nhập y đạo, khai phát ra những linh dược chữa thương cứu mạng có ích cho Vu Tộc chúng ta!" Chúc Cửu Âm đặt kỳ vọng lớn vào Xa Bỉ Thi.

Trực tiếp nâng cấp Vạn Độc Tâm Kinh biến dị trung cấp, khiến Xa Bỉ Thi có được Vạn Độc Bất Xâm chi thể.

"Đa tạ Nhị ca tứ pháp!" "Độc đạo, không chỉ để hại người!" "Ta nhất định sẽ nghiên cứu ra những linh dược hữu ích cho Vu Tộc chúng ta!" Xa Bỉ Thi một mặt nghiêm túc.

Cùng với việc y không ngừng tu hành, khai phát sau này.

Khiến y nghiên cứu ra Độc Thuật và Cổ Trùng Chi Thuật độc đáo.

Sau này lưu truyền rất rộng rãi trong nhân gian.

Độc Cổ lưỡng đạo, truyền mãi không suy.

"Hấp Tư, ta truyền Kinh Lôi Tam Oanh cho ngươi!" "Công pháp này bá tuyệt vô cùng, điện giật kinh lôi, sấm sét điện chấn!" "Ra tay giết người, bá tuyệt vô song!" "Một niệm có thể đạt trăm vạn dặm, hủy thiên diệt địa không thành vấn đề!" Chúc Cửu Âm truyền Kinh Lôi Tam Oanh cho Hấp Tư.

"Đa tạ Nhị ca tứ pháp!" Hấp Tư cung kính cảm tạ.

"Vậy thì, còn ta thì sao?" Nhục Thu và Cú Mang một mặt mong đợi nhìn Chúc Cửu Âm.

Mười Hai Tổ Vu, chỉ còn hai người chưa có được võ công.

"Kim hệ và Mộc hệ ư?" Chúc Cửu Âm trầm tư.

Có võ công nào thích hợp với Nhục Thu và Cú Mang không?

Chúc Cửu Âm nhìn qua Võ Đạo Trị, lúc này còn lại hai ngàn hai trăm vạn.

Nên lựa chọn võ công như thế nào cho Nhục Thu và Cú Mang?

"Kim giả, chí cương chí dương, vô kiên bất tồi." "Nhục Thu, võ học của ngươi không dễ chọn chút nào!" Chúc Cửu Âm nhìn trái nhìn phải, không hài lòng với các võ học hệ Kim.

Cơ bản mà nói, các võ học hệ Kim tìm được đều là trung cấp hoặc thấp cấp.

Với số Võ Đạo Trị hiện có, không có lý do gì không mua võ học cao cấp.

"Nhị ca, nếu khiến người khó xử, có thể giải quyết võ học của Cú Mang trước." Nhục Thu lộ vẻ thất vọng.

“Không khó xử, chỉ là võ học phù hợp quá khó tìm!” “À phải rồi, ta có một môn võ học, uy lực cực lớn!” “Môn võ học này tựa Kim phi Kim, có thể thúc đẩy Pháp Tắc hệ Kim tiến bộ hay không, còn phải xem.” Chúc Cửu Âm ánh mắt rơi vào một bản võ học.

“Chỉ cần là võ học Nhị ca truyền thụ, ta đều học!” Nhục Thu nghiêm túc nói.

“Ngươi hãy suy nghĩ kỹ.” “Bởi vì môn võ học này không phải là võ học hệ Kim thuần chính.” “Nếu tu luyện, khi chưa tu luyện đại thành, sẽ có một vấn đề.” Chúc Cửu Âm ra hiệu Nhục Thu đừng vội.

Dù sao, môn võ học này tuy mạnh mẽ, nhưng tệ đoan quả thực cũng lớn.

“Vấn đề gì?” Nhục Thu hiếu kỳ.

“Môn võ học này, ban đêm sẽ khiến ngươi vô cùng cường đại!” “Nhưng trước khi công pháp đại thành, ban ngày công lực sẽ bị thất thoát!” Chúc Cửu Âm giải thích.

Trong Võ Hiệp Phong Vân, Đại Ma Thần tu luyện Hỗn Nguyên Tứ Tuyệt, ban đêm võ lực vô song, ban ngày hóa thân thành một người nông phu.

Tu luyện công pháp này, bá tuyệt vô song.

Nhưng nhược điểm cũng rõ ràng, đương nhiên nếu tu luyện đại thành, vấn đề này sẽ không còn là vấn đề nữa.

“Ban đêm sẽ mạnh đến mức nào, ban ngày hoàn toàn mất đi chiến lực sao?” Nhục Thu không kìm được hỏi.

“Khi mạnh mẽ, một quyền có thể diệt nhật nguyệt, một cước có thể phá tinh thần!” “Cuộn sóng lật biển, hủy diệt thế giới không thành vấn đề!” “Đương nhiên, ban ngày ngươi cũng có thể cưỡng ép đề công, nhưng chỉ có một nửa thực lực.” Chúc Cửu Âm giải thích.

“Đủ rồi!” “Tu luyện đến cực hạn, nhược điểm liền không còn là nhược điểm nữa mà!” Nhục Thu cười nói.

Y tin tưởng Chúc Cửu Âm sẽ không lừa gạt y.

Nhất định sẽ giới thiệu võ học tốt nhất, phù hợp nhất cho y.

“Tốt, vậy thì truyền Hỗn Nguyên Tứ Tuyệt!” Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, trực tiếp truyền Hỗn Nguyên Tứ Tuyệt đã biến dị cho Nhục Thu.

Khiến Nhục Thu hưng phấn không thôi, từ nay về sau, y cũng là người trong Võ Đạo.

“Vậy thì, còn ta thì sao?

Nhị ca!” Cú Mang mong đợi nói.

“Ngươi ư?” “Ta truyền Thiên Tàm Công, công pháp này cần vạn dược linh tương để tu luyện.” “Thế giới Hồng Hoang, thứ không thiếu nhất chính là linh dược.” “Là Tổ Vu Mộc, ngươi có thể bồi dưỡng linh thảo linh căn.” “Chính là nhân tuyển tốt nhất để tu luyện công pháp này.” “Khi công pháp này tu thành, có thể chữa lành bách bệnh, cứu tử phù thương, cũng có thể khiến bản thân bất tử bất diệt!” Chúc Cửu Âm từ tốn nói.

Thiên Tàm Công, môn võ học này có thể cường hóa tinh khí thần của Tổ Vu.

Kích phát tiềm năng của Tổ Vu, có thể đề luyện, tịnh hóa, dung hợp công năng của tất cả năng lượng.

Thiên Tàm Công tổng cộng chia thành thất đại Chu Thiên!

Người luyện công nhất định phải hái vạn thảo vạn dược nấu thành dịch thuốc tinh hoa, sau đó đổ vào chum lớn ngâm mình trong đó, dựa theo khẩu quyết tâm pháp, thổ nạp luyện khí.

Sau khi luyện thành ngũ Chu Thiên, tất cả ô uế trong cơ thể đều được bài tiết sạch sẽ, cân cốt huyết mạch thì hấp thụ hết dược tính của vạn thảo, da thịt cứng như kim loại, xương cốt cứng hơn sắt thép, tự nhiên chuyển hóa thành thể chất linh dược vô thượng trị bệnh cứu thương, có thể giải vạn độc.

Luyện thành ngũ Chu Thiên, có thể phun ra khí tơ trực tiếp thâm nhập vào cơ thể người, tuần hành kinh mạch lưu chuyển, để chữa thương giải độc trị bệnh cho người khác.

Có thể khiến kinh mạch bị đứt đoạn và nội tạng, xương cốt, huyết nhục bị bệnh hoại tử, thậm chí tế bào tái sinh.

Cũng có thể cắt đứt nội tức của người khác hoặc phá hoại kinh mạch xương cốt huyết nhục và ngũ tạng lục phủ.

Có thể lợi dụng Thiên Tàm Ti để dịch cân tẩy tủy khai phá tiềm năng cho người khác, công hiệu thần kỳ vô cùng.

Khi luyện thành đệ lục Chu Thiên, có thể phun khí thành tơ tự làm kén quấn mình, bế tức dung hợp thiên địa, đột phá sinh tử huyền quan, phản lão hoàn đồng!

Khi thành cảnh giới Thiên Chi Cảnh vô thượng của đệ thất Chu Thiên, càng có thể phun khí thành tơ tự làm kén quấn mình, hấp nạp tinh hoa của thiên địa vũ trụ chúng sinh vạn vật, thoát thai hoán cốt, huyết nhục trọng sinh, tẩy sạch phồn hoa, trở thành thân thể vô lậu vô tận, bất lão bất tử bất hủ.

Phàm là võ giả luyện thành Thiên Tàm Công đệ lục Chu Thiên, bất kể bị thương nặng đến mức nào bên trong hay bên ngoài.

Không quản tim, ngũ tạng lục phủ, yết hầu bị vỡ nát, tứ chi, mắt tai mũi miệng hoặc đầu bị đánh nát.

Chỉ cần không bị chặt đầu hoặc đốt thành tro tàn, liền có thể thi

triển bí pháp tự làm kén quấn mình, để chữa thương!

Nhanh thì vài giờ, nhiều thì vài ngày, nhất định có thể khỏi hẳn như ban đầu!

Và sau khi chữa thương, tinh khí thần của y đều sẽ thăng hoa và mạnh mẽ hơn, khiến y mạnh hơn trước gấp mấy chục lần, để thành đạo phá hậu lập!

"Đa tạ Nhị ca tứ pháp!" Cú Mang hân hoan tiếp nhận.

Môn võ học này sau khi biến dị, vô cùng cường đại.

Vừa có thể giúp y tác chiến, vừa có thể giúp đỡ các sinh linh khác.

"Từ nay về sau, Tổ Vu chúng ta không chỉ có độc, mà còn có y!" "Cú Mang, Xa Bỉ Thi, có thể thường xuyên giao lưu, y độc bất phân gia!" "Sau này, có thể có đại công đức!" Chúc Cửu Âm chỉ dẫn.

Y và Độc, bất luận thế giới biến hóa thế nào, đều là những thứ không thể thiếu.

Truyền xuống hai đạo này, đủ để khai tông lập phái, có được đại công đức.

Nghe vậy, ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Đệ tử dưới trướng Hồng Quân có thể kiến lập giáo phái để có được công đức thành Thánh.

Sao Tổ Vu lại không thể chứ?

Nhưng, giáo phái cũng không dễ kiến lập.

Nhất định phải thực sự hữu ích cho Hồng Hoang, bằng không chỉ có thể là tà ma ngoại đạo.

Giáo phái, nếu kiến lập tốt, công đức không thiếu được.

Chương 85

Giáo phái kiến lập kém, người cũng chết nhanh.

Những ngày tiếp theo, Chúc Cửu Âm ở Bàn Cổ Thần Điện cùng các Tổ Vu tu hành.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm sai Chúc Long quay về Đông Hải.

Hành động này vừa là để thu phục Long Tộc.

Hai là tìm kiếm Tam Tiên Đảo ở hải ngoại.

Võ Đạo muốn kiến lập, liền cần Động Thiên Phúc Địa.

Kiến lập Võ Đạo ở Bàn Cổ Thần Điện, uy thế Võ Đạo không cách nào phát huy.

Chỉ có ở bên ngoài Bàn Cổ Thần Điện mới có thể kiến lập Võ Đạo.

Thời gian thoáng chốc, năm trăm năm đã trôi qua.

"Nhị ca, Pháp tu luyện Nguyên Thần có thật sự sẽ trở thành chủ lưu không?" "Mấy con Yêu Thú kia không phải thức ăn trong miệng chúng ta sao!" Cùng với sự tinh tiến của Võ Đạo, các Tổ Vu đã sản sinh ra một loại ý niệm thiên hạ duy ngã độc tôn.

Không thể tin, Nguyên Thần chi đạo thật sự sẽ trở thành chủ lưu.

"Nguyên Thần nhất đạo, hiện tại uy lực chưa hiển lộ." "Đó là vì không ai truyền xuống Đạo Pháp, chúng sinh không có cửa tu luyện." "Một khi có Nguyên Thần tu sĩ thành Thánh, truyền xuống truyền thừa." "Pháp Nguyên Thần sẽ không ngừng lớn mạnh." "Vu Tộc chúng ta, tu luyện nhục thân, chỉ sẽ bị coi là dị loại." "Đương nhiên, hiện tại Vu Tộc chúng ta đã nhập Võ Đạo." "Nguyên Thần chi đạo và

Võ Đạo rốt cuộc ai mạnh ai yếu, vẫn chưa thể biết được." "Hơn nữa, tận cùng của Vũ chính là Đạo." "Dùng Pháp Tắc chứng Đạo, so với Nguyên Thần ký thác hư không thành Thánh chi Đạo, khó hơn rất nhiều." "Đồng dạng cũng mạnh hơn rất nhiều." "Ai thắng ai kém, vẫn chưa thể biết được." Trong ánh mắt Chúc Cửu Âm tràn đầy dã vọng.

Khi kiến lập Võ Đạo.

Nếu là Võ Đạo trong hậu thế, tự nhiên không cách nào cùng Tu Tiên Đạo Pháp mà sánh vai.

Nhưng Võ Đạo của y đã vượt xa Võ Đạo của hậu thế, đó là Võ Đạo Biến Dị.

Phải biết, công pháp trong cao võ còn có thể sánh ngang tiên pháp.

Võ Đạo Biến Dị lại mạnh hơn công pháp trong cao võ ức vạn lần.

Võ Đạo của y, tuyệt đối không kém gì Nguyên Thần Đạo Pháp.

Mơ hồ, Chúc Cửu Âm dường như đã nắm bắt được.

Hồng Quân có thể chiêu mộ Tam Thiên tu sĩ kiến lập Huyền Môn.

Vậy tại sao y không thể chiêu mộ chúng sinh Hồng Hoang kiến lập Võ Đạo?

Võ Đạo, không nhất thiết phải giới hạn trong Vu Tộc.

Nếu toàn bộ Hồng Hoang đều nhập Võ Đạo.

Hồng Quân còn mạnh hơn nữa sao?

"Ha ha ha, từ nay về sau, ta chính là Võ Tổ!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Dã vọng trong lòng y đã thức tỉnh.

Đạo Môn, Võ Môn!

Xem ai mạnh hơn!

“Từ nay về sau, ta chính là Võ Tổ!” Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, hào khí trùng thiên.

Trong nhất thời, thiên địa phong vân kích động.

Cùng với tiếng cười lớn của Chúc Cửu Âm, trực tiếp vọt thẳng lên tầng mây.

Uy thế khủng bố dường như bức bách thiên địa cũng phải mỉm cười.

Võ Đạo, Võ Tổ!

Dương danh Võ Đạo, quảng truyền giáo pháp.

Chúc Cửu Âm vào giờ khắc này, nội tâm càng thêm kiên định.

Nếu tiến vào thế giới Hồng Hoang, chỉ để thay đổi vận mệnh thân vẫn, sau đó tìm kiếm pháp siêu thoát.

Thì vào giờ khắc này, Chúc Cửu Âm đã tìm thấy mục tiêu rộng lớn hơn.

Không chỉ muốn nghịch thiên cải mệnh, cải mệnh của mình, cải mệnh của Vu Tộc.

Mà còn muốn cải mệnh của thiên địa Hồng Hoang.

Võ Đạo, không nên chỉ là một phương thức tu hành.

Càng nên là một tinh thần.

Võ Đạo lấy võ làm tu hành, là con đường đầu tiên để truy cầu chân lý.

Tinh thần Võ Đạo, lấy võ dừng chiến, bình tức can qua, từ mâu thuẫn tranh đấu mà tìm đến mục tiêu cuối cùng là tương trợ thống nhất.

Võ lực không phải bạo lực, không vì sát lục mà sát lục, không vì

chiến đấu mà chiến đấu.

Mà là vì nhanh chóng ngăn chặn sát lục và chiến đấu, vì bảo hộ và thủ vệ chúng sinh.

Bất đắc dĩ, không thể không lấy lòng người suy ra mình và người, hóa can qua thành tri kỷ, hợp thiên địa vào một.

Võ giả, hiệp vậy.

Hiệp giả, tín vậy.

Võ giả, tự cường bất tức.

Nếu người người luyện võ, làm lớn mạnh ý chí Võ Đạo.

Người người tự cường bất tức, tiêu trừ nội đấu.

Hồng Hoang, lại sẽ biến thành một cảnh tượng như thế nào.

Đạo Môn, thanh tĩnh vô vi, minh triết bảo thân.

Giữ Hồng Hoang thì thừa, tiến hóa thì không đủ.

Chỉ có Võ Đạo, khai cương tịch thổ, lui có thể thủ Hồng Hoang, tiến có thể làm lớn mạnh thế giới Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm càng thêm minh ngộ.

Hồng Quân có thể kiến lập Huyền Môn, dưới Huyền Môn lại có rất nhiều giáo phái.

Vậy thì y cũng có thể kiến lập Võ Đạo, dưới Võ Đạo cũng có thể có rất nhiều giáo phái.

Trong cõi mờ mịt, Chúc Cửu Âm cảm thấy dường như đã có được một tia thân cận với Thiên Đạo.

Chỉ là, muốn dương danh Võ Đạo, e rằng Hồng Quân sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Võ Đạo, Huyền Môn, sau này sẽ hợp tác hay chiến tranh.

Chúc Cửu Âm không biết.

Nhưng, Võ Đạo, tuyệt đối không sợ chiến tranh.

"Thiên Đạo ở trên, ta chính là Võ Tổ Chúc Cửu Âm!" "Nay cảm chúng sinh ngu muội, nguyện du lịch Hồng Hoang, quảng truyền Võ Đạo." "Bất luận sinh linh, bất luận căn nguyên, thấy núi truyền võ, thấy nước khai đạo." Chúc Cửu Âm cất cao giọng hát.

Tất cả, phát ra từ tận đáy lòng.

Không có dục cầu gì.

Chỉ vì chúng sinh Hồng Hoang mưu cầu một đường sinh cơ.

Vào giờ khắc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy hoàn toàn buông lỏng, cũng hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang.

Thiên Đạo có cảm ứng, chỉ thấy chín tiếng thiên lôi vang lên.

Ngay sau đó, tử khí đông lai chín vạn dặm.

Công Đức ngưng tụ.

"Đinh, phát hiện ba trăm vạn điểm Công Đức Trị, có thể chuyển hóa thành Võ Đạo Trị!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Công Đức Đại Lễ Bao!" "Đinh, nhiệm vụ Võ Đạo đã được phát hành, kiến lập Võ Đạo, thưởng một phần Võ Đạo Đại Lễ Bao!" "Có chấp nhận không?" Tiếng hệ thống vang lên.

Chúc Cửu Âm không khỏi sững sờ, có cảm giác đã được Thiên Đạo công nhận.

Ba trăm vạn Công Đức, ba ngàn vạn Võ Đạo Trị.

Lại còn có Công Đức Đại Lễ Bao, nhiệm vụ Võ Đạo Đại Lễ Bao.

Quả nhiên, Thiên Đạo đang giúp ta!

Tên này cũng đang tiến hóa!

Ngày trước có Ma Đạo chi tranh, Ma Tổ hủy diệt Hồng Hoang để thành Thánh.

Vì thế, Thiên Đạo đã lựa chọn Hồng Quân.

Bây giờ, Võ Đạo chi tranh ư?

Vậy thì, Thiên Đạo sẽ chọn ai, Hồng Quân hay ta?

Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười tà dị.

Thế giới Hồng Hoang ngày càng thú vị rồi.

"Công Đức?" "Một loại sức mạnh thật kỳ diệu?" Các Tổ Vu hiếu kỳ nhìn tất cả những gì đang xảy ra trên người Chúc Cửu Âm.

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm được trời ưu ái.

Tuy không biết Công Đức, Thiên Đạo là gì.

Nhưng, trước mắt Chúc Cửu Âm không những được Bàn Cổ che chở, mà còn được Thiên Đạo che chở.

Về bản năng cảm thấy Công Đức có lợi ích.

Trong nhất thời, các Tổ Vu không khỏi ghen tị.

"Công Đức chi lực?" "Lại là một dị số của Hồng Hoang sao?" "Lần này là ai?" Hồng Quân nhíu mày.

Cảm thấy Thiên Đạo dường như ngày càng xa mình.

Dường như lại trở về cái cảm giác khi Ma Đạo tranh phong.

Tiếp tục như vậy, cho dù có tất cả Tạo Hóa Ngọc Điệp, cũng khó mà thành Thánh.

Không thể do dự nữa.

Hồng Quân trực tiếp chìm vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao chứ.

Trước tiên thành Thánh, sau đó lại Hợp Đạo.

Chỉ cần trở thành Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

Không thể không nói, một lần dị động của Chúc Cửu Âm.

Chương 86

Đã hoàn toàn khiến Hồng Quân hạ quyết tâm.

Phải chứng Đạo Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sau đó mưu cầu Hợp Đạo.

Bất Chu Sơn.

"Huynh trưởng, muội nhất định phải ra ngoài tìm Phu quân!" Nữ Oa nhìn dị tượng thiên địa, ánh mắt lấp lánh.

Bế quan tiềm tu, đủ rồi.

Nỗi nhớ thương của nàng không cách nào áp chế được.

Tiếp theo, nàng phải đi tìm phu.

"Ta cũng nên rời khỏi đây, du lịch Hồng Hoang một phen rồi!" Phục Hy cũng đưa ra quyết định.

Du lịch Hồng Hoang.

Bàn Cổ Thần Điện.

Chúc Cửu Âm nhận nhiệm vụ, lần nữa mở Công Đức Đại Lễ Bao.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Đại Điện!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Thánh Tâm Quyết!" Một loạt âm thanh vang lên.

Khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi càng lúc càng sâu.

Một mùa thu hoạch lớn!

Võ Đạo Đại Điện, kiến trúc tất yếu để kiến lập Võ Đạo.

Điện này, tượng trưng cho uy nghiêm của Võ Đạo.

Hội nghị, tiếp đãi đều có thể tiến hành tại điện này.

Hơn nữa, ngồi trong điện này, có thể tăng thêm uy nghiêm của Chưởng Môn Võ Đạo, có thể động sát tâm ý của sinh linh trong điện.

Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục và Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục, càng không cần nói.

Sự quý giá của chúng, có thể sánh ngang hàng vạn Võ Đạo Trị.

Còn về Thánh Tâm Quyết, một môn thần công hệ Băng.

Có thể khiến người sở hữu trường sinh bất lão, vĩnh bảo thanh xuân, khiến người chết sống lại.

Trong đó cũng bao hàm vài loại chiêu thức công kích quỷ dị, tâm pháp Thánh Tâm Tứ Kiếp.

Có thể nói, tu luyện môn công pháp này, đủ để năng lực hệ Băng phát triển theo kiểu nhảy vọt.

Hơn nữa, trong Thánh Tâm Quyết còn có rất nhiều chiêu thức quỷ dị, uy lực vô cùng.

Như Túng Ý Đăng Tiên Bộ, một bước có thể đạt năm vạn dặm.

Thiên Cung Huyễn Ảnh, có thể tạo ra một mê cung, khiến người ta mê thất trong đó.

Phối hợp với Bá Vân Chưởng của y, càng thần quỷ khó lường.

Còn chưa kể đến Thánh Tâm Tứ Tuyệt trong đó, chỉ cần một ánh mắt có thể giết thần sát Phật.

Không hề do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp tiến vào Võ Đạo Không Gian.

“Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục!” “Đinh, chúc mừng Túc chủ sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục thành công!” “Công pháp hiện tại đã thăng cấp, dung hợp đặc tính và chiêu thức của Thánh Tâm Quyết!” “Mời đặt lại tên.” “Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Quyết!” Chúc Cửu Âm trực tiếp đặt tên.

Sau đó lại lấy ra Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục.

“Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục!” “Đinh, chúc mừng Túc chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Quyết biến dị thành công!” “Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Vân Hóa Vạn Vật!” “Ha ha ha, huynh đệ!” “Chúng ta ra ngoài, du lịch Hồng Hoang!” “Tuyên dương ý chí của Phụ Thần, truyền bá Võ Đạo!” Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Đã có được công đức, đã sản sinh nhân quả với Thiên Đạo.

Cần phải du lịch Hồng Hoang để truyền bá Võ Đạo.

Nhưng đây không phải là chuyện xấu, đối với y cũng là chuyện tốt.

Truyền bá Võ Đạo, cũng là một lần tinh luyện cho Võ Đạo của y.

Hơn nữa, du lịch Hồng Hoang, xem trăm cảnh thế gian, có lợi cho việc cảm ngộ cảnh giới Võ Đạo.

Nói về việc các Tổ Vu tiến vào Hồng Hoang, ba ba hai hai tự mình lập nhóm bắt đầu du lịch Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm cũng ngồi trên lưng Cùng Kỳ, mang theo Cửu Vĩ Hồ, lần nữa lên đường.

Dọc đường đi, thấy núi truyền võ, thấy nước giảng đạo.

Trên đại địa Hồng Hoang, nhanh chóng lưu truyền câu chuyện về Võ Tổ.

“Này, huynh đệ, đợi một chút, đi đâu vậy?” Trên đại địa Hồng Hoang, một nhóm Linh Thú đang di chuyển về một hướng.

Khiến các Tu sĩ khác không kìm được đi theo hỏi.

“Ngươi không biết ư?” Một Linh Thú hỏi.

“Biết gì?” “Hồng Hoang xuất hiện một vị Đại Tiên, danh hiệu là Võ Tổ.” “Vô tư truyền đạo diễn võ cho mọi người, bây giờ các sinh linh đều theo đó mà đột phá rồi.” “Ta muốn đi nghe giảng đạo diễn võ.” “Võ Đạo, trực tiếp vứt bỏ Nguyên Thần Đạo Pháp của ta, khiến ta luyện khí huyết, cường nhục thân!” “Đồ ngốc mới đi nghe!” “Ngu muội!

Võ Đạo có thể dựa vào nhục thân mà tác chiến, thân thể của ngươi chính là vũ khí!” “Nguyên Thần Đạo Pháp, quá dựa dẫm Pháp Bảo, ta đi đâu tìm những Pháp Bảo đó!” “Võ Đạo chính là phúc âm của những Tu sĩ tầng thấp như ta, ta không giống những Đại Năng kia có Tiên Thiên Linh Bảo bẩm sinh!” “Đi thôi đi thôi, đừng nói nhảm với tên này, Võ Đạo chỉ truyền cho người hữu duyên!” “Đúng vậy, chúng ta mau đi nghe Võ Tổ giảng đạo.” “Không biết, Võ Tổ giảng đạo, địa dũng kim tuyền, thiên hoa loạn trụy.” “Một ánh thần quang giáng xuống liền tăng mấy trăm năm công lực.” “Mấy trăm năm thì sao, ta nghe diễn võ có thể tăng mấy vạn năm tu vi đấy!” “Tóm lại một câu, Võ Tổ phi phàm, Võ Tổ cưỡi Hung Thú làm tọa kỵ, khí phách phi phàm!” “Lại lấy Đại La Kim Tiên làm sủng vật, thật kỳ diệu!” Trên đại lục Hồng Hoang, sự tích Võ Tổ truyền bá Võ Đạo được truyền đi rầm rộ.

Chúc Cửu Âm từ Bàn Cổ Thần Điện ra, một đường tùy tâm mà đi.

Du sơn ngoạn thủy, giảng đạo diễn võ, cảm ngộ nhân sinh.

Không biết từ khi nào, phía sau y đã bắt đầu theo sau một nhóm Tu sĩ.

Thậm chí có vô số Tu sĩ không ngừng gia nhập vào đó.

Đương nhiên, cũng có không ít sinh linh vì đột phá mà bị bỏ lại.

Chúc Cửu Âm một đường giảng đạo, thanh thế hạo đại, thuận lợi vô cùng.

Võ Đạo cũng bắt đầu dần dần lưu truyền trong Hồng Hoang.

Trong việc diễn võ giảng đạo lặp đi lặp lại, Chúc Cửu Âm cũng phát hiện ra một lần sơ lý con đường tu luyện của mình.

Một số điều trước kia không rõ cũng trở nên rộng mở.

Giống như lật qua từng ngọn núi cao, nhìn thấy những cảnh đẹp không giống nhau.

Tu vi cũng không biết từ lúc nào đã được nâng cao.

Một ngày, Chúc Cửu Âm ở một đỉnh núi, cảm thấy tâm huyết bất an.

Dường như có chuyện không hay sắp xảy ra.

Cảnh tượng này khiến y không khỏi nhíu mày.

"Thượng Tiên, không biết ngài đang phiền não vì chuyện gì?" Chúc Cửu Âm vừa dừng giảng đạo, liền có Tu sĩ phát hiện sự khác lạ của y, vội vàng mở miệng hỏi.

"Hả?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Giờ khắc này, tâm trạng y đang phiền muộn.

Dù sao, y không phải Nguyên Thần tu sĩ, không cách nào thôi diễn Thiên Cơ.

Không cách nào biết được sự bất an này rốt cuộc là chuyện gì.

Bỗng bị ngắt lời, ngay lập tức không vui.

Trong khoảnh khắc, khí thế hùng dũng bành trướng phát ra.

Mấy chục vạn Tu sĩ gần đó đều quỳ xuống đất run rẩy.

Mạnh quá!

Võ Tổ!

Chỉ cần khí tức thôi đã khiến họ không cách nào phản kháng.

"Thượng Tiên, tiểu nhân chỉ cảm thấy ngài có chuyện phiền lòng." "Ngài bất an thì tiểu nhân cũng bất an, nếu có gì cần tiểu nhân làm." "Xin cứ phân phó, tiểu nhân lên núi đao, xuống biển lửa, vạn tử bất từ!" Tu sĩ cung kính quỳ bái.

Lời nói vừa dứt, các Tu sĩ không khỏi sững sờ.

Nhưng sau đó liền một trận hối hận, đây là lúc có thể giúp Chúc Cửu Âm giải ưu giải nạn.

Tuy khả năng lớn là không giúp được Chúc Cửu Âm, nhưng tấm lòng này, Võ Tổ nhất định sẽ nhận.

Có người đầu óc linh hoạt, vội vàng hô lớn: "Võ Tổ ở trên, nếu có thể làm việc cho Võ Tổ, lên núi đao xuống biển lửa, tại sở bất từ!" Lập tức, các Tu sĩ dù có ngu ngốc đến mấy cũng phản ứng lại.

Đồng loạt quỳ bái: "Nguyện vì Võ Tổ giải ưu giải nạn, lên núi đao xuống biển lửa, phấn thân toái cốt, tại sở bất từ!" Trong nhất thời, trăm vạn người đồng lòng, tiếng của mấy chục vạn Tu sĩ hội tụ lại một chỗ, chấn động màng nhĩ.

Tình cảnh này, trực tiếp chấn động thiên địa.

Vào giờ khắc này, Chúc Cửu Âm không khỏi cảm xúc.

Không biết từ lúc nào, mình đã nhận được sự công nhận của nhiều sinh linh như vậy.

E rằng sau này, cảnh tượng của Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không bằng thế này đi?

Ngọc Kinh Sơn.

Hồng Quân tham ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng lại cảm thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp thiếu sót một điểm.

Thế là liền thôi diễn Thiên Cơ, kết quả lại nhìn thấy cảnh tượng của Chúc Cửu Âm.

"Giảng đạo..." Trong mắt Hồng Quân đột nhiên phát ra một tia sáng.

"Đạo của ta thành rồi!" Hồng Quân hưng phấn.

Đã biết nên làm thế nào để thành Thánh.

Bắt chước Chúc Cửu Âm, quảng truyền Đại Đạo.

Kết nhân quả với chúng sinh Hồng Hoang, có được khí vận.

Trong nhất thời, Hồng Quân đã lĩnh ngộ.

Trong lòng đối với Chúc Cửu Âm, càng thêm cảm thấy thâm bất khả trắc.

Hậu duệ Bàn Cổ, quả nhiên được trời ưu ái.

Đỉnh núi vô danh.

"Đinh, phát hiện Tín Ngưỡng Chi Lực, có thể chuyển hóa thành Võ Đạo Trị." "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Tín Ngưỡng Đại Lễ Bao." Trên đỉnh núi vô danh, Chúc Cửu Âm phát hiện trong tiếng hô vang đồng loạt của các Tu sĩ, cảm thấy một luồng sức mạnh tuôn vào cơ thể mình.

Với những Tu sĩ này, dường như đã thiết lập một loại liên hệ huyền chi hựu huyền.

Cùng lúc đó, tiếng hệ thống vang lên.

Chương 87

"Tín Ngưỡng Chi Lực?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Y cảm nhận kỹ loại sức mạnh này, phát hiện từ trên người chúng sinh phát ra từng sợi tơ trắng tuôn vào cơ thể y.

Quan sát những sợi tơ trắng này, có thể thấy tất cả mọi thứ của những Tu sĩ này.

Bên cạnh một dòng sông, có Tu sĩ đang quỳ bái một pho tượng.

Pho tượng đó chính là hình tượng của Chúc Cửu Âm.

Trong sơn cốc, có Tu sĩ đang nguyện: "Đa tạ Võ Tổ đã giúp ta tu vi tiến thêm một bước!" "Xin Võ Tổ truyền cho ta thêm nhiều Võ Đạo Đại Pháp!" Từng sợi dây trắng, đại diện cho từng sinh linh.

Nhưng không có ngoại lệ, những sinh linh này đều đang cầu nguyện cho y.

"Kẻ tin ta, được vĩnh sinh?" "Tín Ngưỡng Chi Lực?" Chúc Cửu Âm chợt tỉnh ngộ.

Không biết từ lúc nào, y đã trở thành chỗ dựa, tín ngưỡng của mấy chục vạn Tu sĩ Hồng Hoang.

Tín Ngưỡng Chi Lực, cũng thần kỳ vô cùng.

Có thể dùng để nâng cao thực lực, cũng có thể dùng để chuyển hóa Võ Đạo Trị.

"Chẳng trách trong hậu thế, Thánh Nhân bất tử bất diệt, cũng phải tranh đoạt khí vận, truyền bá Đạo Thống!" "Hóa ra, là vì Tín Ngưỡng Chi Lực sao?" Chúc Cửu Âm tự có điều lĩnh ngộ.

Tam Giáo phân tranh, Phật Đạo chi tranh.

Phong Thần Lượng Kiếp, Tây Du Lượng Kiếp.

Rốt cuộc, đều là Thánh Nhân vì để mở rộng Đạo Thống của mình.

Lợi ích của việc mở rộng Đạo Thống?

Đó chính là sẽ có được Tín Ngưỡng Chi Lực không ngừng.

Thần Đạo!

Một từ ngữ xuất hiện trong đầu Chúc Cửu Âm.

Phàm kẻ đắc Đạo bằng Tín Ngưỡng Chi Lực, đều được gọi là Thần Đạo.

Người tu Thần Đạo, dựa vào Tín Ngưỡng Chi Lực mà tu luyện.

Không cần bận tâm đến linh khí Hồng Hoang.

Chỉ cần sinh linh đủ nhiều, có thể chống đỡ đủ thần vị.

Không cần như các Tu sĩ Hồng Hoang hiện tại, hấp thu linh khí thiên địa, khiến Hồng Hoang khô kiệt.

Người đắc Đạo, Tín Ngưỡng Chi Lực có thể tăng thêm khí vận.

Thần Đạo, dường như cũng là một loại phương thức tu luyện.

Nhưng, tu luyện Võ Đạo, ngược lại không cần tu luyện Thần Đạo.

Tín Ngưỡng Chi Lực, chỉ có thể coi là sức mạnh phụ trợ.

Dùng để chuyển hóa Võ Đạo Trị, dùng để tăng thêm khí vận.

Nhưng, cũng chính như vậy.

Có nghĩa là Thần Đạo có thể làm được nhiều việc lớn!

Thậm chí Thần Đạo không giảng cứu căn cốt, tư chất.

Chỉ cần có được đủ tín ngưỡng, tất cả đều có khả năng.

Chẳng trách trong hậu thế, nhiều người vì Tín Ngưỡng Chi Lực

mà phát điên đến vậy.

Chờ đã.

Thần Đạo...

Có lẽ Mười Hai Tổ Vu cũng có thể dùng Thần Đạo để phụ trợ tu luyện...

Đặc biệt là Hậu Thổ...

Chúc Cửu Âm chợt nghĩ ra một khả năng, có lẽ có thể giải quyết nguy cơ của Hậu Thổ.

Một đường sinh cơ, chính là ở trên Thần Đạo.

"Hệ thống, chuyển hóa tín ngưỡng thành Võ Đạo Trị!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được 100 vạn điểm Võ Đạo Trị!" "Hả?" "Một điểm tín ngưỡng chuyển hóa thành một điểm Võ Đạo Trị ư?" Chúc Cửu Âm cạn lời.

Việc chuyển hóa tín ngưỡng này cũng quá kém rồi.

Nhưng, vừa nghĩ lại.

Hiện tại tín đồ ít, giá trị tín ngưỡng tự nhiên cũng ít.

Nếu có một ức tín đồ, chẳng phải sẽ có một ức điểm Võ Đạo Trị sao?

Trăm ức tín đồ, trăm ức Võ Đạo Trị?

Hơn nữa, nếu là hậu thế, thọ mệnh của tín đồ trở nên ngắn ngủi.

Liên tục có tín đồ mới ra đời, chẳng phải có nghĩa là Tín Ngưỡng Chi Lực sẽ không ngừng, Võ Đạo Trị cũng không ngừng sao?

Quả nhiên, Tín Ngưỡng Chi Lực là một thứ tốt.

"Hệ thống, mở Tín Ngưỡng Đại Lễ Bao!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Điêu Tượng!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ

nhận được Nhất Kiếm Cách Thế!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục!" Võ Đạo Điêu Tượng: Có thể hội tụ Tín Ngưỡng Chi Lực của chúng sinh, mỗi cách một khoảng thời gian sẽ ngẫu nhiên thực hiện nguyện vọng của tín đồ.

Người xem Võ Đạo Điêu Tượng, có một tỷ lệ nhất định sẽ đốn ngộ, có được truyền thừa Võ Đạo.

Nhất Kiếm Cách Thế: Một kiếm hoành không âm dương cách, từ đó Cửu Châu không thấy thế.

Kiếm pháp này đạt đến cảnh giới viên mãn, được xưng có uy năng cách đoạn thế giới, là cực hạn nhân đạo, thần quỷ khó lường.

"Võ Đạo Điêu Tượng ư?" "Cũng là một đạo cụ không tồi!" Chúc Cửu Âm quan sát Võ Đạo Điêu Tượng, pho tượng này không khác gì bình thường.

Nhưng, pho tượng có thể hấp thu Tín Ngưỡng Chi Lực và nguyện vọng của tín đồ.

Khi rảnh rỗi có thể hấp thu Tín Ngưỡng Chi Lực, cũng có thể rút ra một số nguyện vọng của tín đồ để thực hiện.

Nó giống như một cây cầu nối giữa y và tín đồ.

Ở kiếp trước, Chúc Cửu Âm từng nghe nói các thần minh ở thế giới phương Tây đều sống nhờ Tín Ngưỡng Chi Lực.

Nếu không có Tín Ngưỡng Chi Lực, thần minh lập tức sẽ vẫn lạc.

Thậm chí, phương Tây nhiều lần xảy ra đại chiến thần minh, vì để tranh đoạt tín ngưỡng.

Thiên Đình phương Đông, đồng dạng cũng ăn Tín Ngưỡng Chi Lực.

Giống như Thổ Địa, Thành Hoàng, Tài Thần.

Người tranh một hơi thở, Phật tranh một nén hương.

Có thể thấy, Tín Ngưỡng Chi Lực, diệu dụng vô cùng.

Đương nhiên, Tín Ngưỡng Chi Lực cũng không phải tất cả mọi người đều thích.

Ví dụ như Phong Thần Chi Chiến, một điển hình của chiến tranh Tín Ngưỡng Thần Đạo.

Nhưng những tiên nhân bị phong thần đó, đều muốn sống muốn chết.

Bởi vì tu tiên giả sùng thượng tự do, trở thành thần của Thiên Đình, liền có thần vị.

Tự nhiên không còn nhiều tự do như vậy.

Đối với Chúc Cửu Âm mà nói, không hề tồn tại ảnh hưởng.

Bởi vì Chúc Cửu Âm không tu chủ đạo Tín Ngưỡng.

Chỉ coi Tín Ngưỡng Chi Lực như một công cụ phụ trợ tu luyện.

Hơn nữa, có Võ Tổ Điêu Tượng, thu thập tín ngưỡng, thực hiện nguyện vọng của tín đồ, đều có thể do Võ Tổ Điêu Tượng hoàn thành.

Hoàn toàn có thể làm chủ không cần nhúng tay.

Chỉ là, tuy đã có được Tín Ngưỡng Chi Lực.

Nhưng sự bất an của Chúc Cửu Âm vẫn không biến mất.

Rốt cuộc là vì sao?

Có lẽ, nên một mình lên đường rồi.

"Hôm nay, sẽ là lần cuối cùng bản tôn diễn võ!" "Sau khi hoàn thành, mọi người đều tự mình trở về tu luyện đi!" Chúc Cửu Âm từ tốn mở miệng.

Giảng đạo đến nay, cũng đã gần như trả đủ nhân quả Thiên Đạo

rồi.

Nhất định phải đi tìm nguyên nhân của sự bất an.

"Võ Tổ, đừng mà!" "Vì sao lại như vậy, chẳng lẽ chúng ta đã làm gì sai sao?" "Mong Võ Tổ từ bi, tiếp tục giáo đạo cho chúng ta!" Các Tu sĩ lập tức hoảng loạn.

Chúc Cửu Âm không diễn võ, họ chưa học đủ.

"Các ngươi không sai." "Bản tôn sẽ dạy phương pháp chế tác thần tượng, sau này các ngươi có thể thờ phụng tại nhà để tu luyện." "Đợi đến sau này, bản tôn kiến lập Võ Đạo, tất cả thần tượng đều sẽ có dị tượng." "Khi đó, các ngươi muốn nhập Võ Đạo, thì hãy tìm ta!" Chúc Cửu Âm cũng không giải thích nhiều.

Trực tiếp nói cho mọi người cách chế tạo thần tượng theo mẫu Võ Đạo Điêu Tượng.

Làm như vậy cũng tiện thu thập tín ngưỡng.

Sau này kiến lập Võ Đạo, càng có thể thông báo cho chúng sinh cùng nhập Võ Đạo.

Làm xong tất cả, Chúc Cửu Âm bắt đầu giảng Võ Đạo.

"Võ giả, phải có tinh thần hiệp nghĩa." "Võ giả, tấn công không phải mục đích, bảo hộ mới là mục đích." "Phàm người tu Võ Đạo, phải tự cường bất tức..." ...Đại địa Hồng Hoang.

Giờ khắc này, một nhóm Tu sĩ khí thế hung hăng, đầy vẻ nanh ác đuổi theo một nữ tử.

"Con tiện nhân đáng chết, không chạy thoát được đâu!" Một Tu sĩ vô kỵ cười nanh ác.

Ánh mắt y nhìn nữ tử kia, đầy vẻ tham lam.

"Nữ Oa, ta khuyên ngươi giao Pháp Bảo ra, có thể sống!" "Bằng

không, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của ngươi!" Lại một Tu sĩ khác lạnh lùng quát.

"Thật ti tiện!" "Bần đạo cứu một mạng, lại lấy oán báo ân!" "Chẳng lẽ không sợ Thiên Khiển ư?" Nữ Oa phẫn nộ.

Nàng ra ngoài tìm Chúc Cửu Âm.

Một thời gian trước, nàng gặp một nhóm Tu sĩ gặp nạn.

Thế là liền ra tay giúp đỡ.

Khi những Tu sĩ đó nhìn thấy Pháp Bảo trong tay Nữ Oa, lòng tham nổi lên.

Chương 88

Giả vờ cảm tạ, trực tiếp ám toán nàng.

Khiến cho bây giờ thực lực của nàng không còn lại bao nhiêu.

Nếu không có Tịnh Thế Thanh Liên che chở, e rằng đã sớm gặp độc thủ.

"Thiên Khiển?" "Ha ha ha, tin Thiên Khiển sao!" "Thế giới Hồng Hoang, thực lực vi tôn!" "Muốn trách thì trách ngươi đã cầm lấy bảo vật không nên cầm!" "Nữ Oa, giao bảo bối ra, có thể sống!" Tu sĩ cầm đầu hung uy vô hạn.

Đó chính là Huyết Đao Lão Tổ Đại La Kim Tiên.

"Lão Tổ, con nhỏ này đúng là một mỹ nhân mà!" "Chúng ta chỉ lấy bảo bối, không phải lỗ sao?" Một Tu sĩ liếm liếm đầu lưỡi.

Trong ánh mắt đó, tràn đầy dâm quang.

Một mỹ nhân như vậy thật khó mà gặp được.

"Vô sỉ!" "Ta có chết, cũng tuyệt đối không để các ngươi đắc chí!" Nữ Oa phẫn nộ.

Tay nàng vung lên, một đạo thần quang trực tiếp giết về phía Tu sĩ.

Chỉ là, ngay sau đó.

Chỉ thấy Huyết Đao Lão Tổ trực tiếp tế ra một thanh đại đao.

Trên đao phát ra vô tận hỏa diễm, Huyết Sát Chi Lực trùng thiên.

Ánh đao lóe lên, trực tiếp chặn lại công kích của Nữ Oa.

"Tiểu nương tử cũng khá bướng bỉnh đấy!" "Chỉ tiếc, tất cả đều

vô ích!" Huyết Đao Lão Tổ cười lạnh.

"Cuộc sống giống như một cuộc cưỡng gian." "Vì đã không thể phản kháng, thì hãy ngoan ngoãn hưởng thụ đi!" "Ta sẽ khiến ngươi dục tiên dục tử a!" Tu sĩ ha ha cười lớn.

Từng bước từng bước đi về phía Nữ Oa.

Lên trời không đường, xuống đất không cửa.

Vào giờ khắc này, Nữ Oa tuyệt vọng.

"Chúc Cửu Âm Đại ca, người đang ở đâu?" "Chẳng lẽ người không cần ta nữa sao?" Khóe mắt Nữ Oa ẩm ướt, trên mặt tràn ngập kinh hãi ai oán.

Nét mặt đó càng lộ rõ sự tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, không thể gặp lại Chúc Cửu Âm nữa.

Sớm biết vậy, không nên cứu những kẻ ác đồ này.

"Sách sách sách, xem ra ngươi vẫn không cam lòng!" "Bản tọa nói cho ngươi biết, hôm nay có kêu nát họng cũng không ai cứu!" "Thiên Vương lão tử cũng không được!" Huyết Đao Lão Tổ cười lạnh.

Nhưng ngay sau đó, một luồng uy áp đáng sợ bao trùm thiên địa.

Giữa thiên địa, trở nên vô cùng u ám, mây đen cuồn cuộn.

"Dám khi dễ nữ nhân của ta, tìm chết!" Một tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp thiên địa.

Một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống.

Chúc Cửu Âm!

Vẫn luôn bất an trong lòng, y đã sớm kết thúc diễn võ.

Không ngờ, thật sự đã tìm ra nguyên nhân!

Nữ Oa, gặp nạn!

Giờ khắc này, trong lòng Chúc Cửu Âm phẫn nộ vô cùng!

Mấy tên khốn này, dám động ý đồ với nữ nhân của y.

Tất cả đều đáng chết!

"Khi phụ nữ nhân của ta, tìm chết!" Chúc Cửu Âm gầm lên như sấm nổ.

Uy áp vô tận bao trùm trời đất.

Ngay lập tức, lôi đình giáng xuống từ trời.

Một tiếng "Oanh long!", Huyết Đao Lão Tổ trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Mọi người nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy một nam tử cưỡi trên một hung thú ngập trời.

Toàn thân hung thú tản ra vô tận hung sát chi khí.

Chỉ đứng đó thôi cũng khiến linh hồn người ta run rẩy.

Đại La Kim Tiên, hung thú Cùng Kỳ!

Chúng tu sĩ không khỏi kinh hãi.

Có người lại lấy hung thú Cùng Kỳ làm tọa kỵ.

Cần biết, Tứ Đại Hung Thú, ác danh vang xa.

Từ xưa đến nay, chưa từng có ai thu phục được.

Hiện tại, hung thú Cùng Kỳ đã nhận chủ.

Ánh mắt nhìn về phía Chúc Cửu Âm, chỉ cảm thấy Chúc Cửu Âm bá đạo uy mãnh.

Cưỡi Cùng Kỳ, mặt trời cháy rực trên không cũng không sánh bằng phong thái của hắn.

Thậm chí, trên người hắn còn tản ra một cỗ uy áp nồng hậu.

Sự bá đạo đó càng khiến người ta phải ngưỡng vọng.

Tựa hồ, tôn quý không thể với tới.

Thật cường đại!

Chỉ riêng việc Chúc Cửu Âm cưỡi Cùng Kỳ đã khiến một số tu sĩ kinh hồn bạt vía.

"Phu quân!" Nữ Oa nhìn Chúc Cửu Âm, chỉ cảm thấy lòng chua xót.

Khi Chúc Cửu Âm hạ xuống, nàng không nhịn được lao tới.

Ôm chầm lấy Chúc Cửu Âm, nước mắt chảy dài.

Vừa rồi, nàng thật sự nghĩ sẽ không bao giờ gặp lại Chúc Cửu Âm nữa.

"Đừng khóc, ta không phải đã trở lại rồi sao?" Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt Nữ Oa.

Ánh mắt hắn nhìn về phía chúng tu sĩ, nhu tình lập tức bị sát ý thay thế.

Khí thế bá tuyệt vô song tản ra từ trên người hắn.

Trong khoảnh khắc, bị ánh mắt Chúc Cửu Âm nhìn vào, Huyết Đao Lão Tổ chỉ cảm thấy vô cùng ác ý.

Thậm chí, cảm giác thân thể đang run rẩy.

Tựa hồ bị mãnh thú Hồng Hoang theo dõi, toàn thân từ lỗ chân lông đến tế bào đều bị đè ép.

Khiến hai chân hắn không khỏi mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Thậm chí, cả người hắn bất cứ lúc nào cũng có thể ngã quỵ xuống đất.

Khoảnh khắc đó, Huyết Đao Lão Tổ chỉ cảm thấy vô cùng khủng

bố.

Trước một cỗ khí tức, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé.

“Làm sao có thể có một quái vật kinh khủng đến vậy!” Huyết Đao Lão Tổ mặt đầy kinh hoàng, run lẩy bẩy.

Một ánh mắt thôi đã khiến hắn suýt chút nữa tê liệt.

Thậm chí, ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Người đàn ông trước mắt này, cường đại đến mức nào.

Dám có ý đồ với nữ nhân của hắn.

Khoảnh khắc đó, Huyết Đao Lão Tổ không khỏi cười khổ.

Muốn bỏ chạy, nhưng hai chân lại không cử động được.

Muốn đầu hàng, quỳ bái.

Nhưng toàn thân lại không nghe theo điều khiển.

Nỗi sợ hãi không thể kiềm chế trong lòng, không ngừng công kích linh hồn.

Thậm chí, hắn còn cảm thấy hạ thân hơi mát lạnh.

Bị dọa đến tè ra quần rồi.

Gia hỏa này rốt cuộc là ai?

“Lão đại, làm sao bây giờ?” “Có muốn diệt hắn không?” Một tu sĩ tuy cảm thấy kinh khủng, nhưng vẫn hỏi Huyết Đao Lão Tổ.

Dù sao, chỉ có mình Huyết Đao Lão Tổ bị Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm.

Chỉ có mình hắn là người chịu trận.

“Cổ đông.” Huyết Đao Lão Tổ nghe vậy toàn thân run rẩy, thậm chí không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt.

“Bốp!” Không biết là do sợ hãi hay phẫn nộ, Huyết Đao Lão Tổ liền tát một cái vào mặt tiểu đệ.

Thậm chí, hắn hận không thể một chưởng đánh chết tiểu đệ.

Mẹ kiếp!

Gặp phải người kinh khủng như vậy, chỉ một ánh mắt đã khiến hắn suýt chết.

Tìm phiền phức, chê chết chưa đủ nhanh sao?

Tên tiểu đệ kia càng mặt mũi mờ mịt.

Sai rồi sao?

Bị ăn một cái tát?

Huyết Đao Lão Tổ điên rồi à?

“Lão đại, không phải tè ra quần rồi đấy chứ?” Một tu sĩ cảm thấy có một mùi lạ.

Khi ngửi thấy mùi và nhìn tới, chỉ thấy hạ thân Huyết Đao Lão Tổ đang nhỏ nước.

“Không thể nào chứ?” “Lão đại mà tè ra quần, nhìn nhầm rồi sao!” Các tu sĩ từng người một nhìn về phía Huyết Đao Lão Tổ.

Chương 89

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

"Mẹ nó!" Lão đại vô địch trong mắt mình, lại tè ra quần rồi sao?

Chuyện gì thế này?

Khoảnh khắc đó, Huyết Đao Lão Tổ chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Cả đời hắn, chưa từng nhục nhã đến vậy.

Thậm chí, hắn chưa động thủ, chỉ bằng một ánh mắt đã dọa hắn tè ra quần.

"Các hạ, rốt cuộc là ai?" Sau một lúc lâu, Huyết Đao Lão Tổ cuối cùng cũng trấn tĩnh lại.

Không nhịn được kinh hãi trong lòng mà hỏi.

"Đồ sâu kiến ngươi không có tư cách biết danh hiệu của bản tôn!" "Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội, quỳ xuống!" "Hướng Nữ Oa xin lỗi!" Chúc Cửu Âm lạnh lùng nói.

Huyết Đao Lão Tổ, phải chết!

Chỉ là, dám khiến nữ nhân của hắn khóc.

Tuyệt đối không thể để hắn chết dễ dàng như vậy.

"Hừ, gia hỏa này đang lảm nhảm cái gì thế?" "Dám bắt lão đại quỳ xuống!" "Tưởng mình là cái thá gì!" "Lão đại, hạ lệnh đi, chém hắn!" Các tu sĩ liên tục cười lạnh.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Một tiếng "Bốp!".

Chúng tu sĩ nhìn thấy Huyết Đao Lão Tổ không hề do dự, trực tiếp quỳ xuống.

"Lão đại...." Chúng tu sĩ không thể tin vào mắt mình.

Lão đại của họ, lại quỳ xuống vô điều kiện?

Chẳng lẽ...

Các tu sĩ chợt nảy sinh một ý niệm bất an.

Khi nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Bị ánh mắt Chúc Cửu Âm quét qua.

Lập tức, các tu sĩ kinh khủng.

Một ánh mắt như vậy, khinh miệt, bá đạo.

Cảm giác toàn thân run rẩy, tựa hồ linh hồn cũng sắp bị kéo ra.

"Bốp!

Bốp!

Bốp!" Từng tu sĩ một cảm thấy khủng bố mà quỳ xuống.

Từ trước đến nay chưa từng gặp phải người kinh khủng như vậy.

Khoảnh khắc đó, bọn họ cuối cùng cũng hiểu vì sao Huyết Đao Lão Tổ lại kinh khủng đến mức đó.

Thậm chí bị dọa tè ra quần.

Bởi vì, Chúc Cửu Âm.

Thật sự quá đáng sợ!

Trên thế giới lại có một tồn tại cường đại như vậy, chỉ một ánh mắt thôi đã chấn nhiếp toàn bộ bọn họ.

Gia hỏa này, không phải người!

Là một vị thần chí cao vô thượng.

“Xin lỗi, ta không nên khi phụ Nữ Oa đạo hữu!” “Xin Tiên trưởng đại nhân độ lượng, tha thứ cho ta!” Huyết Đao Lão Tổ trực tiếp xin lỗi.

“Tự đoạn một cánh tay!” Chúc Cửu Âm lạnh lùng nói.

“Hả?” Huyết Đao Lão Tổ ngẩn ra.

Tưởng mình nghe nhầm rồi.

Không phải đã xin lỗi và cầu xin tha thứ rồi sao?

Sao đột nhiên lại phải tự đoạn một cánh tay.

Chỉ là, hắn chưa kịp phản ứng, đã thấy một nhân ảnh xuất hiện trước mặt.

Nhân ảnh đó tản ra vô tận bá khí.

“Tiên trưởng....” Huyết Đao Lão Tổ kinh hô, chỉ là khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn thấy Chúc Cửu Âm nhấc chân.

“Phanh!” Huyết Đao Lão Tổ bị một cước đá văng, giây tiếp theo, Chúc Cửu Âm một cước giẫm lên mặt hắn.

Giống như giẫm một con sâu kiến vậy, trực tiếp giẫm mặt hắn xuống đất.

Khiến Huyết Đao Lão Tổ nhục nhã vô cùng.

Hoành hành Hồng Hoang bao nhiêu năm, bao giờ từng chịu vũ nhục như vậy.

Chỉ là, chưa kịp phản ứng.

Chúc Cửu Âm điểm tay, trực tiếp chém đứt hai cánh tay hắn.

“A!” Huyết Đao Lão Tổ thống khổ thét lên thảm thiết.

Hắn phát hiện một cỗ sức mạnh kỳ dị đang xé toạc nhục thể hắn,

loại vết thương này, không thể chữa lành.

“Bản tôn không nghe bất kỳ sự do dự nào.” “Tiếp theo, tự đoạn hai chân!” Chúc Cửu Âm nhấc chân, vẻ mặt phong khinh vân đạm.

Tựa hồ Huyết Đao Lão Tổ không phải sâu kiến, căn bản không đáng nhắc tới.

“Ta, đoạn!” Huyết Đao Lão Tổ nghiến răng, trực tiếp tự đoạn hai chân.

Lần này, dứt khoát quả quyết.

Trực tiếp biến hắn thành người côn.

Nếu tự mình động thủ, còn có thể khôi phục.

Chúc Cửu Âm động thủ, thật sự không còn đường lui rồi.

“Tiên trưởng, ta có thể cút đi chưa?” Huyết Đao Lão Tổ không nhịn được hỏi.

“Cút?” “Dám đắc tội nữ nhân của ta, chết không có chỗ chôn!” Chúc Cửu Âm nhấc một chân.

“Phanh!” Huyết Đao Lão Tổ trực tiếp bị đá văng vào giữa đám tu sĩ.

“Chơi ta!” Huyết Đao Lão Tổ phẫn nộ.

Đã đoạn hai tay, đoạn hai chân.

Chúc Cửu Âm vẫn không tha?

“Chơi thì sao?” “Thử mà kêu đi, có kêu khan cả cổ cũng chẳng ai dám cứu!” Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Tâm niệm vừa động, Đại Tà Vương trong tay hắn hiện ra.

Lập tức, vô tận oán khí hoành hành, hung khí tung hoành.

Duy chỉ có Huyết Đao Lão Tổ, mặt đầy nhục nhã.

Những lời vừa nãy hắn nói với Nữ Oa, giờ bị trả lại nguyên vẹn.

Chỉ là, đối mặt với sự bá đạo của Chúc Cửu Âm.

Hắn thậm chí không còn chút chỗ trống nào để phản kháng.

"Ta hận!" Huyết Đao Lão Tổ gào thét.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy đao quang lóe lên.

Huyết Đao Lão Tổ và ánh mắt chúng tu sĩ đều rơi vào trạng thái ngây dại.

Thân thể hắn không ngừng co giật, tựa hồ đang trải qua một kiếp nạn kinh khủng.

"Hãy luân hồi trong vô tận ác mộng đi!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Thu đao.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên vang lên chín tiếng kinh lôi.

Khí tường thụy bao trùm trời đất.

"Bần đạo Hồng Quân, nay đã thành Thánh!" "Một ngàn năm sau, Tử Tiêu Cung mở giảng, phàm những ai hữu duyên, đều có thể đến nghe giảng!" Thế giới Hồng Hoang, thiên lôi vang chín tiếng.

Tử khí từ Đông kéo dài hàng vạn dặm.

Là quy cách thành Thánh.

Lời của Hồng Quân theo gió truyền khắp Hồng Hoang.

Uy nghiêm bao trùm trời đất.

Trong khoảnh khắc, chúng sinh Hồng Hoang đều cảm thấy một cỗ kính sợ không tên.

Thi nhau quỳ rạp xuống đất, quỳ lạy: "Hồng Quân Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm cũng cảm nhận được uy nghiêm vô hạn.

“Cuối cùng cũng thành Thánh rồi sao?” “Chỉ là, ý chí Thánh Nhân, so với ý chí Bàn Cổ, còn kém xa!” Chúc Cửu Âm ngạo nghễ đứng thẳng.

Đầu gối hắn tuyệt đối sẽ không quỳ xuống!

Vu Tộc, chiến trời chiến đất, chỉ quỳ Bàn Cổ.

Kẻ khác, mặc kệ Thiên Đạo, Thánh Nhân.

Tuyệt đối không quỳ.

Thậm chí, một cỗ đấu chí kinh thiên dâng trào từ người Chúc Cửu Âm.

Nhiệt huyết đang sôi trào.

Tựa hồ, muốn một trận chiến với Hồng Quân!

Chỉ là, khí tức Hồng Quân đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chương 90

Cả Hồng Hoang lập tức sôi sục.

Thánh Nhân giảng đạo!

Trong khoảnh khắc, tất cả sinh linh đều bắt đầu hướng về Hỗn Độn.

Muốn đi tìm Tử Tiêu Cung.

Nghe Thánh Nhân giảng đạo.

"Phu quân, Hồng Quân Thánh Nhân, chàng quen biết sao?" Nữ Oa nhìn Chúc Cửu Âm, không nhịn được hỏi.

"Quen biết, lão ta còn nợ ta hai cái nhân tình đấy!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Vậy thiếp có nên đi nghe đạo không?" Nữ Oa hỏi.

Hiện tại tu hành của nàng đã tiến vào bình cảnh.

Nếu có Thánh Nhân giảng đạo, có lẽ có thể tăng cường thực lực.

Như vậy, cũng sẽ không xảy ra chuyện như hôm nay.

Trở nên mạnh hơn.

Nữ Oa chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này.

"Đi, đương nhiên phải đi!" "Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang, ta đương nhiên phải đi chúc mừng một phen!" "Vả lại, Tử Tiêu Cung có một trường đại cơ duyên!" "Vì sao không đi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt cười.

Tử Tiêu Cung, có một vị trí dành cho Nữ Oa.

Thậm chí, sau ba lần giảng đạo kết thúc, Hồng Quân sẽ truyền

Hồng Mông Tử Khí cho Nữ Oa.

Nữ Oa, một trong những Thánh Nhân thiên định!

Chỉ là, lần này.

Chúc Cửu Âm lại không muốn Nữ Oa bái Hồng Quân làm sư.

Mà muốn Nữ Oa gia nhập Võ Đạo.

Nếu Nữ Oa thành Thánh, đó sẽ là sức mạnh của Võ Đạo.

Nhưng kết quả cụ thể ra sao, cần phải đến Tử Tiêu Cung.

Dù sao, nó liên quan đến Thánh Đạo của Nữ Oa.

Không thể qua loa được.

Ngoài ra, Tam Thiên Tu Sĩ Tử Tiêu Cung.

Tam Thiên Tu Sĩ là nhóm người mạnh nhất Hồng Hoang.

Lần này đi, đương nhiên phải nói cho chúng sinh Hồng Hoang biết.

Vu Tộc, mới là Bàn Cổ chính tông...

Hư Không Hỗn Độn.

Vốn dĩ tịch tĩnh vô nhân.

Nhưng theo việc Hồng Quân thành Thánh, Hư Không Hỗn Độn trở nên vô cùng náo nhiệt.

Thánh Nhân giảng đạo, chúng tu sĩ Hồng Hoang đều muốn đến xem một lần.

Chỉ là, khi đến Hư Không Hỗn Độn.

Mọi người mới phát hiện, cái gọi là hữu duyên, cũng cần thực lực.

Bởi vì, Hư Không Hỗn Độn, địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Không có thực lực, không có chí bảo.

Một khi tiến vào trong đó, liền tan thành tro bụi.

Chỉ là, chúng sinh chỉ coi đó là cửa ải khảo hạch đầu tiên của Thánh Nhân.

Kẻ trước kế nghiệp kẻ sau, người sau tụ tập thành đoàn cùng tiến lên.

Tử Tiêu Cung, đạo tràng của Hồng Quân Thánh Nhân.

Tọa lạc trong Hư Không Hỗn Độn.

Phía trước Tử Tiêu Cung, có một Hỗn Độn Thiên Hà.

Trong Thiên Hà, Hỗn Độn Chi Thủy khiến vạn vật không thể nổi lên.

Trên Thiên Hà, Hỗn Độn Cự Phong bao trùm, xé trời nứt đất.

Bên trong, so với những nơi khác của Hư Không Hỗn Độn, càng nguy hiểm và cuồng bạo hơn.

Thời gian ngàn năm tiếp cận, cuối cùng có ba tu sĩ đến được Hỗn Độn Thiên Hà.

"Huynh trưởng, xem ta đứng đầu!" "Chỉ cần vượt qua sông này, có thể đến Tử Tiêu Cung!" "Xem ra Hỗn Độn Thiên Hà chính là khảo nghiệm cuối cùng!" Nguyên Thủy nhìn Hỗn Độn Thiên Hà trước mắt, ánh mắt lấp lánh.

"Có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của huynh trưởng ở đây, vượt qua Thiên Hà dễ như trở bàn tay!" Thông Thiên mắt không nhìn thấy gì khác.

Suốt đường đi, hắn đều dựa vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Những kiếp nạn của tu sĩ bình thường, đối với hắn mà nói, trực tiếp coi như không thấy.

“Bản thân ta đã nghĩ mình đủ nhanh rồi!” “Không ngờ lại có người nhanh hơn ta!” “Bần đạo Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, không biết ba vị đạo hữu xưng hô thế nào?” Lúc này, lại có hai đạo nhân bay tới.

Một đạo nhân mặc hồng bào, mặt đầy nhiệt tình.

Một người khác trung hậu, mặt đầy phúc thái.

Trên đầu hắn đội một kiện pháp bảo.

Pháp bảo đó giống như một cuốn sách, nhưng vầng sáng màu vàng trên đó lại trực tiếp bao bọc lấy hai người.

Chính là Địa Thư!

Hai đạo nhân đó, chính là Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

Hồng Quân đắc đạo, các đại năng Hồng Hoang mới liên tiếp xuất hiện.

“Ra là Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đạo hữu.” “Chúng ta là Bàn Cổ Tam Thanh, bần đạo Nguyên Thủy, huynh trưởng ta là Lão Tử, tam đệ là Thông Thiên!” Nguyên Thủy ôn văn hữu lễ.

Chắp tay hành lễ với Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử.

“Ra là Tam Thanh đạo hữu!” “Thảo nào có thể là nhóm người đầu tiên đến ngoài Tử Tiêu Cung.” “Không hổ là Bàn Cổ chính tông, lợi hại lợi hại!” Hồng Vân không nhịn được khen ngợi.

Trong ánh mắt hắn lộ ra một tia kính phục.

Bàn Cổ, là tồn tại khai thiên tích địa Hồng Hoang.

Tam Thanh là Bàn Cổ chính tông, đương nhiên đáng được kính trọng.

“Bàn Cổ chính tông?” “Ồ, còn có Vu Tộc nữa sao?” Lúc này, lại một thanh âm vang lên.

Chỉ thấy Phục Hy phá tan Hỗn Độn, bước đi lớn.

Có pháp bảo Chúc Cửu Âm tặng, tốc độ của Phục Hy cũng cực nhanh.

Sau Phục Hy, lại một tiếng chim hót.

Côn Bằng xuất hiện!

Có thể nói, các đại năng Hồng Hoang liên tiếp xuất hiện.

Thời gian không chênh lệch quá nhiều.

Chỉ trong chốc lát, bên bờ Thiên Hà đã tụ tập hơn mười tu sĩ.

"Vu Tộc?" "Không quen biết!" Thông Thiên nói nhanh nói thẳng.

Hắn quả thật không quen biết Vu Tộc.

"Vậy Bàn Cổ chính tông, ta còn tưởng ngươi biết muội phu ta chứ!" Phục Hy nhún vai.

Bàn Cổ chính tông, chỉ biết đến danh tiếng của Chúc Cửu Âm và Vu Tộc.

"Tam Thanh chúng ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, đương nhiên là Bàn Cổ chính tông." "Nếu trên đời còn có sinh linh khác là Bàn Cổ chính tông, chắc chắn là treo đầu dê bán thịt chó không nghi ngờ gì!" Nguyên Thủy giọng nói băng lãnh.

Bàn Cổ chính tông, đó là xưng hào của hắn từ trước đến nay.

"Ba vị đạo hữu là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành!" "Thật là căn nguyên tốt, cơ duyên tốt!" "Đáng được một tiếng Bàn Cổ chính tông!" "Bần đạo Đế Tuấn, bái kiến chư vị đạo hữu!" Lại một thanh âm vang lên.

Chỉ thấy Đế Tuấn và Thái Nhất cùng đến.

Đằng sau là một đám Yêu Tộc.

Cái Đông Hoàng Chung sáng chói trên đầu hắn càng thu hút sự chú ý của chúng tu sĩ.

"Tiên Thiên Chí Bảo!" "Hai vị chính là Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất!" Hồng Vân chắp tay.

Đế Tuấn và Thái Nhất, trong một thời gian ngắn tại Hồng Hoang đã tạo nên danh tiếng lẫy lừng.

Dù sao, Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung, đứng trên đầu thì liền bất bại.

Nay, một hơi dẫn theo hàng trăm tu sĩ Yêu Tộc đến Tử Tiêu Cung.

Thật sự là không tầm thường!

"Hừ, Tiên Thiên Chí Bảo thì sao!" "Ta còn có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo đây!" Nguyên Thủy không vui.

Đế Tuấn và Thái Nhất vừa xuất hiện đã cướp đi sự chú ý của Tam Thanh.

"Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!" "Không hổ là Bàn Cổ chính tông!" Chúng tu sĩ không khỏi kinh hô.

Cần biết, phần lớn người trên tay ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có.

Hiện tại, lại xuất hiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Lại còn là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!

Bàn Cổ chính tông, quả nhiên không tầm thường.

"Bàn Cổ chính tông?" "Chẳng lẽ ngoài Thập Nhị Tổ Vu chúng ta ra, trên Hồng Hoang đại địa còn có huynh đệ của ta?" Lúc này, một thanh âm nóng nảy vang lên.

Chỉ thấy Chúc Dung và Cộng Công bước tới.

Trong Hỗn Độn, bọn họ không sử dụng bất kỳ pháp bảo nào.

Chỉ dựa vào nhục thân, coi thường dòng chảy hỗn loạn.

Chương 91

Lời vừa dứt, chúng tu sĩ lại một lần nữa kinh hãi.

Nói vậy, lại có Bàn Cổ chính tông xuất hiện?

Vậy thì, rốt cuộc ai mới là Bàn Cổ chính tông?

Trong Hỗn Độn, địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Bên trong không có linh khí bổ sung, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ bị Hỗn Độn thôn phệ.

Có thể nói, Hư Không Hỗn Độn, vô cùng nguy hiểm.

Nhưng giờ khắc này, chúng tu sĩ lại nhìn thấy gì?

Có hai tu sĩ dựa vào sức mạnh nhục thân mà du hành trong Hỗn Độn.

Phải có nhục thân cường đại đến mức nào?

Đơn giản là pháp bảo hình người đang du hành trong Hỗn Độn.

"Hai vị đạo hữu bản sự thật lớn!" "Bần đạo Hồng Vân, không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?" Hồng Vân tự làm quen, thấy Tổ Vu thần kỳ như vậy, tự nhiên không nhịn được tiến lên làm quen.

"Ngô là Hỏa Chi Tổ Vu, Chúc Dung!" "Ngô là Thủy Chi Tổ Vu, Cộng Công!" "Chúng ta là hậu duệ Bàn Cổ, vừa rồi ai nói là Bàn Cổ chính tông?" "Để ta xem, huynh đệ của ta đang ở đâu!" Chúc Dung ha ha cười lớn.

Lời nói giữa chừng, vô cùng nhiệt tình.

Chẳng lẽ có hậu duệ của Phụ Thần Bàn Cổ rải rác trên Hồng Hoang?

Nếu vậy, không phải bọn họ sẽ có thêm một số huynh đệ sao?

Chỉ là, lời vừa dứt, chúng tu sĩ lại mang vẻ mặt xem kịch hay.

"Lại có kịch hay xem rồi, vừa nãy có người nói là Bàn Cổ chính tông." "Bây giờ lại có người mạo ra là hậu duệ Bàn Cổ." "Bàn Cổ Đại Thần rốt cuộc có bao nhiêu hậu duệ?

Chẳng lẽ lại nở rộ khắp nơi sao!" "Lời này không đúng rồi!

Chúng sinh Hồng Hoang, bao nhiêu người có quan hệ với Bàn Cổ Đại Thần, có lẽ có người muốn ké chút tiếng tăm đó mà!" "Ý ngươi là có người giả mạo?" "Ta thì không nói vậy, chỉ là Bàn Cổ chính tông mà, khẳng định thực lực phi phàm." "Ta thấy Chúc Dung và Cộng Công, chỉ bằng nhục thân đã có thể du hành Hồng Hoang, chắc hẳn là Bàn Cổ chính tông!" "Vậy Tam Thanh là hàng giả sao?" Chúng tu sĩ người nói một câu, kẻ nói một câu.

Chỉ có sắc mặt Tam Thanh âm trầm.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông, từ trước đến nay chỉ có mình họ.

"Hừ, Tam Thanh chúng ta là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, tuyệt đối không có huynh đệ như vậy!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng.

Nếu không mở miệng, danh tiếng sẽ bị cướp mất.

"Ra là nguyên thần Phụ Thần hóa thành, còn ta là tinh huyết Bàn Cổ hóa thành!

Chúng ta đích xác là huynh đệ!" "Không biết ba vị huynh đệ xưng hô thế nào?" Chúc Dung ha ha cười lớn.

Vui mừng vì tìm được huynh đệ.

"Bần đạo Thông Thiên, bái kiến Chúc Dung, Cộng Công đạo hữu!" Thông Thiên chắp tay.

Chỉ là lời vừa dứt, lại thấy Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, "Thông Thiên, không phải ai cũng có thể trở thành huynh đệ của chúng ta!" "Bàn Cổ chính tông, từ trước đến nay chỉ có Tam Thanh chúng ta!" Không thể không nói, dục vọng kiểm soát của Nguyên Thủy cực kỳ mạnh.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông, có Tam Thanh là đủ rồi.

Hắn là nguyên thần hóa thành.

Tinh huyết hóa sinh, thứ đồ chơi gì?

Nguyên Thủy cực kỳ coi trọng căn nguyên, căn bản không coi trọng các Tổ Vu.

"Lời đó có ý gì?" "Khinh thường Vu Tộc chúng ta sao?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, ánh mắt lập tức trở nên bất thiện.

Mặt nóng dán vào mông lạnh của người khác sao?

Tổ Vu sùng bái Bàn Cổ, vì thế có thể dung nạp tất cả những gì liên quan đến Bàn Cổ.

Nhưng, việc chiếm đoạt danh hiệu Bàn Cổ chính tông, còn muốn loại trừ bọn họ ra ngoài.

Không thể nhẫn nhịn!

"Hừ, chỉ là hai kẻ man rợ thôi!" "Làm sao có thể so sánh với Tam Thanh chúng ta được!" Nguyên Thủy vẻ mặt khinh thường.

Thông Thiên cũng rơi vào trầm mặc, còn Lão Tử, từ đầu đến cuối đều giữ vẻ mặt thanh tịnh vô vi.

Chỉ là, trầm mặc tức là ngầm đồng ý thái độ của Nguyên Thủy.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông, có Tam Thanh là đủ.

"Thật là một gia hỏa cuồng vọng!" "Huynh đệ Lão Tử không chê,

ngược lại lại tự ra vẻ ta đây!" "Cần biết, ra vẻ ta đây sẽ bị trời đánh!" Chúc Dung cười lạnh không thôi, trên người bắt đầu bốc cháy liệt diễm hùng hùng.

Tựa hồ chỉ cần một lời không hợp là sẽ khai chiến.

"Thân là hậu duệ Phụ Thần, điều này không ai có thể thay đổi." "Nếu đã không muốn chung đường với chúng ta, vậy thì, đừng có mượn danh hiệu Bàn Cổ chính tông!" Cộng Công giọng trầm thấp.

Chỉ là, trong ánh mắt hắn cũng tản ra sự bất thiện.

Tổ Vu, từ trước đến nay đều là những tồn tại kiêu ngạo.

Không ai có thể vũ nhục.

Nguyên Thủy liên tục phủ nhận thân phận của bọn họ, không nghi ngờ gì đang châm ngòi ngọn lửa phẫn nộ.

"Theo ta thấy, không bằng đánh một trận đi!" "Thân là Bàn Cổ chính tông, thực lực cực mạnh!" "Ai thắng, danh hiệu đương nhiên thuộc về người đó!" "Dù sao, kẻ yếu cũng không thể đại diện cho Bàn Cổ, phải không?" Lúc này, thanh âm của Đế Tuấn vang lên.

Trong ánh mắt hắn, tràn đầy vẻ hí hước.

Bàn Cổ chính tông?

Một danh hiệu lớn lao.

Chỉ là, người tôn quý nhất thế giới này nên thuộc về Đế Tuấn ta!

Tam Thanh và Tổ Vu trước mắt, nhìn qua đều rất mạnh.

Đế Tuấn không ngại châm ngọc một phen, để bọn họ tự tàn sát.

"Đúng là vậy!" "Thế giới Hồng Hoang, thực lực vi tôn!" "Thân là hậu duệ Bàn Cổ, thực lực định cử thế vô song!" "Đánh một trận chẳng phải sẽ biết kết quả sao!" Các tu sĩ Yêu Tộc nhao nhao hưởng

ứng.

Trong khoảnh khắc đó, bầu không khí giữa Tam Thanh và Chúc Dung, Cộng Công trở nên quỷ dị.

Các tu sĩ khác cũng im lặng nhìn Tam Thanh và Chúc Dung, Cộng Công.

Lại có kịch hay xem rồi!

Đương nhiên sẽ không đi quấy rầy.

Dù sao, đây là tranh chấp danh hiệu.

Đối với tu sĩ Hồng Hoang mà nói, danh hiệu là thể diện.

Danh hiệu đại diện cho Bàn Cổ, sẽ mang đến tất cả vinh quang to lớn.

"Đừng nói ta không cho cơ hội!" "Cứ lên cả đi!" "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi biết ai mới là Bàn Cổ chính tông!" Nguyên Thủy ngoắc ngoắc ngón tay.

Danh hiệu Bàn Cổ chính tông, hắn muốn định đoạt rồi.

"Tìm chết!" Chúc Dung nổi giận, bước chân đạp mạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp nhảy vọt lên, nắm đấm mang theo liệt diễm hùng hùng, phá tan Hỗn Độn.

Trực tiếp giáng xuống Nguyên Thủy.

"Hừ, đồ man rợ, quả nhiên không sai!" Nguyên Thủy cười lạnh.

Chiến đấu giữa tu sĩ Hồng Hoang, lại dùng nắm đấm kiểu này thật nực cười.

Nội tình quá kém rồi!

Đối mặt với công kích của Chúc Dung, Nguyên Thủy trực tiếp tế xuất một đạo ấn ký.

Pháp bảo tản ra thần quang, chính là Sơ Cấp Tiên Thiên Linh Bảo không nghi ngờ gì.

Hiện nay, Hồng Quân chưa giảng đạo, chúng sinh Hồng Hoang phần lớn không có pháp bảo.

Ngay cả Sơ Cấp Tiên Thiên Linh Bảo, cũng hiển lộ vô cùng trân quý.

Chỉ là, khi pháp bảo và nắm đấm của Chúc Dung va chạm.

"Phanh!" Chúc Dung một quyền giáng xuống, pháp bảo của Nguyên Thủy trực tiếp bị đánh bay ra xa.

"Sao có thể!" Nguyên Thủy kinh hãi.

Nắm đấm của Chúc Dung, mạnh hơn Tiên Thiên Linh Bảo sao?

"Thật là nhục thân đáng sợ!" "Dùng sức mạnh nhục thân cứng rắn chống lại Tiên Thiên Linh Bảo, quả nhiên, chỉ có Bàn Cổ chính tông mới có thể làm được!" Các tu sĩ lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Ánh mắt bọn họ nhìn Chúc Dung đầy kinh diễm, và ngưỡng mộ.

Có nhục thân cường đại như vậy, có pháp bảo hay không cũng không còn quan trọng nữa.

"Hừ!" "Chẳng phải chỉ đánh bay một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cấp thấp thôi sao!" "Chẳng lẽ ngươi nghĩ, nội tình của ta chỉ đến mức này?" Thông Thiên đứng ra, tế xuất pháp bảo chặn đứng công kích của Chúc Cửu Âm.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Lão Tử cũng bắt đầu tản ra thần quang.

"Một người không được, muốn ba người cùng lên sao?" "Lấy nhiều hiếp ít sao?" Cộng Công đi tới bên cạnh Chúc Dung, vai kề vai.

Vu Tộc, tuyệt đối không sợ chiến.

“Tam Thanh chúng ta là nhất thể, bất luận là hai người, một đám người!” “Chúng ta đều là ba người hợp thành một thể!” “Lại nói gì đến lấy nhiều hiếp ít!” Lão Tử đạm mạc nói.

Chỉ là, lời hắn nói lại rất rõ ràng.

Ba người liên thủ, Chúc Dung làm sao?

“Ha ha ha!” “Tốt lắm một cái Tam Thanh nhất thể, Thập Nhị Tổ Vu chúng ta cũng là nhất thể!” “Theo lời ngươi nói, Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu chúng ta giao thủ một phen sao?” Lúc này, một tiếng cười lớn sảng khoái vang lên.

Chúng tu sĩ nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy trong Hỗn Độn, lại một đám đại hán khôi ngô bước tới.

Những đại hán này, thân hình khôi ngô, toàn thân tản ra hung sát chi khí.

Khí lưu Hỗn Độn, trong mắt bọn họ, dường như không có gì cả.

Khí tức của bọn họ, giống hệt Chúc Dung, Cộng Công.

Dùng sức mạnh nhục thân phá tan Hỗn Độn!

Tồn tại cường đại như vậy, không chỉ có hai người sao?

Mười một người?

Chúng tu sĩ kinh khủng.

Chương 92

Nội tình đáng sợ đến mức nào!

Bây giờ, thật sự có kịch hay xem rồi!

Trong Hỗn Độn, Đế Giang và các Tổ Vu khác phá tan Hỗn Độn mà đến.

Chín đạo thân ảnh uy nghi như ma thần, bá tuyệt thiên hạ.

Khí lưu Hỗn Độn trong mắt bọn họ, dường như không tồn tại.

Nhục thân, gần như bất hủ.

Các tu sĩ bên bờ Hỗn Độn Thiên Hà, nhìn thấy cảnh này đều ngây người.

"Thật mạnh, chỉ bằng sức mạnh nhục thân mà phá tan Hỗn Độn để đi lại!" "Vốn dĩ tưởng rằng những tồn tại như vậy chỉ có Chúc Dung, Cộng Công hai người đã là không tầm thường rồi!" "Không ngờ, lại có cả một đám!" "Thế giới này điên rồi sao?

Vu Tộc, sao lại cường đại đến vậy?" "Quả nhiên, đây mới thật sự là Bàn Cổ chính tông!" Chúng tu sĩ vẻ mặt chấn kinh.

Mười một Tổ Vu, đều cường đại vô cùng.

Thậm chí khí tức của bất kỳ ai trong số họ, cũng có thể trấn áp họ.

Nội tình của hậu duệ Bàn Cổ sao?

"Vu Tộc!" Sắc mặt Đế Tuấn tái nhợt.

Hắn cảm thấy, Vu Tộc sẽ trở thành trở ngại lớn nhất để hắn xưng bá Hồng Hoang.

Mười một Vu Tộc hoành hành trong Hỗn Độn, nhục thân của họ

đủ để khiến đa số tu sĩ bó tay vô sách.

"Đại ca, huynh đệ đến cả rồi!" "Xem ra còn thiếu Nhị ca!" Chúc Dung ha ha cười một tiếng, sảng khoái vô cùng.

Tam Thanh không phải kiêu ngạo sao, vậy để bọn họ dạy dỗ cách làm người.

"Nhị ca chưa đến sao?" "Hoặc có lẽ, Nhị ca sẽ không đến đâu!" "Dù sao, Nhị ca đã sáng tạo Võ Đạo, đã có đạo của riêng mình!" "Đúng vậy, nếu không phải Nhị ca liên tục khoa trương Nguyên Thần Đạo Pháp lợi hại đến mức nào, ta cũng lười đi xem làm gì!" Các Tổ Vu người nói một câu, kẻ nói một câu.

Nếu không phải Chúc Cửu Âm liên tục ca ngợi Nguyên Thần Đạo Pháp, bọn họ thật sự sẽ không đến nghe Hồng Quân giảng đạo.

Dù sao, không có Nguyên Thần, không tu đạo pháp.

Nhưng hiện tại có Võ Đạo hộ thân.

"Lời cũ nói, tạm thời gác sang một bên!" "Vừa rồi, ai muốn giao chiến với Tổ Vu ta!" "Hả?" "..." "..." Đế Giang uy nghiêm vô hạn, bá đạo vô song.

Ánh mắt hắn quét qua chúng tu sĩ, lập tức dọa cho chúng tu sĩ liên tục lùi về sau.

Đùa à, đó là mười một tồn tại nhục thân vô địch.

Đi chiến đấu với loại quái vật như vậy, không phải tìm chết sao?

Cuối cùng, ánh mắt Đế Giang dừng lại trên Tam Thanh.

"Không sai, là ta!" "Tam Thanh chúng ta là nhất thể, bất luận có bao nhiêu người!" "Tam Thanh chúng ta đều tiếp nhận!" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng.

Thập Nhị Tổ Vu đích xác mạnh, thậm chí khí tức đó khiến hắn

cảm giác run rẩy.

Xét về thực lực, Thập Nhị Tổ Vu đích xác trên Tam Thanh.

Chỉ tiếc là, thế giới này ngoài thực lực, còn có pháp bảo.

Tam Thanh có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đứng trên đầu thì liền vô địch!

"Gan lớn thật!" "Chỉ là, sai lầm lớn nhất là các ngươi không nên khiêu khích ta!" "Vài người cùng lên đi!" Đế Giang ra hiệu cho Chúc Dung và vài Tổ Vu khác xuất thủ.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy liệt hỏa phần thiêu Hỗn Độn, nước Thiên Hà trực tiếp bị Cộng Công dẫn ra.

Thậm chí, Hỗn Độn hư không sinh ra lôi điện.

Chúc Dung, Cộng Công, Cường Lương dẫn đầu xuất thủ.

Tam Thanh có ba người, Tổ Vu tính tình kiêu ngạo, cũng chỉ xuất ba người.

"Thần Đoạt Thất Không!" "Thần Thủy Quyết!" "Lôi Điện Kích!" Ba người mang theo cái thế vĩ lực, với công thế hủy thiên diệt địa trực tiếp lao về phía Tam Thanh.

"Các ngươi chỉ dựa vào sức mạnh nhục thân, không biết Nguyên Thần Đạo Pháp!" "Hôm nay, lão phu sẽ cho các ngươi xem thủ đoạn của Tam Thanh chúng ta!" Lão Tử trên đầu phù hiện một tòa bảo tháp.

Bất kể công kích của ba đại Tổ Vu, hắn hồn nhiên không sợ.

"Oanh!" Công kích của ba người Chúc Dung giáng xuống bảo tháp, trong khoảnh khắc, chỉ thấy từng đạo huyền hoàng chi khí như thác nước đổ xuống, bao bọc lấy Tam Thanh.

Công thế của họ trực tiếp bị bảo tháp ngăn chặn.

“Chậc chậc chậc, dựa vào sức mạnh nhục thân mà muốn phá tan công kích của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!” “Đơn giản là si tâm vọng tưởng!” Nguyên Thủy vẻ mặt khinh thường.

Cần biết, đó là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Bảo vật này do huyền hoàng chi khí sinh ra, ngưng kết thành một tòa cửu tầng linh lung bảo tháp.

Lại còn hấp thu công dụng khai thiên tích địa của Bàn Cổ, có thể coi là đệ nhất phòng ngự chí bảo.

Tòa tháp này treo trên đầu, liền đứng ở vị trí bất bại.

“Không qua không phải là bất kính sao!” “Để ta cũng thử một chiêu xem sao!” Thông Thiên trực tiếp tế xuất một thanh trường kiếm.

Chỉ thấy kiếm quang lóe lên, trường kiếm bay ra khỏi bảo tháp trực tiếp sát hướng Chúc Dung.

Chỉ là, Chúc Dung không hề động.

Hắn giơ tay một quyền.

“Oanh!” Trường kiếm trực tiếp bị đánh bay ra xa.

Thậm chí, một tiếng “Rắc!”, chúng tu sĩ nghe thấy tiếng vỡ vụn giòn tan.

“Mẹ kiếp!” “Một quyền đánh nát Tiên Thiên Linh Bảo sao?” “Vu Tộc là quái vật à?

Hậu duệ Bàn Cổ kinh khủng đến mức này sao!” “Hừ, có lợi hại đến đâu cũng vậy, không thể phá vỡ phòng ngự của Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!” “Ta thấy, Tam Thanh mới là Bàn Cổ chính tông!” Chúng tu sĩ nghị luận xôn xao.

Tổ Vu đại chiến với Tam Thanh, Tổ Vu không thể phá vỡ phòng ngự pháp bảo của Tam Thanh.

Nhưng Tam Thanh cũng không thể làm tổn thương Tổ Vu chút nào.

Trong khoảnh khắc, chúng tu sĩ đều phân vân.

Có người cho rằng Tổ Vu mạnh hơn, dù sao sức mạnh nhục thân là không thể cản phá.

Có người cho rằng Tam Thanh mạnh hơn, vì Tam Thanh sở hữu Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

"Lùi lại!" "Để ta!" Đế Giang lên tiếng.

Cấp bậc pháp bảo, đối với hắn mà nói, không có khái niệm.

Chỉ là, Chúc Dung phá không được phòng ngự, chẳng lẽ những người khác cũng không phá được sao?

Không hề do dự, Đế Giang xuất thủ.

Chỉ thấy hắn hít sâu, hút khí nhả khí.

Kèm theo hơi thở của hắn, nuốt thổ.

Bên cạnh hắn hình thành một cỗ cuồng phong tàn phá.

Thân thể và cơ bắp của hắn cũng theo hơi thở mà lên xuống.

Giữa những lần co rút kịch liệt, chấn động khiến Hỗn Độn nứt ra.

Một cỗ tiếng nổ như sấm trầm ùn ùn đè ép về bốn phía.

Khoảnh khắc đó, chúng tu sĩ chỉ cảm thấy vô cùng khó chịu.

"Thật mạnh!" Một ý niệm hiện lên trong đầu mọi người.

Đế Giang chưa xuất thủ, thanh thế đã kinh thiên động địa.

Và hoàn toàn không phải tồn tại cùng cấp bậc.

Tam Thanh có chống đỡ được không?

Dưới ánh mắt kinh hãi, Đế Giang xuất quyền.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy quyền xuất bạo như sấm, thế như biển, nặng như núi.

Chỉ trong chớp mắt, Đế Giang đã tung ra hàng vạn quyền.

Trong khoảnh khắc, quyền ảnh trực tiếp bao trùm Tam Thanh.

Quyền phong kinh khủng thậm chí hình thành một cỗ âm thanh hủy diệt khó có thể tưởng tượng.

Hỗn Độn trực tiếp bị phá tan.

Có thể nói, Đế Giang quyền sau tiếp quyền trước, một hơi ào ạt.

Phát huy quyền cực hư không đến cực hạn.

"Phanh!

Phanh!

Phanh!" Vô số quyền ảnh giáng xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, kích đãng vô số gợn sóng.

Chỉ là, mặc cho nắm đấm của Đế Giang như cuồng phong bão vũ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vẫn bất động.

"Chậc chậc chậc!" "Nắm đấm của hắn sao?" "Đánh thêm một vạn năm nữa, cũng khó mà làm tổn thương ta một li nào a!" Nguyên Thủy thở phào một hơi dài.

Nắm đấm của Đế Giang thật đáng sợ.

Chỉ tiếc là, cuối cùng vẫn không bằng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

"Chẳng qua là dựa vào uy lực pháp bảo!" "Có bản sự thì ra đây!" Chúc Dung nổi giận.

Bộ dạng của Nguyên Thủy, thật quá đáng đánh.

"Có bản sự thì vào đi!" "Ta đứng ở trong này!" "Có thể cùng lên!"

“Nếu có thể đánh động ta một li, ta sẽ thừa nhận danh hiệu Bàn Cổ chính tông!” “Nếu không động được, thì cút đi!” “Bàn Cổ chính tông, chỉ có một!” “Đó là Tam Thanh chúng ta!” Nguyên Thủy khiêu khích Thập Nhị Tổ Vu.

Trong lòng, hắn tính toán cực nhanh.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đủ để bảo hộ hắn chu toàn.

Nhưng hắn cũng không có pháp bảo để làm Tổ Vu bị thương, chỉ có thể dùng kích tướng pháp.

Phát huy ưu thế của mình.

“Hừ, thật giảo hoạt!” Đế Tuấn lộ ra một tia khinh thường, đương nhiên nhìn ra được kế của Nguyên Thủy.

Gia hỏa này, tâm tư quá âm trầm.

Chương 93

Không, Đế Tuấn tuy nhìn thấu, nhưng không lên tiếng.

Tam Thanh và Tổ Vu, đều không liên quan đến hắn.

Không có gì cần thiết phải đắc tội Tam Thanh.

"Tên gia hỏa này, rụt đầu rùa sao!" "Thật khiến người ta tức giận a!" Chúc Dung không nhịn được mắng chửi.

"Không phải bần đạo xem thường, có thể cùng lên!" Nguyên Thủy kiêu ngạo đến cực điểm.

Trong lòng lộ ra một tia đắc ý.

Tổ Vu, một đám gia hỏa não toàn cơ bắp, làm sao đấu với hắn?

Thậm chí, hắn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, ung dung tự đắc.

Khiến Tổ Vu phẫn nộ vô cùng.

"Tam Thanh cỏn con, tìm chết!" Chúng Tổ Vu phẫn nộ.

Nhưng đúng lúc này, lại một thanh âm sảng khoái vang lên.

"Các vị huynh đệ của ta, có chuyện gì mà lại giận dữ như vậy?" Quả nhiên là Chúc Cửu Âm.

"Các vị huynh đệ, có chuyện gì mà lại giận dữ như vậy?" Một thanh âm hào mại, sảng khoái vang lên.

Mọi người nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy trong Hỗn Độn, một người cưỡi Cùng Kỳ.

Trong lòng hắn, ngồi một nữ tử có dung nhan tuyệt thế.

Nam tử bá đạo tuấn lãng, tôn quý vô song.

Nữ tử ôn nhu khả nhân, dung nhan tuyệt thế.

Điều khiến người ta càng cảm thấy đáng sợ hơn là tọa kỵ dưới thân hắn, một trong Tứ Đại Hung Thú Cùng Kỳ.

Lại nói, Cùng Kỳ là Đại La Kim Tiên, thực lực còn cao hơn con người.

Lấy Đại La Kim Tiên Cùng Kỳ làm tọa kỵ.

Thật bá đạo, thần khí.

Trong khoảnh khắc, chúng tu sĩ không khỏi cảm thấy chua chát.

"Nhị ca!" "Nhị đệ!" Ánh mắt chúng Tổ Vu sáng bừng.

Chúc Cửu Âm.

"Lại có Tổ Vu sao?" "Thập Nhị Tổ Vu, bây giờ đã tề tựu cả rồi?" "Nội tình thật đáng sợ!" "Chỉ làm ra vẻ, không phá vỡ được Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Tam Thanh đâu!" Chúng tu sĩ kinh hãi, ngưỡng mộ, chấn kinh, lại có chút chua xót.

Sắc mặt Tam Thanh cũng càng thêm trầm trọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được, Chúc Cửu Âm so với các Tổ Vu trước đó, hoàn toàn khác biệt.

"Bần đạo Lão Tử, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Lão Tử chậm rãi mở miệng.

Cảnh này, khiến Nguyên Thủy và Thông Thiên không khỏi kinh ngạc.

Người huynh trưởng của họ, bọn họ biết rõ.

Thanh tịnh vô vi, nhưng thực tế lại kiêu ngạo đến cực điểm.

Từ trước đến nay, chưa từng chủ động nói chuyện với ai.

Nhưng bây giờ, lại chủ động hỏi tên Chúc Cửu Âm.

Không nghi ngờ gì, huynh trưởng của họ rất coi trọng Chúc Cửu

Âm.

“Hừ, Nhị ca của ta là Chúc Cửu Âm!” Chúc Dung cười lạnh.

“Chúc Cửu Âm!” “Võ Tổ!” Không ít tu sĩ kinh hô.

Từng nghe danh hiệu Võ Tổ Chúc Cửu Âm.

Những năm gần đây, trong Hồng Hoang có một đại năng, thấy núi giảng đạo, thấy nước truyền võ.

Danh tiếng vang dội ở khu vực trung bộ.

“Võ Tổ, gia hỏa này có tiếng tăm gì sao?” Có tu sĩ không hiểu.

“Đồ ngốc, gia hỏa này là nhân vật tồn tại từ thời kỳ Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc!” “Ngay cả bảo khố của Kỳ Lân Tộc cũng dám cướp!” “E rằng lão tổ tông Tam Tộc đứng trước mặt hắn, cũng không dám làm càn!” Côn Bằng không nhịn được nói.

Hắn rụt rụt cổ lại.

Người khác không nhận ra Chúc Cửu Âm, lẽ nào hắn lại không nhận ra?

Kinh ngạc vì Cùng Kỳ làm tọa kỵ sao?

Bọn ngốc này, e rằng không biết tọa kỵ chân chính của Chúc Cửu Âm là một con rồng.

Chúc Long, một trong Tứ Tổ Long Tộc.

Nhìn Chúc Cửu Âm, Côn Bằng nhớ lại cảnh mình bị Chúc Cửu Âm cướp bóc ngày xưa.

Nếu không bị Chúc Cửu Âm cướp, bây giờ làm sao hắn lại trắng tay, ngay cả một kiện bảo vật ra hồn cũng không có.

Chỉ là, trong lòng hắn kiêng kỵ Chúc Cửu Âm, nhưng Côn Bằng lại không dám có oán hận.

Không thể đắc tội người đó.

“Kháo, gia hỏa này mạnh quá!” “Vậy Tam Thanh chẳng phải sẽ gặp họa sao?” Chúng tu sĩ vẻ mặt chấn kinh nhìn Chúc Cửu Âm.

Sắc mặt Tổ Vu nghe vậy càng thêm đắc ý.

“Nhị ca, người có muốn vì bọn ta mà tranh một hơi không!” “Tên gia hỏa đó dựa vào Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo mà chèn ép bọn ta!” Huyền Minh kéo tay Chúc Cửu Âm nũng nịu nói.

“Hả?” “Trên thế giới này, lại có kẻ ngu ngốc dám chèn ép Tổ Vu ta sao?” Ánh mắt Chúc Cửu Âm trở nên bất thiện.

Tổ Vu vì sao lại phẫn nộ.

Hóa ra có chuyện như vậy.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tam Thanh, trở nên cực kỳ bất thiện.

Trong thần thoại, Tam Thanh thân là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, nhưng lại không ít lần hãm hại Vu Tộc.

Suy cho cùng, Tam Thanh cũng là hạng bạc tình bạc nghĩa.

Nay, dựa vào một kiện Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp mà vũ nhục Vu Tộc, đơn giản là không biết điều.

Hắn không ngại dạy dỗ Tam Thanh cách làm người.

Khoảnh khắc đó, Tam Thanh chỉ cảm thấy linh hồn chịu trọng kích.

Một ánh mắt như vậy sao?

Bá đạo, lăng lệ.

Trước một ánh mắt đó, tựa hồ vạn vật thế giới đều là sâu kiến.

Ngay cả Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thể.

Tam Thanh cũng không khỏi cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Chúc Cửu Âm và các Tổ Vu trước đó, tuyệt đối không phải tồn tại cùng đẳng cấp.

Gia hỏa này, thật mạnh.

"Ra là Chúc Cửu Âm đạo hữu." "Nhị đệ ta Nguyên Thủy, tâm thẳng khẩu nhanh, vừa rồi chỉ là hiểu lầm thôi!" "Tuyệt không phải Tam Thanh chúng ta coi thường Tổ Vu!" Lão Tử chậm rãi mở miệng.

"Huynh trưởng!" Nguyên Thủy ngẩn ra.

Tâm thẳng khẩu nhanh.

Không phải nên gán cho Thông Thiên sao?

Ý Lão Tử là sao?

Cầu hòa?

Chúng ta còn có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo mà!

"Im miệng!" "Không mau xin lỗi chư vị Tổ Vu!" Lão Tử hừ lạnh.

Cảnh này, Nguyên Thủy hoàn toàn mờ mịt.

Lão Tử nhận thua rồi sao?

Chỉ là, Nguyên Thủy cũng cực kỳ coi trọng thể diện.

Nếu trước mặt chúng sinh thiên hạ mà xin lỗi Tổ Vu.

Chẳng phải sẽ nói rõ Tam Thanh không bằng Tổ Vu sao?

Vậy danh hiệu Bàn Cổ chính tông đó, còn cần nữa không?

"Huynh trưởng, chúng ta còn có Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!" "Dù có mạnh đến đâu, cũng không thể phá vỡ phòng ngự pháp bảo!" "Chẳng lẽ, chúng ta phải tự nhận kém hơn sao?" Nguyên Thủy bất mãn nói.

Nếu có Tiên Thiên Chí Bảo thì tốt rồi.

Căn bản không cần nhìn sắc mặt người khác.

"Xin lỗi!" Lão Tử không hề lay động.

"Được rồi, xin lỗi miễn đi!" "Vu Tộc chúng ta cũng không phải người nhỏ mọn!~" "Nếu mạnh hơn ta, đừng vũ nhục ta!" "Giết ta, cũng không sao!" "Thế giới Hồng Hoang, vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé!" "Chỉ là, nếu thực lực không bằng người, lại dám mở miệng nói lời không phải!" "Vậy thì tự tìm đường chết!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Xin lỗi?

Xin lỗi có tác dụng thì đã gọi cảnh sát rồi.

Đã Tam Thanh dám chèn ép Vu Tộc, hôm nay hắn sẽ cho bọn họ biết vì sao hoa lại hồng.

"Đinh, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã phát hành!" "Nhiệm vụ lựa chọn 1: Giáo dục Tam Thanh, tuyên dương uy nghiêm Võ Đạo, ban thưởng Đao Long Chi Nhãn!" "Nhiệm vụ lựa chọn 2: Hòa giải Tam Thanh, lấy hòa làm đẹp, ban thưởng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục." "Xin hãy lựa chọn!" "Lựa chọn 1!" Chúc Cửu Âm không hề do dự, trực tiếp lựa chọn Đao Long Chi Nhãn.

Đó là cực chí của đao, cũng là cảnh giới cao nhất của đao giả.

Kích hoạt Đao Long Chi Nhãn, thực lực có thể tăng gấp đôi!

Hơn nữa, Vu Tộc, từ trước đến nay không có lấy hòa làm đẹp.

Chỉ có chiến!

Chỉ có dùng nắm đấm của mình, khiến kẻ địch cầu hòa!

"Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Đao Long Chi Nhãn!" "Chúc Cửu Âm đạo hữu, chẳng lẽ thật sự không thể hòa giải?" "Bần

đạo có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo hộ thân, bảo vật này đủ để Tam Thanh chúng ta đứng ở vị trí bất bại!" Lão Tử lại lần nữa mở miệng.

Chương 94

"Không hay rồi!" "Bản tôn đã bóp nát Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng Tiên Thiên Chí Bảo thì chưa thử!" "Hôm nay đã gặp, lẽ nào lại không thử thủ đoạn sao!" "Vả lại, chuyện này, liên quan đến ai là Bàn Cổ chính tông!" "Tổ Vu chúng ta, vì vinh quang của Phụ Thần, lẽ nào có thể lùi bước!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ khí thế kinh khủng từ trên người hắn tản ra.

Đao Long Chi Nhãn!

Trong nháy mắt, hai mắt Chúc Cửu Âm biến thành màu vàng kim.

Trên người, cuồng phong, vân vụ bao phủ!

Hỗn Độn trực tiếp bị phá tan!

"Trước tiên ăn của lão tử một quyền đã!" Chúc Cửu Âm xuất thủ, như phong như ma!

"Trước tiên ăn của lão tử một quyền đã!" Chúc Cửu Âm như phong như ma.

Quyền xuất như thiểm điện.

Hắn cũng không nói phí lời, trực tiếp vung quyền!

Trong khoảnh khắc, quyền kình hùng dũng bành trướng, như núi lửa phun trào, bạo liệt đến cực điểm.

Một quyền xuất ra, trấn áp vạn vật, thiên hạ đều kinh hãi.

Bất kể là vì nhiệm vụ, vì vinh quang của Vu Tộc.

Một trận chiến, không thể tránh khỏi.

“Thật mạnh!” “Chỉ một quyền tùy tay, có thể hủy thiên diệt địa!” “Thực lực của Võ Tổ?

Chiến đấu trước đó, đơn giản là đùa giỡn!” “Một quyền này, có chống đỡ được không?” Chúng tu sĩ kinh khủng, kinh hãi.

Phát hiện thực lực của Chúc Cửu Âm, quả thật đã cường đại đến cực điểm.

Chỉ tùy tiện vung quyền, đã khiến bọn họ sản sinh một cảm giác không thể ngăn cản.

“Nhị ca quả nhiên mạnh!” Chúc Dung hưng phấn.

“Dù thực lực của ta có tinh tiến, vẫn không thể theo kịp bước chân của Nhị đệ!” Đế Giang thở dài một tiếng.

Hắn cho rằng mình đã tiến bộ thần tốc.

Nhưng khoảng cách với Chúc Cửu Âm, vẫn không nhìn thấy giới hạn.

Cùng là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, vì sao Chúc Cửu Âm lại mạnh đến vậy?

Dưới vạn chúng chú mục, Chúc Cửu Âm một quyền giáng xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lập tức, một cỗ lực lượng kinh khủng kích động về bốn phía.

Địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Khí kình kinh khủng như sóng thần cuồn cuộn quét ra bốn phía.

Thậm chí, ngay cả chúng tu sĩ cũng không khỏi lùi lại.

Duy chỉ có một ý niệm lóe lên trong đầu.

Thật mạnh!

Chỉ dư ba thôi, đã kinh thế hãi tục.

Vậy thì, Tam Thanh có chống đỡ được không?

Đợi đến khi gió yên sóng lặng, chúng tu sĩ nhìn về phía Tam Thanh.

Chỉ thấy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, vẫn tản ra thần quang.

Huyền hoàng chi khí như thác nước đổ xuống, Tam Thanh ở bên trong hoàn toàn không hề hấn.

"Vô dụng thôi!" "Đây là Tiên Thiên Chí Bảo!

Có thể nói, trên thế giới này, không còn một bảo vật nào có phòng ngự mạnh hơn Linh Lung Bảo Tháp nữa!" "Cũng vậy thôi, không phá được phòng ngự!" Nguyên Thủy ha ha cười lớn.

Chúc Cửu Âm không muốn hắn xin lỗi sao?

Không phải cũng đang đánh rùa đó sao?

Muốn phá phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nằm mơ đi!

"Quả nhiên, Tiên Thiên Chí Bảo không thể cản phá!" "Ngay cả Võ Thần cũng đành chịu!" "Thực lực tu luyện có mạnh đến đâu, cũng không bằng căn nguyên sinh ra đã tốt a!" "Có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo bẩm sinh, e rằng Thánh Nhân cũng không sợ hãi!" Chúng tu sĩ nghị luận xôn xao.

Đối với Tam Thanh chỉ có sự ngưỡng mộ vô tận.

Kẻ khác còn chưa có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có.

"Nhị ca!" Chúc Dung lộ ra vẻ lo lắng.

"Đừng vội!" "Kịch hay mới vừa bắt đầu thôi!" Chúc Cửu Âm cười toe toét.

Phòng ngự của Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo càng mạnh, Chúc Cửu Âm càng muốn bóp nát nó!

Trong khoảnh khắc, chiến ý của Chúc Cửu Âm càng bành trướng.

"Bản tôn đã bóp nát Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Âm thanh mỹ diệu đó đến nay vẫn khó quên!" "Pháp bảo, hôm nay, ta sẽ hao hết!" Chúc Cửu Âm cười toe toét.

Chỉ là lời vừa dứt, chúng tu sĩ càng kinh hãi.

"Ta không nghe nhầm đấy chứ?

Gia hỏa này không nói khoác lác chứ?" "Bóp nát Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" "Không, ta cũng nghe thấy." "Bóp nát Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!" "Gia hỏa này điên rồi sao?

Chẳng lẽ luyện hóa pháp bảo không thơm sao?" "Nói khoác ai mà chẳng nói được, nếu không làm được, thì thật nực cười!" Chúng tu sĩ hít ngược một hơi khí lạnh.

Nghe lời Chúc Cửu Âm nói cảm giác bất khả tư nghị.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a, luyện hóa làm pháp bảo không thơm sao?

Tùy tiện bóp nát?

Đơn giản là bạo điển thiên vật.

Chỉ là, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo và Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lại hoàn toàn khác nhau.

Vừa rồi một kích của Chúc Cửu Âm vô hiệu.

Chẳng lẽ, hắn còn có thủ đoạn mạnh hơn?

Dưới vạn chúng chú mục.

Chúc Cửu Âm đột nhiên giơ cao cánh tay phải.

“Phanh!” Một tiếng tim đập mạnh mẽ vang lên.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm tựa hồ hóa thành một trái tim khổng lồ giữa trời đất.

Kèm theo tiếng tim đập của hắn, chúng tu sĩ chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng áp lực.

“Oanh!” Một cỗ khí huyết chi lực cường đại từ cánh tay phải của Chúc Cửu Âm tản ra.

Huyết quang xông thẳng lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới vạn chúng chú mục.

Mọi người phát hiện cánh tay của Chúc Cửu Âm trực tiếp bành trướng, gân xanh nổi lên.

Thậm chí, trên đó có ấn ký Kỳ Lân phù hiện.

Một cỗ khí tức cổ phác, hung sát từ cánh tay phải của Chúc Cửu Âm tản ra.

Chính là Kỳ Lân Tí!

“Tiếp theo, đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu chết chưa?” Chúc Cửu Âm tà mị cười một tiếng.

“Đạo hữu nếu đã cố chấp muốn chiến, chúng ta chỉ đành phụng bồi!” Lão Tử thôi động Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lúc này, trong lòng hắn vô cùng uất ức.

Sớm biết sẽ gặp loại biến thái như Chúc Cửu Âm này.

Ngày xưa Tổ Vu và họ nhận huynh đệ, trực tiếp nhận không phải tốt hơn sao.

Như vậy, ba người sẽ có thêm một đám huynh đệ.

Chứ không như bây giờ, có thêm mười hai kẻ địch.

Khoảnh khắc đó, Lão Tử không khỏi vẻ mặt u oán trừng Nguyên Thủy một cái.

Nếu không phải Nguyên Thủy, làm sao lại thành ra bộ dạng này.

Chỉ là, tuy trong lòng bất mãn với Nguyên Thủy.

Nhưng đối mặt với Chúc Cửu Âm khí thế bức người, Lão Tử cũng chỉ đành dốc toàn lực.

"Vậy thì nhận chiêu đi!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Tổ Vu chi khu, bản thân đã có cường độ của Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Kỳ Lân Tí biến dị trên Tổ Vu chi khu, chính là đã đạt đến uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ, Tam Thanh, chính là công cụ nhân.

Không hề do dự.

Chúc Cửu Âm bước chân đạp mạnh, Túng Ý Đăng Tiên Bộ!

Trong nháy mắt, từ trong Hỗn Độn xuất hiện trước mặt Tam Thanh.

Giơ tay!

Liệt diễm hùng hùng từ Kỳ Lân Tí xông thẳng lên trời.

Một quyền trấn áp vạn vật!

"Oanh!" Khi Kỳ Lân Tí giáng xuống Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lập tức, tiếng chấn động kinh khủng vang vọng trong Hỗn Độn.

Lão Tử chỉ cảm thấy lồng ngực trầm xuống.

Cả người không nhịn được lùi lại vài bước.

Nguyên Thủy và Thông Thiên càng thê thảm hơn.

Ngay cả khi có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo che chở.

Chương 95

Nhưng dư lực phản chấn đó, cũng khiến Tam Thanh khó chịu dị thường.

Có thể nói, một quyền đó, khiến sắc mặt Tam Thanh đều đại biến.

"Gia hỏa này, là quái vật sao?" "Dùng nắm đấm lay động Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo sao?" Thông Thiên vẻ mặt chấn kinh.

Thậm chí, cảm thấy sức mạnh của Chúc Cửu Âm sắp xuyên phá pháp bảo giáng xuống người hắn.

Đã chọc phải một quái vật kinh khủng như vậy.

Lại nói, liên tục bị Tổ Vu công kích, hào vô thủ chi lực.

Nói cho dễ nghe, phòng ngự vô địch.

Nhưng cứ mãi bị người ta đánh, không cần thể diện sao?

"Nam nhân, quyền ác thì quyền ác!" "Các ngươi hãy tiếp cho tốt!" Chúc Cửu Âm giơ tay, một cỗ tuyệt thế vĩ lực từ trên người hắn tản ra.

"Oanh!" Lại một quyền giáng xuống.

Chỉ một quyền này, thanh thế càng hãi hùng hơn.

Hiệu quả Liên Kích phát động!

Mỗi lần công kích, đều sẽ tăng 1% uy lực!

Có thể nói, công kích của Chúc Cửu Âm, quyền sau mạnh hơn quyền trước.

Trong khoảnh khắc, quyền ảnh khắp trời trực tiếp bao trùm Tam Thanh.

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy sảng khoái vô cùng.

Lâu rồi chưa từng vung quyền sảng khoái như vậy.

Trong nháy mắt, trong mắt Tam Thanh tràn ngập quyền ảnh, quyền kình.

Tuy Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đã chặn đứng công kích của Chúc Cửu Âm.

Nhưng dư lực phản chấn đó, khiến họ không dễ chịu chút nào.

Thậm chí, Lão Tử cảm thấy pháp lực của mình căn bản không thể ngự Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Nếu tiếp tục bị Chúc Cửu Âm đánh xuống, thật sự sẽ chết!

"Phốc xuy!" Một ngụm máu tươi từ miệng Lão Tử phun ra.

Chủ nhân của pháp bảo này là người chịu trận đầu tiên.

"Nhị đệ, Tam đệ giúp ta!" Lão Tử kinh khủng.

Công kích của Chúc Cửu Âm quá cuồng bạo.

Pháp bảo sẽ không bị phá, nhưng hắn không chống đỡ nổi.

"Tam Thanh nhất thể!" "Đồng khí quy nguyên!" Nguyên Thủy và Thông Thiên không dám có chút lơ là nào.

Vội vàng truyền pháp lực của mình vào cơ thể Lão Tử.

Khiến thần quang Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sáng rực, có pháp lực của Nguyên Thủy và Thông Thiên bổ sung.

Uy lực pháp bảo càng mạnh.

"Tam Thanh nhất thể sao?" "Thú vị!" "Chỉ là, có thể đỡ được bao nhiêu quyền của bản tôn đây!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, bá đạo đến cực điểm.

Khoảnh khắc tiếp theo, trực tiếp hiển hóa Tổ Vu Chân Thân.

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, quả nhiên cường đại.

Chỉ là, hắn còn mạnh hơn!

Trong nháy mắt, Tổ Vu Chân Thân cao năm mươi vạn trượng tung hoành thiên địa.

Cự quyền, giáng xuống!

Một quyền, diệt thế.

"Một quyền diệt thế!" Chúc Cửu Âm hóa thành Tổ Vu Chân Thân, Tổ Vu Chân Thân cao năm mươi vạn trượng đó, tung hoành thiên địa.

Khí tức cổ phác hồn hậu tản ra, thần uy vô địch bao trùm thiên địa.

Khoảnh khắc đó, cự quyền từ trời giáng xuống.

Cả Hỗn Độn, tựa hồ sụp đổ vậy.

Những tu sĩ kia nhao nhao lùi lại tránh né.

Một quyền, đã mang đến cảm giác tuyệt vọng.

"Sức mạnh của Chúc Cửu Âm!" "Quá mạnh rồi!" Đế Tuấn kinh hãi, vội vàng bảo Thái Nhất tế xuất Đông Hoàng Chung.

Công thế của Chúc Cửu Âm quá mạnh.

Không có pháp bảo hộ thân, bọn họ đều không cảm thấy an toàn.

Tam Thanh, những người chịu trận đầu tiên, càng tuyệt vọng hơn.

"Nhị ca, đã chọc phải một quái vật rồi!" Thông Thiên không nhịn được oán trách.

Một quyền này, có chống đỡ được không?

"Sau này bớt gây chuyện ở Hồng Hoang đi!" "Có thể nhận ta làm huynh đệ, đó là phúc phận của ngươi!" Lão Tử cũng không nhịn được trách móc Nguyên Thủy.

Khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy chỉ cảm thấy ấm ức.

Đổ lỗi cho ta sao?

Ai biết sau lưng Chúc Dung và Cộng Công lại có Thập Nhị Tổ Vu.

Ai biết trong Thập Nhị Tổ Vu lại có một Chúc Cửu Âm.

Vả lại, khi ban đầu tranh giành xưng hào Bàn Cổ chính tông, ngươi đang làm gì?

Không phải ngươi cũng ngầm đồng ý sao?

Đối mặt với một quyền trấn áp vạn vật của Chúc Cửu Âm, đạo tâm của Tam Thanh hỗn loạn.

Nỗi sợ hãi, tuyệt vọng vô tận hiện lên trong lòng.

Ngay cả khi có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, trong đầu họ cũng không khỏi hiện lên câu hỏi.

Có chống đỡ được không?

"Oanh!" Cự quyền che trời lấp nhật, trong khoảnh khắc bao trùm Tam Thanh.

Một tiếng vang lớn, thân thể Tam Thanh tựa hồ chịu trọng kích, trực tiếp bay ngược về phía Thiên Hà.

"Rắc!" Âm thanh trong trẻo êm tai.

Chỉ thấy một vết nứt nhỏ phù hiện trên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Một quyền!

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo đã bị tổn hại.

"Mẹ kiếp, mạnh quá!" "Sức mạnh nhục thân của con người, như vậy cường đại sao?" "Nhục thân và Tiên Thiên Chí Bảo giống nhau!" "Ai mà chịu nổi!" "Tổ Vu rốt cuộc tu luyện cái gì?" Các tu sĩ trợn mắt

há hốc mồm.

Đó là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Pháp bảo phòng ngự mạnh nhất thế giới Hồng Hoang, kinh không chịu nổi nắm đấm của Chúc Cửu Âm sao?

Thế giới này quá điên rồi.

Chúc Cửu Âm quá mạnh.

Tam Thanh vẻ mặt càng thêm mờ mịt.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thể, bị đánh bay sao?

Đặc biệt Lão Tử, lòng hắn càng rỉ máu.

Chí Bảo, đã bị tổn hại.

Phải tốn bao nhiêu thiên tài địa bảo và thời gian mới có thể tu phục?

Khoảnh khắc đó, nhìn thấy cự nhân đứng sừng sững giữa trời đất kia, hắn hoàn toàn kinh hồn bạt vía.

Chạy!

Một ý niệm hiện lên trong lòng.

"Làm người, bản tôn khuyên nên thiện lương, khiêm tốn!" "Trước mặt Võ Đạo của bản tôn, chẳng là cái gì cả!" "Bây giờ, nói cho ta biết, ai là Bàn Cổ chính tông!" Trong Hỗn Độn, thanh âm của Chúc Cửu Âm như sấm, ngạo thị thiên địa.

Lúc này, trong lòng hắn thầm sảng khoái không thôi.

Kỳ Lân Tí cùng hiệu quả Liên Kích quả nhiên cường đại.

Hoàn toàn có uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu Kỳ Lân Tí biến dị cao cấp, Hồng Hoang ai có thể ngăn cản?

"Đinh, chúc mừng Túc chủ tuyên dương thần uy Võ Đạo!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng Túc chủ nhận được Tiểu Lý Phi Đao!" Tiếng hệ thống lại lần nữa vang lên.

Khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi lộ ra một nụ cười.

Một trận chiến, thu hoạch không tệ.

Cộng với quyển trục thăng cấp nhiệm vụ trước đó đã lựa chọn, cùng với hai trương Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục nhận được từ trận chiến với Tam Thanh.

Như vậy, hắn đã có bốn trương Võ Đạo Biến Dị Thần Cấp Quyển Trục.

Đến lúc biến dị Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Quyết lên cấp cao rồi!

Như vậy, thực lực chắc chắn có thể đột phá Chuẩn Thánh Đệ Ngũ Chuyển.

Tiểu Lý Phi Đao, trên tay hắn có Lạc Bảo Kim Tiền, học được Tiểu Lý Phi Đao, ám khí thủ pháp cũng đã có.

Thu hoạch không tệ!

"Nhị ca, Tam Thanh chạy rồi!" Lúc này, thanh âm của Chúc Dung kéo Chúc Cửu Âm từ hồi ức về thực tại.

Tam Thanh đã rơi vào Hỗn Độn Thiên Hà, mượn sự hỗn loạn của Thiên Hà mà trốn về phía Tử Tiêu Cung.

Chương 96

Lúc này, bọn họ đâu còn dũng khí tiếp tục chiến đấu với Chúc Cửu Âm.

"Này này này, không phải muốn tranh danh hiệu Bàn Cổ chính tông sao?" "Chạy rồi sao?" "Chẳng lẽ quá hèn nhát sao?" "Này, tiếp tục quay lại chiến đấu đi chứ!" "Pháp bảo của các ngươi, bản tôn chưa bóp nát mà!" Chúc Cửu Âm điểm tay, một chiêu Thập Vạn Hỏa Cấp trực tiếp sát về phía Tam Thanh đang đào tẩu trong Hỗn Độn Thiên Hà.

Chỉ khiến Tam Thanh chạy nhanh hơn.

Tựa hồ hận không thể mọc thêm vài cái chân.

Tiếp tục chiến đấu?

Đó gọi là chiến đấu sao?

Đơn giản là nghiền ép một chiều, ngược đãi.

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo còn không chống đỡ nổi.

Ở lại thật sự sẽ chết!

"Muội phu ta, đừng đánh nữa!" "Đồ ngốc mới muốn giao thủ với ngươi!" "Không chạy, chẳng lẽ đợi tìm chết sao?" Lúc này, thanh âm của Phục Hy vang lên.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Chúc Cửu Âm.

"Muội phu?" Khoảnh khắc đó, chúng tu sĩ không khỏi nhìn về phía Phục Hy.

"Gia hỏa này là ai?" "Muội phu của Chúc Cửu Âm?" "Trời ơi, có thể bắt chuyện được với đại lão như Chúc Cửu Âm." "Ước gì mình

có một muội muội thì tốt rồi!" Chúng tu sĩ nhìn Phục Hy, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ ghen tị.

Có quan hệ với Chúc Cửu Âm, sau này ai dám chọc?

Duy chỉ có Côn Bằng, lén lút rời khỏi đám đông tiến vào Thiên Hà hướng về Tử Tiêu Cung.

Dưới ánh mắt chúng nhân, Chúc Cửu Âm khôi phục Tiên Thiên Đạo Thể.

Tam Thanh đã chạy, chỉ có thể trách hắn dùng lực mạnh quá, đánh bay họ.

Không, cũng không sao.

Mục tiêu đã đạt được.

Hiện giờ, chúng tu sĩ đều biết Vu Tộc đáng sợ, biết ai mới là Bàn Cổ chính tông.

Lại còn nhận được thêm nhiều phần thưởng.

Buôn bán có lời.

Để lại mạng chó Tam Thanh, coi như công cụ nhân vậy!

Sau này gặp lại, lại cọ xát một chút, có lẽ sẽ có kinh hỉ!

Tổ Vu, Nữ Oa, Phục Hy cũng nhao nhao tiến lên.

"Nhị ca, đánh hay quá!" "Sau này xem Tam Thanh có dám xưng là Bàn Cổ chính tông nữa không!" "Chạy thảm hại như vậy, ta nghĩ hắn không còn mặt mũi nào mà tiếp tục tự xưng Bàn Cổ chính tông nữa đâu!" Chúng Tổ Vu liên tục trào phúng.

Duy chỉ có Huyền Minh, một tay véo vào chỗ thịt ở eo Chúc Cửu Âm.

"Nhị ca, tìm được tẩu tử rồi, sao không giới thiệu cho bọn ta một

phen?" Huyền Minh vừa nói, trực tiếp véo vào chỗ thịt ở eo hắn và xoay.

"Đau, đau, đau!" "Mau dừng tay!" "Mưu sát thân phu đó!" Chúc Cửu Âm kêu lớn.

Huyền Minh nghe vậy sắc mặt không khỏi đỏ lên, "Phì, kêu loạn!" Lập tức, khiến chúng Tổ Vu ha ha cười lớn.

"Nữ Oa, còn ngây ra đó làm gì?" "Nàng là người nhà của muội phu, mau tự giới thiệu đi!" "Người đàn ông tốt như vậy, không nắm chắc một chút, sau này sẽ bị nữ nhân khác cướp mất đó!" Phục Hy truyền âm cho Nữ Oa.

"Ca ca!" "Người ta mới không thèm đâu!" Nữ Oa giậm giậm chân nhỏ, mặt đầy e thẹn.

"Ai!" "Muội muội ta thẹn rồi!" "Chư vị, cho phép ta giới thiệu!" "Bần đạo Phục Hy, muội muội ta là Nữ Oa!" Phục Hy chủ động tiến lên giới thiệu.

"Ha ha ha!" "Phục Hy đạo hữu khỏe, Nữ Oa muội muội khỏe!" "Đã là người của Nhị ca, vậy chúng ta là người một nhà rồi!" "Ta tên Chúc Dung!" "Đại ca Đế Giang, Hậu Thổ, Huyền Minh...." Chúc Dung ha ha cười một tiếng, giới thiệu mọi người.

Chỉ cần là người một nhà, sự nhiệt tình của Tổ Vu, không ai có thể ngăn cản.

Cùng với sự giao lưu của Thập Nhị Tổ Vu và Phục Hy Nữ Oa, các tu sĩ khác nhao nhao tiến về Tử Tiêu Cung.

Một trận chiến này, danh tiếng của Vu Tộc, như sấm vang bên tai!

Duy chỉ có Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn cảnh này, thở dài một tiếng.

Dị số a!

Trở thành Thánh Nhân, hắn đã biết nội tình của Chúc Cửu Âm.

Hắn lại bị Chúc Cửu Âm không có Nguyên Thần này trêu đùa rồi.

Dị số a!

Trong Tử Tiêu Cung, Tam Thanh chật vật chạy trốn tới nơi đây, vội vàng xông vào.

Khi nhìn thấy sáu chỗ ngồi được bày biện trong Tử Tiêu Cung, liền trực tiếp lên chiếm ba chỗ.

Có thể cảm nhận, vị trí bồ đoàn tất có huyền cơ.

Sau đó, Côn Bằng, Hồng Vân và những người khác cũng lần lượt tiến vào.

Khi Chúc Cửu Âm cùng đoàn người tiến vào Tử Tiêu Cung, sáu bồ đoàn đã có người ngồi.

Lần lượt là Tam Thanh, Côn Bằng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử.

Còn các tu sĩ khác thì đều đứng trong đại sảnh.

"Thánh Nhân là cái quái gì?" "Đường đường Tử Tiêu Cung lại không có cả chỗ để ngồi!" Chúc Dung không nhịn được oán giận.

Đường đường Thánh Nhân, lại có kiểu đãi khách như vậy ư?

"Chúc Dung, không thấy chỗ ngồi ở kia sao?" "Nếu muốn ngồi, cứ trực tiếp cướp một chỗ là được!" Cộng Công đề nghị.

Lại nhìn thấy những người quen cũ!

Tam Thanh!

Chỉ là, vừa dứt lời, các tu sĩ đang ngồi trên bồ đoàn liền như bị kim châm.

Tổ Vu muốn chiếm chỗ, có nhường hay không đây?

Chúng tu sĩ đều không phải kẻ ngu, một Tử Tiêu Cung lớn như vậy, lại chỉ có sáu chỗ ngồi.

Không cần nói, tất có huyền diệu.

Nếu nhường, chỉ sợ cơ duyên mất.

Nếu không nhường, đắc tội Tổ Vu, bị đánh xuống thì lại mất mặt cực độ.

Một lúc, sáu người đều như ngồi trên đống lửa.

Các tu sĩ trong Tử Tiêu Cung cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt xem kịch vui.

Còn về sự bá đạo của Vu Tộc, bọn họ cho rằng đó là lẽ đương nhiên.

Bởi vì, Tổ Vu có thực lực đó.

"Chúc Dung, đừng náo nữa!" "Chúng ta ở đây hóng chuyện, lẽ nào thật sự muốn học Nguyên Thần đạo pháp ư?" "Tìm một góc mà yên tĩnh là được rồi!" Chúc Cửu Âm trực tiếp gọi Mười Hai Tổ Vu, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ, Phục Hy và Nữ Oa lại một bên.

Sáu bồ đoàn trong Tử Tiêu Cung, đại diện cho sáu vị Thánh Nhân tương lai.

Ngồi lên, có nghĩa là sẽ trở thành đệ tử của Hồng Quân.

Từ đó trở thành một phần tử của Huyền Môn.

Trong thần thoại, lẽ ra Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sáu người ngồi trên bồ đoàn.

Nhưng hiện tại vì Nữ Oa ở cùng Chúc Cửu Âm, lại bỏ lỡ vị trí bồ đoàn.

Bất quá, Chúc Cửu Âm cũng không để ý.

Sáu bồ đoàn, đại diện cho sáu đệ tử của Hồng Quân, sáu Thánh Nhân.

Chúc Cửu Âm biết rõ phương pháp thành Thánh của các Thánh Nhân này.

Nữ Oa có ngồi hay không cũng không sao.

Chẳng qua chỉ là công đức tạo người mà thôi.

Về việc tạo người, Chúc Cửu Âm có thể chỉ điểm Nữ Oa.

Còn về đạo Hồng Mông Tử Khí kia, dùng một nhân tình của Hồng Quân đổi một đạo Hồng Mông Tử Khí, cũng không thành vấn đề.

Đã như vậy, Nữ Oa hà tất phải bái sư Hồng Quân.

Ở lại Võ Đạo, làm lớn mạnh khí vận Võ Đạo chẳng phải tốt hơn sao?

Theo Chúc Cửu Âm dẫn theo người ngựa ở một góc Tử Tiêu Cung.

Theo lý mà nói, những người ngồi trên bồ đoàn hẳn phải thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, vẻ mặt họ vẫn phức tạp.

Chuyện gì đây?

Tổ Vu từ bỏ chỗ bồ đoàn?

Lẽ nào bồ đoàn không có cơ duyên?

Thậm chí, có đại nạn?

Nếu không, với tính cách của Tổ Vu, vì sao không ngồi lên?

Trong khoảnh khắc, sáu người vẫn như ngồi trên đống lửa.

Nếu Chúc Cửu Âm biết rằng nhất cử nhất động của mình đều gây ra phiền nhiễu cho người khác, hẳn sẽ chẳng biết nên khóc hay nên

cười.

Quả nhiên, khi thực lực cường đại, nhất cử nhất động của bản thân cũng sẽ được người khác tự động suy diễn.

Đúng lúc này, trong Tử Tiêu Cung, lại vang lên một âm thanh: "Sư huynh, mạng ta khổ quá!" "Tây phương bần hàn, ta vì chúng sinh Tây phương mà một đường bôn ba.

Chưa hề trải qua muôn vàn gian khổ tới Tử Tiêu Cung, vậy mà lại không có một chỗ ngồi nào!" "Mạng chúng ta khổ quá!" Hai tu sĩ đầu bù tóc rối, mặt mũi đen nhẻm sấm bước vào Tử Tiêu Cung.

Trên mặt đầy vẻ sầu khổ, âm thanh bi ai.

Thật đúng là người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.

Giống như tất cả nỗi khổ trên thế gian đều dồn lên người bọn họ.

Chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhất thời, chúng tu sĩ trong Tử Tiêu Cung, có người đồng tình, có người khinh bỉ, có người thờ ơ, có người lại mang vẻ mặt hí hửng xem kịch vui.

Chương 97

"Huynh trưởng, hai tên này thật đáng thương!" Hậu Thổ tâm thiện, cảm thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô cùng thê thảm.

"Đừng bị vẻ bề ngoài lừa gạt!" "Sáu bồ đoàn đều có cơ duyên, nhưng Tử Tiêu Cung có nhiều người như vậy đâu có chỗ ngồi!" "Cứ giả vờ thảm, chẳng qua là nhắm vào mấy chỗ ngồi kia mà thôi!" Chúc Cửu Âm chỉ điểm.

"Vậy chúng ta vì sao không đi giành những chỗ ngồi đó?" Hậu Thổ chợt bừng tỉnh.

Chỉ là, đã biết chỗ ngồi có cơ duyên, vì sao Chúc Cửu Âm lại không cho đi giành?

"Vu Tộc chúng ta không tu Nguyên Thần, hà tất phải kết nhân quả với Thánh Nhân." "Ngươi xem, Võ Đạo của ta và đạo của Nguyên Thần tu sĩ không giống nhau." "Chỉ cần tu luyện tốt, cuối cùng cũng có cơ hội thành Thánh!" Chúc Cửu Âm giải thích.

Hy vọng các Tổ Vu sẽ lấy Pháp Tắc thành Thánh.

Như vậy cũng tự do hơn nhiều.

Ngồi lên bồ đoàn, trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo.

Tuy nhìn có vẻ bất tử bất diệt, nhưng lại bị Thiên Đạo trói buộc.

Cuối cùng không phù hợp với tính cách của Vu Tộc.

Trong lúc Chúc Cửu Âm nói chuyện, Hồng Vân vội vàng đứng dậy.

"Vị huynh đệ này, không bằng ngươi ngồi chỗ của ta đi!" Hồng Vân chỉ cảm thấy chỗ mình ngồi như ngồi trên đống lửa.

Chẳng biết tốt xấu ra sao.

Nếu tốt, Chúc Cửu Âm lại không thèm.

Nếu xấu, Tam Thanh lại ngồi lên.

Hồng Vân không hiểu, dứt khoát bán một nhân tình.

"Đa tạ đạo hữu, đạo hữu là một người tốt a!" "Chỉ là, huynh đệ chúng ta hai người, mà chỉ có một mình ta có chỗ ngồi." "Thiếu mất một chỗ ngồi a!" Tiếp Dẫn đặt mông ngồi phịch xuống bồ đoàn.

Chỉ là ánh mắt hắn lại không ngừng đánh giá những chỗ ngồi khác.

Đầu tiên là Tam Thanh, chỉ là cảm giác khí tức của Tam Thanh nhất trí, hiển nhiên là cùng một phe.

Không động tới được!

Một bên, là Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử.

"Hai vị đạo hữu, không biết có thể nhường một chỗ cho hiền đệ của ta không?" Tiếp Dẫn hùng hồn mở miệng.

Vừa dứt lời, trong Tử Tiêu Cung lại một mảnh khinh bỉ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quả thật quá vô liêm sỉ.

Đã có một chỗ ngồi, lại còn muốn chiếm thêm!

"Nhị ca, huynh nói đúng!" "Tên này một chút cũng không đáng thương!" "Thậm chí có chút đáng ghét, thật là vô liêm sỉ!" Huyền Minh không nhịn được châm chọc.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, quá vô liêm sỉ.

Đã có một chỗ, lại còn muốn chỗ khác.

"Ai, ai!" "Dám vũ nhục bần đạo, là chán sống rồi sao!" Tiếp Dẫn tức giận.

Đột nhiên, một luồng pháp lực khủng bố từ trên người hắn tản ra.

Nhất thời, chúng tu sĩ không khỏi kinh ngạc.

Mới phát hiện, thực lực của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cường đại.

"Vũ nhục?" "Ngươi xứng để ta vũ nhục sao?" Huyền Minh cười lạnh.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy nhìn lại, khi nhìn thấy Huyền Minh, ánh mắt lạnh băng.

Chỉ là, khi Chuẩn Đề chuẩn bị quát mắng Huyền Minh.

Lại phát hiện Huyền Minh đang khoác tay một nam nhân.

Nam nhân này, chỉ cần đứng ở đó, đã toát ra một cảm giác tôn quý!

"Ta thảo!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Thậm chí, Tiếp Dẫn còn bị dọa đến mức lăn một vòng, trực tiếp lăn xuống khỏi bồ đoàn.

Nhìn thấy ai rồi?

Chúc Cửu Âm!

Nhất thời, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi ngây người.

Sao lại gặp phải tồn tại khủng bố như Chúc Cửu Âm.

Nhìn Chúc Cửu Âm, thậm chí Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Ban đầu, khi chưa hóa hình.

Bị Chúc Cửu Âm giáo huấn đủ thê thảm.

Mỗi lần nhớ lại, đều cảm thấy sởn gai ốc.

Bây giờ, lại gặp phải rồi sao?

“Huynh trưởng, ta không nhìn lầm chứ?” “Mẹ kiếp?” Chuẩn Đề không nhịn được nghi ngờ nhân sinh.

“Hừ!” Tiếp Dẫn nuốt khan một ngụm nước bọt.

Chúc Cửu Âm, chính là người mà hắn sợ nhất.

Trong tích tắc, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng thu lại khí thế, giả vờ một bộ dáng đáng thương.

“Vị tiên nữ nói đúng!” “Chúng ta ti tiện vô sỉ, không đáng được ngài vũ nhục!” “Ngài đại nhân đại lượng, cứ coi chúng ta như một cái rắm mà bỏ qua!” Có thể nói, tâm thái của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đặt cực kỳ thấp.

Ngay cả khi đứng trước mặt chúng sinh Hồng Hoang, cũng không hề bận tâm.

Mặt mũi, có tác dụng gì?

Trước mặt Chúc Cửu Âm, có thể quỳ, tuyệt không đứng.

Chúng tu sĩ, càng thêm ngây người.

Chuyện gì vậy?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa rồi không phải khí thế vạn trượng sao?

Sao lại biến mất trong chốc lát?

Vô sỉ!

Ti tiện!

Nhất thời, trong đầu chúng sinh Hồng Hoang không khỏi lóe lên ấn tượng về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Hai tên này, điển hình của kẻ khi dễ kẻ yếu, sợ kẻ mạnh.

Vô sỉ ti tiện!

Chỉ là, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không để ý.

Vì phục hưng Tây phương, hai người đã sớm buông bỏ mọi thứ.

Chỉ cần có thể sống sót, nhất định phải phục hưng Tây phương.

Bất luận phải trả cái giá lớn đến đâu.

"Tiên trưởng, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Tiếp Dẫn hàm hàm cười, chủ động tiến lên chào hỏi.

"Hai người, cũng thật uy phong đó chứ!" "Tìm phiền phức cho muội muội ta sao?" Chúc Cửu Âm mỉm cười nhàn nhạt.

Tay không đánh người mặt tươi.

Về điểm này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không nghi ngờ gì đã làm rất thành công.

"Không dám không dám!" "Huynh đệ chúng ta làm sao dám tìm phiền phức cho muội muội tiên trưởng!" "Hiểu lầm, hiểu lầm!" Tiếp Dẫn vội vàng phủ nhận.

"Vị tiên nữ, bần đạo vừa có được một món bảo vật!" "Nếu ngài đeo lên, nhất định sẽ tăng thêm không ít sắc đẹp!" "Huynh đệ chúng ta, vừa rồi thật sự là hiểu lầm!" "Chút lễ mọn, không thành kính ý!" Chuẩn Đề càng lấy ra một pháp bảo hình chiếc vòng tai.

Nhìn khí tức tản ra trên đó, quả thật là một Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy không phải là bảo vật đặc biệt tốt, nhưng Tổ Vu không có Nguyên Thần, cũng không quan tâm đến đẳng cấp pháp bảo.

Huống chi, Huyền Minh là nữ nhân.

Phụ nữ mà, đối với trang sức đẹp, luôn thiếu khả năng kháng cự.

"Thật sự tặng cho ta sao?" Quả nhiên, ánh mắt Huyền Minh sáng lên.

“Đương nhiên!” “Mong tiên nữ nói giúp chúng ta vài lời tốt đẹp!” “Thật sự là hiểu lầm!” Chuẩn Đề cung kính cực độ.

Cảnh tượng này, khiến chúng tu sĩ trợn mắt há hốc mồm.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô liêm sỉ, đã được chứng kiến.

Hai tên này, vì để lấy lòng Chúc Cửu Âm, hoàn toàn không cần mặt mũi a.

Đồng thời, sự kiêng kỵ đối với Chúc Cửu Âm càng sâu sắc hơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nhìn qua không phải người lương thiện.

Nhưng lại thấy Chúc Cửu Âm như chuột gặp mèo.

Không nghi ngờ gì chỉ có thể nói một điều: Chúc Cửu Âm thật khủng bố!

Thậm chí, ngay cả Tam Thanh cũng không nhịn được nhìn nhau.

Trong lòng thầm nghĩ, không phải cũng nên tặng chút bảo bối, để hóa giải nhân quả với Chúc Cửu Âm sao.

Nếu sau này Chúc Cửu Âm để bụng, e rằng sẽ gặp xui xẻo.

“Hai ngươi, cũng thật thức thời.” “Được rồi, trở về chỗ ngồi của các ngươi đi!” “Bản tôn sẽ không chấp nhặt với các ngươi!” Chúc Cửu Âm hứng thú đánh giá Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tuy trong thế giới thần thoại, mọi người đều nói Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô liêm sỉ.

Nhưng trong mắt Chúc Cửu Âm, hai người này lại khá thức thời.

Người tuy có chút vô liêm sỉ, nhưng lại không làm tổn hại đến lợi ích của bản thân Chúc Cửu Âm.

Ngược lại, đối với hắn lại cung kính có thừa.

Chúc Cửu Âm đột nhiên cảm thấy cũng không ghét những người

như Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Trong lòng có mơ ước, có nghị lực.

Chương 98

Cầm lên được, bỏ xuống được.

Khi không có thực lực thì ẩn mình, khi có thực lực cũng không khiêm tốn.

So với Tam Thanh, ngược lại lại hiển lộ rõ ràng hơn nhiều.

Một người thức thời như vậy, Chúc Cửu Âm cũng không cách nào ghét bỏ.

"Kia, tiên trưởng, bần đạo thấy ngài cũng không có chỗ ngồi." "Hay là ngài đi ngồi thử xem?" Tiếp Dẫn lấy lòng nói.

Vừa dứt lời, da mặt các tiên nhân lại co giật.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có muốn chút mặt mũi không vậy?

Lại muốn liều mạng lấy lòng Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm là hậu duệ của Bàn Cổ, có cần phải làm vậy không, bất chấp mọi giá?

"Được rồi, bản tôn nếu muốn chỗ ngồi, tự nhiên sẽ đi lấy!" "Trong mệnh đã định hai người các ngươi có một chỗ ngồi." "Đi đi!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ vai Tiếp Dẫn, lời lẽ thấm thía.

"Vậy ta đi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vội vàng đi về phía chỗ ngồi.

Chỉ là, vừa rời khỏi bên cạnh Chúc Cửu Âm, liền trở nên ngạo mạn.

"Hai vị đạo hữu, không bằng nhường một chỗ thì sao?" Tiếp Dẫn đánh giá Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử.

Cảnh tượng này, càng khiến khóe miệng chúng tu sĩ co giật.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, không biết gọi là thể diện sao?

Quá vô liêm sỉ!

Vừa rồi còn như cháu trai, bây giờ lại khí thế ngút trời.

"Đạo hữu, ngươi ngồi đi!" "Bần đạo đi cùng Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử nhường chỗ.

Hắn là bạn tốt của Hồng Vân, Hồng Vân đã nhường chỗ.

Hắn cũng không muốn một mình như ngồi trên đống lửa.

Sau một hồi náo loạn, sáu chỗ ngồi cuối cùng đều đã có người ngồi.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng.

Cửa Tử Tiêu Cung, cũng hoàn toàn đóng lại.

Sau đó, hai đồng tử từ hai cánh cửa Thiên Môn trái phải bước vào Tử Tiêu Cung.

"Chúng ta cung nghênh Thánh giá của Lão Sư!" Thanh âm trong trẻo đồng thanh của Hạo Thiên và Dao Trì vang lên.

Trong khoảnh khắc, Tử Tiêu Cung một mảnh yên tĩnh.

"Chúng ta cung nghênh Thánh giá!" Chúng tu sĩ đồng thanh hô lớn.

Đột nhiên, chỉ thấy một luồng uy áp khủng bố từ trong Tử Tiêu Cung tản ra.

Ở phía trước nhất của sáu bồ đoàn, không biết từ lúc nào, một lão đạo đã xuất hiện ở phía trên.

Hắn ngồi ở đó, nhưng chúng nhân lại hoàn toàn không cảm giác được.

Thậm chí không biết hắn xuất hiện từ lúc nào.

Mạnh quá!

Sức mạnh của Thánh Nhân sao?

Chúng tu sĩ trợn mắt há hốc mồm.

Quả nhiên, Thánh Nhân mạnh mẽ đến đáng sợ.

Thậm chí ngay cả hành tung của Thánh Nhân cũng không thể nắm bắt.

"Không hổ là Thánh Nhân, mạnh quá!" Chúc Cửu Âm kinh hãi.

So với Hồng Quân, thực lực của hắn khôn lường hơn rất nhiều.

Sức mạnh của Thánh Nhân sao?

Chúc Cửu Âm đánh giá Hồng Quân.

Không phát hiện khí tức của Hồng Quân tuy tản mát khắp thiên địa, khó tìm tung tích.

Nhưng Chúc Cửu Âm có thể nhìn ra.

Hồng Quân tuy đã thành Thánh, nhưng tuyệt đối không phải Thánh Nhân mạnh nhất.

Trong thần thoại, Hồng Quân phải có ba lần giảng đạo mới Hợp Đạo.

Hiện tại, Hồng Quân nhiều nhất cũng chỉ là một Thánh Nhân Thiên Đạo.

Tương đương với đẳng cấp khi Tam Thanh thành Thánh sau này.

Chỉ khi Hợp Đạo xong, mới có thể trở thành Thánh Nhân Hợp Đạo.

Hồng Quân vừa xuất hiện, ánh mắt quét qua chúng nhân.

Khi lướt qua Côn Bằng, hiển nhiên dừng lại một chút.

Trong khoảnh khắc này, Côn Bằng chỉ cảm thấy lông tơ dựng đứng.

Trong ánh mắt đó của Hồng Quân, hắn nhìn thấy quá nhiều thứ.

Có bất mãn, có cảnh cáo, có uy hiếp.

Khiến Côn Bằng toàn thân cứng đờ, không biết nên ngồi yên, hay nên rút lui.

"Hạo Thiên, đặt tọa vị cho Chúc Cửu Âm đạo hữu!" Ánh mắt Hồng Quân cuối cùng dừng lại trên người Chúc Cửu Âm.

Hạo Thiên nghe vậy lập tức lấy ra một bồ đoàn đặt bên cạnh Hồng Quân.

Chỉ là, vị trí này, hiển nhiên thấp hơn Hồng Quân một chút.

"Võ Thần đạo hữu, hoan nghênh đến Tử Tiêu Cung!" "Vì sao không ngồi lên!" Hồng Quân phát ra lời mời.

Khiến chúng tu sĩ không khỏi kinh ngạc.

Thánh Nhân, lại gọi Chúc Cửu Âm là đạo hữu?

Chủ động mời Chúc Cửu Âm ngồi lên ư?

Mặt mũi lớn đến nhường nào?

Nhất thời, chúng tu sĩ nhìn Chúc Cửu Âm với ánh mắt đầy hâm mộ và kiêng kỵ.

"Đa tạ đạo hữu hảo ý!" "Không, bần đạo cùng các huynh đệ của mình ở đây là được!" "Không đi hóng chuyện nữa!" Chúc Cửu Âm trực tiếp từ chối.

Chút tâm tư nhỏ nhoi của Hồng Quân, bản tôn há lại không nhìn ra?

Tuy nhìn có vẻ Hồng Quân khách khí.

Nhưng nếu thật sự ngồi lên, chẳng phải có nghĩa là bản thân thấp hơn Hồng Quân vài phần sao?

Nếu thật sự có thành ý, bổ đoàn nên được đặt ngang hàng.

Quả nhiên, thói quen thích dùng thủ đoạn nhỏ của Hồng Quân vẫn không thay đổi.

Hồng Quân nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại.

Chỉ là, sự bất mãn nhanh chóng bị đè nén.

"Từ nay về sau, các ngươi hãy ngồi theo thứ tự này, không được tùy ý thay đổi!" "Hỗn Độn sinh Bàn Cổ, Bàn Cổ khai thiên địa, tức là Hồng Hoang đại địa… Trước có khai thiên đại kiếp, hung thú lượng kiếp, Long Phượng… Vô danh thiên địa chi thủy.

Hữu danh vạn vật chi mẫu… Cố thường vô dục dĩ quan kỳ diệu, thường hữu dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Hữu vật hỗn thành tiên thiên địa sinh, tịch hề liêu hề độc lực bất cải, chu hành bất đãi, khả dĩ vi thiên hạ mẫu.

Ngô bất tri kỳ danh, cường tự chi viết đạo.

Cường vi chi danh viết đại.

Đại viết thệ, thệ viết viễn, viễn viết phản.

Cố đạo đại, thiên đại, địa đại, nhân diệc đại.

Vực trung hữu đại, nhân cư kỳ nhất yên.

Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên!" Hồng Quân giảng đạo, quả thật đất trời sen vàng, trời giáng điềm lành.

Vô số linh khí tràn ngập Tử Tiêu Cung, thậm chí hóa thành các loài tường thụy bay múa.

Chúng tu sĩ sau khi hấp thu, thực lực đại tăng.

Có thể nói, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung, đều chìm đắm trong sự huyền diệu, chỉ có Tổ Vu là ngoại lệ.

Một lần Hồng Hoang giảng đạo, liền ngàn năm.

Bắt đầu giảng về khởi thủy thiên địa, lượng kiếp của chúng sinh Hồng Hoang.

Cũng giảng về đạo tu luyện của Hồng Hoang.

Chỉ là, lần này, chỉ giảng đến Chuẩn Thánh.

Giảng nhiều hơn về những điều cơ bản của đạo tu luyện Nguyên Thần.

Khiến tu sĩ đối với các cảnh giới tu luyện của mình càng thêm rõ ràng.

Thậm chí, kiểm tra chỗ thiếu, bù đắp chỗ khuyết, từ những lời giảng của Hồng Quân mà tổng hợp kinh nghiệm tu luyện, từ đó hoàn thiện phương pháp tu luyện.

Khiến thực lực không ngừng tinh tiến.

Có thể nói, những gì Hồng Quân giảng đều nông cạn dễ hiểu, chúng tu sĩ đều có được thu hoạch.

Chỉ có Tổ Vu, chỉ cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Không có Nguyên Thần, căn bản không thể lĩnh ngộ Pháp của Hồng Quân truyền.

Ngay cả Chúc Cửu Âm, cũng hai mắt tối sầm.

Thậm chí trực tiếp ngủ gật.

Đột nhiên, trong lúc Thánh Nhân giảng đạo, xen lẫn vài tiếng ngáy khò khò.

Chương 99

Khiến Hồng Quân không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ bất mãn.

Các tu sĩ khác cũng khó mà chuyên tâm tu luyện.

Nhất thời, từng người một nhìn Tổ Vu với ánh mắt đầy sát cơ.

"Phu quân, phu quân, đừng ngủ nữa!" Nữ Oa vội vàng lay lay Chúc Cửu Âm.

"Ừm, giảng đạo xong rồi sao?" "Vậy chúng ta về nhà!" Chúc Cửu Âm dụi dụi mắt, giấc này ngủ thật thoải mái.

Thậm chí còn khiến hắn cảm giác như trở về kiếp trước, ngủ gật trong tiếng thôi miên của giảng đường.

"Phu quân, chưa kết thúc đâu!" "Thánh Nhân giảng đạo, nghiêm túc một chút!" Nữ Oa nhắc nhở.

Trong lời giảng của Hồng Quân, nàng lĩnh ngộ được khá nhiều.

"Hừ, một đám dã man nhân." "Trong đạo tràng của Thánh Nhân, lại làm ra chuyện thô lỗ như vậy!" "Các ngươi không xem Hồng Quân Thánh Nhân ra gì sao?" "Không học thì cút đi!" Một tu sĩ không nhịn được quát.

"Ồ, lại có chuyện gì?" "Thánh Nhân chưa lên tiếng, làm sao đến lượt ngươi ở đây lo chuyện bao đồng?" "Tin hay không ta giết ngươi!" Chúc Cửu Âm trợn mắt.

Đột nhiên, một luồng sát ý vô cùng cuồn cuộn về phía tu sĩ kia.

Khiến tu sĩ không khỏi run rẩy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi.

"Ngươi,… " "Đừng làm càn, đây là đạo tràng của Thánh Nhân!"

“Thánh Nhân đại lượng, không chấp nhặt với ngươi.” “Nhưng Đông Vương Công ta, tuyệt không cho phép ngươi vũ nhục Thánh Nhân!” Tu sĩ tuy toàn thân sợ hãi run rẩy, nhưng vẫn lên tiếng vì Hồng Quân.

Chính là Đông Vương Công, thủ lĩnh nam tiên của Hồng Hoang sau này.

“Khốn kiếp, vô liêm sỉ!” Các tu sĩ khác nghe vậy, không nhịn được chửi thầm.

Chỗ nào mà không biết, đây là cơ hội tốt để nịnh bợ Thánh Nhân.

Càng có kẻ, trực tiếp hô lớn, “Đúng vậy, ta tuyệt không cho phép ngươi gây rối trong đạo tràng của Thánh Nhân!” Chúc Cửu Âm thấy vậy, cười lạnh một tiếng, “Tin hay không ra khỏi cửa, lão tử giết ngươi!” Giữa những lời nói, vô tận ác ý tản ra.

Đột nhiên, toàn bộ Tử Tiêu Cung im phăng phắc.

Chúng nhân toàn thân run rẩy.

Chúc Cửu Âm, quả thật là một hung thần tuyệt thế.

Trong Tử Tiêu Cung, có Thánh Nhân che chở, có thể không sợ Chúc Cửu Âm, lấy lòng Thánh Nhân.

Nhưng nếu thật sự rời khỏi Tử Tiêu Cung, Chúc Cửu Âm chặn cửa.

Thì sẽ thê thảm rồi.

Trong tích tắc, chúng tu sĩ đều sợ hãi.

“Một đám nhãi ranh!” Chúc Cửu Âm không thèm để ý.

“Trong Tử Tiêu Cung, nghiêm cấm ồn ào!” Đúng lúc này, thanh âm của Hồng Quân lại vang lên.

Sau đó lại bắt đầu giảng đạo.

Giảng một lần, lại hai ngàn năm.

Ba ngàn năm giảng đạo, trực tiếp đẩy thực lực của chúng tu sĩ lên cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Các đại năng Hồng Hoang trong lời giảng của Hồng Quân đã trọng tu đại đạo, khí vận cũng bị Hồng Quân hấp thu.

Chúc Cửu Âm nhìn thấy cảnh tượng này, càng kiên định quyết tâm tuyên dương Võ Đạo.

Đạo pháp Nguyên Thần dưới sự thúc đẩy của Hồng Quân, tốc độ tu luyện quả thực quá nhanh.

Cứ như vậy, chúng sinh Hồng Hoang lại sẽ tranh giành tài nguyên.

Sát lục lại tái diễn!

Nếu không đưa Tổ Vu vào Võ Đạo, nếu không giành lấy một số sinh linh nhập Võ Đạo.

Chỉ sợ đến lúc đó, không có Nguyên Thần, không tu đạo pháp, Vu Tộc sẽ trở thành dị loại của thế giới.

Kiến lập Võ Đạo, mới có cơ hội tranh đấu với Huyền Môn một phen.

"Lần giảng đạo này kết thúc tại đây, các ngươi hãy về suy ngẫm thật kỹ!" "Lần giảng đạo tiếp theo, định vào ba ngàn năm sau!" Hồng Quân kết thúc giảng đạo.

Chúng tu sĩ nghe vậy đều quỳ bái: "Đa tạ Đạo Tổ!" "Bốp!" "Sau khi lần giảng đạo này kết thúc, Đông Vương Công sẽ là thủ lĩnh nam tiên của Hồng Hoang." "Tây Vương Mẫu sẽ là thủ lĩnh nữ tiên của Hồng Hoang!" "Thay bần đạo giáo hóa chúng sinh!" Vừa dứt lời, Hồng Quân biến mất.

Chỉ có chúng tu sĩ nhìn Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu với

ánh mắt đầy hâm mộ.

Đông Vương Công càng vẻ mặt đắc ý, hắn đã đánh cược đúng rồi.

"Chúc mừng Đông Vương Công, hạ hỉ Đông Vương Công!" Một nhóm tu sĩ tiến lên vây quanh Đông Vương Công chúc mừng.

Đông Vương Công cũng hưng phấn đáp lễ từng người.

"Khốn kiếp, Đông Vương Công nịnh bợ thật tốt a!" "Sớm biết vậy, ta cũng làm rồi!" Chỉ là, có người cung phụng Đông Vương Công, cũng có người bất mãn.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng ánh mắt tản ra hàn khí vô tận.

"Đánh thức bọn họ dậy, chúng ta đi!" Chúc Cửu Âm đánh thức Mười Hai Tổ Vu.

Khiến các Tổ Vu ngáp liên tục.

"Ngủ thật thoải mái, Thánh Nhân giảng đạo xong rồi sao?" Chúc Dung vươn vai.

"Giảng xong rồi, chỉ là huynh lại ngủ suốt buổi giảng đạo!" "Thật lãng phí quá!" Hậu Thổ có chút bất đắc dĩ.

"Không có cách nào, Thánh Nhân giảng đạo cứ như thôi miên vậy!" "Toàn giảng cái quỷ gì, hoàn toàn không nghe hiểu!" "Ta thấy Đạo Tổ cũng chỉ có hư danh, sau này không đi nữa!" "Đúng vậy, quả thực lãng phí thời gian!" Các Tổ Vu mắng mỏ.

Hồng Quân giảng đạo, quả thực là âm thanh thôi miên.

Có thời gian đó, ở Hồng Hoang đại địa rong chơi chẳng phải sung sướng hơn sao?

"Ài!

Đừng quá xem thường con đường Nguyên Thần!" "Lẽ nào các

ngươi không nhìn ra, tu vi của các ngươi đều tăng vọt nhanh chóng sao?" "Ta thấy sau lần giảng đạo này, sẽ xuất hiện không ít người có thực lực ngang hàng với ta!" Chúc Cửu Âm nhắc nhở các Tổ Vu.

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, quả thật không thích hợp nghe đạo.

Nhưng, ít nhất phải cho họ biết, chỗ khủng bố của đạo pháp Nguyên Thần.

Trong khoảnh khắc này, các Tổ Vu nghe vậy nhìn lại, mới phát hiện, những tu sĩ vốn bị coi là kiến hôi, đều có tu vi bạo tăng.

Giảng đạo ba ngàn năm, tương đương với mấy chục vạn năm tu luyện.

Nhất thời, sắc mặt các Tổ Vu không khỏi âm trầm.

"Nhị ca, phương pháp tu luyện Nguyên Thần này tu luyện nhanh quá vậy?" "Cảm giác còn nhanh hơn cả tu luyện Võ Đạo của chúng ta?" Cộng Công không nhịn được nói.

"Thủ đoạn của Thánh Nhân!" "Trở về, ta sẽ kiến lập Võ Đạo!" "Đến lúc đó tự nhiên Võ Đạo của ta cũng sẽ có thủ đoạn!" "Đi thôi!" Chúc Cửu Âm dẫn các Tổ Vu chuẩn bị rời đi.

Muốn đi đến Đông Hải.

Xem xem Chúc Long có theo yêu cầu, tìm được Tam Tiên Đảo chưa.

Đến lúc đó kiến lập Võ Đạo.

Nếu không, chỉ dựa vào vài bản công pháp, không thể siêu việt đạo pháp Nguyên Thần của Hồng Quân.

Chỉ là, khi các Tổ Vu vừa ra khỏi Tử Tiêu Cung.

Lại nghe một âm thanh vang lên: "Tiên trưởng, xin dừng bước!"

“Tiên trưởng xin dừng bước!” Một âm thanh trầm thấp vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy Côn Bằng đang đi về phía mình.

“Đứng lại, Chủ thượng của ta lại có thể trực tiếp gọi ngươi ư?” Cùng Kỳ trực tiếp chặn đường Côn Bằng, vẻ mặt hung sát.

Vai chó săn, quả thật diễn xuất thật xuất sắc.

“Tiên trưởng, ta là Côn Bằng ở Bắc Hải.” “Không biết ngài có còn nhớ ta không.” Côn Bằng lắc lư đứng lại, hô lớn.

Thật ra, hắn cũng không muốn giao thiệp với Chúc Cửu Âm.

Nhưng, ánh mắt kia của Hồng Quân, khiến hắn ăn không ngon ngủ không yên.

Nhìn khắp Tử Tiêu Cung, dường như chỉ có Chúc Cửu Âm có thể giải đáp nghi hoặc cho hắn.

Vì vậy, dù có vạn phần không muốn, hắn vẫn đi tới.

“Bắc Hải Côn Bằng, tên này là chủ nhân Bắc Hải!” “Muội phu, ngươi quen hắn sao?” Phục Hy hiếu kỳ đánh giá Côn Bằng.

Về danh tiếng của Côn Bằng, hắn tự nhiên đã nghe qua.

Dù sao, Côn Bằng thân là bá chủ Bắc Hải, thống trị một phương.

“Có duyên gặp mặt một lần!” “Cùng Kỳ, nhường đường đi!” Chúc Cửu Âm ra hiệu cho Cùng Kỳ thả người.

Lần duy nhất gặp mặt Côn Bằng, chẳng qua là ở trong bảo khố Kỳ Lân đã cướp bóc Côn Bằng.

Tên này, chủ động tìm mình?

Rốt cuộc có chuyện gì?

Côn Bằng vừa được thả, lập tức đi đến bên cạnh Chúc Cửu Âm.

“Tiên trưởng, đã lâu không gặp!” “Chút lễ mọn, mong ngài nhận cho!” Côn Bằng vẻ mặt cung kính, khiêm tốn.

Giữa những lời nói, Côn Bằng trực tiếp lấy ra một kiện pháp bảo.

Trong khoảnh khắc này, tim hắn đang rỉ máu.

Đây là một trong những pháp bảo tốt nhất của hắn.

Nhưng vì cầu cứu, hắn không chút do dự lấy ra.

“Ta đi, thật sự là Côn Bằng sao?” Phục Hy ngây người.

Bắc Hải Côn Bằng, chính là một đại bá chủ.

Nghe danh tiếng Côn Bằng, âm hiểm, bá đạo.

Nhưng bây giờ nhìn thấy thì sao?

Côn Bằng lại khiêm tốn như vậy, hoàn toàn không giống trong truyền thuyết.

Hơn nữa, vừa gặp mặt đã tặng bảo vật.

Thời buổi này, có cả đồng tử tặng bảo vật sao?

Xem ra, muội phu này, còn sâu không lường được hơn cả mình tưởng tượng.

“Bần đạo quả thật là Côn Bằng, nếu giả thì bồi thường gấp mười!” Côn Bằng cười khổ.

Ánh mắt hắn, trực tiếp nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm.

Chương 100

Dường như đang khẩn cầu Chúc Cửu Âm nhận lấy pháp bảo.

"Thời buổi này cũng thật thú vị, lễ nào đều thịnh hành gặp mặt tặng lễ sao?" "Trước có Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, bây giờ lại là ngươi." "Được rồi, có chuyện gì thì nói đi!" Chúc Cửu Âm trực tiếp nhận lấy pháp bảo ném cho Cùng Kỳ.

Trung cấp Tiên Thiên Linh Bảo, hắn không thèm.

Dù sao, Võ Đạo giá trị cũng đã có nguồn cung cấp mới, không cần phải phá hủy pháp bảo nữa.

Cùng Kỳ đã theo hắn nhiều năm, bây giờ vẫn chưa có pháp bảo.

Đây cũng không tệ, coi như ban thưởng.

"Đa tạ chủ nhân ban bảo!" Cùng Kỳ một ngụm nuốt pháp bảo vào bụng.

Cảnh tượng này, khiến khóe miệng Côn Bằng càng co giật không ngừng.

Sống còn không bằng một con tọa kỵ!

Quả nhiên, đi theo người như vậy, mới có thể làm những chuyện như vậy, mới có thể hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

"Thật không giấu gì, bần đạo quả thật có một việc muốn thỉnh giáo tiền bối." Côn Bằng điều chỉnh tâm thái, cũng không che giấu ý định của mình.

"Nhận tiền của người thì phải giúp người giải tai ương!" "Nói đi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Vị trí bồ đoàn, có huyền cơ gì không?" Côn Bằng nói thẳng mục

đích.

"Cơ hội thành Thánh!" "Bất quá…" Chúc Cửu Âm khá bất ngờ liếc Côn Bằng một cái.

Tên này cũng không ngu ngốc mà.

Có thể cảm nhận được huyền diệu của bồ đoàn.

Chẳng trách Côn Bằng có thể sống sót qua thời Tam Tộc.

Kiếp sau trong đại chiến Vu Yêu lại toàn thân rút lui.

Tên này, cũng có chút thú vị!

"Cơ hội thành Thánh!" "Vậy phải chúc mừng Côn Bằng đạo hữu rồi!" Phục Hy không nhịn được kinh hô.

Bồ đoàn liên quan đến việc thành Thánh sao?

Vậy sáu bồ đoàn kia, chẳng phải là sáu Thánh Nhân sao?

Sớm biết vậy, hắn cũng lên chiếm một chỗ rồi.

Chẳng trách Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khóc lóc cũng phải giành hai chỗ, tiếc thật.

"Phục Hy đạo hữu chớ trêu chọc bần đạo!" "Lời của tiên trưởng còn chưa nói xong mà!" Côn Bằng cười khổ.

Cơ hội thành Thánh, đương nhiên hắn cao hứng.

Chỉ là, cái từ "bất quá" của Chúc Cửu Âm, càng khiến hắn để tâm hơn.

"Ngươi cũng thông minh đó chứ!" "Không sai, bồ đoàn tuy có cơ duyên, nhưng cũng cần có phúc duyên mới có thể thừa nhận!" "Thiên Đạo Thánh Nhân có tám vị, dưới trướng Hồng Quân hắn có bảy vị." "Chỉ đáng tiếc, chiếm cứ cơ duyên không nên chiếm, không có đủ khí vận, chỉ sẽ thân chết đạo tiêu." "Côn Bằng, ngươi khí vận có đủ để

thừa nhận vị trí Thánh Nhân không?" Chúc Cửu Âm mỉm cười nhàn nhạt.

Đột nhiên, Côn Bằng sợ hãi đến hồn phi phách tán.

Khí vận, hắn hiểu rõ.

Tuy chiếm cứ Bắc Hải, là một phương chi chủ.

Nhưng so với các sinh linh khác, khí vận tuyệt đối không đủ.

Đừng nói Tam Thanh khí vận ngút trời, căn nguyên sâu xa.

Ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề kia, cũng trên hắn.

Trong Hồng Hoang, những kẻ phúc duyên thâm hậu, không đếm xuể.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Mười Hai Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất.

Thậm chí Phục Hy và Nữ Oa trước mắt, người nào khí vận mà không trên hắn?

Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều chủ động rời đi, Mười Hai Tổ Vu không lên sàn.

Hắn có đủ khí vận để thừa nhận đạo Thánh Nhân không?

Đáp án, e rằng không cần nói cũng rõ.

Chỉ là, vị trí Thánh Nhân, ngay trước mắt.

Côn Bằng cũng không từ bỏ.

"Nếu không thể thừa nhận cơ hội thành Thánh!" "Hậu quả sẽ ra sao?" Côn Bằng không từ bỏ.

"Thân chết đạo tiêu, hồn phi phách tán!" Chúc Cửu Âm nói.

Vừa dứt lời, Côn Bằng không khỏi sắc mặt tái nhợt.

Hắn hiểu ánh mắt kia của Hồng Quân.

Bất mãn, sát ý, khinh thường, không hiểu và còn nhiều hơn nữa.

Chỉ sợ hắn đã giành lấy vị trí không nên ngồi, bị Thánh Nhân để mắt tới rồi.

Tuy nhiên, Hồng Quân lại nói sau này vị trí không thể thay đổi.

Lại có ý gì?

"Chúc Cửu Âm tiền bối, cứu ta!" Côn Bằng "bốp" một tiếng, trực tiếp quỳ rạp xuống trước mặt Chúc Cửu Âm.

Hắn không muốn chết!

"Muốn tự cứu, kỳ thực rất đơn giản!" "Vị trí Thánh Nhân, vốn dĩ thuộc về ai, trả lại là được!" Chúc Cửu Âm chỉ điểm.

"Vậy vị trí Thánh Nhân thuộc về ai?" Côn Bằng truy hỏi.

"Sau này, tự nhiên ngươi sẽ biết!" "Hãy thả lỏng tâm trí, trước ba lần giảng đạo, sẽ không có chuyện gì đâu!" "Dù sao, vẫn chưa đến thời cơ!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ vai Côn Bằng, rồi xoay người rời đi.

Côn Bằng cũng thật thú vị!

Cứ như vậy, dường như có thể không cần động dùng nhân tình Thánh Nhân nữa.

Hôm nay, trong lòng Côn Bằng đã gieo xuống một hạt giống.

Chỉ cần đợi nó nảy mầm, Côn Bằng khẳng định sẽ tìm đến hắn.

Đến lúc đó, e rằng hắn không cần mở miệng, Côn Bằng cũng sẽ dâng Hồng Mông Tử Khí cho hắn.

Cứ như vậy, Nữ Oa thành Thánh có hy vọng rồi.

Thánh Nhân đầu tiên của Võ Đạo, có hy vọng rồi.

Theo đoàn người đi xa, Nữ Oa không nhịn được hỏi: "Phu quân,

bồ đoàn kia thật sự liên quan đến Thánh vị sao?" "Đúng vậy, vị trí của Côn Bằng vốn dĩ thuộc về nàng!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Vừa dứt lời, mọi người đều ngẩn ra.

"Nhị ca không phải đang nói đùa chứ?" "Vì sao lại muốn cắt đứt cơ duyên của muội muội Nữ Oa?" Hậu Thổ không hiểu.

"Chẳng phải ta đã có phương pháp thành Thánh rồi sao, đã có thể thành Thánh, lại hà tất phải mang ơn người khác?" "Sáu chỗ bồ đoàn, sáu Thánh vị, tuy bất tử bất diệt, nhưng lại mất đi tự do." "Mục tiêu của ta, hẳn là tinh thần đại hải a!" Chúc Cửu Âm cười lớn.

Hắn, đương nhiên muốn kiến lập Võ Đạo.

Hộ vệ Hồng Hoang, hoàn thiện Thiên Đạo.

Từ đó chân chính bất tử bất diệt, thậm chí nắm giữ Hồng Hoang.

Trở thành Thánh Nhân Thiên Đạo, chịu sự quản hạt của Thiên Đạo, Chúc Cửu Âm không muốn. … Từ Hỗn Độn trở về Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm và mọi người lại lần nữa chia tay.

Mười Hai Tổ Vu phân tán khắp Hồng Hoang du lịch, Phục Hy và Nữ Oa thì trở về động phủ bế quan tiềm tu, tiêu hóa những thu hoạch lần này.

Còn về Chúc Cửu Âm, thì ngự Cùng Kỳ mang theo Cửu Vĩ Hồ đạp trên con đường tiến về Đông Hải.

Một đường tiến thẳng, trải qua mấy trăm năm.

Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng đến Đông Hải.

Đông Hải lúc này, đã không còn sự phồn hoa của Long Tộc ngày nào.

Trong đó chỉ còn lại một ít tạp long.

Ngược lại tu sĩ Hồng Hoang lại nhiều hơn.

“Không ngờ Tam Tộc khai thiên, lại lạc đến kết cục thê thảm như vậy!” “Chủ nhân, người để Chúc Long làm việc đó, có ý nghĩa gì sao?” “Long Tộc, đã suy tàn rồi.” Cửu Vĩ Hồ không hiểu.

Tam Tộc suy tàn, vì sao Chúc Cửu Âm lại muốn Chúc Long đi thu nạp Long Tộc.

“Lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa!” “Sau này, ngươi sẽ biết!” Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc, chính là tường thụy chi thú.

Tuy đã suy tàn, nhưng vẫn còn khí vận không nhỏ.

Thu phục, có lời không lỗ.

Trong đó, Chúc Cửu Âm hô lớn một tiếng, âm thanh như sấm.

“Chúc Long, còn không ra bái kiến ta!” “Chúc Long, còn không ra bái kiến ta!” Chúc Cửu Âm hô lớn một tiếng, âm thanh như sấm vang vọng khắp thiên địa.

Đột nhiên, chúng sinh Đông Hải chỉ cảm thấy linh hồn như bị trọng kích, toàn thân run rẩy.

Trong đầu, thì xuất hiện một ý niệm.

Kẻ nào, lại dám trực tiếp gọi húy danh Chúc Long.

Phải biết rằng, Chúc Long chính là một trong Tứ Tổ Long Tộc.

Tuy Long Tộc đã suy tàn, nhưng nhờ sự che chở của Chúc Long, mới có được một tia sinh cơ.

Oanh!

Mặt nước trực tiếp nổ tung, chỉ thấy bốn con kim long bay ra khỏi

mặt nước.

Bốn con kim long đều có tu vi Đại La Kim Tiên.

Ánh mắt chúng nhìn về phía Chúc Cửu Âm, hô lớn: "Kẻ nào, lại dám trực tiếp gọi húy danh lão tổ của ta!" "Các ngươi, không ai nói cho các ngươi biết sao!" "Chủ nhân của ta chính là chủ nhân của Chúc Long các ngươi!" Cùng Kỳ gào thét một tiếng, hung uy vô hạn.

"Hùng hồn khoác lác, thực lực lão tổ Chúc Long của ta vô song!" "Sao lại có thể nhận chủ!" Một con kim long Đại La Kim Tiên lạnh lùng hừ.

"Đúng vậy, đây chính là địa bàn của Long Tộc chúng ta!" "Các ngươi mau chóng rời đi!

Chương 101

Nếu không, chớ trách chúng ta vô tình!" Một con kim long Đại La Kim Tiên khác cũng không nhịn được quát.

Chỉ là, đúng lúc này.

Oanh!

Mặt biển lại một tiếng nổ lớn.

"Ngao Quảng, Ngao Bính, bốn huynh đệ các ngươi còn không lui xuống!" "Tuyệt đối không được đâm đầu vào đại nhân!" Thanh âm Chúc Long vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Long khu khổng lồ phá vỡ mặt nước, hóa thành hình người quỳ trước mặt Chúc Cửu Âm.

Cảnh tượng này, Ngao Quảng và bốn huynh đệ hoàn toàn ngây người.

Nhìn thấy gì rồi?

Lão tổ, Chúc Long, lại quỳ xuống rồi sao?

"Ta không nhìn lầm chứ?" "Lão tổ Chúc Long, lại quỳ xuống rồi sao?" Ngao Quảng không nhịn được lẩm bẩm.

"Không, không nhìn lầm đâu." "Lão tổ Chúc Long, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngao Bính và những người khác vẻ mặt không thể tin được.

Hắn chính là cường giả mạnh nhất trong tộc sau đại kiếp Tam Tộc.

Chúc Long, một trong Tứ Tổ Long Tộc.

Vì sao lại quỳ trước mặt Chúc Cửu Âm trước mắt họ.

“Xem ra, trở về Đông Hải, mọi việc vẫn chưa được sắp xếp ổn thỏa!” Chúc Cửu Âm lộ ra vẻ bất mãn.

Hắn yêu cầu Chúc Long trở về Đông Hải, để thu nạp Long Tộc.

Bây giờ thì hay rồi, Long Tộc không ai hay biết.

“Chủ thượng, xin bớt giận!” “Những gì ngài giao phó, Chúc Long không dám quên!” “Chỉ là, Long Tộc vừa trải qua kiếp nạn, ta cũng chỉ có thể từ từ tính toán!” Chúc Long vội vàng giải thích.

“Vậy sao?” “Vậy ta bảo ngươi tìm Tam Tiên Đảo, tung tích thế nào rồi?” Chúc Cửu Âm chậm rãi nói.

“Đã có tung tích của một tiên đảo.” “Nhưng, trước đó, Chúc Long có một việc muốn bẩm báo.” Chúc Long cung kính nói.

“Nghe đây.” Chúc Cửu Âm nói.

“Chuyện liên quan đến việc Long Tộc quy phục, trước đó, Long Vương muốn gặp ngài một lần!” Chúc Long chậm rãi nói.

Sau khi trở về Đông Hải, hắn phát hiện Long Tộc chỉ còn lại mấy vạn tạp long.

Đã không còn vẻ huy hoàng năm xưa.

Mạnh nhất chính là Ngao Quảng và bốn con kim long ngũ trảo.

Bốn người sở dĩ có thể sống sót, là vì trong thời Tam Tộc, bốn người họ là ấu long.

Tư chất trong Long Tộc cũng không mạnh.

Kẻ nào ngờ, những người có tư chất bình thường trong Long Tộc, bây giờ lại trở thành bốn người mạnh nhất Long Tộc.

Long Tộc, đã suy tàn.

Để an ủi lòng người, để chỉnh đốn lại Long Tộc, sau khi Chúc

Long trở về liền khu trừ những tu sĩ ức hiếp Long Tộc, sắp xếp lại Long Tộc.

Khi Long Tộc vừa có chút khởi sắc, hắn vội vàng tiến vào hải nhãn Đông Hải, tìm Long Vương.

Cũng khuyên Long Vương quy phục Chúc Cửu Âm.

Vì vậy, mới trì hoãn việc công khai thân phận.

Bây giờ, Long Vương đã đồng ý.

Quy phục Chúc Cửu Âm có thể, nhưng phải đích thân gặp Chúc Cửu Âm một lần.

"Ài, bản tôn ngược lại đã trách lầm ngươi!" "Nếu Long Vương muốn gặp bản tôn, dẫn đường đi!" Chúc Cửu Âm gật đầu.

Hắn muốn xem Long Vương từng tung hoành thiên địa, gặp hắn có việc gì.

Chúc Long thấy vậy, vội vàng đứng dậy.

"Ngao Quảng, bốn huynh đệ các ngươi ghi nhớ!" "Đây chính là chủ nhân của Chúc Long ta, Chúc Cửu Âm!" "Sau này, hắn cũng sẽ là chủ nhân của Long Tộc!" "Bây giờ, bản tọa có việc đi đến hải nhãn, sẽ không ở bên cạnh các ngươi một thời gian!" "Bốn người các ngươi hãy bảo vệ Long Tộc thật tốt!" Chúc Long huấn thị Ngao Quảng và bốn huynh đệ.

"Chúc Long tuân lệnh!" Ngao Quảng và bốn huynh đệ nén kinh hãi trong lòng, cung tiễn Chúc Long. … Đông Hải rộng lớn, không biết ức vạn dặm.

Ở sâu trong Đông Hải, có một nơi ngay cả Long Tộc cũng chưa thể khám phá.

Ở nơi sâu nhất.

Có một hải nhãn, hải nhãn bình thường yên tĩnh không sóng.

Một khi bạo động, sẽ kéo theo sóng thần ngút trời, lật sông lật biển.

Thậm chí, nếu nước hải nhãn Đông Hải đổ ngược ra ngoài, đủ sức nhấn chìm Hồng Hoang.

Long Tộc trở thành bá chủ ở Đông Hải, cũng không thoát khỏi quan hệ với việc trấn áp hải nhãn.

Dù sao, trấn áp hải nhãn là việc đại công đức, có thể gia tăng khí vận.

Dưới sự dẫn dắt của Chúc Long, Chúc Cửu Âm và đoàn người trực tiếp đến hải nhãn Đông Hải.

Đập vào mắt là một xoáy nước khổng lồ.

Lực hút khủng bố sinh ra trong xoáy nước, nuốt chửng mọi thứ đến gần.

Trên xoáy nước, một cột lốc xoáy nối liền trời đất.

Hùng vĩ vô cùng.

"Chủ thượng, đây chính là lối vào hải nhãn Đông Hải!" "Phi Chuẩn Thánh không thể tiến vào!" Chúc Long giải thích.

"Tốt!" "Chẳng trách trấn áp hải nhãn Đông Hải có đại công đức." "Nếu buông lỏng không quản, chỉ sợ toàn bộ Đông Hải, thậm chí Hồng Hoang đều bị nhấn chìm!" Chúc Cửu Âm nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng lóe lên một tia hiểu ra.

"Chủ nhân, vậy ta có vào không?" Cửu Vĩ Hồ không khỏi nhíu mày.

"Ngươi đợi ở đây, bản tôn cùng Chúc Long xuống dưới!" Chúc Cửu Âm phân phó.

Sau đó liền trực tiếp đạp bước đi về phía hải nhãn.

Khi Chúc Cửu Âm bước vào trong, cảm thấy một lực xé toạc khổng lồ.

Bất quá, nhục thân của hắn phớt lờ khí lưu Hỗn Độn, tự nhiên cũng phớt lờ hải nhãn Đông Hải.

"Chủ nhân, xuyên qua dòng chảy hỗn loạn, sẽ trở nên yên tĩnh!" Chúc Long dẫn đường phía trước.

Hai người xuyên qua dòng chảy hỗn loạn, tầm nhìn đột nhiên rộng mở.

Bất ngờ, bên ngoài hải nhãn Đông Hải là sóng to gió lớn, hủy thiên diệt địa.

Bên trong lại là một mảnh thiên địa khác.

Nơi đây vô cùng yên tĩnh.

Yên tĩnh như một vũng nước đọng.

Đúng vậy, một vũng nước đọng, nhìn khắp nơi, không có sinh linh.

Theo từng bước tiến lên, Chúc Cửu Âm nhanh chóng nhìn thấy bốn cây thiên trụ.

Trên thiên trụ, dấu ấn Thiên Đạo hiện hữu.

Mỗi một cây thiên trụ, đều có một sợi xích sắt khổng lồ.

Đầu kia của sợi xích sắt, chính là Long Vương.

Chỉ là, Long Vương từng hùng bá thiên địa, bây giờ lại suy yếu không chịu nổi.

Không ngừng chịu đựng sự xâm thực của hải nhãn Đông Hải.

"Ngươi đã đến rồi!" Ánh mắt Long Vương nhìn về phía Chúc Cửu Âm, kèm theo động tác đứng dậy, chỉ thấy sợi xích sắt kêu loảng

xoảng.

Thậm chí, từng đạo phù văn Thiên Đạo hiện ra, trấn áp Long Vương.

"Không còn Long Vương từng tung hoành thiên địa năm nào, lại cô tịch đến vậy!" "Đáng thương đáng tiếc!" Chúc Cửu Âm cảm thán.

Anh hùng cuối đời, đại khái là như vậy.

"Hào hán chẳng đề dũng năm xưa, năm xưa ta vì Thánh Đạo, tranh bá Hồng Hoang, khiến chúng sinh lầm than." "Bây giờ, ta tự làm tự chịu!" Long Vương chắp tay với Chúc Cửu Âm.

Sau khi giao đàm với Chúc Long, hắn đã biết mọi chuyện về Chúc Cửu Âm.

"Nếu cảm ơn, thì nên cảm ơn Chúc Long." "Tuy phản bội Long Tộc, nhưng lại luôn vì Long Tộc tìm một tia sinh cơ." "Ngược lại bản tôn chưa từng nghĩ, Long Vương bá khí vô song năm nào, bây giờ lại mất hết nhuệ khí…" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

Thời thế, vận mệnh cũng vậy.

"Có một số thứ, không thể cưỡng cầu." "Ngược lại đạo hữu, thân là hậu duệ Bàn Cổ, ngươi lại muốn cầu gì?" Long Vương đại triệt đại ngộ.

Sóng trường giang cuồn cuộn đổ về đông, sóng lớn cuốn đi hết anh hùng.

Thành bại quay đầu lại thành không, giang sơn vẫn còn đó, mấy độ tịch dương hồng. … "Đạo hữu, thân là hậu duệ Bàn Cổ, ngươi muốn làm gì?" Ánh mắt thâm thúy của Long Vương nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Hắn không hiểu, Chúc Cửu Âm rốt cuộc muốn làm gì.

La Hầu và Hồng Quân sau Tam Tộc, cũng đều vì Thánh Đạo.

Nhưng bây giờ Hồng Quân đã thành Thánh.

Chúc Cửu Âm rốt cuộc muốn làm gì?

"Ta muốn làm gì ư?" "Tuy ta là hậu duệ Bàn Cổ, được trời ưu ái." "Nhưng suy cho cùng cũng giống như ngươi, chỉ giãy giụa trong dòng sông dài vận mệnh mà thôi!" "Ta à, ban đầu chỉ muốn sống sót mà thôi!" "Sau này, thì giúp những người thân cận sống sót!" "Bây giờ thì, muốn nhiều người hơn nữa sống sót!" Chúc Cửu Âm nhún nhún vai.

Ban đầu, hắn chỉ muốn bản thân thay đổi vận mệnh để sống sót.

Nhưng sau này, theo thực lực tăng cường.

Lại muốn tất cả Tổ Vu cùng sống sót.

Theo đó dần dần dung hợp Hồng Hoang, thực lực càng ngày càng mạnh.

Bây giờ, hắn muốn làm gì?

Đương nhiên là kiến lập Võ Đạo, nghịch thiên cải mệnh.

Chỉ là, thay đổi không chỉ là mệnh của hắn, mà còn là mệnh của Vu Tộc, và mệnh của chúng sinh Hồng Hoang.

Ý chí của Bàn Cổ, bảo vệ Hồng Hoang.

Chương 102

"Sống sót, thay đổi vận mệnh ư?" "Từng có lúc ta cũng muốn vậy, chỉ tiếc, vận mệnh cuối cùng không thể thay đổi." "Bất luận làm thế nào, vận mệnh cuối cùng vẫn sẽ đến như đã định." Long Vương thở dài.

"Lẽ nào, phải vì vậy mà từ bỏ?" "Người luyện võ, phải nắm giữ yết hầu vận mệnh, chứ không phải bị vận mệnh nắm lấy yết hầu!" Chúc Cửu Âm cười lớn, khí phách ngút trời.

"Đương nhiên, ngươi cũng có thể coi đây là lời nói ngông cuồng của kẻ vô tri!" "Không, ta là một người như vậy đó!" "Thế giới Hồng Hoang, có nhiều lượng kiếp, Long Tộc đã qua Long Hán chi kiếp rồi!" "Tiếp theo chính là Vu Yêu chi kiếp!" "Hậu duệ Bàn Cổ chúng ta, chính là Vu Tộc!" "Kiến hôi còn muốn sống sót, huống chi là ta!" Chúc Cửu Âm nói cho Long Vương biết về sự tồn tại của lượng kiếp.

Cũng nói cho Long Vương biết thân phận của mình, và vận mệnh của Vu Tộc.

Trên thực tế, Vu Yêu chẳng qua đang đi lại con đường của Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc mà thôi.

Vì vậy, Chúc Cửu Âm muốn sống sót.

Muốn tất cả Vu Tộc đều sống sót.

Kiến lập Võ Đạo, làm lớn mạnh khí vận bản thân, đã là một phần trong mục tiêu của hắn.

Long Vương nghe vậy, rơi vào trầm tư.

Ai có thể sống, ai muốn chết đây?

Chỉ tiếc, hắn chưa bao giờ hiểu rõ đạo lý này.

Chỉ cho rằng chỉ cần có thể thành Thánh, hy sinh bao nhiêu cũng đáng.

Long Vương ban đầu cho rằng mình giống Chúc Cửu Âm.

Cho rằng Chúc Cửu Âm cũng cuồng vọng bá đạo như mình.

Không tin thiên mệnh, chỉ nghịch thiên cải mệnh.

Thiên hạ thuộc về ta!

Nhưng bây giờ, Long Vương phát hiện, Chúc Cửu Âm và hắn không giống nhau.

Hắn chỉ quan tâm đến tính mạng của mình.

Thậm chí ngay cả tính mạng của tộc nhân hắn cũng có thể bỏ qua, tất cả chỉ vì Thánh Đạo.

Nhưng Chúc Cửu Âm, nghịch thiên cải mệnh, lại không chỉ vì bản thân.

Mà còn vì một ý chí bảo hộ.

Để đạt được mục tiêu của mình, hắn không ngừng trở nên mạnh mẽ, để bảo vệ tất cả những gì hắn muốn bảo vệ.

Nhìn qua, mục đích của hắn và Chúc Cửu Âm giống nhau.

Nhưng quá trình lại hoàn toàn khác biệt.

Có lẽ, đây là ý nghĩa đặc biệt của hậu duệ Bàn Cổ.

"Ta à, đột nhiên phát hiện so với ngươi." "Thật là một Hỗn Đản!" "Ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Chúc Long lại lựa chọn ngươi!" Long Vương cảm khái vạn phần.

"Ai mà không làm vài chuyện Hỗn Đản chứ!" "Ta à, sinh ra là để cải mệnh!" "Bất luận tiền đồ có gian nan đến đâu, nếu không thể cải mệnh." "Sống sót, lại có ý nghĩa gì?" Ánh mắt Chúc Cửu Âm sâu xa.

Hắn, tuyệt đối không muốn sống một cách hèn mọn.

Muốn tranh giành với vận mệnh này.

Bất luận kết cục cuối cùng ra sao, nhưng ít nhất cũng từng nỗ lực.

"Không sai, sống sót mới có hy vọng!" "Ha ha ha, Chúc Cửu Âm, hôm nay bản tôn đã được khai sáng rồi!" "Đáng tiếc, ta cần trấn áp hải nhãn Đông Hải, nếu không nhất định sẽ cùng ngươi cải mệnh!" Long Vương cười lớn, khí phách ngút trời.

Long Vương từng bá tuyệt Hồng Hoang năm nào, đã xua tan sự lạc lõng, suy đồi trước đó.

Lại một lần nữa trở lại.

"Sau này, khẳng định sẽ có cơ hội thôi!" "Chỉ cần Long Tộc vì ta mà phục vụ!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"Tốt, Long Tộc sau này sẽ quy thuộc về ngươi!" "Chúc Cửu Âm, ta muốn xem, ngươi có thể đi đến bước nào!" "Đây là Long Vương Châu, hôm nay tặng cho ngươi!" Long Vương cực kỳ thưởng thức Chúc Cửu Âm.

Hắn há miệng phun ra một viên long châu.

Chính là Long Vương Châu, chí bảo của Long Tộc.

Viên châu này, ẩn chứa phần lớn thực lực của Long Vương.

Đồng thời cũng ẩn chứa khí vận của Long Tộc.

Kẻ nào nhìn thấy châu này, như nhìn thấy bản tôn Long Vương.

"Quân tử không đoạt cái người khác yêu thích, chí bảo của Long Tộc, hãy đưa cho Chúc Long đi!" Chúc Cửu Âm từ chối.

Hắn không phải Long Tộc, cầm Long Vương Châu không có ý nghĩa gì.

“Ngươi đừng coi thường bảo bối này!” “Trên thực tế, bảo vật này bên trong có càn khôn!” “Ta thấy ngươi dường như muốn học theo Bàn Cổ đi con đường Dĩ Lực Chứng Thánh.” “Con đường này hung hiểm vạn phần, viên châu này có lẽ có thể giúp ngươi một chút!” Long Vương cố chấp muốn tặng Chúc Cửu Âm Long Vương Châu.

Chúc Cửu Âm bất đắc dĩ, đành phải nhận lấy.

Chỉ là, khoảnh khắc vừa chạm vào tay.

Dấu ấn trên mi tâm Chúc Cửu Âm đột nhiên tản ra một trận thần quang.

Đồng thời, Long Vương Châu cũng bắt đầu tỏa sáng.

Cảnh tượng này, giống hệt như khi hắn gặp mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lần trước.

Lẽ nào, Long Vương Châu có liên quan đến Bàn Cổ?

Chúc Cửu Âm kinh ngạc, đưa tay nâng Long Vương Châu.

Vừa rồi Long Vương hiển nhiên là lời trong lời.

Long Vương Châu, lẽ nào bản thân nó là một pháp bảo khác?

“Quả nhiên, không hổ là hậu duệ Bàn Cổ!” “Ta sớm đã nghi ngờ viên châu này là vật của Bàn Cổ, hôm nay đã được chứng thực rồi!” Long Vương vẻ mặt phức tạp.

Năm đó, hắn có được viên bảo châu này.

Phát hiện viên châu này vô cùng cứng rắn, nước không thấm, lửa không cháy.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể làm tổn hại nửa phần.

Nhưng lại không thể phát hiện tác dụng của viên châu.

Vì vậy, Long Vương liền luyện hóa viên châu này thành Long Châu, gây dựng uy danh lẫy lừng trong Hồng Hoang.

Bây giờ, thấy ý chí của Chúc Cửu Âm, Long Vương liền giúp một tay.

Không ngờ, Long Vương Châu thật sự là vật của Bàn Cổ.

Trong ánh mắt của Long Vương, Chúc Long, Chúc Cửu Âm.

Chỉ thấy Long Vương Châu tỏa ra thần quang từ từ thoát ra.

Không lâu sau, liền có một viên châu xám xịt xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm.

Viên châu này vừa bay ra, trực tiếp khảm vào mi tâm Chúc Cửu Âm.

Trong khoảnh khắc này, từng trận khí tức huyền diệu tiến vào cơ thể Chúc Cửu Âm.

"Đây, là Hỗn Độn Châu sao?" Chúc Cửu Âm chợt bừng tỉnh.

Hắn nhận được tin tức về Hỗn Độn Châu, đồng thời cũng huyết luyện thành công dấu ấn ở mi tâm.

Hỗn Độn Châu, chính là Hỗn Độn Chí Bảo.

Năm đó là một trong Tứ Đại Chí Bảo trong tay Bàn Cổ.

Chỉ tiếc, sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, Hỗn Độn Châu không biết tung tích.

Lại rơi vào tay Long Vương.

Bị luyện hóa thành Long Vương Châu.

Bây giờ, Hỗn Độn Châu được dấu ấn Bàn Cổ triệu hoán, khôi phục bản thân.

Bảo vật này, là Hỗn Độn Chí Bảo, không có sức mạnh công

phòng.

Chỉ có một điểm!

Bên trong ẩn chứa một không gian, nếu trong Hỗn Độn Châu khai tích một phương thế giới.

Có thể đạt được thực lực Thánh Nhân Thiên Đạo!

"Đa tạ Long Vương đạo hữu ban bảo!" Chúc Cửu Âm vui mừng vạn phần.

Chuyến đi này, không uổng phí vậy!

Đã có được Hỗn Độn Châu.

"Không cần cảm ơn." "Hỗn Độn Châu trong tay ta, châu báu cũng hóa bụi trần!" "Ta hy vọng ngươi có thể giúp ta một tay!" Long Vương thỉnh cầu.

Thời trẻ, hắn đã làm vài chuyện hoang đường.

Bây giờ, có lẽ là thời cơ để sửa chữa. … "Ta hy vọng đạo hữu có thể giúp ta một tay!" Long Vương nói, có chút ngượng ngùng.

Chuyện hoang đường thời trẻ đã làm.

Vốn dĩ là muốn chôn vùi trong lòng suốt đời.

Nhưng hôm nay nghe lời Chúc Cửu Âm nói, hắn có chút tỉnh ngộ.

Con người, không thể mãi mãi chỉ vì bản thân mà sống.

Thỉnh thoảng, cũng phải suy nghĩ cho người khác một chút.

"Đạo hữu có việc gì, cứ nói thẳng đi!" Chúc Cửu Âm ra hiệu Long Vương nói thẳng không cần kiêng kỵ.

Không nhìn mặt Long Tộc quy phục, mặt mũi của Hỗn Độn Châu tổng phải nể.

Phải biết rằng, đó là Hỗn Độn Chí Bảo.

Một viên Hỗn Độn Châu hoàn hảo không tổn hại.

"Thật không giấu gì, việc này là lỗi lầm ta đã phạm phải khi còn trẻ." "Long Tộc ta háo sắc, dường như bắt đầu từ đời ta." "Lúc đó, ta không quan tâm đối phương là chủng tộc nào, chỉ cần là mỹ nữ đều cướp về." "Vốn dĩ, chỉ hưởng thụ chuyện nam hoan nữ ái." "Kết quả, lại không cẩn thận mà để lại hạt giống." "Ngươi cũng biết, ta dù sao cũng là Tổ của Long Tộc." "Long Tộc bình thường có thể sinh ra huyết mạch lai, nhưng ta thì không thể!" "Trong lúc quỷ thần xui khiến, ta đã phong ấn tất cả những đứa con đó…" Long Vương chậm rãi nói.

Long Tộc háo sắc, cũng chính vì điểm này, sức mạnh của Long Tộc vượt trội hơn Kỳ Lân Tộc và Phượng Tộc.

Bởi vì, Long Tộc có một hệ thống lai giống khổng lồ.

Hơn nữa, Long Tộc không lấy đó làm xấu hổ, ngược lại còn lấy đó làm vinh dự.

Nhưng chỉ giới hạn ở Long Tộc trung hạ tầng.

Chương 103

Long Tộc cao tầng tuy cũng háo sắc, nhưng tuyệt đối không cho phép có huyết mạch lai sinh ra.

Để đảm bảo huyết mạch thuần khiết.

Long Vương từng có ba nghìn phi tần.

Các phi tần này đã sinh ra chín con long tử cho hắn.

Chín long tử tuy là long chủng, nhưng lại giống mẹ hơn.

Để duy trì uy nghiêm của mình, Long Vương trực tiếp giết chết tất cả các phi tần.

Chín long tử thì bị phong ấn.

Đó là một đoạn ký ức không mấy tốt đẹp của Long Vương.

Thậm chí, Long Vương cho rằng sẽ mang theo bí mật này, cho đến khi hồn phi phách tán.

Nhưng hôm nay, khi gặp Chúc Cửu Âm.

Long Vương cảm thấy mình không nên hỗn đản như vậy.

Kiến hôi còn muốn sống sót.

Hắn muốn giải phong cho chín long tử!

Long Vương nói xong, vận chuyển pháp lực, chỉ thấy chín quả trứng khổng lồ xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm.

Các quả trứng đều tản ra sinh cơ bàng bạc.

“Nếu có thể, ta hy vọng đạo hữu có thể thu chín đứa con bất tài của ta làm đồ đệ!” “Giúp chúng vượt Long Môn.” “Long Vương ta một đời, nợ nần, không rõ.” Long Vương thỉnh cầu.

Trong khoảnh khắc này, Chúc Long đứng một bên có chút ngây người.

Đại ca của hắn, từ trước đến nay kiêu ngạo.

Hắn vốn dĩ cho rằng để Long Vương quy phục Chúc Cửu Âm, chắc chắn sẽ có một cuộc tranh chấp.

Không ngờ, đại ca của hắn lại vừa tặng bảo vật, lại vừa tặng con trai.

Thậm chí, còn giống một thuộc hạ hơn cả hắn, một thuộc hạ.

Quả nhiên, thần uy của chủ thượng, ngay cả Long Vương cũng không thể chống lại.

"Đinh, nhiệm vụ Võ Đạo phát hành!" "Nhiệm vụ lựa chọn 1: Thu nhận Cửu Long Tử, thưởng Hàng Long Thập Bát Chưởng." "Nhiệm vụ lựa chọn 2: Từ chối Cửu Long Tử, thưởng Đả Cẩu Côn Pháp." "Mời lựa chọn." "Ừm?

Cửu Long Tử cũng có nhiệm vụ sao?" "Lẽ nào, Cửu Long Tử không phải phàm phẩm?" Chúc Cửu Âm trầm tư.

Thu nhận Cửu Long Tử, đạt được Hàng Long Thập Bát Chưởng.

Từ chối Cửu Long Tử, đạt được Đả Cẩu Côn Pháp.

Hai môn võ học này tương đương nhau, so với những võ học cao cấp đã nhận được trước đây.

Thậm chí không đáng nhắc đến.

Chỉ là, Cửu Long Tử có thể kích hoạt nhiệm vụ.

Có nghĩa là gì?

Cửu Long Tử tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Chúc Cửu Âm trầm tư.

Truyền thuyết nói, long sinh cửu tử, mỗi con một khác.

Lần lượt là Tù Ngưu, Nhai Tý, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hý, Ly Vẫn.

Cửu Long Tử, là thần thú hộ đạo của Nhân Tộc.

Nếu chín quả trứng trước mắt này là Cửu Long Tử.

Vậy có nghĩa là gì?

Khí vận của Nhân Tộc, cũng có thể chia cho hắn một phần.

"Long Vương đạo hữu đã có tâm hối cải!" "Chín đứa con này ta sẽ thu nhận!" Chúc Cửu Âm đưa ra lựa chọn.

"Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được Hàng Long Thập Bát Chưởng!" "Đinh, nhiệm vụ linh thú Võ Đạo phát hành!" "Bồi dưỡng Cửu Long Tử thành linh thú hộ đạo Võ Đạo (Đại La Kim Tiên), có thể thưởng một phần Hộ Đạo Đại Lễ Bao!" "Có chấp nhận không!" "Chấp nhận!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm nở một nụ cười.

Quả nhiên, Cửu Long Tử, tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Mua bán có lời.

Long Vương thấy Chúc Cửu Âm thu nhận Cửu Long Tử, ánh mắt càng thêm cảm kích.

Sau đó, hắn lại lấy ra một pháp bảo.

Pháp bảo giống như một cánh cửa, trên cửa trái phải khắc họa từng con rồng sinh động như thật.

Các con rồng này dường như đang bay lượn.

"Đây là Long Môn, cũng là pháp bảo giúp thủy tộc hóa thành Chân Long." "Phàm là thủy tộc, chỉ cần vượt Long Môn, liền có thể thoát khỏi yêu thân, trở thành Chân Long." "Hy vọng đạo hữu sau này giúp

chín đứa con bất tài của ta, vượt Long Môn!" Long Vương lại lần nữa thỉnh cầu, dâng lên pháp bảo.

"Tốt!" Chúc Cửu Âm nhận Long Môn đánh giá.

Trong truyền thuyết, cá chép hóa rồng, liền có thể hóa thân thành rồng.

Hóa ra, thật sự có bảo vật như vậy tồn tại.

Nếu để thủy tộc vượt Long Môn hóa thành Chân Long, sau đó lại nuôi dưỡng.

Sau này nếu muốn ăn rồng, sẽ gây ra nghiệp lực sao?

Chăn nuôi!

Một ý niệm trong đầu Chúc Cửu Âm hiện lên.

Bây giờ Hồng Quân đã thành Thánh.

Chỉ sợ sau này tranh chấp Vu Yêu sắp sửa diễn ra.

Khi chúng sinh Vu Tộc vừa xuất thế, thức ăn sẽ là xung đột trực tiếp nhất.

Nếu học theo Nhân Tộc sau này, giáo đạo Vu Tộc tiến hành chăn nuôi.

Liệu có thể giảm bớt sát lục, nghiệp lực không? … Thời gian như ngựa trắng vút qua khe cửa, trong chớp mắt đã năm trăm năm.

Năm trăm năm, Chúc Cửu Âm và Long Vương luận đạo.

Đàm thiên cơ, luận cục thế, hào hứng nói về tương lai, vận mệnh.

Có thể nói cả hai bên đều chưa thỏa mãn.

Giống như giao tình vong niên vậy.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm biết, có những việc cần phải làm.

Kiến lập Võ Đạo!

Từ hải nhãn Đông Hải rời đi, Chúc Cửu Âm cùng Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ hội hợp.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Chúc Long, đi về phía Tam Tiên Đảo đã được phát hiện.

"Chủ thượng, hải ngoại Tam Tiên Đảo phiêu miểu khó tìm tung tích." "Lần này phát hiện là Phương Trượng Đảo." "Ta đã ra lệnh cho nhị lang Long Tộc bám sát theo sau, chỉ chờ chủ thượng lên đảo." Chúc Long vừa đi vừa báo cáo tình hình.

Chỉ là, khi đến vị trí Phương Trượng Đảo.

Cảnh tượng trước mắt, khiến Chúc Cửu Âm không khỏi nổi trận lôi đình.

Bất ngờ, bên ngoài Phương Trượng Đảo, xuất hiện vô số tu sĩ.

Thậm chí, các tu sĩ này còn nô dịch Long Tộc.

Ở phía trước nhất, Ngao Quảng và bốn Long Vương khác càng thêm chật vật không chịu nổi.

"Chậc chậc chậc, cái gọi là Long Tộc!" "Thật yếu ớt!" "Có thể làm môn canh cho Tiên Vương ta, có thể trở thành tọa kỵ của Minh Tu Tiên ta, đó là đại phúc khí của Long Tộc!" Các tu sĩ châm chọc liên tục, trêu đùa Ngao Quảng và các Long Tộc khác.

"Đáng ghét đồ Hỗn Đản, đừng quá kiêu ngạo!" "Một minh tu tiên nho nhỏ, Long Tộc chúng ta tuyệt đối sẽ không khuất phục!" Ngao Quảng lạnh lùng quát.

Thậm chí, trực tiếp vận chuyển đạo pháp giết về phía một tu sĩ gần nhất.

Chỉ là, tu sĩ kia tùy tay một đạo pháp liền đánh bay Ngao Quảng.

“Long Tộc, đừng không biết tốt xấu!” “Hôm nay, không đồng ý cũng phải đồng ý!” Tu sĩ lạnh lùng cười không ngừng.

“Lão Ngũ, nói chuyện vớ vẩn với hắn làm gì!” “Trực tiếp khắc lên dấu ấn, nô dịch là được!” Một tu sĩ khác bất mãn nói.

“Đúng vậy, nô bộc mà, dạy dỗ vài lần là nghe lời!” “Long Tộc đều là xương cốt ti tiện, nói tốt lời hay, không có tác dụng!” “Ban đầu, Long Tộc không kiêu ngạo sao?” “Bây giờ, ngược lại cứ tiếp tục kiêu ngạo đi a!” Tu sĩ nói xong, cười lớn.

Có thể trêu đùa Tam Tộc từng xưng bá thiên địa, sảng khoái cực độ.

Chỉ có Chúc Long, lửa giận trong lòng đang bùng cháy.

“Một kiến hôi nho nhỏ, lại dám chọc giận Long Tộc ta!” “Tìm chết!” Chúc Long bạo nộ.

Trong tích tắc, khí tức Chuẩn Thánh tứ ngược ra.

Thiên địa phong vân biến sắc.

Lúc này, Chúc Long đã phẫn nộ cực điểm.

Vừa vào hải nhãn Đông Hải mới năm trăm năm.

Trên Đông Hải lại có nhiều tu sĩ đến vậy!

Hơn nữa, lại ức hiếp Long Tộc như vậy!

Đáng giết! "Một lũ kiến hôi nhỏ bé, dám trêu chọc Long tộc ta ư!

Tìm chết!" Chúc Long bạo nộ.

Khoảnh khắc, khí tức Chuẩn Thánh tràn ngập, khiến phong vân thiên địa biến sắc.

Giờ phút này, Chúc Long giận dữ đến cực điểm.

Mới tiến vào hải nhãn Đông Hải có năm trăm năm, trên Đông Hải

đã xuất hiện nhiều tu sĩ đến vậy!

Lại còn trắng trợn ức hiếp Long tộc!

Đáng giết!

Chương 104

Theo sự bạo nộ của Chúc Long, chỉ thấy nhật nguyệt xoay chuyển, vô tận tinh quang từ trời giáng xuống.

Xoát!

Xoát!

Xoát!

Chỉ trong khoảnh khắc, các tu sĩ quanh Long tộc trực tiếp bị chém giết. "Chúc Long lão tổ!" Ngao Quảng không khỏi mừng rỡ.

Vừa rồi còn tưởng rằng thực sự sẽ bị biến thành tọa kỵ, bị tu sĩ vũ nhục.

Giờ phút quan trọng, đã được cứu. "Là Long tộc lão tổ, thật mạnh!" Chúng tu sĩ kinh hãi.

Chúc Long vừa nói không hợp đã ra tay giết người, thật quá bá đạo.

Khí tức trên người Chúc Long khiến họ cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Chúc Long mạnh đến mức không thể nào đối kháng được. "Thì sao?

Chúc Long thực lực mạnh!" Một tu sĩ không kìm được lẩm bẩm.

Trong ánh mắt tràn đầy kinh hãi.

Nhưng Chúc Long thì sao chứ! "Sợ cái gì?

Giờ đây đâu còn là thiên hạ của Long tộc!" "Đúng vậy, đừng quên vị đại nhân sau lưng Tiên Minh chúng ta!" "Đúng thế, Long tộc là thứ gì chứ!" "Tiên Vương của chúng ta là Đạo Tổ tự mình điểm hóa!"

Chúng tu sĩ nói qua nói lại, sĩ khí tăng vọt. "Chúc Long, Tiên Vương nhà ta có thể coi trọng Long tộc, đó là phúc khí của Long tộc các ngươi!

Ta khuyên ngươi nên khiêm tốn một chút!

Nếu chọc giận Tiên Vương nhà ta, chỉ trong khoảnh khắc là hóa thành tro bụi." Có tu sĩ quát lớn. "Ồ, ở đâu mọc ra một Tiên Vương lợi hại như vậy?

Ngao Quảng, chẳng lẽ ngươi quên, Long tộc đã thần phục bản tôn rồi ư?" Chúc Cửu Âm chậm rãi mở miệng.

Ngoài Phương Trượng Đảo có nhiều tu sĩ đến thế, chỉ sợ cơ duyên của Phương Trượng Đảo không giữ được.

Nhưng nơi bản tôn đã để mắt tới, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Lời vừa dứt, chúng tu sĩ không khỏi ngẩn ra, rồi lập tức phá lên cười ha hả. "Huynh đệ nghe thấy chưa, tên đó nói đã thu phục Long tộc kìa!" "Thổi phồng cũng không biết nghĩ trước, Long tộc sao có thể thu phục được?" "Kể cả có thể thì sao chứ?

Thứ mà Tiên Minh chúng ta đã để mắt tới, nhất định phải ngoan ngoãn dâng lên!" Tu sĩ người một câu, người một câu, cười nhạo không ngớt.

Quả thật hổ không gầm, khỉ cũng dám xưng vương. "Giết hết đi!" Chúc Cửu Âm cũng lười nói thêm lời vô nghĩa. "Tuân pháp chỉ!" Chúc Long trực tiếp đại sát tứ phương.

Với sức mạnh Chuẩn Thánh, không ai có thể ngăn cản.

Khoảnh khắc, máu chảy thành sông, giết đến nỗi tu sĩ khóc cha gọi mẹ. "Mau, mau kéo chuông cảnh báo, có địch tập!" "Hỗn đản, mau dừng tay!" "Ngươi biết Tiên Vương nhà ta là ai không?

Dám đắc tội ta!" "Không, không, đừng giết!" "Cứu mạng a!" Tu sĩ vừa uy hiếp, vừa kêu rên.

Cuối cùng đều hóa thành tiếng kêu thảm thiết và cầu xin tha mạng.

Chúc Long, đã sát phạt thì căn bản không nghe bất kỳ lời nào. "Kẻ nào dám động đến Tiên Vương Minh của ta!" Đúng lúc này, chỉ thấy sương mù Hỗn Độn trên Phương Trượng Đảo vỡ tan.

Một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Chỉ thấy hơn một trăm Đại La Kim Tiên từ Phương Trượng Đảo bước ra.

Người dẫn đầu có tướng mạo tuấn lãng, tựa như một công tử ca, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia âm trầm.

Tu vi của hắn là Chuẩn Thánh! "Là Đông Vương Công đại nhân!" "Chết chắc rồi!" "Cứu mạng a, Đông Vương Công đại nhân!" Sĩ khí của tu sĩ chấn động, viện quân đã tới.

Nhưng Chúc Long nào có quản ba bảy hai mươi mốt, vẫn tiếp tục đại sát tứ phương.

Có Chúc Cửu Âm chống lưng, sợ ai!

Khoảnh khắc, mấy chục vạn tu sĩ bị đồ sát chỉ còn lại mấy trăm người, vừa kêu rên vừa chạy về phía Đông Vương Công. "Long tộc, tìm chết!" Đông Vương Công giờ phút này giận dữ đến cực điểm.

Trong mắt hắn, chỉ có Chúc Long đang sát lục các tu sĩ.

Những tu sĩ này đều là tâm huyết của hắn, tích lũy hơn một nghìn năm.

Cũng là cơ sở để hắn xưng bá Hồng Hoang!

Thuở ban đầu, hắn được Đạo Tổ ban thánh dụ, trở thành thủ lĩnh nam tiên Hồng Hoang.

Vì vậy, hắn đã triển khai một phen bá nghiệp.

Sau khi nhận lệnh của Đạo Tổ, tu sĩ từ khắp nơi đổ về, bờ biển Đông Hải khó mà thỏa mãn sự phát triển.

Thế là, hắn liền đưa mắt nhìn về Đông Hải.

Quả thật tìm được một phúc địa được Long tộc bảo hộ là Phương Trượng Đảo.

Vì vậy, hắn không chút do dự dẫn theo thuộc hạ di chuyển đến, thậm chí muốn nô dịch Long tộc.

Nhưng bây giờ thì sao?

Thuộc hạ của hắn gần như bị đồ sát sạch.

Nhìn những thi thể trôi nổi trên Đông Hải, mùi máu tanh ngập tràn trong không khí.

Tim Đông Vương Công rỉ máu, giận dữ đến cực điểm.

Vì vậy, hắn không chút do dự ra tay.

Lập tức, chỉ thấy một thanh thần kiếm phát ra vô tận quang huy.

Kiếm quang chợt lóe, ức vạn đạo kiếm khí trực tiếp mang theo một trận cuồng phong bão táp cuốn về phía Chúc Long.

Uy lực của nó, vừa nhìn đã biết là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chính là thanh Thần Hoàng Kiếm kia.

Thanh kiếm này vô cùng sắc bén, có thể phá vạn pháp, là bạn sinh linh bảo của Đông Vương Công. "Đông Vương Công ra tay rồi!" "Xong rồi, Long tộc lão tổ chết chắc rồi!" "Một kiếm hàn quang chín mươi châu, tuyệt đối không thể cản nổi!" Tu sĩ kinh hô.

Một kiếm của Đông Vương Công, quỷ khóc thần sầu, thế không thể đỡ.

Chúc Long chắc chắn sẽ chết. "Hừ, chỉ là chút tiểu kỹ điêu trùng!" Chúc Long cười lạnh.

Năm đó khi bản tôn tung hoành Hồng Hoang, Đông Vương Công còn không biết đang bú sữa ở đâu!

Chúc Long sau đó đánh ra một viên bảo châu, khoảnh khắc hút toàn bộ kiếm quang.

Không chỉ vậy, Chúc Long tâm niệm vừa động, trực tiếp tạo ra cuồng phong sóng lớn thổi về phía Đông Vương Công. "Tiên Vương cẩn thận!" Chúng Đại La Kim Tiên đồng loạt ra tay, tế xuất pháp bảo đồng tâm cản lại công kích của Chúc Long.

Đông Vương Công càng lộ vẻ kinh hãi.

Vừa rồi, hắn suýt chút nữa đã bị thiệt thòi.

Long tộc lão tổ trước mắt thật mạnh.

Không, với thân phận của mình, Đông Vương Công đè nén sự kinh hãi trong lòng. "Thực lực không tồi, không ngờ Long tộc lại có một cường giả như các hạ!

Ngô chính là Đông Vương Công, được Đạo Tổ Hồng Quân Thánh Nhân tự mình điểm hóa làm thủ lĩnh nam tiên Hồng Hoang.

Phụng mệnh Đạo Tổ quản lý Hồng Hoang, bản tôn thấy thực lực của ngươi không tệ, có thể dẫn Long tộc gia nhập môn hạ của bản tôn!" Đông Vương Công mặt đầy ngạo nghễ.

Hắn biết thực lực mình khó mà là đối thủ của Chúc Long, bèn mang Đạo Tổ ra làm chỗ dựa.

Dù sao, sinh linh Hồng Hoang thế giới dù có mạnh đến đâu, chẳng lẽ còn mạnh hơn Đạo Tổ?

Trong thế giới này, ai dám không nể Đạo Tổ vài phần? "Phốc

xuy." Đúng lúc này, Chúc Cửu Âm không nhịn được bật cười thành tiếng.

Khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Chúc Cửu Âm thu hút. "Xin lỗi, không nhịn được cười!

Chẳng có gì, chỉ là thấy hắn khá vô sỉ!

Đánh không lại thì lôi Đạo Tổ ra dọa." Chúc Cửu Âm ra hiệu cho mọi người cứ tiếp tục.

Hắn chỉ đang xem kịch thôi.

Đến giờ, Chúc Cửu Âm cũng đã hiểu.

Thì ra kẻ dám gây sự ở Đông Hải là Đông Vương Công.

Một Chuẩn Thánh nhỏ bé mà dám nhắm vào Chúc Long.

Không thể không nói, tên này đã quá tự đại.

Nhưng, lời vừa dứt, chúng tu sĩ lại lộ vẻ kinh hãi.

Bọn họ nhìn thấy, một nam tử bá tuyệt chúng sinh, cưỡi Cùng Kỳ?

Trên vai còn ngồi một con Cửu Vĩ Hồ.

Sự kết hợp này, thật quen thuộc.

Chương 105

"Chúc Cửu Âm!" Chúng Đại La Kim Tiên hít vào một hơi khí lạnh.

Thân là tu sĩ Tử Tiêu Cung, sao có thể không nhận ra Chúc Cửu Âm.

Hắn chính là mãnh nhân chân chính.

Ngay cả Đạo Tổ cũng phải nể mặt vài phần. "Chết tiệt!" Trên mặt Đông Vương Công hiện lên một tia kiêng kị.

Vừa rồi hắn bị sự sát lục của Chúc Long thu hút hoàn toàn, không hề để ý bên cạnh còn có một Chúc Cửu Âm. "Ta á?" "Cứ tiếp tục đi, bản tôn chỉ xem kịch thôi!" Chúc Cửu Âm mặt đầy vẻ thích thú.

Hắn muốn xem Đông Vương Công rốt cuộc vô sỉ đến mức nào. "Chúc Cửu Âm đạo hữu, chúng ta đều là tu sĩ Tử Tiêu Cung!

Ngươi cũng biết lời của Đạo Tổ, không bằng, gia nhập Tiên Minh của ta?

Ta sẽ cho ngươi một vị trí Phó Minh Chủ!" Đông Vương Công đảo mắt, hướng Chúc Cửu Âm phát ra lời mời.

Trong mắt hắn, chỉ cần Chúc Cửu Âm gia nhập Tiên Minh, Chúc Long liền không đáng để lo ngại.

Hắn nào biết, Chúc Long và Chúc Cửu Âm là một phe. "Ha, ha ha ha!" Chúc Cửu Âm nghe vậy, không nhịn được phá lên cười lớn.

Cứ như vừa nghe thấy một chuyện cực kỳ buồn cười. "Đông Vương Công, ngươi thật sự dám mở miệng đó à!" "Đông Vương Công, ngươi thật sự dám mở miệng đó à!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, tỏ vẻ khinh thường.

Một Đông Vương Công nhỏ bé, Chuẩn Thánh nhất chuyển.

Dám mời bản tôn gia nhập.

Đơn giản là không biết trời cao đất rộng. "Chúc Cửu Âm, ngươi mạnh!

Nhưng, đừng quên thân phận của ta.

Ta là Thánh nhân do Đạo Tổ tự mình điểm hóa, phụng mệnh thống trị Hồng Hoang!

Chẳng lẽ, ngươi muốn đi ngược ý Đạo Tổ?" Sắc mặt Đông Vương Công trầm xuống.

Hắn cảm thấy năm nay thật xui xẻo.

Đầu tiên là Chúc Long, giờ lại thêm Chúc Cửu Âm.

Những tên này, chẳng lẽ không biết Thánh nhân đáng sợ đến mức nào sao? "Ta nên cười ngươi ngu dốt cuồng vọng đây?

Hay nên cười ngươi ngu xuẩn?

Một Chuẩn Thánh nhất chuyển nhỏ bé cũng học làm bá vương!

Đừng chỉ mượn danh nghĩa Đạo Tổ, Đạo Tổ đích thân đến đây, bản tôn cũng không đặt vào lòng!

Huống hồ chỉ là một con gà yếu ớt không biết trời cao đất rộng!" Chúc Cửu Âm trắng trợn biểu lộ sự khinh thường.

Đông Vương Công bất công, làm gì cũng không được, chỉ giỏi nịnh bợ.

Lời vừa dứt, sắc mặt Đông Vương Công lúc xanh lúc tím.

Đây không phải là tát thẳng vào mặt sao, là trắng trợn giẫm đạp hắn dưới đất.

Hắn yếu sao?

Chuẩn Thánh nhất chuyển!

Nhìn khắp Hồng Hoang, tuyệt đối là một trong những cường giả đỉnh cao.

Lại bị người ta coi như gà yếu ớt?

Không cần thể diện nữa sao?

Vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công vô cùng phẫn nộ.

Nếu ánh mắt có thể giết người, Chúc Cửu Âm đã chết một vạn lần rồi.

Đáng tiếc, ánh mắt không thể giết người.

Đông Vương Công, trước mặt Chúc Cửu Âm, quả thật chỉ là một con gà yếu ớt. "Nếu đạo hữu không gia nhập, vậy bản tôn không thể không làm khó rồi!

Long tộc, ngươi thì sao!

Thần phục, thì sống!

Từ chối, thì chỉ có đường chết!" Sát khí của Đông Vương Công tràn ngập.

Hắn không làm gì được Chúc Cửu Âm, lẽ nào lại không làm gì được một Long tộc sa sút? "Đồ bạch si, thái độ của Chủ thượng nhà ta còn chưa rõ ràng sao?" Chúc Long cười lạnh.

Đạo Tổ lại chọn một kẻ như vậy ư?

Không có thực lực, cũng dám ra ngoài gây sự?

Đơn giản là không biết trời cao đất rộng. "Ngươi dám mắng ai là bạch si!

Long tộc, bản tôn thấy thực lực của ngươi không tệ, nên mới không tính toán được mất!

Bằng không, ta chỉ cần hạ lệnh một tiếng!

Tiên Minh ta đủ sức diệt Long tộc một vạn lần!" Đông Vương Công nổi giận.

Chúc Cửu Âm sỉ nhục hắn đã đành.

Một Long tộc nhỏ bé mà cũng dám sỉ nhục hắn. "Đừng kéo ta!

Hôm nay, Long tộc không thần phục cũng phải thần phục!" Đông Vương Công cảm thấy có người đang kéo áo hắn, nhưng trong cơn bạo nộ, làm sao hắn nghe lọt tai được.

Nhưng, lời vừa dứt, hắn lại thấy tu sĩ bên cạnh đồng loạt lùi lại một bước.

Cổ đông.

Tiếng nuốt nước bọt vang lên.

Vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công mới cảm thấy thuộc hạ khác thường.

Hắn phát hiện những thuộc hạ này, mặt mày kinh hãi, hoảng sợ.

Cứ như vừa nhìn thấy một chuyện cực kỳ khủng khiếp vậy. "Hửm, sao thế?" Đông Vương Công nhíu mày.

Những tu sĩ này cũng muốn khiến hắn mất mặt sao? "Đông Vương Công, lẽ nào ngươi chưa nghe sao?

Long tộc đã có chủ!

Là người của Chúc Cửu Âm!" Một tu sĩ không kìm được nhắc nhở. "Cái gì!

Người của Chúc Cửu Âm?" Giọng Đông Vương Công cao lên tám âm điệu, không kìm được hét to. "Không sai, ta là tọa kỵ của Chủ thượng!

Chúc Long!" Chúc Long cười lạnh.

Lời vừa dứt, lại một tràng hít khí lạnh vang lên.

Chúc Long quả nhiên là tọa kỵ của Chúc Cửu Âm.

Một Chuẩn Thánh lại làm tọa kỵ.

Chúc Cửu Âm bá đạo ngông cuồng đến mức nào, sự tôn quý của hắn không ai có thể sánh bằng.

So với Chúc Cửu Âm, Đông Vương Công đơn giản là một tên tép riu.

Đông Vương Công lúc này cũng mặt mày ngơ ngác.

Làm nửa ngày, Chúc Long và Chúc Cửu Âm là một phe?

Vậy những lời hắn nói trước đó, chẳng phải đang tự diễn trò hề sao?

Chúc Cửu Âm đang trêu đùa hắn?

Vừa hiểu ra, Đông Vương Công không kìm được phun ra một ngụm máu già.

Tức đến mức nghẹn thở. "Cái đó, Đông Vương Công đại nhân, ta đột nhiên có chút chuyện ở nhà, ta đi trước đây!" Có tu sĩ bắt đầu chuồn.

Đùa à, Đông Vương Công muốn gây sự với Long tộc lại đứng sau là Chúc Cửu Âm.

Chẳng phải lão thọ tinh ăn tỳ sương, tìm chết sao?

Cùng là tu sĩ Tử Tiêu Cung, lẽ nào không biết Chúc Cửu Âm đáng sợ đến mức nào?

Cho một vạn lá gan cũng không dám đối địch với Chúc Cửu Âm.

Dù Đông Vương Công có Đạo Tổ chống lưng, nhưng Chúc Cửu

Âm căn bản không sợ Đạo Tổ. "Ta, tọa kỵ nhà ta chưa được cho ăn cỏ, ta phải về một chuyến.

Bằng không nó sẽ chết đói mất." "Cửa động phủ nhà ta chưa đóng, ta phải về phòng ngừa lão Vương hàng xóm." "Bà xã nhà ta sắp sinh, lại ra ngoài đã lâu, ta phải về xem một chút, kẻo sinh con mà ta không ở bên." "Bà lão hàng xóm tam cữu của ta sắp chết rồi, ta phải về một chuyến." "Cái đó, ta mắc tiểu quá. . ..." Nhất thời, các loại lý do không dứt bên tai.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng nghe đến mức khó hiểu.

Phải biết, Hồng Hoang là thế giới tu tiên.

Chương 106

Tọa kỵ nào cần ăn cỏ chứ.

Có vợ sắp sinh, mà một đi không trở về mấy trăm năm.

Thật sự coi vợ mang thai là Na Tra sao?

Không, Na Tra cũng không mang thai mấy trăm năm!

Chỉ trong khoảnh khắc, Đại La Kim Tiên đã bỏ đi hơn nửa.

Nhất thời, bên cạnh Đông Vương Công chỉ còn lại hơn mười người.

Một trận gió lạnh thổi qua, quả thật vô cùng thê thảm. "Đi, đều đi hết đi!" "Ha ha ha, một đám phế vật vô dụng!" "Đi thì đi, bản tôn là do Đạo Tổ điểm hóa mà.

Không có các ngươi, sớm muộn gì cũng sẽ có người gia nhập thế lực của bản tôn!" Đông Vương Công gầm lên giận dữ, gào thét.

Những tên này, vì một Chúc Cửu Âm mà đều bỏ chạy hết.

Phẫn nộ, vô tận phẫn nộ đang bùng cháy.

Ánh mắt hắn, đầy oán hận nhìn Chúc Cửu Âm.

Nếu không phải vì Chúc Cửu Âm, sao hắn lại rơi vào kết cục như vậy.

Chưa giao thủ, chỉ bằng một cái tên, đã khiến thế lực của hắn tan rã. "Đi!" "Ta về Phương Trượng Đảo!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, dẫn người muốn tiến vào Phương Trượng Đảo.

Nhưng, vào đúng lúc này.

Giọng Chúc Cửu Âm vang lên: "Dừng lại!" "Làm gì?" Đông

Vương Công phẫn nộ. "Bản tôn làm gì ư?" "Hỏi hay lắm!

Chẳng lẽ ngươi không biết Phương Trượng Đảo là địa bàn của ai sao?" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Tam Tiên Đảo ở hải ngoại, đều có cơ duyên của riêng chúng.

Đông Vương Công đã chiếm tiên cơ.

Lời vừa dứt, sắc mặt Đông Vương Công lại biến đổi.

Ngoài Phương Trượng Đảo có Long tộc canh giữ.

Long tộc lại là người của Chúc Cửu Âm, vậy chẳng phải Phương Trượng Đảo là vật của Chúc Cửu Âm sao!

Trong nháy mắt, sắc mặt Đông Vương Công trở nên tái nhợt. "Thế nào, Đông Vương Công?" "Nếu Phương Trượng Đảo là của Chúc Cửu Âm, vậy thì phiền phức lớn rồi!" Có tu sĩ không nhịn được hỏi Đông Vương Công.

Hắn không bỏ đi, vì theo Đông Vương Công ít nhiều cũng có tiền đồ.

Dù sao hắn cũng là do Đạo Tổ điểm hóa.

Nhưng Đông Vương Công lại quá không có mắt.

Lại lần nữa khiêu khích cường giả như Chúc Cửu Âm.

Lòng hắn bắt đầu dao động. "Ta đi!" Đông Vương Công hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, lại thấy Chúc Long chặn đường lui của hắn. "Xâm phạm địa bàn của Chủ thượng nhà ta, cướp đoạt cơ duyên của Chủ thượng nhà ta!

Ngươi nghĩ mình có thể đi sao?" Chúc Long cười lạnh.

Hắn biết rõ tính cách của Chúc Cửu Âm.

Người không phạm ta, ta không phạm người.

Đông Vương Công đã xâm phạm Phương Trượng Đảo, chuyện này, chưa xong đâu. "Chúc Cửu Âm, đây là ý của ngươi sao?" "Phương Trượng Đảo, đó chỉ là hiểu lầm!

Ta vừa mới tiến vào, chưa hề nhận được bất kỳ cơ duyên nào cả!

Vả lại, không xem mặt tăng cũng phải xem mặt Phật.

Chẳng lẽ ngươi thật sự muốn xem nhẹ mệnh lệnh của Đạo Tổ?" Ánh mắt Đông Vương Công lạnh băng.

Hắn đã lùi một bước lại lùi thêm bước nữa.

Chúc Cửu Âm lại ép sát từng bước.

Hắn thật sự nghĩ mình dễ bị bắt nạt sao?

Lão tử, tâm thái sụp đổ rồi! "Không xem mặt tăng cũng xem mặt Phật, lẽ nào ngươi thật sự không nể mặt Đạo Tổ sao?

Ta là thủ lĩnh nam tiên Hồng Hoang do Đạo Tổ tự mình điểm hóa!" Đông Vương Công ấm ức đến cực điểm.

Tâm thái của hắn hoàn toàn sụp đổ.

Ở Đông Hải, không có một chuyện nào thuận lợi.

Tầng lớp thấp của liên minh đã chết sạch.

Tầng lớp cao đã bỏ chạy.

Còn hắn, lại bị gây khó dễ hết lần này đến lần khác.

Trong lòng Đông Vương Công đầy hận thù.

Hận không thể chém giết Chúc Cửu Âm.

Nhưng, với khoảng cách chênh lệch giữa hắn và Chúc Cửu Âm, Đông Vương Công chỉ có thể đè nén sự ấm ức trong lòng.

Hận a! "Đinh, hệ thống nhiệm vụ đã ban bố!" "Nhiệm vụ lựa chọn 1: Uy nghiêm Võ Đạo, chém giết Đông Vương Công, thưởng Huyền Âm Thập Nhị Kiếm!" "Nhiệm vụ lựa chọn 2: Sợ hãi uy nghiêm, thả Đông Vương Công rời đi, thưởng đại đan!" "Xin hãy lựa chọn!" Giọng hệ thống lại vang lên.

Chúc Cửu Âm không khỏi cười lạnh.

Sợ hãi uy nghiêm của Hồng Quân ư?

Đùa à!

Vu tộc đỉnh thiên lập địa, cần gì phải sợ hãi?

Hơn nữa, muốn kiến lập Võ Đạo, há chẳng phải đối kháng với Đạo môn sao.

Sợ hãi, uy nghiêm?

Chỉ riêng điểm này, bản tôn tuyệt đối sẽ không lựa chọn. "Đánh chó cũng phải xem mặt chủ nhân!

Mặt mũi của Đạo Tổ ư, đúng là phải nể!

Nhưng, Đạo Tổ là chó sao?" Chúc Cửu Âm đã đưa ra lựa chọn.

Đông Vương Công tuy là thủ lĩnh nam tiên Hồng Hoang, nhưng ai biết hắn không phải là một nước cờ của Đạo Tổ Hồng Quân.

Dù sao, một lượng kiếp, Vu Yêu là nhân vật chính.

Đông Vương Công, sớm đã định trước kết cục vẫn lạc. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Huyền Âm Thập Nhị Kiếm!" "Vậy phải làm thế nào?" Sắc mặt Đông Vương Công tái mét vô cùng.

Chúc Cửu Âm coi hắn như chó của Hồng Quân!

Không, còn không bằng chó!

Phẫn nộ, đang bùng cháy trong lòng hắn. "Đơn giản thôi, ngươi đã

làm tổn thương Long tộc!

Quỳ xuống xin lỗi Long tộc!

Ngoài ra, Phương Trượng Đảo há là nơi ngươi có thể đặt chân vào!

Tự đoạn hai chân đi!" Chúc Cửu Âm khóe miệng mang theo một tia tà tiếu.

Những điều kiện như vậy, hắn tin Đông Vương Công không thể chấp nhận.

Nếu dám động thủ, vậy thì sẽ dùng thế sét đánh chém giết hắn.

Như vậy, cho dù Đạo Tổ Hồng Quân có hỏi tội, hắn cũng có lý mà nói, chính là tự vệ chính đáng!

Vào khoảnh khắc này, tu sĩ Long tộc đều ngẩn ra. "Chúc Cửu Âm đại nhân muốn đòi lại công đạo cho Long tộc chúng ta sao?" "Quả nhiên, Long tộc chúng ta đã đi theo đúng người rồi!" "Đông Vương Công, ngươi không ngông cuồng nữa sao?

Bây giờ thì sao?

Ngươi tiếp tục ngông cuồng đi chứ!" Phản ứng của tu sĩ Long tộc chỉ khiến họ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Trước đây, Đông Vương Công luôn ức hiếp Long tộc.

Nhưng bây giờ, báo ứng đến thật nhanh.

Đông Vương Công ức hiếp tu sĩ Long tộc, Chúc Cửu Âm tát thẳng vào mặt hắn.

Nhất thời, chúng Long tộc nhìn Chúc Cửu Âm đầy vẻ sùng bái.

Vốn dĩ vì Chúc Long muốn Long tộc nhận Chúc Cửu Âm làm chủ, trong lòng họ còn có một tia bất mãn.

Nhưng vào khoảnh khắc này, sự bất mãn đó hoàn toàn biến mất không dấu vết.

So với Đông Vương Công, Chúc Cửu Âm tốt hơn nhiều.

Hơn nữa, Long tộc thế yếu, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác nhòm ngó.

Tại sao không đi theo một tồn tại cường đại hơn, có thể bảo vệ lợi ích của Long tộc?

Càng nghĩ, chúng Long tộc càng cảm thấy có thể chấp nhận sự thống trị của Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, còn lấy đó làm vinh dự.

Chỉ có Đông Vương Công, sắc mặt tái xanh như có thể nhỏ ra nước.

Chương 107

Xin lỗi, tự đoạn hai chân.

Bất kể điểm nào trong đó, đều sẽ khiến hắn hoàn toàn mất hết thể diện ở Hồng Hoang.

Sau này, làm sao có thể thống trị Hồng Hoang?

Nhưng, nếu từ chối, e rằng chuyện hôm nay sẽ khó mà yên.

Chẳng lẽ, hắn phải liều mạng với Chúc Cửu Âm một trận?

Nhưng tên đó ngay cả Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo cũng có thể lay động.

Lấy gì mà đấu với hắn? "Ta, ta xin lỗi!" "Vì ta vô tri, ngu muội, đã quấy rầy tu sĩ Long tộc!

Hôm nay, ta ở đây xin bồi thường!" Đông Vương Công hướng chúng Long tộc xin lỗi.

Nói ra câu này, dường như đã tiêu hao hết toàn bộ khí lực trên người hắn.

Nhưng, không còn lựa chọn nào khác.

Vào khoảnh khắc cúi đầu, một cỗ ác ý nảy sinh trong lòng Đông Vương Công.

Chúc Cửu Âm, ngươi hãy đợi đấy!

Chỉ cần ta đến Tử Tiêu Cung, nhất định sẽ kiện Chúc Cửu Âm!

Đến lúc đó, ta xem ngươi giải thích với Đạo Tổ thế nào! "Thiết, tên đó vừa rồi còn kiêu ngạo thế nào cơ chứ?" "Ta thấy, hắn giống một con chó hơn!" Tu sĩ Long tộc cười nhạo không ngớt.

Đông Vương Công thì không được như vậy.

Thậm chí, ngay cả thuộc hạ của Đông Vương Công cũng lộ vẻ nhíu mày. "Đông Vương Công, ta đã nhìn lầm ngươi rồi!" "Tu sĩ chúng ta, thà chiến tử chứ tuyệt không chịu nhục như vậy!" "Ta đi đây!" Một tu sĩ lại một tu sĩ cảm thấy thất vọng về Đông Vương Công.

Ngay cả chút tôn nghiêm cuối cùng cũng không cần nữa, sau này làm sao có thể lăn lộn ở Hồng Hoang?

Nhưng, khoảnh khắc kế tiếp.

Chỉ thấy trên mặt Đông Vương Công hiện lên một tia ngoan độc.

Kiếm quang chợt lóe, chỉ thấy vô tận kiếm khí trực tiếp hướng về phía chúng tu sĩ.

Hắn đã phát điên rồi.

Chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể truyền ra Hồng Hoang.

Bằng không, sau này hắn còn mặt mũi nào nữa?

Những tên này, dám phản bội, đáng giết! "Đông, Đông Vương Công, ...!" Chúng tu sĩ ôm cổ họng, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Đông Vương Công lại ra tay với chính họ sao? "Hừ, cũng không xem lại đức hạnh của các ngươi!

Dám phản bội ta, chỉ có chết!" Đông Vương Công cười lạnh.

Ba ba ba!

Tiếng vỗ tay của Chúc Cửu Âm vang lên. "Cũng đủ tàn nhẫn, đủ ti tiện!

Tiếp theo, tự đoạn hai chân đi!" Chúc Cửu Âm khá bất ngờ nhìn Đông Vương Công.

Tên này, quả thật ngoan độc.

Không chỉ không cần thể diện, mà còn sát phạt quyết đoán.

Một tên như vậy, có thể co có thể duỗi, nếu giữ lại sẽ là một tai họa. "Được, ta đoạn!" Đông Vương Công không chút do dự, trực tiếp tự đoạn hai chân. "Bây giờ, ta có thể đi được chưa?" Đông Vương Công nhìn về phía Chúc Cửu Âm. "Đi ư?" "Đừng hiểu lầm, bản tôn chưa từng cho ngươi đi." Chúc Cửu Âm thản nhiên nói. "Ý ngươi là sao?

Chẳng lẽ muốn nuốt lời?" Sắc mặt Đông Vương Công lạnh xuống. "Bản tôn chưa từng nuốt lời.

Chẳng qua, bản tôn có câu nào nói sẽ cho ngươi đi sao?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt cười.

Một Đông Vương Công âm hiểm như vậy, giữ lại sẽ tốt hơn. "Ngươi đùa ta!" Đông Vương Công bạo nộ, đáp lại lời Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm quả thật chỉ yêu cầu hắn xin lỗi và tự đoạn hai chân.

Nhưng lại không nói sẽ thả hắn đi.

Chỉ là, người thường đều sẽ cho rằng chỉ cần làm theo là có thể rời đi.

Đông Vương Công không ngốc, hắn đã bị lừa! "Đáng đời ngươi, dám gây sự trên địa bàn của bản tôn!" Chúc Cửu Âm cười nhếch mép. "Ngươi chết đi!" Đông Vương Công bạo nộ.

Không thể nào áp chế được ngọn lửa giận trong lòng nữa.

Chúc Cửu Âm ức hiếp người quá đáng.

Nhưng, khi trường kiếm chém xuống.

Hắn lại phát hiện Chúc Cửu Âm đã biến mất không dấu vết.

Người đâu?

Đông Vương Công kinh hãi. "Ngươi đang tìm ta sao?" Giọng Chúc Cửu Âm vang lên sau lưng Đông Vương Công.

Vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công không khỏi cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Tốc độ thật nhanh!

Chúc Cửu Âm đã đến sau lưng hắn từ lúc nào?

Tốc độ quả thật quá nhanh.

Vào khoảnh khắc này, Đông Vương Công chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Hắn đã gặp phải một quái vật như vậy! "Đáng ghét!" "Cuộc đời ta, há có thể dừng bước tại đây!" Đông Vương Công bạo nộ, trường kiếm trực tiếp chém ra phía sau.

Nhưng, khoảnh khắc kế tiếp, hắn cảm thấy tim mình nhói lên.

Vừa cúi đầu, hắn phát hiện trái tim mình đã bị Chúc Cửu Âm nắm trong tay. "Xem ra, dường như bản tôn mạnh hơn ngươi một chút!" Chúc Cửu Âm dùng lực một cái.

Phanh!

Trái tim của Đông Vương Công trực tiếp bị bóp nát. "Ta hận quá. . ..." Đông Vương Công vô lực ngã xuống. . .

Tại sao lại chiêu dụ một quái vật như Chúc Cửu Âm chứ. . .

Một chiêu, Chuẩn Thánh bị miểu sát.

Tam Tiên Đảo ở hải ngoại.

Tương truyền sau khi Bàn Cổ khai thiên, do Hỗn Độn nguyên thạch rơi xuống Đông Hải mà hóa thành.

Vì tự thân là Hỗn Độn, Tam Tiên Đảo không thuộc về Hồng Hoang.

Vì vậy thiên cơ không hiển lộ.

Ba tòa tiên sơn phiêu miểu hư vô, theo gió mà đi.

Quả thật mây mù che giấu hình dáng, sóng biển ẩn giấu hành tích.

Nếu không phải tu sĩ phúc duyên thâm hậu, đạo pháp cao cường, ngay cả việc đặt chân lên Tam Tiên Đảo cũng là vấn đề.

Chúc Cửu Âm hạ lệnh Chúc Long phá tan trùng trùng sương mù của Phương Trượng Đảo, đặt chân lên tiên đảo.

Bên trong chim hót hoa thơm, khắp nơi là linh thú, nhưng đều không có linh trí.

Nhìn những dấu vết trên đảo, Đông Vương Công và những người khác dường như chưa đi sâu vào.

Xem ra, trên đảo có cơ duyên. "Oa, linh khí thật sung túc!" "Ở đây, linh khí còn dồi dào hơn một số thần sơn động phủ ở Hồng Hoang." "Đơn giản là thánh địa tu luyện!" Cửu Vĩ Hồ cảm thụ linh khí trên đảo, không kìm được kinh hô.

Tu hành ở đây, đủ sức đạt được hiệu quả gấp đôi với công sức bỏ ra một nửa. "Nếu ngươi thích, sau này chúng ta sẽ định cư ở đây!" "Không, hiện tại cần tìm kiếm khắp nơi một chút!

Xem Phương Trượng Đảo có cơ duyên nào không!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Bước chân tiếp tục đi tới.

Tam Tiên Đảo linh khí sung túc như vậy, không có lý do gì lại không có cơ duyên.

Chương 108

"Chủ nhân, vậy ta sẽ tách ra tìm kiếm!" Chúc Long đi về phía đông! "Ta đi về phía tây!" Cùng Kỳ đi về phía tây. "Chủ nhân, chúng ta chỉ có thể đi về phía bắc thôi." "Ta đi theo Chủ nhân!" Cửu Vĩ Hồ nũng nịu nói. "Được, vừa hay bản tôn không có Nguyên Thần, cũng có thể thăm dò một phen!" Chúc Cửu Âm cười nói.

Luận tìm bảo vật, đương nhiên tu sĩ có Nguyên Thần lợi hại hơn Vu tộc.

Một người một hồ đi về phía trung tâm đảo.

Đột nhiên, Chúc Cửu Âm ngửi thấy một mùi hương kỳ dị.

Chẳng lẽ có bảo bối?

Chúc Cửu Âm đi tới, phát hiện phía trước mọc một cây cổ thụ.

Trên cây kết chín quả.

Hoa của quả trông giống hoa sen, hình dạng quả giống hạt châu.

Trên mỗi quả đều có hai chữ "Hoàng Trung". "Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý!" Chúc Cửu Âm kinh hô.

Ngay cả không có Nguyên Thần, hắn cũng biết tên loại quả này.

Từ khi tiến vào Hồng Hoang, hắn chưa từng gặp một Tiên Thiên Linh Căn nào có thể ăn được.

Hôm nay, cuối cùng cũng có rồi. "Hoàng Trung Lý?" Cửu Vĩ Hồ không kìm được tiến lên.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn a, nhìn khắp Hồng Hoang, nghe nói cũng không quá mười cây.

Nó còn quý hơn cả cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không ngờ lại tìm thấy ở Phương Trượng Đảo.

Chẳng lẽ, đang nằm mơ sao?

Cửu Vĩ Hồ "ba" một tiếng, trực tiếp tự tát một cái thật mạnh.

Đau!

Không phải mơ!

Cửu Vĩ Hồ mừng rỡ như điên.

Trong ánh mắt của nàng, chỉ thấy Chúc Cửu Âm trực tiếp đi đến bên cạnh cây Hoàng Trung Lý.

Sau đó hái xuống một quả ăn vào. "Ngon thật!" "Có quả này, chuyến đi Phương Trượng Đảo này đáng giá rồi!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Hoàng Trung Lý, hương vị cực kỳ tuyệt vời.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm trực tiếp hái một quả ném cho Cửu Vĩ Hồ. "Chủ nhân, cho ta sao?" Cửu Vĩ Hồ trợn mắt há mồm.

Nàng biết Chúc Cửu Âm hào phóng, nhưng cũng biết Chúc Cửu Âm là một kẻ tham ăn.

Mà đây lại là Hoàng Trung Lý.

Cây này vạn năm mới ra hoa, vạn năm mới kết quả, lại vạn năm nữa mới chín, ba vạn năm mà cũng chỉ có chín quả.

Chúc Cửu Âm lại nỡ cho nàng ăn sao? "Ăn đi!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Linh căn Hồng Hoang quả thật mỹ vị, sau này xem ra phải thu thập nhiều linh căn rồi. "Tạ ơn Chủ nhân!" Cửu Vĩ Hồ cảm động vạn phần.

Chúc Cửu Âm, đối với nàng thật quá tốt.

Theo một quả Hoàng Trung Lý vào bụng, khoảnh khắc, nàng cảm thấy một cỗ pháp lực hùng hậu đang cuộn trào trong cơ thể.

Tu vi tấn cấp.

Đại La Kim Tiên ngũ chuyển!

Cơ thể nàng không tự chủ được hóa thành hình người.

Làn da trắng như tuyết, môi như anh đào, eo thon liễu yếu, thêm một phần thì quá dài, bớt một phần thì quá ngắn.

Đứng thẳng thướt tha, vừa thanh thuần lại vừa quyến rũ.

Quả thật là tuyệt thế đại mỹ nhân. "Sách sách sách, tiểu hồ ly, thân hình không tồi!" Chúc Cửu Âm nhìn Cửu Vĩ Hồ hóa thân thành tuyệt thế mỹ nữ, không nhịn được khen ngợi.

Toàn thân không một chút mỡ thừa, quả thật đẹp đến cực điểm. "Chủ nhân, ngài, ngài có thể nhắm mắt lại được không." Cửu Vĩ Hồ mặt đầy vẻ thẹn thùng.

Ánh mắt trần trụi của Chúc Cửu Âm khiến nàng cảm thấy xấu hổ. "Sao, thẹn thùng rồi à?" Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Trong lòng hắn, có một chút ý động.

Cửu Vĩ Hồ, quả thật quá xinh đẹp. "Chủ thượng. . . ." Theo một tiếng kiều hô của Cửu Vĩ Hồ. "Được rồi được rồi!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Hắn quyết định chính thức kiến lập Võ Đạo tại Phương Trượng Đảo.

Đầu tiên, hắn bố trí Tam Tài Đại Trận trên Phương Trượng Đảo.

Sau khi Tam Tài Đại Trận trải qua biến dị, uy lực giờ đây cực lớn.

Chúc Cửu Âm đã bố trí ba loại sức mạnh phong, sương, tuyết vào

đó.

Phong (gió) phá vỡ hư không, Vân (mây) hóa vật chất, Sương (sương) đóng băng thời không!

Ba loại sức mạnh này tương sinh tương khắc, uy lực vô cùng.

Nếu không có lộ tuyến chính xác, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó mà tiến vào Phương Trượng Đảo.

Còn về Thánh nhân, hiện giờ Hồng Hoang chỉ có một vị Thánh nhân, mà còn đang nợ Chúc Cửu Âm ba nhân tình.

Vì vậy, Chúc Cửu Âm ngược lại không lo lắng Thánh nhân quấy nhiễu.

Hơn nữa, sau này Võ Đạo sẽ bồi dưỡng ra Thánh nhân.

Đến lúc đó, cũng không cần lo lắng về Thánh nhân nữa.

Hoàn tất mọi thứ, Chúc Cửu Âm tại nơi đặt chân lên Phương Trượng Đảo, trực tiếp lập xuống Võ Đạo Thạch Bi.

Lập tức, đất rung núi chuyển.

Một tấm bia đá khổng lồ từ trời giáng xuống.

Trên bia đá, khắc một chữ "Võ" khổng lồ.

Ở một bên, có một hàng chữ nhỏ: "Võ Đạo cấm địa, kẻ tự tiện xông vào, giết không tha." Trên những chữ này, mang theo ý chí Võ Đạo vô tận.

Nếu nhìn thêm vài lần, kẻ thực lực yếu kém sẽ trực tiếp bị hút vào tâm thần, tiến vào vô cùng vô tận sát lục.

Nếu có người có cơ duyên, có thể từ đó ngộ ra vô thượng Võ Đạo, từ đó gia nhập Võ Đạo, trở thành đệ tử thân truyền.

Hoàn tất mọi thứ, Chúc Cửu Âm trực tiếp tìm đỉnh núi cao nhất

của Phương Trượng Đảo.

Sau đó nhận lấy Võ Đạo Đại Điện!

Khoảnh khắc, chỉ thấy thần quang từ trời giáng xuống.

Một tòa đại điện khổng lồ hiển hóa trên đỉnh núi.

Điện này, phát ra thần uy vô tận.

Ở phía trước nhất của đại điện, Chúc Cửu Âm vung tay một cái, trực tiếp viết lên trên cửa chữ "Võ Thần Điện".

Trái phải viết lên một đôi câu đối: "Tựa lầu nghe phong vũ, cười xem nhân thế trăm thái!" "Ngô Chúc Cửu Âm, hôm nay kiến lập Võ Đạo!

Võ giả, tinh luyện tinh khí thần, phải tự cường bất tức!

Ta tức là Võ Tổ, Võ Đạo lập!

Thiên Đạo giám chi!" Chúc Cửu Âm phát xuống lời thề.

Ý chí bất khuất của Võ Đạo trực xông vân tiêu.

Thiên Đạo cảm ứng, khoảnh khắc tử khí đông bách vạn dặm, trên bầu trời, tường thụy bao phủ.

Công đức ngưng tụ.

Nhưng, cùng lúc công đức ngưng tụ, trên bầu trời kiếp lôi nổ vang.

Võ Đạo, vốn không nên xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang.

Nhưng bây giờ lại xuất hiện, đây là dị số.

Đại thế Thiên Đạo bị nhiễu loạn, Thiên Đạo có thể trừng phạt! "Ha ha ha!

Võ Đạo của ta đã lập, lẽ nào ngươi muốn đánh ta sao!

Ta Chúc Cửu Âm bẩm thụ ý chí của Phụ thần Bàn Cổ, thủ hộ Hồng Hoang!

Võ Đạo lập, đại công với Hồng Hoang!

Lẽ nào ngươi không dung nạp ta?" Chúc Cửu Âm cảm thụ uy áp từ bầu trời, ha ha cười lớn.

Chương 109

Cùng lúc đó, chiến ý trong người hắn sôi trào.

Lẽ nào, Vu tộc không thể nghịch thiên cải mệnh?

Lẽ nào, Võ Đạo không thể xuất hiện?

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm nổi giận.

Đấu chí của hắn, trực xông vân tiêu.

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân tĩnh lặng mở mắt.

Ánh mắt hắn quét về phía Phương Trượng Đảo, khẽ nhíu mày, "Võ Đạo?" "Võ Đạo?" "Chúc Cửu Âm quả nhiên không đơn giản!" Tử Tiêu Cung, Hồng Quân thở dài một tiếng.

Hắn kết giao với Chúc Cửu Âm từ thời kỳ Tam Tộc, lúc đó hắn chưa thành Thánh.

Kết quả là bị Chúc Cửu Âm chiếm hết tiên cơ, thậm chí còn nợ Chúc Cửu Âm hai nhân tình.

Hiện tại, đã thành Thánh, biết được thiên cơ.

Vu tộc là chủ của lượng kiếp, đã định trước phải rút khỏi đại thế Hồng Hoang.

Nhưng, Hồng Quân phát hiện mình không thể nhìn thấu Chúc Cửu Âm.

Hành động của tên này, hoàn toàn vượt ra ngoài đại thế Hồng Hoang.

Vu tộc, thật sự sẽ rút khỏi Hồng Hoang sao?

Hồng Quân cảm thấy Chúc Cửu Âm sẽ không đi theo kịch bản của Thiên Đạo.

Hơn nữa, Hồng Quân nhớ câu nói của Chúc Cửu Âm khi xưa: "Sinh ra là để nghịch thiên cải mệnh." Tuy lời nói vô cùng cuồng vọng, nhưng Hồng Quân không thể không thừa nhận, Chúc Cửu Âm có tư cách đó.

Ngay cả Hồng Quân, cũng không khỏi tò mò.

Vận mệnh của Chúc Cửu Âm rốt cuộc sẽ như thế nào?

Nếu để chúng sinh Hồng Hoang biết được ấn tượng của Chúc Cửu Âm trong mắt Hồng Quân, chắc chắn sẽ khiến chúng sinh kinh hãi.

Nguyên nhân tuy chỉ có ba chữ "không đơn giản", nhưng Hồng Quân là Thánh nhân giữa thiên địa.

Trong mắt hắn, "không đơn giản" là lời khen ngợi lớn lao.

Thậm chí, Thánh nhân vô tình.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Hồng Quân lại vì Chúc Cửu Âm mà động tâm.

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh đang khổ tu.

Hiện tại đều là tu vi Chuẩn Thánh.

Ở cảnh giới Chuẩn Thánh, Nguyên Thần có thể ký thác hư không, biết được đại sự Hồng Hoang.

Hiện giờ, Thiên Đạo chấn động, Tam Thanh tự nhiên cảm nhận được. "Chúc Cửu Âm, Võ Đạo?" "Chẳng lẽ kiến lập giáo phái có thể thu được công đức?" Lão Tử nhíu mày.

Hắn cảm thấy, việc lập đại giáo dường như có liên quan đến nhân quả thành Thánh. "Đâu có dễ dàng như vậy, trên bầu trời còn có kiếp lôi kìa!

Giáo phái đâu dễ lập như thế." Nguyên Thủy hừ lạnh.

Đối với Chúc Cửu Âm, hắn có thể nói là ghét đến cực điểm. "Ta lại cảm thấy ý chí Võ Đạo không tệ!

Chúc Cửu Âm dùng sức mạnh của một người để đối kháng với Thương Thiên!" Thông Thiên mặt đầy kính nể.

Ý chí của Chúc Cửu Âm khiến hắn động lòng.

Tự cường bất tức, tranh phong với trời.

Thông Thiên cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ. "Hừ!" "Gọi đó là không tự lượng sức!

Thiên Đạo vô thường, sức một người đối kháng Thiên Đạo, tự tìm đường chết!" Nguyên Thủy mỉa mai.

Hiện giờ thế giới Hồng Hoang, chỉ có Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung giáo hóa chúng sinh.

Chúc Cửu Âm chỉ là Chuẩn Thánh nhỏ bé, đức hạnh và năng lực gì mà dám kiến lập giáo phái.

Tây Phương Linh Sơn. "Vô lượng thọ tai." "Võ Đạo lập, thế gian lại có thêm một loại pháp tu hành!

Chúc Cửu Âm luôn thần quỷ mạc trắc, huynh đệ chúng ta, có lẽ cũng có thể noi theo Chúc Cửu Âm!" Tiếp Dẫn nhìn Chúc Cửu Âm, như có điều lĩnh ngộ.

Trong mắt hắn, Chúc Cửu Âm là một dị loại.

Nhưng Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo có thể thu được công đức.

Chẳng lẽ hắn cũng không thể sao?

Như vậy, phục hưng Tây Phương có hy vọng rồi.

Hơn nữa, việc Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo có nghĩa là trên đời không chỉ có Đạo pháp do Hồng Quân truyền thụ.

Hoàn toàn có thể khai sáng ra những pháp tu hành khác. "Có lẽ, ta nên phá tài tiêu tai, đi tới thỉnh giáo một phen!

Ta cảm thấy, trên người Chúc Cửu Âm có một cỗ sức mạnh đang hấp dẫn ta!

Có lẽ đó là mấu chốt để ta đắc đạo!" Chuẩn Đề như có điều lĩnh ngộ.

Lúc này, hắn tuy không biết tín ngưỡng chi lực là gì, nhưng đã cảm nhận được rồi.

Tín ngưỡng chi lực, sau này sẽ là sức mạnh mà Tiếp Dẫn theo đuổi cả đời. "Chưa đến thời cơ, trước hết hãy tĩnh quan kỳ biến!" Tiếp Dẫn Nguyên Thần ký thác hư không, chăm chú nhìn về phía Phương Trượng Đảo.

Có thể thấy, Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo, Thiên Đạo dị tượng hiện ra, khiến các đại năng Hồng Hoang đều kinh ngạc.

Cùng lúc đó, những sinh linh từng nghe nói về Võ Đạo.

Chỉ cảm thấy trong não hải như có một tiếng sét kinh hoàng nổ vang. "Võ Đạo đã lập, ta tu hành có hy vọng rồi!" "Tiến về Đông Hải!" Trong não hải của những tu sĩ này lóe lên một tia minh ngộ, sau đó liền mừng rỡ như điên.

Võ Đạo đã lập, có nghĩa là mọi người đều có thể trở thành đệ tử Võ Đạo.

Tu hành đã có con đường.

Nhất thời, hàng triệu tu sĩ kéo về Đông Hải, chỉ để gia nhập Võ Đạo.

Thập Vạn Đại Sơn.

Một đạo lôi đình trực tiếp biến yêu thú trước mắt thành tro bụi.

Một nam tử khôi ngô nhìn về phía đông. "Nhị ca kiến lập Võ Đạo, đương nhiên phải đi chúc mừng!" Vô Danh Sơn Cốc.

Bên trong sơn cốc nước ngập trăm vạn dặm, trên bầu trời, liệt diễm hùng hùng thiêu đốt.

Cộng Công và Chúc Dung hai người đang giao chiến.

Cảm thụ dị tượng thiên địa, hai người không khỏi ngẩn ra. "Nhị ca, lập Võ Đạo!" Chúc Dung kinh hô. "Đi, tìm Nhị ca thôi!" Cộng Công ha ha cười một tiếng, hai người khoác vai nhau đi về phía đông.

Trên Đại Bình Nguyên, Xa Bỉ Thi đang truy đuổi một con yêu thú.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đông. "May mắn, hôm nay lão tử có việc rồi!" Nói xong, Xa Bỉ Thi đi về phía Đông Hải.

Từng màn, từng màn diễn ra khắp Hồng Hoang.

Mười hai Tổ Vu đổ dồn về Phương Trượng Đảo.

Võ Đạo đã lập, đối với Vu tộc mà nói, đây là đại sự.

Phương Trượng Đảo.

Chúc Cửu Âm đối kháng với kiếp lôi.

Hắn cảm giác tín ngưỡng chi lực không ngừng tiến vào cơ thể mình. "Ta Chúc Cửu Âm, lập Võ Đạo!

Thần Phật không thể ngăn cản!" Chúc Cửu Âm mặt đầy ngạo nghễ.

Lập tức, thiên địa rạng rỡ ức vạn đạo kim quang.

Tường vân trực tiếp nhuộm bầu trời thành bảy sắc.

Dường như cảm thụ được ý chí kiên định của Chúc Cửu Âm, kiếp lôi tiêu tán.

Công đức từ trời giáng xuống.

Khoảnh khắc kế tiếp, công đức chi lực trực tiếp tiến vào trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc, Chúc Cửu Âm cảm giác thực lực đang bạo tăng.

Chuẩn Thánh lực chuyển!

Không chút ngoài ý muốn mà đột phá!

Không chỉ vậy, thực lực vẫn đang tăng lên.

Chẳng lẽ muốn thành Thánh?

Không có Hồng Mông Tử Khí, cũng muốn thành Thánh?

Một ý niệm hiện lên trong não hải Chúc Cửu Âm.

Công đức thành Thánh?

Chương 110

Đây có thể là phương thức thành Thánh yếu nhất ở Hồng Hoang.

Hơn nữa, nếu lấy công đức thành Thánh, há chẳng phải sẽ bị Thiên Đạo trói buộc.

Chẳng lẽ là kế của Thiên Đạo?

Tuyệt đối không phải điều bản tôn mong cầu!

Cảm giác công đức không ngừng bay về phía mình.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp tế xuất Đại Tà Vương.

Theo sự chỉ dẫn, vô tận công đức trực tiếp rơi vào trên Đại Tà Vương.

Hắn muốn chế tạo một thanh Võ Đạo Thánh Khí, trấn áp khí vận Võ Đạo!

Vu tộc không có Nguyên Thần.

Ở Hồng Hoang, họ cũng không dùng được pháp bảo.

Nhưng Đại Tà Vương thì khác, nó là thần binh.

Đã sinh ra khí linh.

Nếu chế tạo nó thành công đức vũ khí, có lẽ có thể trấn áp khí vận Võ Đạo!

Khoảnh khắc, công đức chi lực không ngừng tiến vào Đại Tà Vương.

Thanh thần binh ma diễm thao thiên trực tiếp bị kim quang công đức bao phủ.

Thậm chí, bằng mắt thường có thể thấy sự biến hóa đang tỏa ra

trên Đại Tà Vương.

Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo!

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo!

Cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo! "Ta đi, tên đó dùng công đức biến vũ khí rác rưởi thành cực phẩm công đức linh bảo sao?" Trên Thái Dương Tinh, Đế Tuấn hoàn toàn ngớ người.

Chúc Cửu Âm có mỏ công đức sao?

Công đức chi lực không ngừng, nếu hấp thu, có lẽ đủ để thành Thánh.

Bây giờ, lại dùng nó để chế tạo vũ khí?

Hơn nữa, là một vũ khí ngay cả pháp bảo cũng không phải?

Ngay cả dùng để tìm một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng được mà!

Hắn không biết, sau khi Đại Tà Vương trải qua biến dị, bản thân nó đã có thể sánh ngang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ là, nó là vũ khí, không phải pháp bảo.

Giờ đây hấp thu công đức, nó vừa là vũ khí, vừa là pháp bảo. "Thằng phá gia chi tử a!" "Nếu công đức đó cho ta, vị trí Thánh nhân đã nắm chắc rồi!" Thái Nhất mặt đầy vẻ đố kị.

Công đức mà có thể chơi đùa như vậy.

Thật sự khiến người ta không thể không đố kị.

Ngay cả Thánh nhân đạo trường Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhìn cảnh này, khóe miệng không khỏi co rút.

Võ Đạo là một dị giáo trong thiên địa, công đức lại thêm công đức

khai thiên của Bàn Cổ vốn có trong cơ thể Chúc Cửu Âm.

Chỉ một cử động, Chúc Cửu Âm đủ sức thành Thánh.

Nhưng tên này lại từ bỏ?

Ngược lại chế tạo một thanh công đức võ khí?

Hắn điên rồi sao?

Vị trí Thánh nhân, không thơm sao?

Vị trí Thánh nhân mà chúng sinh đều cầu mong, Chúc Cửu Âm lại từ bỏ ư?

Khi một người có nội tình sâu dày, thật sự muốn chơi đùa thế nào cũng được.

Hồng Quân hoàn toàn không hiểu nổi.

Thậm chí, hắn cảm thấy vị trí Thánh nhân trong tay mình cũng chẳng còn thơm tho gì nữa.

Oanh!

Trên Đại Tà Vương, vạn đạo kim quang rạng rỡ.

Thần quang trực xông thiên cung, quả thật huy hoàng rực rỡ.

Nhất thời kinh vi kỳ quan.

Hấp thu công đức chi lực của Võ Đạo, Đại Tà Vương từ một thanh tà binh biến thành võ đạo thánh binh vừa chính vừa tà.

Sức mạnh và sự huyền diệu ẩn chứa trong đó, ngay cả Chúc Cửu Âm thân là chủ nhân, nhất thời cũng khó mà nắm giữ.

Thậm chí, khi Đại Tà Vương vào tay, Chúc Cửu Âm cảm giác bên trong Đại Tà Vương, dường như tự thành một không gian riêng.

Chỉ là, lúc này hắn cũng không có thời gian để cảm ngộ, điều tra Đại Tà Vương.

Võ Đạo đã lập, có những việc cần phải xử lý. "Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!" Chúc Long nhìn đến trợn mắt há mồm.

Công đức của Võ Đạo quả thật quá nhiều.

Đã chế tạo ra một kiện Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo. "Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo?" Chúc Cửu Âm cũng ngẩn người.

Công đức của Võ Đạo, lại chế tạo ra Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo?

Đơn giản là vượt quá mong đợi.

Như vậy, chẳng phải có vũ khí có thể làm tổn thương Thánh nhân sao?

Lập Võ Đạo rốt cuộc có bao nhiêu công đức? "Ta đi, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!" Thái Dương Tinh, Đế Tuấn ghen tị đến phát cuồng.

Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo lại dễ có được như vậy sao?

Đúng rồi, Chúc Cửu Âm có thể lập Đạo.

Ta cũng có thể lập Đạo.

Một ý niệm lóe lên trong não hải Đế Tuấn.

Khoảnh khắc kế tiếp, hắn trực tiếp cao giọng hô. "Thiên Đạo tại thượng, ta Đế Tuấn, hôm nay lập một Đạo!

Danh là Yêu Đạo!

Phàm ai nhập Đạo của ta, đều là Yêu tộc!" Đế Tuấn hô lớn.

Lập tức, công đức Thiên Đạo ngưng tụ.

Yêu Đạo, Yêu tộc!

Hành động này chính là phù hợp với đại thế Hồng Hoang!

Đế Tuấn lập Yêu Đạo, từ đây, Yêu tộc có nơi quy thuộc.

Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống công đức.

Công đức chi lực trực tiếp bị Đế Tuấn hấp thu.

Khoảnh khắc, thực lực Đế Tuấn bạo tăng.

Chuẩn Thánh nhất chuyển!

Chuẩn Thánh nhị chuyển!

Chuẩn Thánh tam chuyển!

Mãi đến Chuẩn Thánh thất chuyển mới dừng lại. "Chúc mừng huynh trưởng thực lực đại tăng!" Thái Nhất chắp tay chúc mừng. "Ha ha ha, quả nhiên Thiên Đạo ở bên ta!

Hiện giờ, ta có thực lực Chuẩn Thánh thất chuyển!

Ngay cả Chúc Cửu Âm, ta cũng không hề e ngại!

Huynh đệ, hai chúng ta lập Yêu tộc, đương làm Yêu Hoàng!" Đế Tuấn hào khí vạn trượng, dã tâm bừng bừng.

Yêu tộc thành lập, hắn muốn làm Yêu Hoàng để thống nhất Hồng Hoang sau này.

Côn Luân Sơn. "Yêu tộc?" "Không ngờ Đế Tuấn lại có cơ duyên như vậy!" Lão Tử nhíu mày.

Đế Tuấn noi theo Chúc Cửu Âm, cũng có thể thu được công đức.

Nhất thời, Lão Tử cũng muốn lập giáo.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, lại không biết nên lập giáo gì, đành phải từ bỏ. "Một lũ súc sinh lông không đủ, thật sự tưởng mình là nhân vật gì sao!" Nguyên Thủy hừ lạnh.

Trong mắt hắn, Đế Tuấn dù có được công đức cũng chưa thành Thánh, không đáng kể.

Ngược lại là Chúc Cửu Âm, khiến hắn kiêng kỵ vạn phần.

Hắn vốn dĩ chỉ nghĩ là một thanh cực phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Kết quả Chúc Cửu Âm lại luyện thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Như vậy, thực lực của Chúc Cửu Âm đã cường đại đến mức khiến người ta khủng bố.

Chương 111

Đó là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo a!

Tam Thanh, cũng chỉ có Lão Tử sở hữu.

Khoảnh khắc, Nguyên Thủy ghen tị đến phát cuồng.

Phương Trượng Đảo.

Chúc Cửu Âm hướng về trung tâm đảo ném ra một vật.

Khoảnh khắc, chỉ thấy một pho tượng đón gió mà lớn lên.

Mười trượng, trăm trượng, vạn trượng.

Pho tượng vạn trượng trực tiếp sừng sững ở trung tâm đảo.

Hình dáng giống hệt Chúc Cửu Âm, chính là Võ Đạo điêu tượng.

Trên pho tượng, tản mát ra thần quang nhàn nhạt, không ngừng hấp thu tín ngưỡng chi lực.

Không chỉ vậy, trên Võ Đạo điêu tượng còn phát ra uy nghiêm vô tận, trực tiếp bao phủ Phương Trượng Đảo.

Phàm là đệ tử Võ Đạo, trên Phương Trượng Đảo, thực lực sẽ tăng gấp bội.

Kẻ địch thì sẽ bị suy yếu.

Hoàn tất mọi thứ, Chúc Cửu Âm vuốt ve Đại Tà Vương. "Sau này gọi Đại Tà Vương cũng không còn thích hợp nữa!

Kể từ bây giờ, nó sẽ là Công Đức Đại Tà Vương, là Võ Đạo Thánh Khí của ta, trấn áp khí vận Võ Đạo!

Đi!" Chúc Cửu Âm vung đao một cái.

Khoảnh khắc, Đại Tà Vương hóa thành một đạo lưu quang bay

vào trong tay Võ Đạo điêu tượng.

Lập tức, Võ Tổ điêu tượng, tay cầm Đại Tà Vương.

Bá đạo uy nghiêm, nhất lãm vô di. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã hoàn thành nhiệm vụ kiến lập Võ Đạo!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Võ Đạo Đại Lễ Bao!" Giọng hệ thống như hẹn mà đến.

Phần thưởng kiến lập Võ Đạo cuối cùng cũng tới rồi. "Hệ thống, mở Võ Đạo Đại Lễ Bao!" Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp mở Võ Đạo Đại Lễ Bao. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Võ Đạo Linh Dược Viên!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đã nhận được Huyết Bồ Đề chủng tử!" Võ Đạo Linh Dược Viên: Nội hàm một phương không gian, hiệu quả trồng linh thảo linh dược tăng gấp bội. (Có thể biến dị) Huyết Bồ Đề chủng tử: Có thể trồng thánh dược trị thương Huyết Bồ Đề, có thể tái tạo xương trắng, cứu người chết, tăng thêm công lực. (Có thể biến dị) "Võ Đạo Linh Dược Viên ư?" "Thứ tốt!" Chúc Cửu Âm cười nhếch mép.

Kiến lập Võ Đạo, đồng nghĩa với việc có được thế lực của riêng mình.

Thế lực muốn phát triển không ngoài việc dựa vào tài nguyên.

Trong các tài nguyên của Võ Đạo, thần binh lợi khí, công pháp, linh dược là quan trọng nhất.

Có Võ Đạo Linh Dược Viên, hoàn toàn có thể bồi dưỡng linh dược, đáp ứng nhu cầu của đệ tử.

Hơn nữa, hiệu quả của linh dược viên có thể tăng gấp bội!

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp lấy ra Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục sử dụng lên Linh Dược Viên. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng

Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Cố Bản!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Sinh Trưởng Bội Tăng!" Cố Bản: Tất cả linh dược dược tính tăng gấp bội.

Sinh Trưởng Bội Tăng: Có thể tăng tốc độ sinh trưởng của linh dược lên 4 lần!

Nhìn thuộc tính biến dị, Chúc Cửu Âm không chút do dự, lại đập thêm hai quyển biến dị quyển trục. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Sinh Trưởng Bội Tăng!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Kiên Nhẫn!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Khu Trùng!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Linh Dược Viên đã nhận được hiệu quả Điều Chỉnh Khí Hậu Sinh Trưởng!" "Linh dược sinh trưởng bội tăng tám lần ư?" "Tuy còn kém một chút, nhưng tạm thời cứ dùng đã!" Chúc Cửu Âm nhìn Võ Đạo Không Gian, hiện tại trên tay còn lại 2 quyển Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục.

Huyết Bồ Đề chủng tử chưa biến dị, Võ Đạo Linh Dược Viên chưa chắc đã có thể nhận được hiệu quả sinh trưởng bội tăng.

Còn về việc mua thêm biến dị quyển trục, Chúc Cửu Âm trực tiếp phủ nhận.

Võ Đạo vừa mới thành lập, Võ Đạo Trị cần phải dùng vào những việc quan trọng.

Không thích hợp để mua sắm vật tư.

Sinh trưởng gấp tám lần, đã đủ nhanh rồi.

Ví dụ như Hoàng Trung Lý, vốn dĩ phải ba vạn năm mới có thể ăn một lần.

Giờ đây dưới sự sinh trưởng gấp tám lần, chỉ cần bốn nghìn năm là có thể ăn được một lần Hoàng Trung Lý.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp an trí Võ Đạo Linh Dược Viên ở hậu sơn.

Sau đó, Chúc Cửu Âm sai Chúc Long di chuyển Hoàng Trung Lý, trồng vào trong linh dược viên.

Hơn nữa, lại từ Võ Đạo Không Gian lấy ra Bồ Đề Thụ Chi và Phù Tang Mộc Thụ Chi để trồng.

Có linh dược viên tư dưỡng, Bồ Đề Thụ Chi và Phù Tang Mộc nhanh chóng nảy mầm non.

Ước tính vài nghìn năm nữa, có thể trưởng thành một cây con. "Hệ thống, sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục đã sử dụng thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã nhận được hiệu quả Bồi Nguyên!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã nhận được hiệu quả Khôi Phục Gia Bội!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã nhận được hiệu quả Tăng Phúc Công Lực!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Huyết Bồ Đề đã nhận được hiệu quả Cuồng Bạo!" "Chúc mừng Chủ thượng kiến lập Võ Đạo!" Chúc Long và những người khác sau khi

Chúc Cửu Âm trồng Huyết Bồ Đề, nhao nhao chúc mừng. "Bản tôn tuy đã kiến lập Võ Đạo, nhưng việc hoàn thiện Võ Đạo tuyệt đối không phải công sức một ngày!

Việc kiến lập Võ Đạo, không chỉ là một cái tên.

Mà là phải thực sự có thể bồi dưỡng đệ tử Võ Đạo!" "Chúc Long, truyền lệnh xuống, từ hôm nay, Long tộc là linh thú Võ Đạo.

Bản tôn không lâu nữa sẽ mở Long Môn!

Phàm kẻ nào vượt Long Môn, đều có thể trở thành chân long, nhập Võ Đạo của ta!" Chúc Cửu Âm trong thương thành tra xét một phen.

Hiện tại, hắn có hơn bốn nghìn tám trăm vạn Võ Đạo Trị.

Vốn dĩ tưởng đã sung túc rồi.

Kết quả, khi Chúc Cửu Âm nhìn vào các kiến trúc Võ Đạo.

Hắn mới phát hiện, vẫn còn một nghèo hai trắng.

Một tòa kiến trúc Võ Đạo, cần một ức Võ Đạo Trị!

Một bản vẽ kiến trúc Võ Đạo, thì cần hai nghìn vạn Võ Đạo Trị.

Lấy bản vẽ, đi xây dựng kiến trúc, cần phải tiêu tốn bao nhiêu tài nguyên, bao nhiêu tinh lực, càng không thể biết được.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm phát hiện muốn hoàn thiện Võ Đạo, nhất định phải thu được công đức, có tín ngưỡng.

Còn việc pháp bảo chuyển hóa thành Võ Đạo Trị, vào lúc này lại trở nên không đáng kể.

Chỉ có công đức và tín ngưỡng chi lực là nhanh nhất!

Hiện giờ ở Đông Hải, việc thu nhận sinh linh Đông Hải nhập Võ Đạo là cách nhanh nhất để thu được tín ngưỡng.

Hơn nữa, thủy tộc Đông Hải, Long tộc đã canh giữ nơi này từ lâu.

Trở thành Long tộc, hầu như là ước mơ của tất cả thủy tộc.

Vì vậy, Long Môn có thể khiến chúng thủy tộc vượt Long Môn, từ đó nhận được sự công nhận của thủy tộc, gia nhập Long Môn.

Hơn nữa, hắn đã đồng ý với Long Vương, bồi dưỡng Long Chi Cửu Tử. "Chủ thượng muốn lập Long Môn?" "Long tộc chúng ta có hy vọng phục hưng rồi, có hy vọng phục hưng rồi a!" "Chúc Long thuộc hạ đi làm ngay!" Chúc Long phấn khích không thôi.

Sau đại kiếp Tam Tộc, Long tộc chỉ còn lại vài ba con mèo con chó con.

Long tộc huyết mạch cao cấp gần như chết sạch.

Nếu Chúc Cửu Âm lập Long Môn, Long tộc có hy vọng phục hưng.

Làm sao hắn có thể không vui?

Còn việc Long tộc trở thành linh thú Võ Đạo, đây càng là chuyện đáng để chúc mừng.

Từ nay về sau, Long tộc sẽ thực sự liên kết với Võ Đạo, được Chúc Cửu Âm che chở.

Theo Chúc Long đi thông báo cho Long tộc nhập Võ Đạo.

Chúc Cửu Âm thì lấy ra chín quả long đản, sau đó giải phong ấn.

Khoảnh khắc, chỉ nghe tiếng "ca sát" vang lên.

Chín con tiểu quái thú từ vỏ trứng bò ra.

Một con tiểu quái vật, đầu rồng thân rắn.

Một con tiểu quái vật thân báo đầu rồng, là do rồng và báo sinh ra.

Một con tiểu quái vật đầu rồng thân thú.

Một con hình dáng như cá voi.

Một con đầu rồng thân sư tử.

Một con hình dáng như rùa.

Một con hình dáng như hổ.

Một con vừa giống rồng vừa giống giao.

Một con thân giống củ khoai.

Giống hệt Long Chi Cửu Tử trong thần thoại.

Chín con vừa xuất thế, nuốt hết vỏ trứng, sau đó hướng về phía Chúc Cửu Âm "oa oa" kêu. "Các ngươi là Long Vương Cửu Tử, hôm nay, ta ứng lời thỉnh cầu của phụ thân các ngươi, mang các ngươi ra thế gian.

Có thể làm đệ tử của bản tôn, các ngươi có bằng lòng không?" Chúc Cửu Âm nhìn Long Cửu Tử, thản nhiên nói. "Ô ô ô!" Long Cửu Tử tuy vừa xuất thế, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự lợi hại của Chúc Cửu Âm, nhao nhao gật đầu. "Được, đã nhập môn hạ của ta, bản tôn có thể đặt tên cho các ngươi!" Chúc Cửu Âm quan sát tướng mạo của Long Cửu Tử. "Ngươi thích âm nhạc, có thể phân biệt vạn vật thanh âm!

Vậy gọi Tù Ngưu!

Ngươi do long và báo sinh ra, tính tình cương liệt, sau này tất sẽ ưa dũng mãnh sát phạt.

Chương 112

Bản tôn mệnh cho ngươi là Nhai Tí!

Ngươi có hình tượng mỹ quan uy nghiêm, mang theo khí tường thụy!

Bản tôn mệnh cho ngươi là Trào Phong!

Ngươi tiếng kêu lớn mà tính tình nhỏ, bản tôn mệnh cho ngươi là Bồ Lao!

Ngươi hình dạng như sư tử, uy mãnh bách thú, vậy gọi Toan Nghê!

Ngươi như rùa thích tĩnh lặng, vậy gọi Bá Hạ!

Ngươi có như vua bách thú, vậy gọi Bệ Ngạn!

Trong Cửu Long Tử, ngươi giống Long Vương nhất, vậy gọi Phụ Hý!

Còn ngươi, thì gọi Si Vẫn!" Chúc Cửu Âm đặt tên cho Cửu Long Tử.

Hắn có thể cảm giác được, Cửu Long Tử sau này sẽ có đại cơ duyên.

Hơn nữa, trên người Cửu Long Tử còn có một nhiệm vụ!

Đưa Cửu Long Tử vượt Long Môn, hóa thành chân long. "Mấy tiểu gia hỏa này thật may mắn!" "Có thể trở thành đệ tử của Chủ thượng, tội nghiệp ta Cùng Kỳ!" "Vất vả cực khổ cả đời, làm tọa kỵ cũng có người tranh với ta!" Cùng Kỳ nhìn Cửu Long Tử mà đố kị vạn phần.

Thân phận của Chúc Cửu Âm?

Cửu Long Tử có thể bái sư Chúc Cửu Âm, sau này tiền đồ vô lượng. "Xuất thân quyết định tất cả!" "Không cần đố kị đâu!" Cửu Vĩ Hồ nhàn nhạt nói. "Thôi được rồi, bớt nói những lời chua chát đi!

Tâm tư của các ngươi, bản tôn lại không biết sao?

Hôm nay, bản tôn sẽ truyền Võ Đạo cho các ngươi!

Để tránh bản tôn xử sự bất công!" Chúc Cửu Âm vừa dở khóc dở cười nhìn Cửu Vĩ Hồ và Cùng Kỳ.

Nhưng, hai người này đi theo hắn, lại rất trung thành.

Hơn nữa, hắn từ trước đến nay không hề bạc đãi ai. "Đa tạ Chủ thượng ban pháp!" Cùng Kỳ và Cửu Vĩ Hồ hoan hô. "Yên tĩnh!" "Cùng Kỳ!" Chúc Cửu Âm gọi Cùng Kỳ. "Chủ thượng, ta đây!" Cùng Kỳ nhanh như chớp chạy đến bên cạnh Chúc Cửu Âm, quỳ xuống.

Cả người lộ vẻ nịnh nọt vô cùng. "Ngươi là hung thú, tuy rằng theo bản tôn, đã mài mòn đi rất nhiều hung sát chi khí.

Nhưng dù sao cũng là hung thú.

Hôm nay, bản tôn truyền cho ngươi Tứ Đại Giai Hung!

Công pháp này, nghịch phản Địa Phong Thủy Hỏa, nghịch thiên tự hủy!

Sau khi tu thành, có thể bài xích tất cả pháp thuật của thế giới." Chúc Cửu Âm trong Võ Đạo Thương Thành đổi lấy một bản Tứ Đại Giai Hung.

Đồng thời tiến hóa công pháp này lên cấp trung.

Như vậy, Tứ Đại Giai Hung uy lực vô cùng.

Chỉ là, Võ Đạo Trị đã tiêu tốn của Chúc Cửu Âm bảy trăm vạn. "Đa tạ Chủ thượng ban pháp!" Cùng Kỳ hắc hắc cười một tiếng, lập tức chạy sang một bên tham ngộ thần công. "Chủ thượng, vậy còn ta

thì sao?" Cửu Vĩ Hồ hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể, trực tiếp ngả vào lòng Chúc Cửu Âm, nũng nịu. "Tiểu yêu nữ!

Ngươi lại dụ hoặc bản tôn sao, đây là ban chính pháp mà!" Chúc Cửu Âm một tay ôm lấy eo hồ ly của tiểu hồ ly, khoảnh khắc khí tức xích nhiệt dương cương khiến Cửu Vĩ Hồ thẹn thùng.

Nàng không thể nào quên những đêm tối đó.

Ban ngày làm sủng vật, buổi tối cũng làm sủng vật. "Cửu Vĩ Hồ nhất tộc, có thể thao khống đa hạng thuộc tính.

Chín đuôi có chín đạo thần thông.

Bản tôn truyền cho ngươi Vạn Đạo Sâm La.

Công pháp này lấy Thiên, Địa, Kỳ, Chính, Âm, Dương, Sinh, Diệt làm quyết.

Vạn Đạo Sâm La bao dung lực lượng thiên địa, có thể tu luyện các loại thuộc tính, có thể chỉnh hợp thành một cỗ sức mạnh diệt thế.

Tu luyện đến cực hạn, lấy niệm làm lưỡi dao, kiểm soát nhân tâm.

Nó hoàn toàn tương phản với Tứ Đại Giai Hung của Cùng Kỳ.

Một cái khắc chế tất cả pháp thuật, một cái có thể sáng tạo tất cả pháp thuật.

Võ học của hai người sẽ tương sinh tương khắc!" Chúc Cửu Âm trong Võ Đạo Hệ Thống Thương Thành đã tiêu tốn năm trăm vạn mua Vạn Đạo Sâm La.

Đồng thời lại tiêu tốn hai trăm vạn để biến dị thành cấp trung và truyền cho Cửu Vĩ Hồ.

Đến đây, hắn còn hơn ba nghìn bốn trăm vạn Võ Đạo Trị. "Đa tạ Chủ thượng ban pháp!" Cửu Vĩ Hồ dâng lên một nụ hôn thơm, cười hì hì chạy sang một bên tu luyện. "Tiểu hồ ly!" Chúc Cửu Âm lắc đầu

cười khổ.

Trong ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều. "Mấy tiểu gia hỏa này!

Chín đứa, tuy là con của Long Vương, nhưng Long tộc lại không phải Long tộc!

Hôm nay, bản tôn truyền cho các ngươi Long Thần Công!

Công pháp này là võ công chí cương chí dương, có thể khiến các ngươi hóa thân thần long!

Công pháp chia làm chín tầng!

Mỗi một tầng tương ứng với chín đại cảnh giới của Long tộc!

Luyện thành tầng thứ chín, có thể hóa thành Cửu Trảo Thần Long!

Công pháp này, chín đứa các ngươi sẽ cùng học tập, do bản tôn tự mình giáo đạo!" Chúc Cửu Âm trong hệ thống thương thành mua Long Thần Công.

Do mỗi một bản công pháp chỉ có thể truyền cho một người.

Chúc Cửu Âm quyết định trước tiên luyện thành Long Thần Công, sau đó mới truyền thụ cho Cửu Long Tử.

Như vậy thì sẽ không còn hạn chế nữa!

Hơn nữa, Long Thần Công vô cùng cường đại.

Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Quyết, đến lúc đó có thể thăng cấp rồi!

Trên Phương Trượng đảo, Võ Thần Đại Điện.

Chúc Cửu Âm khoanh chân ngồi trên đỉnh điện.

Ngoài thân, khí mây bao phủ.

Cửu Long Tử vây thành một vòng tròn tĩnh tọa hai bên. "Hệ Thống, sử dụng Long Thần Quyết!" Trong Võ Đạo Không Gian, theo

tiếng Chúc Cửu Âm vừa dứt.

Chỉ thấy trong Võ Đạo Không Gian hiện ra một thân ảnh.

Thân hình vừa động, liền vạn dặm.

Thân hình phiêu phù, đi không dấu vết.

Khi thì tay cầm trường kiếm, kiếm khí tung hoành.

Khi thì tay cầm trường thương, thương quyết vô kiên bất tồi, sở hướng phi mỹ.

Mỗi chiêu mỗi thức, tùy ý xuất ra.

Cuối cùng một tiếng long ngâm, nhân ảnh trực tiếp hóa thành bạch long vọt lên trời.

Chính là Long Thần Quyết.

Sau khi được Hệ Thống diễn võ, Chúc Cửu Âm đã tham ngộ quyết này.

Ngay sau đó liền sử dụng Võ Đạo Dung Hợp Quyển Trục. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ võ học dung hợp thành công!" "Xin hãy đặt tên!" "Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết!" Chúc Cửu Âm đặt tên cho võ học đã dung hợp.

Cho đến nay, Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết có được sự bá đạo của tất cả các Long Thần Quyết.

Thậm chí, có thể khiến Chúc Cửu Âm Vu lực hóa thành Thần Long.

Chỉ là, làm xong tất cả, Chúc Cửu Âm vẫn chưa rời khỏi Võ Đạo Không Gian.

Hướng ánh mắt nhìn về phía Võ Đạo Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục.

Lúc này, trong tay y có năm tấm Võ Đạo Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục. "Nếu vận khí tốt, đủ để khiến Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết đạt Thần Cấp Cao Cấp Biến Dị!" "Hy vọng đừng làm ta thất vọng!" Chúc Cửu Âm cầm năm tấm Thần Cấp Biến Dị Quyển Trục, trực tiếp sử dụng. "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết đạt được Thần Long Hư Ảnh!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết đạt được Thôn Công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết đạt được Cấm Cố!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết đạt được Huyễn Vựng!" "Đinh. ...." "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết biến dị đẳng cấp đạt cấp 10, mở ra cao cấp biến dị!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đạt được Võ Thần Trạng Thái!" Thần Long Hư Ảnh: Khi công kích có thể triệu hoán Long Thần Hư Ảnh như hình với bóng.

Thôn Công: Khi công kích có xác suất nhất định thôn phệ Pháp lực chuyển hóa thành Vu lực.

Cấm Cố: Khi công kích có xác suất nhất định cấm cố đối thủ, hạn chế hành động.

Huyễn Vựng: Khi công kích có xác suất nhất định làm choáng đối thủ.

Võ Thần Trạng Thái: Khi Vu lực thấp hơn một tầng, sẽ kích hoạt Võ Thần Trạng Thái.

Trong trạng thái này, mang theo Võ Thần Hư Ảnh, công kích tăng gấp bội, vô địch trong một phút. "Trạng thái tốt!" Chúc Cửu Âm khóe miệng nở một nụ cười nhạt.

Võ Thần Trạng Thái, quả thực là tuyệt cảnh phùng sinh tuyệt sát kỹ.

Chương 113

Vô địch một phút, dùng để giết địch hay chạy trốn đều là vô giải pháp môn.

Hiện giờ, võ học phụ gia trạng thái cực nhiều.

Bất kỳ ai giao thủ với y, bất cứ lúc nào cũng có thể bị các loại trạng thái phụ diện nhập vào thân.

Thêm vào hiệu quả liên kích, càng chiến càng dũng, v.v.

Hoàn toàn có thể một người đấu ba người cùng cấp!

Thậm chí, vượt cấp chiến cũng dễ như trở bàn tay.

Với thực lực Chuẩn Thánh Lục Chuyển, dưới Thánh Nhân, y không có đối thủ.

Rời khỏi Võ Đạo Không Gian, Chúc Cửu Âm liền bắt đầu giảng giải Long Thần Công cho Cửu Long Tử.

Công pháp này, là do hóa thân Thần Long sáng tạo ra.

Cửu Long Tử bản thân sở hữu Long Vương Huyết Mạch, học Long Thần Quyết càng được việc gấp bội. "Long Thần Quyết truyền thụ cho các ngươi." "Sư phụ dẫn dắt vào cửa, tu hành tại cá nhân!" "Sau này, hãy ở đây tu luyện cho tốt!" Chúc Cửu Âm phân phó Cửu Long Tử tu luyện chăm chỉ.

Sau đó lại trong Võ Đạo Không Gian đổi một tấm Võ Đạo Diễn Võ Trường kiến trúc đồ chỉ.

Mua kiến trúc có sẵn thì Võ Lực Trị không đủ.

Chỉ có thể mua đồ chỉ tự mình xây dựng.

Chúc Cửu Âm biết rõ, kiến trúc Võ Đạo Diễn Võ Trường là đơn

giản nhất, xây dựng cũng không khó.

Hơn nữa, sau khi thu phục Long Tộc, việc xây dựng Diễn Võ Trường hoàn toàn có thể giao cho Long Tộc.

Còn về dược liệu, Long Tộc tuy sa sút, nhưng trong Tam Tộc Đại Kiếp cũng không bị cướp phá bảo khố.

Y tin rằng Long Tộc có đủ tài nguyên để xây dựng Diễn Võ Trường.

Cùng lúc đó, Chúc Long truyền tin tức Chúc Cửu Âm muốn lập Long Môn khắp Đông Hải.

Vô số thủy tộc đổ về Phương Trượng đảo.

Trong một khoảnh khắc, toàn bộ Đông Hải trở nên vô cùng náo nhiệt.

Vô số tu sĩ, sinh linh tề tụ Phương Trượng.

Phương Trượng đảo, đèn lồng kết hoa.

Các Long Nữ lớn nhỏ qua lại, vô số tiên cầm ngậm tiên hoa bay lượn.

Trên không Phương Trượng đảo, càng bị Chúc Long dùng đại thần thông nhuộm thành ngũ sắc.

Từng hàng Long Tộc chiến sĩ đang tuần tra. "Hỏa Chi Tổ Vu, Chúc Dung!" "Thủy Chi Tổ Vu, Cộng Công!" "Không Gian Tổ Vu, Đế Giang!"...

Các Tổ Vu lần lượt đến Phương Trượng đảo, Chúc Long bên ngoài phụ trách tiếp đãi không ngừng xướng danh. "Nhị ca, nơi đây thật là náo nhiệt!" "Nếu Vu Tộc chúng ta cũng náo nhiệt như vậy thì tốt biết bao!" Chúc Dung ha hả cười lớn, dâng lên bảo bối tìm được ở Hồng Hoang. "A, Vu Tộc ta nhân số quá ít." "Năm xưa ta du lịch Hồng

Hoang, khắp nơi đều là Yêu Tộc." "Có lẽ, Vu Tộc ta nên tăng thêm nhân số rồi." Đế Giang cảm khái vạn phần. "Nhị ca, hay là chúng ta tế tự Phụ Thần một lần nữa đi!" "Vì sự cường đại của Vu Tộc chúng ta!" Huyền Minh đưa ra một ý.

Có lẽ, Bàn Cổ sẽ ban đáp án. "Hôm nay là ngày tốt lành để lập Võ Đạo!" "Các ngươi cứ ở Phương Trượng đảo chơi đùa vui vẻ.

Việc của Vu Tộc, ta sẽ giải quyết!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Việc lập Võ Đạo, hiện tại đang thiếu Tín Ngưỡng.

Vu Tộc nhập Võ Đạo, có thể đạt được Tín Ngưỡng!

Trước đây y ngăn cản các Tổ Vu phồn diễn Vu Tộc, chỉ vì sợ Vu Tộc sẽ gây họa loạn Hồng Hoang.

Nhưng giờ nhìn xem, các Tổ Vu đã không đợi được nữa rồi.

Chỉ còn cách sáng tạo Vu Tộc.

Không, có Võ Đạo trấn áp, Vu Tộc cũng sẽ ít gây chuyện.

Có thể giáo hóa Vu Tộc!

Lượng Kiếp lần này, phải lấy Vu Tộc làm tôn.

Thậm chí, Hồng Hoang sẽ không còn Đại Kiếp nữa!

Trong lòng, Chúc Cửu Âm vô cùng kiên định.

Chỉ là, muốn Vu Tộc làm tôn, tiêu trừ Hồng Hoang Lượng Kiếp.

Chỉ sợ, đổ máu cũng khó tránh khỏi.

Bất kỳ thành quả thắng lợi nào, đều không tự nhiên mà có được.

Đều thông qua máu và nước mắt. "Bất Chu Sơn, Phục Hy Nữ Oa!" "Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân!" "Bắc Hải Côn Bằng!" Lúc này, tiếng Chúc Long lại vang lên.

Phương Trượng đảo lại đón thêm một nhóm đại năng khác. "Võ

Tổ thật bá khí!" "Lấy Chuẩn Thánh cảnh giới Tổ Long làm người hầu!" "Trên thế gian, chỉ sợ không còn ai thứ hai như Đạo hữu nữa!" Hồng Vân nhìn Chúc Long ở cửa, kinh hãi không thôi.

Xem ra, Long Tộc Tổ Long cảnh giới Chuẩn Thánh, lại canh cửa cho Chúc Cửu Âm sao? "Phu quân, chúc mừng Người đã lập Võ Đạo!" Nữ Oa và Phục Hy cũng tiến lên dâng tặng hạ lễ. "Chúc mừng Tiên Trưởng đã lập Võ Đạo!" Côn Bằng cung kính đến cực điểm. "Hoan nghênh các vị đến Phương Trượng đảo, mời vào trong!" Chúc Cửu Âm thoáng giật mình.

Việc lập Võ Đạo, mười hai Tổ Vu, Nữ Oa và Phục Hy đến là điều đương nhiên.

Nhưng không ngờ Côn Bằng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử và các đại năng khác cũng đến.

Y đâu có giao hảo với họ.

Chẳng lẽ, lúc này, y đã có uy danh như vậy trong lòng các đại năng này rồi sao?

Lúc này, trên Đông Hải truyền đến một tiếng phượng minh.

Mọi người nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy chín mươi chín con Phượng Hoàng bay về phía Phương Trượng.

Chín mươi chín phượng hoàng cùng bay, quả thực huyễn mục đa sắc, uy nghiêm vô hạn. "Ta đi, Phượng Hoàng Tộc sao?" "Những gia hỏa này đã sớm rút khỏi Hồng Hoang, giờ lại xuất hiện?" "Võ Tổ, thật là có đại diện tử!" Hồng Vân kinh hô.

Phượng Hoàng Tộc a, là Tam Tộc Khai Thiên.

Sau Tam Tộc, Phượng Hoàng Tộc đã sớm ẩn lui Hồng Hoang.

Ngày nay, vì Chúc Cửu Âm mà xuất hiện.

Chúc Cửu Âm, thật là có đại diện tử! "Đại thủ bút a, chín mươi chín phượng hoàng, đều là Kim Tiên tu vi!" "Tam Tộc quả nhiên không thể xem thường!" "Hồng Quân thành Thánh giảng đạo, Phượng Hoàng Tộc cũng chưa xuất hiện!" "Nhưng bây giờ, Phượng Hoàng Tộc lại xuất hiện!" "Xem ra, thật đáng nể!" Các tu sĩ xôn xao bàn tán.

Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo, Phượng Hoàng Tộc đến chúc mừng.

Chẳng lẽ trong mắt họ, Chúc Cửu Âm còn đáng tôn trọng hơn Đạo Tổ? "Ta Hỏa Phượng, đại diện Nguyên Phượng Lão Tổ chúc mừng Võ Tổ lập Võ Đạo!" "Dâng lên chín mươi chín phượng hoàng làm thị nữ cho Võ Tổ, mong Võ Tổ vui lòng nhận!" Chín mươi chín con phượng hoàng bay đến Phương Trượng đảo.

Sau đó hóa thành chín mươi chín nữ tử dung nhan tuyệt thế.

Chín mươi chín nữ tử, đều mặc váy đỏ thân.

Vạt váy xẻ cao, khi đi lộ ra đôi chân dài miên man, quả thực mỹ lệ đến cực điểm.

Nữ tử đứng đầu trong đó còn có Đại La Kim Tiên tu vi.

Chính là Hỏa Phượng của Phượng Hoàng Tộc.

Chỉ là, lời vừa dứt, quần tiên lại lần nữa chấn kinh. "Ta không nghe lầm chứ?" "Phượng Hoàng Tộc dâng lên chín mươi chín Kim Tiên cho Võ Tổ làm thị nữ?" "Không, không nghe lầm!" "Đại thủ bút a, năm xưa, Tam Tộc Long Phượng Kỳ Lân xưng bá thiên địa, ngạo mạn đến nhường nào." "Bây giờ lại phái chín mươi chín phượng hoàng làm thị nữ, Võ Tổ thật là có đại diện tử!" "Võ Đạo dường như còn có địa vị cao hơn Tử Tiêu Cung!" Các tu sĩ kinh thán không thôi.

Có thể là Phượng Hoàng Tộc a.

Trong thế giới Hồng Hoang, chưa từng thấy ai có thể điều khiển Phượng Hoàng Tộc.

Phượng Tộc cao ngạo, năm xưa Long Tộc, Kỳ Lân Tộc cũng không chinh phục được Phượng Hoàng Tộc.

Nay, Nguyên Phượng lại phái chín mươi chín phượng hoàng, chín mươi chín mỹ nữ làm thị nữ cho Chúc Cửu Âm.

Kiểu thủ bút này, quả thực tiền cổ vô nhân, hậu vô giả.

Nhìn khắp Hồng Hoang, cũng chỉ có một mình Chúc Cửu Âm hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Không, Tổ Long Tộc còn đang nghênh tân ở cửa.

Các tu sĩ lại thấy nhẹ nhõm.

Võ Tổ Chúc Cửu Âm, là một tồn tại chấn cổ thước kim.

Người như vậy, không thể so sánh, cũng không thể hâm mộ.

Bằng không, sẽ khiến tâm thái người ta sụp đổ, sinh ra cảm giác bất lực.

Thực tế, chín mươi chín phượng hoàng hạ xuống Phương Trượng đảo.

Không chỉ các đại năng trên Phương Trượng đảo chấn kinh.

Các tu sĩ quan sát Hồng Hoang, đều vô cùng hâm mộ.

Lấy Long Phượng làm người hầu, toàn bộ Hồng Hoang, chỉ có một mình Chúc Cửu Âm.

Côn Luân Sơn. "Xem ra, danh hiệu Bàn Cổ Chính Tông quả nhiên thuộc về Vu Tộc." "Năm xưa, y chủ động nhận ta làm huynh đệ." "Ta không nên từ chối!" Thông Thiên hối hận, hâm mộ.

Năm xưa đã chấp nhận Vu Tộc.

Nguyên Thủy lại ở bên cạnh điên cuồng gây họa.

Kết quả, bây giờ Tam Thanh mất đi danh xưng Bàn Cổ Chính

Tông.

Chương 114

Lại còn đắc tội Vu Tộc. "Rốt cuộc cũng đều là hậu duệ Bàn Cổ." "Tìm một cơ hội, có lẽ có thể hòa giải một hai." Lão Tử ánh mắt thâm thúy.

Không nói đến nội tình của Vu Tộc, chỉ riêng nội tình mà Chúc Cửu Âm thể hiện ra cũng đã khiến Lão Tử chấn kinh không thôi.

Có thể tưởng tượng, nếu bây giờ y lập giáo, tuyệt đối sẽ không có ai đến chúc mừng.

Huống chi là lấy cả Long Phượng hai tộc làm người hầu.

Trong lời nói, Lão Tử hung hăng trừng Nguyên Thủy một cái. "Trách ta sao?" Nguyên Thủy một mặt u uất.

Cảm tình là tất cả việc xấu đều đổ lên đầu y.

Rõ ràng năm xưa cũng không có ai phản đối.

Chỉ cần có một người ra mặt ngăn cản, cũng tuyệt đối sẽ không làm lớn chuyện. "Nói nhiều vô ích." "Tìm một cơ hội tiếp xúc với Vu Tộc một chút đi!" "Họ đều là người thẳng tính, trọng tình nghĩa!" "Nếu ta biết lỗi có thể sửa, chắc chắn sẽ được họ tiếp nhận!" Thông Thiên cảm thấy Vu Tộc có tính cách giống mình.

Từ trước đến nay y không hề phản cảm Vu Tộc.

Huống chi bây giờ Vu Tộc thực lực lại cường đại như vậy.

Thế giới Hồng Hoang, cường giả vi tôn.

Nếu Vu Tộc yếu ớt, Tam Thanh tự nhiên sẽ không coi trọng Vu Tộc.

Bởi vì dùng chung một danh hiệu với Vu Tộc, chỉ khiến họ cảm

thấy Vu Tộc đã chiếm tiện nghi của mình.

Yếu ớt, thì chỉ sẽ bị người khác ức hiếp, không được người khác công nhận.

Nhưng bây giờ, Vu Tộc cường đại.

Tam Thanh đang ở thế yếu.

Ở thế yếu, nếu hợp tác với Vu Tộc, Tam Thanh lại chiếm tiện nghi của Vu Tộc.

Kẻ yếu bám víu kẻ mạnh.

Tam Thanh tự nhiên nguyện ý chấp nhận.

Từ xưa đến nay, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi.

Kẻ nghèo làm loạn không ai hỏi, kẻ giàu ở tận thâm sơn cũng có họ hàng xa.

Chính là như vậy.

Tây Phương Linh Sơn. "Không hổ là Võ Tổ!" "Khi nào, Tây Phương ta mới có thể náo nhiệt như Phương Trượng đây!" Chuẩn Đề hâm mộ không thôi.

Tây Phương bị hủy hoại trong Tam Tộc Đại Chiến, Ma Đạo Chi Tranh.

Toàn bộ thế giới Tây Phương, một mảnh nghèo nàn tiêu điều.

Hai huynh đệ họ, lập chí phục hưng Tây Phương.

Nay, nhìn Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo.

Phương Trượng đảo vốn trống rỗng lại trở nên vô cùng náo nhiệt.

Y thực sự hâm mộ. "Chính là thực lực!" "Thế giới Hồng Hoang, cường giả vi tôn!" "Chính vì Chúc Cửu Âm đủ mạnh, nên dù y sai,

người khác cũng cho là đúng!" "Thậm chí, y có đánh rắm, người khác cũng cho là thơm!" "Dù y ngồi ở nhà, cũng có vô số người đến nịnh bợ!" "Huynh đệ, hãy cố gắng trở nên mạnh mẽ hơn đi!" Tiếp Dẫn ánh mắt lấp lánh tinh quang.

Chúc Cửu Âm đã khiến y nhìn thấu bản chất của thế giới này.

Nếu yếu ớt, tất cả mọi người hận không thể giẫm lên hai chân, đó sẽ là lý do để tất cả mọi người ức hiếp.

Nếu cường đại, liền có tư cách làm chủ thiên địa này.

Nắm giữ vận mệnh, tùy ý giẫm đạp chúng sinh.

Có thể nói, Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo, chúng sinh đều có cảm ứng.

Phương Trượng đảo.

Chúc Cửu Âm khóe miệng nở một nụ cười đầy ý vị.

Nguyên Phượng phái ra chín mươi chín nữ tu làm thị nữ.

Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, chắc chắn có chuyện cần cầu. "Tiểu hồ ly, Phượng Hoàng Tộc đã là thị nữ của Bản Tôn." "Ngươi cứ giáo đạo họ đi!" Chúc Cửu Âm rộng rãi nhận chín mươi chín phượng hoàng.

Đây là dương mưu của Nguyên Phượng, nhận chín mươi chín phượng hoàng tức là đã kết nhân quả với Phượng Hoàng Tộc.

Nhưng, kiểu thủ bút lớn như vậy, Nguyên Phượng đã cho y đủ thể diện.

Y có lý do gì để từ chối?

Hơn nữa, bảo khố Phượng Hoàng Tộc a!

Bên trong có lẽ có không ít thứ y cần.

Thậm chí, lấy chín mươi chín phượng hoàng làm cầu nối, có thể hàng phục Phượng Tộc.

Giống như Long Tộc, khiến Phượng Hoàng Tộc cũng trở thành Võ Đạo Thần Thú.

An trí Phượng Hoàng Tộc xong, Chúc Cửu Âm với tư cách chủ nhà, liền dẫn các đại năng du lãm Phương Trượng. "Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý?" "Bồ Đề Thụ?

Phù Tang Mộc?" "Đạo hữu thật có cơ duyên, thật có nội tình!" "Vật gì vậy?

Thứ này bần đạo chưa từng biết!" Đoàn người du lãm Phương Trượng, khi đến linh dược viên, Hồng Vân lộ vẻ chấn kinh.

Phải biết rằng, Tiên Thiên Linh Căn, thế gian khó cầu.

Phương Trượng đảo có ba gốc Tiên Thiên Linh Căn, còn có một loại linh dược không biết tên. "Đây là Huyết Bồ Đề, liệu thương thánh dược!" "Các vị Đạo hữu đến Phương Trượng của ta, ta cũng không có lễ vật gì tốt để tặng!" "Huyết Bồ Đề tặng cho mọi người!" Chúc Cửu Âm sai Cùng Kỳ đi hái Huyết Bồ Đề.

Hạt Huyết Bồ Đề giờ đã trưởng thành, quả mọc dày đặc có lẽ đến mấy ngàn. "Huyết Bồ Đề do Chủ Thượng nhà ta trồng, tuy không phải Tiên Thiên Linh Căn, nhưng hiệu quả quả thực không kém chút nào!" "Uống Huyết Bồ Đề, bất luận thương thế nặng đến đâu, chỉ cần còn một hơi thở, đều có thể chữa lành." "Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, nghiễm nhiên có thêm một cái mạng." "Không những vậy, Huyết Bồ Đề còn có thể tăng công lực!" "Mỗi một quả có thể tăng thêm Pháp lực ba ngàn năm!" Cùng Kỳ vừa hái Huyết Bồ Đề, vừa giới thiệu. "Thứ tốt, vậy ta xin không khách khí!" Hồng Vân ha hả cười.

Huyết Bồ Đề tuy tăng công lực không nhiều, nhưng lại thắng ở

chỗ cứu mạng. "Nếu thích, có thể hái thêm một ít." "Linh dược viên của Bản Tôn, có thể tăng tốc độ sinh trưởng lên tám lần, chỉ cần có Linh Căn, linh dược sẽ nguyên nguyên bất tuyệt!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười. "Tám lần!?" Các tu sĩ chấn kinh, một mặt trố mắt.

Tăng tốc độ sinh trưởng linh dược lên tám lần, Phương Trượng dù chỉ là một linh dược viên đơn giản cũng không hề đơn giản. "Hừ, một đám nhà quê!" "Chắc là không biết chỗ thần kỳ hơn của linh dược viên." Cùng Kỳ liếc mắt trắng dã, một mặt khinh bỉ.

Khiến các tu sĩ hổ thẹn không thôi, bị tọa kỵ của Chúc Cửu Âm khinh bỉ.

Quả nhiên, nội tình của Chúc Cửu Âm vô hạn, không hổ là Bàn Cổ Chính Tông.

Gần đây, Đông Hải náo nhiệt.

Nguyên nhân náo nhiệt, tự nhiên là vì Chúc Cửu Âm đã lập Võ Đạo.

Hiện nay, các tu sĩ từng nhận ân huệ của Chúc Cửu Âm từ khắp nơi đổ về Phương Trượng đảo.

Kế đó, chính là thủy tộc Đông Hải.

Chúc Cửu Âm muốn lập Long Môn, ai vượt qua Long Môn có thể hóa thành Chân Long.

Vì thế, Đông Hải vốn trầm tịch mấy ngàn năm lại lần nữa náo nhiệt.

Vô số sinh linh kéo đến Phương Trượng đảo, tìm kiếm một phen cơ duyên.

Đồng thời, việc Chúc Cửu Âm lập Võ Đạo cũng đã truyền khắp thế giới Hồng Hoang.

Võ Đạo được chúng sinh Hồng Hoang ghi nhớ sâu sắc.

Bởi lẽ, cường giả như Chúc Cửu Âm, ai dám đắc tội.

Võ Thần Đại Điện.

Chúc Cửu Âm đang chiêu đãi mười hai Tổ Vu, Phục Hy Nữ Oa và các đại năng khác. "Xin hỏi Võ Tổ, không biết Người chiêu tuyển đệ tử như thế nào?" Hồng Vân chắp tay hỏi.

Chúc Cửu Âm thản nhiên nói: "Bản Tôn đã bố trí Hộ Đảo Đại Trận ở Phương Trượng đảo!" "Sau khi uy lực giảm bớt, ai xông vào đại trận thành công tiến vào Phương Trượng đảo, sẽ là Ngoại Môn Đệ Tử của Võ Đạo ta." "Trong Phương Trượng đảo, có một Diễn Võ Trường." "Ai vào Diễn Võ Trường quan chiến có thể trở thành Nội Môn Đệ Tử của Võ Đạo." "Nếu có người hợp nhãn duyên, có thể trở thành Thân Truyền Đệ Tử của Bản Tôn." Trấn Nguyên Tử nghe vậy không khỏi hứng thú nói: "Dùng trận pháp và Diễn Võ Trường để chọn đệ tử?

Không biết cách chọn lựa đó là gì?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói: "Tam Tài Đại Trận là huyễn trận." "Ai vào trận này, sẽ khảo nghiệm nhân tính, tâm tính." "Vượt qua trận này, sẽ là Ngoại Môn Đệ Tử của Võ Đạo!" "Diễn Võ Trường, bên trong có vô hạn không gian." "Mỗi một không gian đều có những cảnh chiến đấu khác nhau." "Ngoại Môn Đệ Tử có thể vào Diễn Võ Trường tỷ đấu, người thắng mười trận sẽ được vào làm Nội Môn Đệ Tử của ta!" Trấn Nguyên Tử nghe vậy cảm khái nói: "Như vậy, Nội Môn Đệ Tử của Võ Đạo Đạo hữu có thể mười chọn một." "Trấn Nguyên Tử nói vậy sai rồi." "Diễn Võ Trường của Phu quân, tu sĩ tỷ đấu, người liên tục thắng mười trận thì ít ỏi lắm." "Không chỉ mười chọn một, mà còn trăm chọn một, nghìn chọn một, thậm chí vạn người chọn một!" Nữ Oa bổ sung.

Trong Diễn Võ Trường, nếu thắng chín trận, kết quả lại bại ở trận

thứ mười, cũng coi như chiến bại.

Muốn liên tục thắng mười trận, độ khó lớn đến mức có thể tưởng tượng được. "Vạn người chọn một, cũng đơn giản hơn nhiều so với việc nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung!" "Nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung, không chỉ vạn người chọn một, mà ức vạn người chọn một cũng không sai!" "Võ Đạo của Bản Tôn, truyền rộng khắp thiên hạ, Ngoại Môn Đệ Tử chỉ cần vượt qua trận đầu tiên là được!" "Chỉ có Nội Môn Đệ Tử, việc thăng cấp mới có độ khó nhất định!" "Nhưng Diễn Võ Trường vẫn luôn tồn tại, Võ Đạo của ta sẽ diễn võ không ngừng." "Ngoại Môn Đệ Tử, chỉ cần không ngừng nỗ lực, đều có cơ hội tiến vào Nội Môn!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Phục Hy nghe vậy nói: "Muội phu cao kiến, có cạnh tranh liền có động lực." "Phép Nội Ngoại Môn, có thể khuyến khích sự tích cực của đệ tử." "Khiến toàn bộ Võ Đạo có một cảm giác phấn đấu vươn lên!" Chúc Cửu Âm gật đầu, "Chính là ý đồ của Bản Tôn!" "Thời thần đã đến, chúng ta đi xem các tu sĩ nhập trận!" Ngoài Phương Trượng đảo, người đông như kiến.

Các tu sĩ đều hy vọng bái nhập Võ Đạo, bái nhập môn hạ Chúc Cửu Âm.

Dù sao, nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung, không có cơ duyên.

Nhưng Võ Đạo của Chúc Cửu Âm, tất cả mọi người đều có cơ hội thử một lần.

Dù ngoài Phương Trượng đảo náo nhiệt, nhưng trật tự lại vô cùng tốt.

Long Tộc duy trì trật tự, uy nghiêm của Tam Tộc ngày xưa thêm vào thần uy của Võ Đạo, lực trấn nhiếp đầy đủ.

Đột nhiên, các tu sĩ bỗng nhiên im lặng.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm đi từ trên không.

Trên không không có bậc thang, nhưng mỗi bước đi của Chúc Cửu Âm, đều như có bậc thang vô hình nâng đỡ.

Gió nhẹ thổi qua, phiêu phiêu như tiên.

Những tu sĩ đó, nhìn Chúc Cửu Âm càng thêm hưng phấn.

Đó chính là Võ Tổ Chúc Cửu Âm, từng du lịch Hồng Hoang, chỉ đạo tu hành.

Chương 115

Nay lại gặp mặt rồi. "Chúng con bái kiến Võ Tổ!" Các tu sĩ đều quỳ bái. "Đứng dậy đi!" "Bản Tôn đã thiết lập trận pháp ở Phương Trượng đảo, ai nhập trận tiến vào đảo, có thể trở thành Ngoại Môn Đệ Tử!" "Trong đảo có Diễn Võ Trường, người thắng mười trận sẽ là Nội Môn Đệ Tử của ta!" "Nếu tài tình xuất chúng, có thể trở thành Thân Truyền Đệ Tử của Võ Đạo!" "Nếu lọt vào pháp nhãn của Bản Tôn, có thể trở thành Chân Truyền Đệ Tử!" Chúc Cửu Âm nói ra yêu cầu về đệ tử của Võ Đạo, tức thì các tu sĩ hưng phấn.

Chỉ cần vượt qua trận đầu tiên, liền có thể trở thành Ngoại Môn Đệ Tử!

Sau này, càng có cơ hội trưởng thành thành Nội Môn, Chân Truyền, Thân Truyền.

Trong khoảnh khắc, tất cả tu sĩ đều sôi trào.

Thế là các tu sĩ bắt đầu xông trận.

Mỗi lần, đều có vạn người nhập trận.

Thời gian trôi nhanh, mỗi lần tu sĩ nhập trận, có người thành công, có người thất bại.

Người có thể trở thành Ngoại Môn Đệ Tử ước chừng 20%.

Những người may mắn vượt qua, ngửa mặt lên trời trường khiếu, hưng phấn đến cực điểm.

Người thất bại thì mặt mày dữ tợn, trạng thái như phát điên.

Thậm chí có kẻ, chửi rủa đầy miệng, lộ ra sát cơ.

Đối với loại người này, Chúc Cửu Âm không hề do dự, trực tiếp

chém giết.

Võ Đạo đã lập, chính là lúc lập uy.

Cần phải cho thế nhân biết, Võ Đạo tuy rộng thu môn đồ, lòng ôm từ bi, nhưng đối với kẻ bất thiện, cũng sẽ sát phạt quả đoán.

Sau một vòng, có mười vạn người vượt qua trở thành Ngoại Môn Đệ Tử.

Chúc Cửu Âm nói: "Lần khảo hạch Ngoại Môn này kết thúc!" "Võ Đạo ta đã lập, Phương Trượng đảo cứ mỗi ngàn năm sẽ mở một lần khảo hạch Ngoại Môn, ai vượt qua sẽ là Ngoại Môn Đệ Tử." "Tất cả trở về đi!" "Võ Tổ từ bi, xin hãy cho chúng con thêm một cơ hội nữa!" Các tu sĩ không cam lòng rời đi. "Ngàn năm sau, các ngươi hãy thử luyện lại!" "Trong ngàn năm này, các ngươi có thể tiềm tâm tu luyện, chuẩn bị cho lần khảo hạch tiếp theo!" Chúc Cửu Âm nói xong, trực tiếp khôi phục trận thế Phương Trượng đảo.

Trong khoảnh khắc, Phương Trượng đảo lại bị mây mù bao phủ, sóng biển che lấp hình dạng.

Các tu sĩ thấy vậy không khỏi ủ rũ cúi đầu. "Võ Tổ nói đúng, thực lực và tâm tính của chúng ta không đủ." "Ngày còn dài, lần này không được, ngàn năm sau ta sẽ đến nữa!" "Ngàn năm sau không được, thì lại đợi thêm ngàn năm nữa, sẽ có một ngày, ta sẽ gia nhập Võ Đạo!" Một tu sĩ bày tỏ quyết tâm với Võ Đạo. "Đúng vậy, một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần!" "Chỉ cần Võ Đạo chi tâm của chúng ta kiên định, lo gì không vào được Võ Đạo!" Một âm thanh kiên định này tiếp nối âm thanh kiên định khác, cuối cùng hội tụ lại một chỗ, kinh thiên động địa.

Các tu sĩ rời khỏi Phương Trượng đảo không quay về động phủ của mình, mà trú ngụ ở bờ Đông Hải.

Do nhân số đông đảo, lại đều là những người có cùng sở thích, dần dần hình thành bộ lạc, cuối cùng hình thành thành thị.

Một thành thị của Võ Đạo!

Trong Phương Trượng đảo, mười vạn tu sĩ tiến vào Diễn Võ Trường, không ngừng tử chiến, tỷ đấu.

Cuối cùng quyết ra một ngàn người thắng cuộc, thành công tiến vào Nội Môn.

Chúc Cửu Âm nhìn mười vạn tu sĩ đang cung kính đứng trước mặt, không khỏi có cảm giác như mơ.

Võ Đạo mới lập, y cứ nghĩ có thể thu một ngàn môn đồ đã là không tồi, không ngờ lại có đến mười vạn môn đồ.

Số lượng này còn nhiều hơn rất nhiều so với tu sĩ của Tử Tiêu Cung. "Chư vị, các ngươi nhập Võ Đạo của ta, sẽ được Bản Tôn che chở!" "Bất luận là Ngoại Môn hay Nội Môn, đều là đệ tử Võ Đạo của Bản Tôn, đều được Bản Tôn che chở!" "Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy!" "Nhập Võ Đạo của ta, phải tuân thủ quy củ của Võ Đạo ta!" "Thứ nhất không được phản bội sư môn." "Thứ hai không được đồng môn tương tàn." "Thứ ba không được thấy lợi quên nghĩa!" "Ngoài ra, Bản Tôn là hậu duệ Bàn Cổ, kế thừa ý chí Phụ Thần bảo hộ Hồng Hoang!" "Vì thế, phàm là đệ tử Võ Đạo của ta, không được lạm sát vô cô, không được ức hiếp kẻ yếu." "Chư vị đã nghe rõ chưa?" Chúc Cửu Âm ánh mắt uy nghiêm vô hạn.

Trong một khoảnh khắc, các đệ tử chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy, dường như Chúc Cửu Âm chính là vị thần minh cao cao tại thượng kia, đang phủ thị chúng sinh. "Chúng con cẩn tuân giáo huấn của Võ Tổ!" Các đệ tử đồng thanh hô lớn, âm thanh chấn động mây trời. "Như vậy rất tốt, các ngươi tạm lui sang một bên!" "Hôm nay Bản Tôn lập Long Môn, phàm ai vượt qua Long Môn, có thể hóa thành

Chân Long!" "Long Tộc là linh thú của Võ Đạo, sau này các ngươi có thể chọn một Long Tộc làm bạn đồng hành, cùng nhau tu luyện!" Chúc Cửu Âm lấy Long Môn ra, ném về phía ngoài Phương Trượng.

Tức thì, các đệ tử Võ Đạo hưng phấn hẳn lên, vừa mới nhập Võ Đạo, đã có thể chọn một con rồng để chiến đấu!

Thật là may mắn biết bao! "Long Môn lập, phàm ai vượt qua Long Môn, đều có thể hóa thành Chân Long!" Chúc Cửu Âm trực tiếp ném Long Môn ra.

Trong khoảnh khắc, Long Môn hiện hóa trong hư không.

Cổng đá Long Môn vắt ngang Hoàng Hà và lưu vực Đông Hải, bên trong có chín cánh cổng, tương ứng với các Long Tộc khác nhau, tương ứng với các truyền thừa Long Tộc khác nhau.

Long Môn hiện hóa, từ chín cánh cổng đó trút xuống từng dòng thác nước.

Thác nước tản ra từng trận thần diệu, ngũ sắc lưu quang dịch chuyển.

Long Môn đã hiện thân!

Tức thì, sinh linh Đông Hải, cá chép Hoàng Hà toàn bộ tranh nhau bơi về phía Long Môn.

Các sinh linh này hoặc có linh trí, hoặc không có linh trí.

Trước uy áp hùng vĩ của Long Môn, tất cả đều hóa thành bản thể, bị tước bỏ pháp lực.

Trong khoảnh khắc, tất cả thủy tộc đều hóa thành những con cá nhỏ phổ thông nhất.

Dựa vào bản năng không ngừng nhảy vọt, dùng thân thể va chạm.

Tạo ra từng đợt sóng, không ngừng bơi ngược dòng lên trên.

Chỉ là, Long Môn cao vút, đâu chỉ vạn trượng.

Các loài cá không ngừng thất bại, không ngừng kiên trì nhảy vọt.

Chúc Cửu Âm nhìn một màn này, triệu Cửu Long Tử. "Hôm nay, Bản Tôn lập Long Môn." "Sau này cứ mỗi ngàn năm Long Môn sẽ mở một lần." "Các ngươi là Long Tử, phải làm gương!" Chúc Cửu Âm phân phó.

Cửu Long Tử lĩnh mệnh trực tiếp nhảy vào đại hải, sau đó mỗi người chọn một dòng thác bơi ngược dòng lên.

Có Long Thần Quyết của Chúc Cửu Âm truyền thụ, Cửu Long Tử leo Long Môn như cá gặp nước.

Trong thác nước bay lượn, lúc thì trường ngâm, lúc thì khẽ rên, trong âm thanh tràn ngập vui vẻ.

Thậm chí, thân thể của họ theo Long Thần Quyết không ngừng biến hóa, hiện hóa ra Long Thần Hư Ảnh. "Ngao!" Chín tiếng long ngâm vang vọng trời đất.

Bị Cửu Long Tử truyền cảm, các thủy tộc đều nối gót theo sau Cửu Long Tử.

Trong một khoảnh khắc, ức vạn thủy tộc dưới sự dẫn dắt của Cửu Long Tử chia thành chín dòng hồng lưu xông lên Long Môn.

Trong ánh mắt của Chúc Cửu Âm, Cửu Long Tử trực tiếp vượt Long Môn, chỉ là lại không hóa thân thành rồng.

Họ hiện hóa chân thân, sau đó thiên đạo tiên âm vang lên, Cửu Long Tử hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể. "Chủ Thượng, chuyện gì vậy?" Chúc Long thấy vậy không khỏi kinh ngạc.

Vượt Long Môn để trở thành Chân Long, nhưng Cửu Long Tử lại không hóa rồng. "Những tiểu gia hỏa này, đã trưởng thành rồi!" "Họ

đã có pháp môn của riêng mình!" "Hôm nay mới biết rồng là ta, ta là rồng a!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn, trực tiếp triệu hoán Cửu Long Tử đến bên cạnh. "Sư tôn!" Cửu Long Tử quỳ bái trước mặt Chúc Cửu Âm. "Đứng dậy đi!" "Đã tìm thấy đạo của mình, hãy tu hành cho tốt!" "Sau này, tự nhiên sẽ có cơ duyên!" Chúc Cửu Âm phân phó.

Đúng lúc đó, trong Long Môn lại xuất hiện một nhóm Chân Long khác.

Nhờ uy thế của Cửu Long Tử, có một lượng lớn thủy tộc xông lên Long Môn hóa thành Chân Long.

Số lượng có lẽ đến mười vạn.

Theo sau việc cá vượt Long Môn hóa thành Chân Long, trên bầu trời đổ xuống mưa lớn, gió mây cuồn cuộn.

Chúc Cửu Âm phóng mắt nhìn, những Chân Long này, mạnh nhất có bốn móng, nhưng phần lớn là Kim Long ba móng.

Trong Long Tộc, thực lực được phân loại theo số móng rồng.

Từ một móng đến chín móng, số móng càng nhiều, thực lực càng mạnh.

Cửu Trảo Kim Long, là Chuẩn Thánh.

Tư chất Long Tộc, lại được phân biệt theo số đốt sừng rồng.

Số đốt sừng biểu thị tư chất và tiềm lực của Long Tộc.

Bao nhiêu đốt, có nghĩa là có thể tiến hóa bấy nhiêu móng.

Ví dụ như ba móng ba đốt, tiềm lực cao nhất là ba móng, không có khả năng tiến hóa.

Nếu ba móng bốn đốt, thì có thể tiến hóa thành bốn móng, có một lần tiềm năng tiến hóa.

Nếu ba móng năm đốt, có nghĩa là có thể tiến hóa hai lần, trở thành Kim Long năm móng.

Năm móng, trong Long Tộc thượng cổ, cũng chỉ ở mức bình thường.

Nay Long Tộc sa sút, năm móng lại càng là tinh anh trong tộc.

Mười vạn Long Tộc bay lượn trên bầu trời, trong một khoảnh khắc tạo nên một kỳ quan hiếm thấy. "Cá vượt Long Môn sao?" "Hôm nay thật sự mở mang tầm mắt!" Hồng Vân và các tu sĩ khác hăm hở quan sát cảnh tượng trước mắt.

Thực tế, Chúc Cửu Âm đặt việc cá vượt Long Môn sau khi lập Võ Đạo, không chỉ vì muốn thủy tộc hóa rồng.

Mà còn coi việc cá vượt Long Môn như một màn biểu diễn, chúc mừng Võ Đạo thành lập.

Hiện tại, quả nhiên khiến các tu sĩ đến chúc mừng Võ Đạo phải than thở kỳ diệu.

Long Môn lập, sau này truyền thừa Chân Long của Long Tộc đều phải tiến hành ở đây, Long Tộc hoàn toàn bị Chúc Cửu Âm nắm giữ trong tay. "Mọi người mau nhìn động tác của chúng, mỗi con Chân Long đùa giỡn đều mang theo vẻ đẹp, đầy Đạo vận!" "Có thể tăng cường cảm ngộ thiên địa của ta!" Trấn Nguyên Tử kinh hô.

Những động tác của Long Tộc, mang theo huyền diệu của thiên địa, có thể tăng cường cảm ngộ thiên địa.

Xem ra, Trấn Nguyên Tử có thể nhìn ra, dù chỉ là hóa rồng trong chốc lát, những động tác của Long Tộc này đều mang theo vận vị thiên địa.

Bỏ lỡ rồi thì sẽ mất. "Đa tạ Võ Tổ đã hồi quỹ!" Côn Bằng cảm tạ.

Tham gia việc lập Võ Đạo của Chúc Cửu Âm.

Không chỉ nhận được Huyết Bồ Đề, mà còn được quan sát cá vượt Long Môn.

Võ Tổ Chúc Cửu Âm, đúng là một người biết lễ nghĩa. "Khách khí rồi, chư vị không quản vạn dặm xa xôi đến chúc mừng Võ Đạo, ta đương nhiên phải tận tình chủ nhà!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt mỉm cười.

Chương 116

Khách sáo một phen với các đại thần thông chi sĩ, Chúc Cửu Âm phất tay, trực tiếp che giấu Long Môn. "Long Môn mỗi ngàn năm khai mở một lần, các ngươi ngàn năm sau lại vượt Long Môn, hóa Chân Long!" "Hôm nay, vậy giải tán đi!" Chúc Cửu Âm âm thanh vang vọng Đông Hải, giải tán các thủy tộc thất bại.

Sau đó, y cho mười vạn Chân Long tiến vào Phương Trượng. "Tiểu Long bái kiến Võ Tổ!" Các tu sĩ Long Tộc quỳ xuống bái lạy. "Đứng dậy đi!" "Các ngươi trở thành thân Chân Long, tức là một thành viên của Võ Đạo ta!" "Sau này sẽ là linh thú của Võ Đạo ta, hưởng thụ che chở của Võ Đạo!" Chúc Cửu Âm chỉ rõ con đường tương lai của Chân Long. "Tạ Võ Tổ ân tứ!" Các Chân Long quỳ bái.

Trong khoảnh khắc, Chúc Cửu Âm cảm thấy Tín Ngưỡng lực nguyên nguyên bất đoạn tiến vào Võ Tổ Thần Tượng.

Tín đồ lại tăng thêm rồi!

Lúc này, tiếng chuông Tử Tiêu Cung vang lên.

Đạo Tổ Hồng Quân, lại sắp bắt đầu một vòng giảng Đạo mới. "Chúc Cửu Âm Đạo hữu, lần nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung này, cùng đi chứ?" Hồng Vân phát ra lời mời, một cách tự nhiên. "Đi đi, lần này, các Tổ Vu chúng ta không nghe Đạo!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Võ Đạo đã lập, Long Môn cũng đã lập.

Chỉ cần Võ Đạo phát dương quang đại, sẽ có Tín Ngưỡng Chi Lực nguyên nguyên bất đoạn.

Bây giờ là lúc để Vu Tộc xuất thế rồi!

Hơn nữa, những người không có Nguyên Thần như các Vu Tộc, đi

nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung cũng chỉ lãng phí thời gian.

Chi bằng nhân cơ hội này ở Hồng Hoang mưu cầu cơ duyên. "Phu quân, vậy thiếp có cần đi nghe Đạo không?" Nữ Oa nhíu mày. "Đi đi, đừng quên, nàng là nữ nhân của Chúc Cửu Âm." "Là Chưởng Giáo Phu Nhân của Võ Đạo ta!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Nữ Oa nghe vậy sắc mặt không khỏi ửng hồng. "Đúng rồi, Đại ca và các huynh đệ!" "Võ Đạo đã lập, ta bổ nhiệm các huynh làm Trưởng Lão của Võ Đạo ta!" "Sau này, phải dốc sức vì Võ Đạo đó!" Chúc Cửu Âm kéo tất cả Tổ Vu vào Võ Đạo. "Yên tâm đi, Nhị ca!" "Không cần Nhị ca mời, ta cũng muốn xin một chức vị!" "Dù sao, ta sẽ khiến Võ Đạo ngày càng tinh tiến!" "Đúng vậy!" "Uy nghiêm của Võ Đạo, bọn ta nhất định sẽ bảo vệ!" Các Tổ Vu đều hưởng ứng. "Như vậy rất tốt!" "Chúc Long, trấn thủ Phương Trượng, Bản Tôn trở về Bàn Cổ Thần Điện một chuyến!" "Vu Tộc, đã đến lúc xuất thế rồi!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Vu Tộc xuất thế, lại có thể thu hoạch một đợt Tín Ngưỡng nữa. "Võ Tổ đại nhân, Lão Tổ nhà chúng tôi có lời muốn nhắn." Lúc này, Hỏa Phượng tiến đến. "Nói đi!" Chúc Cửu Âm vung tay. "Nếu Võ Tổ có thời gian, mong Người đến Bất Tử Hỏa Sơn phía Nam, Nguyên Phượng Lão Tổ có lời thỉnh cầu!" Hỏa Phượng cung kính nói. "Bản Tôn đã biết!" Chúc Cửu Âm gật đầu.

Phượng Hoàng Tộc, quả nhiên như y nghĩ, có điều cần cầu!

Nhưng, trước đó, hãy về Bàn Cổ Thần Điện trước!

Sáng tạo Vu Tộc!

Bàn Cổ Thần Điện.

Mười hai Tổ Vu hội tụ gần Huyết Trì. "Nhị ca, nhanh lên đi, chúng ta làm sao để tạo Vu Tộc đây!" Chúc Dung không nhịn được

nói. "Chúc Dung, tính tình đừng có vội vàng như vậy!" "Dọc đường đi, ngươi đã hỏi không dưới một trăm lần rồi!" "Nhị đệ có bất ngờ, đến lúc thích hợp tự nhiên sẽ nói!" Đế Giang trầm ổn bá đạo.

Nhưng, trong ánh mắt của y cũng đầy tò mò.

Làm thế nào để tộc quần cường đại?

Chẳng lẽ Chúc Cửu Âm lại có kế hoạch gì với Huyết Trì sao? "Nhị ca, đừng giấu nữa!" "Bằng không Chúc Dung sẽ lo chết mất!" Cộng Công trêu chọc nói. "Được rồi, hôm nay ta sẽ chỉ dạy mọi người cách sáng tạo Vu Tộc!" "Các Tổ Vu chúng ta bẩm thừa Bàn Cổ tinh huyết của Phụ Thần mà sinh ra trong Huyết Trì." "Nếu đã như vậy, tinh huyết của các Tổ Vu chúng ta nếu thả vào Huyết Trì." "Sẽ xảy ra chuyện gì?" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười. "Tinh huyết của ta mà vào Huyết Trì, đương nhiên sẽ trực tiếp hóa thành huyết thủy chứ sao!" Chúc Dung không nhịn được liếc mắt trắng dã.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm chỉ cười mà không nói. "Khoan đã, chẳng lẽ, tinh huyết của chúng ta rơi xuống có thể đản sinh hậu duệ?" "Nếu vậy, Vu Tộc chính là huyết mạch của chúng ta?" Huyền Minh trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Họ sắp trở thành lão tổ tông rồi. "Không sai, Huyết Trì ẩn chứa đại tạo hóa!" "Tinh huyết Phụ Thần đã sinh ra chúng ta, nay, mười hai Tổ Vu chúng ta, đều có cảnh giới Chuẩn Thánh!" "Tinh huyết của chúng ta, cũng có thể thôi hóa sinh linh!" "Đương nhiên là hậu duệ của mười hai chúng ta!" Chúc Cửu Âm gật đầu.

Trong lời nói, y trực tiếp nặn ra một giọt tinh huyết nhỏ vào Huyết Trì.

Trong khoảnh khắc, Huyết Trì sôi sục cuồn cuộn. "Ta cũng vậy!" Chúc Dung, Cộng Công nhìn nhau một cái, mỗi người tự nặn ra một giọt tinh huyết.

Các Tổ Vu khác thấy vậy, cũng lần lượt nhỏ tinh huyết ra.

Cùng với tinh huyết nhập vào Huyết Trì, khí tức của mười hai Tổ Vu đều suy yếu không ít.

Phải biết rằng, ngay cả Bàn Cổ cũng chỉ có mười hai giọt tinh huyết.

Tinh huyết đối với sinh linh mà nói, vô cùng quan trọng.

Một giọt tinh huyết của bất kỳ sinh linh nào, đều phải tiêu hao vạn năm, thậm chí trăm vạn năm mới có thể khôi phục.

Nhưng, Võ Đạo lại có lương dược.

Chúc Cửu Âm lấy ra một đống Huyết Bồ Đề, nói: "Tinh huyết đã vào Huyết Trì, việc tạo hóa hẳn phải đợi một thời gian nữa!" "Chúng ta hãy dùng Huyết Bồ Đề tu luyện trước, khôi phục thực lực!" Các Tổ Vu nghe vậy đều tiến lên nhận Huyết Bồ Đề.

Sau đó, mười hai Tổ Vu khoanh chân ngồi bên Huyết Trì trực tiếp tu luyện.

Thời gian chớp mắt đã ba ngàn năm, Tử Tiêu Cung lần giảng Đạo thứ hai kết thúc.

Lần giảng Đạo này ở Hồng Hoang, giảng thuật đạo Chuẩn Thánh, truyền xuống Tam Thi Chứng Đạo Pháp.

Thực lực tu sĩ Hồng Hoang lại một lần nữa được đề thăng.

Đại La Kim Tiên nhiều như chó, Chuẩn Thánh cũng không còn hiếm hoi nữa.

Bàn Cổ Thần Điện, Huyết Trì không ngừng sôi sục cuồn cuộn.

Từng bọt khí khổng lồ nổi lên mặt nước. "Nhị ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Dị tượng kéo dài mấy ngàn năm, sao vẫn không có động tĩnh gì?" Chúc Dung tính tình nóng nảy, khó lòng kìm nén tâm

tình. "Chẳng phải quá căng thẳng rồi sao?" "Vu Tộc đến lúc xuất thế, tự nhiên sẽ xuất thế." "Vội vàng cũng vô ích!" Chúc Cửu Âm chậm rãi đứng dậy.

Thực tế, trong lòng y cũng có chút nghi ngờ.

Dù sao việc mười hai Tổ Vu tinh huyết tạo hóa Vu Tộc, y cũng chỉ biết từ thần thoại kiếp trước.

Cụ thể là chuyện gì, Chúc Cửu Âm cũng chưa từng thực tiễn.

Nay, chớp mắt đã ba ngàn năm.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng có chút bất an. "Nhị ca, ta sao có thể không vội được?" "Nhưng Vu Tộc của ta thì sao!" Chúc Dung sốt ruột không chịu nổi. "Chẳng lẽ ngươi không phát hiện, huyết dịch trong Huyết Trì và chúng ta liên hệ càng ngày càng mạnh rồi sao." Hậu Thổ tính tình tương đối an tĩnh, trầm ổn.

Nàng cảm thấy có điều bất thường. "Hậu Thổ tiểu muội nói không sai!" "Ta cũng cảm thấy liên hệ càng ngày càng mạnh rồi!" Huyền Minh lộ ra một tia vui mừng. "Chẳng lẽ Vu Tộc nhị lang của chúng ta sắp xuất thế?" Các Tổ Vu hưng phấn nhìn Huyết Trì.

Lúc này, chỉ thấy Huyết Trì cuồn cuộn sôi sục, mười hai quả huyết noãn nổi lên mặt nước. "Rắc!

Rắc!" Tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên, giống như thủy tinh vỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng đôi tay gân xanh nổi đầy, gân như rồng cuộn xé toang vỏ huyết noãn.

Một luồng khí chất cổ phác, tang thương lan tỏa ra.

Mười hai Vu Tộc như ma thần bước ra từ huyết noãn.

Sau đó, tiếng "xì xì xì" vang lên.

Sau mười hai Vu Tộc như ma thần kia, huyết thủy như sôi trào.

Vọt lên trời, đợi huyết thủy lắng xuống, trong Huyết Trì xuất hiện trăm vạn Vu Tộc!

Mỗi một Vu Tộc trên người đều tỏa ra khí tức khủng bố, khí tức yếu nhất cũng có Huyền Tiên tu vi.

Mười hai người đứng đầu, còn là Đại La Kim Tiên, chỉ yếu hơn Tổ Vu một bậc.

Không những vậy, theo sau trăm vạn Vu Tộc bước ra khỏi Huyết Trì.

Chỉ thấy trong Huyết Trì lại xuất hiện một đợt Vu Tộc khác, đợt Vu Tộc này, yếu nhất có Thiên Tiên tu vi.

Mạnh nhất không quá Kim Tiên.

Nhưng số lượng lại có một ức hai ngàn chín trăm sáu mươi lăm vạn.

Chính là số lượng một hội nguyên. "Bái kiến Tổ Vu!" Một ức hai ngàn vạn Vu Tộc toàn bộ xuất thế, trực tiếp quỳ trước mặt mười hai Tổ Vu, ánh mắt cung kính. "Tốt, tốt, tốt!" "Đứng dậy đi!" "Không hổ là nhị lang tốt của chúng ta!" Đế Giang nhìn Vu Tộc dày đặc, tâm tình kích động, hào tình vạn trượng. "Từ nay về sau, chính là Vu Tộc!" "Vu Tộc ta sẽ kế tục ý chí Phụ Thần, bảo hộ Hồng Hoang!" "Sẽ có một ngày, Vu Tộc ta sẽ nắm giữ Hồng Hoang!" "Vu Tộc lập!" Chúc Cửu Âm cất tiếng hô vang.

Lúc này, nhìn ức vạn Vu Tộc cùng nguyên với huyết thống của mình.

Ngay cả y, cũng không khỏi tâm tình kích động.

Đây chính là căn bản của Vu Tộc!

Cũng là căn bản của Võ Đạo!

Hơn một ức Vu Tộc, có nghĩa là Võ Đạo sẽ có thêm hơn một ức đệ tử!

Chương 117

"Vu!

Vu!

Vu!" Các Vu Tộc đồng thanh hô lớn, nhìn Chúc Cửu Âm, vô cùng cuồng nhiệt.

Tức thì, Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống vô lượng công đức.

Công đức chia thành mười ba phần, mười hai phần bay về phía mười hai Tổ Vu, một phần bay về phía chúng Vu Tộc. "Đinh, phát hiện Công Đức Chi Lực, có thể chuyển hóa thành Võ Đạo Trị!" "Có chuyển hóa không?" "Đinh, sáng tạo Vu Tộc, thưởng Võ Đạo Đại Lễ Bao!" Tiếng Hệ Thống lại vang lên.

Chúc Cửu Âm trực tiếp chuyển hóa Công Đức Trị, đạt được năm trăm vạn Võ Đạo Trị. "Hệ Thống, mở Võ Đạo Đại Lễ Bao!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đạt được Cơ Sở Thổ Nạp, Cơ Sở Nội Công, Cơ Sở Quyền Pháp, Cơ Sở Kiếm Pháp, Cơ Sở Đao Pháp, Cơ Sở Chỉ Pháp..." Quả nhiên, trong gói quà Võ Đạo có bảy mươi hai loại công pháp tu luyện cơ sở.

Các công pháp tu luyện cơ sở này, không phân thuộc tính, tất cả sinh linh đều có thể tu luyện.

Chúc Cửu Âm thấy vậy nói: "Chúng Vu Tộc nghe lệnh!" "Cấu tạo thân thể Vu Tộc ta không giống với tu sĩ bình thường, chúng ta không có Nguyên Thần, không tu Đạo Pháp!" "Vì thế, Bản Tôn đã sáng lập Võ Đạo!" "Hôm nay, ta truyền xuống bảy mươi hai loại pháp môn Võ Đạo cơ sở!" "Các ngươi tùy ý chọn môn mình thích mà tu luyện, sau này, nếu muốn võ học cao thâm hơn, hãy đến Phương Trượng đảo!" "Bảy mươi hai loại Võ Đạo cơ sở, cùng với Cửu Chuyển Thần Công,

có thể làm truyền thừa cơ sở của Vu Tộc ta!" Chúc Cửu Âm cất tiếng hô vang.

Tức thì, các Vu Tộc lại lần nữa quỳ bái.

Sau đó, Chúc Cửu Âm chia các Vu Tộc này thành mười hai bộ lạc dựa trên thuộc tính thân thể của từng người.

Vu Tộc, bắt đầu chân chính đản sinh trên thế giới Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân lại lần nữa lặng lẽ mở mắt. "Vu Tộc, cuối cùng cũng xuất thế rồi sao?" "Vu Yêu Lượng Kiếp sắp đến, xem ra ta cũng phải tăng tốc độ rồi!" "Thương Thiên a!" "Đã sinh ra Tam Thanh ta, hà tất lại sinh ra Vu Tộc!" Tử Tiêu Cung, Nguyên Thủy không nhịn được ngửa mặt lên trời trường khiếu.

Âm thanh của y như bi như khóc.

Lần giảng Đạo thứ hai của Đạo Tổ vừa kết thúc, ba ngàn tu sĩ Tử Tiêu Cung còn chưa rời đi.

Kết quả, lại cảm thấy Thiên Đạo giáng xuống công đức.

Người thụ ích đó, lại là Vu Tộc. "Cái tên đó, chẳng lẽ thật sự là Thiên Đạo sủng nhi?" "Trước là mười hai Tổ Vu, bây giờ lại là ức vạn Vu Tộc!" "Sau này, với cổ sức mạnh đó, Hồng Hoang ai có thể ngăn cản?" Trong ánh mắt Thông Thiên đầy sự kiêng kỵ.

Điều khiến người ta càng kinh khủng hơn là, Đông Vương Công, người được Đạo Tổ đích thân chỉ định làm Nam Tiên Chi Thủ, đã không còn nghe Đạo nữa.

Nghe nói, Đông Vương Công vì đắc tội Vu Tộc, bị Chúc Cửu Âm giết chết.

Ngay cả Tiên Vương do Đạo Tổ đích thân chỉ định, Chúc Cửu Âm

cũng giết, không chút do dự.

Hồng Quân thậm chí không có bất kỳ biểu thái nào.

Điều này chẳng phải có nghĩa là Đạo Tổ cũng phải nể Vu Tộc vài phần sao?

Xem ra, đắc tội Vu Tộc, dường như là chuyện không đáng làm nhất. "May mà ta không đắc tội Vu Tộc!" Một tu sĩ thở phào nhẹ nhõm.

Vu Tộc cường đại thì có liên quan gì đến họ đâu.

Cứ làm một tiên nhân tiêu dao tự tại là được.

Chỉ là, lời vừa dứt, ánh mắt Lão Tử và Thông Thiên lại quét về phía Nguyên Thủy, một mặt u oán. "Trách ta?" Nguyên Thủy u uất.

Ai mà biết Vu Tộc lại mạnh đến thế?

Bây giờ nhận thua, còn kịp không? "Ta Hồng Vân, tuy tự xưng là lão hảo nhân số một Hồng Hoang!" "Nhưng chưa từng gặp được công đức." "Ngược lại nhìn Chúc Cửu Âm, công đức không ngừng." "Ta thấy y mới là lão hảo nhân số một Hồng Hoang a!" Hồng Vân cảm khái vạn phần.

Chỉ là, lời vừa dứt.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng không nhịn được khóe miệng giật giật.

Chúc Cửu Âm là lão hảo nhân số một Hồng Hoang?

Vậy thì trên thế giới này không còn kẻ xấu nào nữa rồi.

Tên đó, rõ ràng là ác côn số một Hồng Hoang.

Chỉ là, ý niệm này cũng chỉ dám nghĩ, không dám bày tỏ. "Mười hai Tổ Vu kiêu căng bá đạo!" "Giờ đây, Vu Tộc là một chủng tộc

khổng lồ, sau này, có người sẽ gặp khó khăn rồi!" Một tu sĩ cất tiếng cười trào phúng.

Ánh mắt của y, lại nhìn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Ai cũng biết, mười hai Tổ Vu thích ăn Yêu Thú.

Ức vạn Vu Tộc, sau này nếu lấy Yêu Thú làm thức ăn, chắc chắn sẽ là đại địch của Yêu Tộc.

Yêu Tộc, là ai đã lập nên?

Đế Tuấn! "May mà chúng ta là Tiên Thiên Thần Thai, tiềm tâm tĩnh tu, không nhiễm hồng trần phiền não!" "Làm một tiên nhân khoái hoạt tự tại, Vu Tộc cũng sẽ không gây sự lên đầu ta!" Một tu sĩ may mắn vì thích tĩnh tu, không nhiễm phiền não Hồng Hoang.

Bất luận Tam Tộc hay Vu Yêu.

Tóm lại, đều không liên quan đến họ. "Đế Tuấn Bệ Hạ, hiện nay thế lực Vu Tộc đại tăng." "Nếu thật sự lấy Yêu Tộc chúng ta làm thức ăn, chúng ta nên ứng phó thế nào?" Một đại năng Yêu Tộc khẽ hỏi bên tai Đế Tuấn. ".!@#$@!" Đế Tuấn trong khoảnh khắc bùng nổ.

Chửi bới.

Làm thế nào đây?

Chẳng lẽ không thể trực tiếp khai chiến với Vu Tộc sao?

Khoan đã!

Y hiện tại đã có tu vi Chuẩn Thánh Thất Chuyển, lần này trở về lại trảm một thi, sẽ là Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Có gì mà phải sợ?

Vu Tộc thế lớn, ức hiếp Yêu Tộc.

Chẳng phải đây là cơ hội tốt để thu phục Yêu Tộc sao? "Đi, chúng

ta đi Hồng Hoang!" "Vu Tộc có ức vạn thì sao, Yêu Tộc chúng ta hà chỉ vạn ức!" "Chỉ cần chúng ta đoàn kết một lòng, ai cũng không thể ức hiếp chúng ta!" Đế Tuấn dã tâm bừng bừng.

Nếu là một Hồng Hoang thái bình, muốn chinh phục Yêu Tộc của mình, ngược lại sẽ bị đội mũ dã tâm.

Thậm chí, dẫn đến sự bất mãn của Yêu Tộc.

Nhưng hiện tại, nếu Vu Tộc hoành hành Hồng Hoang.

Thì đi tìm Yêu Tộc, bảo vệ họ, đó là đại nghĩa!

Không phải ức hiếp lăng ngược.

Vu Tộc, đã cho y một cơ hội tốt.

Trọc Khí Thế Giới, Chúc Cửu Âm dẫn Vu Tộc rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện.

Theo Vu Tộc xuất thế, thiên cơ bị che mờ trong Trọc Khí Thế Giới dần dần tan đi. "Chư vị, các ngươi có biết Bản Tôn đưa các ngươi đến đây, vì chuyện gì không?" Chúc Cửu Âm ánh mắt quét qua ức vạn Vu Tộc.

Bá đạo, uy nghiêm vô hạn. "Chúng con không biết." Các Vu Tộc lắc đầu. "Vậy các ngươi có biết Bản Tôn là ai không?" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười. "Chúc Cửu Âm!" Các Vu Tộc đồng thanh hô lớn. "Không sai, Bản Tôn là Chúc Cửu Âm!" "Bản Tôn có danh tự!" "Nhưng ngược lại nhìn các ngươi, có danh tự không?" Chúc Cửu Âm quyết định giáo hóa Vu Tộc.

Vu Tộc mới sinh, mông muội vô tri.

Chỉ có thực lực cường đại.

Nếu không có giáo hóa, mò mẫm tìm đường, khó tránh khỏi đi sai đường.

Một phen khai sáng giáo dục.

Có lẽ có thể khiến Vu Tộc thuận lợi hơn trong việc sinh tồn trên thế giới Hồng Hoang.

Hơn nữa, trong kiếp sau, Nhân Tộc nhờ được giáo hóa mà có công đức.

Chúc Cửu Âm biết, giáo hóa Vu Tộc có thể có công đức.

Dù sao, Võ Đạo cần được hoàn thiện.

Hiện tại kiến trúc Võ Đạo chỉ có một Võ Thần Đại Điện, Diễn Võ Trường, Võ Đạo Thạch Bi, Võ Tổ Thần Tượng, Võ Đạo Linh Dược Viên.

Muốn chân chính hoàn thiện một thế lực, chí ít phải có mười mấy loại kiến trúc.

Cần một lượng lớn Võ Đạo Trị, chỉ có thể từ công đức và tín ngưỡng. "Danh tự của chúng ta?" Các Tổ Vu một mặt mờ mịt. "Không sai, danh tự!" "Chúng ta Vu Tộc xuất thế, tất cả Vu Tộc đều được gọi chung là Vu." "Nhưng các ngươi có danh tự riêng không?" "Các ngươi có biết cách phân biệt lẫn nhau không?" "Các ngươi có biết sự khác biệt lớn nhất giữa các ngươi và ta không?" Chúc Cửu Âm ba câu hỏi vào linh hồn.

Trong khoảnh khắc, Vu Tộc hoàn toàn ngây người.

Mãi lâu sau, mới có người nói: "Lão Tổ mạnh hơn chúng con, thông minh hơn chúng con!" "Không, đó không phải là sự khác biệt bản chất nhất!" "Thực lực có thể tu luyện, trí tuệ có thể khai sáng!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Trong khoảnh khắc, Vu Tộc lại lần nữa rơi vào trầm mặc.

Các tu sĩ Tử Tiêu Cung, thì tò mò nhìn Chúc Cửu Âm.

Sự khác biệt giữa Tổ Vu và Vu Tộc?

Mọi người nghiêm túc lắng nghe. "Thực tế, sự khác biệt lớn nhất của chúng ta chính là danh tự!" "Bản Tôn có danh tự, biết mình là ai!" "Các ngươi, lại không biết!" "Phụ Thần Bàn Cổ chúng ta khai thiên lập địa, Bàn Cổ chính là danh tự!" "Mười hai Tổ Vu chúng ta, mỗi người đều có danh tự độc đáo!" "Vì vậy có thể phân biệt được chúng ta!" "Nếu không có danh tự, Vu, Vu, rốt cuộc làm sao phân biệt?" Chúc Cửu Âm hỏi các Vu Tộc.

Trong khoảnh khắc, các tu sĩ không nhịn được liếc mắt trắng dã.

Danh tự, cũng có thể phân biệt sao?

Chúc Cửu Âm đang nói bậy bạ sao?

Chương 118

Chúng sinh Hồng Hoang, ai mà không biết mình là ai chứ?

Vừa sinh ra đã có danh tự, truyền thừa.

Các đại năng này căn bản không biết, trong chủng tộc, ý nghĩa của danh tự. "Xin Lão Tổ đặt tên cho chúng con!" Một Vu Tộc khôi ngô trực tiếp quỳ xuống. "Mong Lão Tổ đặt tên cho chúng con, để chúng con biết mình là ai!" Các Vu Tộc đồng thanh hô lớn, quỳ bái.

Tiếng vang chấn động trời đất. "Tốt, hôm nay, Bản Tôn sẽ đặt tên cho các ngươi!~" "Để các ngươi biết mình là ai!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Y muốn đặt tên cho Vu Tộc!

Tức thì, trên không trung, dị tượng liên tục xuất hiện. "Không phải chứ???" Các tu sĩ Tử Tiêu Cung hoàn toàn ngơ ngác.

Chúc Cửu Âm, chẳng lẽ là Đại Đạo Chi Tử?

Đặt một cái tên, lại dẫn phát thiên địa dị tượng.

Chẳng lẽ lại có công đức nữa sao?

Còn cho người khác sống không đây? "Hôm nay, Bản Tôn sẽ đặt tên cho các ngươi!" "Mười hai người!" Chúc Cửu Âm gọi mười hai Vu Tộc xuất thế đầu tiên đến bên cạnh. "Bản Tôn thấy ngươi thể hình khổng lồ, thân thể khôi ngô." "Toàn thân tản mát chiến ý vô tận, vậy đặt tên là Hình Thiên!" "Sau này, ngươi cứ theo Cộng Công học tập!" Chúc Cửu Âm đặt tên Hình Thiên. "Hình Thiên bái tạ Lão Tổ!" Hình Thiên quỳ bái. "Ngươi là nữ tính duy nhất trong số các Đại Vu!" "Bản Tôn đặt tên ngươi là Cửu Phượng, sau này theo Cường Lương học tập!" Chúc Cửu Âm nhìn về phía một nữ tính Vu Tộc. "Cửu Phượng

bái tạ Lão Tổ!" Cửu Phượng dập đầu, kích động vô cùng.

Được Tổ Vu đặt tên, có nghĩa là sau này sẽ biết mình là ai.

Không còn mông muội vô tri nữa. "Thiên sinh thuộc tính phong, đương nhiên là Phong Bá!" "Sau này theo Thiên Ngô học tập!" "Thiên sinh thuộc tính vũ, đương nhiên là Vũ Sư!" "Sau này theo Huyền Minh học tập!" "Ngươi là Khoa Phụ, sau này theo Hậu Thổ học tập..." Chúc Cửu Âm đặt tên cho mười hai Đại Vu.

Lần lượt là: Hình Thiên, Hậu Nghệ, Phong Bá, Vũ Sư, Khoa Phụ, Xi Vưu, Tương Liễu, Phi Liêm, Bình Ế, Bạch, Doanh Chính, Vu Chúc!

Không những vậy, Chúc Cửu Âm còn chia ức vạn Vu Tộc thành mười hai bộ lạc.

Khiến các Tổ Vu mỗi người dẫn dắt một Vu Tộc (đại vu đầu lĩnh) và một bộ lạc.

Sau đó Chúc Cửu Âm lấy Kim Mộc Thủy Thổ làm ngũ phương tính.

Lấy Lý Trí Nhân Nghĩa Tín làm danh.

Đồng thời dựa trên Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, theo Thiên Can Địa Chi mà mở rộng thêm nhiều tính thị.

Còn về danh tự, Lý Trí Nhân Nghĩa Tín kết hợp với thiên địa vạn vật, mở rộng thêm nhiều danh tự.

Cho đến nay, ức vạn tu sĩ Vu Tộc đều có tên của mình. "Chúng con bái tạ Lão Tổ đã ban tên!" "Hôm nay mới biết mình là ai!" Các Tổ Vu bái tạ.

Tức thì, Tín Ngưỡng Chi Lực nguyên nguyên bất đoạn tiến vào thân thể Chúc Cửu Âm.

Trong khoảnh khắc, Chúc Cửu Âm đạt được hơn một ức Tín Ngưỡng Trị.

Chuyển hóa thành Võ Đạo Trị, cũng có hơn một ức.

Ngay cả việc mua kiến trúc Võ Đạo, cũng đủ để mua mấy món.

Trong lòng Chúc Cửu Âm có mục tiêu.

Hiện nay, Võ Đạo rộng thu đệ tử, thứ thiếu nhất chính là công pháp và vũ khí.

Hoàn toàn có thể đổi một Võ Đạo Tàng Công Các và Võ Đạo Vạn Binh Trì. "Hừ, Lý Trí Nhân Nghĩa Tín, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!" "Đúng là những cái tên nhà quê!" Trong hư không, Đế Tuấn một mặt khinh thường.

Chỉ có những người không có văn hóa, mới đặt ra những cái tên nhà quê như vậy.

Đâu như danh tự của y, bá khí tôn quý. "Lý Trí Nhân Nghĩa Tín, chính là căn bản của Vu Tộc sao?" Tam Thanh nhíu mày.

Trong những danh tự này, họ nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Lấy Lý Trí Nhân Nghĩa Tín làm cơ sở danh, tính tình của Vu Tộc có thể tệ đến đâu? "Trấn Nguyên Tử Đạo hữu, ta có nên đi chúc mừng một chút không?" Hồng Vân không nhịn được đề nghị.

Lúc này, giữa thiên địa gió mây cuồn cuộn.

Dị tượng trước đó, bắt đầu nhanh chóng biến thành kim quang. "Ta đi, không phải thật chứ?" "Đặt một cái tên cũng có thể đạt được công đức?" Thái Nhất kinh hô.

Chúc Cửu Âm như vậy cũng có thể đạt được công đức sao?

Thật sự quá bất khả tư nghị rồi. "Quả nhiên, Chúc Cửu Âm là Thiên Đạo Chi Tử!" Tiếp Dẫn một mặt hâm mộ.

Gần vạn năm nay, Chúc Cửu Âm đã đạt được bao nhiêu lần công đức rồi?

Phải biết rằng, công đức là thứ tốt.

Nhìn Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Tử, công đức chí bảo.

Đặt trên đỉnh đầu, ai dám trêu chọc?

Hơn nữa, đại công đức có nghĩa là có đại khí vận.

Chúc Cửu Âm điên cuồng thu hoạch công đức như vậy, Tiếp Dẫn hoàn toàn chua chát. "Quả nhiên, muội muội không theo nhầm người!" "Chúc Cửu Âm hỗn đản, nếu không phải là muội phu, ta thật muốn đánh chết y!" Phục Hy hâm mộ đố kỵ đến phát điên.

Chúc Cửu Âm được trời độc ái như vậy, còn cho người khác sống không đây? "Thiên Đạo bất công a!" Minh Hà một tiếng trường khiếu.

Y cũng là người có phúc duyên thâm hậu rồi.

Nhưng so với Chúc Cửu Âm, chẳng là cái thá gì cả.

Không, trong đầu Minh Hà nảy ra một ý niệm.

Y muốn về Huyết Hải, cũng phải học theo Chúc Cửu Âm sáng lập chủng tộc, sau đó đặt tên cho họ.

Chẳng lẽ, việc Chúc Cửu Âm đạt được công đức, sẽ không ai học theo sao? "Võ Tổ khủng bố như vậy!" Nội tâm các đại năng Hồng Hoang ngũ vị tạp trần.

So với Chúc Cửu Âm, họ cảm thấy mình chỉ là một tên tép riu.

Cũng chỉ có Thiên Đạo Chi Tử, mới có nội tình như vậy chăng?

Trong khoảnh khắc, các tu sĩ càng thêm kiêng kỵ Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, trong lòng nghiêm trọng mất cân bằng.

Sinh làm người, vì sao Chúc Cửu Âm lại đặc biệt đến thế.

Trọc Khí Thế Giới.

Nhìn công đức từ trời giáng xuống, Chúc Cửu Âm không khỏi nở nụ cười.

Quả nhiên, giáo hóa Vu Tộc cũng có công đức.

Không, phải nói, giáo hóa chúng sinh Hồng Hoang đều có công đức.

Hồng Quân truyền Đạo ở Tử Tiêu Cung, chẳng phải cũng là giáo hóa Hồng Hoang sao.

Chỉ là, Hồng Quân đi theo tuyến đường thượng tầng.

Võ Đạo lại hấp thu những sinh linh tầng dưới.

Giống như chiến lược lấy nông thôn bao vây thành thị.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm xác định, cuối cùng, người chiến thắng sẽ là y.

Bởi vì, bất kỳ thế giới nào, đều do sinh linh tầng dưới cấu thành.

Chỉ dựa vào những đại năng kia, thế giới này lại có thể có bao nhiêu tinh xảo?

Hấp thu công đức đặt tên xong, Chúc Cửu Âm phát hiện mình đạt được bảy trăm vạn Công Đức Trị.

Thậm chí, Vu lực đều không ngừng nhảy động, dường như muốn tấn thăng.

Nhưng sự rung động đó trực tiếp bị Chúc Cửu Âm trấn áp.

Y muốn chứng đạo bằng phương pháp Dĩ Lực Chứng Đạo.

Thành Thánh bằng công đức, không phải điều y mong muốn.

Chuyển hóa Công Đức Trị thành Võ Đạo Trị.

Lúc này, Chúc Cửu Âm phát hiện Võ Đạo Trị đã đạt đến hai ức.

Sau này một thời gian dài, y sẽ không phải lo lắng về Võ Đạo Trị nữa.

Thậm chí, một khi trở về Phương Trượng đảo.

Nội tình của Võ Đạo sẽ phát sinh thay đổi long trời lở đất.

Nhưng, trước khi trở về Phương Trượng đảo, có vài việc cần làm.

Một là giáo hóa Vu Tộc, hai là đi Bất Chu Sơn một chuyến, theo thời gian tuyến, bảy quả hồ lô hẳn đã thành thục rồi.

Còn việc cuối cùng, chính là đi Phượng Tộc một chuyến.

Lần này đã xuất thế, phải giải quyết nhân quả.

Sau đó, xung kích Thánh Đạo. "Nhị ca, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Vu Tộc chúng ta có ức vạn tu sĩ, Bàn Cổ Thần Điện chỉ sợ khó mà đáp ứng mọi nhu cầu sinh hoạt của tất cả Vu Tộc." Cường Lương không nhịn được hỏi.

Chương 119

"Nếu Vu Tộc đã xuất thế, vậy hãy lấy Bàn Cổ Thần Điện làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phía!" "Mười hai huynh đệ chúng ta, mỗi người dẫn dắt một đội ngũ!" Chúc Cửu Âm phân phó.

Vu Tộc, đã đến lúc bắt đầu di chuyển về Hồng Hoang rồi.

Cùng lúc đó, Chúc Cửu Âm nói với các Tổ Vu rằng, Vu Tộc nên sinh sống theo bộ lạc.

Thực vật ở một nơi có hạn, nếu chia thành vô số bộ lạc lớn nhỏ, với sự rộng lớn của Hồng Hoang, đủ để dung nạp tất cả Vu Tộc.

Điểm yếu duy nhất, chính là Vu Tộc từ đây sẽ phân tán khắp Hồng Hoang.

Việc liên lạc sẽ vô cùng bất tiện.

Đúng rồi!

Văn tự!

Chúc Cửu Âm bừng tỉnh.

Nếu Vu Tộc di chuyển khắp Hồng Hoang, giao lưu sẽ bất tiện.

Vậy tại sao không sáng tạo văn tự?

Văn tự, có thể là thể tái hiện của ý thức.

Như vậy, giữa các bộ lạc lớn, giao lưu sẽ không còn lo ngại.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi hiện lên một nụ cười.

Sáng tạo văn tự, cũng thuộc về giáo hóa chứ?

Có lẽ lại có thêm một đợt công đức nữa?

Gần như cùng lúc đó, các tu sĩ Hồng Hoang nhìn biểu tình của Chúc Cửu Âm, không khỏi cứng đờ. "Tên đó, không phải đang mưu tính công đức nữa chứ?" Một tu sĩ không nhịn được nói. "Không thể nào!" "Thật sự coi công đức là cải trắng sao?" "Nếu lại có công đức, ta sẽ quỳ xuống gọi y là gia gia!" Thái Nhất hừ lạnh.

Công đức, lần này đến lần khác, đã đủ rồi.

Nhưng trong cùng một ngày, Chúc Cửu Âm tuyệt đối không thể đạt được hai lần công đức. "Ta thật muốn đánh chết tên khốn đó!" Khóe miệng Đế Tuấn co giật.

Tuyệt đối không thể có công đức nữa. "Nếu như, y lại lần nữa đạt được công đức thì sao?" Thông Thiên không nhịn được hỏi. "Không thể nào!" Các tu sĩ đồng thanh kinh hô.

Trong đầu họ chỉ có một ý niệm, Chúc Cửu Âm tuyệt đối không thể có công đức nữa.

Tên tiện nhân đáng chết!

Chẳng lẽ y là Thiên Đạo Chi Tử thật sao!

“Huynh trưởng, xem?” Thông Thiên nhìn về phía Lão Tử.

Chúc Cửu Âm gia hỏa này, thời kỳ Tam tộc tranh đoạt cơ duyên của Đạo Tổ.

Lập Võ Đạo được công đức, sáng lập Vu Tộc được công đức, giờ lại được công đức khi xưng danh.

Công đức, trong mắt Chúc Cửu Âm, dường như đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Chúng tu sĩ khăng khăng rằng Chúc Cửu Âm không thể đạt được công đức.

Chẳng qua là ghen tỵ mà thôi.

“Haiz, bần đạo cũng nhìn không thấu.” Lão Tử thở dài một tiếng.

Vốn là Bàn Cổ chính tông, được trời ưu ái.

Nhưng từ khi gặp Chúc Cửu Âm, Lão Tử phát hiện so với Chúc Cửu Âm thì chẳng là gì cả.

Thậm chí, Lão Tử còn hơi nghi ngờ.

Chúc Cửu Âm gia hỏa này, đánh rắm một cái, Thiên Đạo cũng thấy thơm.

Bằng không, hà tất phải liên tục giáng xuống công đức.

Yêu nhiều công đức đến vậy, nếu cứ ban cho, chỉ sợ sẽ chứng đạo.

Tại lãnh địa Vu Tộc.

Chúc Cửu Âm chậm rãi đứng dậy.

Ánh mắt nhìn về phía chúng Vu Tộc.

“Vu Tộc ta, sắp tới sẽ phân nhánh và phát triển khắp Hồng Hoang.” “Để thuận tiện cho việc giao lưu và trao đổi, bản tôn quyết định sáng lập Vu Văn!” “Thiên Đạo ở trên, bản tôn Chúc Cửu Âm!” “Hôm nay cảm thương chúng sinh Hồng Hoang ngu muội vô tri, đặc biệt sáng lập văn tự một đạo.” “Văn tự có thể ghi chép, truyền thừa.” “Ghi lại tất cả mọi chuyện trong thiên hạ!” Chúc Cửu Âm cất tiếng nói vang dội.

Chỉ là, lời vừa dứt, thiên địa lập tức quỷ khóc thần gào, cuồng phong gào thét, điện chớp sấm rền.

Dường như, thiên địa đang phẫn nộ.

Dường như, thiên địa đang ai oán.

“Ha ha ha!” “Gia hỏa đó sắp gặp Thiên Khiển!” “Ông trời ơi, đánh

ta thật mạnh đi!" "Đánh chết cái tên hỗn đản không biết tự lượng sức mình đó!" Thái Nhất cười ha hả.

Rõ ràng Thiên Đạo phẫn nộ, lôi kiếp chính là biểu tượng a!

Chúc Cửu Âm gia hỏa này, sáng tạo văn tự?

"Hừm?" Trên mặt Đế Tuấn cũng lộ ra vẻ khinh thường.

Tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

Chúc Cửu Âm sắp bị sét đánh.

Nhất thời, Đế Tuấn chỉ cảm thấy vô cùng sảng khoái.

"Ai, không ngờ Tiên trưởng cũng có lúc thất bại!" "Chỉ không biết văn tự này, có thể có tác dụng gì?" Tiếp Dẫn cau mày.

Vừa rồi Chúc Cửu Âm còn là Thiên Đạo Chi Tử.

Bây giờ lại chọc giận Thiên Đạo rồi sao?

Quả nhiên, Thiên Đạo Chi Tử không thể tồn tại.

"Sẽ không giống như lần trước, lôi kiếp đánh một hồi rồi biến mất chứ?" Chuẩn Đề không kìm được nói.

Trước đó, trên người Chúc Cửu Âm cũng từng xảy ra tình huống bị Thiên Kiếp chiếu cố.

Nhưng cuối cùng Thiên Kiếp đều biến mất không dấu vết.

"Không thể nào!" "Thiên Kiếp lần này hùng vĩ như vậy, nếu không đánh chết hắn, lão tử gọi hắn bằng ông nội!" Thái Nhất nhanh mồm nhanh miệng.

Chúc Cửu Âm tuyệt đối không thể nào lại đạt được công đức.

Các tu sĩ khác cũng gật đầu.

Không muốn Chúc Cửu Âm đạt được cơ duyên.

“Nhị ca, có cần ta giúp không, đánh tan lôi kiếp!” Trên người Chúc Dung hùng hùng liệt hỏa bốc cháy.

Các Tổ Vu đều giận dữ nhìn lên trời.

Nếu muốn giáng Thiên Kiếp, trước tiên phải hỏi Thập Nhị Tổ Vu đã!

“Vu, Vu, Vu!” Hàng ức vạn Vu Tộc đồng thanh gào thét.

Thái độ của họ cũng rõ ràng, nếu Thiên Đạo muốn phạt Chúc Cửu Âm, vậy Vu Tộc sẽ là kẻ thù.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không được!

“Tất cả yên tĩnh!” Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại trực tiếp quát ngừng mọi người.

Văn tự xuất hiện, Thiên Đạo phẫn nộ, cũng là điều bình thường.

Bởi vì, văn tự chính là thể truyền tải tư tưởng.

Thế giới Hồng Hoang, chúng sinh đều dựa vào huyết mạch truyền thừa.

Nhưng lại truyền miệng.

Nếu Chúc Cửu Âm sáng tạo văn tự, hoàn toàn có thể thay đổi phương thức truyền thừa của Hồng Hoang.

Văn tự, có thể ghi lại đạo pháp huyền diệu, thậm chí có thể ghi lại huyền bí Cửu Thiên Thập Địa.

Nó là vũ khí lợi hại nhất trên thế giới.

Vũ khí bắt nguồn từ ngôn ngữ, văn tự, không làm người bị thương nhưng lại làm người ta mê muội.

Sự xuất hiện của văn tự, nếu không thể dùng vào chính đạo, đủ để thiên hạ đại loạn.

Vì thế, sự xuất hiện của văn tự, Thiên Đạo tất sẽ phẫn nộ.

Nhưng, cũng chính vì thế.

Sự xuất hiện của văn tự, cũng có nghĩa là Hồng Hoang sắp bước vào thời đại khai hóa.

Sự xuất hiện của nó, có ý nghĩa khai sáng trí tuệ cho Hồng Hoang.

Vì thế, đồng thời cũng sẽ có đại công đức.

Chúc Cửu Âm nhìn dị tượng thiên địa, căn bản không hề động lòng.

Kiên định viết ra một chữ.

"Đây là chữ Vu!" Giọng Chúc Cửu Âm kiên định, như tiếng sấm nổ.

Lập tức, chữ Vu bay lên giữa không trung, trên đó hiện lên các loại phù văn Thiên Đạo.

"Đây là chữ Nhất!" "Đây là chữ Nhị!" "Đây là chữ Nhật Nguyệt, đây là chữ Sơn Xuyên!" Chúc Cửu Âm không ngừng viết.

Trên bầu trời, trong nháy mắt tụ tập một lượng lớn khí tức.

"Đạo văn tự này, có thể truyền tải tư tưởng, truyền thừa tri thức!" "Có thể trao đổi có không, khai sáng trí tuệ!" "Có văn tự, thế gian liền có văn minh!" "Hôm nay, bản tôn sáng tạo văn tự!" "Vu Tộc văn tự lập!" Chúc Cửu Âm quát lớn một tiếng.

Hơn một nghìn hai trăm chữ phù được sáng tạo ra đều tỏa thần quang.

"Vu Tộc văn tự, lập!" Hàng ức Vu Tộc tu sĩ đồng thanh gào thét, chấn động đến mức muốn nổ màng nhĩ.

Họ có thể cảm nhận được lợi ích mà văn tự mang lại.

Oanh!

Chương 120

Trên bầu trời, lôi kiếp ù ù vang.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Một đạo kim quang phát ra từ trong kiếp vân.

Trong nháy mắt, kim quang chiếu sáng kiếp vân.

Khổ tận cam lai, công đức hiện.

Giống như một tia sáng bình minh trong bóng tối, chiếu sáng thiên địa.

"Sao, sao có thể!" "Tại, tại sao!" "Lão Thiên tặc, tại sao không đánh chết cái tên hỗn đản đó!" Thái Nhất gào thét giận dữ, mặt mũi dữ tợn.

Hắn hoàn toàn phát điên và mất kiểm soát.

"Cái đó, không quỳ xuống gọi ba ba sao?" Thông Thiên không kìm được châm chọc.

"Hừ!" Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, quay người bỏ đi.

Không đi, chẳng lẽ thật sự muốn ra mặt gọi ba ba hay sao?

"Có lẽ, ta có thể lập Yêu Văn!" Trong đầu Đế Tuấn lóe lên một ý niệm.

Đợi sau khi cùng Thái Nhất trở về Hồng Hoang, liền tụ tập các đại năng Yêu Tộc, học theo Chúc Cửu Âm sáng tạo Yêu Tộc văn tự.

"Ai, thật sự ghen tị quá đi mất!" "Võ Tổ Chúc Cửu Âm, người đứng đầu từ xưa đến nay!" Hồng Vân thở dài một tiếng.

Cơ duyên của Chúc Cửu Âm, thật đáng ghen tị.

Công đức mà người thường khó cầu được, đối với Chúc Cửu Âm lại đơn giản như ăn cơm uống nước.

"Quả nhiên, Tiên trưởng vẫn là Tiên trưởng." "Ngay cả phi ngựa cũng không đuổi kịp!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Cảm thấy sự yếu kém của mình thật đáng buồn cười, vừa rồi còn dao động.

Cứ nghĩ Chúc Cửu Âm không thể nào lại đạt được công đức.

Bây giờ xem ra, tầm nhìn không đủ a!

Văn tự mà Chúc Cửu Âm sáng lập, có thể truyền tải tư tưởng, truyền thừa.

Thực sự huyền diệu vô cùng.

Có thể nói, vào khoảnh khắc đó, chúng tu sĩ nhìn Chúc Cửu Âm, hoàn toàn chua xót trong lòng.

Hận không phải người Vu Tộc.

Tại lãnh địa Vu Tộc, theo công đức giáng xuống.

Lần này, Chúc Cửu Âm trực tiếp tế xuất Diệt Âm Chiến Giáp.

Đây là bộ chiến giáp phòng ngự duy nhất.

Đại Tà Vương đã trở thành Võ Đạo Thánh Khí, là Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

Chúc Cửu Âm làm theo cách đó, chế tạo một kiện Tiên Thiên Công Đức Phòng Ngự Chí Bảo.

Như vậy, một công một thủ, sau này gặp Thánh Nhân cũng không sợ.

Khi Diệt Âm Chiến Giáp hấp thu công đức.

Chỉ thấy trên đó tỏa ra từng trận thần quang.

“Cực Phẩm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo!” “Trời ạ, lại nữa!” “Chúc Cửu Âm có mỏ khoáng sao?” Tam Thanh sững sờ.

Mộng bức.

Chúc Cửu Âm, một lượng lớn công đức không hấp thu, lại dùng để chế tạo vũ khí.

Có mỏ khoáng sao?

Này, chế tạo vũ khí thì chế tạo vũ khí, không thể lấy một kiện pháp bảo sao?

Một chiếc áo giáp rách nát, hấp thu nhiều công đức như vậy, Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Không lãng phí công đức sao?

“Phá của trời, phá của trời a!” Chúng tu sĩ vỗ tay đấm chân.

Hối hận, ghen tị.

Chúc Cửu Âm, thực sự khiến người ta phát điên, ghen tị.

Khi Chúc Cửu Âm hấp thu công đức, trên bầu trời lại có một đạo thần quang bay về phía Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, lại một lần nữa khiến chúng tu sĩ phát điên.

“Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tự động nhận chủ?” “Trời ơi, Thiên Đạo Chi Tử a!” “Gia hỏa đó tuyệt đối là Thiên Đạo Chi Tử!” Chúng tu sĩ hoàn toàn chua xót.

Có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chủ động nhận chủ.

Phước duyên lớn đến mức nào?

Trên bầu trời, thần quang trực tiếp bay vào lòng Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy hơi quen mắt.

Trên Bất Chu Sơn, cũng từng gặp cảnh tương tự.

“Linh bảo nhận chủ?” Chúc Cửu Âm cũng đã có kinh nghiệm, phản ứng nhanh chóng.

Chỉ là, khi nhìn thấy kim thư trong tay.

Chúc Cửu Âm không khỏi cau mày.

Không có Nguyên Thần, pháp bảo nhận chủ có ích gì?

Bảo vật tự động nhận chủ trên Bất Chu Sơn trước đó, hắn trực tiếp tặng cho Phục Hy rồi.

Hiện tại kiện bảo bối này thì sao?

Xử lý thế nào đây?

Nếu để chúng tu sĩ Hồng Hoang biết, Chúc Cửu Âm lại ghét bỏ pháp bảo tự động nhận chủ, không biết họ sẽ cảm thấy thế nào.

Chỉ sợ là ước gì có thể ăn tươi nuốt sống Chúc Cửu Âm.

“Nhị ca, là vật gì?” Huyền Minh đánh giá pháp bảo trong tay Chúc Cửu Âm.

“Pháp bảo của ta tự động nhận chủ, ngươi tin không?” Chúc Cửu Âm nhún vai.

“Ta đương nhiên tin!” “Chỉ là, Vu Tộc ta không có Nguyên Thần, sử dụng pháp bảo thế nào đây?” Huyền Minh hiếu kỳ nói.

Nếu là pháp bảo loại vũ khí, Vu Tộc không có Nguyên Thần cũng có thể dùng.

Chỉ cần dựa vào sự sắc bén của nó là được.

Nhưng pháp bảo loại sách vở, thì bó tay.

Chẳng lẽ lại cầm sách đi đập người sao?

“Trước tiên cứ cất đi đã!” “Ta luôn cảm thấy pháp bảo này dường như không hề đơn giản!” “Sau này nếu ta thành Thánh, tự nhiên sẽ có

thể dùng!" Chúc Cửu Âm nói xong, trực tiếp cất pháp bảo vào Võ Đạo Không Gian.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, nhưng không có nghĩa là Vu Tộc sẽ mãi mãi không có Nguyên Thần.

Ở hậu thế, không ít Vu Tộc đã sinh ra Nguyên Thần.

Hơn nữa, hắn còn muốn chứng đạo.

Trở thành Thánh Nhân, còn sợ không có Nguyên Thần sao?

Những ngày tiếp theo, Chúc Cửu Âm lại giáo huấn Vu Tộc một phen.

Sau đó, mười hai Tổ Vu mỗi người dẫn bộ lạc của mình khuếch tán ra bốn phía.

Chúc Cửu Âm thì để Cùng Kỳ và Cửu Vĩ Hồ dẫn Vu Tộc hệ không gian, đi về phía Phương Trượng Đảo.

Vu Tộc hệ không gian có một vạn người.

Đặt ở Hồng Hoang thì không nhiều, thậm chí không đáng chú ý.

Nhưng đặt ở Phương Trượng Đảo, Võ Đạo trong nháy mắt có thể phát triển mạnh mẽ.

Hơn nữa, đệ tử Vu Tộc, căn bản không cần cái gọi là khảo hạch, trực tiếp trở thành đệ tử nội môn.

Còn những Đại Vu và Vu Chúc đi theo.

Chúc Cửu Âm trực tiếp thu làm đệ tử thân truyền.

Truyền thụ Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Quyết, bảo họ đến Phương Trượng Đảo tu luyện thật tốt.

Làm xong mọi việc, Chúc Cửu Âm đi về phía Bất Chu Sơn.

Đoạn thời gian này, bảy quả hồ lô sắp chín rồi.

Cửu Thiên Tức Nhương, Hồ Lô Đằng nhất định phải có trong tay.

Đó là cơ duyên thành Thánh của Nữ Oa sau này. …… "Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu, xin dừng bước!" Trên Bất Chu Sơn, Phục Hy và Nữ Oa vừa đến Bất Chu Sơn, nghe thấy một âm thanh vang lên.

Hai người nghe lời nhìn lại, chỉ thấy Đế Tuấn và Thái Nhất bay đến từ xa.

"Nguyên lai là Đế Tuấn, Thái Nhất đạo hữu!" "Không biết có chuyện gì?" Phục Hy khẽ thi lễ.

"Thực không dám giấu, lần này, ta vì Yêu Tộc mà đến!" Đế Tuấn bay đến bên cạnh hai người, nghiêm túc nói.

"Vì Yêu Tộc?" Nữ Oa cau mày.

Không hiểu, Yêu Tộc và họ có quan hệ gì?

"Không sai, vì Yêu Tộc!" "Thực không dám giấu, hiện nay chúng sinh thế giới Hồng Hoang vô số!" "Nhưng nếu nói nhiều nhất, không gì bằng Yêu Tộc!" "Ta thấy Nữ Oa đạo hữu, Phục Hy đạo hữu cũng là sinh ra từ Yêu Tộc!" "Tại sao không gia nhập Yêu Tộc của ta, vì Yêu Tộc mà làm nên đại sự?" Đế Tuấn nói thẳng không chút kiêng dè.

"Huynh trưởng ta nói không sai!" "Yêu Tộc ức vạn, hiện nay huynh đệ ta đã tập hợp ức vạn Yêu Tộc!" "Trong đó còn có Thập Đại Yêu Thần!" "Chỉ là, Yêu Tộc ta chúng sinh vô số, cần được che chở bảo vệ toàn vẹn!" "Cần nhiều nhân lực hơn!" "Hai vị là đại năng Tử Tiêu Cung, nếu nguyện ý gia nhập Yêu Tộc!" "Ta có thể cho hai vị một vị trí quân sư, trưởng lão!" Thái Nhất thản nhiên nói.

Theo sự xuất thế của Vu Tộc, lấy yêu thú làm thức ăn.

Chỗ nào Vu Tộc đi qua, yêu thú kêu than khắp nơi.

Mặc dù Chúc Cửu Âm đã sớm dặn dò, giảm bớt những cuộc tàn

sát không cần thiết.

Nhưng, ức vạn Vu Tộc, cũng phải sống.

Dù sao, Vu Tộc thôn phệ ngũ cốc tạp lương, không giống như tu sĩ Nguyên Thần.

Chương 121

Cũng vì lý do Vu Tộc, yêu thú Hồng Hoang ai nấy đều tự lo thân.

Vì thế, Đế Tuấn và Thái Nhất giương cao ngọn cờ quật khởi của Yêu Tộc, bảo vệ Yêu Tộc.

Chỗ nào họ đi qua, yêu tộc đều lũ lượt đầu hàng.

Đương nhiên, nếu không đầu hàng.

Đông Hoàng Chung, cũng không ngại thể hiện uy nghiêm.

Hiện nay, Thập Đại Yêu Thần, ức vạn Yêu Tộc, Đế Tuấn và Thái Nhất tràn đầy tự tin đến cực điểm.

Họ trực tiếp để mắt tới Phục Hy, Nữ Oa.

"Yêu Tộc, vị trí quân sư?" Thần tình Phục Hy hơi sững lại.

"Chỉ sợ sẽ làm phiền hai vị quá!" "Đáng tiếc, huynh muội ta là Tiên Thiên Thần Thai Minh!" "Không phải Yêu Tộc!" Nữ Oa trực tiếp từ chối.

"Nữ Oa đạo hữu nói vậy là sai rồi, tinh quái linh yêu trên thế gian, chỉ cần không phải Tiên Thiên Đạo Thể, đều có thể gọi là yêu!" "Huynh đệ chúng ta, thành tâm mời hai vị gia nhập!" "Mong hai vị đừng từ chối!" Giọng Đế Tuấn trầm thấp.

Nhưng trong lời nói, lại mang theo uy nghiêm không cho phép nghi ngờ.

Dường như, đã chắc chắn về Phục Hy và Nữ Oa.

"Nếu ta không thì sao?" Phục Hy không vui.

Đế Tuấn và Thái Nhất, vừa rồi còn khá lễ phép.

Bây giờ, ý gì đây?

"Trên thế giới này, không có người nào có thể từ chối ta!" "Không được, cũng không được!" "Phục Hy, Nữ Oa, bản tọa nể mặt các ngươi, mới cho các ngươi gia nhập!" "Đừng không biết tốt xấu!" Đế Tuấn cười lạnh.

Trong tay hiện ra một kiện pháp bảo.

Thậm chí trên đỉnh đầu Thái Nhất, hiện ra Đông Hoàng Chung.

Đại có vẻ một lời không hợp là muốn khai chiến.

"Thật vô sỉ!" "Mời không thành, muốn cưỡng ép kéo vào phe?" Phục Hy cười lạnh không ngừng.

Muốn đánh nhau, hắn không sợ.

Trong nháy mắt, trong tay Phục Hy xuất hiện một thanh trường kiếm.

Dưới chân Nữ Oa cũng nở rộ một đóa liên hoa.

"Xem ra hai người muốn chống cự ngoan cường sao?" "Chỉ phí công mà thôi!" Thái Nhất hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy tiếng chuông vừa vang, một đạo uy áp khủng bố trực tiếp trấn áp về phía Phục Hy và Nữ Oa.

Tiếng chuông vang dội, động triệt thiên địa.

Uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo không hề che giấu.

Vào khoảnh khắc đó, Nữ Oa vội vàng thôi động Tịnh Thế Thanh Liên.

Chỉ là, dưới âm thanh của chuông, nàng cảm thấy ngực như bị trọng kích.

Không chỉ như vậy, Đế Tuấn tế xuất pháp bảo trong tay, dẫn động

tinh thần chi lực.

Vô tận tinh quang với thế hủy thiên diệt địa quét về phía Phục Hy.

"Phục Hy, Nữ Oa!" "Không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn giao ra Nguyên Thần toái phiến, đánh vào Chiêu Yêu Phiên!" "Yêu Tộc ta đối với các ngươi, vẫn sẽ lấy lễ đối đãi!" "Mọi chuyện, coi như chưa từng xảy ra!" Đế Tuấn từng bước dồn ép.

Năm đó, hai huynh đệ dựa vào một tay đó đã hãm hại không biết bao nhiêu Yêu Tộc.

Quy tắc hành sự rõ ràng.

Trước tiên mời, không được thì trấn áp.

Chỉ cần Nguyên Thần đã nhập Chiêu Yêu Phiên, cả đời phải chịu sai khiến.

Đợi thời gian lâu rồi, tự nhiên sẽ như tay sai vậy.

Thập Đại Yêu Thần, đều được thu phục bằng ân uy song hành.

Hiện nay, Thập Đại Yêu Thần, một lòng trung thành.

"Luyện hóa Nguyên Thần của ta để nô dịch sao?" "Đế Tuấn Thái Nhất, thật to gan!" "Có biết ta là ai không?" Phục Hy cười lạnh không ngừng.

Đế Tuấn Thái Nhất, thật sự quá to gan làm càn.

Chỉ đáng tiếc, Hồng Hoang từ trước đến nay không phải là Yêu Tộc, mà là Vu Tộc!

"Ngươi là ai quan hệ gì đến ta, ngay cả Thiên Vương lão tử cũng không liên quan đến ta!" Thái Nhất hừ lạnh.

"Vậy thì, nếu ta là nữ nhân của Chúc Cửu Âm, ta là Đại cữu tử của Chúc Cửu Âm thì sao?" "Nếu ta là nữ nhân của Chúc Cửu Âm, ta

là Đại cữu tử của Chúc Cửu Âm thì sao?" Phục Hy chậm rãi mở miệng.

"Chúc Cửu Âm!" Đế Tuấn và Thái Nhất hít một hơi lạnh, vẻ mặt kinh hãi.

Hai người nhìn nhau, đều thấy sự kinh hoàng, kiêng kỵ trong mắt đối phương.

Chúc Cửu Âm, tuyệt đối là một hung nhân tuyệt thế ở Hồng Hoang.

Lần đầu tiên ở Tử Tiêu Cung, họ đã thấy được uy vũ tuyệt thế của Chúc Cửu Âm.

Tam Thanh suýt nữa bị đánh tan tác.

Kẻ nào đắc tội với Chúc Cửu Âm, chỉ sợ sẽ chết không có chỗ chôn!

"Biết sợ rồi sao?" "Vậy sao còn không cút đi?" Phục Hy cười lạnh.

Quả nhiên, ở thế giới Hồng Hoang, danh tiếng của Chúc Cửu Âm càng hữu dụng hơn.

Chỉ là, lời vừa dứt, trong mắt Đế Tuấn lại lộ ra vẻ dữ tợn.

"Chúc Cửu Âm, thật đáng sợ nhỉ!" "Nếu đã như vậy, vậy càng không thể để lại!" "Thái Nhất, trấn áp thời không!" Đế Tuấn gào thét một tiếng.

Đã đưa ra quyết định, trấn áp Phục Hy và Nữ Oa.

Chúc Cửu Âm rất mạnh, nhưng lòng báo thù cũng cực kỳ nặng.

Nếu truyền đến tai Chúc Cửu Âm, chỉ sợ sau này sẽ có vô tận phiền phức.

Thà rằng bây giờ trực tiếp chém giết Phục Hy và Nữ Oa, hoặc là thu Nguyên Thần vào Chiêu Yêu Phiên.

Nếu chém giết, tự nhiên không ai biết việc mình làm, cũng không sợ Chúc Cửu Âm tìm phiền phức.

Nếu thu vào Chiêu Yêu Phiên, từ nay về sau sinh tử của hai người nằm trong tay mình.

Chúc Cửu Âm muốn động thủ, cũng phải ném chuột sợ vỡ đồ.

Không thể không nói, Đế Tuấn tính toán rất hay.

Đồng thời, Thái Nhất trực tiếp tế xuất Đông Hoàng Chung.

Chỉ thấy thần quang phát ra, Đông Hoàng Chung trực tiếp trấn áp thời không gần đó, để tránh Phục Hy và Nữ Oa trốn thoát.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng chuông vang lên, vang vọng thiên đình.

"Muội muội, xem ra trận chiến hôm nay, không thể tránh khỏi rồi!" Phục Hy cười khổ.

Ai ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất lại to gan làm càn đến vậy.

Nghe danh hiệu Chúc Cửu Âm, vẫn dám ra tay sát thủ.

Trong lời nói, Phục Hy tế xuất Tỏa Nột.

Tiếng Tỏa Nột vừa vang, Thiên Long Bát Âm hiển hóa, với thế không ai sánh bằng, không thể ngăn cản mà xông về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo sao?" "Nội tình không tệ!

Chỉ đáng tiếc, trước mặt Tiên Thiên Chí Bảo, mọi thứ đều vô dụng!" Đế Tuấn ném ra Lạc Thư Hà Đồ.

Đây là linh bảo bẩm sinh của Đế Tuấn, là Cực Phẩm Tiên Thiên

Linh Bảo.

Có thể dùng để thôi diễn thiên đạo huyền cơ, xem tinh bói quẻ.

Sau này Đế Tuấn còn lĩnh ngộ ra đại trận Yêu Tộc từ đó.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Lạc Thư Hà Đồ vừa xuất hiện, liền lớn mạnh nhanh chóng.

Trong nháy mắt, vô tận hà thủy và tinh quang từ trời giáng xuống, như thiên hà đảo ngược, hồng lưu cuồn cuộn nhấn chìm mọi thứ.

Tuy nhiên, dưới chân Nữ Oa một đóa Thanh Liên nở rộ.

Tịnh Thế Thanh Liên, vạn pháp bất xâm, tru tà bất nhập.

Thần quang lóe lên, trực tiếp bảo vệ Phục Hy và Nữ Oa.

"Đế Tuấn Thái Nhất, bây giờ thu tay còn kịp!" "Ta đã thông báo cho Chúc Cửu Âm rồi, đợi hắn đến, hối hận không kịp đâu!" Phục Hy giả vờ nói.

Hiện tại, bị Đế Tuấn và Thái Nhất vây công, không thể không thừa nhận, đây là nguy cơ lớn nhất.

Chưa kể thực lực Đế Tuấn thâm sâu, lại có Thái Nhất ở bên cạnh hổ thị đam đam.

Nếu không phải Nữ Oa có bảo vật mà Chúc Cửu Âm tặng, chỉ sợ đã sớm gặp kiếp rồi.

Nhưng, trong tình huống này, có thể ngăn cản được bao lâu?

Chỉ có thể dùng Chúc Cửu Âm để dọa lui Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm!" "Ít nói với bản tôn về Chúc Cửu Âm đi!" "Hỗn đản, không có Nguyên Thần, làm sao truyền pháp?

Đừng tưởng lão tử không biết!" Sắc mặt Đế Tuấn dữ tợn.

Cái tên Chúc Cửu Âm khiến hắn như phát điên.

Hận cái tên đó đến cực điểm.

Thậm chí, trong cơn phẫn nộ, Đế Tuấn lạnh lùng quát: "Phục Hy, Nữ Oa, chết tâm đi!" "Dù không liên hệ được với Chúc Cửu Âm, dù có liên hệ được thì sao?" "Bản tôn hiện tại là thực lực Chuẩn Thánh Bát Chuyển!" "Chúc Cửu Âm, có thể đánh bản tôn sao?" "Ta khuyên các ngươi, ngoan ngoãn hiến Nguyên Thần ra!" "Bằng không, ngày mai chính là ngày giỗ của các ngươi!" Đế Tuấn nói xong, lại một lần nữa dẫn động tinh quang.

Trong nháy mắt, từng đạo tinh quang hủy thiên diệt địa giáng xuống.

"Thật sự cho rằng ta không thể liên hệ được với phu quân sao?" "Vậy hãy xem, ai sẽ hối hận!" Nữ Oa cười lạnh.

Đế Tuấn và Thái Nhất thật sự cho rằng đã nắm chắc phần thắng?

Mà không biết, ngày mai chính là ngày giỗ của họ.

"Ta xem xem!" "Chẳng lẽ thật sự có thể gọi Chúc Cửu Âm đến sao!" Đế Tuấn nhìn ra ngoài Đông Hoàng Chung.

Khoảnh khắc tiếp theo, sợ đến hồn phi phách tán.

Chương 122

Bởi vì, hắn nhìn thấy một bóng người khôi ngô.

Bóng người đó, trực tiếp vung quyền.

Một quyền giáng xuống!

Đang!

Một tiếng chuông trong trẻo vang vọng thiên địa.

Bên trong Đông Hoàng Chung, càng chao đảo không ngừng.

"Chúc Cửu Âm!" Thái Nhất kinh hô.

Ánh mắt hắn đầy vẻ ngơ ngác.

Tào Tháo nói Tào Tháo đến, Chúc Cửu Âm thật sự đến rồi sao?

"Hừ, cho rằng ngươi thông minh sao?" "Phu quân quả thật không có Nguyên Thần, chỉ là, mấy ngàn năm trước, ta đã sớm liệu được tình huống này!" "Ta và phu quân có pháp khí liên hệ!" "Ngươi sẽ phải trả giá đắt cho điều này!" Nữ Oa cười lạnh.

Mấy ngàn năm trước, nàng đã đặc biệt luyện chế pháp khí Âm Dương Ngọc Bội.

Ngọc bội Âm nằm trong tay nàng, ngọc bội Dương nằm trong tay Chúc Cửu Âm.

Chỉ cần có hai kiện pháp bảo này, nàng và Chúc Cửu Âm có thể trao đổi có không.

Thấy Đế Tuấn ra tay tàn nhẫn trấn áp thời không, Nữ Oa lợi dụng lúc Thái Nhất chưa ra tay đã gửi tin tức cho Chúc Cửu Âm.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm bản thân cũng đang trên đường đến Bất

Chu Sơn.

Hiện tại, đến lượt Đế Tuấn và Thái Nhất kinh hoàng.

"Hai con chim lửa nhỏ, dám đánh chủ ý lên nữ nhân của bản tôn!" "Xem ra, kết cục thân vẫn kiếp trước không đủ để các ngươi nhớ bài học!" "Hôm nay, bản tôn sẽ lại một lần nữa nhổ lông của các ngươi!" "Để các ngươi biết rốt cuộc ai mới là kẻ mạnh!" Chúc Cửu Âm vung quyền liên tục đấm mạnh vào Đông Hoàng Chung.

Mỗi quyền đánh ra, nắm đấm của hắn đều tạo ra từng trận gợn sóng trên Đông Hoàng Chung.

Bên trong chuông càng địa động sơn dao.

"Chúc, Chúc Cửu Âm!" "Đừng có xướng cuồng!" "Người khác sợ ngươi, bần đạo huynh đệ ta lại không sợ!" "Ta có thực lực Chuẩn Thánh Bát Chuyển!" "Ngươi chỉ là Lục Chuyển mà thôi, lấy gì mà đấu với ta!" Đế Tuấn dữ tợn.

Thậm chí, hắn trực tiếp xoay chuyển thiên địa, vô tận tinh quang và hồng lưu theo tâm niệm hắn dẫn dắt, trực tiếp lao về phía Chúc Cửu Âm.

Thái Nhất càng thu hồi Đông Hoàng Chung.

Tùy tay đẩy một cái, Đông Hoàng Chung trực tiếp được dùng làm chí bảo tấn công lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Cảnh giới, không thể đại diện cho thực lực!" "Bản tôn Lục Chuyển, đồng dạng dạy các ngươi cách làm người!" "Đao!" Đối mặt với Đế Tuấn và Thái Nhất liên thủ tấn công.

Chúc Cửu Âm quát lớn một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thiên địa chấn động.

Tại Phương Trượng Đảo, đại đao trong tay tượng Võ Tổ đột

nhiên chấn động bay lên.

Sau đó, một trận pháp truyền tống xuất hiện trước mặt Đại Tà Vương.

Xoẹt một tiếng.

Đại Tà Vương trực tiếp truyền tống xuyên thời không.

Chúng sinh trên Phương Trượng Đảo nhìn thấy cảnh tượng này, đều lũ lượt quỳ bái.

Đồng thời, bên cạnh Chúc Cửu Âm, một trận pháp truyền tống cũng mở ra.

Chúc Cửu Âm đưa tay ra rút một cái.

Đại Tà Vương xuất thế!

Trong nháy mắt, thần quang và hung sát chi khí bao trùm thiên địa.

Đối mặt với công kích của Đế Tuấn và Thái Nhất, Chúc Cửu Âm tùy tay vung một đao.

Đao quang phá diệt ức vạn dặm.

Vô số tinh quang và hồng lưu ngập trời trực tiếp bị hủy diệt.

Thậm chí, ngay cả Đông Hoàng Chung cũng bị đánh bay ra xa.

"Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, Võ Đạo Thánh Khí!" Đế Tuấn và Thái Nhất kinh hô.

Trong mắt họ tràn đầy kinh khủng.

Chúc Cửu Âm không phải Phục Hy và Nữ Oa.

Tiên Thiên Chí Bảo vào khoảnh khắc này, có khắc tinh.

Thậm chí, công kích của hai huynh đệ, lại bị phá dễ dàng đến vậy.

"Không sai, chính là Đại Tà Vương!" "Các ngươi, đã chuẩn bị

chịu chết chưa?" Chúc Cửu Âm tay cầm Đại Tà Vương, uy thế vô hạn.

Lời vừa dứt, lại tùy tay vung một đao nữa.

Lập tức, địa phong thủy hỏa nghịch chuyển, hỗn độn hoành hành.

Một đao xuất, thần quỷ khiếp sợ.

Đao, trấn vạn cổ!

"Các ngươi, đã chuẩn bị chịu chết chưa?" Chúc Cửu Âm tay cầm Đại Tà Vương, thần uy hạo đãng, hung uy chấn nhiếp vũ trụ.

Tay vung lên, đao xuất, chấn vạn cổ.

Một đao xuất, địa phong thủy hỏa bạo loạn.

Đao phong hóa thành hai luồng khí lạnh và nóng, xoay chuyển thành gió.

Trong nháy mắt, cát đá trên mặt đất bị cuốn lên, không gian bị vặn vẹo.

Đao khí khủng bố che trời lấp đất, dường như vặn vẹo tất cả.

Đó chính là Tà Vương Thập Kiếp chi Tứ Bại Giai Không.

Nhất thời, Đế Tuấn và Thái Nhất chỉ cảm thấy máu huyết sôi trào, pháp lực hỗn loạn.

Dường như cả người đều chìm vào nỗi đau khổ giày vò.

Tà Vương Thập Kiếp, không chỉ là chiêu thức võ công.

Mà còn là kiếp nạn đối với kẻ địch.

"Mạnh quá!" Đồng tử Đế Tuấn co rút lại.

Đao của Chúc Cửu Âm, thế không thể cản.

Ngay cả thực lực Chuẩn Thánh Bát Chuyển, hắn vẫn cảm thấy

mình nhỏ bé như con kiến trước một đao đó.

Chúc Cửu Âm tại sao lại mạnh đến vậy?

"Đông Hoàng Chung, trấn áp cho ta!" Thái Nhất gào thét một tiếng.

Lập tức, trên Đông Hoàng Chung phát ra vô tận thần quang.

Đang!

Một tiếng chuông trong trẻo kích động thiên địa.

Một luồng âm ba khủng bố như thủy triều lan rộng ra bốn phía.

Chỗ nào nó đi qua, không gian vỡ vụn, đại địa sụp đổ.

Âm thanh chuông và đao khí gặp nhau.

Oanh!

Một tiếng nổ lớn, phương viên ức vạn dặm hóa thành tro bụi.

Thậm chí, nơi giao chiến, trực tiếp xuất hiện từng đạo vết nứt hư không màu đen.

"Không tệ thực lực!" "Vậy, tiếp bản tôn một đao nữa thì sao?" Chúc Cửu Âm hơi ngạc nhiên.

Đế Tuấn và Thái Nhất, đã trưởng thành đến một mức độ nhất định.

Nếu không phải Đại Tà Vương đã trở thành Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, chỉ sợ hôm nay hắn thật sự sẽ gặp khó khăn.

Quả nhiên, chúng sinh Hồng Hoang, không chỉ có mình hắn trưởng thành.

Những sinh linh mà hắn từng xem thường, cũng đồng dạng đang trưởng thành.

Đế Tuấn, tu vi Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Có thể nói là người đứng đầu dưới Thánh Nhân ở Hồng Hoang cũng không sai.

Thái Nhất, Chuẩn Thánh Tứ Chuyển, nhưng lại có Tiên Thiên Chí Bảo Đông Hoàng Chung.

Với tổ hợp thực lực như vậy, đủ để quét ngang Hồng Hoang.

Chỉ sợ, Tam Thanh gặp Đế Tuấn và Thái Nhất, cũng chỉ hòa.

Hai gia hỏa này, là một tai họa!

Sát tâm, trong lòng Chúc Cửu Âm hiện lên.

Một khi đã ra đao, liền là lục đao!

Đao phong gào thét, hư không trực tiếp bị chém ra.

Thậm chí, trước mặt lục đao, dường như cả thiên địa, thế giới đều bị phân cắt.

Không chỉ như vậy, lục đao còn khiến hư không xung quanh sản sinh biến hóa.

Sinh ra sáu loại dị tượng.

Có thiên nhân tu la huyễn tượng, có vân vân chúng sinh, có ác quỷ xuất sinh.

Sáu loại dị tượng không ngừng xoay chuyển gào thét.

Nửa hư nửa thực.

Đó chính là Tà Vương Thế Giới Luân Chuyển Lục Đạo!

Một chiêu xuất, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất tâm tính kiên định, cũng không khỏi chấn động trong lòng.

Họ nhìn thấy mình đang khổ sở tranh đấu trong súc sinh đạo.

Chương 123

Nhìn thấy huynh đệ tranh đấu trong ngạ quỷ đạo.

Nhìn thấy yêu tộc thảm chịu hình phạt trong địa ngục đạo.

Thậm chí, những sinh linh từng bị hai người ức hiếp từng người một hiện ra.

Hai người chúng bạn thân ly.

Vì đại nghiệp Yêu Tộc, họ đã hy sinh quá nhiều, từ bỏ quá nhiều.

Cuối cùng, tất cả mọi thứ đều như mộng huyễn, bọt nước.

"Không!" Thái Nhất phát ra tiếng ai hào tuyệt vọng.

Một ngụm tinh huyết thổ ra, lập tức, Đông Hoàng Chung phát ra vạn trượng thần quang.

Tiếng chuông vang dội, trực tiếp kéo hắn ra khỏi huyễn cảnh.

Vào khoảnh khắc đó, hắn mồ hôi đầm đìa, toàn thân lạnh toát.

Đại Tà Vương, tuyệt đối không phải công đức chí bảo.

Mà là một thanh ma binh!

Mỗi chiêu mỗi thức, đều đoạt lấy tâm hồn con người.

Vừa rồi, hắn suýt nữa đã chìm đắm trong Tà Vương Thập Kiếp.

Chúc Cửu Âm, không thể địch nổi!

Một ý niệm hiện lên trong đầu hắn.

Toàn thân pháp lực cuồn cuộn, khoảnh khắc tiếp theo hiển hóa Kim Ô chân thân.

Thần quang lóe lên, trực tiếp thi triển thần thông Kim Ô Hóa

Hồng.

“Hả, chạy?” Chúc Cửu Âm cau mày.

Hắn vạn vạn không ngờ Đế Tuấn và Thái Nhất, lại quay người bỏ chạy.

Thật sự là nói lời độc ác nhất, chịu đòn đau nhất.

Chạy trốn lại vô cùng dứt khoát.

Chỉ là, sát tâm của Chúc Cửu Âm đã nổi lên, làm sao hắn có thể để Đế Tuấn và Thái Nhất chạy thoát.

Phản ứng cực nhanh, Chúc Cửu Âm vung một đao về hướng Đế Tuấn và Thái Nhất đang chạy trốn.

Tà Vương Thập Kiếp chi Đoạn Phật Vong Đạo với tư thế thần đáng sát thần, phật đáng sát phật chém ra.

Khí diễm thôn thiên diệt địa, thần quỷ đều kinh sợ.

Một đao xuất, thiên địa ảm đạm vô quang, hư không trực tiếp bị vặn vẹo.

Thậm chí, bầu trời trực tiếp bị xé rách.

Chỉ là, cảm nhận đao khí phía sau, Đế Tuấn và Thái Nhất chạy càng nhanh hơn.

Thậm chí, Đế Tuấn một tay túm lấy Thái Nhất giang cánh bay cao.

Thái Nhất thì một lòng một dạ thôi động Đông Hoàng Chung đã bị tinh huyết kích hóa, chớp mắt biến mất không còn tăm hơi.

“Chạy rồi?” Phục Hy sững sờ.

Đế Tuấn và Thái Nhất chạy trốn sao lại đột ngột đến vậy?

Vừa rồi còn muốn cùng hắn quyết chiến một trận sống mái.

Thậm chí, còn nói năng ngông cuồng tự xưng Chuẩn Thánh Bát

Chuyển, Chúc Cửu Âm lấy gì mà đấu?

Kết quả, hai chiêu đã chạy rồi?

Đế Tuấn và Thái Nhất có cần mặt mũi không?

"Chạy?" "Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu!" "Dám ức hiếp nữ nhân của ta, hôm nay, bản tôn nhất định phải giết chết các ngươi!" Chúc Cửu Âm cười lạnh một tiếng.

Đế Tuấn và Thái Nhất, hắn từng giết một lần rồi.

Mặc dù không biết tại sao họ lại phục sinh.

Thậm chí còn quên đi nỗi sợ hãi mà hắn từng để lại.

Vậy thì, hắn không ngại giết thêm một lần nữa.

Hai tên gia hỏa này, hai lần nghe Đạo Tổ giảng đạo đã trở nên mạnh mẽ đến vậy.

Nếu Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba, chẳng phải thực lực sẽ trực tiếp bức Thánh Nhân sao?

Khi đó, Tổ Vu làm sao đấu với Đế Tuấn và Thái Nhất?

Ngay cả hắn, chỉ sợ cũng phải kiêng kỵ ba phần.

Dù sao, thực lực vô hạn tiếp cận Thánh Nhân lại phối hợp với Tiên Thiên Chí Bảo, còn có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận sau này chấn động Hồng Hoang.

Thật sự là đại họa!

Trừ phi, thực lực hắn lại một lần nữa tinh tiến.

Chỉ là, cách lần giảng đạo tiếp theo còn ba nghìn năm.

Ba nghìn năm, từ Chuẩn Thánh Lục Chuyển đạt đến Chuẩn Thánh Cửu Chuyển, khó như lên trời.

Kế sách hiện tại, là chém cỏ tận gốc!

Hiện tại, Thái Nhất không thể phát huy toàn bộ thực lực của Đông Hoàng Chung, thậm chí chưa lĩnh ngộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Với thực lực hiện tại của hắn, vừa hay mạnh hơn Đế Tuấn và Thái Nhất.

Không hề do dự, Chúc Cửu Âm đi về phía Thái Dương Tinh.

Chạy được hòa thượng, không chạy được miếu.

Thái Nhất bị đánh đến thổ huyết, nhất định phải về Thái Dương Tinh dưỡng thương.

Giết thẳng đến Thái Dương Tinh.

"Phu quân…." Nữ Oa đưa tay ra, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng lại vô lực thu về.

Mấy ngàn năm không gặp, kết quả vừa gặp mặt, Chúc Cửu Âm lại đi truy sát Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nàng hơi buồn cho Chúc Cửu Âm.

"Muội muội, muội phu cũng vì ta mà trút giận!" "Ta về Bất Chu Sơn trước, chúng ta là tu sĩ, thọ mệnh vô hạn." "Hà tất phải vội vàng gặp gỡ nhất thời!" Phục Hy an ủi Nữ Oa.

"Ừm, huynh trưởng nói đúng!" "Đế Tuấn và Thái Nhất ức hiếp ta, quả thật đáng bị giáo huấn!" "Chỉ là, phu quân một mình cô quân thâm nhập, sẽ không có vấn đề gì chứ?" "Ta nghe nói, trên Thái Dương Tinh, có ức vạn Yêu Tộc." Nữ Oa lộ vẻ lo lắng.

Chúc Cửu Âm, một mình trực tiếp công đánh đại bản doanh Yêu Tộc, liệu có được không?

Chỉ là, nếu nàng đi trợ giúp, liệu có kéo chân hắn không?

Vào khoảnh khắc đó, Nữ Oa khao khát trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu đủ mạnh, nàng sẽ không trở thành gánh nặng của Chúc Cửu Âm!

"Yên tâm đi, muội muội!" "Thực lực của muội phu vô song, chỉ sợ thế giới Hồng Hoang này, Thánh Nhân không xuất, không ai có thể địch!" Phục Hy cười ha hả.

"Ta, muốn đi cùng phu quân!" Nữ Oa nhanh chóng đuổi theo! --- Tang lễ kết thúc ---- Hai ngày viết khá tệ, cố gắng nhanh chóng khôi phục trạng thái, khôi phục cập nhật.

Thái Dương Tinh, danh hiệu tinh quan, là trung thiên chủ tinh, hóa khí thành quý, là thần quang minh, quản lý các vì sao "quang minh", "bác ái", "quyền quý".

Hiện nay, Đế Tuấn và Thái Nhất hoành hành Hồng Hoang.

Trên Thái Dương Tinh, ức vạn Yêu Tộc hội tụ.

Có thể nói, Thái Dương Tinh không ai dám chọc.

Chúc Cửu Âm trực tiếp truy đuổi Đế Tuấn và Thái Nhất, kết quả Nữ Oa cũng đi theo.

"Phu quân, Đế Tuấn và Thái Nhất hiện tại là những cường giả nổi danh, Thái Dương Tinh có ức vạn Yêu Tộc." "Chúng ta thật sự muốn đi gây phiền phức sao?" Nữ Oa nhắc nhở Chúc Cửu Âm về thế lực Yêu Tộc.

"Sợ rồi sao?" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

"Có phu quân ở đây, ta sẽ không sợ." "Bằng không, ta cũng sẽ không đi theo!" "Chỉ là, cường long bất áp địa đầu xà, ta bây giờ không nên khinh suất!" Nữ Oa nói.

"Ha ha ha!" "Thật là một câu cường long bất áp địa đầu xà hay!" Chúc Cửu Âm cười ha hả, bá khí tung hoành.

“Chỉ có kẻ yếu, mới lo lắng cường long bất áp địa đầu xà!” “Bởi vì, chưa đủ mạnh!” “Chân long, bay cao chín tầng trời, ai cũng không thể ngăn cản bước chân của nó!” Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Hai người đi dọc đường, liền đến bên ngoài Thái Dương Tinh.

Đập vào mắt là một tấm biển lớn bằng vàng rực rỡ.

Trên đó viết ba chữ lớn Thái Dương Cung.

Hai bên tấm biển, được dựng hai cột trụ khổng lồ, khí thế phi phàm.

“Dừng lại, đây là trọng địa Thái Dương Tinh!” “Báo thượng danh tính!” Hầu như trong nháy mắt, hai hàng binh sĩ Yêu Tộc đứng ở cổng trực tiếp rút vũ khí ra nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

“Bảo Đế Tuấn và Thái Nhất, cút ra đây chịu chết!” Giọng Chúc Cửu Âm như sấm vang vọng thiên địa.

“Ha ha ha, gia hỏa này bảo Yêu Hoàng bệ hạ ra gặp sao!” “Ngươi nghĩ mình là ai chứ!” “Cút sang một bên đi, đây không phải là nơi có thể làm càn!” “Khoan đã, tiểu mỹ nhân không tệ!” “Cứ để nàng lại, mọi người đại phát từ bi tha cho ngươi một mạng!” Tu sĩ Yêu Tộc nói xong cười ha hả.

Thậm chí, còn đánh chủ ý lên Nữ Oa.

Không thể không nói, những yêu tộc này kiến thức ít, thực lực yếu, nhưng gan lại lớn không hề tầm thường.

“Không biết sống chết!” Chúc Cửu Âm hừ lạnh một tiếng.

Chỉ thấy một luồng Vu Lực vô hình cuồn cuộn phát ra từ trên người hắn.

Những tiểu yêu này làm sao chịu nổi sức mạnh của hắn.

Phanh!

Một tiếng động lớn, tu sĩ Yêu Tộc đều bay ngược ra xa, thậm chí trực tiếp đập vào tấm biển Thái Dương Cung.

Trong nháy mắt bị đụng nát hồn phi phách tán.

Lập tức, cả Thái Dương Tinh, còi báo động vang lớn.

"Đế Tuấn, Thái Nhất!" "Cút ra đây chịu chết!" Giọng Chúc Cửu Âm như sấm.

Chương 124

Trực tiếp bước nhanh về phía nội điện Thái Dương Tinh.

Thân tư bá đạo uy nghiêm, những yêu tộc kia không một ai dám cản trở.

"Gia hỏa này là ai?" "Dám xông vào Thái Dương Tinh!" Có tu sĩ Yêu Tộc không kìm được hỏi.

"Chết tiệt, ta biết rồi!" "Không thấy những huynh đệ tuần tra kia, trực tiếp bị miểu sát sao?" "Gia hỏa này, chỉ sợ thực lực thâm sâu a!" "Xì, cũng không xem Yêu Hoàng thực lực đến đâu, Thái Dương Tinh có phải là nơi có thể làm càn sao?" "Ta thấy hắn tự tìm đường chết!" "Vậy sao ngươi không đi cản hắn!" "Đồ ngốc, dám xông vào Thái Dương Tinh, dù yếu thì cũng mạnh hơn ta chứ?" "Để hắn tự tìm đường chết đi!" Tu sĩ Yêu Tộc bàn tán xôn xao.

Lúc này, những yêu tộc này quy phục Đế Tuấn chưa lâu.

Có người có đủ lòng trung thành, nhưng cũng có người chỉ muốn bảo toàn thân mình.

Nhất thời, không ai tiến lên cản trở Chúc Cửu Âm.

Khiến Chúc Cửu Âm một đường đi thẳng, đã thâm nhập vào phúc địa Thái Dương Tinh.

Bên trong phòng ngự bắt đầu nghiêm mật.

Những tu sĩ Yêu Tộc kia, thậm chí đã mặc pháp y.

"Các hạ là ai?" "Dám xông vào Thái Dương Tinh của ta!" Một tu sĩ dẫn theo Yêu Tộc đứng chặn trước mặt Chúc Cửu Âm.

Đó chính là Yêu Thần Bạch Trạch.

“Đế Tuấn Thái Nhất không dám ra chịu chết!” “Phái mấy tên tạp ngư này sao?” Chúc Cửu Âm vẻ mặt khinh thường cười.

“Tiên trưởng nói vậy là sai rồi, Yêu Hoàng bệ hạ không có ở Thái Dương Tinh.” “Hay là, ngài cứ rời đi trước, sau này đợi Yêu Hoàng trở về, ta sẽ thông báo?” Bạch Trạch có thể cảm nhận khí thế phi phàm của Chúc Cửu Âm.

Chỉ sợ, đó là cường giả Chuẩn Thánh.

Nếu không cần thiết, không nên đắc tội.

Chỉ có thể khuyên Chúc Cửu Âm rời đi, rồi tính sau.

“Ít nói nhảm đi!” “Đế Tuấn Thái Nhất nếu không ra, hôm nay bản tôn sẽ đồ sát Thái Dương Tinh!” Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Trong lời nói, một luồng khí tức khủng bố từ trên người hắn phát ra.

Lập tức, thiên địa phong vân biến sắc.

Vào khoảnh khắc đó, mọi người chỉ cảm thấy mình đang đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần khủng bố.

Thậm chí, hơi thở cũng trở nên cực kỳ khó khăn.

Khiến sắc mặt Bạch Trạch biến đổi hết lần này đến lần khác.

Nhưng hắn lại không thể không cứng đầu nói: “Tiên trưởng có vẻ quá cuồng vọng rồi!” “Thái Dương Tinh ta có ức vạn tu sĩ Yêu Tộc, nếu ngài không biết tiến thoái, mặt mũi Yêu Tộc ta để vào đâu!” Lời Bạch Trạch vừa dứt, những tu sĩ Yêu Tộc kia đều rút vũ khí ra, chỉ thẳng vào Chúc Cửu Âm.

Yêu khí ngút trời, che trời lấp đất.

“Dám đối với bản tôn đao kiếm tương hướng!” “Ta phải cuồng vọng, ngu dốt!” Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Khí tức trên người bắt đầu trở nên băng lãnh vô cùng.

Cuồng phong!

Những yêu tộc này, quả thực không biết tự lượng sức mình.

Nếu đã như vậy, Chúc Cửu Âm không ngại đại khai sát giới.

Ức vạn Yêu Tộc, một lần đồ sát.

Sau này xem ai dám vu yêu lượng kiếp nữa.

Chỉ là, nếu giết ức vạn sinh linh, hắn cũng phải gánh không ít nghiệp lực.

"Nữ Oa, về trước đi!" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ lưng Nữ Oa.

Sát lục không thể để Nữ Oa vướng bận.

"Không, ta không đi!" Nữ Oa lắc đầu, muốn cùng Chúc Cửu Âm sinh tử có nhau.

"Đồ ngốc!" "Về Bất Chu Sơn đợi ta, ta sẽ quay lại ngay!" "Dù sao, cảnh tượng tiếp theo không thích hợp cho nữ nhân!" "Ta cần bảo tồn khí vận để thành Thánh!" "Phu quân sau này phải chiếu cố đấy!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Khi nghe Chúc Cửu Âm nói vì muốn nàng bảo tồn khí vận để thành Thánh.

Nữ Oa trầm mặc.

Đây không phải chuyện nhỏ.

Hơn nữa, nếu thành Thánh có thể giúp Chúc Cửu Âm, nàng càng nghĩa bất dung từ.

"Phu quân, vậy người nhất định phải tìm ta đấy!" Nữ Oa bái biệt.

Nghe lời Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, không có bất kỳ một yêu tộc nào cản trở.

“Tiên trưởng, mọi người đều là nam nhân!” “Mặt mũi ngài muốn, ta cũng đã cho rồi.” “Xem ra, mọi chuyện không thành, ngài cũng về đi!” Bạch Trạch lại mở miệng.

Hắn ngạc nhiên, cho rằng Chúc Cửu Âm không muốn mất mặt trước Nữ Oa.

Dù sao khí thế hùng hổ như vậy, làm sao có thể dễ dàng rời đi.

Vì thế, Nữ Oa rời đi thậm chí không bị cản trở.

Chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không.

“Đồ ngốc sao?” “Cho bản tôn mặt mũi sao?” “Chẳng lẽ dám cản trở?” “Vậy chỉ khiến ngươi chết thảm hơn thôi!” “Bây giờ, bản tôn cho ngươi một cơ hội, cút đi!” “Bằng không, chết!” Trên người Chúc Cửu Âm hiện lên một luồng khí tức cuồng bạo.

Khí tức đó kinh thiên động địa.

Chỉ cần Bạch Trạch dám không nghe lời, hôm nay sẽ đại sát tứ phương.

“Cút đi, hoặc là chết!” Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Vào khoảnh khắc đó, Bạch Trạch không khỏi cảm thấy ấm ức.

“Dám ở Thái Dương Tinh làm càn như vậy, ngươi là người đầu tiên!” “Nhưng, cũng tuyệt đối là người cuối cùng!” Bạch Trạch nổi giận.

Chỉ là, lời vừa dứt, hắn lại thấy Chúc Cửu Âm giơ chân đá một cước.

Lực chân sắc bén như đao, bá đạo phi thường.

Thậm chí, Bạch Trạch còn chưa kịp phản ứng, cả người trực tiếp bị đánh trúng.

Lực chân bá đạo xuyên thẳng vào ngũ tạng lục phủ, trong nháy mắt chém giết hắn.

"Bạch Trạch Yêu Thần!" "Khốn kiếp, gia hỏa này giết Bạch Trạch Yêu Thần!" "Một chiêu?" Tu sĩ Yêu Tộc kinh hãi, kinh khủng.

Giọng nói của họ run rẩy, ánh mắt nhìn Chúc Cửu Âm đầy kinh khủng.

Phải biết, đó là Yêu Thần Bạch Trạch.

Toàn bộ Yêu Tộc, tổng cộng có Thập Đại Yêu Thần.

Chúc Cửu Âm, lại chém giết hắn rồi sao?

Miểu sát?

"Bảo Đế Tuấn và Thái Nhất cút ra đây chịu chết!" "Bằng không, ta sẽ đồ sát Thái Dương Tinh!" Trong mắt Chúc Cửu Âm lộ ra một tia hung quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hắn bay vút lên.

Lập tức, cuồng phong nổi lên.

Phong Thần Thối được thi triển, huyền diệu vô song.

Lập tức, lực chân sắc bén như đao cuốn tới phóng thích.

Chỗ nào nó đi qua, tu sĩ Yêu Tộc trực tiếp bị cuốn vào trong, trong nháy mắt bị nghiền nát.

"Không!" "Bách Nguyên!" "Phượng Vô!" "Thạch Đầu!" Tu sĩ Yêu Tộc kêu thảm liên miên, máu tươi nhuộm đầy đất.

"Khốn kiếp a, mọi người đều chết rồi!" "Gia hỏa này là quái vật sao?" Một chiêu, Yêu Tộc trực tiếp bị đồ sát mấy vạn người.

Chúng tu sĩ Yêu Tộc kinh khủng, nhìn bóng người Chúc Cửu Âm, run rẩy không ngừng.

Thậm chí không ngừng lùi lại.

"Đế Tuấn, Thái Nhất, cút ra đây chịu chết!" Giọng Chúc Cửu Âm như sấm sét, vang vọng khắp Thái Dương Tinh.

Thậm chí, hắn bước chân trực tiếp đi về phía trước.

Mỗi bước đi, Yêu Tộc lại lùi lại một bước.

Đối với Chúc Cửu Âm chỉ có nỗi sợ hãi vô tận.

Chỗ nào Chúc Cửu Âm đi qua, xác chết nằm la liệt khắp nơi, máu tươi chảy thành sông.

Cảnh tượng này, thảm liệt đến cực điểm.

"Chạy đi!" "Gia hỏa đó là ác ma!" Tu sĩ Yêu Tộc kinh khủng bỏ chạy.

Dưới sát ý của Chúc Cửu Âm, họ không chịu nổi nữa.

Sâu trong Thái Dương Tinh.

"Chúc Cửu Âm, tên hỗn đản đáng chết này, lại giết đến Thái Dương Tinh rồi sao?" "Thật sự cho rằng Yêu Tộc ta không có ai sao?" Đế Tuấn bột nhiên đại nộ.

Chúc Cửu Âm có vẻ quá kiêu ngạo bá đạo rồi.

Đánh lên Thái Dương Tinh, sau này mặt mũi Yêu Tộc để vào đâu?

"Khốn kiếp, huynh trưởng ta ra ngoài liều mạng với hắn!" Thái Nhất bạo nộ.

Người ta đã đánh đến tận cửa, có thể nhẫn nhịn sao?

"Chúng ta có đánh lại hắn không?" Đế Tuấn than thở.

Lòng hắn đang rỉ máu, hiện tại, Yêu Tộc không một ai là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Ra ngoài, chỉ là chịu chết mà thôi.

Không ra ngoài, lại cảm thấy vô cùng ấm ức.

“Hay là, hai vị huynh trưởng cứ tiếp tục chạy đi!” Một nữ tử chậm rãi mở miệng.

Nữ tử ung dung hoa quý, mỹ diễm vô song.

Chính là sinh linh thứ ba của Thái Dương Tinh.

Hi Hòa!

Chương 125

Được Đế Tuấn và Thái Nhất coi như muội muội.

Chỉ là, chúng sinh Hồng Hoang lại không biết sự tồn tại của nàng.

Bởi vì, Hi Hòa từ trước đến nay không rời khỏi Thái Dương Tinh.

"Chạy?" "Vậy Yêu Tộc ta làm sao đây?" "Cơ nghiệp lớn như vậy, hủy trong một sớm sao?" Thái Nhất lắc đầu.

Nếu chạy rồi, Yêu Tộc thật sự sẽ xong đời.

"Không, đi mới có một tia sinh cơ!" "Thực lực Chúc Cửu Âm cường đại, hai vị huynh trưởng lại không phải đối thủ của hắn." "Nếu thật sự đánh, chỉ sợ Thái Dương Tinh cũng sẽ vì thế mà hủy diệt!" "Rời khỏi đây, ta sẽ đi cản hắn!" "Chẳng lẽ, hắn có thể ức hiếp một nữ tử yếu đuối sao?" "Nếu hắn không có ở Thái Dương Tinh, có lẽ, sau khi bình tức cơn giận của hắn!" "Yêu Tộc cũng có thể thoát một kiếp!" Hi Hòa tính cách thông tuệ, chậm rãi giải thích.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe lời, nhìn nhau.

"Được, vậy giao cho muội muội vậy!" Hai người nói xong, vội vàng trốn thoát khỏi Thái Dương Tinh.

Quyết đoán và dứt khoát, khiến Hi Hòa không khỏi sững người.

Mặc dù là do nàng đưa ra chủ ý, nhưng hai người chạy trốn cũng quá nhanh rồi.

Không, trong lòng nàng cũng hiếu kỳ.

Rốt cuộc là ai, mà khiến Đế Tuấn và Thái Nhất sợ đến mức đó.

Trên Thái Dương Tinh, chuông cảnh báo vang dài.

Lúc này, trên Thái Dương Tinh, ức vạn tu sĩ Yêu Tộc hội tụ, bày

thành đại trận.

Vũ khí, pháp bảo trong tay họ, lấp lánh yêu khí vô tận.

Ở phía trước nhất, còn có Cửu Đại Yêu Thần áp trận.

Thanh thế hùng vĩ như vậy, nhưng kẻ tập kích lại chỉ có một người.

Thậm chí, không phải là tập kích.

Chúc Cửu Âm một đường đi, trừ lúc ban đầu thể hiện thực lực nghiền ép.

Sau đó đều nhàn nhã tản bộ.

Dường như, Thái Dương Tinh chỉ là hậu hoa viên của hắn.

Những tu sĩ Yêu Tộc kia, chỗ nào Chúc Cửu Âm đi qua, đều lũ lượt lùi lại.

Trong mắt họ đầy vẻ sợ hãi.

Một người, chấn nhiếp ức vạn yêu thú.

"Dừng lại!" "Chúc Cửu Âm, ngươi cũng là một đại năng!" "Vì sao đồ sát Yêu Tộc ta, ức hiếp kẻ yếu, Vu Tộc không tự xưng bảo vệ Hồng Hoang sao!" Ở phía trước đại trận, Yêu Thần Quỷ Xa không thể chịu đựng được áp lực đó, không kìm được gào thét.

"Vu Tộc đúng là bảo vệ Hồng Hoang, nhưng cũng phải xem là ai!" "Đế Tuấn và Thái Nhất không dám ra, lại để ngươi chịu chết sao?" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song.

Ánh mắt đó như chân long Cửu Thiên, cao cao tại thượng.

Dường như, những tu sĩ Yêu Tộc này đều là kiến hôi.

Hắn coi như không có người, khiến chúng Yêu Tộc càng thêm phẫn nộ.

Chỉ là, tên người, bóng cây.

Những tiểu yêu kia không nhận ra Chúc Cửu Âm, lẽ nào họ không nhận ra sao?

Chúc Cửu Âm, là Tổ Vu của Vu Tộc.

Vu Tộc đó có ức vạn tu sĩ, lại rất thích ăn yêu thú.

Đắc tội với Vu Tộc, nếu ức vạn Vu Tộc phạt yêu.

Yêu Tộc thật sự sẽ thảm rồi.

Không, đừng nói ức vạn Vu Tộc phạt yêu.

Chúc Cửu Âm một mình, cũng đủ để họ hồn phi phách tán.

"Hai vị Yêu Hoàng bệ hạ, quả thật không lâu trước đã trở về Thái Dương Tinh!" "Nhưng đã rời đi rồi!" "Hà tất phải khổ sở ép buộc, làm khó Yêu Tộc ta!" Lại một Yêu Thần nữa nói lời khuyên can tận tình.

"Có nhân tất có quả, Yêu Hoàng tự mình báo ứng!" "Nếu không phải Đế Tuấn và Thái Nhất ức hiếp nữ nhân của ta, bản tôn hà cớ gì phải giết đến Thái Dương Tinh!" "Hơn nữa, bản tôn cũng không phải người thích sát sinh!" "Các ngươi rời khỏi Yêu Tộc, có thể sống!" "Bằng không, hôm nay, nhất định sẽ đồ diệt Thái Dương Tinh!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Lời vừa dứt, tu sĩ Yêu Tộc trong nháy mắt xôn xao.

"Yêu Hoàng chó má, hóa ra ở bên ngoài gây họa rồi!" "Bảo vệ ta, kết quả chạy còn nhanh hơn ai hết!" "Theo ta thấy, Thái Dương Tinh không ở cũng được!" "Hắn nói không sai, Đế Tuấn và Thái Nhất tự tìm đường chết, ta cũng không đi cùng chết!" "Chúng ta rời khỏi Yêu Tộc!" Tu sĩ Yêu Tộc bàn tán xôn xao.

Vào khoảnh khắc đó, sắc mặt Cửu Đại Yêu Thần cũng xanh mét.

Chúc Cửu Âm một mình, đã làm lung lay niềm tin của cả Yêu Đình.

Nếu cứ để mặc, chỉ sợ Yêu Tộc sẽ giải tán.

Tuy nhiên, nếu họ ra tay ngăn cản.

Liệu có cản được không?

Đáng thương thay Đế Tuấn và Thái Nhất cũng phải trốn tránh hắn.

Hơn nữa, không một ai là đối thủ của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Nếu chống lại Chúc Cửu Âm, không nghi ngờ gì là trứng chọi đá, tự tìm đường chết.

Lúc này, một âm thanh ôn hòa vang lên.

"Tất cả lùi xuống!" "Chúc Cửu Âm đạo hữu, sao không vào Thái Dương Cung của ta một chuyến!" Trong Thái Dương Cung.

Hi Hòa dùng pháp thuật nhìn cảnh tượng trên Thái Dương Tinh.

Nàng nhìn Chúc Cửu Âm bước đi, thân hình bá đạo vĩ ngạn.

Ức vạn Yêu Tộc, không một ai sánh bằng phong thái của hắn.

Theo bước chân của Chúc Cửu Âm, khiến người ta có cảm giác như sơn vũ dục phong mãn lâu (mưa gió sắp đến khắp thành).

Thật sự bá đạo đến cực điểm.

Thậm chí, Hi Hòa cảm thấy Đế Tuấn và Thái Nhất cũng không bằng vạn nhất của Chúc Cửu Âm.

Tổ Vu!

Chúc Cửu Âm!

"Tất cả lùi xuống, Chúc Cửu Âm đạo hữu, sao không vào Thái Dương Cung của ta một chuyến!" Hi Hòa không kìm được mở miệng.

Nếu để Chúc Cửu Âm tiếp tục hoành hành Thái Dương Tinh, Yêu Tộc thật sự sẽ xong đời.

Trên Thái Dương Tinh, theo tiếng Hi Hòa vừa dứt.

Một thị nữ từ trong Thái Dương Tinh Cung bước ra.

"Tiên trưởng, chủ nhân của ta có mời!" Thị nữ vẻ mặt cung kính.

Người nam nhân trước mặt này, đã dọa chạy Đế Tuấn và Thái Nhất, quả thật cử thế vô song.

"Dẫn đường!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một tia cười tà.

Hắn muốn xem Yêu Tộc này chơi trò gì.

Khi bước vào Thái Dương Cung, Chúc Cửu Âm phát hiện Thái Dương Cung bên trong lộng lẫy tráng lệ.

Nhưng bên trong lại trống rỗng, không có bất kỳ tu sĩ nào.

Cũng không biết là vì lý do của hắn, nên không ai phòng thủ, hay bản thân nó vốn đã như vậy?

Theo đường đi, Chúc Cửu Âm nhanh chóng đến đại điện.

Chỉ thấy phía trước, đứng một nữ tử thân mặc bạch quần.

Nữ tử bạch sa che mặt, thân hình cao ráo, uyển chuyển yêu kiều.

"Tiểu nữ Hi Hòa, bái kiến Võ Tổ!" Hi Hòa thi một lễ.

"Đế Tuấn Thái Nhất không dám ra, lại phái một nữ nhân sao?" Chúc Cửu Âm khinh thường cười.

Ánh mắt của hắn, quét qua Hi Hòa, truyền thuyết trên Thái Dương Tinh có ba sinh linh.

Lần lượt là Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa.

Lần trước đến Thái Dương Tinh, không thấy Hi Hòa, lần này mới thấy.

“Tiên trưởng đừng trách, hai vị huynh trưởng đã sớm rời khỏi Thái Dương Tinh rồi.” “Không biết giữa ngài và Tiên trưởng có hiểu lầm gì?” “Chi bằng nói với tiểu nữ tử, sau này tiểu nữ tử nhất định sẽ bảo huynh trưởng bày tỏ lời xin lỗi.” Hi Hòa ôn nhu lễ phép.

“Đế Tuấn Thái Nhất chạy sao?” “Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu, bản tôn sẽ ở lại đây!” “Ta xem hai tên nhát gan đó có dám quay về không!” Chúc Cửu Âm cười lạnh, trực tiếp bước chân đi về phía bảo tọa Yêu Hoàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đại dao đại bãi nằm dài trên bảo tọa Yêu Hoàng.

Hắn không tin, Đế Tuấn và Thái Nhất thật sự đã chạy rồi.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, không thể thăm dò tình hình xung quanh.

Nhưng hắn không ngại dùng cách thô bạo này để ép Đế Tuấn và Thái Nhất xuất hiện.

Cảnh tượng này, khiến khóe miệng Hi Hòa giật giật.

Không ngờ, Chúc Cửu Âm không chỉ bá đạo, mà còn hơi thô lỗ.

Nếu thật sự để Chúc Cửu Âm ở lại Thái Dương Cung, Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ không dám trở về.

Truyền ra Hồng Hoang, danh tiếng của Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ tiêu tan.

Chỉ là, chưa kịp mở miệng, nàng lại thấy Chúc Cửu Âm nói: “Cái đó là ai, đi dâng rượu ngon món ngon lên cho bản tôn!” “Còn nữa, nhảy một điệu vũ cho bản tôn xem!” Lời vừa dứt, Hi Hòa lại một lần nữa sững sờ.

Chúc Cửu Âm có vẻ quá bá đạo rồi?

Coi Thái Dương Cung như nhà của mình sao?

Lại còn bảo nàng nhảy múa?

Gia hỏa này, lại coi đường đường Thái Dương Nữ Thần như vũ cơ sao?

Hi Hòa không khỏi tức giận, cảm thấy bị khinh thường.

"Chủ thượng…." Thị nữ cũng đứng bên cạnh lộ vẻ do dự.

Chỉ lệnh của Chúc Cửu Âm, có nghe hay không?

"Đi đi!" Hi Hòa ra hiệu cho thị nữ rời đi.

Chương 126

Nàng nhẹ nhàng di chuyển, đi về phía Chúc Cửu Âm.

"Võ Tổ cao nhân tiền bối, chẳng lẽ hai vị huynh trưởng không ở đây, ngài muốn ức hiếp một nữ tử yếu đuối như ta?!" "Tiểu nữ tử tuy không tài cán, nhưng cũng biết hai chữ thành tâm!" "Mong tiền bối tin tưởng thành ý của tiểu nữ tử, nếu huynh trưởng trở về, tiểu nữ tử nhất định sẽ bảo họ bày tỏ lời xin lỗi!" Trong lời nói của Hi Hòa, vô cùng thành khẩn.

Đôi mắt to mê hoặc đó, dường như có thể hút hồn người ta.

Khiến Chúc Cửu Âm càng thêm hiếu kỳ, cảnh tượng dưới khăn che mặt đó.

"Truyền văn, Thái Dương Tinh có nữ thần, dung mạo vô song!" "Chỉ là, bây giờ che che lấp lấp như vậy mà gọi là thành ý sao?" "Coi bản tôn như đang xem trò hề sao?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Giọng hắn nhẹ nhàng, nhưng lại khiến Hi Hòa sững người.

Thậm chí, trên mặt nàng lộ ra vẻ lúng túng.

"……" Hi Hòa vẻ mặt khó xử.

Càng như vậy, Chúc Cửu Âm càng hiếu kỳ, rốt cuộc Hi Hòa trông như thế nào.

Truyền văn, Hi Hòa là Thái Dương Nữ Thần, dung mạo vô song.

Sau này gả cho Đế Tuấn, sinh ra chín con Kim Ô.

Chỉ là hiện tại, tấm sa trắng lại trở nên vô cùng vướng víu.

"Bản tôn có một thói quen xấu!" "Càng che che lấp lấp, bản tôn càng muốn tìm hiểu rốt cuộc!" "Thái Dương Nữ Thần, rốt cuộc là mỹ

nhân, hay xấu nữ đây?" Thân hình Chúc Cửu Âm động.

Khoảnh khắc tiếp theo, xuất hiện bên cạnh Hi Hòa.

Tốc độ quỷ dị khiến Hi Hòa không khỏi kinh hãi.

Thậm chí, đối mặt với Chúc Cửu Âm, nàng có thể cảm nhận được khí dương cương nóng bỏng.

Từ trước đến nay chưa từng tiếp xúc gần như vậy với nam tử.

Ngay cả hai vị huynh trưởng của nàng, cũng giữ khoảng cách một mét.

Hiện tại, giữa nàng và Chúc Cửu Âm, chỉ có vài milimet.

Khiến nàng không tự chủ mà lùi lại.

Chỉ là không cẩn thận, vấp chân, trực tiếp ngã xuống đất.

"Cẩn thận!" Chúc Cửu Âm tiến lên một bước, trực tiếp ôm lấy eo thon của Hi Hòa.

Tấm sa trắng kia theo gió lay động, trực tiếp tuột xuống.

Khoảnh khắc tiếp theo, một dung nhan tuyệt thế xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm.

Làn da như tuyết, đôi mắt như một hồ nước trong xanh.

Trên người tựa hồ có một luồng khí chất nhẹ nhàng, mắt đẹp lưu chuyển, cười duyên, chưa nói lời nào, khí chất như hoa lan u tĩnh, vô tận ôn nhu khả nhân.

Nhất thời, bốn mắt nhìn nhau, khí tức kỳ lạ giữa hai người hiện lên.

"Thế gian có giai nhân, tuyệt thế độc lập." "Một lần nhìn khuynh nhân thành, tái nhìn khuynh nhân quốc." Chúc Cửu Âm không kìm được ngâm nga một bài thơ.

Trong nháy mắt, sắc mặt Hi Hòa đỏ bừng.

Không ngờ Chúc Cửu Âm hành sự bá đạo, ngông cuồng.

Nhưng lại có tài hoa đến vậy.

Nhất thời, nàng cảm thấy lòng mình, như có chú nai con đang loạn xạ.

Gương mặt ửng hồng, càng thêm một phần mê hoặc.

Nhất thời, Chúc Cửu Âm không kìm được hôn lên.

Vào khoảnh khắc đó, thời gian dường như ngừng lại.

"A!" "Ngài đã làm gì Chủ thượng!" Lúc này, tiếng kinh hô của thị nữ vang lên.

Khiến Hi Hòa tỉnh lại, vội vàng đẩy Chúc Cửu Âm ra.

"Hương vị không tệ!" "Cho Đế Tuấn ăn có vẻ hơi lãng phí!" "Đế Tuấn và Thái Nhất đã dám đánh chủ ý lên nữ nhân của bản tôn, vậy bản tôn không ngại dùng cách của người đó trị lại thân người đó!" Trong lời nói, Chúc Cửu Âm trực tiếp cách không điểm huyệt thị nữ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hóa thành một đạo thanh phong ôm lấy Hi Hòa.

"Ngài, ngài làm gì?" Hi Hòa không khỏi kinh hãi.

"Đế Tuấn và Thái Nhất không dám hiện thân, bản tôn sẽ cho các ngươi đội một chiếc mũ xanh!" Chúc Cửu Âm như một dã thú xâm nhập vào Hi Hòa.

Mỹ nhân như vậy, lại rơi vào tay Đế Tuấn.

Thà rằng tiện nghi cho hắn!

Hừ, Đế Tuấn và Thái Nhất chạy rồi, trước tiên cứ thu một chút lợi tức đã!

“Không, không thể như vậy…” Thị nữ nhìn mà mắt trợn tròn, mồm há hốc.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền chìm vào bóng tối vô tận.

Khi nàng tỉnh lại lần nữa, Chúc Cửu Âm đã biến mất không còn tăm hơi.

Chỉ còn Hi Hòa, thân hình rối bời.

“Chủ thượng, hắn, hắn không thể đối xử với ngài như vậy!” Thị nữ vẻ mặt khí phẫn.

Chúc Cửu Âm, quả thực là dã thú.

Chỉ là, Hi Hòa lại lắc đầu, một giọt lệ từ khóe mắt trượt xuống.

Nàng không biết hiện tại rốt cuộc là tâm trạng như thế nào.

Chúc Cửu Âm đã đi rồi.

Yêu Tộc đã được bảo toàn.

Chỉ là, trong sạch không còn.

Thậm chí, tình cảm của nàng đối với Chúc Cửu Âm, cũng rối như tơ vò.

Không biết phải diễn tả như thế nào.

Trong Tam Thập Tam Thiên, nơi đây còn được gọi là Thiên Đình, có ba vị đại năng là Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên cư ngụ.

Tam Thiên trấn thủ Thiên Đình, là thuộc hạ của Chúc Cửu Âm.

Cũng vì Tam Thiên có truyền thừa riêng nên chưa từng đến Tử Tiêu Cung nghe đạo.

Nhưng giờ đây, cũng đã có tu vi Chuẩn Thánh nhất chuyển.

“Gần đây, ta luôn ẩn ẩn cảm thấy bất an!

Dường như có tai nạn sắp sửa sinh ra.” Thanh Thiên cảm giác tâm thần bất an.

“Đồng cảm!

Loại cảm giác này chưa từng có, tựa hồ ta sẽ vẫn lạc vậy!” Hoàng Thiên tiếp lời, cứ ngỡ là ảo giác.

Nhưng giờ mới phát hiện, không chỉ một người có cảm giác này.

“Tam huynh đệ ta phụng mệnh trấn áp Tam Thập Tam Thiên!

Mặc dù ta nhận Chúc Cửu Âm làm chủ, nhưng thực tế, bấy nhiêu năm nay, ta và người tự do không có gì khác biệt.” “Chủ Thượng Chúc Cửu Âm đã chém giết Yêu Hoàng cho ta.

Loại cảm giác kiếp nạn này, rốt cuộc từ đâu đến?” Thương Thiên không hiểu.

“Bất luận thế nào, đã Tam người chúng ta đều có đồng cảm!

Chuyện này phi phàm, chúng ta phải cẩn thận!

Nếu có gì không ổn, chúng ta rút lui, đi tìm chủ nhân!” Thanh Thiên đã đưa ra quyết định.

Chuyện liên quan đến tính mạng, không thể không cẩn trọng.Trong Hồng Hoang thế giới, hai con Kim Ô lóe lên trong hư không.

“Huynh trưởng, ta không nuốt trôi cục tức này!

Chúc Cửu Âm, đúng là quá bá đạo rồi!

Thật sự cho rằng ta dễ bắt nạt sao?

Tại sao ta phải trốn tránh hắn!” Thái Nhất phẫn nộ.

Từ khi xuất thế đến nay, chưa từng chịu đựng loại ấm ức này.

Thậm chí, chưa động thủ đã bỏ đi sào huyệt của mình.

Nếu truyền ra ngoài, sau này Yêu Tộc làm người sao?

Không, làm Yêu!

“Thực lực a, chung quy vẫn là thực lực!

Bản tôn tuy có Chuẩn Thánh bát chuyển, nhưng lại không có Chí Bảo!

Tuy có Chí Bảo, nhưng cảnh giới lại không cao!

Chúc Cửu Âm thực lực cao thâm, lại có Chí Bảo trong tay.

Ta lấy gì mà đấu với hắn?

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu!

Chờ thực lực chúng ta đề thăng, khi đó còn sợ không lấy lại được thể diện sao?” Đế Tuấn thần tình bình tĩnh.

Chỉ là, nội tâm của hắn đã sớm lửa giận ngút trời.

Chỉ là, không thể không nhẫn nhịn.

Nếu hắn cũng không nhịn được, với tính tình bốc đồng của Thái Nhất, e rằng sẽ chạy đi tìm Chúc Cửu Âm báo thù.

Vậy thì chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Hồng Hoang thế giới, cường giả vi tôn.

Không có thực lực, thì không thể làm gì cả!Hai người bay đi, trong cõi u minh dường như có thứ gì đó đang dẫn dắt.

Trực tiếp bay đến đỉnh Bất Chu Sơn.

“Nhị đệ, có cảm giác không?

Đỉnh Bất Chu Sơn, dường như có cơ duyên!” Trong lòng Đế Tuấn có một loại cảm giác vi diệu.

Chương 127

Cảm giác này thật quen thuộc.

Mỗi lần có cơ duyên đều sẽ như vậy.

"Ta cũng cảm thấy rồi!

Mặc dù rất yếu ớt, nhưng tuyệt đối có cơ duyên!" Thái Nhất gật đầu, hai người tìm kiếm trên đỉnh Bất Chu Sơn.

"Không gian kết giới?

Chẳng lẽ đỉnh Bất Chu Sơn có đại năng cư ngụ?" Đế Tuấn kinh hãi.

"Huynh trưởng, chi bằng ta lén lút lẻn vào xem thử thế nào?" Thái Nhất đề nghị.

Đế Tuấn nghe vậy nhíu mày trầm tư, thứ có thể khiến cả hắn và Thái Nhất đều sinh ra cảm giác cơ duyên.

Bên trong nhất định có cơ duyên.

Bất kể có đại năng hay không, đều đáng để dò xét một phen.

Không hề do dự, Đế Tuấn trực tiếp phóng ra Lạc Đồ Hà Thư.

Lập tức, chỉ thấy Lạc Đồ Hà Thư bao quanh Đế Tuấn, diễn hóa ra Ngũ Hành Bát Quái, Chu Thiên Tứ Tượng.

Theo pháp lực của Đế Tuấn vận chuyển, Lạc Đồ Hà Thư trải rộng theo hư không, tinh quang biến ảo.

"Nhị đệ, chuẩn bị sẵn sàng tác chiến!" Đế Tuấn dẫn động tinh quang trực tiếp phá vỡ không gian kết giới.

Khoảnh khắc kế tiếp, Kim Ô hóa thành hồng quang, hai người trực

tiếp chui vào trong kết giới.

Khi xuất hiện trở lại, Đế Tuấn và Thái Nhất hoàn toàn sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Bởi vì, bọn họ đã thấy một thế giới tràn ngập thanh khí.

Thế giới này, toàn bộ là mây ngũ sắc và sương mù, tiên khí tràn ngập khắp nơi.

Khắp nơi trong thế giới này đều là Quỳnh Lâu Ngọc Vũ, hùng vĩ đến cực điểm.

"Thật là một bí cảnh tuyệt vời!

Linh khí nơi đây thậm chí gấp mấy lần Thái Dương Tinh!" Thái Nhất nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Tuyệt đối là Động Thiên Phúc Địa tốt nhất mà hắn từng thấy.

Ánh mắt hắn nhìn khắp thế giới này, thấy phía trước cung điện có một cánh cửa.

Trên đó viết: Nam Thiên Môn.

"Chẳng lẽ đây là Tam Thập Tam Thiên trong truyền thuyết?

Nếu ta có thể chiếm cứ nơi đây, thế lực Yêu Tộc nhất định sẽ tăng mạnh!" Dã tâm của Đế Tuấn bộc lộ.

Hắn quyết định, Tam Thập Tam Thiên phải thuộc về mình.

Mặc kệ bên trong có đại năng hay không, đều phải thuộc về hắn.

Thái Dương Tinh tuy linh khí dồi dào, nhưng dù sao cũng là chủ trường của Hỏa thuộc tính.

Ở Hồng Hoang, hắn đã chiêu mộ rất nhiều Yêu Tộc, nhưng Yêu Tộc không thích ứng với Thái Dương Tinh, thậm chí còn tương khắc với Thái Dương Tinh.

Đối với những Yêu Tộc đó mà nói, ở lại Thái Dương Tinh là một loại tra tấn.

Thậm chí là yếu tố bất ổn của Yêu Tộc.

Bởi vì, những Yêu Tộc đó ở Thái Dương Tinh không thể phát triển thực lực.

Tạm thời có thể trấn áp, nhưng về lâu dài, bất lợi cho sự trưởng thành của Yêu Tộc.

Nhưng bây giờ, Tam Thập Tam Thiên, tràn ngập thanh khí.

Bất kể Yêu Tộc thuộc tính gì, đều có thể tu luyện ở đây.

Linh khí ở đây gấp mấy lần Hồng Hoang.

Tu luyện ở đây sẽ được sự bán công bội.

Chỉ riêng điểm này, đủ để lôi kéo nhân tâm.

"Xem kìa, Thiên Mệnh chung quy vẫn ở trên người huynh đệ chúng ta!

Chúc Cửu Âm không cuồng ngạo sao?

Hắn đẩy chúng ta ra ngoài, chúng ta lại gặp cơ duyên!" Thái Nhất ha ha đại tiếu.

Nếu không phải Chúc Cửu Âm, huynh đệ bọn họ không thể phát hiện ra Thiên Đình.

Quả nhiên Thiên Mệnh ở ta!

Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng quát lớn vang lên.

"Kẻ nào, dám xông vào Tam Thập Tam Thiên của ta!" Đột nhiên, Tam Thiên cảm thấy dị thường, liền đến.

Vừa nhìn thấy Đế Tuấn và Thái Nhất, Tam Thiên cảm thấy một trận khó chịu.

Thậm chí, cảm nhận được một sức mạnh quen thuộc.

“Quả nhiên nơi này là Tam Thập Tam Thiên!

Ba vị đạo hữu có cơ duyên tốt, sở hữu Động Thiên Phúc Địa như thế này!

Bần đạo là Đế Tuấn, huynh đệ ta là Thái Nhất, xin chào ba vị đạo hữu!

Không biết ba vị đạo hữu xưng hô thế nào!” Đế Tuấn chắp tay hành lễ, chỉ là ánh mắt hắn lại liếc nhanh Thái Nhất.

Tam Thập Tam Thiên, thật sự có đại năng!

Chỉ là, Tam Thập Tam Thiên nhất định phải thuộc về hắn.

“Bần đạo Thương Thiên!

Bần đạo Thanh Thiên!

Bần đạo Hoàng Thiên!

Chào Đế Tuấn, Thái Nhất hai vị đạo hữu.” Tam Thiên trả lời.

Khoan đã, Đế Tuấn, Thái Nhất!

“Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất?” Hoàng Thiên bừng tỉnh.

“Cảm giác sao lại quen thuộc thế, Hỏa linh chi lực trên người hai người, chẳng phải chính là Kim Ô Yêu Tộc từng bị Chúc Cửu Âm chém giết năm xưa sao?

Chưa chết?” “Không sai, chính là bản hoàng!

Ba vị đạo hữu, giờ đây Yêu Tộc ta đang lúc cần người, không biết có bằng lòng gia nhập Yêu Tộc ta không?” Đế Tuấn nói thẳng không kiêng kỵ.

Hắn đã quyết định muốn Tam Thập Tam Thiên.

Thậm chí, hắn cảm nhận được thực lực của Tam Thiên chỉ là

Chuẩn Thánh nhất chuyển.

Trong lời nói cũng không còn kiêng kỵ gì nữa.

“Gia nhập Yêu Tộc?

Ta thấy ngươi đang có ý đồ với Tam Thập Tam Thiên thì có!

Muốn Tam Thập Tam Thiên, nằm mơ đi!” Thanh Thiên trực tiếp ra tay, lập tức, một đạo kiếm khí cuốn về phía Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chỉ là, gần như cùng lúc, Thái Nhất cũng ném ra Đông Hoàng Chung.

Trong khoảnh khắc, công kích của hai bên va chạm vào nhau, thậm chí dư lực của Đông Hoàng Chung vẫn không giảm mà lao về phía Tam Thiên.

Chỉ là Thanh Thiên đã sớm có phòng bị, một chiêu thần thông thi triển ra, Tam Thiên trực tiếp Đấu Chuyển Tinh Di đổi chỗ.

“Ti tiện, tiểu nhân vô sỉ đánh lén!” Hoàng Thiên và Thái Nhất đồng thời mắng.

Đột nhiên, cả hai bên đều đánh lén đối thủ, đồng thời lại chỉ trích đối thủ.

Không thể không nói, cả hai bên đều vô sỉ.

Một kích không có kết quả, hai bên đều cảnh giác.

Một bên muốn tranh đoạt Thiên Đình, một bên muốn thủ hộ Thiên Đình.

Cuộc chiến định mệnh, nhất xúc tức phát.Trong Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thiên và Đế Tuấn Thái Nhất đại chiến nhất xúc tức phát.

Chỉ là, luận về pháp bảo, luận về tư chất, Tam Thiên đều không

phải đối thủ của Đế Tuấn và Thái Nhất, chiến đấu vừa bắt đầu, Tam Thiên đã trực tiếp bị trấn áp.

"Đáng ghét, chẳng lẽ thật sự như Chủ Thượng đã nói, Yêu Hoàng là khắc tinh của ta sao?" Thương Thiên phẫn nộ.

Ban đầu Chúc Cửu Âm từng nói rằng Yêu Hoàng là khắc tinh của mình, và Tam Thập Tam Thiên sẽ bị Yêu Tộc đoạt lấy.

Vì thế, Chủ Thượng đã đặc biệt đi đến Thái Dương Tinh chém giết Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Nhưng bây giờ, tại sao Yêu Hoàng lại chưa chết?

Vận mệnh vẫn như đã định đến.

Chẳng lẽ, vận mệnh đã định không thể thay đổi?" "Không sai, chính là khắc tinh của bản hoàng!

Thương Thiên, Hoàng Thiên, Thanh Thiên, thực lực không tệ, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của huynh đệ bản hoàng!

Hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội nữa, thần phục ta, giao ra Nguyên Thần, có thể sống!

Nếu không, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của các ngươi!" Đế Tuấn hung uy vô hạn.

Cảm giác nghiền ép người khác này, thật sự quá tuyệt vời.

Cục tức bị Chúc Cửu Âm chèn ép cũng một quét sạch không.

Tam Thập Tam Thiên, sẽ là cứ địa mới của ta!

Còn về Tam Thiên, Đế Tuấn cũng không bức bách quá mức.

Nếu Tam Thiên tự bạo, được không bù mất.

Hơn nữa, Tam Thiên đều có tu vi Chuẩn Thánh, nếu thu phục được, đối với Yêu Tộc mà nói sẽ là một trợ lực lớn.

“Chủ Thượng còn chưa kịp vặt lông bọn ngươi đã muốn làm gà rừng rồi!

Muốn ta thần phục, ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày đấy!” Thanh Thiên một tiếng trào phúng.

Chương 128

Đồng thời, hắn ẩn giấu đánh ra một thủ thế.

Khi đó cảm thấy nguy cơ, vẫn luôn chuẩn bị.

Hiện tại, chính là nguy cơ lớn nhất!

"Không thần phục, vậy thì chết!" Thái Nhất một tiếng gào thét, Đông Hoàng Chung lại vang lên lần nữa.

Lập tức, sóng âm như sóng biển cuồn cuộn lan ra, trấn áp thời không.

Trong khoảnh khắc đó, Tam Thiên đều cảm thấy nguy cơ trí mạng.

Uy lực Tiên Thiên Chí Bảo cường mãnh, không thể ngăn cản.

"Đại ca, động thủ!

Tam Thiên hợp thể!" Hoàng Thiên quát lớn.

Chỉ thấy thân thể của hắn trực tiếp hóa thành ba đạo thanh khí.

Một luồng khí tức khủng bố tản ra từ trên người họ.

Khoảnh khắc kế tiếp, chỉ thấy một thanh trường kiếm tạo ra ức vạn đạo kiếm khí cuồn cuộn lan ra.

Oanh!

Khi kiếm khí và âm thanh chuông va chạm, đất rung núi chuyển, bụi bặm bay khắp nơi.

"Đi!" Gần như cùng lúc, không hề do dự, Tam Thiên quay người phi độn.

"Lưu được thanh sơn tại bất phạ vô sài thiêu!" Việc cấp bách hiện giờ là đi tìm Chúc Cửu Âm về trấn áp Đế Tuấn và Thái Nhất.

“Chạy hả, xem chuông của ta trấn áp vạn cổ!” Thái Nhất trực tiếp ném ra Đông Hoàng Chung đuổi giết Tam Thiên.

Chỉ là, Tam Thiên đã sớm có chuẩn bị, Tam Thập Tam Trận Pháp vừa chuyển, trong khoảnh khắc Đấu Chuyển Tinh Di, mây mù bao phủ.

“Đại trận nho nhỏ, phá cho ta!” Thái Nhất dùng Đông Hoàng Chung đập mạnh, bạo lực phá vỡ trận pháp.

Chỉ là, Tam Thiên đã sớm không thấy tăm hơi.

“Chạy rồi sao?” Thái Nhất muốn truy kích, chỉ là Đế Tuấn lại nói: “Cùng khấu mạc truy!” Thái Nhất nghe vậy dừng thân hình, chỉ là trong mắt tràn đầy khinh thường, “Một lũ nhát gan, ngay cả dũng khí chiến đấu cũng không có.” Nhưng lại quên rằng, hắn và Đế Tuấn, cũng từng chật vật bỏ chạy như Tam Thiên.

“Chạy rồi cũng tốt, Tam Thập Tam Thiên thuộc về ta rồi!

Ta sẽ hoàn thiện nơi này, bố trí trận pháp!

Khi đó sẽ đưa tất cả Yêu Tộc đến đây, thế nào!” Đế Tuấn suy nghĩ thấu đáo.

Tam Thiên bỏ chạy, vẫn tốt hơn là chiến đấu hủy diệt Tam Thập Tam Thiên.

Có Thiên Đình, ngày Yêu Tộc quật khởi có thể chờ đợi.

Những ngày tiếp theo, Đế Tuấn và Thái Nhất bắt đầu hoàn thiện và sửa đổi trận pháp của Tam Thập Tam Thiên.

Muốn chiếm Tam Thập Tam Thiên làm của riêng.

Đồng thời, thiết lập truyền tống trận ở Tam Thập Tam Thiên.

Sau này Yêu Tộc có thể thông qua truyền tống trận để đến Tam Thập Tam Thiên.

Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp Tam Thập Tam Thiên.

"Đế Tuấn, Thái Nhất!

Lần này, xem các ngươi chạy đi đâu!" Âm thanh như sấm sét, vang vọng khắp trời đất.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy sắc mặt đại biến.

Khi nhìn về phía nơi phát ra âm thanh, trong khoảnh khắc, chỉ cảm thấy toàn thân xương cốt dựng đứng, tâm hoảng ý loạn.

"Mẹ kiếp, lại là Chúc Cửu Âm!

Hỗn đản âm hồn bất tán!" Thái Nhất văng tục mắng.

Chúc Cửu Âm đã đuổi bọn họ ra khỏi Thái Dương Tinh.

Vất vả lắm mới tìm được Tam Thập Tam Thiên, bây giờ lại bị hắn nhắm tới sao?

Tên này có phải tuổi chó không?

"Chúc Cửu Âm, hà tất cứ mãi bức người như vậy!

Thật sự cho rằng huynh đệ ta dễ bắt nạt sao?" Giọng Đế Tuấn lạnh lùng.

Chúc Cửu Âm quá mức khiến người ta phát điên rồi.

Hồng Hoang thế giới, không có kiểu chơi như vậy.

Đuổi cùng diệt tận không buông.

Phải có thù sâu oán lớn đến mức nào?

Không phải hắn đã mời Phục Hy và Nữ Oa gia nhập rồi sao?

"Không sai, lão tử thấy các ngươi rất dễ bắt nạt!" Chúc Cửu Âm một tiếng cuồng tiếu, trực tiếp vung tay đấm một quyền.

Đế Tuấn không ngờ Chúc Cửu Âm lại điên cuồng đến thế, ra tay không hề có báo trước.

Không đợi hắn kịp phản ứng, Chúc Cửu Âm trực tiếp một quyền đấm vào mặt hắn.

Một tiếng 'phanh', Đế Tuấn trực tiếp bay ngược ra ngoài, răng bị đánh rụng, máu vương khắp trời.

Cùng lúc Đế Tuấn bay ngược ra ngoài, Chúc Cửu Âm đạp chân một cái.

Thừa thắng xông lên, truy cùng diệt tận!

Đế Tuấn Thái Nhất là tai họa.

Sát tâm đã nổi, Chúc Cửu Âm không còn giữ tay nữa.

Huyền Sương Quyền trực tiếp đánh ra.

Một kích, trực tiếp nhắm vào đầu Đế Tuấn.

Một quyền này nhất định phải đánh cho Đế Tuấn nát bét mới thôi.

Thật sự là hung tàn, thật sự là hung tàn.

Căn bản không nói đạo lý, muốn tuyệt sát hắn.

Lập tức, Đế Tuấn sợ đến hồn vía lên mây.

Không, Đế Tuấn tuy bị đánh bay, nhưng Thái Nhất thì không.

Hắn vừa phản ứng liền lập tức tế ra Hỗn Độn Chung bao phủ lấy Đế Tuấn.

Oanh!

Chúc Cửu Âm một quyền đánh lên Hỗn Độn Chung, lập tức vang lên tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

“Mẹ kiếp, ti tiện vô sỉ!

Ngươi ra tay đánh lén!

Chúc Cửu Âm, ngươi có biết xấu hổ không?" Đế Tuấn phản ứng lại, văng tục mắng.

Chỉ là, mặt hắn sưng vù, răng cũng bị đánh rụng, nói chuyện không còn lưu loát.

Hơn nữa, công kích của Chúc Cửu Âm còn kèm theo các loại dị trạng, pháp thuật cũng không thể khu trừ hay trị liệu.

"Mặt mũi ấy mà, đâu phải người khác cho!

Hơn nữa, nói về vô sỉ, ai có thể sánh bằng hai huynh đệ các ngươi!

Chuyện đánh lén, các ngươi làm không ít đâu nhỉ!

Dám có ý đồ với Tam Thập Tam Thiên của bản tôn!

Hôm nay, ai cũng đừng hòng chạy thoát!" Chúc Cửu Âm xoay người, lại một quyền trấn áp về phía Thái Nhất.

Lập tức, Thái Nhất sợ đến vong hồn đại mạo.

Không có Đông Hoàng Chung, hắn chỉ là một người chết.

Quyền pháp của Chúc Cửu Âm bá tuyệt vô song.

Nếu bị đánh trúng, không chết cũng trọng thương.

"Chạy!" Không hề do dự, Thái Nhất quay người bỏ chạy.

Đồng thời tâm niệm vừa động, triệu hoán Đông Hoàng Chung nhập thể.

"Lạc Đồ Hà Thư, triển khai cho ta!" Đế Tuấn cũng vội vàng tế ra Lạc Đồ Hà Thư, trong khoảnh khắc dẫn động tinh quang bố trí thành đại trận vây khốn Chúc Cửu Âm.

"Ti tiện, lấy nhiều hiếp ít!

Huynh đệ, ta đi giúp Chủ Thượng!" Tam Thiên nhìn thấy cảnh

này, liền muốn lên giúp đỡ.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại ha ha đại tiếu.

“Giữ chặt lối ra cho ta!

Hôm nay, ta sẽ cho hai con chim lửa nhỏ này biết thế nào là mặt mũi đỏ bừng!” Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Khoảnh khắc kế tiếp, một luồng khí thế khủng bố tản ra từ trên người hắn.

Sau lưng hắn, xuất hiện bốn hư ảnh.

Một luồng khí tức cổ phác, tang thương tản ra từ trên người hắn.

“Thời kỳ Tam Tộc, ta đã xưng bá Tam Tộc!

Tranh giành Ma Đạo với Đạo Tổ, Ma Tổ ngang hàng!

Yêu Hoàng Yêu Tộc nho nhỏ, chịu chết đi!”Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Đối mặt với đại trận Lạc Đồ Hà Thư của Đế Tuấn vây khốn.

Hắn trực tiếp song quyền đập mạnh, mặc kệ trận pháp vạn biến, ta vẫn lấy một lực phá vạn pháp.

Có thể nói, lần này, Chúc Cửu Âm thật sự đã hạ sát tâm.

Theo Chúc Cửu Âm vung quyền, bốn hư ảnh pháp tướng cũng theo đó hiện ra Điện, Lôi, Phong, Hỏa.

Chương 129

Bốn đại nguyên tố hủy thiên diệt địa với thế phủ thiên cái địa, không thể ngăn cản mà lao ra.

Không gian bị trận pháp phong tỏa như gợn sóng lan ra bốn phía.

Một tiếng 'cát sát', trận pháp trực tiếp bị đập vỡ.

Sức mạnh của Chúc Cửu Âm thế không thể ngăn cản.

"Mẹ kiếp!" Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, có chút ngơ ngác.

"Sức mạnh của Chúc Cửu Âm lại cường đại như vậy sao?

Trận pháp không thể vây khốn Chúc Cửu Âm dù chỉ một khoảng thời gian ngắn sao?" Phải biết Lạc Đồ Hà Thư tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng về bài binh bố trận, có thể nói là đệ nhất Hồng Hoang cũng không quá lời.

Nhưng, trận pháp do pháp bảo bố trí, lại không chịu nổi một quyền của Chúc Cửu Âm.

Đế Tuấn thật sự ngơ ngác, nhưng bản năng tế ra Thiện Ác Song Thi.

Trong khoảnh khắc, bốn đại Chuẩn Thánh vây khốn Chúc Cửu Âm.

"Chúc Cửu Âm, đừng quá càn rỡ!

Vu Tộc không tu Nguyên Thần, căn bản không biết thế giới rộng lớn đến mức nào!

Lần này, bản tôn không chơi với ngươi nữa!

Thức thời thì tránh ra, nếu không nhất định sẽ khiến ngươi hối hận suốt đời!" Giọng Đế Tuấn như sấm.

Thiện Ác Phân Thi trên tay lại không ngừng lại.

Chỉ thấy mười ngón tay bay múa, từng thủ thế phức tạp đánh ra.

Từng trận huyền diệu bao phủ trời đất.

Thậm chí, Lạc Đồ Hà Thư trực tiếp bay lên trời, hóa thành một tấm vải lớn che trời.

"Chơi?

Bản tôn chưa từng chơi với ai!

Võ giả động thủ tức phân sinh tử, cũng quyết cao thấp!

Hai tên hỗn đản các ngươi cút đi chết đi!" Chúc Cửu Âm giơ tay điểm một cái, chỉ thấy chi chít chỉ kình với lực lượng hủy diệt tinh thần đánh ra.

"Hỗn đản, đừng quá coi thường người khác!" Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung, trực tiếp trấn áp xuống đỡ lấy công kích của Chúc Cửu Âm.

Đồng thời, phân thân của Đế Tuấn đánh ra Thái Dương Chân Hỏa cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

Thái Dương Chân Hỏa, không vật nào không cháy, ngoan độc vô cùng.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

"Không nhìn rõ chênh lệch sức mạnh giữa ngươi và bản tôn sao!

Bản tôn tung hoành Tam Tộc thời kỳ, các ngươi còn đang trốn trong ổ bú sữa đấy!

Đấu với lão tử, nằm mơ giữa ban ngày đi!" Chúc Cửu Âm không né không tránh, trực tiếp bước lên nghênh đón Thái Dương Chân Hỏa.

Thái Dương Chân Hỏa tuy uy lực vô cùng, nhưng nhục thân của

Chúc Cửu Âm đã mạnh mẽ đến cực hạn.

Có thể nói, cả Hồng Hoang, không còn ai có thể tìm thấy người có nhục thân mạnh hơn Chúc Cửu Âm.

Phanh!

Thái Dương Chân Hỏa rơi xuống người Chúc Cửu Âm, không tổn hại chút nào.

Không chỉ có vậy, Chúc Cửu Âm chịu đựng Thái Dương Chân Hỏa, lại một lần nữa vung quyền.

Trong khoảnh khắc, thời không trực tiếp bị Chúc Cửu Âm xé rách.

Quyền thế cường đại trực tiếp bao phủ lấy Đế Tuấn và Thái Nhất.

Oanh!

Tuy có Đông Hoàng Chung hộ thể, nhưng hai người cũng trực tiếp bị Chúc Cửu Âm đập bay ra ngoài.

Tiếng chuông vang vọng, càng khiến hai người cảm thấy ngực đau nhói, một ngụm tiên huyết phun ra.

"Thật mạnh, Chúc Cửu Âm là quái vật sao?" Trong mắt Đế Tuấn và Thái Nhất tràn đầy kinh hãi.

Ngay cả Đông Hoàng Chung bảo hộ, cũng khiến họ cảm thấy bất an.

"Thật mạnh!

Sức mạnh của Chủ Thượng?

Lại càng cường đại hơn!

Thuần túy là nghiêng về một phía đánh đập!" Thương Thiên kinh hãi.

Chúc Cửu Âm quá bá đạo, quá cường đại rồi.

Ngay cả hai đại Yêu Hoàng sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo, cũng trực tiếp bị trấn áp.

Quả nhiên, đã theo đúng chủ nhân.

"Yêu Hoàng chó má, vừa nãy không kiêu ngạo sao?

Bây giờ, sao không cho ta xem dáng vẻ đắc ý của các ngươi nữa đi!" Thanh Thiên cũng bày tỏ sự khinh thường.

"Yếu, thật sự quá yếu rồi!

Một chút thực lực ấy mà, cũng dám kêu gào trước mặt Chủ Thượng của ta!

Đơn giản là không biết sống chết!" Hoàng Thiên cười lạnh không thôi.

Giọng nói của hắn, không hề che giấu.

Cảnh tượng này, càng khiến Đế Tuấn và Thái Nhất lại phun ra một ngụm máu già.

Uất ức, thật sự quá uất ức.

Hai người từ khi xuất thế đến nay, làm sao từng chịu loại vũ nhục này?

"Nhị đệ, xem ra ta đã tính sai rồi!

Chúc Cửu Âm hỗn đản, quá mạnh rồi, công kích của ta đối với hắn căn bản không có tác dụng gì!" Đế Tuấn vạn niệm câu hôi.

Không phá được phòng ngự, tất cả thủ đoạn đều vô ích.

Tuy có Đông Hoàng Chung che chở, nhưng lực phản chấn cũng khiến người ta khó chịu đến cực điểm.

"Không, ta chưa bại!

Huynh trưởng, liều mạng đi!

Không liều mạng, tuyệt đối không sống sót được!

Chỉ có thể giết ra một con đường máu!" Thái Nhất trước nguy cơ, ngược lại trở nên bình tĩnh hơn.

Khoảnh khắc kế tiếp, hắn trực tiếp phun ra một ngụm tinh huyết.

"Lấy tâm huyết làm dẫn, Đông Hoàng Chung vang lên định càn khôn!" Lập tức, được tâm huyết dẫn dắt, Đông Hoàng Chung thần quang đại thịnh.

Có thể nói, Thái Nhất thật sự đã liều mạng.

Trong thời gian ngắn ngủi, liên tục bạo tinh huyết, bản nguyên đại thương.

Trốn được kiếp này, không có mấy trăm vạn năm, e rằng không thể chữa lành.

Được tinh huyết thúc đẩy, chỉ thấy Đông Hoàng Chung lại một lần nữa được tế ra.

Trong khoảnh khắc, sóng âm khủng bố hình thành mấy con âm ba trường long, như mũi tên sắc bén lao về phía Chúc Cửu Âm.

Phải biết rằng, Đông Hoàng Chung chính là Tiên Thiên Chí Bảo.

Uy lực thế không thể ngăn cản.

Nơi sóng âm đi qua, hỗn độn thánh uy chấn nhiếp hoàn vũ.

Điều càng khiến người ta kinh ngạc, Nhật Nguyệt Tinh Thần trên Đông Hoàng Chung dường như sống dậy.

Địa, Phong, Thủy, Hỏa vờn quanh trong đó, ngũ sắc thần quang chiếu rọi chư thiên, che chở Thái Nhất và Đế Tuấn.

Một chiêu, công thủ kiêm bị.

“Một chiêu này ngược lại cũng có chút đáng xem!

Nhưng, Đông Hoàng Chung rơi vào tay các ngươi, đơn giản là bảo vật bị bụi bẩn che lấp!

Hôm nay, pháp bảo này về tay lão tử!

Đao!” Chúc Cửu Âm vươn tay vào hư không.

Khoảnh khắc kế tiếp, hung tà chi khí tràn ngập trời đất.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm rút ra Đại Tà Vương, một đao chém ra.

Mặc kệ công thế của Đông Hoàng Chung hung mãnh đến mức nào, ta vẫn một đao chém ra.

Oanh!

Âm ba cự long trực tiếp bị một đao chém đôi.

Khoảnh khắc kế tiếp, Chúc Cửu Âm vồ một cái, trong khoảnh khắc trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ hư ảnh trực tiếp tóm lấy Đông Hoàng Chung.

Sau đó thi triển man lực, cưỡng đoạt Đông Hoàng Chung.

“Huynh trưởng, giúp ta!” Thái Nhất kinh hoàng, nếu Đông Hoàng Chung bị cướp đi.

Sau này khỏi cần sống nữa.

“Hỗn đản, bức ta!” Đế Tuấn phát cuồng.

Chúc Cửu Âm lấn người quá đáng.

Không hề do dự, ác thi của Đế Tuấn mặt mũi dữ tợn.

Trực tiếp lao về phía Chúc Cửu Âm.

“Tìm chết!” Chúc Cửu Âm vung đao.

Chỉ là, khoảnh khắc kế tiếp, hắn cảm thấy không ổn.

Chương 130

Thân thể ác thi đột nhiên bành trướng.

Một đao chém xuống, một tiếng 'oanh'!

Lập tức, đất rung núi chuyển, âm thanh bạo tạc khủng bố vang lên.

Ác thi của Đế Tuấn tự bạo.

Lực bạo tạc khủng bố trực tiếp hủy diệt Thiên Đình ức vạn dặm, hóa thành tro bụi.

Tiên cảnh vốn đẹp như tranh vẽ, trong khoảnh khắc biến thành phế tích, đổ nát không chịu nổi.

Thậm chí, kết giới Tam Thập Tam Thiên cũng bị nổ tung.

Chúc Cửu Âm lại là người chịu ảnh hưởng trực tiếp, cả người trực tiếp bị đẩy lùi bởi vụ nổ.

"Thái Nhất, ta đi!" Gần như cùng lúc, lợi dụng khoảnh khắc bạo tạc, Đế Tuấn dẫn theo Thái Nhất quay người lao ra khỏi Tam Thập Tam Thiên.

"Chạy, nằm mơ đi!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

"Đã quá coi thường rồi!

Không ngờ Đế Tuấn lại tự bạo ác thi.

Chỉ là, sát tâm đã nổi, tuyệt không để sót người sống!" Khoảnh khắc kế tiếp, Chúc Cửu Âm trực tiếp hiển hóa Tổ Vu chân thân.

Đại Tà Vương trong tay càng mang theo hung uy ngút trời, một đao chém ra.

Trong khoảnh khắc Tà Vương Thập Kiếp thi triển ra.

Cuồng Tà Phiên Thiên!

Một chiêu xuất ra, mọi thứ trong phạm vi vạn dặm đều bị nghịch chuyển.

Hướng về phía trước biến thành hướng về phía sau, hướng trái biến thành hướng phải, hướng lên biến thành hướng xuống, hướng ra ngoài biến thành hướng vào trong, vạn vật trời đất vận chuyển, toàn bộ phản lại đạo lý ban đầu!

"Không!" Đế Tuấn và Thái Nhất tuyệt vọng gào thét.

"Một đao này, không thể ngăn cản!

Sẽ chết!"Tà Cuồng Phiên Thiên.

Đã vượt ra ngoài phạm trù Võ Đạo, trực chỉ bản nguyên Đại Đạo.

Thậm chí còn sửa đổi Pháp Tắc thiên địa.

Mọi thứ đều bị đảo lộn.

Trước một đao này, Đế Tuấn và Thái Nhất đã tuyệt vọng.

Rõ ràng đang cố gắng chạy về phía trước, nhưng lại càng ngày càng gần Chúc Cửu Âm.

Đao khí hung dũng bành trướng rơi xuống Đông Hoàng Chung.

Từng trận tiếng chuông kịch liệt vang lên.

Thậm chí, âm thanh phản chấn khủng bố khiến hai người thất khiếu chảy máu.

"Sẽ chết!

Ngay cả có Tiên Thiên Chí Bảo, cũng sẽ chết dưới một đao này.

Chúc Cửu Âm, quá mạnh rồi.

Mạnh đến mức khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng.” “Ai...” Đúng lúc này, một tiếng thở dài vang lên.

Công thế ngập trời trong khoảnh khắc hóa thành vô hình.

Giữa trời đất gió yên biển lặng, dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Được, được cứu rồi sao?” Đế Tuấn và Thái Nhất không thể tin được nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vừa nãy thật sự tưởng rằng sẽ chết.

Bây giờ, lại được cứu rồi sao?

Một tiếng thở dài, đã phá vỡ công kích của Chúc Cửu Âm.

“Cường đại đến mức nào!

Hồng Quân, đây là thái độ của ngươi với ân nhân sao?” Sắc mặt Chúc Cửu Âm lạnh băng.

Nhìn khắp Hồng Hoang thế giới, người có thể cứu Đế Tuấn và Thái Nhất khỏi tay hắn.

Người có thể tùy ý phá trừ công thế, chỉ có Thánh Nhân.

Hiện nay Hồng Hoang thế giới cũng chỉ có một mình Hồng Quân thành Thánh.

Còn Dương Mi, không ở Hồng Hoang.

Mà Dương Mi tuyệt đối sẽ không ngăn cản.

Hiện tại, người ra tay, nhất định là Hồng Quân.

Quả nhiên, lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, trong hư không, một đạo nhân hiện ra.

Tử khí đông lai, tường thụy bao phủ, chính là Hồng Quân không nghi ngờ gì nữa.

“Hồng Quân bái kiến đạo hữu!” Hồng Quân hướng về Chúc Cửu Âm thi lễ.

Trong khoảnh khắc này, tâm tình của hắn vô cùng phức tạp.

Nếu không phải cần thiết, hắn cũng sẽ không cứu Đế Tuấn và Thái Nhất trước mặt Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, ba lần giảng đạo chưa kết thúc.

Khí vận Hồng Hoang chưa thu được.

Nếu Đế Tuấn và Thái Nhất bị chém giết, Yêu Tộc trực tiếp vẫn lạc khỏi Hồng Hoang.

Khi đó Vu Tộc khí vận như hồng, trực tiếp nắm giữ Hồng Hoang.

Khi đó, cả đời hắn chỉ có thể là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sẽ không bao giờ có thể Hợp Đạo nữa.

Vì thế, ngay cả đắc tội Chúc Cửu Âm, hắn cũng không thể không ra tay cứu Đế Tuấn và Thái Nhất.

Chỉ cần sau khi ba lần giảng đạo kết thúc, hắn có thể hấp thu phần lớn khí vận Hồng Hoang.

Từ đó Hợp Đạo.

Đến lúc đó, Đế Tuấn và Thái Nhất có bị đánh hay giết, cũng không thành vấn đề nữa.

Nhưng bây giờ, tuyệt đối không được.

Chỉ là, theo Hồng Quân thi lễ, Chúc Cửu Âm trực tiếp tránh ra.

“Hồng Quân, bớt giả dối với bản tôn đi!

Nói đi, tại sao lại muốn ngăn ta giết Đế Tuấn và Thái Nhất!” Chúc Cửu Âm lạnh hừ.

Hồng Quân là Thánh Nhân, lại thi lễ với hắn.

Thật sự là không biết xấu hổ.

Tuy không có Nguyên Thần, nhưng hắn cũng biết đạo Nhân Quả.

Nếu thật sự nhận một lễ của Thánh Nhân, nhân quả sẽ lớn lắm.

Hôm nay, Đế Tuấn và Thái Nhất, thật sự không thể giết được.

Trừ phi động dùng nhân tình.

"Hồng Quân, ngươi thật sự coi bản tôn là đồ ngốc sao?

Ngươi đúng là âm hiểm như mọi khi, đáng tiếc, bản đại gia không chấp." "Đạo hữu, hà tất phải động nộ chứ...

Là hậu duệ của Bàn Cổ, nên thủ hộ Hồng Hoang...

Đế Tuấn và Thái Nhất là chủ của Yêu Tộc, giáo hóa Yêu Tộc, có đại công.

Nếu chém giết họ, há chẳng phải thất tín với Bàn Cổ sao?

Trái với sơ tâm ban đầu sao?" Hồng Quân từ từ mở miệng.

Chỉ là, nội tâm của hắn có một vạn con Thảo Nê Mã đang phi nước đại.

"Mẹ kiếp, mỗi lần giao thủ với Chúc Cửu Âm, dường như đều bị khắc chế ở mọi nơi?

Hành lễ, lại để Chúc Cửu Âm tránh ra sao?

Chẳng lẽ Vu Tộc?

Chúc Cửu Âm thật sự không có Nguyên Thần sao?" Tuy nhiên nội tâm Hồng Quân ngơ ngác đến cực điểm, nhưng hắn vẫn mở miệng khuyên nhủ.

Còn về Vu Yêu chi tranh, Lượng Kiếp, hắn tuyệt đối không nhắc đến.

"Thủ hộ Hồng Hoang!

Sơ tâm của ta chưa từng thay đổi, chỉ là, nếu ngay cả người bên cạnh mình cũng không thủ hộ được!

Thì nói gì đến thủ hộ Hồng Hoang!

Hồng Quân, Đế Tuấn Thái Nhất ức hiếp nữ nhân của ta, hủy hoại Tam Thập Tam Thiên của ta!

Chuyện này, nếu rơi vào đầu ngươi, ngươi sẽ làm thế nào?

Hôm nay, đừng nói Hồng Quân, Thiên Vương Lão Tử cũng không được!" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song.

"Lớn mật, Chúc Cửu Âm, dám vô lễ với Thánh Nhân lão sư!" Đế Tuấn quát lớn.

Trong lời nói, trực tiếp lấy Thánh Nhân ra làm chuyện, rõ ràng muốn khiêu khích Chúc Cửu Âm và Hồng Quân.

Chỉ là, chút tâm tư nhỏ mọn này làm sao qua mắt được Hồng Quân?

Hồng Quân ánh mắt quét qua, Đế Tuấn chỉ cảm thấy thân thể như rơi vào hầm băng.

Linh hồn hắn càng run rẩy.

Ánh mắt đó của Hồng Quân, tràn ngập ý vị cảnh cáo.

Khiến hắn phải ngậm miệng.

Chương 131

Trong khoảnh khắc này, Đế Tuấn uất ức đến cực điểm.

Thực lực, chung quy vẫn là thực lực.

Nếu không, chung quy cũng chỉ là kiến hôi.

"Chúc Cửu Âm, chuyện này để Đế Tuấn Thái Nhất nhận lỗi thì thế nào?

Đế Tuấn tổn thất một ác thi, chứng đạo vô vọng.

Đó cũng là hình phạt lớn nhất!" Hồng Quân lại một lần nữa đề nghị.

Chỉ là lời vừa dứt, Chúc Cửu Âm lại ha ha đại tiếu.

"Chúc Cửu Âm, tại sao ngươi lại cười?" Hồng Quân nhíu mày.

"Ta cười ngươi ngây thơ!

Một người vốn không có tư cách Thánh Nhân, nói gì đến mất Thánh Nhân!

Hồng Quân, ta sẽ nói cho ngươi biết trong Tam Tộc!

Nếu có người làm nhục nữ nhân của ngươi, hủy Tử Tiêu Cung của ngươi, cưỡng đoạt lão mẫu của ngươi!

Ngươi có để hắn xin lỗi không?" Chúc Cửu Âm một trận mắng mỏ, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng.

Làm nhục Thánh Nhân, tin rằng cả Hồng Hoang thế giới đều không có ai dám có hành động tráng cử như vậy.

Nhưng Chúc Cửu Âm đã làm.

Lời vừa dứt, Thiên Đạo chấn kinh.

Đế Tuấn và Thái Nhất càng mắt tròn miệng há.

"Chúc Cửu Âm, làm nhục Thánh Nhân?

Tên này, quả thật quá điên cuồng rồi." Nhưng, nội tâm bọn họ lại càng cuồng hỉ không thôi.

Hạ thấp, làm nhục Thánh Nhân, Chúc Cửu Âm chết chắc rồi.

Quả nhiên, ánh mắt Hồng Quân lạnh xuống, "Chúc Cửu Âm, đừng quá đáng nữa, kiên nhẫn của ta có hạn, đừng ép ta ra tay với ngươi!" "Chuyện xảy ra trên người ngươi thì không còn bình tĩnh nữa sao?

Lời này nên là ta nói mới đúng!

Hồng Quân, đừng quá đáng nữa!

Ngươi là Thánh Nhân được Thiên Đạo công nhận, nhưng ta Chúc Cửu Âm cũng không dễ bị bắt nạt!

Nếu xử sự bất công, đừng trách bản tôn làm phản Thiên Đạo!

Vu Tộc ta được Bàn Cổ Phụ Thần che chở, bản tôn lại kế thừa ý chí của Phụ Thần.

Động thủ với ta, vậy chúng ta đồng quy vu tận!

Nhân quả của Tam Tộc đại chiến, Ma Đạo chi tranh chưa tiêu trừ đâu nhỉ?

Ngươi còn nợ ta hai lần nhân tình, chắc chắn chịu được hậu quả khi xé toạc mặt với ta sao?" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Hồng Quân thật sự coi hắn là đồ ngốc sao?

Nếu đã như vậy, cũng không cần giữ thể diện.

Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao, nếu Vu Tộc làm phản Thiên Đạo, thậm chí đại chiến phá diệt Hồng Hoang.

Nhân quả này, Chúc Cửu Âm tin rằng đủ để đánh Hồng Quân khỏi

Thánh vị.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm còn có át chủ bài trong tay.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trận pháp mà Hồng Quân cũng không biết.

Cùng lắm thì, triệu tập mười hai Tổ Vu, trọng hóa Bàn Cổ, phá nát Hồng Hoang.

Xem Hồng Quân làm sao chịu đựng!

"Rốt cuộc muốn thế nào mới chịu buông tha?" Giọng Hồng Quân trầm thấp.

Giờ khắc này, hắn thật sự giận dữ đến cực điểm.

Nhưng lời của Chúc Cửu Âm, quả thật đã điểm trúng tử huyệt của hắn.

Nếu là người bình thường, đánh giết thì cứ đánh giết.

Nhưng Chúc Cửu Âm thì khác, tên này được Thiên Đạo che chở, hưởng thụ công đức.

Hơn nữa, Vu Tộc bản thân kế thừa công đức khai thiên của Bàn Cổ.

Khí vận chưa tiêu, diệt Vu Tộc, ngay cả Thiên Đạo có thể bảo.

Nhưng Đại Đạo cũng tuyệt đối sẽ không cho phép.

Đại Đạo chí công, không phải một câu nói suông.

Ngay cả tức giận, Hồng Quân cũng không thể không nhẫn nại.

Sau khi thành Thánh, lần đầu tiên hắn cảm thấy uất ức như vậy.

"Muốn bản tôn buông tha cũng không phải không được!

Vậy phải xem thành ý của ngươi thế nào!?

Đông Hoàng Chung, thứ đó đưa cho bản tôn, bản tôn sẽ tha cho chúng không chết!" Chúc Cửu Âm công phu sư tử ngoạm.

Mất đi Đông Hoàng Chung, hai đại Yêu Hoàng trước mặt Tổ Vu, không đáng nhắc đến nữa."Bản tôn muốn Đông Hoàng Chung!" Chúc Cửu Âm công phu sư tử ngoạm.

"Không thể nào!" Thái Nhất trực tiếp mở miệng từ chối.

"Vậy thì, không có gì để đàm phán nữa!" Sát khí trên người Chúc Cửu Âm tràn ngập.

Trên Đại Tà Vương, liệt diễm hùng hùng cháy rực.

Đao Long Chi Nhãn phát động!

Chúc Cửu Âm cảm thấy sức mạnh vô cùng tản ra trong thân thể mình.

Đồng thời, Kỳ Lân Tí phát động.

Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát chuẩn bị sẵn sàng.

Hiện tại một đám người đang ở đỉnh Bất Chu Sơn, chỉ cần Hồng Quân dám động thủ, trước tiên hắn sẽ hủy Bất Chu Sơn.

Sau đó sử dụng Đô Thiên Thập Nhị Thần Sát Kỳ triệu hoán Bàn Cổ.

Chỉ cần kéo dài một khoảnh khắc, có thể triệu hoán Tổ Vu, hình thành Bàn Cổ chân thân thật sự.

Thiên Đạo Thánh Nhân thì sao?

Hiện tại thực lực Tổ Vu còn mạnh hơn trong thần thoại.

Nếu hợp thể thành Bàn Cổ, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng dám giao phong.

"Đây mới là sức mạnh thật sự của Chúc Cửu Âm sao!?" Đế Tuấn

cảm thụ khí tức trên người Chúc Cửu Âm lại đề thăng mấy lần.

Trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ khổ tiếu.

Hóa ra, trước đó Chúc Cửu Âm chưa ra át chủ bài sao?

Loại sức mạnh này, ai có thể địch nổi?

Trước đó, Chúc Cửu Âm đang trêu đùa bọn họ sao?

Trong khoảnh khắc này, tự tin của Đế Tuấn hoàn toàn sụp đổ.

Chúc Cửu Âm, căn bản là một tồn tại không thể chống lại.

"Đạo Tổ, cứu cứu ta!" Một tiếng 'cô đông', Thái Nhất nhịn không được nuốt nước bọt, hoảng hốt cầu cứu Hồng Quân.

Hắn phát hiện, Chúc Cửu Âm, mạnh đến đáng sợ.

"Ai!

Bần đạo vốn vô ý nhúng tay vào chuyện thị phi của các ngươi.

Thôi được, chuyện này đã được bần đạo nhúng tay vào, vậy coi như là nhân quả.

Chúc Cửu Âm, do ta xuất pháp bảo để hóa giải nhân quả thì thế nào?" Hồng Quân từ từ nói.

Tuyệt đối không ngờ Chúc Cửu Âm lại cương liệt như vậy.

Ngay cả thể diện của Thánh Nhân cũng không nể.

Chỉ là, hắn lại không dám động thủ.

Hắn quảng truyền pháp Trảm Tam Thi chứng đạo.

Nếu mất đi Thánh vị, khi đó, Tam Thanh và những người khác thành Thánh thì phải làm sao?

Nếu không thể nắm giữ Thánh vị thiên địa trong tay, lại làm sao có được khí vận Hồng Hoang, làm sao Hợp Đạo?

“Được, vậy lấy Thái Cực Đồ ra!” Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Đế Tuấn và Thái Nhất tuy đã gây chuyện, nhưng trên thực tế ngoại trừ Tam Thập Tam Thiên bị đánh nát.

Không có một chút tổn thất nào.

Còn về Tam Thập Tam Thiên, hắn lại không dùng đến.

Cho Đế Tuấn đội một cái nón xanh.

Muốn Tiên Thiên Chí Bảo để hóa giải nhân quả, bản thân hắn đã công phu sư tử ngoạm rồi.

Cũng không hy vọng thành công.

Không ngờ, Hồng Quân lại thức thời như vậy.

Tha cho Đế Tuấn Thái Nhất, có được một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, đáng giá.

“Bảo vật này có chủ.

Chi bằng bản tôn cho ngươi Ngũ Phương Kỳ Xí thì sao?” Hồng Quân mặc cả.

“Hồng Quân, làm người ngươi thật không tử tế.

Một cái Kỳ Xí rách nát sao có thể so với Thái Cực Đồ!

Chương 132

Ta thấy Ma Đạo chi tranh, trên tay ngươi có rất nhiều pháp bảo.

Nếu không nỡ Thái Cực Đồ, vậy dùng Bàn Cổ Phiên đổi.

Đương nhiên, nếu dùng Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng được!" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Hắn đã đánh ý đồ lên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Lập tức, sắc mặt Hồng Quân càng thêm âm trầm.

Bàn Cổ Phiên, cũng sẽ tạo ra nhân quả với Tam Thanh.

Còn Tạo Hóa Ngọc Điệp, lại càng là thứ để chứng đạo.

"Không nỡ sao?

Muốn ra mặt cho người khác, phải có át chủ bài tương đương mới được!

Nếu không, nếu truyền ra ngoài Đạo Tổ bất công, sau này ai còn dám kính trọng?" Chúc Cửu Âm ngáp một cái.

Hồng Quân khóe miệng không khỏi lại co rút.

Hắn phát hiện, mỗi lần ở cùng Chúc Cửu Âm, đều sẽ bị Chúc Cửu Âm chi phối.

Vốn tưởng rằng thành Thánh có thể thoát khỏi cục diện này.

Bây giờ lại tái diễn.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Quân thật sự muốn một chưởng đánh chết Chúc Cửu Âm.

Nhưng hắn biết, không thể.

Trừ phi hắn nguyện ý đồng quy vu tận với Chúc Cửu Âm.

Với Thánh Nhân chi vị, đi đổi lấy một tính mạng Chuẩn Thánh?

Hồng Quân không nguyện ý.

Chẳng lẽ buông tay mặc kệ sao?

Thái Nhất nếu không có Đông Hoàng Chung, sau này ai sẽ đối đầu với Chúc Cửu Âm?

Chỉ dựa vào một mình Đế Tuấn?

E rằng không phải đối thủ của một ngón tay Chúc Cửu Âm.

Yêu Tộc, thật không được việc!

Xem ra, cần nhiều người giúp hơn nữa.

"Chúc Cửu Âm, ngươi đã tham gia Ma Đạo chi tranh, hẳn phải biết Thí Thần Thương lợi hại thế nào!

Ta dùng bảo vật này để hóa giải nhân quả cho ngươi, thế nào?" Hồng Quân cắn răng một cái, trực tiếp lấy ra Thí Thần Thương.

Nhưng nội tâm hắn đã hạ quyết tâm, muốn bồi dưỡng một nhóm Thánh Nhân.

Hiện tại Hồng Hoang thế giới, chúng sinh đối với Vu Tộc kiêng kỵ rất sâu.

Nguyên nhân đều là do Chúc Cửu Âm đang tạo thế.

Muốn bồi dưỡng một nhóm Thánh Nhân, để họ biết Thiên Cơ.

Để những Thánh Nhân đó đối đầu với Chúc Cửu Âm!

Còn về những Thánh Nhân đó sau này nếu bị Chúc Cửu Âm đánh mất Thánh vị, cũng sẽ không có bất kỳ tổn thất thật sự nào.

Hơn nữa, Vu Tộc không có Nguyên Thần.

Thí Thần Thương cho Chúc Cửu Âm cũng vô dụng!

Nghĩ đến đây, tâm tình Hồng Quân lại vui vẻ không ít.

Chúc Cửu Âm, mặc cho khí vận ngút trời, man hoành bá đạo.

Chung quy, cũng không thoát khỏi sự khống chế của ta!

"Nhục thân Vu Tộc ta cường đại vô cùng!

Quyền của ta, không kém Tiên Thiên Chí Bảo!

Thí Thần Thương tuy không tệ, nhưng sao có thể so với Đông Hoàng Chung!

Ngươi có biết tên thật của Đông Hoàng Chung là Hỗn Độn Chung không!

Công hiệu của nó không cần ta nói chứ!

Năm xưa vào thời Tam Tộc, bản tôn đã chém giết hai con chim ngốc, chuẩn bị cướp đoạt Hỗn Độn Chung!

Nào ngờ Thiên Đạo gây trở ngại, chỉ giết được hai con, không có được pháp bảo!

Tuy ta không biết tại sao chúng lại phục sinh!

Nhưng hiệu quả của Hỗn Độn Chung, tuyệt không phải Thí Thần Thương có thể sánh bằng!" Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, Hồng Quân lại một lần nữa kinh ngạc.

Dị động năm xưa, là do Chúc Cửu Âm dẫn dắt!

Đế Tuấn và Thái Nhất càng một mặt ngơ ngác.

"Hai người họ từng bị Chúc Cửu Âm chém giết sao?

Vậy bây giờ hai người họ đang làm gì?

Chủ động đến chịu chết sao?" "Đạo hữu cũng giống ta, không chịu chịu thiệt một chút nào!

Thôi được, đây là Càn Khôn Đỉnh, Chí Bảo của ta!

Hôm nay dùng nó để hóa giải nhân quả cho ngươi!" Hồng Quân lần này, thật sự đã dốc hết vốn.

Lấy ra Càn Khôn Đỉnh, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng đau lòng.

Bởi vì kiện pháp bảo này, có thể trấn áp khí vận, có thể nghịch chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên.

Nhưng hắn càng ghét cảm giác bị Chúc Cửu Âm khống chế này.

Chỉ cần giải quyết nhân quả rồi rời đi.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm không có Nguyên Thần.

Càn Khôn Đỉnh không có năng lực công kích, phòng ngự, rơi vào tay Chúc Cửu Âm cũng vô dụng.

Càn Khôn Đỉnh đối với Chúc Cửu Âm vô dụng, trong lòng Hồng Quân lại dễ chịu không ít.

"Càn Khôn Đỉnh?" Ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Càn Khôn Đỉnh, Tiên Thiên Chí Bảo.

Chính là bảo vật mà hắn cần để chế tạo Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ năm xưa.

Có kiện pháp bảo này, hoàn toàn có thể thăng cấp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ thành Tiên Thiên.

Sau này lại dùng công đức đề thăng pháp bảo, ngay cả không cần mười hai Tổ Vu, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ từ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ cũng sẽ cường đại vô cùng.

Sau này, ai có thể đối đầu với hắn?

"Hồng Quân sao lại rộng rãi thế?

Tưởng rằng ta không dùng được sao?" Chúc Cửu Âm giả vờ lộ ra

vẻ thất vọng.

“Hừ, đường đường Đạo Tổ lại không lấy ra được một kiện bảo vật sánh ngang với Đông Hoàng Chung!

Thôi được, ai bảo ta là người nhân từ.

Hôm nay cho ngươi một chút thể diện.

Thí Thần Thương cộng Càn Khôn Đỉnh, hóa giải nhân quả!” Chúc Cửu Âm công phu sư tử ngoạm.“Thôi được, ai bảo ta là người nhân từ.

Hôm nay cho ngươi một chút thể diện.

Thí Thần Thương cộng Càn Khôn Đỉnh, hóa giải nhân quả!” Chúc Cửu Âm một vẻ mặt khó xử.

Chỉ là lời vừa dứt, Hồng Quân lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

“Nhân từ?

Chúc Cửu Âm, ngươi sao không đi cướp luôn đi!” Hồng Quân nhịn không được khóe miệng co rút.

Hận không thể một chưởng đánh chết Chúc Cửu Âm.

Tên này, quả thật quá không biết xấu hổ rồi.

Gọi là nhân từ, gọi là đã cho thể diện sao?

Da mặt tên này rốt cuộc dày đến mức nào?

Ngay cả Hồng Quân là người có tu dưỡng, đã quen nhìn phong ba bão táp, cũng nhịn không được văng tục.

Chưa từng thấy người nào vô sỉ như Chúc Cửu Âm.

“Cướp bóc?

Cái đó không được, cướp bóc phải gánh vác nhân quả.

Như bây giờ thì tốt biết bao, có kẻ ngốc tự đưa tới cửa, chúng ta tự nhiên phải kiếm một khoản lớn.

Đương nhiên, đã là giao dịch, là mua bán.

Tự nhiên có thể mặc cả, nếu không chấp nhận, có thể từ bỏ mà." Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Đế Tuấn và Thái Nhất nghe vậy, không khỏi mặt mày tái mét.

Tức giận đến mức, lời Chúc Cửu Âm nói, chẳng phải đang trào phúng hai huynh đệ bọn họ là kẻ ngốc sao?

Chỉ là, tuy phẫn nộ, nhưng hai người cũng không dám kích động.

Chúc Cửu Âm khủng bố, đã in sâu vào trong não hải của họ.

"Vậy một kiện Càn Khôn Đỉnh có được không?" Hồng Quân bất đắc dĩ.

Đánh không được, không cho cũng không được.

Thật đau đầu a.

"Không được!" Chúc Cửu Âm từ chối một cách quả quyết.

Chương 133

"Một kiện Càn Khôn Đỉnh, cộng thêm một kiện Ngũ Phương Kỳ!" Hồng Quân lại một lần nữa mặc cả.

"Kỳ thực, có thể mặc cả!

Nhưng ta không chấp nhận!" Chúc Cửu Âm nhún vai.

"Mẹ kiếp!" Hồng Quân nhịn không được văng tục.

Trong khoảnh khắc, hắn phát điên.

Chúc Cửu Âm đang chơi đùa hắn sao?

Có thể mặc cả, kết quả mẹ kiếp lại không chấp nhận mặc cả.

Không phải rõ ràng đang trêu đùa hắn sao?

Chỉ là, Hồng Quân lại không có cách nào.

"Trong vòng vạn năm, Vu Yêu không được động thủ.

Ngoài ra, Tam Thập Tam Thiên thuộc về ta.

Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh thuộc về ngươi!" Hồng Quân một tiếng thở dài.

Không nói chuyện với Chúc Cửu Âm nữa.

"Thành giao!" Chúc Cửu Âm nhận Thí Thần Thương và Càn Khôn Đỉnh thu vào Võ Đạo Không Gian.

Tam Thập Tam Thiên đã bị hủy hoại, lấy cũng vô dụng.

Thà rằng mang theo Tam Thiên trở về Phương Trượng Đảo.

Ba Chuẩn Thánh cường giả, Võ Đạo đểuẩn sẽ lại một lần nữa đề thăng.

Nghĩ đến đây, Chúc Cửu Âm dẫn theo Tam Thiên đi xuống Bất Chu Sơn.

Hắn không quên lời hẹn với Nữ Oa.

Lần này nhất định phải tìm thấy trên Bất Chu Sơn.

Sau khi Chúc Cửu Âm đi, Hồng Quân lạnh lùng nhìn Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Chúc Cửu Âm, hiện tại là tồn tại không thể đắc tội!

Tam Thập Tam Thiên, đã thuộc về hắn rồi.

Nhớ kỹ, bớt gây họa cho ta, lần sau, bần đạo sẽ không giúp nữa." Hồng Quân nói xong, trực tiếp rời đi.

"Huynh trưởng, ta được cứu rồi." Thái Nhất thở phào một hơi dài.

"Hừ, Thánh Nhân cũng chỉ đến thế!

Đối với Chúc Cửu Âm cũng không có cách nào!" Đế Tuấn lạnh hừ.

"Huynh trưởng, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" Thái Nhất hỏi.

"Triệu tập Yêu Tộc, trùng kiến Tam Thập Tam Thiên!

Nơi đây linh khí dồi dào, là đất để Yêu Tộc dưỡng sức sinh tồn!

Vu Yêu trong vòng vạn năm không được giao chiến, đây là cơ hội của ta!" Ánh mắt Đế Tuấn lóe sáng.

"Huynh trưởng sao lại nói lời này?" Thái Nhất kinh ngạc.

"Ngươi nghĩ Thánh Nhân tại sao lại cứu ta?

Có lòng tốt cho ta Tam Thập Tam Thiên sao?" Đế Tuấn hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ..." Thái Nhất không phải kẻ ngốc.

Đế Tuấn vừa điểm một cái, hắn liền hiểu ra ngay.

Trên người họ chắc chắn có thứ mà Hồng Quân để mắt đến.

"Thời gian vạn năm, hãy tu luyện thật tốt đi!

Hiện tại ta không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm, nhưng vạn năm sau thì khó nói!

Khi đó, nhất định phải khiến Chúc Cửu Âm phải trả giá đắt!

Vũ nhục hôm nay, ngày sau nhất định sẽ trả lại!" Đế Tuấn cười lạnh.

Đạo Tổ, nhất định muốn lợi dụng để làm suy yếu Vu Tộc.

Hiện tại Vu Tộc thế mạnh, Đạo Tổ rõ ràng là vì muốn bảo hộ Yêu Tộc.

Một vạn năm, có thể thay đổi rất nhiều thứ...Bất Chu Sơn.

Giờ khắc này, quần tiên hội tụ.

Thậm chí, Phục Hy, Nữ Oa, Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đều bị hấp dẫn.

Cảm giác nơi đây có cơ duyên.

Mà đúng là như vậy.

Ở vách núi, có một cây Hồ Lô Đằng, sinh ra bảy quả hồ lô.

Nhìn xem, sắp chín rồi.

Chỉ là, tu sĩ bị hấp dẫn, e rằng có đến hàng vạn.

Hồ lô chỉ có bảy quả.

Rốt cuộc phân chia thế nào?

"Chư vị đạo hữu, bần đạo là Vân Trưởng Lão Tổ của Vân Sinh Sơn!

Chư vị đạo hữu xin mời!" Cuối cùng cũng có người phá vỡ sự im lặng.

Một Đại La Kim Tiên đứng ra.

Phía sau hắn, đi theo một đám tu sĩ, toàn thân khí thế phóng ra, dường như muốn trấn áp quần tiên.

"Vân Trưởng Lão Tổ quả nhiên có danh tiếng lớn.

Nhưng, pháp bảo này với bản tôn cũng có duyên phận!

Mong chư vị đạo hữu thành toàn!" Một Đại La Kim Tiên khác tay cầm một cái quạt bước ra.

Pháp bảo, Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỉ là, Đại La Kim Tiên đâu chỉ có hai người.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng, vừa nhìn đã biết là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chúng tu sĩ làm sao chịu buông tha.

Nhất thời, chúng tu sĩ ào ào phóng ra khí thế, không khí căng thẳng như tên đã lắp vào cung.

"Chư vị, đã mọi người đều không chịu nhường!

Vậy ta chỉ có thể đấu một trận rồi!

Nhưng trước đó, chi bằng chúng ta liên minh thanh lý tạp ngư trước thì sao?

Sau đó, lại ai nấy tự bằng thủ đoạn của mình!" Vân Trưởng Lão Tổ đề nghị.

Không thể để người khác đục nước béo cò.

Trước tiên giảm bớt một phần tu sĩ, đối thủ cạnh tranh cũng ít đi một chút.

“Như vậy rất tốt!” Các Đại La Kim Tiên tu sĩ ào ào gật đầu.

Chỉ là, đúng lúc này, một âm thanh bi khổ vang lên.

“Vô Lượng Thọ Tai.

Bảo vật này với bần đạo có duyên, mong các vị đạo hữu cát ái!” Chúng nhân nghe vậy nhìn tới, lại là hai đạo nhân mặt đầy sầu khổ.

“Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?” Ánh mắt Phục Hy lóe lên.

“Chư vị đạo hữu, bần đạo là Tiếp Dẫn!

Đây là sư đệ của ta, Chuẩn Đề!

Bảo vật này với ta có duyên, mong chư vị nhường lại!” Trong lời nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khí thế trực tiếp phóng ra.

“Chuẩn Thánh!” Chúng Đại La Kim Tiên kinh hãi.

Thực lực tuy không tệ, nhưng trước mặt Chuẩn Thánh, thì chẳng là gì.

Chỉ là, nếu rời đi, e rằng sẽ vô duyên với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

“Nguyên lai là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị đạo hữu!

Hồng Vân xin đa lễ!” Hồng Vân hiển hóa thân hình.

Đối mặt với một đám Đại La Kim Tiên, hắn tự giữ thân phận, không muốn xuất hiện.

Giờ đây Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã mở đầu, Hồng Vân và những người khác cũng không còn ẩn giấu thân hình nữa.

Nhất thời, Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa toàn bộ hiển hóa thân hình.

Cảnh tượng này, khiến chúng tu sĩ mắt tròn miệng há.

Hóa ra, từ đầu đến cuối là một vở kịch sao?

Một đám Chuẩn Thánh ở đây, tranh giành cái gì chứ.

“Chư vị Tiên Trưởng đã có ý với Linh Bảo, ta không phụng bồi nữa!

Ta đi!” Từng tu sĩ một rút lui.

Tuy không cam tâm, nhưng Hồng Hoang thế giới là như vậy.

Kẻ yếu thịt kẻ mạnh.

Tiếp tục ở lại đây, lẽ nào có thể giành thức ăn từ miệng Chuẩn Thánh?

Thậm chí, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Trong chớp mắt, trước Hồ Lô Đằng, Đại La Kim Tiên đã đi sạch sành sanh.

Chương 134

Chỉ là, còn lại Tam Thanh, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhân số vẫn đông đảo.

"Chư vị đạo hữu, hồ lô có bảy quả!

Nhưng nhân số chúng ta đông đảo, làm sao phân chia đây?" Hồng Vân nhịn không được nói."Pháp bảo chỉ có bảy quả, làm sao chúng ta phân chia đây?" Ánh mắt Hồng Vân lóe lên.

Hắn cảm giác với một trong số các quả hồ lô có duyên.

Lần này, nhất định phải có một quả hồ lô.

Chỉ là có rất nhiều đại năng ở đây, nhưng thế lực yếu nhất dường như là hắn.

"Bảo vật này với Tam Thanh ta có duyên, ta muốn ba quả!" Giọng Lão Tử bình tĩnh, nhưng lại mang theo sự không thể nghi ngờ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, trực tiếp phóng ra khí tức của mình.

Tam Thanh nhất thể, đương nhiên là thế lực mạnh nhất trong số mọi người.

"Ba vị sư huynh pháp lực thật tinh thuần!

Xem ra, đã đạt Chuẩn Thánh thất chuyển!" "Ta cũng không tham lam, bảo vật này chỉ cần hai quả!" Tiếp Dẫn từ từ mở miệng.

Khí thế đối kháng phân chia với Tam Thanh.

Tam Thanh Chuẩn Thánh thất chuyển, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không kém.

"Đây là vật của Bất Chu Sơn, huynh muội hai người ta mỗi người

một quả!" Nữ Oa không cam chịu yếu thế.

"Bảo vật này, với bần đạo có duyên!" Hồng Vân đỏ mắt rồi.

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Phục Hy, Nữ Oa mỗi người một quả.

Vậy cơ duyên của hắn đâu?

"Hồng Vân đạo hữu, là đại hảo nhân đệ nhất Hồng Hoang!

Sao không kết thiện duyên với ta!

Nếu ngươi rút lui, mấy quả hồ lô còn lại chúng ta vừa đủ chia!" Chuẩn Đề đề nghị.

"Tại sao không nhường?

Bảo vật này, với ta có nhân quả.

Hoặc có lẽ, liên quan đến Đại Đạo của ta!" Hồng Vân cảm nhận được.

Quả hồ lô này với hắn có đại cơ duyên.

Tuyệt đối không thể nhường!

"Hồng Vân đạo hữu, hà tất phải như vậy!

Hồng Hoang thế giới, bảo vật có năng lực thì chiếm lấy!

Theo bần đạo thấy, rời đi thì hơn!" Chuẩn Đề nhàn nhạt nói.

Chỉ là, lời vừa dứt, sắc mặt Hồng Vân trở nên vô cùng khó coi.

Ngày xưa, hắn đã nhường chỗ ngồi ở Tử Tiêu Cung cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Những tên này không biết cảm ân, bây giờ lại trở mặt không nhận người sao?

Chỉ là, cơ duyên ở ngay trước mắt, lại muốn từ bỏ sao?

“Chuẩn Đề, đừng quá phóng tứ nữa!

Chuẩn Thánh, bần đạo cũng là Chuẩn Thánh!

Rốt cuộc ai có năng lực, vẫn chưa chắc đâu!” Hồng Vân hiếm khi cứng rắn một lần.

Khiến Trấn Nguyên Tử khá bất ngờ, phải biết rằng người bạn này của hắn, luôn đối xử tốt với người khác, không tranh chấp với đời.

Bây giờ, lại chấp nhất với hồ lô như vậy?

E rằng, thật sự có liên quan đến Đại Đạo.

Nghĩ đến đây, Trấn Nguyên Tử chỉ còn cách tế ra Địa Thư, để ủng hộ hắn.

“Đạo hữu hà tất phải cố chấp không nghe lời!

Tuy đều là Chuẩn Thánh, nhưng cảnh giới lại có chênh lệch.

Lại hà tất phải tự tìm khó chịu!

Thật sự muốn đấu, e rằng tổn thất không chỉ là mất một kiện Linh Bảo đâu!” Tiếp Dẫn một tiếng thở dài, dường như đang cân nhắc cho Hồng Vân.

“Hay cho Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không biết xấu hổ!

Ban đầu ở Tử Tiêu Cung, bần đạo đã nhường chỗ ngồi cho các ngươi!

Không biết báo đáp, ngược lại lấy oán báo ân!

Người phương Tây, đều vô sỉ như vậy sao?

Chỉ là, nơi đây là đất phương Đông, không đến lượt các ngươi phóng tứ!” Hồng Vân văng tục mắng.

Cũng không còn cố kỵ nữa, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đã cưỡi lên đầu hắn rồi, làm sao có thể nhịn được.

“Nói hay lắm!

Nơi đây là đất phương Đông, không đến lượt người phương Tây tác oai tác quái!” Thông Thiên sâu sắc đồng cảm.

“Kẻ vong ân phụ nghĩa, không xứng đứng cùng hàng với ta!

Cút!” Nguyên Thủy càng bá đạo hơn.

Trong khoảnh khắc này, Hồng Vân không khỏi lộ ra vẻ cảm kích đối với Tam Thanh.

“Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không cuồng ngạo sao?

Bây giờ, Tam Thanh cũng đứng về phía ta, xem các ngươi lấy gì mà đấu với ta!” Trong khoảnh khắc, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trở nên khó coi.

Không ngờ Tam Thanh lại nhúng tay vào.

Vừa nãy xua đuổi Hồng Vân, bây giờ lại bị người khác xua đuổi.

Quả nhiên nhân quả luân hồi, báo ứng không sai chút nào.

Chỉ là, cứ thế rời đi sao?

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không cam lòng!

“Chẳng lẽ, muốn lấy nhiều hiếp ít sao?” Trong ánh mắt Tiếp Dẫn tràn đầy kiêng kỵ.

Chúng sinh phương Đông đáng chết, lại ức hiếp phương Tây như vậy.

“Ức hiếp thì sao?

Loại người vong ân phụ nghĩa như vậy, ai ai cũng có thể ức hiếp!” Thông Thiên bá đạo vô song.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng tái mét vô cùng.

“Thông Thiên, ngươi quả thật quá bá đạo rồi.

Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, đâu có phân biệt đông tây!

Hơn nữa, Linh Bảo hữu duyên giả cư chi!

Hồ lô này, với huynh đệ ta có duyên!" Tiếp Dẫn không lùi một bước.

"Hay cho câu hữu duyên giả cư chi!

Chỉ đáng tiếc, bần đạo cho rằng các ngươi vô duyên!" Nguyên Thủy khinh thường.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hắn vốn đã nhìn không thuận mắt.

Bây giờ lại ở phương Đông tranh giành bảo vật, càng khiến hắn khó chịu.

"Hai vị, mời đi!

Đừng thật sự động thủ, ở lại đây e rằng không chỉ không giữ được bảo vật đâu!" Lão Tử thờ ơ nói.

Chỉ là lời này, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng thêm tức giận.

Lời hắn vừa nói với Hồng Vân, đã bị nguyên vẹn trả lại.

"Ha ha ha!

Hay cho Tam Thanh!

Đơn giản là ức hiếp người quá đáng!

Chỉ là, huynh đệ ta cũng không dễ bắt nạt đâu!" Tiếp Dẫn giận cực mà cười.

Trong tay hắn trực tiếp tế ra một kiện pháp bảo.

Chuẩn Đề thấy vậy, cũng tế ra Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Trong khoảnh khắc, thần quang bao phủ trăm vạn dặm.

"Sách sách sách, thật đáng sợ nhỉ!

Chỉ là, các ngươi nghĩ có thể lay chuyển Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của huynh trưởng ta sao?" Nguyên Thủy cười lạnh.

Lời vừa dứt, sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề càng tái mét.

Đánh không được, không cho cũng không được.

Phải làm sao?

Chẳng lẽ thật sự phải xám xịt bỏ đi sao?

"Ta rút lui, hồ lô ta muốn một quả!" Tiếp Dẫn từ từ mở miệng.

Cứ như vậy, bảy quả hồ lô vừa đủ.

"Chỉ đáng tiếc, hồ lô với ngươi không liên quan!" Nguyên Thủy lại một lần nữa từ chối.

Chỉ là, đúng lúc này, lại một âm thanh vang lên.

"Khi nào, Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đến lượt các ngươi làm chủ rồi?" Chúng nhân nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy trên Bất Chu Sơn, Chúc Cửu Âm bước chân.

"Chúc Cửu Âm!" Sắc mặt Nguyên Thủy đại biến.

Chương 135

“Phu quân!” “Muội phu, cuối cùng cũng đến rồi!” Nữ Oa và Phục Hy đại hỉ.

Chúc Cửu Âm đã đến, bất kể chúng sinh lựa chọn thế nào.

Pháp bảo, đều sẽ chiếm hữu một phần.

Bởi vì, không ai là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

“Bản tôn nếu không đến, Hồ Lô Đằng đã bị người khác lột sạch rồi!

Đều nhìn ta làm gì, tất cả cút hết cho ta!” Chúc Cửu Âm lạnh hừ.

“Đạo hữu có ý gì?

Chẳng lẽ một mình chiếm giữ pháp bảo?

Chẳng lẽ không sợ khiêu khích chúng phẫn sao?” Nguyên Thủy nhíu mày.

Chúc Cửu Âm vừa mở miệng đã bảo tất cả mọi người cút đi sao?

Quả thật quá bá đạo rồi.

“Chúng phẫn, dựa vào lũ rác rưởi các ngươi sao?!” Chúc Cửu Âm một vẻ mặt khinh thường.

Cảnh tượng này, khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi cảm thấy cực kỳ thống khoái.

Nguyên Thủy trước đó kiêu ngạo vô cùng, giờ khắc này lại bị mắng là rác rưởi.

Quả nhiên nhân quả báo ứng.

“Chúc Cửu Âm, ta vô ý đối địch với ngươi!

Chỉ là, ngươi cũng đừng quá càn rỡ chứ!

Nếu chúng ta cùng lên, ngươi cũng sẽ không dễ chịu đâu!" Nguyên Thủy uy hiếp nói.

"Cùng lên?

Xem ra các ngươi không hiểu rõ ràng rồi!

Ý của bản tôn là, những kẻ đang ngồi ở đây đều là rác rưởi!" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song.

Lời vừa dứt, sắc mặt chúng tu sĩ đại biến.

"Chúc Cửu Âm quả thật quá cuồng vọng rồi!

Đơn giản là xem thường tất cả mọi người.

Thật sự là Tiếp Dẫn Chuẩn Đề quát mắng Hồng Vân.

Tam Thanh quát mắng Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Bây giờ đến lượt Chúc Cửu Âm quát mắng tất cả mọi người sao?

Chẳng lẽ trên mặt mọi người có hoa sao?

Bản tôn biểu đạt không đủ rõ ràng sao?

Đứng ngây ra đó làm gì, tất cả cút hết đi!

Hồ Lô Đằng là của bản tôn!" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song. "Còn đứng ngây ra đó làm gì, cút hết đi!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Khiến cho đám tu sĩ như Tam Thanh sắc mặt đại biến.

Chúc Cửu Âm muốn đuổi tất cả mọi người đi.

Thật quá bá đạo.

Gã này sao mà ngang ngược thế? "Chúc Cửu Âm đạo hữu, bần đạo không có ý đối địch với ngài." "Chỉ là Vu Tộc không tu Nguyên Thần, pháp bảo đối với các ngài cũng vô dụng." "Lại hà tất phải hùng

hổ dọa người như vậy?" Lão Tử không nhịn được lên tiếng.

Dù sao cũng là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Tam Thanh có thể chia làm ba.

Hiện tại Đạo Tổ chưa phân phát bảo vật, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ai mà nỡ từ bỏ?

Mặc dù e dè Chúc Cửu Âm, nhưng Lão Tử vẫn mở lời. "Ai nói với ngươi hồ lô vô dụng?" "Hồ lô dùng để đựng rượu, càng uống càng có!" "Huống hồ dây hồ lô này vốn là vật của bản tôn, dựa vào đâu mà phải chia sẻ với các ngươi?" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Pháp bảo, dù không dùng đến, cũng tuyệt đối không để đám tu sĩ này hưởng lợi.

Trong thần thoại, Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều là kẻ địch của Vu Tộc.

Lời vừa dứt, một luồng khí thế kinh thiên động địa từ trên người hắn toả ra.

Ra chiều chỉ cần một lời không hợp là sẽ ra tay đánh nhau. "Nói khoác cũng không biết ngượng mồm, dây hồ lô là đồ của ngươi, trên đó có khắc tên ngươi chắc?" Nguyên Thủy nổi giận.

Chúc Cửu Âm mạnh, nhưng Tam Thanh cũng không còn là Tam Thanh của ngày xưa nữa.

Hiện tại, tất cả đều có thực lực Chuẩn Thánh Thất Chuyển.

Tuyệt đối không hề yếu hơn Chúc Cửu Âm.

Bóng ma từng bị Chúc Cửu Âm bao phủ cũng đã tan biến theo sự tăng trưởng của thực lực! "Ha ha ha!" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn, hào khí ngút trời.

Thiên địa phong vân biến sắc, dường như cả trời đất cũng muốn bật cười theo hắn.

Dường như cửu thiên thập địa đều phải phủ phục dưới chân hắn.

Vẻ uy nghi bá đạo, khí phách hào sảng ấy, tựa như thần minh trên chín tầng trời, cúi nhìn chúng sinh. "Ngươi nói không sai, trên đó đúng là có tên của bản tôn!" Chúc Cửu Âm cười xong, vẻ mặt ngạo nghễ. "Ha ha, có tên thì lấy ra xem thử đi!" Nguyên Thủy cười lạnh.

Cũng vì Chúc Cửu Âm mà hắn luôn bị huynh đệ của mình trút giận.

Hiện giờ, thực lực của Chúc Cửu Âm và hắn không chênh lệch bao nhiêu.

Không cần thiết phải nhẫn nhịn nữa. "Được, được." "Nhìn vào gốc dây hồ lô đi." Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Năm đó khi leo lên Bất Chu Sơn, hắn đã phát hiện ra dây hồ lô.

Chỉ tiếc là lúc đó dây hồ lô vẫn chưa trưởng thành.

Lúc đó hứng lên, hắn đã khắc tên mình lên dây hồ lô.

Lúc này, lại có tác dụng.

Các tu sĩ nghe vậy, tò mò nhìn về phía gốc dây hồ lô.

Nguyên Thủy còn thi triển pháp lực thổi một trận cuồng phong.

Những vật che chắn dây hồ lô bị thổi bay đi.

Mọi người nhìn thấy một hàng chữ nhỏ. "Chúc Cửu Âm đến đây một chuyến." "Ta khá!" "Thật sự là vật có chủ?" Thông Thiên không nhịn được kinh hô.

Vu Tộc đã sáng tạo ra văn tự, hiện giờ hắn cũng nhận ra Vu Văn.

Đây chẳng phải là tên của Chúc Cửu Âm sao? "@#¥@!~"

Nguyên Thủy cạn lời.

Một đám người đang làm gì ở đây?

Cướp một món đồ của Chúc Cửu Âm ư? "Viết tên lên thì là của hắn sao??" "Ai biết có phải hắn đã giở trò gì không?" "Nếu thật sự là đồ của hắn, sao không thiết lập trận pháp?" "Ta bị hồ lô này hấp dẫn, ta với bảo vật này có duyên!" Hồng Vân không cam lòng.

Chỉ là lời vừa dứt, Trấn Nguyên Tử đã sợ đến biến sắc.

Người đàn ông trước mắt này là ai?

Là đệ nhất hung nhân Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm.

Hôm nay Hồng Vân bị làm sao vậy, cứ liên tục đối đầu với hắn.

Chẳng lẽ hồ lô này quan trọng đến thế sao?

Nhưng cũng phải xem đối phương là ai chứ! "Chúc Cửu Âm đạo hữu, thật sự xin lỗi!" "Hồng Vân đạo hữu tính tình thẳng thắn, không có ý đắc tội đạo hữu!" Trấn Nguyên Tử vội vàng giải thích. "Không sao, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ai mà không muốn chứ!" "Dù sao thì Đạo Tổ đã hai lần giảng đạo, thực lực của mọi người đều đã tăng lên!" "Xem ra, uy danh của Chúc Cửu Âm ta cũng không thể trấn áp được quần hùng nữa rồi!" "Nếu đã như vậy, bản tôn cho các ngươi một cơ hội!" "Ai không phục, cứ việc lên đây, bản tôn đánh cho đến khi phục thì thôi!" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn, hào khí ngút trời.

Ngông cuồng, bá đạo!

Ánh mắt của hắn như Hỗn Độn Ma Thần, lướt qua mọi người, miệt thị chúng sinh.

Nếu là trước đây, những kẻ này tuyệt đối không dám nói lời thứ hai.

Bây giờ, hết kẻ này đến kẻ khác hát ngược lại.

Chẳng qua là cánh đã cứng, uy nghiêm của Vu Tộc đã phai nhạt.

Nếu đã vậy, hắn không ngại nhân cơ hội này để cho họ biết.

Thế giới này rốt cuộc là do ai định đoạt!

Hắn muốn để họ nhận thức lại sự khủng bố của Vu Tộc.

Chỉ là, thái độ không ai bì nổi của hắn lại càng khiến các tu sĩ phẫn nộ hơn.

Chúc Cửu Âm ngông cuồng bá đạo, quả thực không coi ai ra gì.

Điều này không thể nhẫn nhịn được nữa! "Chúc Cửu Âm, ta thừa nhận ngươi mạnh!" "Nhưng đừng có xem thường bọn ta!" "Muốn chiến, thì chiến!" Hồng Vân trực tiếp nhảy ra.

Sự việc đã đến nước này, nói nhiều vô ích.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Chương 136

Một vệt đao quang loé lên.

Rầm!

Hồng Vân chỉ cảm thấy cơ thể như bị một đòn tấn công nặng nề.

Cả người bay ngược ra ngoài, không rõ sống chết. "Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử kinh hô, vội vàng lao tới. "Thật là một đao nhanh!" "Một đao miểu sát Hồng Vân!" "Võ Tổ quả nhiên thủ đoạn cao tay!" Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hít vào một hơi khí lạnh.

Hồng Vân ở cảnh giới Chuẩn Thánh lại bị một đao miểu sát.

Chúc Cửu Âm quả thực quá mạnh.

Chỉ là, có nên lùi bước không?

Không!

Trước mặt Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không ai lùi bước cả. "Hừ, chẳng qua là ra tay đánh lén mà thôi!" "Huống hồ, Hồng Vân mới chỉ là Chuẩn Thánh Tam Chuyển." Nguyên Thủy bất mãn nói. "Bản tôn đã nói rồi, không phục thì đánh!" "Chỉ cần có thể chiến thắng bản tôn, pháp bảo tùy các ngươi chọn!" Chúc Cửu Âm hào khí ngút trời.

Đại Tà Vương trong tay hắn càng toả ra vô tận hung tà chi khí.

Luồng khí tức đó xông thẳng lên trời cao.

Nhưng kỳ lạ là trong đó lại ẩn hiện công đức.

Lúc này, sắc mặt của Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều âm trầm.

Chúc Cửu Âm quá bá đạo.

Vừa ra tay đã miểu sát, hoàn toàn không cho người khác đường sống.

Gã này, đang muốn lập uy sao? "Sao, không ai lên nữa à?" "Vậy thì lề mề cái..." Chúc Cửu Âm dùng ngón tay vẽ một vòng tròn, rồi búng ra. "Đạo hữu có ý gì?" Thông Thiên không hiểu. "Cút!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ nói. "Cút?" "Mẹ nó, bảo chúng ta cút..." Các tu sĩ hoàn toàn ngơ ngác.

Chúc Cửu Âm bảo họ cút đi.

Hoàn toàn không coi họ ra gì.

Cuối cùng, Chuẩn Đề không nhịn được nữa. "Chúc Cửu Âm tiền bối, ta kính trọng thực lực cao thâm của ngài!" "Nhưng bọn ta vì để phục hưng Tây phương, cần một lượng lớn thiên tài địa bảo!" "Hôm nay, đắc tội rồi!" Chuẩn Đề đứng ra.

Có thể thấy được, Chúc Cửu Âm đang muốn lập uy.

Chắc sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nếu không liều một phen, chẳng phải là vô duyên rồi sao.

Hiện tại, tất cả đều có thực lực Chuẩn Thánh Thất Chuyển.

Chuẩn Đề tò mò, chênh lệch giữa hắn và Chúc Cửu Âm rốt cuộc lớn đến mức nào.

Liệu hắn có vượt qua Chúc Cửu Âm chưa.

Bóng ma mà Chúc Cửu Âm từng tạo ra, có lẽ lúc này, chính là cơ hội.

Để phá vỡ nó trong một lần.

Nếu không, cả đời này đều sẽ chìm trong bóng ma của Chúc Cửu Âm.

Trở thành tâm ma. "Ta kính phục dũng khí của ngươi, càng kính phục sự vô tri của ngươi!" "Dám một mình khiêu chiến bản tôn!" "Thôi được, bản tôn cũng không bắt nạt ngươi!" "Nhường ngươi ba chiêu!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ nói.

Nếu đã muốn lập uy, phải cho Tam Thanh một cú sốc rung động lòng người.

Để họ biết, dù họ có trở nên mạnh mẽ đến đâu.

Trước mặt Vu Tộc, cũng chỉ là con kiến hôi! "Keng, nhiệm vụ Võ Đạo Thần Uy được ban hành, đánh bại các tu sĩ cướp đoạt Tiên Thiên Linh Căn, phần thưởng là một toà Võ Đạo Thông Thiên Tháp!" "Có chấp nhận không?" "Chấp nhận!" Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp chấp nhận.

Quả nhiên, trên người các đại năng càng dễ farm ra đồ tốt.

Võ Đạo Thông Thiên Tháp, nếu đổi thì cần đến bốn mươi triệu điểm Võ Đạo!

Bây giờ, chỉ cần đánh bại những tu sĩ cướp đoạt linh căn này là được.

Tuy nhiên, phần thưởng nhiệm vụ càng lớn, nghĩa là độ khó càng cao.

Những gã này, mạnh đến thế sao? "Keng, nhiệm vụ Võ Đạo Lựa Chọn được ban hành!" "Lựa chọn nhiệm vụ 1: Thua Chuẩn Đề, phần thưởng Diệt Thế Ma Thân." "Lựa chọn nhiệm vụ 2: Đánh bại Chuẩn Đề, phần thưởng Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn!" "Mời lựa chọn!" "Hệ thống, ta cần phải lựa chọn sao?" "Nếu thua Chuẩn Đề, Võ Đạo Thông Thiên Tháp của ta phải làm sao?" Chúc Cửu Âm cảm thấy thật nực cười.

Ngay từ đầu, hắn đã không có lựa chọn nào khác! "Keng, chúc

mừng túc chủ nhận được Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn!" Không chút do dự, Chúc Cửu Âm tiến vào Võ Đạo Không Gian, học tập Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn.

Trong chốc lát, chỉ thấy thức hải dậy sóng.

Một bóng người hiện ra trong đó, tay nắm trường đao, đao pháp hùng vĩ cuồn cuộn, đao thế cuộn trào mãnh liệt, đao kình mênh mông bành trướng.

Phảng phất như sóng thần xé trời rạch đất, nhấn chìm vạn vật.

Đao chém ra, đao kình cương mãnh vô tận, sắc bén lăng lệ.

Nó ẩn chứa uy lực băng sơn đoạn ngục, trảm nham tước hác, giỏi phá cường công kiên, là khắc tinh của hoành luyện khí ngạnh công.

Bóng người đó thi triển từng chiêu từng thức, phân biệt là Thiên, Địa, Hỏa, Băng, Phong, Sơn, Hải.

Mỗi một thức đều có uy lực hủy thiên diệt địa vô cùng, khí thế chấn động hoàn vũ, bá tuyệt khung thương.

Một khi thi triển, như thiên tai giáng lâm, sinh cơ tận diệt, thần phật đều kinh hãi!

Đây chính là Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn.

Trong khi Chúc Cửu Âm đang diễn võ trong Võ Đạo Không Gian, ngoài hiện thực, Chuẩn Đề tức giận ngút trời. "Ba chiêu!" "Xem thường người khác cũng phải có giới hạn chứ!" Chuẩn Đề phẫn nộ, cùng là Chuẩn Thánh Thất Chuyển, Chúc Cửu Âm dựa vào đâu mà coi thường hắn như vậy!

Nhìn thấy Chúc Cửu Âm đứng đó không hề nhúc nhích, càng khiến Chuẩn Đề thêm phẫn nộ.

Hắn cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Trong cơn phẫn nộ, Chuẩn Đề dứt khoát ra tay.

Chỉ thấy trong tay hắn thần quang rực rỡ, một chiếc linh đang được ném về phía Chúc Cửu Âm.

Lập tức, linh đang khuấy động nộ hải cuồn cuộn, vô tận âm ba mang theo sức mạnh hủy diệt tinh thần hướng về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn không hề lay động.

Bởi vì, hắn tin tưởng vào nhục thân của mình, lúc này, hắn đang diễn luyện Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn trong Võ Đạo Không Gian.

Ầm ~ Linh đang rơi xuống người Chúc Cửu Âm, phát ra âm thanh như thần binh va chạm.

Âm ba khủng bố khuếch tán ra bốn phía, mặt đất cát bay đá chạy. "Sao, sao có thể!" Chuẩn Đề sững sờ.

Dưới sự tấn công của Lương phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nhiếp Hồn Linh, Chúc Cửu Âm lại trực tiếp dùng nhục thân chống đỡ?

Thậm chí, không hề nhúc nhích?

Chuẩn Đề biết Chúc Cửu Âm mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức vượt xa tưởng tượng của hắn.

Phải biết, hắn là cường giả Chuẩn Thánh Thất Chuyển. "Chậc chậc chậc, Chuẩn Đề, đòn tấn công của ngươi không phải là đang gãi ngứa cho Chúc Cửu Âm đấy chứ?" "Quên rồi sao, mấy vạn năm trước, nhục thân của Chúc Cửu Âm đã có thể sánh ngang với Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Bây giờ, mấy vạn năm đã qua, e rằng ngay cả tư cách phá phòng ngự của hắn cũng không có!" Phục Hy ở bên cạnh giải thích.

Lời nói này khiến Chuẩn Đề càng muốn phun ra một ngụm máu

tươi.

Nhưng hắn không biết, nhục thân của Chúc Cửu Âm lúc này đã gần bằng Tiên Thiên Chí Bảo.

Kỳ Lân Tí của hắn càng đạt đến cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo. "Vừa rồi, chỉ là thăm dò mà thôi!" Chuẩn Đề lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ.

Lập tức, thần quang rực rỡ vạn trượng.

Bảo vật này, chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nó được hoá thành từ cánh hoa của Hỗn Độn Thanh Liên.

Chuẩn Đề đã dùng bản thể Bồ Đề Mộc của mình kết hợp với vàng, bạc, lưu ly và bảy loại bảo vật khác để luyện chế thành.

Được mệnh danh là không vật gì không quét được, Thất Bảo Diệu Thụ.

Thần quang mà nó dẫn động, không chỉ có thể quét sạch vạn bảo trong trời đất.

Mà còn có thể quét cả nhục thân, thần hồn của người khác.

Thần quang rơi xuống, dù là Đại La Kim Tiên cũng sẽ bị quét đến hồn phi phách tán.

Trong nháy mắt, một vệt thần quang từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bao phủ Chúc Cửu Âm. "Phu quân!" Nữ Oa kinh hãi kêu lên.

Mặc dù biết thân thể Chúc Cửu Âm mạnh mẽ, nhưng nàng vẫn không khỏi lo lắng.

Dù sao, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phối hợp với tu vi Chuẩn Thánh Thất Chuyển của Chuẩn Đề, uy lực đã mạnh đến cực điểm. "Sợ bản tôn sẽ thua sao?" Trong thần quang, giọng nói của Chúc Cửu Âm vang lên.

Hắn đã luyện thành Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn.

Thậm chí, theo một bước chân của hắn.

Ầm!

Chương 137

Đất rung núi chuyển, thần quang của Thất Bảo Diệu Thụ biến mất không tăm tích. "Mạnh quá!" Chuẩn Đề kinh hãi.

Vừa rồi hắn đã dùng toàn lực, nhưng vẫn không thể làm Chúc Cửu Âm bị thương dù chỉ một chút.

Thật quá mạnh.

Người đàn ông này, chỉ cần đứng đó, đã khiến hắn không thể làm gì được sao?

Tuyệt vọng, không cam lòng hiện lên trong lòng Chuẩn Đề.

Thậm chí, Chuẩn Đề lại nhớ đến cảnh tượng vừa mới hóa hình.

Hình bóng của Chúc Cửu Âm không ngừng phóng đại trong lòng hắn. "Không!" Chuẩn Đề gầm lên một tiếng.

Hắn tuyệt đối không muốn cả đời bị bao phủ trong bóng ma của Chúc Cửu Âm.

Hắn nhất định phải thắng.

Không chút do dự, Chuẩn Đề phun ra một ngụm tinh huyết.

Trên người hắn hiện lên kim quang, khoảnh khắc tiếp theo, hóa thành một pho tượng khổng lồ màu vàng.

Pho tượng khổng lồ cao mười vạn trượng, thần uy vô hạn.

Mười tám cánh tay, hai mươi bốn đầu.

Kim thân màu vàng trắng xen kẽ, phật quang phổ chiếu ức vạn dặm.

Hai mươi bốn đầu bảo tướng trang nghiêm, mười tám cánh tay

định chưởng càn khôn.

Đây chính là Kim Thân Đại Pháp của Chuẩn Đề!

Tuyệt chiêu của Chuẩn Đề.

Vốn không muốn bộc lộ trước mặt thế nhân.

Bởi vì, đây không phải là chính pháp của Huyền Môn.

Ban đầu do quan sát Võ Đạo có cảm ngộ, sáng tạo ra thuật bàng môn.

Dùng toàn thân pháp lực, quán chú vào kim thân, tạo ra một pháp tướng có nhục thân vô địch như Vu Tộc.

Như vậy, có thể bù đắp nhược điểm thiếu pháp bảo của Tây phương.

Kim thân của Chuẩn Đề hiển hóa, uy năng trấn áp cửu thiên thập địa. "Phật môn kim thân, có chút thú vị!" "Xem ra, ngươi đã tìm thấy đạo của riêng mình!" Chúc Cửu Âm lộ ra vẻ tán thưởng.

Đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hắn cũng không có nhiều ác cảm.

Dù sao, ít nhất hiện tại họ chưa làm tổn hại đến lợi ích của hắn.

Hơn nữa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quả thực có đại trí tuệ.

Kim thân của Chuẩn Đề trước mắt, e rằng chính là hình thức ban đầu của Phật môn kim thân sau này.

Tuy nhiên, so với Phật môn kim thân trong thần thoại, vẫn còn kém xa.

Phật môn kim thân chân chính, là pháp chứng đạo của Tây phương giáo.

Màu vàng tượng trưng cho Thai Tạng Giới.

Màu trắng tượng trưng cho Kim Cương Giới.

Màu vàng trắng xen kẽ, đại biểu cho lý trí và trí tuệ dung hợp làm một.

Tây phương giáo sinh ra vạn đức chi ý.

Hai mươi bốn bàn tay, có thể hóa thành nhị thập tứ chư thiên của Phật môn.

Có thể quan sát trên trời dưới đất, hoàn vũ tám phương.

Mười tám tay cầm mười tám loại bảo vật, phân biệt là dây thao, anh lạc, tán cái, hoa quán, ngư trường, kim tỏa.

Kim linh, phướn, kim cung, ngân kích, gia trì thần xử, bảo tỏa, kim bình, ngân bình, bạch việt, phướn tràng, lục căn thanh tịnh trúc.

Mười tám bảo bối, có thể phá trừ hết thảy chướng nghiệt trên thế gian, độ hóa thế nhân.

Trên kim thân, toả ra vô tận phật quang, có thể tăng trí tuệ, phá trừ bóng tối.

Kim thân trước mắt, chỉ có hình, chưa có ý. "Chúc Cửu Âm, có thể ép ta dùng chiêu này!" "Dù có thua, ngươi cũng đủ để ngạo thị quần tiên!" "Nhận lấy thần chưởng của ta!" Chuẩn Đề uy nghiêm vô hạn.

Lập tức, một bàn tay khổng lồ màu vàng xuyên qua tầng mây, từ trên trời giáng xuống.

Một bàn tay khổng lồ, che trời lấp đất.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm cảm thấy mọi thứ xung quanh mình đều bị trói buộc.

Không thể động đậy. "Có chút bản lĩnh!" Chúc Cửu Âm cảm thấy hứng thú, quả nhiên, không thể xem thường các đại năng Hồng Hoang.

Những đại năng này, mỗi người đều có bản lĩnh độc đáo của riêng

mình.

Thân là Tổ Vu, nhục thân vô địch.

Nếu không có cơ duyên Võ Đạo, e rằng Tổ Vu chân thân bình thường, thật sự sẽ bị trấn áp.

Ầm!

Một chưởng rơi xuống, đất rung núi chuyển. "Kết thúc rồi!" Chuẩn Đề ngạo nghễ.

Dưới Kim Thân Đại Pháp, dù là Chuẩn Thánh Bát Chuyển cũng có thể trấn áp.

Chúc Cửu Âm không thể chống đỡ được. "Kết thúc rồi!" Chuẩn Đề vẻ mặt ngạo nghễ, dưới một chiêu này, không ai có thể chống đỡ. "Bần đạo đã xem thường hắn rồi!" "Nếu luận về thực lực, hắn không hề thua kém ta!" Trong mắt Nguyên Thủy lộ ra một tia kiêng kỵ, Chuẩn Đề mạnh hơn hắn tưởng.

Mặc dù Chuẩn Đề có chút vô sỉ, nhưng thực lực không thể nghi ngờ. "Kết thúc rồi sao?" Thông Thiên nhíu mày.

Một chưởng đó, uy lực vô cùng.

Nếu hai người đối chiến, hắn có thể phá giải.

Nhưng đứng yên không động, cứng rắn chịu đựng một chưởng.

Thông Thiên cảm thấy mình không thể chịu nổi.

Có lẽ chỉ có kẻ điên như Chúc Cửu Âm mới làm ra chuyện điên rồ như nhường ba chiêu. "Xem ra, cuối cùng ta đã đánh giá cao ngươi!" "Vẫn luôn bị bao phủ trong bóng ma của ngươi, hóa ra, ta sớm đã vượt qua ngươi rồi!" Khóe miệng Chuẩn Đề lộ ra một nụ cười khinh miệt.

Hắn vẫn luôn cho rằng, Chúc Cửu Âm là một cơn ác mộng.

Thậm chí, mỗi lần gặp Chúc Cửu Âm, hắn đều cúi đầu khúm núm.

Hóa ra, Chúc Cửu Âm cũng chỉ có thế.

Hắn sớm đã vượt qua Chúc Cửu Âm rồi.

Lời vừa dứt, Tam Thanh cũng lộ ra vẻ đồng tình.

Họ cảm thấy Chúc Cửu Âm mạnh mẽ, đó là vì họ quá yếu đuối.

Bây giờ, một đám người họ sớm đã không còn như xưa.

Bây giờ họ, là Chuẩn Thánh.

Thần thoại về Chúc Cửu Âm, bóng ma của Chúc Cửu Âm, đã đến lúc phải tan vỡ. "Thật không hiểu, ngươi đang tự nói một mình cái gì vậy?" Đúng lúc này, dưới bàn tay khổng lồ màu vàng, vang lên giọng nói của Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chuẩn Đề cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến.

Khiến cơ thể hắn không khỏi run lên, cả kim thân lùi lại mấy vạn mét. "Sao có thể!" Chuẩn Đề trợn to mắt.

Nhìn lên người Chúc Cửu Âm, không hề bị thương một chút nào.

Kinh ngạc, kinh hãi hiện lên trong lòng hắn.

Bóng ma Chúc Cửu Âm vừa mới tan biến lại một lần nữa bao phủ lấy hắn.

Hắn không thể tin được dưới đòn tấn công như vậy, Chúc Cửu Âm lại không hề bị thương. "Xem ra, ngươi vĩnh viễn không hiểu được sự khác biệt giữa chúng ta!" "Bản tôn, nhục thân bất hủ a!" Chúc Cửu Âm đưa tay ra bắt lấy.

Đại Tà Vương xuất hiện.

Lập tức, vô tận hung sát chi khí lại một lần nữa bao phủ trời đất.

Thậm chí, khí thế vô địch của Chúc Cửu Âm khiến Chuẩn Đề cảm thấy toàn thân run rẩy. "Ba chiêu đã qua!" "Tiếp theo, nhận lấy một đao của ta!" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Sau đó một nhát Sơn Băng Trảm chém ra, lập tức trời long đất lở.

Đao thế như núi lở, đao kình tựa như mang theo sức mạnh của ngũ hồ tứ hải. "Không!" Chuẩn Đề kinh hãi.

Chẳng lẽ tất cả những gì hắn làm đều là vô ích?

Chẳng lẽ hắn định sẵn phải bị bao phủ trong bóng ma của Chúc Cửu Âm.

Không, tuyệt đối không!

Mang theo sự không cam lòng, phẫn nộ.

Kim thân của Chuẩn Đề hội tụ toàn thân tinh khí thần, một lần nữa ra chiêu.

Chương 138

Bàn tay khổng lồ đẩy ngang ra, bao phủ phạm vi mười triệu dặm.

Thậm chí, hư không cũng đang vỡ nát.

Dưới một chưởng này, trời đất ảm đạm thất sắc, dường như nhật nguyệt cũng không bằng ánh sáng của một chưởng này.

Ầm!

Khi đao khí và bàn tay khổng lồ va chạm.

Trong nháy mắt phát ra một âm thanh hủy diệt như sấm sét, khí kình khủng bố tàn phá bốn phía.

Hư không giống như một hồ nước yên tĩnh bị ném xuống một hòn đá, gợn sóng lan ra, liên miên không dứt.

Rắc một tiếng!

Kim thân của Chuẩn Đề phát ra âm thanh nứt vỡ.

Nơi đao kình đi qua, kim thân vỡ nát như thủy tinh. "Không!" Chuẩn Đề kinh hãi, át chủ bài của hắn, kim thân, không gì không phá, không vật gì không phòng.

Dưới đại đao của Chúc Cửu Âm, lại vỡ nát. "Mạnh quá!" "Đây mới là sức mạnh của Chúc Cửu Âm sao?" "Nhục thân bất hủ, lại có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, chúng ta dường như không ai là đối thủ của hắn." Thông Thiên cay đắng không thôi.

Vừa rồi còn cho rằng có thể ngồi ngang hàng với Chúc Cửu Âm.

Thậm chí còn vượt qua Chúc Cửu Âm.

Bây giờ mới phát hiện, đó chỉ là vọng tưởng. "Tiên Thiên Chí Bảo!" Nguyên Thủy nắm chặt nắm đấm, hận mình không có Tiên

Thiên Chí Bảo.

Nếu hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo, Chúc Cửu Âm có gì đáng sợ.

Trong ánh mắt của mọi người, Chúc Cửu Âm khá bất ngờ nhìn Chuẩn Đề. "Ủa, không nhận thua sao?" "Vậy một đao này thì sao?" Chúc Cửu Âm tùy tay vung một đao.

Chuẩn Đề chật vật bỏ chạy, phụt một tiếng.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Cánh tay phải của Chuẩn Đề bị chém đứt.

Trong nháy mắt máu tươi văng khắp trời. "Vận khí không tệ, không biết đao tiếp theo, ngươi có thể đỡ được không!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười tà ác.

Những vị thánh tương lai đáng chết này, chẳng lẽ không biết sợ hãi là gì?

Vậy thì, hắn sẽ trở thành nỗi sợ hãi.

Để họ không bao giờ dám có ý đồ với Vu Tộc nữa.

Theo trường đao của Chúc Cửu Âm giơ cao, lập tức trên bầu trời mây gió cuồn cuộn.

Thậm chí, trong tầng mây sấm chớp vang rền.

Lúc này, trời đất trở nên vô cùng u ám.

Dường như, cả bầu trời đều sắp sụp đổ xuống.

Lúc này, nhật nguyệt ảm đạm vô quang.

Chỉ có Đại Tà Vương được Chúc Cửu Âm giơ cao, hóa thành tia sáng duy nhất trên thế gian.

Chỉ là, tia sáng đó lại không thể mang lại bất kỳ hy vọng nào cho

người ta.

Thậm chí, chỉ có tuyệt vọng.

Sẽ chết!

Dưới một đao này, tuyệt đối sẽ chết!

Đồng tử Chuẩn Đề co rút lại, cảm thấy toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Một đao này, hắn không đỡ được.

Cảm giác tuyệt vọng hiện lên trong lòng Chuẩn Đề.

Đối mặt với đại đao từ trên trời giáng xuống, cuối cùng Chuẩn Đề cũng chịu thua. "Ta thua rồi!" Chuẩn Đề kinh hô.

Sợ rồi!

Cảm giác kính sợ vốn đã biến mất, lại một lần nữa xuất hiện trên người hắn.

Thậm chí, Chuẩn Đề tuyệt vọng nhắm mắt lại. "Sớm biết như vậy, cần gì phải làm thế lúc đầu?" Chúc Cửu Âm vỗ vỗ vai Chuẩn Đề.

Lúc này, Chuẩn Đề mới phát hiện, mình vẫn còn sống.

Ánh nắng mặt trời thật rực rỡ, gió nhẹ thổi qua mặt đất.

Dường như tất cả đều chưa từng xảy ra.

Sống sót sau tai kiếp. "Ta thua rồi!" Chuẩn Đề vô lực ngã xuống đất.

Thua một cách triệt để.

Trong lòng trống rỗng, nhưng lại như trút được một tảng đá lớn.

Chúc Cửu Âm, quả nhiên là sự tồn tại không thể vượt qua. "Vậy thì, tiếp theo là ngươi!" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Chỉ là, bị ánh mắt của Chúc Cửu Âm nhìn chằm chằm, Tiếp Dẫn vội vàng né tránh. "Vô Lượng Thọ Tai." "Võ Tổ thực lực cao thâm, bần đạo tự thấy không bằng!" "Ta nhận thua!" Tiếp Dẫn nhận thua một cách dứt khoát, trực tiếp.

Chuẩn Đề thảm bại, hắn đã thấy rõ.

Mặc dù hắn mạnh hơn Chuẩn Đề, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Thay vì làm việc vô ích, thà trực tiếp nhận thua.

Kết quả, sớm đã được định đoạt. "Không được!" "Ai cho phép ngươi nhận thua!" "Lấy vũ khí của ngươi ra, chúng ta chiến một trận!" Chúc Cửu Âm không chịu.

Đây là cơ hội tốt để farm nhiệm vụ.

Sao có thể bỏ qua những vị thánh tương lai này.

Hơn nữa, trận chiến đã bắt đầu, sao có thể đầu voi đuôi chuột. "Đạo hữu, bần đạo không phải là đối thủ của ngài." "Cam bái hạ phong!" Tiếp Dẫn có chút ngơ ngác.

Tình huống gì đây?

Nhận thua rồi, Chúc Cửu Âm còn muốn gây sự?

Chỉ có kẻ ngốc mới tiến hành một trận chiến không thể thắng. "Keng, nhiệm vụ Võ Đạo Lựa Chọn được ban hành." "Lựa chọn nhiệm vụ 1: Kích phát ý chí chiến đấu của Tiếp Dẫn, phần thưởng Ma Tâm Độ!" "Lựa chọn nhiệm vụ 2: Mặc cho Tiếp Dẫn nhận thua, phần thưởng Thái Cực Quyền!" "Mời lựa chọn!" "Ta chọn Ma Tâm Độ!" Chúc Cửu Âm lại một lần nữa đưa ra lựa chọn.

Để mặc Tiếp Dẫn, có thể nhận được Thái Cực Quyền.

Có thể không tốn chút sức lực nào.

Nhưng, so với Ma Tâm Độ, Thái Cực Quyền quá yếu.

Ma Tâm Độ, điều khiển ma tâm, có thể tăng công lực lên hai đến mười lần.

Lại một lá bài tẩy nữa.

Còn về việc Tiếp Dẫn từ bỏ trực tiếp nhận thua? "Trong từ điển của bản tôn, không có chuyện không chiến mà bại!" Chúc Cửu Âm trực tiếp chém một đao về phía Tiếp Dẫn.

Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn, Cuồng Phong!

Trong nháy mắt, chỉ thấy đao khí xoay chuyển nhanh chóng, kéo theo luồng khí lưu trăm vạn dặm hình thành một đao thế xoay tròn khủng bố.

Sau đó với uy lực hủy thiên diệt địa hướng về phía Tiếp Dẫn.

Nơi đao khí đi qua, hư không trực tiếp vỡ nát, mãi không thể lành lại.

Hắn muốn xem xem Tiếp Dẫn chọn chờ chết, hay là chiến một trận! "Bản tôn, không đồng ý việc không chiến mà bại!" Chúc Cửu Âm dùng Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn trực tiếp chào hỏi Tiếp Dẫn.

Lúc này, Tiếp Dẫn ngơ ngác.

Làm người, có thể bá đạo như vậy sao?

Đánh, sẽ bị xử lý.

Nhận thua, cũng sẽ bị xử lý.

Chúc Cửu Âm có thể bá đạo đến vậy.

Chỉ là, đối mặt với sự tấn công của Chúc Cửu Âm, Tiếp Dẫn không thể không tế ra Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Bảo vật này vừa xuất, vạn pháp che chở, tà ma không xâm phạm.

Có thể nói, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên là một trong những linh bảo phòng ngự cực phẩm hiếm có trên đời.

Một đao hạ xuống, đao khí kích động. "Bản tôn, sẽ là ác mộng của tất cả mọi người!" Khi Tiếp Dẫn đỡ được một đao của Chúc Cửu Âm.

Hắn phát hiện giọng nói của Chúc Cửu Âm vang lên sau lưng mình.

Lúc này, Tiếp Dẫn không khỏi toàn thân cứng đờ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Thậm chí, ngay cả tim hắn cũng đang run rẩy.

Chương 139

Tốc độ nhanh quá!

Chúc Cửu Âm xuất hiện sau lưng hắn từ lúc nào?

Nếu Chúc Cửu Âm có ý muốn giết hắn.

Chẳng phải ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nghĩ đến đây, Tiếp Dẫn càng cảm thấy rợn tóc gáy.

Sự khác biệt giữa hắn và Chúc Cửu Âm lớn đến vậy sao? "Nhanh quá!" "Gã này, sao lại có tốc độ quỷ dị như vậy?" "Hai vị huynh trưởng, nếu ta đối địch với hắn, phải phá giải thế nào?" Thông Thiên mặt toát mồ hôi lạnh.

Quả nhiên, đúng như lời Chúc Cửu Âm nói, hắn là ác mộng của tất cả mọi người. "Tam Thanh chúng ta là một thể, có lẽ nên liên thủ." "Đúng vậy, Tam Thanh chúng ta là một thể, tuyệt đối phải liên thủ!" "Tuyệt đối không thể để hắn đánh bại từng người một!" Trong mắt Nguyên Thủy tràn đầy vẻ kiêng kỵ.

Lời nói này càng khẳng định, Tam Thanh phải liên thủ.

Chúc Cửu Âm có mạnh đến đâu cũng chỉ là Chuẩn Thánh Thất Chuyển.

Có thể áp đảo Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Nhưng nếu ba huynh đệ cùng lên, Chúc Cửu Âm chắc chắn không địch lại. "Không ngờ thực lực của muội phu đã mạnh đến mức này!" "E rằng Thánh Nhân không xuất, không ai là đối thủ của hắn." Phục Hy kinh hãi.

Người trong nghề vừa ra tay, là biết có hay không.

Chúc Cửu Âm ra tay, khiến hắn nhận ra sự khác biệt giữa mình và Chúc Cửu Âm, không chỉ là một trời một vực.

Nữ Oa, trong đôi mắt càng ánh lên vẻ khác thường.

Người đàn ông của nàng.

Người đàn ông bá tuyệt thiên hạ! "Tiếp Dẫn, dốc hết toàn bộ thực lực của ngươi ra!" "Nếu ngươi làm bản tôn vui vẻ, mới có một tia sinh cơ!" Chúc Cửu Âm cười tà.

Vu Tộc hiếu chiến, đã lâu không có một trận chiến ra trò.

Các vị Thánh Nhân tương lai, hãy vùng vẫy hết mình đi!

Hãy làm cho bản tôn vui vẻ đi!

Đó mới là giá trị tồn tại của các Thánh Nhân a! "Đừng có quá xem thường người khác!" "Án, ma, ni, bá, mễ, hồng..." Tiếp Dẫn gầm lên một tiếng, trực tiếp sử dụng Lục Tự Chân Ngôn mới sáng tạo.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy chân thân của hắn hiện ra.

Chân thân mười vạn trượng ngồi trên Công Đức Kim Liên, tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Phật quang xá lợi của Tây phương giáo sau này cũng đã có hình thức ban đầu.

Thậm chí, Lục Tự Chân Ngôn hóa thành vạn chữ, trực tiếp dung nhập vào cơ thể Tiếp Dẫn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng thần uy khủng bố toả ra. "Chúc Cửu Âm, ngươi mạnh!" "Nhưng, bần đạo cũng không phải là con kiến hôi để ngươi đùa giỡn!" "Nhận lấy Nhân Quả Thần Thông của ta!" Tiếp Dẫn gầm lên, kim thân chuyển động.

Thậm chí, ba ngàn sợi tóc xanh trực tiếp trở nên hư ảo.

Nhân Quả Đại Đạo hiện ra.

Có thể thấy, Tiếp Dẫn lúc này đã phẫn nộ đến cực điểm.

Chiến, bị Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Không chiến, cũng bị Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm từ đầu đến cuối, không hề để hắn vào mắt.

Chỉ coi hắn là một con chuột bạch để đùa giỡn.

Nộ!

Nộ không thể tả!

Tiếp Dẫn quyết định, dốc toàn lực, dù có chết, cũng phải cho Chúc Cửu Âm biết sự lợi hại của mình!

Theo Nhân Quả Đại Đạo hiện ra, trên đại đạo, hình ảnh chúng sinh hiện lên.

Tu vi ức vạn năm dốc toàn bộ ra, Tiếp Dẫn không hề lưu thủ.

Vừa ra tay đã là đòn tấn công mạnh nhất.

Không hề thăm dò, không hề lưu thủ.

Chỉ vì muốn đánh bại Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, ba ngàn sợi tóc xanh hóa thành đường nhân quả, như rắn độc cuốn lấy Chúc Cửu Âm.

Đối mặt với một đòn này, Chúc Cửu Âm cũng không khỏi lộ ra vẻ tán thưởng. "Ý chí không tồi, khiến bản tôn có chút hứng thú!" Chúc Cửu Âm khen ngợi.

Ý chí của Tiếp Dẫn, không thể xem thường.

Không hổ là Thánh Nhân sau này, một đòn này, rất mạnh.

Chỉ tiếc, xuất thân sớm đã quyết định tất cả.

Tổ Vu không có nguyên thần, nhục thân bất hủ.

Thế gian không ai có thể làm tổn thương.

Đối mặt với một đòn của Tiếp Dẫn, Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi.

Một luồng sức mạnh tuyệt thế toả ra trên người hắn. "Liệt Hỏa!" Chúc Cửu Âm tung một đao, ngọn lửa hừng hực cuốn ra.

Ngọn lửa này, trong nháy mắt thiêu đốt phạm vi trăm vạn dặm.

Vật gì chạm vào đều bị thiêu thành tro bụi.

Đúng là đốt trời nấu biển, bốc hơi tất cả.

Thậm chí, vô tận hỏa kình hóa thành những con hỏa long hung hãn bành trướng, cuốn về phía Tiếp Dẫn.

Đao xuất bá tuyệt hoàn vũ, đao kình hung hãn, hủy thiên diệt địa.

Một chiêu xuất, thiên địa đều kinh, thần quỷ im bặt.

Trong một lúc, cả trời đất đều ảm đạm thất sắc.

Hư không bị xé rách, thanh thế lớn như vậy, chỉ để đối phó với một tên hói trên trời kia! "Kim Cương Giải!" Tuy nhiên, trên mặt Tiếp Dẫn cũng lộ ra vẻ điên cuồng.

Hai tay tạo thành kiếm chỉ, trực tiếp hướng về phía Chúc Cửu Âm.

Đúng là như điên như dại.

Kim thân kiếm chỉ hạ xuống, khí kình gào thét trấn áp tất cả trên thế gian, hư không vỡ nát. "Kháo, Tiếp Dẫn điên rồi sao?" "Liều mạng như vậy!" Nguyên Thủy kinh hãi.

Không thể tưởng tượng, Tiếp Dẫn lại điên cuồng như vậy.

Dùng kim thân đối đầu với Chúc Cửu Âm, lựa chọn cách cứng đối cứng.

Chẳng lẽ kim thân còn mạnh hơn nhục thân của Vu Tộc?

Đơn giản là trứng chọi đá, tự tìm đường chết. "Đúng là đặt mình vào chỗ chết rồi mới sống lại!" "Tiếp Dẫn đạo hữu, quả nhiên là người có đại trí tuệ, đại nghị lực!" Lão Tử lộ ra vẻ kính phục.

Vu Tộc là một đám điên cuồng chiến đấu, hiếu chiến hiếu thắng, liều chết quên mình.

Muốn giao đấu với Vu Tộc, chỉ có cách phải tàn nhẫn hơn Vu Tộc, càng phải liều chết quên mình hơn.

Nếu không, dù thực lực có cao hơn Vu Tộc, cũng sẽ bị Vu Tộc dọa cho sợ mất mật.

Thực lực tự nhiên không thể phát huy hết.

Nhưng hiện tại, Tiếp Dẫn đã ngộ ra tất cả.

Hắn đã đặt cược tất cả của mình.

Ầm!

Khi Kim Cương Giải và đao kình va chạm, một đám mây hình nấm bốc lên trong nháy mắt.

Sóng khí từ cuộc giao thủ của hai người cuốn ra bốn phía, không gian vỡ nát.

Nơi sóng khí đi qua, hiện ra những vết nứt không thể lành lại.

Rắc một tiếng.

Kim thân của Tiếp Dẫn nứt ra từng tấc.

Chỉ là, Tiếp Dẫn không hề quan tâm, ba ngàn sợi tóc xanh đó dung hợp làm một.

Dung hợp nhân quả chúng sinh, trực tiếp rơi xuống người Chúc Cửu Âm.

Xoẹt!

Trên người Chúc Cửu Âm xuất hiện một vệt máu. "Ha ha ha ha!" "Ta làm hắn bị thương rồi!" Tiếp Dẫn cất tiếng cười lớn, vô cùng thống khoái.

Hội tụ toàn thân chi lực, cuối cùng cũng làm Chúc Cửu Âm bị thương.

Mặc dù chỉ là một vệt máu.

Nhưng, hắn đã làm được.

Hắn tuyệt đối không phải là con kiến hôi trong miệng Chúc Cửu Âm. "Vô vị!" Chúc Cửu Âm liếc nhìn vết thương, trong nháy mắt, vết thương lành lại.

Chương 140

Tiếp Dẫn, dốc toàn lực, chỉ để làm hắn bị thương.

Thậm chí, chỉ vì như vậy, mà đắc ý quên mình.

Niềm vui của kẻ yếu, hắn thật sự không thể đồng tình.

Chúc Cửu Âm bước một bước.

Túng Ý Đăng Tiên Bộ!

Khoảnh khắc tiếp theo, xuất hiện bên cạnh Tiếp Dẫn.

Sau đó tung một cước.

Rầm!

Tiếp Dẫn trực tiếp bị đá bay ra ngoài. "Keng, chúc mừng túc chủ nhận được Ma Tâm Độ!" "Tiếp theo, còn ai!" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Tam Thanh.

Ánh mắt, bễ nghễ chúng sinh. "Tiếp theo, còn ai!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Trường đao chỉ đâu, không ai địch nổi.

Trong một lúc, Tam Thanh không khỏi nhìn nhau.

Họ biết, nếu luận đơn đấu, không ai là đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Chỉ có thể cùng lên.

Chỉ là, đúng lúc này, giọng nói của Trấn Nguyên Tử vang lên: "Nếu ta đánh bại ngươi, Hồng Vân có thể lấy đi hồ lô mà hắn cần không!" Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn qua, chỉ thấy trên mặt Trấn Nguyên Tử không còn vẻ hiền lành như trước.

Vẻ mặt lạnh lùng, dường như muốn đóng băng chúng sinh. "Đánh

bại ta?" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn.

Tiếng cười vang dội, phong vũ biến sắc.

Dường như hắn đã nghe thấy chuyện buồn cười nhất trên thế giới.

Trấn Nguyên Tử, muốn đánh bại hắn. "Ngươi đang đùa ta sao?" Cười xong, sắc mặt Chúc Cửu Âm trầm xuống.

Trấn Nguyên Tử, mặc dù là đại năng Hồng Hoang, nhưng so với những Thánh Nhân kia, căn bản không đáng nhắc đến.

Thậm chí, trong thế giới Hồng Hoang, sự tồn tại của hắn cực kỳ mờ nhạt.

Mặc dù sau này được gọi là Địa Tiên chi tổ, nhưng cuối cùng vẫn không bằng Lục Thánh.

Thậm chí không bằng những tồn tại như Đế Tuấn, Thái Nhất.

Người như vậy, lại dám nói muốn đánh bại hắn.

Thật không biết trời cao đất rộng. "Hồng Vân cần một quả hồ lô." "Vì điều đó, ta đã chuẩn bị sẵn sàng." "Hiện tại, hắn bị trọng thương, thân là bạn bè, huynh đệ của hắn." "Ý chí của hắn, do ta bảo vệ!" "Ta chỉ hỏi, nếu ta đánh bại ngươi, hồ lô mà Hồng Vân muốn, có tính không." Giọng Trấn Nguyên Tử trầm thấp.

Hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chúc Cửu Âm mạnh, nhưng, hắn cũng tuyệt đối không phải kẻ yếu.

Vì Hồng Vân, hắn có thể trả giá tất cả. "Ha ha ha, giác ngộ không tồi!" "Nhưng, ngươi có quá đánh giá cao mình không?" "Đánh bại ta, dù ngươi có tu luyện thêm ức vạn năm, e rằng cũng không có hy vọng." "Nhưng, bản tôn cũng không bắt nạt ngươi!" "Nếu ngươi có

thể đỡ được ba chiêu của bản tôn, hồ lô sẽ thuộc về ngươi!" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn.

Trấn Nguyên Tử giác ngộ không tồi.

Hắn không ngại chơi cùng một chút. "Lời này là thật sao?" Trấn Nguyên Tử sững sờ.

Nhưng sau đó liền mừng như điên.

Thật ra, hắn nói muốn đánh bại Chúc Cửu Âm, chỉ là nhất thời tức giận.

Vì tình nghĩa huynh đệ, hắn đã liều mình.

Nhưng xác suất thực sự đánh bại Chúc Cửu Âm, gần như không có.

Bây giờ, chỉ cần đỡ được ba chiêu của Chúc Cửu Âm, hắn có nắm chắc lớn hơn.

Trấn Nguyên Tử kích động.

Hắn có Địa Thư, giỏi nhất là phòng ngự. "Bản tôn chưa bao giờ nuốt lời, nhưng, ngươi thật sự đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Ba chiêu của bản tôn, nếu không đỡ được là sẽ chết!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói. "Sĩ vì tri kỷ mà chết, bần đạo và Hồng Vân huynh quen biết nhau trăm vạn năm." "Tình nghĩa đó không gì có thể thay thế." "Bây giờ, Tiên Thiên Hồ Lô liên quan đến đạo của Hồng Vân, thân là huynh đệ, ta sao có thể lùi bước!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt nghiêm túc. "Trấn Nguyên Tử đạo huynh, vạn lần không được vì ta mà mạo hiểm!" "Pháp bảo ta không cần nữa!" "Chúng ta về đi!" Giọng nói yếu ớt của Hồng Vân vang lên.

Hắn không thể để huynh đệ của mình vì mình mà lâm vào hiểm cảnh.

Chúc Cửu Âm mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của người khác.

Hồng Vân thích du ngoạn Hồng Hoang, gặp gỡ đủ loại người.

Cũng đã luận đạo đấu pháp với không ít tu sĩ.

Nhưng, chưa từng có ai như Chúc Cửu Âm, khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng.

Sức mạnh đó, căn bản không thể chống cự.

Sự cường đại đó, khiến người ta tuyệt vọng.

Thậm chí, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng thảm bại, dù Trấn Nguyên Tử có Địa Thư.

Ba chiêu của Chúc Cửu Âm cũng khó mà chống đỡ. "Hồng Vân, ngươi cứ ở bên cạnh xem đi!" "Đừng quá xem thường ta, ba chiêu, ta nhất định có thể!" Trấn Nguyên Tử vẻ mặt kiên định. "Tình nghĩa huynh đệ thật đáng cảm động!" "Bản tôn cũng không bắt nạt ngươi, nhường ngươi một thanh Đại Tà Vương!" Chúc Cửu Âm lộ ra vẻ tán thưởng.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, đúng là những người trọng tình trọng nghĩa.

Phải biết, thế giới Hồng Hoang, kẻ yếu bị kẻ mạnh ăn thịt.

Giữa các tu sĩ, ngươi lừa ta gạt, căn bản không có tình nghĩa gì để nói.

Ngay cả Tam Thanh, vì lợi ích của riêng mình, cũng sẽ chia nhà.

Tình nghĩa giữa Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử, thực sự đáng quý.

Người như vậy, Chúc Cửu Âm vô cùng tán thưởng.

Hắn không ngại nhường Trấn Nguyên Tử một thanh Đại Tà Vương. "Đa tạ Võ Tổ từ bi!" Trấn Nguyên Tử cười khổ.

Nhường hắn một thanh Đại Tà Vương, quả thực là sự xem thường trắng trợn.

Nếu là người thường, Trấn Nguyên Tử chắc chắn sẽ nổi giận đùng đùng.

Nhưng người này là Chúc Cửu Âm.

Một con quái vật có thực lực khiến người ta tuyệt vọng.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử không cảm thấy bị sỉ nhục, mà là một sự khoan dung.

Thậm chí, Trấn Nguyên Tử không khỏi cảm kích sự từ bi của Chúc Cửu Âm.

Không có Đại Tà Vương, cơ hội thắng của hắn càng lớn hơn. "Gã Chúc Cửu Âm này quá kiêu ngạo, Trấn Nguyên Tử mặc dù chỉ là Chuẩn Thánh Ngũ Chuyển." "Nhưng thực lực không thể xem thường, chủ động vứt bỏ Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo, thật ngông cuồng!" Nguyên Thủy không nhịn được nhíu mày. "Đây mới là nam nhân chân chính a!" "Cường giả chân chính a!" Thông Thiên hai mắt sáng rực.

Làm người, phải làm như Chúc Cửu Âm.

Hào sảng bá đạo, cử thế vô song.

Cảm giác áp đảo tất cả này, thực sự quá tuyệt. "Vu Tộc đều là một đám kiêu ngạo tự đại!" "Có lẽ đây chính là nhược điểm của hắn!" Lão Tử như có điều suy nghĩ.

Chúc Cửu Âm kiêu ngạo bá đạo, nhưng người như vậy thường không dùng âm mưu.

Sự ngông cuồng bá đạo công khai này, so với những âm mưu sau lưng, dễ đối phó hơn nhiều.

Nếu để Chúc Cửu Âm biết suy nghĩ của Lão Tử, chắc chắn sẽ tỏ

ra khinh thường.

Bá đạo, thẳng thắn đi tới, đó là vì không có ai đáng để hắn phải dùng đến mưu kế.

Nhưng không có nghĩa là hắn không biết suy nghĩ.

Luận về mưu lược, lúc hắn chơi trò tâm kế, Lão Tử còn đang bú sữa mẹ!

Tại Bất Chu Sơn, Trấn Nguyên Tử trực tiếp triển khai Địa Thư.

Bảo vật này là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô song.

Còn có tên là Đại Địa Thai Mô, chỉ cần đứng trên mặt đất, có thể hấp thu địa khí, liên kết với mặt đất xung quanh làm một thể.

Phòng ngự vô song, cực kỳ khó phá vỡ.

Biết rõ Chúc Cửu Âm mạnh mẽ, Trấn Nguyên Tử không hề do dự thi triển át chủ bài. "Keng, nhiệm vụ Võ Đạo được ban hành, dạy dỗ Trấn Nguyên Tử, phần thưởng Thiên Địa Bá Quyền!" "Có chấp nhận không?" "Chấp nhận!" "Keng, chúc mừng túc chủ nhận được Thiên Địa Bá Quyền!" "Xem ra, ngươi đã chuẩn bị xong rồi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn tiến vào Võ Đạo Không Gian, học tập Thiên Địa Bá Quyền.

Quyền pháp này phân thành Nộ Hải Khiếu, Thiên Nhạc Băng, Cuồng Tiêu Quyển, Hỏa Vũ Cái, Chấn Hồng Trần, Thương Mang Lãnh, Nhật Nguyệt Biến, Tinh Túc Diệt, Thiên Địa Tịch, Duy Ngã Độc Tôn.

Uy lực vô song, tuyệt đối không có hoa mỹ, một môn võ học hóa phức tạp thành đơn giản, lấy sự trực tiếp làm chủ.

Hầu như trong nháy mắt, Chúc Cửu Âm đã học được Thiên Địa Bá Quyền. "Đến đi!" Trấn Nguyên Tử hít sâu một hơi. "Tốt!" Chúc Cửu Âm bước về phía trước một bước.

Chương 141

Khoảnh khắc tiếp theo, một quyền tung ra.

Nộ Hải Khiếu!

Một quyền xuất, quyền thanh chấn động trời đất, âm thanh truyền vạn dặm.

Quyền kình vô hình như sóng thần, thậm chí, trên nắm đấm của Chúc Cửu Âm, một con nộ long hiện ra.

Quyền xuất, hám thiên động địa.

Ầm!

Một quyền hạ xuống, Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền đến.

Thậm chí, Địa Thư rắc một tiếng, xuất hiện vết nứt.

Phụt!

Trấn Nguyên Tử phun ra một ngụm máu tươi.

Trên mặt hắn tràn đầy vẻ kinh hãi.

Một quyền của Chúc Cửu Âm, uy lực mạnh đến vậy sao?

Địa Thư, suýt nữa bị phá vỡ? "Pháp bảo không tồi, phòng ngự mạnh hơn Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường!" "Nhưng, quyền thứ hai, ngươi đỡ được không?" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười tà ác.

Với cảnh giới võ đạo hiện tại của hắn, thực tế, đã không còn bị giới hạn bởi võ công.

Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết

đại thành.

Bất kỳ võ học nào, cũng đều có năng lực hủy thiên diệt địa! "Quyền thứ hai, ngươi đỡ được không?" Chúc Cửu Âm nhìn Trấn Nguyên Tử, khá bất ngờ.

Một quyền vừa rồi, uy lực mạnh hơn Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường.

Trấn Nguyên Tử đã đỡ được.

Mặc dù là do phòng ngự của Địa Thư mạnh mẽ.

Nhưng chịu một quyền không ngã, cũng đủ để thấy thực lực của Trấn Nguyên Tử không tầm thường. "Đến đây!" Trấn Nguyên Tử phun ra một ngụm máu tươi.

Thậm chí, cơ thể hắn đang run rẩy.

Nhưng vẻ mặt lại vô cùng kiên định.

Thậm chí pháp lực vận chuyển, trực tiếp rút lấy địa mạch của Bất Chu Sơn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy ánh sáng màu vàng đất bao phủ, Địa Thư trực tiếp được tu phục.

Thậm chí, phòng ngự còn mạnh hơn trước. "Không, Trấn Nguyên Tử đạo huynh, từ bỏ đi!" "Không đáng!" Hồng Vân bi thương hô lên.

Không thể vì mình mà để Trấn Nguyên Tử lâm vào hiểm cảnh.

Lúc này, Hồng Vân vô cùng hối hận.

Hận mình vô năng. "Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho ngươi!" "Hồng Vân, chúng ta quen biết nhau trăm vạn năm, ngươi biết ta là một người trầm mặc!" "Thậm chí, trong thế giới này, ta không có bạn bè!" "Chỉ có ngươi, không chê bai ta!" "Ngươi mang lại sinh khí cho thế giới của ta!" "Mặc dù ta luôn chê ngươi ăn nhiều, quá ồn ào!"

"Nhưng, ta, cảm ơn ngươi đã mang lại màu sắc cho thế giới của ta!" Trấn Nguyên Tử như đang giao phó hậu sự, chân tình bộc lộ.

Cảnh tượng này, khiến Chúc Cửu Âm hoàn toàn sững sờ.

Hai gã này, không phải là cặp đôi gay trong truyền thuyết đấy chứ?

Cặp gay đầu tiên của Hồng Hoang?

Nghĩ đến đây, Chúc Cửu Âm không nhịn được rùng mình một cái.

Nhìn ánh mắt của Trấn Nguyên Tử, không khỏi trở nên vô cùng kỳ quái.

Một màn tỏ tình này, chẳng lẽ Trấn Nguyên Tử là thụ? "Chiêu thứ hai, đến đi!" Trấn Nguyên Tử bị ánh mắt của Chúc Cửu Âm nhìn đến phát hoảng.

Không thể chần chừ thêm nữa, chỉ có thể dồn hết khí thế, đỡ lấy đòn tấn công của Chúc Cửu Âm. "Tốt, nhận lấy Nhật Nguyệt Biến của ta!" Trên người Chúc Cửu Âm hiện ra một thiên địa pháp tướng.

Trên nắm đấm của hắn, hiện ra một quả cầu ánh sáng.

Quả cầu ánh sáng phân thành hai luồng sức mạnh âm dương.

Trong nháy mắt, trên bầu trời, sức mạnh của nhật nguyệt bị dẫn động.

Nhật nguyệt thần quang trải dài ức vạn dặm trực tiếp rơi xuống nắm đấm của Chúc Cửu Âm.

Lúc này, trời đất ảm đạm thất sắc.

Chỉ có nắm đấm của Chúc Cửu Âm, toả ra thần quang.

Thậm chí nhật nguyệt ẩn hiện trong đó.

Một luồng khí tức cổ xưa tang thương toả ra.

Sức mạnh nhật nguyệt lưu chuyển, hai luồng sức mạnh nóng lạnh

giao thoa trên nắm đấm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm đột nhiên tung một quyền ra.

Chỉ thấy hai luồng sức mạnh cực nóng và băng hàn màu đỏ lam giao thoa xoay tròn ra.

Nhật Nguyệt Biến, trấn áp vạn đạo.

Một quyền, dường như xuyên thấu càn khôn, trấn áp trời đất.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn, sức mạnh âm dương của nhật nguyệt trực tiếp bao phủ Trấn Nguyên Tử.

Mọi thứ xung quanh hắn, đều tan thành tro bụi.

Mặt đất rung động, Bất Chu Sơn lung lay.

Dường như, cả ngọn Bất Chu Sơn đều sắp vỡ nát. "Ta kháo!" "Sơ ý quá!" Chúc Cửu Âm vội vàng thu lại sức mạnh.

Địa Thư rút lấy địa khí của Bất Chu Sơn, nếu phá vỡ Địa Thư.

E rằng Bất Chu Sơn cũng sẽ sụp đổ.

Thân là hậu duệ của Bàn Cổ, bảo vệ Hồng Hoang.

Tuyệt đối không thể hủy diệt Hồng Hoang.

Nhân quả nghiệp lực, hắn không gánh nổi.

Tuy nhiên, dù Chúc Cửu Âm đã thu quyền.

Trấn Nguyên Tử cũng như bị một đòn tấn công nặng nề.

Hai luồng quyền lực âm dương trực tiếp đánh bay hắn ra ngoài.

Ầm!

Trấn Nguyên Tử bị đánh vào trong thân núi.

Phụt, máu tươi phun ra.

Lúc này, Trấn Nguyên Tử vô cùng chật vật.

Toàn thân da thịt nứt nẻ, máu tươi tuôn ra.

Cả người như một huyết nhân.

Tuy nhiên, dù vậy, Trấn Nguyên Tử cũng không ngã xuống.

Hắn giãy giụa, kéo lê thân thể trọng thương, từng bước từng bước đi về phía Chúc Cửu Âm. "Còn một chiêu!" Trấn Nguyên Tử ho khan một tiếng, lại một ngụm máu tươi phun ra.

Cơ thể hắn lảo đảo, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ ngã xuống.

Chỉ là, hắn vẫn chưa ngã.

Dường như, có một luồng ý chí đang chống đỡ hắn.

Cảnh tượng này, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không khỏi động lòng.

Ý chí của Trấn Nguyên Tử, quả thực không thể xem thường. "Đạo huynh!" "Không, ta nhận thua rồi, ta từ bỏ rồi!" Hồng Vân nước mắt lưng tròng.

Trấn Nguyên Tử, người đàn ông nho nhã như vậy, bây giờ đã bị thương thành thế này.

Chỉ là, Trấn Nguyên Tử miễn cưỡng ngẩng đầu, lại mỉm cười với Hồng Vân. "Còn chiêu cuối cùng!" Giọng Trấn Nguyên Tử kiên định.

Dường như, vạn lần chết không hối tiếc. "Phu quân, hay là thôi đi?" Nữ Oa tâm địa thiện lương, không nỡ tiếp tục xem nữa.

Trấn Nguyên Tử rõ ràng đang tìm chết. "Không phải chỉ là một món Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi sao!" "Muội phu, ta biết ngươi không thiếu cái này!" "Cho hắn đi là được!" Phục Hy cũng

không nhịn được khuyên nhủ.

Ý chí của Trấn Nguyên Tử, khiến người ta động lòng.

Thậm chí, Phục Hy có chút kính phục. "Nói thế là không được!" "Đây là niềm kiêu hãnh của một người đàn ông a!" "Thà chiến tử, cũng tuyệt đối không chấp nhận sự bố thí của người khác!" "Quyền cuối cùng!" Chúc Cửu Âm nắm chặt nắm đấm.

Lập tức, trời đất sấm chớp vang rền.

Bước!

Bước!

Chương 142

Bước!

Chúc Cửu Âm bước về phía trước.

Mỗi một bước đi ra, mặt đất đều rung chuyển.

Khí thế trên người hắn cũng tăng thêm một phần.

Khi ba bước đã đi ra, khí thế của Chúc Cửu Âm ngưng tụ đến cực điểm.

Sau đó, nắm chặt nắm đấm.

Vung ra!

Một quyền, không có thanh thế hào hùng, thậm chí trong mắt mọi người còn rất chậm.

Nhưng càng như vậy, mọi người ngược lại sắc mặt đại biến.

Bởi vì một quyền này, đã phản phác quy chân, ẩn chứa đạo lý chí cao.

Quyền xuất, thiên đạo đạo văn hiện ra trong đó.

Thậm chí, cả thế giới dường như rơi vào tĩnh lặng.

Thời gian, không gian đều mất đi ý nghĩa.

Nắm đấm của Chúc Cửu Âm chậm, nhưng lại cho người ta cảm giác không thể ngăn cản.

Dường như một quyền này, không ai có thể chống cự. "Sức mạnh thời gian!" "Một quyền này, có sức mạnh pháp tắc!" "Trấn Nguyên Tử chết chắc rồi!" Nguyên Thủy kinh hãi.

Hắn phát hiện át chủ bài của Chúc Cửu Âm tầng tầng lớp lớp.

Tổ Vu không chỉ có nhục thân vô địch, mà còn có sức mạnh pháp tắc cao thâm.

Chúc Cửu Âm, nắm giữ thời gian huyền diệu nhất.

Thực tế, Chúc Cửu Âm không chỉ nắm giữ thời gian.

Ban đầu hấp thu Tạo Hóa Ngọc Điệp, Chúc Cửu Âm đã nắm giữ mười ba loại sức mạnh pháp tắc.

Pháp tắc của mười hai Tổ Vu cộng thêm Lực Chi Pháp Tắc của Bàn Cổ.

Lúc này, quyền xuất, định càn khôn! "Không!" Hồng Vân tuyệt vọng gào thét, Trấn Nguyên Tử sẽ chết! "Cuối cùng, ta vẫn không đỡ được một quyền của ngươi!" Trấn Nguyên Tử cười khổ, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn cảm giác một luồng quyền phong rơi xuống mặt mình. "Vận khí không tệ, hồ lô có thể cho ngươi một quả!" Chúc Cửu Âm thu quyền.

Quyền cuối cùng, mặc dù thanh thế chấn động, nhưng cuối cùng không đánh xuống. "Cảm ơn!" Thần sắc Trấn Nguyên Tử phức tạp.

Ba chiêu cuối cùng vẫn không đỡ được, nhưng lại nhận được lời hứa của Chúc Cửu Âm.

Lúc này, dường như hắn đã mất hết sức lực.

Cả người không thể chống đỡ được nữa, trực tiếp ngã xuống. "Không, Trấn Nguyên Tử!" Hồng Vân giãy giụa chạy tới. "Chỉ là thoát lực thôi!" "Có một người huynh đệ như vậy, đáng để trân trọng!" "Huyết Bồ Đề này cầm lấy đi!" Chúc Cửu Âm ném xuống hai quả Huyết Bồ Đề.

Có những lúc, thế giới này không có đúng sai.

Mỗi người đều đang không ngừng nỗ lực vì ý chí của mình.

Hơn nữa, hắn không ghét cảm giác này.

Vì thế, quyền cuối cùng, Chúc Cửu Âm đã lưu thủ.

Thực tế, quyền thứ hai, Trấn Nguyên Tử đã hoàn toàn thất bại.

Chống đỡ không ngã xuống chỉ có ý chí kiên định đó.

Đừng nói là đỡ được chiêu thứ ba, dù là một Địa Tiên đẩy Trấn Nguyên Tử.

Hắn cũng sẽ ngã xuống.

Sớm đã không còn sức lực để chiến đấu nữa. "Đa tạ Võ Tổ!" Thần sắc Hồng Vân phức tạp, vội vàng cho Trấn Nguyên Tử uống Huyết Bồ Đề. "Võ Tổ từ bi!" "Tiếp theo, Tam Thanh chúng ta xin được lĩnh giáo!" "Mong Võ Tổ thủ hạ lưu tình!" "Võ Tổ từ bi!" "Tiếp theo, Tam Thanh chúng ta xin được lĩnh giáo!" "Mong Võ Tổ thủ hạ lưu tình!" Lão Tử vừa mở miệng, thái độ đã hạ xuống rất thấp.

Một phen chiến đấu, hắn đã thấy rõ ràng.

Thực lực của Chúc Cửu Âm mạnh, nhục thân gần như bất hủ.

Hiện tại mà nói, ba huynh đệ khó mà phá được phòng ngự nhục thân của hắn.

Mặc dù có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, nhưng Chúc Cửu Âm lại có Đại Tà Vương.

Một chọi một, ba huynh đệ chắc chắn sẽ thua.

Ba đánh một, thật ra, trong lòng Lão Tử cũng không có chút tự tin nào.

Nhưng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không thể từ bỏ. "Sao,

chưa bắt đầu đã nhận thua rồi?" "Ta còn nhớ, Tam Thanh các ngươi so với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, còn ngông cuồng hơn vạn lần!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười tà ác.

Nhận thua, không tồn tại.

Lúc này, để cho thế nhân biết được uy nghiêm của Vu Tộc.

Cho Tam Thanh một bài học, cách tốt nhất là dùng nắm đấm.

Nhận thua, cũng phải bị đánh một trận. "Đạo hữu nói đùa rồi." "Tam Thanh chúng ta và Vu Tộc có nguồn gốc sâu xa, sao lại có thể làm càn trước mặt đạo hữu!" Lão Tử cũng không tức giận, ngược lại còn lôi kéo quan hệ.

Khiến khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi lộ ra một tia thích thú.

Ai nói Lão Tử thanh tĩnh vô vi, cao ngạo cô độc.

Nói cho cùng, là do thực lực không đủ.

Không có thực lực, người ta có lý do gì để nói nhảm với ngươi.

Nhưng trước mặt hắn, Lão Tử cũng không khác gì người thường. "Cũng khá biết điều!" "Yên tâm, bản tôn cũng lười bắt nạt từng người một!" "Ba người các ngươi cùng lên!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ nói.

Lời vừa dứt, sắc mặt Nguyên Thủy, Thông Thiên không khỏi trầm xuống.

Chúc Cửu Âm quả thực ngông cuồng bá đạo đến cực điểm.

Bảo ba người cùng lên, là xem thường Tam Thanh sao?

Nhưng, với thực lực khủng bố của Chúc Cửu Âm, hắn quả thực có tư cách đó.

Đơn đấu, không ai là đối thủ.

Chỉ có thể ba người cùng lên. "Hừ, thật ngông cuồng!" "Nếu..." "Nguyên Thủy, im miệng!" Lời của Nguyên Thủy vừa định nói ra, đã bị Lão Tử cắt ngang.

Một câu im miệng, trực tiếp khiến những lời đã đến cổ họng của Nguyên Thủy lại phải nuốt trở về.

Lúc này, Nguyên Thủy uất ức đến cực điểm.

Nhưng, Lão Tử là huynh trưởng, trưởng huynh như phụ.

Hắn không thể không nghe.

Chỉ có thể bất mãn đứng một bên, hắn muốn xem xem Lão Tử lại có âm mưu gì. "Chúc Cửu Âm đạo hữu, thực lực cử thế vô song!" "Tam Thanh chúng ta bội phục vô cùng." "Hai trận trước, đều là do đạo hữu đề ra điều kiện thi đấu!" "Lần này, để ta đề xuất thì thế nào?" Ánh mắt Lão Tử sâu thẳm.

Hắn biết, nếu so về sức mạnh, Vu Tộc có ưu thế.

Phải phát huy ưu thế của mình, mới có một tia sinh cơ. "Ồ?

So gì?" Chúc Cửu Âm lộ ra vẻ cảnh giác.

Đánh lui các tu sĩ cướp đoạt hồ lô, có thể nhận được Võ Đạo Thông Thiên Tháp.

Nhiệm vụ e rằng không đơn giản.

Chẳng lẽ, vấn đề xuất hiện trên người Lão Tử. "So, tự nhiên là thủ đoạn giữa các tu sĩ chúng ta!" "Không biết Võ Tổ có dám đáp ứng cuộc thi đấu của ta không." "Đương nhiên, nếu Võ Tổ sợ rồi!" "Tam Thanh chúng ta có thể để Võ Tổ đề ra điều kiện!" Lão Tử nhàn nhạt nói. "Sợ?" "Bản tôn sẽ sợ?" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn.

Lão Tử, chiêu khích tướng này thật không cao minh. "Không sợ,

vậy có dám đáp ứng không??" Nguyên Thủy có chút hiểu ra ý đồ của Lão Tử.

Lập tức lại một lần nữa khích tướng. "Đại ca, nhị ca, không thể nói như vậy." "Tam Thanh chúng ta và Vu Tộc là một nhà." "Theo ta thấy, cứ nghe theo Võ Tổ!" Thông Thiên kính trọng Chúc Cửu Âm, bênh vực cho Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, thật thật giả giả, ngược lại khiến Chúc Cửu Âm không thể phân biệt.

Lời của Lão Tử, rõ ràng là một cái bẫy.

Nhưng, là dương mưu.

Hắn có thể từ chối, chỉ là, Tam Thanh sau này cũng sẽ không phục.

Nếu chấp nhận, không biết Lão Tử sẽ giở trò quỷ gì.

Quả nhiên, trong Tam Thanh, kẻ có tâm tư sâu xa nhất chính là Lão Tử.

Chương 143

Kế đến là Nguyên Thủy, một tên theo đuôi.

Ngược lại là Thông Thiên, thật thật giả giả, không thể phân biệt.

Không khí, trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng.

Chúc Cửu Âm không trả lời, Tam Thanh cũng không mở lời.

Thời gian, từng chút từng chút trôi qua.

Trên dây hồ lô, bắt đầu toả ra thần quang.

Hồ lô, sắp trưởng thành rồi. "Sao, Võ Tổ cũng sẽ sợ hãi sao?" "Hay là, ngài không có tự tin thắng được ba huynh đệ chúng ta?" Nguyên Thủy lại một lần nữa khích tướng.

Lúc này, toàn thân Chúc Cửu Âm run lên.

Đúng rồi?

Sợ hãi rồi?

Từ lúc nào, hắn lại do dự được mất như vậy?

Không phải chỉ là cuộc thi đấu giữa các tu sĩ, chẳng lẽ Võ Đạo lại sợ hãi sao?

Thật sự bị tìm ra điểm yếu, chẳng qua là nhiệm vụ thất bại mà thôi.

Một toà Võ Đạo Thông Thiên Tháp, hắn tổn thất được. "Ha ha ha!" "Trên đời này, thứ mà bản tôn sợ hãi còn chưa có đâu!" "Tam Thanh, có thủ đoạn gì cứ việc dùng ra!" "Bản tôn nhận hết!" Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn.

Thua người không thua trận!

Chẳng lẽ hắn lại sợ Tam Thanh sao?

Võ giả, vĩnh viễn không nói thất bại.

Vu Tộc, cũng tuyệt đối không biết sợ hãi.

Âm mưu, dương mưu?

Trước mặt sức mạnh tuyệt đối, đều là hổ giấy mà thôi! "Đạo hữu đã đồng ý?" Lão Tử lại một lần nữa xác nhận, từng bước ép sát. "Đến đi!" "Có chiêu gì, bản tôn chờ!" Chúc Cửu Âm hào khí vạn trượng, không hề sợ hãi.

Lỗ hổng tâm linh vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã được bù đắp.

Thực lực lại một lần nữa tinh tiến, chạm đến ngưỡng cửa Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Chỉ còn một bước, là có thể bước vào Bát Chuyển. "Chúc Cửu Âm đạo hữu, quả nhiên đại khí!" "Không hổ là đệ nhất nhân dưới Đạo Tổ!" "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo nói thẳng!" "Ta và đạo hữu so một chút thứ khác!" "So luyện đan, luyện khí, luyện trận!" "Ba trận hai thắng, chỉ cần đạo hữu thắng hai trong ba trận, hồ lô chúng ta sẽ từ bỏ!" "Nhưng nếu đạo hữu thua, mong đừng cản trở cơ duyên của chúng ta!" Lão Tử chậm rãi mở lời.

Luyện khí, luyện đan, luyện trận!

Vu Tộc không có nguyên thần, Lão Tử có thể nắm chắc phần thắng.

Sức mạnh có mạnh đến đâu thì sao?

Thế giới này, có nhiều cách để đạt được mục tiêu.

Chúc Cửu Âm quá kiêu ngạo.

Vì thế mới trúng kế. "Luyện trận, luyện đan, luyện khí?" "Tam Thanh, các ngươi có cần mặt mũi không?" Nữ Oa không nhịn được

quát lớn.

Rõ ràng là bắt nạt Chúc Cửu Âm không có nguyên thần, không hiểu tu tiên đạo pháp. "Kỹ năng cơ bản nhất của tu sĩ!" "Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm đạo hữu không biết?" Nguyên Thủy cố tỏ ra kinh ngạc. "Thật đáng tiếc, nếu đạo hữu không biết, có thể." "Chúng ta có thể đổi cách thi đấu khác." Nguyên Thủy vẻ mặt như đang suy nghĩ cho Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, ai cũng biết, với sự cao ngạo của Chúc Cửu Âm, tuyệt đối sẽ không chấp nhận thay đổi.

Quả nhiên, chỉ thấy Chúc Cửu Âm cất tiếng cười lớn. "Muội phu, lúc này rồi mà ngươi còn cười được!" "Tam Thanh rõ ràng đang đào hố cho ngươi!" "Ngươi còn muốn nhảy vào!" Phục Hy bất lực lắc đầu.

Chúc Cửu Âm, cái gì cũng tốt, chỉ là quá tự tin. "Đào hố?" "Chưa chắc đâu!" "Không phải chỉ là so tài trận pháp, luyện khí, luyện đan thôi sao?" "Bản tôn đồng ý!" "Hôm nay để các ngươi thua tâm phục khẩu phục!" Chúc Cửu Âm nhếch miệng cười.

Tam Thanh, quá xem thường hắn rồi.

Nếu chỉ là Vu Tộc, cuộc thi đấu này, đúng là hắn sẽ bị gài bẫy.

Chỉ tiếc, hắn không chỉ là Tổ Vu.

Còn là người sáng lập Võ Đạo!

Võ Đạo, không chỉ có võ công.

Kỳ môn độn giáp, y độc đan dược, rèn đúc vũ khí, cũng không phải là chuyện gì to tát.

Đan dược, thần binh, võ học, trận pháp.

Từ xưa đến nay, chưa bao giờ tách rời.

Tam Thanh muốn đấu, vậy để hắn cho họ thấy nội tình thực sự của Võ Đạo!

"Ai dám!" Chúc Cửu Âm ngạo khí vô song.

Không phục thì cứ thử!

Hôm nay, để Tam Thanh biết, cái gọi là mưu hèn kế bẩn trong mắt ta, cũng chẳng là gì.

Nền tảng Võ Đạo, vượt xa sức tưởng tượng của bọn họ.

"Để bần đạo hội ngộ một phen!" "Chúng ta so luyện khí!" Nguyên Thủy bước ra.

Luyện khí, luyện đan, luyện trận, Tam Thanh ai cũng giỏi một đạo riêng.

Lão Tử gợi ý Chúc Cửu Âm ứng chiến, không cần so thực lực, không cần so chiến đấu.

Nguyên Thủy có đủ tự tin đánh bại Chúc Cửu Âm.

Trong đạo luyện khí, y chưa từng thua ai.

"Thật đúng là tự tin đầy mình, e là không biết Đại Tà Vương do bản tôn tự tay luyện chế đấy ư?" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

So luyện khí, thật sự không sợ ai.

Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục, có thể dạy Nguyên Thủy cách làm người.

Tuy rằng sẽ lãng phí một chút Võ Đạo Trị, nhưng nếu có thể vớt vát được chút lợi lộc từ Tam Thanh, có lẽ cũng đáng giá.

"Hừ, Đại Tà Vương không phải là pháp bảo nuốt chửng công đức mà thành sao?

Chẳng lẽ hiện tại còn có thể lần nữa đạt được công đức hay sao?" Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, đố kỵ Chúc Cửu Âm nên ngữ khí tự nhiên mang theo bất thiện.

"Chúc Cửu Âm đạo hữu, nếu đã chuẩn bị xong, vậy thì bắt đầu thôi, chúng ta tốc chiến tốc thắng!" Lão Tử thản nhiên nói.

Cuồng ngạo, trọng tình trọng nghĩa, trọng thể diện.

Quả nhiên đó là nhược điểm của Chúc Cửu Âm.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, làm sao có thể so luyện khí, luyện trận, luyện dược với huynh đệ ta?

Tuy có hơi thắng mà không vẻ vang, nhưng vì Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ta không còn lựa chọn nào khác.

"Vậy thì bắt đầu đi!" Nguyên Thủy lấy ra một khối nguyên thạch, chuẩn bị bắt đầu luyện khí.

"Chờ chút!" Chỉ ngay lúc này, Chúc Cửu Âm mở lời cắt ngang.

"Ừm?

Chẳng lẽ đạo hữu muốn đổi ý sao?" Nguyên Thủy cười lạnh.

"Không, bản tôn chỉ cảm thấy như vậy thật vô vị!

Ta là do Nguyên Thần của Phụ Thần hóa thành, mỗi người đều kế thừa truyền thừa của Phụ Thần!

Hôm nay, đã muốn so luyện khí, luyện trận, luyện dược, vậy thì thêm một chút tiền cược đi.

Nếu ta thắng, hãy giao truyền thừa của Phụ Thần cho ta!" Chúc Cửu Âm đã lâu không thấy hệ thống phát nhiệm vụ.

Hắn đoán chừng trước khi nhiệm vụ Linh Căn Hồ Lô chưa hoàn thành, sẽ không có thêm nhiệm vụ nào khác.

Dù sao, Võ Đạo Thông Thiên Tháp cũng đã là phần thưởng lớn nhất rồi.

Chỉ là, người ta không đi tay không.

Tam Thanh muốn đấu, thì hắn sẽ kéo mức cược lớn hơn một chút.

Truyền thừa của Bàn Cổ!

Tuy rằng khả năng cao cần Nguyên Thần để tu luyện, hiện tại hắn không tu luyện được.

Nhưng sau khi thành Thánh thì sao?

Vạn pháp quy tông, sau khi thành Thánh, Hậu Thổ chẳng phải đã đản sinh Nguyên Thần sao?

Thành Thánh sẽ đản sinh Nguyên Thần ư?

Đến lúc đó, truyền thừa của Bàn Cổ sẽ có ích.

Lo xa!

Chúc Cửu Âm chưa bao giờ đánh trận mà không có nắm chắc.

Lời vừa dứt, Tam Thanh đều kinh ngạc.

Không ngờ Chúc Cửu Âm lại điên cuồng đến mức này, nhắm vào truyền thừa của Bàn Cổ.

Đó chính là thứ Tam Thanh vẫn luôn tự hào.

Ngay cả giữa ba huynh đệ bọn họ cũng chưa từng trao đổi cho nhau.

Luyện trận, luyện đan, luyện dược đều là những thứ y đã có được từ truyền thừa.

Chương 144

“Sao nào, không dám sao?” Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Nhất thời, sắc mặt Tam Thanh không khỏi trầm xuống.

Lời khiêu khích mà họ từng dùng với Chúc Cửu Âm, giờ lại bị dùng ngược lại?

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm có át chủ bài gì đó không ai biết?

Hay là Chúc Cửu Âm đang lừa gạt bọn họ, muốn họ chủ động từ bỏ tỉ thí?

Ngay lập tức, Lão Tử nhận ra mình đã nghĩ quá đơn giản về Chúc Cửu Âm.

Tên gia hỏa này có dũng khí mà cũng có mưu trí.

“Giả thần giả quỷ, nếu ngươi thua thì sao?” Nguyên Thủy hừ lạnh.

“Bản tôn sẽ không thua!” Chúc Cửu Âm vẻ mặt ngạo nghễ.

“Đã đưa ra điều kiện, tự nhiên phải có điều kiện đối đẳng, nếu không, tiền cược làm sao thành lập?

Sự quý giá của truyền thừa Bàn Cổ, hẳn ngươi phải biết!” Lão Tử chậm rãi mở lời.

Sự việc đến nước này, cũng chỉ còn cách cá cược.

Nếu từ bỏ, chẳng phải sẽ bị người khác coi thường sao?

Tất cả mưu tính trước đây đều trở thành công cốc.

“À, là bản tôn thất lễ, bởi vì bản tôn chưa từng thua!” Chúc Cửu

Âm ha ha cười lớn.

"Vậy thì tiền cược của ngươi đâu?

Sẽ không phải là không lấy ra được đấy chứ?

Ta thấy Đại Tà Vương của ngươi không tệ, có thể dùng làm tiền cược!" Nguyên Thủy đã để mắt đến Đại Tà Vương, Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo!

Nếu có thể giành được thì lời to!

"Ngươi thật tham lam, Đại Tà Vương là Võ Đạo Thánh Khí, ngươi không có tư cách nhắm vào nó!

Không, để bày tỏ sự tôn trọng đối với truyền thừa Bàn Cổ, đích xác cần Tiên Thiên Chí Bảo làm tiền cược." Chúc Cửu Âm vẻ mặt phong thanh vân đạm.

"Đừng nói với ta là ngươi có Tiên Thiên Chí Bảo!" Nguyên Thủy thoáng qua một ý niệm bất khả thi.

Tiên Thiên Chí Bảo không phải cải trắng, Chúc Cửu Âm làm sao có thể có.

Chỉ là, ngay sau đó, Nguyên Thủy triệt để ngớ người.

Bởi vì Chúc Cửu Âm thật sự đã lấy ra một đống pháp bảo.

"Bảo vật này tên là Thí Thần Thương, là thiên sát dị bảo, ngang tầm với Tiên Thiên Chí Bảo, có thể gây thương tổn Thánh Nhân!

Bảo vật này tên là Tru Tiên Tứ Kiếm, riêng lẻ mỗi thanh là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bốn kiếm tụ họp lại là Tiên Thiên Chí Bảo, phi Tứ Thánh không thể phá!

Bảo vật này là Càn Khôn Đỉnh, bảo bối không nhiều nữa, bản tôn

có ý tặng cho Nữ Oa." Chúc Cửu Âm lấy ra ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, thần quang bảo khí xông thẳng lên trời.

Các đại thần trong nháy mắt đều ngây người.

"Ta thảo, Tiên Thiên Chí Bảo, lại có ba kiện!" Ngay cả Lão Tử thanh tĩnh vô vi, cũng không nhịn được mà văng tục.

Y là người hiểu rõ nhất uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo.

Cũng bởi vì có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Lão Tử mới tự nhận là người được Bàn Cổ ban ân trạch nhiều nhất.

Ngay cả khi đối mặt với Chúc Cửu Âm, tuy thực lực không bằng Chúc Cửu Âm, nhưng trong lòng Lão Tử chưa từng thực sự phục hắn.

Nhưng hiện tại, nhìn xem?

Chúc Cửu Âm lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo, cứ như cải trắng vậy, còn dương ngôn là để tặng cho người khác?

Ai mới là người được Bàn Cổ ban ân trạch?

Tia tự tin ban đầu của Lão Tử đã bị hủy diệt hoàn toàn.

"Ni mã, Tiên Thiên Chí Bảo biến thành cải trắng sao?" Nguyên Thủy vẻ mặt ghen tị, đố kỵ.

Thật là vả mặt!

Vừa rồi còn nói Chúc Cửu Âm khó mà lấy ra bảo vật tương xứng với truyền thừa Bàn Cổ.

Kết quả, người ta một lần lấy ra ba kiện.

Cứ như lấy Tiên Thiên Chí Bảo ra đơn giản như ăn cơm uống nước vậy.

Nguyên Thủy triệt để ghen tị.

Đồng thời, lòng tham cũng lớn hơn.

Y muốn Tiên Thiên Chí Bảo.

“Chúc Cửu Âm đạo hữu không hổ là Bàn Cổ chính tông!

Quả nhiên, phúc nguyên thâm hậu!” Thông Thiên ngoài bày tỏ sự kính phục, không biết nói gì hơn.

Tuy rằng ghen tị đố kỵ, nhưng y cũng biết, có những thứ không thuộc về mình, dù có cố gắng thế nào cũng không thể có được.

Nếu là tu sĩ tầm thường, hoàn toàn có thể cướp đoạt.

Nhưng đối thủ lại là Chúc Cửu Âm, ai cũng không có đủ lá gan đó.

“Muội phu, ngươi là bán buôn Tiên Thiên Chí Bảo sao??

Ta đi, cho ta một kiện chơi thử!” Phục Hy nhào tới ôm lấy Thí Thần Thương không ngừng quan sát.

Mối quan hệ giữa y và Chúc Cửu Âm, không có nhiều kiêng dè như vậy.

Điều này khiến Tam Thanh không khỏi ghen tị.

“Cái điểm nổi bật là cái này sao, không phải chỉ là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo thôi ư?

Có cần phải kích động như vậy không?” Chúc Cửu Âm liếc mắt coi thường.

Đúng là một lũ nhà quê, Tiên Thiên Chí Bảo có gì đáng kích động chứ.

Nếu để bọn họ biết trong tay hắn còn có Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu, lũ gia hỏa này chẳng phải sẽ nhảy dựng lên sao?

“Tiên Thiên Chí Bảo dễ như thế ư?

Ngươi có tin ta giết ngươi không!” Phục Hy ghen tị đến phát điên.

Tốt một cái Tiên Thiên Chí Bảo dễ như thế ư, đó là bảo bối mà người bình thường cả đời cũng khó mà thấy được.

Chúc Cửu Âm lại phong khinh vân đạm như vậy?

Người với người so sánh, tức chết người đi được!

"Ta mặc kệ, Thí Thần Thương thuộc về ta rồi!

Ngươi khinh thường nó, đơn giản là bạo điển thiên vật!

Trong tay ta, uy danh của Tiên Thiên Chí Bảo nhất định sẽ truyền khắp Hồng Hoang!" Phục Hy ôm chặt Thí Thần Thương, không chịu buông tay.

"Thí Thần Thương thuộc về ta!" Phục Hy ôm chặt không buông tay.

Cảnh tượng này khiến khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi giật giật.

Phục Hy dù sao cũng là một phương đại năng, sau này càng là Nhân Tộc Thánh Hoàng.

Hành động hiện tại của y, có khác gì một đứa trẻ vô lại đâu?

"Thí Thần Thương là sát phạt chí bảo, hung sát chi khí không phải người thường có thể trấn áp!

Phục Hy, pháp bảo này không hợp với ngươi!

Sau này, bản tôn nhất định sẽ tìm cho ngươi một kiện Chứng Đạo Pháp Bảo, thế nào?" Chúc Cửu Âm chậm rãi mở lời.

Hồng Quân dám lấy Thí Thần Thương ra, chẳng qua vì hung sát chi khí của Thí Thần Thương, phi đại khí vận không thể trấn áp.

Sơ sẩy một chút, Thí Thần Thương phản phệ, thậm chí khí vận cũng sẽ thất thoát.

Bảo vật này, tuy là thần binh, nhưng lại là chủ hung.

Phục Hy tuy là một phương đại năng, nhưng không trấn áp được Thí Thần Thương.

Chúc Cửu Âm cho rằng Phục Hy có lựa chọn tốt hơn, đó là Lạc Đồ Hà Thư!

Sinh mệnh linh bảo của Đế Tuấn, tìm một cơ hội cướp lấy.

Mặc dù Vu Yêu trong vòng vạn năm không được khai chiến, nhưng đối với tu sĩ mà nói, vạn năm thời gian chớp mắt đã qua.

"Muội phu, ngươi muốn cho ta một kiện Chứng Đạo Pháp Bảo ư?" Phục Hy lập tức buông Thí Thần Thương ra.

Mấy thứ kia đều không thơm bằng Chứng Đạo Pháp Bảo.

"Hừ, đến cả con đường Chứng Đạo còn chưa có!

Lại muốn Chứng Đạo Pháp Bảo rồi, đúng là đủ sức mà khoác lác!" Nguyên Thủy bất mãn, Chúc Cửu Âm khoác lác có hơi quá lớn rồi.

"Vô tri vô năng của ngươi, cũng không đại biểu người khác vô tri vô năng!

Việc ngươi không làm được, không có nghĩa là bản tôn không làm được!

Nguyên Thủy, tiền cược cũng đã có, bắt đầu đi!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Chỉ là trong lời nói, cư cao lâm hạ, khiến Nguyên Thủy càng thêm tức giận.

"Vậy thì bắt đầu!

Nếu ta thắng, ta muốn Càn Khôn Đỉnh kia!" Nguyên Thủy có thể

cảm nhận được Càn Khôn Đỉnh không tầm thường.

So với các pháp bảo khác, có lẽ nó hữu ích hơn với y.

“Được!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Nguyên Thủy nghe vậy, trực tiếp thi triển huyền diệu đạo pháp, lấy thiên địa làm lò nung, bắt đầu tinh luyện nguyên thạch.

“Bắt đầu rồi, pháp luyện khí của Nhị ca!” “Khác biệt với luyện khí của chúng sinh Hồng Hoang, trực tiếp lấy thiên địa làm lò nung, rút lấy linh khí thiên địa.

Đảm bảo tối đa độ thuần khiết và công hiệu của tài chất.” “Ta thảo, làm gì…?” Thông Thiên vừa giải thích cho Nguyên Thủy xong, giây tiếp theo đã ngây người.

Y phát hiện trong tay Chúc Cửu Âm xuất hiện một cây trường thương.

Chương 145

Cây thương này chính là thần binh mà Chúc Cửu Âm đã bỏ ra năm trăm vạn để mua.

Thần Đoạt Thương.

Đã so luyện khí mà phải tốn Võ Đạo Trị, Chúc Cửu Âm tự nhiên sẽ không để vũ khí luyện ra lãng phí.

Lúc trước đã hứa cho Chúc Dung một món vũ khí.

Giờ đây, vừa khéo dùng Thần Đoạt Thương biến dị.

Sau này, Thần Đoạt Thất Không phối hợp với Xích Hỏa Thần Công của Chúc Dung, thiên hạ vô địch.

"Ngươi, chẳng lẽ là vũ khí ngươi luyện ra sao?

Đến pháp bảo cũng không phải, cũng dám đấu với ta?" Nguyên Thủy bật cười.

Trên tay y, huyền diệu đạo pháp không ngừng biến hóa.

Mỗi một khẩu quyết khấp động, hỏa diễm trong lò nung hư không cũng không ngừng biến hóa.

Nguyên thạch cũng bắt đầu dung hóa, kéo giãn biến hình.

Chẳng mấy chốc, một pháp bảo hình dáng con dao nhỏ xuất hiện trước mặt mọi người.

"Hậu Thiên Chí Bảo!

Xem ta thắng rồi!" Khóe miệng Nguyên Thủy mang theo nụ cười.

Đây là tác phẩm đỉnh phong của y.

Hậu Thiên Chí Bảo, dựa vào cái món đồ rách nát của Chúc Cửu

Âm kia, làm sao đấu với y?

"Đừng vội, vở kịch hay mới chỉ bắt đầu thôi!

Hôm nay, để các ngươi xem Võ Đạo luyện khí!" Chúc Cửu Âm toét miệng cười, giây tiếp theo, trực tiếp đổi năm tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục, sau đó vỗ một cái vào Thần Đoạt Thương.

Đoàng!

Một đạo thần quang tán phát trên Thần Đoạt Thương.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Kiên Nhẫn!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Phong Lợi!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Phân Liệt!" "Hiệu quả không tệ!" Chúc Cửu Âm toét miệng cười, một tấm Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục đã đạt được ba lần biến dị.

"Đây là phương pháp luyện khí sao?" Thông Thiên thấy cảnh này không khỏi ngẩn ra.

Tùy tiện vỗ một lá bùa, uy lực vũ khí lại tăng lên?

Hơn nữa, còn có uy năng của Hậu Thiên Linh Bảo sao?

"Hừ, đó không phải là Hậu Thiên Linh Bảo sao!

Bần đạo đây là Hậu Thiên Chí Bảo!

Càn Khôn Đỉnh thuộc về ta rồi!" Nụ cười của Nguyên Thủy càng thêm rạng rỡ.

Rốt cuộc y cũng thắng rồi!

"Luyện khí Võ Đạo, vĩnh viễn không có điểm dừng!

Ai nói với ngươi vũ khí không thể tiếp tục tiến hóa nữa?

Các ngươi hãy xem cho kỹ!" Chúc Cửu Âm lại lấy ra quyển trục vỗ một cái lên Thần Đoạt Thương.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Nhiên Thiêu!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Thị Huyết!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Tê Liệt!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ sử dụng Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Thần Đoạt Thương đạt được hiệu quả Động Xuyên…." "Đinh, chúc mừng Đại Thần Đoạt Thương biến dị cấp 10, tiến hóa Trung Cấp Biến Dị!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Đại Tà Vương đạt được hiệu ứng đặc biệt Hỏa Long Phụ Thể!" Trong nháy mắt, Thần Đoạt Thương đã đạt Trung Cấp Biến Dị.

Chỉ thấy trên đó cuộn quanh một con hỏa long, sống động như thật.

Đầu thương lạnh lẽo càng khiến người ta cảm thấy rùng mình sợ hãi.

"Cây thương tốt!

Khí tức trông có vẻ không khác gì Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Phục Hy kinh hô.

"Nguyên Thủy, ngươi còn muốn so nữa không?" Chúc Cửu Âm

toét miệng cười.

Hắn chỉ cảm thấy cực kỳ sảng khoái, sau khi Thần Đoạt Thương biến dị, uy lực vô cùng.

Hiện tại lại có thêm rất nhiều hiệu ứng đặc biệt, thậm chí có thể đạt được trạng thái Hỏa Long Phụ Thể.

Khi công kích, có thể triệu hồi thất trảo hỏa long công địch.

Thất trảo hỏa long có sức mạnh của Đại La Kim Tiên.

Uy lực đẳng cấp này, có thể sánh với Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"!@#¥!" Cảnh tượng này khiến các tu sĩ trố mắt đứng hình.

Võ Đạo luyện khí, đơn giản đến thế sao?

Tùy tiện vỗ một cái, cấp bậc vũ khí lại không ngừng tăng lên?

Luyện khí miễn là quá đơn giản rồi.

"Không thể nào!" "Tiên Thiên Linh Bảo là do trời sinh, có định số!

Không thể nào do con người chế tạo ra được!

Pháp bảo này, chắc chắn không phải Tiên Thiên Linh Bảo!" Nguyên Thủy vẻ mặt không thể tin được, thậm chí không thể tin vào mắt mình.

"Đơn giản, nếu khí tức không thể phán định, vậy thì để hai món pháp bảo của chúng ta thử sức một phen không phải được rồi sao!" Chúc Cửu Âm đề nghị.

"Được!" Nguyên Thủy vội vàng đáp ứng.

Y không tin Chúc Cửu Âm có thể luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo.

Chắc chắn là giả!

Nhất định là Chúc Cửu Âm đã giở trò, khiến người ta cảm thấy nó

giống Tiên Thiên Linh Bảo.

Bây giờ, y sẽ vạch trần!

Luyện khí, đó là một môn kỹ thuật!

Theo Nguyên Thủy tế xuất pháp bảo, ngay sau đó, trường thương của Chúc Cửu Âm trực tiếp đâm tới.

Ngao ô!

Ngay lập tức, một con hỏa long gào thét, lấy thế phủ trời lấp đất lao về phía Nguyên Thủy.

Oanh long một tiếng, hỏa long trực tiếp nuốt chửng pháp bảo của Nguyên Thủy.

Đến khi hỏa long biến mất không tăm tích, pháp bảo của Nguyên Thủy đã đứt đoạn trực tiếp.

Nhất thời, Nguyên Thủy triệt để ngớ người.

Thua rồi?

Lại mất thêm một kiện pháp bảo?

"Nhìn xem, kết quả không cần nói cũng rõ!

Tiếp theo, còn có ai?" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ nói.

Luyện khí, làm sao có thể so được với sức mạnh gian lận của hệ thống biến dị.

"Tiếp theo, còn có ai?" Chúc Cửu Âm cuồng ngạo vô song.

Ánh mắt hắn lướt qua Lão Tử và Thông Thiên.

Ba ván hai thắng, hiện giờ đã thắng trận đầu.

Tiếp theo, chỉ cần thắng thêm một người nữa là được.

"Bần đạo và Võ Tổ so tài đạo trận pháp." Thông Thiên đứng ra.

Thực lực của Chúc Cửu Âm cao thâm, nhục thân vô địch.

Hiện tại lại tinh thông đạo luyện khí.

Y không tin Chúc Cửu Âm cũng có tạo nghệ trong trận pháp.

"Trận pháp sao?" Chúc Cửu Âm khẽ nhíu mày.

Nói thật, trong luyện đan, luyện khí, luyện trận, thứ hắn lo lắng nhất chính là trận pháp.

Võ Đạo tuy có trận pháp, nhưng hắn chưa từng học.

Thứ hai, trận pháp Võ Đạo thiên về công địch, khốn địch là chính, cần phải có người vận hành.

Nó có nhiều khác biệt với trận pháp Hồng Hoang.

Bây giờ mà mua sách liên quan đến trận pháp để học thì cũng không kịp.

Chỉ là, không hiểu trận pháp, nhưng không có nghĩa là không thắng được Thông Thiên.

"Thông Thiên, đấu trận pháp sao?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Ta mỗi người xuất một trận, xem ai có thể hoàn thiện đại trận của đối thủ, tìm ra trận nhãn!

Vậy thì một ván ai thắng?" Thông Thiên nói thẳng thừng, đối với trận pháp, y có sự tự tin tuyệt đối.

"Hoàn thiện đại trận, tìm ra trận nhãn?

Cách đấu như vậy quá tốn thời gian, tốn sức.

Thế này đi, chúng ta so phá trận!

Mỗi người tự bố trí một trận, xem ai phá trận trước, thế nào?" Chúc Cửu Âm toét miệng cười.

Hoàn thiện đại trận, tìm ra trận nhãn, hắn không làm được.

Nhưng phá trận thì đơn giản.

Một lực phá vạn pháp, chỉ cần dốc toàn lực, hắn tin không có trận pháp nào có thể chống đỡ được.

Chỉ là Thông Thiên cũng không phải kẻ ngốc.

Sở dĩ y đề xuất hoàn thiện đại trận, tìm ra trận nhãn, chứ không phải so phá trận, là vì y biết, nếu phá trận bằng bạo lực, y tuyệt đối không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Dù sao, thực lực Chúc Cửu Âm cao thâm, trong tay lại có Tiên Thiên Công Đức Chí Bảo.

So phá trận bằng bạo lực, Thông Thiên không có nắm chắc thắng Chúc Cửu Âm.

"Đã là tỷ thí, đương nhiên phải trao đổi với nhau.

Chương 146

Nếu có thể hoàn thiện đại trận, chẳng phải sẽ thú vị hơn phá trận sao?

Sau này cũng có thêm một át chủ bài, không phải sao?" Thông Thiên từ chối so phá trận.

Mấy cái đó đều thô lỗ trực tiếp, thực tế, trong lòng Thông Thiên rất rõ.

Chúc Cửu Âm không thể lấy lẽ thường mà suy đoán.

So hoàn thiện đại trận, nếu thua, y cũng có thể có được một trận pháp hoàn thiện.

Tốt hơn nhiều so với việc như Nguyên Thủy, mất cả vợ lẫn binh lính.

"Quá lãng phí thời gian rồi!

Thế này đi, bản tôn có một trận pháp, nếu ngươi phá được, thì ngươi thắng." Chúc Cửu Âm lại đề nghị.

Không so tốc độ phá trận, chỉ để Thông Thiên một mình phá trận.

Thông Thiên, chắc là sẽ mắc câu chứ?

Quả nhiên, lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, ánh mắt Thông Thiên sáng lên, "Chúc Cửu Âm đạo hữu, ngươi xác định ta phá trận tức là thắng sao?" "Đương nhiên!

Thời gian phá trận, vừa hay ta và huynh trưởng cũng so luyện đan luôn.

Như vậy, chẳng phải tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao?" Hách nhiên, Chúc Cửu Âm muốn cùng lúc đấu Lão Tử và Thông

Thiên.

Phải biết rằng, luyện đan và trận pháp là sở trường của Tam Thanh.

Chúc Cửu Âm lại đồng thời đấu hai người.

Đơn giản là cuồng vọng đến cực điểm.

"Ta đồng ý!" "Bố trận đi!" Khóe miệng Thông Thiên lộ ra một nụ cười mỉm.

Trên đời, không có trận pháp nào Thông Thiên y không phá được.

Chúc Cửu Âm nghe vậy, trực tiếp tế xuất Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ bao trùm Thông Thiên.

Trong nháy mắt, bên trong Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, địa phong thủy hỏa bạo loạn, ngũ hành nghịch chuyển, trọng phản Hỗn Độn.

Trận pháp này chính là đại sát trận Hồng Hoang, là át chủ bài của Vu Tộc, tiến có thể hội tụ Bàn Cổ, thủ có thể bảo hộ một phương thế giới.

Chúc Cửu Âm không tin Thông Thiên có thể phá được đại trận.

Hơn nữa, Thông Thiên có phá được đại trận cũng không sao.

Bởi vì, tiếp theo sẽ tiến hành trận thứ ba, cược luyện dược.

Chỉ cần thắng Lão Tử, Thông Thiên có phá trận cũng không có bất kỳ quan hệ gì.

Ngay từ đầu, cán cân thắng lợi đã nằm trong tay hắn.

Bị ánh mắt Chúc Cửu Âm nhìn tới, thần tình Lão Tử cũng nghiêm túc.

"Đạo hữu không duy trì đại trận, không đợi kết quả sao?" Lão Tử hỏi.

“Không cần đợi, trận này Thông Thiên có thể phá, chí ít cũng phải vạn năm!

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng sắp thành thục, chúng ta hai người nhanh chóng phân định thắng bại!

Đại trận nếu phá, chỉ cần ta thua, ngươi thắng!

Nếu đại trận không phá, coi như bản tôn bồi ngươi chơi một chút!” Chúc Cửu Âm ngạo mạn đến cực điểm.

Lão Tử nghe vậy không khỏi cười khổ, “Cảm tình mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát của đạo hữu!

Vậy thì bần đạo xin hiến xấu!” Lão Tử trực tiếp tế xuất một cái luyện đan lô.

Bát Quái Luyện Đan Lô là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bên trong có Tam Muội Chân Hỏa, bất cứ thứ gì đi vào trong đó, luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày, đều sẽ hóa thành tro bụi.

Dùng nó để luyện đan, có thể nâng cao tỷ lệ thành công của luyện đan.

Có thể nói, luyện đan, có một cái luyện đan lô tốt, việc sẽ được một nửa công sức.

“Vậy thì ta dùng Càn Khôn Đỉnh bồi ngươi chơi một chút vậy!” Chúc Cửu Âm toét miệng cười, làm bộ làm tịch đặt Càn Khôn Đỉnh trước mặt.

Thực tế, hắn đã mở Võ Đạo Thương Thành ra.

Luyện đan!

Đan thuật của Lão Tử đã đạt đến đỉnh cao.

Phải dùng loại đan dược nào mới có thể đánh bại Lão Tử?

Chúc Cửu Âm lướt qua Võ Đạo Thương Thành.

Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn, Đại Đan.

Tam Thi Não Thần Đan, Tí Ngọ Long Giáp Đan.

Tiểu Đan, Thiên Nguyên Tụ Hồn Đan.

Có rất nhiều loại đan dược, nhưng Chúc Cửu Âm cảm thấy đều không bảo hiểm.

Dù sao, Lão Tử là tu sĩ có thể luyện ra đan dược chế tạo Đại La Kim Tiên.

Hiện tại tuy chưa thành Thánh, nhưng với trình độ của y, cấp bậc đan dược luyện ra chắc chắn không thấp.

Đan dược chữa thương tăng công thông thường, dù có biến dị thì e rằng cũng không địch lại Lão Tử.

"Chờ đã, Nghịch Càn Khôn!

Tìm thấy rồi!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Nghịch Càn Khôn, Võ Đạo Trị tám trăm vạn.

Mua!

Đan dược này có thể chết đi sống lại, công lực bạo tăng.

Sức mạnh mang lại có thể sánh với Long Nguyên.

Nhược điểm duy nhất là tiêu hao thọ mệnh.

Hiệu quả của đan dược sẽ biến mất theo thời gian trôi đi.

Nhưng, trong thế giới Hồng Hoang, thọ mệnh là thứ không đáng tiền nhất.

Còn về nhược điểm, hoàn toàn có thể bù đắp thông qua biến dị.

Thậm chí, dưới sự bạo tăng công lực, có lẽ có thể đột phá Chuẩn

Thánh Đệ Bát Chuyển.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp mua Nghịch Càn Khôn.

Sau đó thò tay vào Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp giơ cao đan dược.

"Nghịch Càn Khôn của ta, thành rồi!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

"Nhanh vậy sao?" Lão Tử ngẩn người.

Luyện đan là một việc nghiêm cẩn, bây giờ chưa đầy một khắc, Chúc Cửu Âm đã luyện thành đan dược sao?

Sao lại nhanh đến vậy?

Không đợi nhìn phẩm chất của Nghịch Càn Khôn của Chúc Cửu Âm, Lão Tử lại cười.

"Luyện đan không phải so nhanh!

Mà là xem hiệu quả, phẩm chất của đan dược!

Xem ra, bần đạo phải cam chịu nhượng bộ cho đạo hữu rồi!" Lão Tử lão thần du du, nắm chắc phần thắng.

Y không ngừng thêm linh dược vào Bát Quái Lô.

Chỉ là Chúc Cửu Âm lại thản nhiên cười.

"Luyện đan Võ Đạo, không chỉ dừng lại ở đó!" Nói rồi, Chúc Cửu Âm lại lấy Võ Đạo Biến Dị Quyển Trục ra vỗ một cái.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn đạt được Vĩnh Cửu Tăng Công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đạt được Phục Sinh!" Trong nháy mắt, hai đạo thần quang trên Nghịch Càn Khôn thăng lên.

"Ta thảo, lại nữa sao?" Lão Tử cảm giác đầu óc ong ong.

Nguyên Thủy đã thua dưới chiêu vô hạn tiến hóa của Chúc Cửu Âm.

Bây giờ, đan dược cũng phải như vậy sao?

Chẳng lẽ y cũng sẽ thua?

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn đạt được Nạp Linh!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đạt được Thanh Tâm!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn đạt được Ngộ Tính!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị thành công!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ đạt được Khí Huyết Chi Lực…" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn biến dị cấp độ đạt cấp 10!" "Đinh, chúc mừng Túc Chủ Nghịch Càn Khôn đạt được Khí Huyết Như Long!" Xoẹt!

Một đạo thần quang tán phát trên Nghịch Càn Khôn.

Một con khí huyết trường long vây quanh Nghịch Càn Khôn bay lượn, linh khí từ bốn phương tám hướng hội nhập vào Nghịch Càn Khôn.

Thậm chí, đạo văn cũng phù hiện trên Nghịch Càn Khôn.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, dường như vì có nghịch thiên chi vật xuất thế.

"Ta đi!" "Đan dược cấp độ này sao?" Khóe miệng Lão Tử đắng chát.

Vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, nhưng kết quả thì sao?

Đơn giản là cười rụng cả răng, viên đan dược của Chúc Cửu Âm, chỉ riêng thanh thế đã vượt trên đan dược của y đang luyện chế.

Luyện đan Võ Đạo, thần kỳ đến vậy sao?

Lão Tử còn có cảm giác, Nghịch Càn Khôn đang nuốt chửng linh khí xung quanh.

Viên đan dược này nếu uống vào, e rằng ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể tạo ra.

Bùng!

Một tiếng trầm đục.

Dưới sự kích động của Lão Tử, cộng thêm linh khí xung quanh bị Nghịch Càn Khôn nuốt chửng, đan dược đã nổ lò.

Ngay lập tức, Lão Tử triệt để ngớ người.

Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Chương 147

Ta muốn làm gì?

“Xin hỏi Chúc Cửu Âm đạo hữu, đan này là vật gì?

Lại có công hiệu gì?” Lão Tử không nhịn được mở lời hỏi.

Dù sao, y cũng đã thua thảm hại.

Đan dược đã nổ lò rồi, còn so với ai nữa.

“Đan dược này tên là Nghịch Càn Khôn!

Có hiệu quả tăng công, thứ hai, phục dụng đan này, có thể chết đi sống lại, tương đương với có thêm một mạng sống.

Còn nữa, nhìn hiệu quả đan dược, Khí Huyết Như Long!

Phục dụng đan này, khí huyết chi long có thể khai thác kỳ kinh bát mạch trong cơ thể, khiến kỳ kinh bát mạch càng thêm kiên nhận, dung nạp Vu Lực càng nhiều!” Chúc Cửu Âm giải thích.

“Chết đi sống lại!

Nếu Nguyên Thần tiêu thất rồi, cũng có thể sống lại sao?” Lão Tử kinh hô.

Chết đi sống lại, trong thế giới Hồng Hoang cũng không hiếm thấy.

Nhưng, Nguyên Thần một khi tử vong, liền thật sự tử vong.

Nghịch Càn Khôn có thể khiến Nguyên Thần sống lại sao?

“Bản tôn không rõ lắm!

Không, Tổ Vu ta bản thân không có Nguyên Thần!

Đan dược này, chính hợp thích Vu Tộc chúng ta!” Chúc Cửu Âm

trực tiếp lấy Nghịch Càn Khôn ra nuốt xuống.

Giây tiếp theo, một cỗ sức mạnh cuồng bạo du đãng trong cơ thể hắn.

Chúc Cửu Âm cảm giác trong cổ họng, cuồng bạo vô cùng, sinh cơ bành trướng.

Dường như, đã nuốt chửng vô số tứ hải vậy.

"Hống!" Dưới cỗ sức mạnh cuồng bạo, Chúc Cửu Âm không nhịn được ngửa mặt lên trời trường khiếu.

Âm thanh trực thông thiên địa, uy thế khủng bố tán phát trên người Chúc Cửu Âm.

Ngay lập tức, các tu sĩ chỉ cảm thấy một cỗ áp bách bức người, thậm chí không nhịn được mà thân hình lùi lại.

"Đột phá rồi sao?

Chuẩn Thánh Bát Chuyển sao?

Đan dược có thể khiến Chuẩn Thánh đột phá sao?" Trong mắt Lão Tử tràn đầy vẻ si mê.

Đan dược đẳng cấp này thật là nghịch thiên!

"Bần đạo thua tâm phục khẩu phục!" Lão Tử bái phục.

Đạo đan dược, y đã thua.

Đan dược có thể khiến Chuẩn Thánh đột phá, y cả đời cũng không thể chế tạo ra.

Dù sao, cảnh giới Chuẩn Thánh, mỗi một chuyển tích lũy đều khó như lên trời.

Thậm chí, không có cơ duyên, trăm vạn năm cũng khó mà tiến bộ.

Chúc Cửu Âm lại thông qua một viên đan dược mà tấn cấp.

Y thua tâm phục khẩu phục.

"Tốt!" "Truyền thừa Bàn Cổ thuộc về ta rồi!" Chúc Cửu Âm nói rồi, vẫy Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ một cái.

Kỳ xí trực tiếp bị thu lại, đại trận không bị công phá.

Thông Thiên cũng hiển hóa thân hình, chỉ là, tuy chỉ đi vào một lúc, nhưng pháp lực của Thông Thiên hỗn loạn, vẻ mặt tái nhợt.

Không cần nói, mọi người cũng biết kết quả.

Thông Thiên phá trận, vô vọng rồi.

"Kết, kết thúc rồi!" Thông Thiên nhìn mọi thứ khôi phục thanh minh, tham lam hít thở.

Vừa rồi ở thế giới hỗn độn kia, tất cả linh khí đều bị ngăn cách, chỉ có trọc khí vô tận.

Thậm chí, bên trong đại trận còn có uy áp vô tận.

Đừng nói là phá trận, có thể sống sót đã là không tệ rồi.

"Kết thúc rồi, Tam Thanh thua rồi!

Tiếp theo, giao truyền thừa cho bản tôn!" Chúc Cửu Âm thu lại tất cả Tiên Thiên Chí Bảo, thậm chí, trực tiếp vươn tay về phía Tam Thanh.

Ý tứ, không cần nói cũng rõ.

"Khả ác!" Nguyên Thủy giận dữ.

Thua thảm hại đến mức này.

"Đạo hữu Võ Đạo cao siêu, sau này bần đạo sẽ thỉnh giáo thêm!

Nhị đệ, Tam đệ, giao truyền thừa ra, chúng ta đi!" Lão Tử dứt khoát.

Thua thì là thua.

Y không chút do dự trực tiếp giao ra truyền thừa của mình.

Tuy Nguyên Thủy trong lòng không cam, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải giao ra truyền thừa.

Đến đây, truyền thừa Bàn Cổ của Tam Thanh toàn bộ rơi vào tay Chúc Cửu Âm.

"Đinh, chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ, chúc mừng Túc Chủ đạt được Võ Đạo Thông Thiên Tháp!" Võ Đạo Thông Thiên Tháp, bên trong chứa chín tầng không gian, là nơi lịch luyện của võ giả.

Mỗi một tầng không gian tương ứng với các cấp bậc Võ Đạo khác nhau.

Tầng thứ nhất, cảnh giới võ giả có thể vào (Nhân Tiên).

Tầng thứ hai, cảnh giới võ sư có thể vào (Địa Tiên).

Tầng thứ ba, cảnh giới vũ tông có thể vào (Thiên Tiên).

Tầng thứ tư, cảnh giới võ vương có thể vào (Cửu Thiên Huyền Tiên).

Tầng thứ năm, cảnh giới vũ hoàng có thể vào (Kim Tiên).

Tầng thứ sáu, cảnh giới võ đế có thể vào (Thái Ất Kim Tiên).

Tầng thứ bảy, cảnh giới võ thần có thể vào (Đại La Kim Tiên).

Tầng thứ tám, cảnh giới võ thánh có thể vào (Chuẩn Thánh).

Tầng thứ chín, không gian Võ Tổ (Thánh Nhân).

"Bảo bối tốt!" Chúc Cửu Âm toét miệng cười.

Có Võ Đạo Không Gian này, sau này đệ tử Võ Đạo lịch luyện có chỗ để đi rồi.

Đến lúc đó, sợ gì thực lực đệ tử Võ Đạo không thể tinh tiến?

Chuyến đi Bất Chu Sơn, thu hoạch phong phú.

Không chỉ có được Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn, Ma Tâm Độ, truyền thừa Bàn Cổ, hiện tại, kiến trúc Võ Đạo cũng đã có.

Hơn nữa, còn có một cây Tiên Thiên Hồ Lô Đằng đang chờ thu hoạch.

Sống thật là phát tài!

Xoẹt!

Đúng lúc này, một đạo thần quang trực xung thiên tế.

Tiên Thiên Hồ Lô Đằng cuối cùng cũng thành thục rồi.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm để Phục Hy và Nữ Oa mỗi người hái một quả, sau đó hắn tiến lên hái một quả hồ lô ném cho Hồng Vân.

"Cầm lấy đi!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

"Hồ lô cho ta sao?" Hồng Vân ngẩn người.

"Tình nghĩa huynh đệ hai ngươi không tệ!

Coi như là phần thưởng khiến bản tôn vui vẻ vậy!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân nhìn nhau.

"Đa tạ Võ Tổ!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử quỳ bái.

Bọn họ biết, Chúc Cửu Âm miệng lưỡi sắc bén, nhưng lòng dạ lại như đậu phụ.

Nếu thật sự muốn tính toán với họ, Trấn Nguyên Tử đã sớm chết rồi.

Huống hồ, hiện giờ lại ban cho một cái bảo hồ lô.

Oán hận trong lòng Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử đều tiêu tan,

thậm chí còn sinh ra sự cảm kích vô tận.

“Phu quân, hồ lô đã phân rồi.

Vậy chúng ta về thôi!” Nữ Oa đề nghị.

“Đừng vội, bảo vật thật sự, chúng ta còn chưa thu đâu!” Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

Ánh mắt các tu sĩ trong nháy mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Bảy quả hồ lô đều không còn, bên trong còn có bảo vật thật sự sao?

Chẳng lẽ là Hồ Lô Đằng?

Không thể nào chứ?

Các tu sĩ cảm thấy không thể tin được, Chúc Cửu Âm điên cuồng vì bảo bối rồi sao.

Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm nhổ Hồ Lô Đằng, thần quang chợt lóe, Hồ Lô Đằng hóa thành một tiên tử.

Dưới Hồ Lô Đằng, là Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nhất thời, các tu sĩ triệt để ngớ người.

Chương 148

Quả nhiên, thật sự có bảo bối!

Quả nhiên, hậu nhân Bàn Cổ được trời ưu ái.

Không hổ là Thiên Tuyển Chi Tử!

Cơ duyên này, khiến người ta ghen tị đố kỵ đến phát điên!

Bất Chu Sơn, động phủ Nữ Oa.

"Phu quân, Tiên Thiên Chí Bảo thật sự tặng cho ta sao?" Nữ Oa nhìn Càn Khôn Đỉnh, không khỏi lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo.

Trong Tử Tiêu Cung ba nghìn tu sĩ, chỉ có Lão Tử và Thái Nhất sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Có thể nói, bảo vật này có thể gặp mà không thể cầu.

Nữ Oa không ngờ Chúc Cửu Âm thật sự tặng Tiên Thiên Chí Bảo cho mình.

"Thế mới biết tầm quan trọng của đàn ông chứ!

Muội phu, khi nào thì có thể tặng ta Chứng Đạo Pháp Bảo đây?" Phục Hy chua lè nói, trên mặt đầy vẻ oán hận.

Muội muội y lại được Tiên Thiên Chí Bảo, Chúc Cửu Âm thật sự coi pháp bảo như cải trắng vậy.

"Đừng vội, pháp bảo sẽ có thôi!

Việc cấp bách trước mắt, Nữ Oa hãy luyện hóa Càn Khôn Đỉnh trước, giúp ta nâng cấp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ lên thành Tiên Thiên Linh Bảo!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Hắn cần nâng cấp Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ lên thành Tiên Thiên Pháp Bảo.

Hồng Quân sắp giảng đạo lần thứ ba rồi.

Đến lúc đó, chính là thời đại Thánh Nhân.

Nếu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ được nâng cấp thành Tiên Thiên Pháp Bảo, đối với hắn mà nói, sau này sẽ có thêm một át chủ bài.

"Có thể vì phu quân ca ca mà làm việc, Nữ Oa nhất định sẽ dốc toàn lực!" Nữ Oa vẻ mặt hân hoan.

Từ trước đến nay đều là Chúc Cửu Âm giúp đỡ mình, bây giờ có thể giúp Chúc Cửu Âm, là chuyện hạnh phúc nhất.

Theo Nữ Oa nhận Càn Khôn Đỉnh, luyện hóa nó, sau đó liền bắt đầu dùng Càn Khôn Đỉnh để tôi luyện Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Mọi việc đều diễn ra trôi chảy.

Chớp mắt đã trăm năm.

Chỉ thấy thần quang chợt lóe, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ từ trong Càn Khôn Đỉnh bay ra.

"Phu quân ca ca, không phụ lòng mong đợi!" Nữ Oa vẻ mặt tinh nghịch đưa Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ mới cho hắn.

Chúc Cửu Âm nhận lấy xem xét, uy lực tăng lên gấp đôi.

Nếu như Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ ban đầu có thể ngưng tụ Bàn Cổ Cửu Chuyển, thì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ mới hoàn toàn có thể tái hiện Bàn Cổ cấp Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thậm chí, mỗi khi có một Tổ Vu gia nhập, uy lực đều có thể tăng thêm một phần.

Có thêm một át chủ bài như vậy, gặp Thánh Nhân cũng không còn phải e ngại.

"Nữ Oa, bên trong có hai kiện bảo vật!

Vật này liên quan đến Thánh Đạo của ngươi.

Hãy bảo quản cẩn thận, tuyệt đối đừng làm mất." Chúc Cửu Âm lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Hồ Lô Đằng ra dặn dò đi dặn dò lại.

"Liên quan đến Thánh Đạo của ta sao?

Phu quân, ta thật sự có thể thành Thánh ư?" Nữ Oa cuối cùng cũng có chút không tự tin.

Xét về thực lực, nàng ở Tử Tiêu Cung chỉ ở mức trung đẳng.

Xét về cơ duyên, về căn nguyên, so với Tam Thanh, Đế Tuấn và những người khác, nàng cũng không bằng.

Chúng sinh đều đang cầu Thánh vị, nàng thật sự có thể sao?

"Ngươi là nữ nhân của bản tôn!

Ngươi phải tin tưởng, ngươi có thể chứng đạo!

Nếu không được, bản tôn cũng sẽ dùng mọi cách, để ngươi chứng đạo!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt nghiêm túc.

Nữ Oa, nhất định phải thành Thánh.

Như vậy, khí vận Võ Đạo sẽ càng thêm sâu dày.

Hiện tại hắn đã là Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Nhưng con đường thành Thánh, khó như lên trời.

Nữ Oa, Hậu Thổ, và những Thánh Nhân khác, Thánh Đạo của bọn họ, hắn đều rõ.

Thời đại chúng Thánh sắp đến.

Đương nhiên hắn sẽ ưu tiên trợ Nữ Oa chứng đạo, sau đó lại trợ Hậu Thổ thành Thánh.

Thậm chí, còn muốn giúp mười hai Tổ Vu, toàn bộ thành Thánh.

Như vậy, Hồng Hoang ai dám khi dễ?

"Muội phu, ngươi thật sự biết phương pháp thành Thánh sao?

Hiện giờ thế giới Hồng Hoang, Đạo Tổ là vị Thánh Nhân duy nhất.

Tử Tiêu Cung giảng đạo hai lần, tuy đã truyền thụ phương pháp Chuẩn Thánh, nhưng Thánh Đạo…." Phục Hy muốn nói lại thôi.

Thực tế, ý của y Chúc Cửu Âm đều rõ.

Chẳng qua là lo lắng hắn nói khoác lác, đến lúc đó thì công cốc một trận.

"Đừng quên bản mệnh thần thông của ta.

Bản tôn có thể nhìn thấy tương lai.

Lần giảng đạo thứ ba, Hồng Quân sẽ truyền thụ phương pháp thành Thánh.

Thậm chí, sẽ truyền thụ Thánh vị.

Thế giới Hồng Hoang, Huyền Môn Thánh Nhân có tám tôn.

Võ Đạo chúng ta, sẽ phá vỡ tất cả!" Chúc Cửu Âm nói rồi, đấu chí không khỏi tán phát ra.

Thời đại chúng Thánh lâm, triều cường Vu Yêu Lượng Kiếp cũng sắp đến.

Thực tế, hiện tại Yêu Tộc, trực tiếp bị Vu Tộc nghiền nát.

Hắn không lo lắng.

Đối thủ thật sự không phải Yêu Tộc, mà là Thánh Nhân.

Không chỉ là đối kháng của Vu Yêu, mà càng là đối kháng của Võ Đạo và Huyền Môn. …..Tử Tiêu Cung, lần giảng đạo thứ ba chính thức bắt đầu.

Lần này, Chúc Cửu Âm cùng Nữ Oa cùng nhau đến.

Giảng đạo lần thứ ba, Hồng Quân sẽ phân bảo, Chúc Cửu Âm muốn tranh đoạt một ít pháp bảo.

Tu sĩ thực lực càng yếu, Võ Đạo của hắn càng cường đại.

Nhưng điều khiến Chúc Cửu Âm kinh ngạc là, Hậu Thổ cũng đến rồi.

"Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp đạo, đạo pháp tự nhiên, vạn vật giai khả vi đạo.

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật phụ âm bão dương, xung khí dĩ vi hòa.

Có Thánh Nhân, Thánh Nhân giả, đại thiên hành đạo, đại thiên lý sự giả dã.

Thánh Nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu…" Hồng Quân khẩu thổ kim liên.

Địa dũng kim liên, linh khí hội tụ Tử Tiêu Cung, một mảnh tường thụy.

Lần giảng đạo thứ nhất, Hồng Quân giảng về Đại La Kim Tiên chi pháp.

Lần giảng đạo thứ hai, Hồng Quân giảng về phương pháp tu luyện Chuẩn Thánh.

Lần này, Hồng Quân giảng về phương pháp thành Thánh.

Ba nghìn tu sĩ Tử Tiêu Cung, tư chất và thực lực khác biệt.

Như Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, nghe xong đều mày râu dựng lên, lúc thì chìm vào trầm tư.

Những người khác thì nhíu mày chặt.

Thậm chí có người cường hành tham ngộ, một ngụm tiên huyết thổ ra, pháp lực bạo động, tẩu hỏa nhập ma.

Hồng Quân nhìn cảnh này, không hề lay động, vẫn tiếp tục giảng đại đạo.

Dù sao, Thánh Nhân Đạo mà y tu, chính là vô tình đạo.

Y tin tưởng vật cạnh thiên trạch, tất cả tự có Thiên Đạo an bài.

Tám tôn Thánh vị của Huyền Môn, chỉ cần những người này có thể minh ngộ là được.

Chúc Cửu Âm tuy không có Nguyên Thần, nhưng ẩn ước cũng có điều lĩnh ngộ.

Bởi vì Hồng Quân giảng Tam Thiên Đại Đạo.

Thực tế, tu Võ Đạo dường như hắn cũng đã hiểu.

Thế gian vạn pháp, vạn pháp quy nhất.

Thế gian đạo đâu chỉ Tam Thiên.

Nhưng cuối cùng đều sẽ hội tụ về một, tức là Đại Đạo.

"Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân vẫn hóa Hồng Hoang!

Bần đạo lấy phương thế giới này thành Thánh, cùng phương thế giới này có đại nhân quả!

Nên giảng giáo hóa chúng sinh, lần giảng đạo này kết thúc, nhân quả của bần đạo đã hết!

Sắp tới sẽ Hợp Đạo, đại thế Hồng Hoang bất cải, Hồng Quân không xuất!" Hồng Quân giảng đạo ba nghìn năm, cuối cùng cũng kết

thúc.

Chương 149

Trong nháy mắt, các đại tu sĩ Tử Tiêu Cung đều quỳ rạp xuống đất.

"Lão sư từ bi, mong tiếp tục giáo hóa chúng con!" Nhìn cảnh này, Chúc Cửu Âm không khỏi nhớ đến khi hắn giảng đạo năm xưa.

Lúc đó, khi hắn muốn dừng giảng đạo, chúng sinh cũng khổ sở cầu xin.

Chỉ đáng tiếc, nhân quả đã hết, đâu có nhiều thời gian giảng đạo nữa chứ?

Quả nhiên, chỉ thấy Hồng Quân nói: "Lần giảng đạo này kết thúc, Tử Tiêu Cung không còn giảng đạo nữa!

Chư vị có vấn đề gì không?" "Xin hỏi Đạo Tổ, thế nào là Thánh Nhân!" Lão Tử đứng dậy hỏi.

"Thánh Nhân giả, nãi đại nghị lực đại trí tuệ, tinh khí thần viên mãn.

Chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, bất tử bất diệt, tức vi Thánh Nhân!" Hồng Quân trả lời.

"Đa tạ Lão sư!" Lão Tử nghe vậy bái tạ.

"Xin hỏi Đạo Tổ, thế nào là Thánh Nhân!" Nguyên Thủy đứng dậy hỏi.

"Thánh Nhân giả, diễn giải thiên cơ, đại thiên hành đạo.

Định tam cương ngũ thường, điều âm dương ngũ hành.

Vô nhân vô quả, vô tai vô nạn!" Hồng Quân giải thích.

Nguyên Thủy nghe vậy hài lòng gật đầu.

“Xin hỏi Đạo Tổ, thế nào là Thánh Nhân!” Thông Thiên hỏi.

“Thánh Nhân giả, cướp đoạt thiên cơ, mưu một đường sinh cơ!

Dưới Thánh Nhân, đều là lâu nghĩ!” “Phụt!” Chúc Cửu Âm không nhịn được cười phá lên.

Cảnh tượng này, ở Tử Tiêu Cung càng trở nên đột ngột.

Trong nháy mắt, ánh mắt của tất cả mọi người đều bị Chúc Cửu Âm thu hút.

“Đạo hữu cớ gì lại cười?” Hồng Quân lộ ra vẻ bất hỉ.

“Vừa rồi có một chuyện, không khỏi bật cười.

Tiếp tục, tiếp tục!” Chúc Cửu Âm tùy tiện trả lời.

Thực tế, vừa rồi hắn đã nghe thấy sự dị thường trong câu trả lời của Hồng Quân.

Tam Thanh hỏi cùng một vấn đề, nhưng Hồng Quân lại trả lời ba đáp án.

Ba đáp án sẽ dẫn dắt Tam Thanh đi theo ba hướng khác nhau.

Đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Một người diễn giải thiên cơ, một người cướp đoạt thiên cơ.

Định sẵn sau này thủy hỏa bất dung.

Tam Thanh, sớm muộn gì cũng sẽ phân gia.

Hồng Quân trả lời như vậy, chẳng phải là kế ly gián Tam Thanh sao?

“Ồ, tu sĩ chúng ta, không buồn không vui, không ai không giận.

Không biết chuyện gì khiến đạo hữu phát cười, chi bằng nói ra nghe thử?” Hồng Quân nói.

“Chuyện rất nhỏ thôi, cách đây một thời gian ta gặp một con linh thú.

Móng vuốt của nó là thứ sắc bén nhất thế gian, vô kiên bất tồi.

Lông của nó là thứ kiên nhận nhất thế gian, vô vật bất phòng!

Ta lúc đó cũng không để ý, dù sao tiểu đông tây kiến thức nông cạn, nói khoác lác cũng bình thường.

Nhưng vừa rồi, ta đột nhiên nghĩ, nếu dùng móng vuốt của linh thú kia để cào lông của nó!

Vậy thì, móng vuốt phá được lông của nó, hay lông vẫn không hề hấn gì?” Chúc Cửu Âm tùy tiện kể một câu chuyện.

“Chắc chắn móng vuốt sắc bén, dù sao móng vuốt vô kiên bất tồi!” “Ta thấy lông của nó lợi hại, dù sao vô vật bất phòng!” Các tu sĩ mỗi người một câu nghị luận.

Chỉ có số ít người, ánh mắt lấp lánh.

Đặc biệt là Côn Bằng, lộ ra vẻ hoảng nhiên đại ngộ.

Rõ ràng là tự mâu thuẫn.

Chúc Cửu Âm đâu phải đang kể chuyện, rõ ràng là đang chỉ trích Đạo Tổ a.

Đạo Thánh Nhân của Đạo Tổ, chẳng phải tự mâu thuẫn sao?

Hay là, định vị Thánh Nhân của mỗi người đều khác nhau?

Khúc mắc nhỏ nhanh chóng kết thúc.

Sau Tam Thanh, Tiếp Dẫn không nhịn được mở lời.

“Xin hỏi Đạo Tổ, Đại Đạo Tam Thiên, Bàng Môn Tứ Vạn Bát, làm sao thành Thánh?” Trong lời nói, Tiếp Dẫn vẻ mặt khẩn trương nhìn Hồng Quân.

Dù sao, y đã thoát ly đạo do Đạo Tổ truyền thụ, dưới ảnh hưởng của Võ Đạo của Chúc Cửu Âm, đã sáng tạo ra bàng môn của riêng mình.

Vậy thì, bàng môn có thể thành Thánh sao?

"Đại Đạo Tam Thiên, Bàng Môn Tứ Vạn Bát!

Thiên hạ vạn đạo, chấp nhất khả chứng đạo!" Hồng Quân trả lời.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Tiếp Dẫn nhẹ nhõm.

"Xin hỏi Đạo Tổ, Thánh Nhân có định số không?" Chuẩn Đề đứng dậy hỏi.

Trong nháy mắt, tất cả tu sĩ Tử Tiêu Cung đều trừng lớn mắt.

Ngay cả Chúc Cửu Âm cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Hiện giờ Tử Tiêu Cung, vị trí đã có thay đổi.

Cốt truyện sẽ giống như trong thần thoại sao?

Hay là, chỉ cần một cánh bướm nhỏ vẫy cánh, mọi thứ đều sẽ thay đổi?

"Đại Đạo Ngũ Thập, Thiên Diễn Tứ Cửu!

Thế giới Hồng Hoang, Thánh vị tối cao của Thiên Đạo là năm mươi.

Bần đạo trong tay có tám, hiện giờ bần đạo đã thành Thánh, nên ta còn bảy tôn Thánh vị!" Hồng Quân giải thích.

Thực tế, Hồng Quân rất rõ.

Ngoại trừ người của Huyền Môn có thể thành Thánh, linh hồn Hồng Hoang hầu như không thể thành Thánh.

Nếu thế giới Hồng Hoang thật sự đản sinh năm mươi vị Thánh Nhân, thì thế giới sẽ đại viên mãn, toàn bộ thế giới hoặc sẽ sụp đổ,

hoặc sẽ thăng hoa.

Nhưng, với trạng thái Hồng Hoang hiện tại, cửu tôn Thánh Nhân đã là cực hạn rồi.

"Xin hỏi Đạo Tổ, ai có thể thành Thánh?" Côn Bằng không nhịn được hỏi.

"Đại công đức, đại khí vận, đại nghị lực giả khả thành Thánh!

Huyền Môn ta sẽ có năm vị Đại Thánh Nhân!

Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, có đại khí vận, đại công đức, có thể thành Thánh!

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, các ngươi có nguyện ý làm đệ tử thân truyền của bần đạo, nhập Huyền Môn của ta không?" Ánh mắt Hồng Quân nhìn về phía Tam Thanh.

Trong lòng y vui vẻ, cuối cùng cũng tiến thêm một bước rồi.

"Tam Thanh, bái kiến Lão sư!" Tam Thanh mừng rỡ, vội vàng quỳ bái.

Bái Thánh Nhân làm sư, là cơ duyên lớn lao.

"Ba!" "Đây chính là Hồng Mông Tử Khí, là cơ duyên thành Thánh!

Bần đạo ban cho các ngươi!" Hồng Quân phất tay một cái, ba đạo Hồng Mông Tử Khí trực tiếp bay vào trong thân thể Tam Thanh, khiến các tu sĩ không khỏi ghen tị.

Đây chính là cơ duyên thành Thánh!

Thánh Nhân đã định sẵn.

"Mong Lão sư thu con làm đồ đệ!" Ngay lúc này, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề trực tiếp quỳ bái.

Lập tức, sắc mặt các tu sĩ đều cứng đờ.

Vô sỉ!

Một ý niệm phù hiện trong đầu bọn họ.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề quả thật quá vô sỉ!

Chủ động cầu bái sư?

Người, có thể vô sỉ đến mức này sao?

"Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, hai người có đại công đức, đại nghị lực, đại trí tuệ!

Có thể thành Thánh!

Các ngươi có nguyện ý làm đệ tử ký danh của ta không?" Hồng Quân chậm rãi nói.

"Đệ tử nguyện ý!" Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đại hỉ, tuy không phải đệ tử thân truyền, nhưng đệ tử ký danh cũng không tệ.

Cùng với sự quỳ bái, Hồng Quân lại ném ra hai đạo Hồng Mông Tử Khí tiến vào thân thể Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Ngay lập tức, các tu sĩ Tử Hà Cung triệt để ngớ người.

Cũng có thể sao?

Sớm biết vậy, bọn họ cũng đã học Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

"Đạo Tổ từ bi, mong thu con làm đồ đệ!" Côn Bằng gian xảo, lập tức phản ứng.

"Khá, ti tiện, vô sỉ!" "Đạo Tổ, mong thu chúng con làm đệ tử!" Trong Tử Tiêu Cung, các tu sĩ thi nhau quỳ bái, cầu xin, dường như quên mất vừa rồi bọn họ còn đang chế giễu Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Kết quả cũng giống hệt Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Chỉ là, lần này Hồng Quân lại lộ ra vẻ trì nghi.

Chương 150

Ánh mắt y lướt qua các tu sĩ, cuối cùng dừng lại trên người Nữ Oa, nói: "Nữ Oa, ngươi có đại công đức, có thể thành Thánh!

Có nguyện làm đệ tử của ta không?" "Đạo Tổ, không thể được!

Nữ Oa là người của Võ Đạo chúng ta, Võ Đạo chúng ta, điều hận nhất chính là phản bội tín nghĩa, khi sư diệt tổ.

Nếu để Nữ Oa làm đệ tử của ngươi, chẳng phải là khiến nàng trở thành kẻ bất trung bất nghĩa sao?" Chúc Cửu Âm không chịu.

Để tráng đại Võ Đạo, để thay đổi vận mệnh Vu Tộc, hắn đã mưu tính từ vô số năm trước.

Để thu phục Nữ Oa, hắn đã phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết?

Hồng Quân muốn hái đào, còn không có cửa đâu.

"Đa tạ Đạo Tổ, chỉ là, Nữ Oa là người của Võ Đạo!

Đương nhiên không thể phản bội!" Nữ Oa ở Bất Chu Sơn, Chúc Cửu Âm đã từng nói.

Bây giờ sự việc thật sự xảy ra.

Nhất thời, Nữ Oa càng thêm mê luyến Chúc Cửu Âm.

Tất cả, đều nằm trong tầm kiểm soát của Chúc Cửu Âm.

Nàng tin tưởng, không có Hồng Quân, Chúc Cửu Âm cũng có thể khiến nàng thành đạo.

"Đáng tiếc…" Hồng Quân thở dài một tiếng, cũng không miễn cưỡng.

"Bần đạo trong tay có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, có nghĩa là

bần đạo trong tay có bảy tôn Thánh vị, Tam Thanh và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề chiếm giữ năm tôn Thánh vị!

Còn lại hai đạo, ai có được là do cơ duyên!" Hồng Quân nói rồi, tùy tay vung lên.

Chỉ thấy Hồng Mông Tử Khí, một đạo bay vào thân thể Côn Bằng, một đạo xoay nửa vòng trên không ba nghìn tu sĩ, trực tiếp bay vào thân thể Hồng Vân.

Lập tức, các tu sĩ nhìn Côn Bằng và Hồng Vân, trong ánh mắt tràn đầy sự ghen tị đố kỵ, còn có bất thiện!

Trên mặt Côn Bằng càng lộ ra nụ cười khổ.

Y cuối cùng cũng hiểu lời Chúc Cửu Âm nói ngày hôm đó.

Ngồi sai vị trí.

Đến lúc đó, tự nhiên sẽ biết cơ duyên nên thuộc về ai.

Bây giờ nhìn lại, e rằng vị trí đó nên thuộc về Nữ Oa.

Hồng Mông Tử Khí cũng nên thuộc về Nữ Oa.

Côn Bằng lão hồ ly, cảm thấy có điều không ổn.

Hồng Quân thu nhận Tiếp Dẫn Chuẩn Đề và Tam Thanh, đều thu làm đệ tử, dương danh là có thể thành Thánh.

Duy nhất còn lại hai đạo, không thu làm đệ tử, chỉ dương danh là cơ duyên Thánh Đạo.

Nhưng lại không khẳng định có thể thành Thánh.

Đây là một hố lớn.

E rằng, nếu không thành Thánh, nhất định sẽ trở thành kẻ địch của Hồng Hoang.

Đúng rồi, Chúc Cửu Âm!

Côn Bằng hiểu ra, có thể tìm Chúc Cửu Âm.

Cơ duyên của Nữ Oa!

"Ngày xưa Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, Khai Thiên Thần Phủ hóa vạn bảo!

Bần đạo trong tay có một pháp bảo, là do Khai Thiên Thần Phủ sau khi vỡ nát mà hóa thành, tên là Thái Cực Đồ, bảo vật này có thể phân âm dương, định địa phong thủy hỏa, có thể khốn Thánh Nhân, là Tiên Thiên Chí Bảo!

Lão Tử, là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, là thủ lĩnh của Tam Thanh, hôm nay ta ban Thái Cực Đồ, trấn áp khí vận!" Lão Tử nghe vậy đại hỉ nói: "Đa tạ Lão sư!" Trong nháy mắt, các tu sĩ không khỏi lộ ra vẻ ghen tị.

Đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa, bản thân Lão Tử đã có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Như vậy, chẳng phải là hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo sao?

Một công một thủ, sau này ai có thể chống đỡ?

"Nguyên Thủy!" "Đệ tử đây!" Nguyên Thủy cảm nhận ánh mắt Hồng Quân, không khỏi đại hỉ.

"Đây chính là Bàn Cổ Phiên, cũng là do Khai Thiên Thần Phủ hóa thành.

Bảo vật này có thể khai tịch Hỗn Mông Hỗn Độn, là lợi khí công phạt đệ nhất.

Bảo vật này có thể trấn áp khí vận, ngay cả Thánh Nhân cũng phải kiêng dè vạn phần, là Tiên Thiên Chí Bảo!

Hôm nay ta ban cho ngươi!" Hồng Quân lấy Bàn Cổ Phiên ra ban cho Nguyên Thủy.

“Đa tạ Lão sư!” Nguyên Thủy mừng rỡ như điên, quả nhiên, bái sư là lựa chọn tốt nhất.

Hiện giờ, y cũng là người sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa, Đạo Tổ dương ngôn sau này có thể thành Thánh Đạo.

Là Thánh Nhân do trời định, đến lúc đó, Chúc Cửu Âm là cái thá gì?

“Thông Thiên!” Ánh mắt Hồng Quân nhìn về phía Thông Thiên.

“Đệ tử đây!” Thông Thiên tiến lên một bước.

“Đây chính là Tứ Hung Kiếm!

Là do bần đạo chém giết Hỗn Độn Tứ Hung mà có được.

Kiếm này, sát thiên sát địa sát Thánh Nhân.

Tổ thành Tứ Hung Trận, có thể triệu hoán Hỗn Độn Tứ Hung, phi Tứ Thánh không thể phá!

Không, kiếm này sát khí nặng, không thể trấn áp khí vận!

Bất vạn bất đắc dĩ, không thể động dụng kiếm này!” Hồng Quân vẻ mặt nghiêm túc.

Tu sĩ Tử Tiêu Cung nghe vậy, không khỏi vẻ mặt kinh hãi.

Tứ Hung Kiếm, có thể đồ Thánh Nhân, phi Tứ Thánh không thể phá.

Phải biết rằng, hiện tại Hồng Hoang mới có một Thánh Nhân.

Tam Thanh lại là một thể, chẳng phải có nghĩa là sau này Thông Thiên vô địch sao?

Ngay cả Nguyên Thủy, trong ánh mắt cũng lộ ra vẻ ghen tị kiêng dè.

Chỉ là, y lại không biết, kiếm này không thể trấn áp khí vận.

Tuy có sát phạt chi lực, nhưng không thể trấn áp khí vận, giáo phái của Thánh Nhân nếu không thể trấn áp khí vận, định sẵn sẽ gặp kiếp nạn.

"Đa tạ Lão sư!" Thông Thiên không biết lợi hại, cung kính quỳ bái.

Sau khi ban bốn bảo cho Tam Thanh, Hồng Quân trầm mặc một hồi.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề thấy vậy, vội vàng cao hô: "Bái kiến Lão sư, mong Lão sư từ bi, thương xót Tây Phương bần tích của chúng con.

Đệ tử chúng con trên tay không có pháp bảo, mong Lão sư ban cho chúng con pháp bảo hộ thân!" Trong lời nói, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề chằm chằm nhìn Hồng Quân.

"Vô sỉ!" Ngay lập tức, trong đầu mọi người lại hiện lên một ý niệm.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vô sỉ đến cực điểm!

Chỉ là, Hồng Quân lại ăn cái bộ này.

"Đây chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trong đồ này có thiên địa, dưỡng dục thiên địa nhân, có thể hóa sinh vạn vật, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Trong đồ này tự có đại thiên hoàn vũ, sơn xuyên hà nhạc, quang quái lục ly, nhật nguyệt tinh thần, hoa thảo thụ mộc, phi cầm tẩu thú, sơn xuyên địa mạch, giang hà hồ hải… Linh bảo trong đó vô biên vô cùng vô tận chi linh khí dưỡng dục ức vạn sinh linh, lại tận ở sinh diệt chi gian, ứng hữu tận hữu, phảng phất trong đồ có thế giới đại thiên chân thực.

Chỉ cần một khi nhập vào trong đó, bất kể Đại La Kim Tiên nào, cũng chỉ có thể mặc cho chủ nhân đồ vật này nhào nặn, không có chỗ để phản kháng.

Thậm chí nếu Thánh Nhân tiến vào trong đồ, tay không có chí bảo, sẽ bị khốn mấy trăm năm.

Tay cầm chí bảo, mười năm cũng có thể thoát khốn." Hồng Quân ban Sơn Hà Xã Tắc Đồ cho Tiếp Dẫn.

Sau đó lại nhìn về phía Chuẩn Đề, "Đây chính là Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có thể phong tỏa lục cảm của người khác, mặc người ta tùy ý xẻ thịt!" "Đa tạ Lão sư!" Tiếp Dẫn Chuẩn Đề bái tạ.

"Mong Lão sư thương xót con, ban cho con pháp bảo hộ thân!" Thấy trẻ con biết khóc thì có sữa uống, Côn Bằng không nhịn được nữa.

Lập tức, các tu sĩ trong Tử Tiêu Cung thi nhau thỉnh cầu, loạn thành một đoàn.

Duy nhất Chúc Cửu Âm khóe miệng mang theo một tia cười lạnh.

Trong thần thoại, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đáng lẽ là vật của Nữ Oa.

Còn có các bảo vật như Hồng Tú Cầu.

Bây giờ thì hay rồi, Hồng Quân đều ban phát hết rồi.

Nữ Oa không bái sư, cũng không có gì.

Quả nhiên, cái gọi là chí công của Thánh Nhân, căn bản là lừa gạt người ta.

Ba nghìn tu sĩ Tử Tiêu Cung, nhìn khắp Hồng Hoang đều là một nhóm sinh linh đỉnh cấp nhất.

Hiện tại, có gì khác biệt với những con lâu nghĩ mà bọn họ từng khinh thường?

Rốt cuộc, không thành Thánh, đều là lâu nghĩ.

Không, ngay cả khi thành Thánh, cũng chỉ là lâu nghĩ.

Chẳng qua là từ một vòng tròn nhỏ nhảy sang một vòng tròn lớn hơn mà thôi.

Bên ngoài vòng tròn lớn hơn đó, chẳng phải còn có vòng tròn khác sao?

Không ở giai đoạn đó, căn bản không thể nào biết được.

Nhưng Chúc Cửu Âm tin tưởng, bên ngoài Hồng Hoang, nhất định còn có thế giới khác.

Không biết, chỉ vì vô tri.

Chưa đạt đến độ cao đó.

Trong Tử Tiêu Cung, loạn thành một đoàn.

Chỉ là, Hồng Quân thủy chung không hề lay động.

Chương 151

"Bản tôn những năm này thu thập được các pháp bảo, đều đặt ở Phân Bảo Nhai phía sau núi!

Hiện giờ sắp Hợp Đạo, những pháp bảo này đối với ta cũng vô dụng!

Hãy đi tìm đi, có thể lấy được bao nhiêu, hoàn toàn do duyên pháp của mỗi người!" Hồng Quân chậm rãi nói.

Chỉ là, lời vừa dứt, xoẹt một tiếng, Tam Thanh đã biến mất tăm tích.

"Ta thảo!" Tiếp Dẫn Chuẩn Đề theo sát phía sau.

Sau đó là những người khác, toàn bộ như những kẻ điên mà xông về phía sau núi.

Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm chậm rãi đứng dậy.

"Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, chúng ta cũng đi sau núi hóng chuyện nào!

Nhớ kỹ, có thể lấy đi thì đừng bao giờ để lại!" Chúc Cửu Âm dẫn ba người về phía sau núi.

Tử Tiêu Cung, vì một khắc này.

Suy yếu tu sĩ Hồng Hoang, tráng đại Võ Đạo.

Khi đến sau núi, Chúc Cửu Âm nhìn thấy nơi đây bảo khí xông thẳng lên trời.

Trên Phân Bảo Nhai khổng lồ, đặt mấy nghìn pháp bảo.

Những pháp bảo này, tệ nhất cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí còn có không ít Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Không, mỗi một kiện pháp bảo đều có cấm chế thủ hộ.

Muốn có bảo bối, nhất định phải phá vỡ cấm chế.

Kẻ thực lực cao hơn, tự nhiên có thể có được nhiều pháp bảo hơn.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp hóa thành Tổ Vu Chân Thân.

Một cỗ khí chất cổ phác tang lương, bá tuyệt tán phát.

Tùy tay vỗ một chưởng về phía Tụ Bảo Bồn.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, đất rung núi chuyển.

Trong nháy mắt, cấm chế của đại lượng pháp bảo trực tiếp bị phá vỡ.

"Ta thảo, đúng là thằng điên!

Vu Tộc không có Nguyên Thần, muốn pháp bảo làm gì chứ!

Cũng tranh giành sao?" Các tu sĩ ngớ người.

Chúc Cửu Âm một tay đoạt lấy hơn mười kiện pháp bảo, trong khi những người khác thậm chí còn chưa phá được cấm chế.

Chơi gì vậy?

Chỉ là, Chúc Cửu Âm đâu có quản nhiều đến thế.

Đoạt lấy pháp bảo xong, lại một bàn tay khổng lồ từ trời giáng xuống.

Thậm chí, những tu sĩ đang tranh đoạt pháp bảo đều bị bao phủ.

Bùng!

Không ít tu sĩ ngay tại chỗ bị trọng thương, bị đẩy ra khỏi đội ngũ đoạt bảo.

Cảnh tượng này, khiến các tu sĩ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Chỉ là, họ không thể làm gì được.

Một trận tranh giành bảo vật, cuối cùng Tam Thanh đoạt được hơn ba trăm kiện.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đoạt được hơn hai trăm kiện.

Có thể nói, môn hạ Đạo Tổ, trực tiếp thay súng đổi pháo.

Chúc Cửu Âm, một mình đoạt được nghìn kiện, cộng thêm thu hoạch của Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, cả nhóm đoạt được hơn một nghìn bốn trăm kiện pháp bảo, chiếm gần một nửa số pháp bảo trong Tụ Bảo Bồn, khiến các tu sĩ khác nghiến răng ken két.

Trong ánh mắt mọi người, Chúc Cửu Âm lại nhìn về phía Phân Bảo Nhai đang lởm chởm.

"Làm gì?

Tên gia hỏa này sẽ không đánh chủ ý vào Phân Bảo Nhai đấy chứ?

Tên gia hỏa này tranh giành pháp bảo đến phát điên rồi sao?

Chẳng lẽ cho rằng núi đá cũng là pháp bảo sao?

Ai bảo Vu Tộc không có Nguyên Thần, căn bản không phân biệt được pháp bảo sao?

Quả nhiên, không có Nguyên Thần, dù mạnh đến mấy cũng là dị loại.

Ta thấy hắn cũng không thể kiêu ngạo được bao lâu nữa, lần này Đạo Tổ phân Thánh vị, Vu Tộc không được phân." Các tu sĩ nghị luận xôn xao, vẻ mặt xem kịch.

Cảnh tượng này khiến Hậu Thổ bỗng nhiên đại nộ, "Đều câm miệng cho lão nương!" Trong lời nói, hung uy vô tận tán phát, lập tức

khiến các tu sĩ run rẩy sợ hãi.

"Muội tử, cần gì phải chấp nhặt với một đám nhà quê không có mắt nhìn chứ!

Pháp bảo mà bản tôn chơi còn nhiều hơn các ngươi thấy.

Hôm nay, để các ngươi mở mang tầm mắt!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, hào khí vô song.

"Pháp bảo mà bản tôn dùng còn nhiều hơn những gì ngươi từng thấy." Chúc Cửu Âm cười lớn, hào khí vô song.

Hắn trực tiếp đưa tay vồ lấy Phân Bảo Nhai.

Hành động này khiến các tu sĩ vô cùng phẫn nộ.

Chúc Cửu Âm hoàn toàn không thèm để ý.

Pháp bảo mà bản tôn dùng còn nhiều hơn những gì các ngươi từng thấy ư?

Hắn thật sự coi họ là những kẻ nhà quê sao?

Nhất thời, các tu sĩ đều phẫn nộ nhìn Chúc Cửu Âm, trên mặt treo vẻ trào phúng.

Hôm nay, họ muốn xem Chúc Cửu Âm lật xe.

Thế nhưng, khi bàn tay khổng lồ của Chúc Cửu Âm hạ xuống, lập tức đá vụn bay tứ tung.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo hà quang xông thẳng lên trời.

"Ta đi, thật sự là pháp bảo sao?" "Nhìn khí tức, e rằng đây là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" "Ai, sơ suất rồi, có thể chứa đựng nhiều pháp bảo như vậy, Phân Bảo Nhai há chẳng phải là một bảo vật phi phàm sao!" Các tu sĩ kinh hô, than thở.

Chẳng ai nghĩ rằng Phân Bảo Nhai lại thực sự là một pháp bảo.

Trước đó họ còn nghĩ Chúc Cửu Âm là kẻ ngốc, bây giờ mới phát hiện chính mình mới là kẻ ngốc lớn nhất.

Đúng như lời Chúc Cửu Âm nói, họ thật vô tri.

Nhất thời, các tu sĩ vô cùng hổ thẹn, lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong thế giới Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm từ Tử Tiêu Cung trở về, chuẩn bị quay lại Phương Trượng Đảo.

Hắn muốn hoàn thiện tất cả các kiến trúc Võ Đạo.

Chỉ có như vậy, thực lực của các đệ tử Võ Đạo mới có được sự bảo đảm thăng tiến.

Chỉ là, không lâu sau khi tiến vào Hồng Hoang, Côn Bằng đã đuổi theo.

"Võ Tổ, xin dừng bước!" Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn lại, khóe môi không khỏi nở một nụ cười mỉm chi.

Côn Bằng không có việc thì không đến Tam Bảo Điện, xem ra nước cờ hắn đặt ra trước đó đã có hiệu quả.

Chỉ là, lúc này, lại có thêm hai vị tiên nhân cưỡi mây bay tới.

"Võ Tổ, chúng ta lại gặp mặt rồi." "Không biết Võ Tổ có thể nể mặt, cùng đến Ngũ Trang Quán một chuyến chứ?" Hóa ra, hai người đó chính là Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

"Có chuyện gì sao?" Chúc Cửu Âm khẽ cau mày.

Hắn tự nhận không có mối quan hệ gì với Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, mà cũng không có vẻ gì là cần phải có quan hệ với họ.

"Võ Tổ, quả thật không dám giấu giếm, chúng ta có chuyện muốn

nhờ ngài.” “Lần trước ở Bất Chu Sơn, nhờ hồng ân của Võ Tổ, cây Nhân Sâm Quả của ta đã chín rồi, muốn mời Võ Tổ đến dự yến tiệc để bày tỏ lòng biết ơn!” Trấn Nguyên Tử nghiêm túc nói.

Trên thực tế, hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Đặc biệt là từ khi Hồng Vân có được Hồng Mông Tử Khí, sự bất an càng trở nên rõ rệt.

Vì sao Chúc Cửu Âm lại kể chuyện ở Tử Tiêu Cung?

Nữ Oa lại từ chối Hồng Quân, thậm chí từ bỏ Thánh Vị?

Lại có Côn Bằng tìm Chúc Cửu Âm làm gì?

Vì thế, hắn đã mang theo Hồng Vân.

“Cây Nhân Sâm Quả sao?” Chúc Cửu Âm nhếch môi.

Tiên Thiên Linh Căn này, nghe nói hương vị không tệ.

Hơn nữa, hắn đang tìm kiếm linh căn để trồng trong Linh Dược Viên.

Nếu Nhân Sâm Quả không tệ, hắn sẽ xin một vài cành để trồng trong Linh Dược Viên.

Sau này, Võ Đạo tự nhiên sẽ có vô số linh quả để ăn.

Mặc dù hiệu quả không bằng bản chính, nhưng cũng có thể giải thèm.

Hơn nữa, với thực lực của Chúc Cửu Âm ở cảnh giới hiện tại, pháp lực mà linh quả tăng thêm có thể bỏ qua không tính.

“Đúng vậy, linh quả đã chín rồi!” “Mong đạo hữu không tiếc ghé thăm.” Trấn Nguyên Tử thành ý mười phần.

“Được thôi, hôm nay bản tôn sẽ cùng các ngươi đi một chuyến!” “Đại danh Nhân Sâm Quả, như sấm bên tai!” Chúc Cửu Âm tâm tình

không tệ.

Dù sao thì, ở Tử Tiêu Cung hắn đã cướp được nhiều pháp bảo như vậy.

Hơn nữa, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân cũng là những người không tệ.

Vì họ muốn giúp, có lẽ, hắn cũng có thể kéo họ vào Võ Đạo.

Dù sao đi nữa, cũng có thể nhận được một cành Nhân Sâm Quả.

Chương 152

"Trấn Nguyên Tử đạo hữu, bần đạo cũng có việc muốn tìm Võ Tổ." "Không biết có thể cùng đi một chuyến không?" Côn Bằng vội vàng xen vào.

Vốn dĩ hắn muốn tìm Chúc Cửu Âm để bàn chuyện, kết quả lại xuất hiện hai kẻ ngáng đường.

Bất đắc dĩ, hắn đành phải theo sau.

"Hiếm khi đạo hữu nể mặt, vậy thì cùng đi!" Trấn Nguyên Tử đưa ra lời mời.

Một đoàn người cưỡi mây đạp gió đi, nhanh chóng đến Ngũ Trang Quán.

Chỉ thấy trên cánh cửa lớn viết một đôi câu đối: Trường Sinh Bất Lão Thần Tiên Phủ, Dữ Thiên Đồng Thọ Đạo Nhân Gia.

"Đạo hữu thật có nhã hứng, muốn đồng thọ với trời." Chúc Cửu Âm trêu ghẹo.

"Võ Tổ khách khí rồi, mời vào trong!" Trấn Nguyên Tử vội vàng mời Chúc Cửu Âm vào Ngũ Trang Quán.

Sau đó, hắn sai đồng tử đi hái Nhân Sâm Quả để chiêu đãi Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Rất nhanh, trước mặt Chúc Cửu Âm và những người khác, mỗi người đều được đặt một quả Nhân Sâm.

"Võ Tổ, đây là thứ tốt đó!" "Nhân Sâm Quả, ba nghìn năm nở hoa một lần, ba nghìn năm kết quả một lần, và phải ba nghìn năm nữa mới chín.

Những quả kết ra gặp kim thì rụng, gặp mộc thì khô, gặp thủy thì tan, gặp hỏa thì cháy, gặp thổ thì chìm.” “Hôm nay, các vị có lộc ăn rồi!” Hồng Vân vừa nói, vừa không đợi được cầm Nhân Sâm Quả thưởng thức.

“Nhìn bộ dạng vội vàng của ngươi, ăn Nhân Sâm Quả như vậy, thật sự là bạo điễn thiên vật!” Trấn Nguyên Tử không khỏi lắc đầu.

Chỉ là, Hồng Vân cũng không để ý, tiếp tục ăn.

Có thể thấy, Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân có mối quan hệ cực kỳ tốt.

Sau một hồi trò chuyện, Côn Bằng không nhịn được nữa.

“Võ Tổ, lần trước được ngài chỉ dạy, bần đạo đã thụ ích rất nhiều.” “Bây giờ, ta đã đại triệt đại ngộ.” “Bần đạo xin mượn hoa hiến phật, dâng Hồng Mông Tử Khí này cho Võ Tổ.” “Không biết Võ Tổ có thể giúp ta tìm được một đường sinh cơ hay không.” Côn Bằng nhớ lại lời Chúc Cửu Âm nói trước đây.

Hắn đã ngồi vào vị trí không nên ngồi, đã có được cơ duyên không nên có.

Định trước là thân vẫn chi cục.

Trước đó, Côn Bằng vẫn còn bán tín bán nghi.

Nhưng sau lần giảng đạo này, Côn Bằng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hắn đã cướp mất cơ duyên của Nữ Oa.

Sáu bồ đoàn ở Tử Tiêu Cung, năm cái đều đã được Hồng Quân thu làm đệ tử.

Thậm chí, Hồng Quân còn chủ động thu Nữ Oa làm đồ đệ.

Chỉ riêng hắn, không bái sư, nhưng lại có được một Hồng Mông Tử Khí.

Nếu như Nữ Oa ngồi vào vị trí của hắn.

Thì sáu bồ đoàn đó, đều sẽ là đệ tử của Hồng Quân.

Việc này khiến Đạo Tổ mất đi một vị đệ tử tài năng.

Chẳng trách lần đầu tiên Đạo Tổ nhìn ánh mắt của hắn lại phức tạp đến vậy.

Côn Bằng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Để hóa giải nhân quả, chỉ có Chúc Cửu Âm mới có thể làm được.

Cảnh tượng này khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân há hốc mồm kinh ngạc.

Cơ hội thành Thánh, Côn Bằng lại tặng cho người khác sao?

Không, Côn Bằng cũng không phải là kẻ ngốc.

Lần này mời Chúc Cửu Âm đến, hắn đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Hiện tại thấy hành động của Côn Bằng, hắn càng cảm thấy bất an hơn.

Dưới ánh mắt của mọi người, Chúc Cửu Âm trực tiếp đẩy Hồng Mông Tử Khí về phía Nữ Oa.

"Nữ Oa, hiếm khi Côn Bằng có tấm lòng như vậy, muội hãy nhận lấy đi!" "Sau này, muội cũng hãy che chở cho hắn một chút!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

"Vâng, phu quân!" Nữ Oa gật đầu, trực tiếp thu Hồng Mông Tử Khí.

Đối với Chúc Cửu Âm, nàng càng thêm kính phục.

Quả nhiên, không cần phải bái sư Hồng Quân, nàng vẫn có thể có được cơ hội Đại Đạo.

Thành Thánh, trong tầm tay.

"Chúc mừng Nữ Oa muội muội có được cơ hội thành Thánh!" "Chỉ là, không biết Thánh Đạo của Vu Tộc chúng ta ở đâu?" Hậu Thổ khẽ thở dài.

Hồng Quân truyền Thánh Đạo, nhưng Vu Tộc căn bản không dùng được.

Nếu theo lời Chúc Cửu Âm, Nguyên Thần Thánh Nhân giáng lâm Hồng Hoang.

Vu Tộc bị coi là dị loại, thì nên đi đâu về đâu.

"Muội muội không cần lo lắng!" "Nếu ta thành Thánh, nhất định sẽ che chở cho Vu Tộc!" "Chẳng phải còn có phu quân sao?" Nữ Oa an ủi Hậu Thổ.

"Đúng vậy, mười hai huynh đệ chúng ta, đều phải thành Thánh!" "Thánh Đạo, ta đã có sắp xếp rồi." "Không, bây giờ không phải lúc, sau khi trở về, hãy quản lý tốt bộ lạc." "Tín ngưỡng nhất định phải được củng cố!" "Sau này khi Nữ Oa thành Thánh, ta sẽ có sắp xếp khác để muội có được tín ngưỡng!" Chúc Cửu Âm đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Thánh Đạo của Hậu Thổ, hắn đã có sắp xếp.

Điều khó khăn duy nhất chính là Thánh Đạo của các Tổ Vu.

Theo lời hắn, lấy võ nhập đạo, tu luyện Pháp Tắc chi lực.

Phương thức này tương đương với Dĩ Lực Chứng Đạo.

Độ khó quả thật không nhỏ.

Vì thế, Chúc Cửu Âm đã chuẩn bị hai phương án.

Hắn vẫn đang tìm kiếm phương pháp để các Tổ Vu thành Thánh.

Mười hai Tổ Vu, đều phải thành Thánh!

Hắn sẽ không từ bỏ bất kỳ ai!

Hơn nữa, càng nhiều Võ Đạo Thánh Nhân, khí vận càng mạnh.

Thậm chí, sau này có thể trực tiếp chứng Đại Đạo.

Trong Ngũ Trang Quán.

Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân nghe lời Chúc Cửu Âm nói, không khỏi há hốc mồm.

Môn hạ Đạo Tổ cũng chỉ có năm Thánh Nhân.

Chúc Cửu Âm thì hay rồi, muốn cả mười hai Tổ Vu đều thành Thánh.

Trong lời nói, phong khinh vân đạm, dường như thành Thánh chỉ là chuyện nhỏ nhặt như ăn cơm vậy.

Nhất thời, ba người không khỏi nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Thật không thể tin nổi!

Thậm chí, trong lòng họ không nhịn được mà thầm chửi.

Mẹ kiếp, nói khoác cũng không thèm soạn thảo.

Thành Thánh dễ dàng như vậy sao?

Không khoác lác sẽ chết sao!

Có thể nói, phản ứng đầu tiên, Trấn Nguyên Tử và những người khác đều cho rằng Chúc Cửu Âm đang nói khoác.

Mà còn là nói khoác quá lớn.

Nếu đổi lại là người khác, chắc chắn sẽ lên tiếng trào phúng.

Nhưng cố tình người này lại là Chúc Cửu Âm.

Cho dù có một vạn lá gan cũng không dám trào phúng.

Thậm chí, sau khi nghi ngờ, bắt đầu mang theo một tia may mắn trong lòng.

Chúc Cửu Âm có thật sự làm được không?

Cũng chính vì Chúc Cửu Âm có khí thế như vậy, nên hắn mới coi thường Tử Tiêu Cung sao?

"Cái đó, Võ Tổ, Thánh Đạo có dễ dàng không?" Côn Bằng không nhịn được hỏi.

Dù sao thì, Chúc Cửu Âm là người có thể nhìn thấu thời gian.

"Kẻ khó thì không biết, kẻ biết thì không khó." "Côn Bằng, bây giờ ngươi hãy từ bỏ việc tu luyện Không Gian Chi Đạo đi!" "Hãy tu luyện Phong Thủy Chi Đạo, có lẽ sẽ có một đường sinh cơ!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

"Đa tạ Võ Tổ chỉ điểm!" Côn Bằng như được thể hồ quán đỉnh, bừng tỉnh đại ngộ.

Phong Thủy Chi Đạo, hắn từng có cảm ngộ.

Nhưng cuối cùng lại chọn Không Gian Chi Đạo, vì Không Gian Chi Đạo quỷ dị khó lường.

Dù nhìn thế nào cũng mạnh hơn Phong Thủy Chi Đạo.

Chúc Cửu Âm chỉ mới giao thiệp với hắn vài lần, lại biết hắn nên tu luyện Phong Thủy Chi Đạo.

Thần kỳ quá!

Võ Tổ, thật sự quá thần kỳ!

Không hề do dự, Côn Bằng quyết định từ bỏ Không Gian Chi Đạo, tu luyện Phong Thủy Chi Đạo.

Vừa nghĩ tới, Côn Bằng cảm thấy Nguyên Thần dường như đã thăng hoa.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo nhân từ trong cơ thể Côn Bằng bay ra.

"Bần đạo xin kính kiến bản tôn!" "Chúng ta là một thể, hà tất đa lễ!" "Sau này, ngươi cứ gọi là Phong Thủy Đạo Nhân!" Côn Bằng chắp tay với Phong Thủy Đạo Nhân, khoảnh khắc tiếp theo Phong Thủy Đạo Nhân trực tiếp hóa thành lưu quang bay ra khỏi Ngũ Trang Quán.

Hóa ra, Côn Bằng nghe lời Chúc Cửu Âm, đã trảm đi Bản Ngã Chấp Niệm Chi Thi.

Hồng Quân truyền lại pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chia thành Thiện Thi, Ác Thi, Bản Ngã Tam Thi.

Bản Ngã Chấp Niệm Chi Thi là khó trảm nhất.

Ai ngờ Côn Bằng lại trảm được Bản Ngã Chấp Niệm.

Khoảnh khắc đó, Côn Bằng chỉ cảm thấy Nguyên Thần được thăng hoa, thực lực bạo tăng.

Chương 153

"Chúc mừng Côn Bằng đạo hữu trảm thi thành công!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử chúc mừng.

"Đa tạ nhị vị!" "Lần này phải đa tạ Võ Tổ chỉ điểm!" "Nghe lời ngài một lời, thắng đọc sách mười năm!" Côn Bằng vô cùng sùng bái Chúc Cửu Âm.

Chỉ tùy tiện chỉ điểm một câu, hắn đã trảm thi.

Nếu đi theo Chúc Cửu Âm, sau này nghe thêm vài lần nữa, chẳng phải sẽ trực tiếp chứng đạo sao.

Chẳng trách cường giả như Chúc Long, cũng phải đi theo Chúc Cửu Âm, thậm chí trở thành tọa kỵ của hắn.

Hóa ra, trên người Chúc Cửu Âm quả nhiên có vô hạn cơ duyên.

Khoảnh khắc đó, Côn Bằng thậm chí có một loại xung động muốn thần phục Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, hắn vốn cao ngạo, lại là Bắc Hải Lão Tổ.

Cuối cùng, hắn đè nén cảm giác đó xuống.

"Võ Tổ, bần đạo cũng có được Hồng Mông Tử Khí." "Mong Võ Tổ chỉ điểm, làm sao để thành Thánh?" Hồng Vân không nhịn được hỏi.

Hắn thậm chí còn kích động.

Lời chỉ điểm của Chúc Cửu Âm, tuyệt đối không thể sai.

"Thành Thánh?" "Có thể sống sót đã là không tồi rồi, còn vọng tưởng thành Thánh." Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Dường như coi Hồng Vân là một kẻ ngốc vậy.

“Lời này, có ý gì?” Hồng Vân kinh ngạc.

“Hiện nay trên tay Đạo Tổ có bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, có phải tất cả đều đã có chủ không?” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

“Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Côn Bằng, và cả Nữ Oa đạo hữu!” “Sau đó là Hồng Vân đạo hữu.” “Chẳng lẽ có gì không ổn sao?” Trấn Nguyên Tử, không thể hiểu được điểm mấu chốt.

“Là vô cùng không ổn a!” “Tam Thanh là đệ tử thân truyền của Đạo Tổ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là đệ tử ký danh của Đạo Tổ!” “Còn về ta và Hồng Vân đạo hữu, vô danh vô phận!” “Thậm chí, Đạo Tổ cũng chưa từng nói ta có thể thành Thánh.” “Sau này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thành Thánh, mà ta thì chưa thành Thánh.” “Trong tay lại nắm giữ trọng bảo như Hồng Mông Tử Khí, ngươi nghĩ sẽ như thế nào?” Côn Bằng thân là người trong cuộc, hiểu rõ nhất.

Ăn Nhân Sâm Quả xong, hắn cũng không ngại giải thích một phen, về nhân quả.

Lời nói vừa dứt, Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử hít vào một hơi lạnh.

Cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ niềm vui sướng có được Hồng Mông Tử Khí.

Thậm chí, trên mặt còn lộ ra vẻ lo lắng.

“Vậy ra, Côn Bằng đạo hữu đã hiến Hồng Mông Chi Khí cho Nữ Oa đạo hữu?” Trấn Nguyên Tử hỏi.

“Không, ta và ngươi không giống nhau!” “Chẳng lẽ ngươi quên rồi sao, Đạo Tổ từng thu Nữ Oa đạo hữu làm đồ đệ!” “Nếu không phải ban đầu xảy ra ngoài ý muốn, vị trí của bần đạo là của Nữ Oa đạo hữu.” “Bần đạo chiếm chim khách làm tổ, chỉ là vì nhân quả mà thôi!” Côn Bằng lắc đầu.

Chỉ là, lời nói của hắn lại khiến Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử càng thêm mờ mịt.

Chỗ ngồi có quy thuộc sao?

Nữ Oa muốn ngồi trên, vì sao ban đầu lại không đi ngồi?

Thậm chí Đạo Tổ cũng không đuổi Côn Bằng xuống khỏi vị trí đó?

"Đạo Tổ chí công vô tư, không nên tính toán với ta chứ?" "Bần đạo đã nhường chỗ cho Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, vô hình trung khiến họ nợ bần đạo nhân quả lớn." "Nếu họ thành Thánh, hẳn là sẽ bảo vệ ta để trả nhân quả chứ?" Hồng Vân lẩm bẩm.

Hôm nay những điều hắn nghe được thật sự quá nhiều.

Đầu óc hắn nhất thời, không thể tiêu hóa nổi.

"Ngu xuẩn!" "Chính vì kết nhân quả với họ, ngươi mới sẽ chết nhanh hơn!" "Cơ hội thành Thánh, họ sẽ lấy sao?" "Thà chết đi cho rồi, như vậy, nhân quả tự nhiên cũng tiêu tan!" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Hồng Vân, thật là ngu xuẩn.

Đặt hy vọng vào người khác.

Trong thế giới Hồng Hoang, người đáng tin cậy duy nhất, chỉ có chính mình.

"...

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dù sao cũng là Thánh Nhân, không đến mức vô sỉ như vậy chứ?" Trong mắt Hồng Vân đầy vẻ không thể tin nổi.

Chỉ là, nhân phẩm của hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Cảm giác những lời Chúc Cửu Âm nói đều đúng.

“Không thành Thánh, rốt cuộc cũng chỉ là lâu nghĩ!” “Ta hỏi ngươi một câu.” “Côn Bằng, Hồng Vân.” “Nếu ban đầu ở Tử Tiêu Cung, Tam Thanh, Nữ Oa, và Hồng Vân mỗi người chiếm một chỗ ngồi!” “Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ngồi không có chỗ, nên làm thế nào?” “Hồng Vân có nhường không?” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

“Nhường!” Hồng Vân thành thật trả lời.

“Được, đã nhường, vậy thì Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cần hai chỗ!” “Còn một chỗ nữa, nên ai nhường?” Chúc Cửu Âm hỏi lại.

“Dù sao ta cũng không nhường!” Côn Bằng trả lời, chỉ là lời nói vừa dứt, dường như hắn lại nghĩ ra điều gì đó, sắc mặt không khỏi thay đổi.

“Ta có lẽ sẽ nhường.” Côn Bằng sửa lời.

“Không nhường cũng phải nhường!” “Bởi vì Hồng Vân, đã mất đi tư cách, Đạo Tổ sẽ phân Thánh Vị.” “Đã trao cho Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, còn có Hồng Vân một đạo Hồng Mông Tử Khí!” “Sẽ như thế nào?” Chúc Cửu Âm hỏi.

“Cách giải quyết, giết Hồng Vân!” “Nếu theo tính cách của ta, chắc chắn sẽ đổ lỗi cho Hồng Vân!” Côn Bằng thành thật trả lời.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử nghe vậy sắc mặt lại thay đổi.

Côn Bằng còn muốn giết hắn, vậy thì trong Hồng Hoang có bao nhiêu người đang rình rập?

“Cho nên, hiểu chưa?” “Kẻ có Đại Công Đức, Đại Nghị Lực, Đại Trí Tuệ, Đại Khí Vận mới có thể thành Thánh!” “Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất, Minh Hà, trong thế giới Hồng Hoang có quá nhiều người mạnh hơn ngươi!” “Cũng có quá nhiều người có khí vận, nghị lực, trí tuệ cao hơn ngươi!” “Hồng Vân có đức hạnh gì mà chiếm giữ Hồng Mông Tử Khí?” “Đây chính là tử kiếp!” Chúc Cửu Âm ngáp một cái.

“Mong Võ Tổ cứu ta!” Hồng Vân, sợ hãi rồi!

“Mong Võ Tổ cứu ta!” Hồng Vân cuối cùng cũng sợ hãi.

Bị một đám đại lão Hồng Hoang rình rập, hắn cảm thấy ăn ngủ không yên.

“Một đường sinh cơ, vốn dĩ đều nằm trên người ngươi!” “Hồng Vân, lần này chỉ điểm, ta coi như là nhân quả khi thưởng thức Nhân Sâm Quả của ngươi!” “Xin cáo từ!” Chúc Cửu Âm chuẩn bị rời đi.

Hắn không phải là Thánh Nhân, hiện tại điều quan trọng nhất chính là để Nữ Oa, Hậu Thổ thành Thánh.

Không có nhiều thời gian để lãng phí trên người Hồng Vân.

“Tổ Vu, xin dừng bước!” Lúc này, Trấn Nguyên Tử lại lên tiếng.

“Có chuyện gì?” Chúc Cửu Âm nói.

“Hồng Vân đạo hữu và bần đạo quen biết nhau hàng triệu năm rồi.” “Bần đạo thật sự không đành lòng nhìn hắn gặp kiếp nạn.” “Mong Võ Tổ chỉ điểm một chút, bần đạo sẵn lòng dâng lên pháp bảo mà bần đạo đã có được ở Tử Tiêu Cung!” Trấn Nguyên Tử nói lời chân thành.

“Bản tôn đã nói rồi, một đường sinh cơ nằm trên người Hồng Vân!” “Ta không thể chỉ điểm ngươi thành Thánh.” “Không thành Thánh, rốt cuộc cũng khó thoát khỏi kiếp sát!” Chúc Cửu Âm lắc đầu.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân thật sự không khai khiếu.

Chẳng lẽ không thấy Côn Bằng còn hiến Hồng Mông Tử Khí sao?

Kẻ đầu sỏ gây họa chính là Hồng Mông Tử Khí, giao nó đi không được sao?

Rốt cuộc, Hồng Vân quá tham lam.

Không thể buông bỏ giữa được và mất.

Nếu vậy, không có cách nào cứu được.

Dù sao, hắn cũng không phải vệ sĩ của Hồng Vân.

Vừa nói, Chúc Cửu Âm dẫn theo mọi người định rời đi.

"Hồng Vân, ngươi thật là ngu xuẩn!" "Ngay cả bài tập có sẵn cũng không biết chép!" Côn Bằng đứng dậy, lắc đầu nhìn Hồng Vân.

Khoảnh khắc đó, thần sắc Hồng Vân phức tạp.

Hắn cũng không phải kẻ ngốc, làm sao không biết rằng hiến Hồng Mông Tử Khí là xong chuyện rồi?

Chỉ là, chuyện này liên quan đến vị trí Thánh Nhân.

Hắn không nỡ.

Hơn nữa, những lời Chúc Cửu Âm nói có lý không?

Những lời đó nhất định đúng sao?

Chẳng lẽ chuyện này chưa từng xảy ra sao?

Hơn nữa, nếu ẩn mình trong Ngũ Trang Quán, dựa vào việc liên thủ với Trấn Nguyên Tử.

Sợ rằng có ai dám cướp đoạt sao?

"Hồng Vân hiền đệ, ta làm một Tiêu Dao Tiên Nhân thì tốt biết bao!" "Thế giới Hồng Hoang, ngươi lừa ta gạt, ta cần gì phải tham gia vào?" "Chỉ cần ta không dính nhân quả, thành Thánh hay không thành Thánh, đều không quan trọng." Trấn Nguyên Tử nói ra cảm ngộ của mình.

Hắn muốn làm một người không tranh giành, không gây chuyện.

Làm một tiên nhân thanh tịnh vô vi, không giao thiệp với chúng sinh.

Thành hay không thành Thánh, có quan trọng không?

Cảnh giới Chuẩn Thánh, thọ mệnh đủ để ngang bằng trời đất.

"Đúng vậy!" "Chúc Cửu Âm đạo hữu xin dừng bước, Hồng Mông Tử Khí, mong ngài nhận lấy!" Sắc mặt Hồng Vân giằng xé, nhưng cuối cùng vẫn dâng ra Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại không nhận.

"Hồng Mông Tử Khí của Nữ Oa, Côn Bằng đã hóa giải nhân quả.

Còn Hồng Mông Tử Khí của ngươi, bản tôn lại phải gánh chịu nhân quả của ngươi." "Mặc dù bản tôn không sợ các tu sĩ Hồng Hoang, nhưng để gánh vác mọi thứ cho ngươi, hình như không đáng giá!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Hồng Vân tặng mà lòng không cam tình không nguyện, nhân quả sau này cũng phiền phức.

Chúc Cửu Âm không ngại để Hồng Vân tỉnh táo lại, ngoài hắn ra, không ai dám gánh vác nhân quả này.

Khoảnh khắc đó, Hồng Vân hoàn toàn sững sờ.

Hồng Mông Tử Khí đã tặng đi, lại bị từ chối sao?

Khoảnh khắc đó, Hồng Vân thật sự hoảng sợ.

Ngay cả Chúc Cửu Âm còn phải từ chối nhân quả này, hắn có gánh được không?

"Đạo hữu, xin giúp ta!" "Thế giới Hồng Hoang, không ai dám chọc tới Vu Tộc!" "Ta tin rằng, chỉ có Võ Tổ mới có thể gánh chịu nhân quả thành Thánh!" "Đương nhiên, chúng ta cũng không dám để Võ Tổ vì ta mà gánh tai họa!" "Chỉ cần có thể làm được gì cho ngài, xin cứ phân phó, tuyệt đối không chần chừ!" Vào thời khắc mấu chốt, Trấn Nguyên Tử lại bình tĩnh.

Không tiếc tất cả, chỉ để cầu cho Hồng Vân một đường sinh cơ.

“Ngươi đúng là một Chân Tiên có đức, Hồng Vân có một người bạn như vậy, cũng là đại hạnh!” “Thôi được, bản tôn miễn cưỡng nhận Hồng Mông Chi Khí.” “Không, ngươi cần đưa cho bản tôn nửa cây Nhân Sâm Quả Thụ.” Chúc Cửu Âm lộ vẻ khó xử khi nhận Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ là trong lòng hắn lại vui như mở hội.

Hồng Mông Tử Khí, được mệnh danh là cơ duyên chứng đạo.

Chương 154

Hắn cũng không biết rốt cuộc nó thần kỳ đến mức nào.

Nhưng bây giờ, Nữ Oa có rồi, việc thành Thánh đã ổn định.

Trong thần thoại, Hậu Thổ hóa luân hồi bị Thánh Nhân tính kế, không còn vì Vu Tộc nữa.

Có Hồng Mông Tử Khí, cộng thêm sự chuẩn bị của những năm qua, có lẽ có thể nhục thân thành Thánh.

Như vậy, Võ Đạo sẽ có hai tôn Thánh Nhân.

Cộng thêm át chủ bài của hắn, đối mặt với Đạo Môn cũng không đến mức không có lực phản kháng.

Chỉ là, sắc mặt Trấn Nguyên Tử lại trở nên vô cùng khó coi.

Nửa cây Nhân Sâm Quả Thụ, thật sự muốn lấy mạng già của hắn.

Cần biết rằng, cây Nhân Sâm Quả có liên quan mật thiết đến hắn.

"Thôi được, Võ Tổ còn bằng lòng gánh vác nhân quả." "Nhân Sâm Quả Thụ của bần đạo, ta sẽ giao!" Trấn Nguyên Tử đã đưa ra quyết định.

Chỉ cần Hồng Vân bình an vô sự là tốt rồi.

Hơn nữa, không gây chuyện, không dính nhân quả Hồng Hoang.

Thực lực bị tổn hại cũng không sao.

Ngược lại Chúc Cửu Âm, mặc dù thực lực cường đại, nhưng lại phải gánh vác nhân quả của Hồng Mông Tử Khí.

Trước mặt Thánh Vị, tu sĩ rốt cuộc có thể điên cuồng đến mức nào, ai cũng không thể biết được.

Hiểu rõ mọi chuyện, Trấn Nguyên Tử cũng trở nên vô cùng quyết đoán.

Hắn dẫn theo đoàn người đến chỗ Nhân Sâm Quả, theo phép thuật được thi triển, một tiếng "kẹt" vang lên, cây Nhân Sâm Quả trực tiếp bị chia thành hai nửa.

Đồng thời, Trấn Nguyên Tử phun ra một ngụm tinh huyết, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt.

Bản nguyên của cây Nhân Sâm Quả, bây giờ bị chia thành hai đoạn, nguyên khí đại thương.

"Tốt, quả quyết lắm!" "Nhân Sâm Quả Thụ ta nhận rồi!" "Có thể truyền cáo Hồng Hoang, Hồng Mông Tử Khí đã bị bản tôn cướp đi!" Chúc Cửu Âm cười lớn.

Bắt đầu quay trở lại Phương Trượng Đảo.

Đông Hải, bây giờ náo nhiệt phi phàm, nhân khẩu hưng thịnh.

Vì sự tồn tại của Phương Trượng Đảo, nơi đây đã trở thành Võ Đạo Thánh Địa.

Thậm chí ở bờ Đông Hải, đã xây dựng một tòa cự thành.

Nơi đây sinh sống bách tộc Hồng Hoang, mặc dù thân phận không giống nhau, nhưng mục đích của họ chỉ có một.

Gia nhập Võ Đạo.

Có thể nói, ở Đông Hải, không ai không biết Võ Đạo.

Chúc Cửu Âm rời khỏi Ngũ Trang Quán, liền sai Hậu Thổ quay về bộ lạc tu luyện.

Hắn thì dẫn theo Phục Hy và Nữ Oa quay về Phương Trượng Đảo.

Thánh Đạo của Nữ Oa tuy đơn giản, nhưng Chúc Cửu Âm không muốn Nữ Oa trở thành Thánh Nhân công đức yếu nhất.

Việc cấp bách bây giờ là đưa nàng về Phương Trượng Đảo để nâng cao thực lực.

Phương Trượng Đảo.

Nơi đây là một trong ba tiên đảo, quanh năm mây mù bao phủ, sóng biển che lấp tung tích.

Chỉ khi mỗi nghìn năm một lần Võ Đạo khảo hạch, Phương Trượng Đảo mới rộng mở cửa.

Chiêu mộ chúng sinh nhập đảo khảo hạch.

Nhưng, cũng có một loại người, phúc duyên thâm hậu.

Ngộ nhập Phương Trượng.

Lúc này, trên Phương Trượng Đảo, tại Võ Đạo Thạch Bi.

Ba cô gái đang quỳ gối dài ở đó.

"Về đi thôi!" "Chín trăm năm nữa, Võ Đạo khảo hạch sẽ lại bắt đầu!" Vu Chúc nhìn ba cô gái trước mặt, không khỏi xoa xoa đầu.

Phương Trượng Đảo mỗi nghìn năm khảo hạch một lần.

Hắn cũng không biết ba cô gái này đã tiến vào Phương Trượng Đảo bằng cách nào.

Vì muốn gia nhập Võ Đạo, bây giờ họ đã quỳ ở Võ Đạo Thạch Bi suốt trăm năm.

"Nghìn năm quá lâu rồi!" "Chúng ta muốn gia nhập Võ Đạo, hãy cho chúng ta khảo hạch một lần đi!" Một cô gái mặc váy dài màu xanh lục có giọng nói trong trẻo, hoạt bát vô hạn.

"Bích Tiêu, không được vô lễ!" "Vu Chúc Đại Vu, ba tỷ muội

chúng ta đã nghe danh Võ Tổ từ lâu." "Nay nhờ cơ duyên xảo hợp mà lạc vào Phương Trượng Đảo, cũng là duyên phận." "Mong Võ Tổ có thể thu chúng ta làm đệ tử!" Một cô gái mặc váy trắng, dịu dàng thanh nhã.

Khuôn mặt ấy, càng là dung nhan tuyệt thế.

"Mong Võ Tổ thu chúng con làm đồ đệ!" Giọng Vân Tiêu chân thành, thiết tha.

Nhất thời, ba cô gái Bích Tiêu, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu lần lượt thỉnh cầu gia nhập Võ Đạo.

"Ai, quyết tâm của các ngươi, ta cũng đã thấy rồi!" "Chỉ là, lão tổ nhà ta không có ở Phương Trượng." "Quy củ mà lão tổ tông đã lập ra, ta không dám phá!" "Các ngươi hãy rời khỏi Phương Trượng, chín trăm năm sau hãy quay lại!" Vu Chúc lại khuyên.

"Không, nếu Võ Tổ không đồng ý!" "Chúng con sẽ quỳ ở đây mãi không rời!" Bích Tiêu kéo Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu quỳ trước Võ Đạo Thạch Bi.

Dùng hành động này để chứng minh quyết tâm của mình.

Vu Chúc thấy vậy, không khỏi lắc đầu.

Tam Tiêu ý chí Võ Đạo kiên định, đuổi cũng không đi, không đuổi cũng không được.

Lúc này, Vu Chúc nhìn phía trước biển mây cuồn cuộn.

Một thân ảnh quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

"Lão…" Vu Chúc mừng rỡ.

Chỉ là, chưa kịp kêu lên, hắn lại thấy Chúc Cửu Âm lắc đầu, thậm chí vẫy tay ra hiệu rời đi.

"Ba đứa tiểu nha đầu các ngươi, quỳ ở đây làm gì?" Chúc Cửu Âm

đi đến gần Tam Tiêu.

Hắn đã nghe được cuộc đối thoại giữa Tam Tiêu và Vu Chúc từ xa.

Đối với Tam Tiêu, Chúc Cửu Âm rất quen thuộc.

Tam Tiêu trong thần thoại, là đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ.

Rất được Thông Thiên Giáo Chủ yêu quý.

Bản thân tư chất cũng không tệ, trong Phong Thần Đại Chiến, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, càng khiến Xiển Giáo mất mặt nặng nề.

Ba cô gái dám yêu dám hận, thực sự là những người trọng tình trọng nghĩa.

Chúc Cửu Âm, thích nhất chính là những người chí tình chí nghĩa.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm rất tò mò.

Vì sao Tam Tiêu lại muốn nhập Võ Đạo.

Nhìn thấy Vân Tiêu trong Tam Tiêu có tu vi Kim Tiên.

Còn Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu, cũng có tu vi Huyền Tiên.

Không đi tìm Thông Thiên, lại tìm hắn sao?

Chẳng lẽ đã cướp đệ tử của Thông Thiên rồi sao?

"Ai, đạo nhân, kệ ta đi!" "Đừng làm hỏng việc ta dùng thành ý để cảm động Võ Tổ!" "Mau tránh ra!" Bích Tiêu nhanh nhảu nói.

Trong lời nói, nàng kéo Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu thì thầm.

"Ba đứa tiểu nha đầu các ngươi!" "Người ta Võ Tổ không có ở đảo, quỳ cũng vô ích." "Hơn nữa, Võ Tổ vì sao phải thu các ngươi làm đồ đệ chứ?" Chúc Cửu Âm cười nói.

Quỳ trước Võ Đạo Thạch Bi để bày tỏ quyết tâm, ý tưởng này.

Xem ra là Bích Tiêu nghĩ ra.

Không, điều này lại phù hợp với tính cách hoạt bát, nghịch ngợm của Bích Tiêu.

Nếu là Vân Tiêu, chắc sẽ ngoan ngoãn trở về đợi nghìn năm nữa rồi mới khảo hạch.

"Ngươi đúng là phiền phức quá!" "Võ Tổ có thu ta hay không, liên quan gì đến ngươi!" "Ngươi lại không phải Võ Tổ, làm sao biết Võ Tổ không thu ta!" Bích Tiêu không nhịn được trừng mắt nhìn Chúc Cửu Âm một cái.

"Được, thích quỳ thì cứ tiếp tục quỳ ở đó đi." Chúc Cửu Âm lắc đầu.

Hắn đã cho Tam Tiêu cơ hội, mà họ lại không biết nắm bắt.

Quả nhiên, tính cách Bích Tiêu, quá hung hăng, bốc đồng.

Thật vô nhãn lực!

Nên đánh đấm một chút cho ra trò.

Vừa nói, Chúc Cửu Âm trực tiếp đi vào trong Phương Trượng Đảo.

"Phu quân, xem ra uy danh của Võ Đạo không nhỏ a!" "Từ Đông Hải này, các sinh linh ở đây chỉ biết Võ Tổ, không biết Đạo Tổ." Nữ Oa cảm thán.

Dọc đường đi, nàng đã thấy thanh thế của Võ Đạo.

Hơn nữa, các sinh linh ở đây đều hiếu võ.

Lấy việc gia nhập Võ Đạo làm vinh quang.

Ở đây, Nữ Oa thậm chí có một loại ảo giác, nhìn thấy bách tộc, đều là Vu Tộc.

“Muội phu, ta cũng muốn gia nhập Võ Đạo.” “Nên cho ta một chức vị như thế nào?” “Thấp quá, ta không chấp nhận đâu!” Phục Hy trêu ghẹo nói.

Một đoàn người dần đi xa.

Trên mặt Tam Tiêu cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Tỷ tỷ, đó không phải Võ Tổ sao?” Bích Tiêu không nhịn được nói.

“Hẳn, hẳn là vậy!” “Không, vị trí của người đó trong Võ Đạo e rằng không thấp đâu!” Vân Tiêu trầm tư.

Dường như đã bỏ lỡ cơ duyên.

Lúc này, chỉ thấy Bích Tiêu đứng dậy.

Chương 155

"Này, đợi một chút." Bích Tiêu hét lớn một tiếng.

Âm thanh như sấm, chấn động màng tai.

Thậm chí, Bích Tiêu trực tiếp đứng dậy chạy về phía Chúc Cửu Âm.

"Muội muội, không được vô lễ!" Vân Tiêu thấy vậy vội vàng theo sau.

Chỉ là, xung quanh hiện ra bóng dáng các đệ tử Võ Đạo.

Tam Tiêu ở trước Võ Đạo Thạch Bi, cũng không bị làm khó.

Nhưng phi đệ tử Võ Đạo, nhập đảo tức chết.

Ngay lập tức, các đệ tử Võ Đạo vây quanh Tam Tiêu.

"To gan Tam Tiêu, dám phóng túng ở Phương Trượng Đảo!" "Được ở lại Võ Đạo Thạch Bi cảm ngộ, đã là sự nhân từ lớn nhất của Phương Trượng Đảo rồi!" "Không biết sống chết!" Một đệ tử Võ Đạo lạnh lùng quát.

"Đó, đó là Võ Tổ mà!" "Ta tìm ngài ấy!" "Ta thật sự tìm ngài ấy!" Bích Tiêu hét lớn về phía Chúc Cửu Âm.

"Hừ, Võ Tổ lão nhân gia cũng có thể gặp được sao?" "Cũng không nhìn xem thân phận của mình!" "Cút ra ngoài, nếu không đừng trách ta ra tay vô tình!" Một đệ tử Võ Đạo lạnh lùng hừ một tiếng, trực tiếp xua đuổi Tam Tiêu ra khỏi Phương Trượng Đảo.

"Đáng ghét!" "Tỷ tỷ, đó tuyệt đối là Võ Tổ!" "Chúng ta đã bỏ lỡ cơ hội rồi!" Quỳnh Tiêu buồn bực, cơ duyên ở ngay bên cạnh, lại bỏ lỡ.

“Hừ, ra vẻ oai phong à!” “Một chút cũng không biết thương hương tiếc ngọc, ta thấy Võ Tổ cũng không đến mức như vậy!” Bích Tiêu không nhịn được phàn nàn.

“Thận trọng lời nói!” Vân Tiêu sợ hãi vội vàng bịt miệng Bích Tiêu.

“Bích Tiêu, tính cách của muội quá bốc đồng.” “Vừa rồi là cơ hội tốt nhất để chúng ta tiếp xúc với Võ Tổ, nhưng vì sự bốc đồng của muội, đã mất rồi!” “Chuyện này, không thể trách Võ Tổ.” “Chỉ có thể trách muội mà thôi!” Vân Tiêu khuyên Bích Tiêu.

“Tỷ tỷ, muội biết rồi!” “Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?” “Phương Trượng Đảo cũng không vào được, Võ Đạo Thạch Bi cũng không thể quan sát nữa!” Bích Tiêu nhìn Phương Trượng Đảo bị mây mù bao phủ, sầu mi khổ triển.

Bây giờ, không những không vào được Phương Trượng Đảo, ngay cả Võ Đạo Thạch Bi cũng không nhìn thấy được.

“Hay là, chúng ta đến nơi khác đi?” “Đại năng thế giới không chỉ có một mình Võ Tổ!” Quỳnh Tiêu đề nghị.

“Không, ta muốn nhập Võ Đạo!” “Đã lựa chọn Võ Tổ, bất kể tiền đồ gian nan đến mức nào!” “Ta nhất định phải bái nhập Võ Đạo!” “Nếu đã không thể vào bằng thủ đoạn đặc biệt, vậy thì chúng ta sẽ đợi khảo hạch nghìn năm một lần!” “Lúc đó, ta nhất định phải trở thành đệ tử thân truyền của Tổ Vu!” Bích Tiêu ý chí kiên định.

Mặc dù hung hăng, nhưng đã nhận định chuyện gì thì tuyệt đối không thay đổi.

“Muội muội nói đúng!” “Quỳnh Tiêu, chúng ta đã muốn bái Võ Tổ, thì phải thể hiện thành ý, thành tâm của mình!” “Mặc dù Võ Tổ chưa thu chúng ta làm đồ đệ, nhưng chúng ta đã là người của Võ Đạo rồi!”

“Sau này, tuyệt đối đừng nhắc lại chuyện phản bội sư môn nữa!” “Nếu không, tỷ muội chúng ta cũng không còn gì để làm!” Vân Tiêu nghiêm túc nói.

Sự kiên định đối với Võ Đạo, tuyệt đối không hai lòng.

Phương Trượng Đảo.

“Phu quân, ba đứa tiểu nha đầu kia tư chất không tệ!” “Không thu làm đồ đệ sao!” “Nếu phu quân không muốn, ta có thể thu nhận!” Nữ Oa cười nói.

“Tư chất của Tam Tiêu quả thật không tệ, nhưng tính cách của Bích Tiêu cần phải được mài giũa!” “Cần phải cho nàng biết, tu hành Võ Đạo, cũng giống như làm người đối nhân xử thế.” “Tiền đồ gập ghềnh, không thể nói là thuận buồm xuôi gió!” “Lần này, hãy mài giũa tính cách của nàng một chút!” “Nếu nghìn năm sau, Võ Đạo Chi Tâm không thay đổi!” “Bản tôn sẽ thu một đồ đệ!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Trong lời nói, Chúc Cửu Âm đã khoanh một vị trí trống trải bên cạnh võ trường.

“Hệ thống, lĩnh nhận Võ Đạo Thông Thiên Tháp!” “Hệ thống, lĩnh nhận Võ Đạo Thông Thiên Tháp!” Theo tâm niệm của Chúc Cửu Âm khẽ động.

Lập tức, chỉ thấy một đạo thần quang tỏa ra trên Phương Trượng Đảo.

Khoảnh khắc tiếp theo, sương mù bị phá tan.

Chỉ thấy trên bầu trời, tử khí đông lai, tường thụy bao phủ.

“Kia, kia là cái gì?” Các đệ tử Võ Đạo trên Phương Trượng Đảo cảm thấy dị thường, không nhịn được nhìn về phía bầu trời.

Họ thấy một điểm đen từ trời giáng xuống.

Thậm chí, điểm đen càng lúc càng lớn.

"Một tòa tháp?" "Võ Tổ triệu hoán sao?" "Chẳng lẽ, lại là một kiến trúc của Võ Đạo chúng ta sao?" Các đệ tử Võ Đạo phỏng đoán.

Chúc Long, Tam Thiên, Vu Chúc và những người khác cũng lần lượt chạy tới.

Khi thấy Chúc Cửu Âm, họ lần lượt quỳ bái, "Kính bái Võ Tổ!" "Đứng dậy đi!" "Các ngươi đến thật đúng lúc, vừa hay chứng kiến kỳ tích của Võ Đạo chúng ta ra đời!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Một tòa bảo tháp chín tầng từ trời giáng xuống.

Một tiếng 'ầm' vang trời, đất rung núi chuyển, bụi bặm bay khắp nơi.

Chờ bụi lắng xuống, mọi người mới phát hiện.

Một tòa cự tháp cao mười vạn trượng xuất hiện trong tầm mắt của họ.

Trên cự tháp tỏa ra khí tức cổ phác tang thương, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

"Kính hỏi Chủ Thượng, đây là vật gì?" Chúc Long không nhịn được hỏi.

Các kiến trúc của Võ Đạo, mỗi cái đều có công hiệu thần kỳ.

Cái này, lại là gì?

"Đây là Võ Đạo Thông Thiên Tháp, bên trong có không gian vô hạn!" "Phàm là đệ tử Võ Đạo của ta, đều có thể vào tháp lịch luyện." "Các vị đến thật đúng lúc, Vu Chúc, ngươi hãy dẫn Cửu Long Tử đến!" "Ngoài ra, chọn một số đệ tử khác." "Bản tôn sẽ dẫn họ tiến vào Võ Đạo Thông Thiên Tháp, sau này thì cứ tự mình tu luyện!"

Chúc Cửu Âm phân phó.

Mọi người nghe vậy, lập tức lĩnh mệnh đi.

Rất nhanh, Vu Chúc dẫn theo Cửu Long Tử và hàng vạn đệ tử Võ Đạo đến.

Hiện nay các đệ tử Võ Đạo, gần một trăm triệu.

Trong đó Vu Tộc của bộ lạc Chúc Cửu Âm chiếm 80%, do Đại Vu Vu Chúc dẫn đầu.

Long Tộc chiếm 10%, do Chúc Long dẫn đầu.

Các bách tộc còn lại chiếm 10%, do Tam Thiên dẫn đầu.

"Đệ tử bái kiến Sư Tôn!" "Đệ tử bái kiến Võ Tổ!" Các đệ tử Võ Đạo đồng loạt quỳ xuống bái lạy.

Âm thanh hội tụ lại, khí thế chấn động trời đất.

Cảnh tượng này, càng khiến Phục Hy tâm huyết bành trướng.

Nam nhân, phải như thế này!

Thậm chí, Phục Hy không nhịn được muốn gia nhập Võ Đạo.

"Đứng dậy đi!" "Hãy cùng bản tôn tiến vào Võ Đạo Thông Thiên Tháp!" Chúc Cửu Âm dẫn theo các đệ tử, mở cánh cửa Võ Đạo Thông Thiên Tháp, bước vào trong.

Ngay lập tức, bên trong đấu chuyển tinh di!

Mọi người thấy một vùng đất vàng mênh mông vô tận.

"Đây, đây là không gian bên trong Thông Thiên Tháp sao?" Phục Hy kinh hô.

Thậm chí trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Thông Thiên Tháp chỉ cao mười vạn trượng mà thôi.

Nhưng bây giờ, nó đơn giản là một tiểu thế giới.

Đang nhìn, chỉ thấy gò đất đang rung chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng con quái vật đất sét ra đời trong thế giới đất vàng.

"Thông Thiên Tháp tổng cộng có chín tầng!" "Đây là tầng thứ nhất, dành cho Võ Giả, cảnh giới Nhân Tiên có thể vào." "Những con quái vật đất sét này là đối thủ của các ngươi." "Càng đi sâu, quái vật đất sét càng nhiều." "Những con quái vật này sẽ không chủ động tấn công người, chỉ khi các ngươi khiêu khích, chúng mới ra tay." "Rất thích hợp cho tân thủ luyện tập." "Các đệ tử cảnh giới Võ Giả hãy ở lại đây tu luyện, những người còn lại đi theo ta lên tầng thứ hai!" Chúc Cửu Âm vừa nói, trực tiếp đi về phía bậc thang đất vàng bên cạnh.

Bậc thang đất vàng xoay tròn lên trên, thẳng đến tận trời.

Càng đi lên cao, áp lực của bậc thang càng lớn.

"Võ Đạo Thông Thiên Tháp, sức mạnh mỗi tầng đều không giống nhau." "Bậc thang càng là vật để kiểm tra thực lực của đệ tử!" "Nếu không đi lên được bậc thang, thì không có tư cách tiến vào tầng thứ hai của Thông Thiên Tháp!" "Hãy ghi nhớ kỹ, sau này hãy nói cho các đồng môn đệ tử biết!" Chúc Cửu Âm vừa đi vừa giải thích.

Khi hắn bước qua bậc thang tiến vào tầng thứ hai.

Ngay lập tức, mọi người chỉ cảm thấy một luồng khí tức nóng rực ập thẳng vào mặt.

Khắp nơi đều là lửa, liệt diễm hừng hực cháy tạo thành từng sinh vật lửa.

"Đây là tầng thứ hai của Thông Thiên Tháp, Hỏa Diễm Thế Giới!" "Các sinh vật hệ hỏa ở đây tính cách bạo táo, một khi đến gần sẽ chủ

động tấn công!" "Cũng như tầng một, Võ Sư, cảnh giới Địa Tiên có thể tiến vào!" "Các đệ tử Võ Sư, hãy ở lại tầng này tu luyện!" "Những người còn lại đi theo ta lên tầng thứ ba!" Chúc Cửu Âm dẫn mọi người bước lên bậc thang lửa.

Bậc thang của mỗi tầng, là một lần khảo nghiệm thực lực của Võ Giả.

Khi đến tầng thứ ba, lập tức hàn phong ập tới.

Vừa trải qua cái nóng cực hạn, bây giờ lại là cái lạnh cực hạn.

Gió lạnh gào thét, nhìn vào mắt là một thế giới băng tinh.

Thậm chí, từng ngọn băng xuyên mọc sừng sững.

Nơi đây, giống như một thế giới cổ tích vậy, nhưng lại không có một mảnh cô tịch.

"Đây là Hàn Băng Thế Giới, Vũ Tông, cảnh giới Thiên Tiên có thể vào!" "Hàn Băng Thế Giới không có bất kỳ thực vật, sinh vật nào." "Ở đây, các ngươi phải chịu đựng đói khát, cô độc." "Đạo Võ Giả, tu hành như thuyền đi ngược dòng, không tiến thì lùi!" "Ở tầng này, có thể mài giũa ý chí của các ngươi đến cực đại!" "Cô độc tịch mịch là điều khiến người ta phát điên nhất!" "Các đệ tử cảnh giới Vũ Tông ở lại, phân tán ra tu luyện!" "Những người còn lại đi tiếp với ta!" Chúc Cửu Âm dẫn các đệ tử đi về phía bậc thang xoay tròn bằng băng tinh.

Trên bậc thang băng tinh, từng con cự long sống động như thật, quả nhiên giống như trong cổ tích vậy.

Lúc này, các đệ tử Võ Đạo còn lại không đến năm nghìn người.

Khi tiến vào tầng thứ tư.

Nơi đây là một thế giới nước.

Nhìn ra, là biển cả mênh mông vô tận.

“Đây là tầng thứ tư, Thủy Thế Giới.” “Võ giả tiến vào thế giới này, bất kể là bay lượn hay lặn xuống nước, đều cần phải kích hoạt tiêu hao linh lực.” “Trong nước, càng có vô số thủy tộc hung thú.” “Ở tầng này, sức mạnh, tiêu hao gấp đôi so với những nơi khác.” “Phi cảnh giới Võ Vương, Cửu Thiên Huyền Tiên không thể tiến vào!” “Các đệ tử Võ Vương ở lại, những người còn lại đi theo ta lên tầng thứ năm!” Lần này, Chúc Cửu Âm đã để lại hơn một nửa số đệ tử.

Còn hơn một nghìn người đi theo Chúc Cửu Âm lên tầng thứ năm.

Thế giới này, tan nát.

Khắp nơi cuồng phong gào thét, gió đi không dấu vết, khó tìm tung tích.

“Muội phu, tầng này lại có gì đặc biệt?” Phục Hy không nhịn được hỏi.

“Đây là tầng thứ năm, Phong Thế Giới!” “Gió vô hình vô thể, đi không dấu vết.” “Quái vật thuộc tính gió cũng như vậy, cực kỳ giỏi ẩn nấp tung tích!” “Ở tầng này tu luyện, cần phải luôn luôn cảnh giác!” “Thậm chí phải cẩn thận với dòng chảy hỗn loạn của thời không, phi Võ Đế, Kim Tiên không thể vào!” “Cửu Long Tử, mấy đứa hãy dẫn người của mình ở lại đây tu luyện thật tốt!” “Nếu không đột phá Thái Ất Kim Tiên, đừng gọi bản tôn là sư phụ!” Chúc Cửu Âm bất mãn nhìn Cửu Long Tử!

Thân là đệ tử của hắn, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không đạt được.

Mặc dù Cửu Long Tử ra đời chưa đến nghìn năm.

Nhưng dù sao cũng là huyết mạch Long Vương.

Thực lực quá yếu, thật mất mặt.

Lập tức, Cửu Long Tử than thở khắp nơi.

Tính cách của hắn vốn cực kỳ lười biếng.

Chương 156

Ở đây phải luôn luôn cảnh giác xung quanh, đơn giản là muốn lấy mạng già của hắn.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không thèm để ý.

Hắn dẫn theo những người còn lại tiến vào tầng thứ sáu.

"Tầng thứ sáu, Vân Thế Giới!" "Ở đây bình ổn ngũ cảm lục thức, giống như tác chiến trong đêm đen kịt!" "Có thể rèn luyện bản năng và sự né tránh, cảnh giác của Võ giả." "Vu Chúc, ngươi là do tinh huyết của ta hóa thành, thân là Đại Vu, mặc dù cảnh giới Đại La Kim Tiên!" "Nhưng ta hy vọng ngươi ở lại đây tu luyện!" "Sau này, hãy tiến vào tầng thứ bảy!" Chúc Cửu Âm phân phó.

"Vu Chúc lĩnh mệnh!" Vu Chúc gật đầu.

Chúc Cửu Âm thấy vậy tiến vào tầng thứ bảy.

Nơi đây là một Hư Không Thế Giới, phi Đại La Kim Tiên không thể vào.

"Hư Không Thế Giới ta hiểu rồi!" "Bần đạo sẽ tu luyện ở đây, sau này sẽ tiến vào tầng thứ tám!" Phục Hy có cảm ngộ, quyết định tu luyện ở tầng thứ tám.

Tam Thiên thấy vậy cũng ở lại.

Chúc Cửu Âm nghe vậy gật đầu, nói: "Tốt, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ, cũng ở lại đây tu luyện!" "Chín trăm năm sau, Võ Đạo Thí Luyện của ta sẽ bắt đầu!" "Lúc đó, bất kể thực lực có tinh tiến hay không, các ngươi đều phải ra khỏi tháp!" "Chủ trì đại cục!" Chúc Cửu Âm nói, dẫn theo Chúc Long và Nữ Oa đi về phía tầng thứ tám.

Võ Đạo Thông Thiên Tháp.

Tầng thứ tám, phi Chuẩn Thánh không thể vào.

Tầng này, phiêu miểu hư huyễn, giống như ở trong một thế giới hỗn độn.

Trước mặt mọi người, một trận pháp được bố trí theo Cửu Cung Bát Quái.

Mỗi trận pháp, đều là một cánh cửa truyền tống.

Ở đây không có cái gọi là kẻ địch.

Tu luyện ở đây, cần phải chiến thắng chính mình.

"Tầng thứ tám, Minh Tịnh Không Gian." "Thực tế, khi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, phần lớn thời gian, tu luyện không phải là pháp lực!" "Mà là cảm ngộ tâm cảnh của bản thân." "Giống như tu luyện pháp môn Trảm Tam Thi Chứng Đạo, chính là phải trảm đi chấp niệm của bản ngã." "Ở tầng này, đối thủ sẽ là chính ngươi." "Có thể là những gì ngươi đã trải qua, có thể là huyễn tượng." "Bây giờ, chúng ta bắt đầu tu luyện đi!" Chúc Cửu Âm vừa nói chủ động đi về phía một vị trí.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy ý thức đấu chuyển tinh di.

Sau đó, hắn phát hiện mình đang ở Bàn Cổ Thần Điện.

Từ khi hóa thân từ tinh huyết, bắt đầu nghịch thiên cải mệnh, kiến lập Võ Đạo.

Trong thế giới này, Chúc Cửu Âm lại một lần nữa trải qua tất cả những gì mình đã từng trải qua.

Chỉ là, lần này, cảm ngộ càng sâu sắc hơn.

Thậm chí, hắn bắt đầu chìm vào suy tư, trong quá khứ, có những điều gì đã làm tốt, những điều gì đã làm chưa tốt.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến lúc Nhân Tộc ra đời.

Chúc Cửu Âm hạ lệnh Vu Tộc bảo vệ Nhân Tộc, dẫn dắt Nhân Tộc tu luyện.

Hắn cũng bắt đầu chứng đạo.

Dĩ Vũ Chứng Đạo.

Mặt khác, Nữ Oa và Chúc Long cũng tiến vào trận pháp tu luyện.

Cảnh tượng xuất hiện trước mặt Nữ Oa, hoàn toàn khác biệt so với những gì nàng từng thấy.

Ở đây, nàng hóa thân thành một nữ yêu, yêu một vị đế vương do Chúc Cửu Âm hóa thân.

Thế nhưng, Chúc Cửu Âm tàn bạo vô đạo, hoan dâm háo sắc.

Nhưng vì Chúc Cửu Âm, Nữ Oa lại yêu đến mức nghĩa vô phản cố, thậm chí còn tìm cách lấy lòng Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm vẫn đêm đêm ca hát, sống cuộc đời vui vẻ.

Nữ Oa, thì bị bỏ rơi.

"Không!" Pháp lực của Nữ Oa bạo tẩu, nàng không muốn tất cả những điều này.

Ngay lập tức, Nữ Oa chỉ cảm thấy cả thế giới đều tràn ngập ác ý.

Tất cả các sinh linh đều chỉ trích nàng.

Hóa ra nàng yêu Chúc Cửu Âm, yêu chính mình.

Vì ngay cả khuyết điểm của Chúc Cửu Âm cũng không thể chấp nhận được.

Chúc Cửu Âm là một nam nhân bạo ngược vô đạo, hoan dâm háo sắc.

Nước mắt, không khỏi lăn dài trên khóe mắt Nữ Oa. ...

Trong một thế giới khác, thế giới của Chúc Long.

Hắn thấy mình đang ngồi trên Đông Hải.

Trên mặt biển, khắp nơi là thi thể.

Tiếng ai ca của Long Tộc.

Điều mà hắn mong muốn nhất là chấn hưng Long Tộc, tất cả đều bị hủy hoại trong tay hắn.

Hắn, đã tự tay hủy diệt tất cả.

"Không!" Chúc Long phẫn nộ gào thét.

Hắn tuyệt đối không muốn hủy diệt Long Tộc, hắn muốn cứu Long Tộc.

Có thể nói, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa, Chúc Long đều đã rơi vào ảo cảnh của riêng mình.

Họ sẽ trải qua và rèn luyện trong ảo cảnh.

Cho đến khi ý chí sụp đổ và thoát ra khỏi ảo cảnh.

Hoặc là chiến thắng ảo cảnh.

Có thể nói, đối thủ của tầng này, không phải yêu ma quỷ quái.

Cũng không phải kẻ địch có thực lực tương đương.

Mà là chính mình!

Thậm chí là tâm ma trong tiềm thức. ...

Trên bầu trời, đột nhiên tuyết rơi.

Gió mạnh gào thét, gió lạnh như dao cắt.

Chúc Cửu Âm ngồi trên đỉnh Bất Chu Sơn, đột nhiên cảm thấy dường như mình là Bàn Cổ, chuẩn bị khai thiên tích địa để chứng Thánh Đạo.

Trời đất mây sấm bao phủ, hóa thành vô biên u ám.

Trên bầu trời, yêu vân dày đặc.

Hàng ức vạn Yêu Tộc chỉnh đốn sẵn sàng.

Trên mặt đất, sát khí tràn ngập hàng ức vạn dặm.

Nhân Tộc, Vu Tộc đồng thanh gào thét.

"Chúc Cửu Âm, hãy quyết một trận tử chiến đi!" Đế Giang đứng phía trước hét lớn.

Các Tổ Vu dẫn dắt Vu Tộc, Nhân Tộc, liên hợp với Yêu Tộc, vây khốn Chúc Cửu Âm.

"Kiếp thành Thánh, chỉ là, ta không ngờ các huynh đệ lại rút đao hướng về ta!" Chúc Cửu Âm cười khổ.

Hắn không phân biệt được ảo cảnh hay hiện thực.

Suốt chặng đường, vì Vu Tộc mà nghịch thiên cải mệnh.

Kết quả, khi chứng đạo, Vu Tộc và Nhân Tộc lại rút đao hướng về hắn.

Còn có chuyện nào bi ai hơn.

"Huynh đệ?" "Ngươi từng coi ta là huynh đệ sao!" "Ngươi chỉ coi ta là quân cờ!" "Cưỡng ép ta làm những việc ta không thích, ép ta tu luyện Võ Đạo!" "Ngươi không phải là một kẻ phản bội Phụ Thần sao!" "Các Tổ Vu chúng ta, thừa kế sự sống của Phụ Thần!" "Làm sao có thể tu luyện Võ Đạo!" Đế Giang hét lớn.

Vu Tộc, không cần Võ Đạo.

"Cái gọi là giúp đỡ Vu Tộc của ta, chỉ là đang cưỡng ép Vu Tộc sao?" Khóe môi Chúc Cửu Âm lộ ra một nụ cười thê lương.

Tất cả, đều chỉ coi là điều hiển nhiên sao?

Căn bản không thèm để ý cảm nhận của Tổ Vu sao?

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm như bị trọng kích.

Các Tổ Vu thấy vậy, hét lớn một tiếng.

"Nhị lang, theo ta giết địch!" "Giết!" Lập tức hàng ức vạn Vu Tộc và Nhân Tộc xông về phía Chúc Cửu Âm.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm muốn tránh né.

Nhưng trên trời dưới đất, đều là kẻ địch, căn bản không thể tránh né.

Ngoài đối mặt, không còn lựa chọn nào khác.

Hoặc là bị giết, hoặc là giết Vu Tộc và Nhân Tộc!

"Chẳng lẽ cái gọi là nghịch thiên cải mệnh của ta, tất cả đều là vô ích sao?" "Đầu hàng, chỉ là chúng bạn thân ly?" "Thậm chí, ta giống như một kẻ khốn nạn, sắp đặt thao túng cuộc đời của người khác sao?" Một ý niệm hiện lên trong đầu Chúc Cửu Âm.

Khiến Chúc Cửu Âm càng thêm tiêu trầm.

Trong thế giới này, hắn không còn gì cả.

Sống, có ý nghĩa gì?

Có lẽ cái chết mới là giải thoát tốt nhất.

Chỉ là, lúc này.

Giữa lông mày Chúc Cửu Âm tỏa ra một trận nóng rực.

Luồng nóng rực đó truyền khắp cơ thể Chúc Cửu Âm, khiến hắn cảm thấy ấm áp như được hồi sinh trong nước vậy.

Trong đầu hắn cũng hiện lên cảnh tượng ở Bất Chu Sơn năm xưa.

Hắn, đã thấy Bàn Cổ.

Chương 157

Thấy Bàn Cổ khai thiên tích địa, thấy Bàn Cổ không nỡ rời bỏ thế giới Hồng Hoang.

Khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm bừng tỉnh.

"Các ngươi, không phải là tâm ma huyễn tượng của ta sao!" "Tổ Vu chân chính, tuyệt đối sẽ không phản bội ta!" "Võ Đạo, từ trước đến nay không phải là do bản tôn cưỡng ép tu luyện!" "Các ngươi muốn tu luyện!" "Đừng quá coi thường ý chí của Vu Tộc chúng ta!" Chúc Cửu Âm mở bừng hai mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người hắn cuồng phong gào thét, sương tuyết bay lả tả.

Thậm chí, mặt đất dưới chân hắn đang đóng băng.

Những Vu Tộc, Nhân Tộc xông lên đều lần lượt hóa thành tượng băng.

"Đây, chỉ là sự giãy giụa của kẻ sắp chết thôi!" "Ra tay với đồng bào của mình, ngươi không cảm thấy hổ thẹn sao?" Đế Giang dẫn dắt các Tổ Vu khác trực tiếp vây khốn Chúc Cửu Âm.

Sau đó, mười một đạo pháp tắc xông thẳng lên trời.

Địa Phong Thủy Hỏa bạo loạn, trên bầu trời điện chớp sấm vang.

Thời gian, không gian đều bắt đầu hỗn loạn.

Các loại công kích, trực tiếp cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

"Hổ thẹn?" "Ta kế thừa ý chí Bàn Cổ, thủ hộ Hồng Hoang!" "Bị tất cả mọi người trong thế giới hiểu lầm thì sao chứ?" "Võ Đạo, đương lập!" "Huống hồ, Vu Tộc chân chính, tuyệt đối sẽ không phản

bội ta!" "Đây, chỉ là huyễn tượng đáng thương thôi!" "Phá cho ta!" Chúc Cửu Âm trong tay hiện ra Đại Tà Vương.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đao quét ngang.

Đao kình bành trướng, tung hoành hàng ức vạn dặm.

Đao thế như núi đổ biển gầm, với thế hủy thiên diệt địa không thể cản phá mà cuốn ra.

Ngay lập tức, một đao nhấn chìm tất cả sinh linh.

Một đao, vạn vật quy về bình tĩnh.

Vu Tộc, Nhân Tộc, toàn bộ biến mất không dấu vết.

"Bất kỳ chiến thắng nào, cũng không đến một cách dễ dàng." "Cần phải trải qua sự tẩy rửa của máu tươi và chiến hỏa." "Ta kế thừa ý chí Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang." "Không ai có thể ngăn cản ta chứng đạo thủ hộ Hồng Hoang!" "Thần nếu cản ta, ta giết thần!" "Ma nếu cản ta, ta thí ma!" "Ta Chúc Cửu Âm, chưởng khống Võ Đạo!" "Đương vô địch!" Chúc Cửu Âm ý chí kiên định.

Minh Tịnh Không Gian, giới nắm bắt một tia do dự, không kiên định, hoặc lo lắng trong nội tâm của người tu luyện.

Nó sẽ hóa thành huyễn tượng hiện thực.

Suýt chút nữa chìm đắm, may mắn có ý chí Bàn Cổ che chở.

Khoảnh khắc đó, ý chí Võ Đạo của Chúc Cửu Âm càng thêm kiên định.

Không chỉ vì mình, mà còn vì mang theo ý chí của Bàn Cổ mà sống tiếp!

Võ Đạo Thông Thiên Tháp.

Tầng thứ tám.

“Đồ khốn, tất cả đều đi chết đi cho ta!” Nữ Oa cuối cùng cũng phẫn nộ.

Không thể chịu đựng Chúc Cửu Âm bị các loại nữ nhân quấn quýt.

Khoảnh khắc đó, Nữ Oa thay đổi sự dịu dàng trước đây, cả người trở nên vô cùng bá đạo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nữ Oa trực tiếp đại khai sát giới.

Bất kỳ nữ nhân nào dám đến gần Chúc Cửu Âm đều phải chết.

Chúc Cửu Âm thuộc về một mình nàng.

Máu tươi, tỏa ra giữa trời đất, tràn ngập cả hoàng cung.

Giết!

Giết sạch tất cả nữ nhân dám đến gần Chúc Cửu Âm trên đời.

Tình ái là một chén thuốc độc, khiến người ta chìm đắm, khiến người ta phát điên.

Từ trước đến nay, Nữ Oa vẫn luôn cho rằng mình không xứng với Chúc Cửu Âm.

Trong lòng nàng luôn lo lắng Chúc Cửu Âm sẽ bị nữ nhân khác cướp mất.

Khoảnh khắc đó, nàng cuối cùng cũng hiểu ra.

Cơ hội phải nắm giữ trong tay, không mất đi, thì phải tranh giành thật tốt.

Dưới sự hoành hành của ác niệm, Nữ Oa trực tiếp đại khai sát giới.

Đồng thời, một tôn hóa thân từ trong cơ thể nàng bay ra.

Gần như cùng lúc, Nữ Oa trở về hiện thực.

“Bản cung xin kính kiến bản tôn.” Hóa thân nhìn Nữ Oa hành lễ.

“Ta đã trảm đi Ác Niệm Hóa Thân sao?” Nữ Oa vẻ mặt không thể tin nổi.

Thậm chí, nhớ lại cảnh tượng vừa xảy ra, sắc mặt không khỏi đỏ bừng.

Huyễn cảnh, có thể ảnh hưởng đến tâm trí của nàng.

Nhưng, may mắn, đã trảm thi, đã vượt qua.

“Sau này, cứ gọi là Thánh Tâm Nương Nương.” Nữ Oa đặt tên cho Ác Thi của mình, sau đó đi về phía Chúc Cửu Âm.

Lúc này, Chúc Cửu Âm vẫn đang ở trong huyễn cảnh.

Nữ Oa không khỏi đưa tay, chạm vào khuôn mặt tuấn tú kia.

“Oan gia thật!” “Sau này, bất kể có bao nhiêu nữ nhân!” “Ta cũng phải là chính cung!” Nữ Oa lẩm bẩm.

Nàng đã đột phá ở Võ Đạo Thông Thiên Tháp.

Như vậy, đã trảm đi Bản Ngã Chấp Niệm, trảm đi Ác Thi.

Sau đó trảm thêm một Thiện Thi nữa, pháp môn Trảm Tam Thi đã đại thành rồi.

Võ Đạo Thông Thiên Tháp, quả nhiên thần kỳ.

Tiếp tục tu luyện sao?

Tất cả những gì xảy ra trong huyễn cảnh, Nữ Oa cảm thấy nên củng cố cảnh giới hiện tại trước.

Lần sau lại vào huyễn cảnh, không nhất định có thể trụ vững được. ...

Huyễn cảnh của Chúc Cửu Âm.

“Võ Đạo, vô địch?” “Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày sao!”

“Trên đời này, chỉ có Yêu Tộc ta mới thật sự vô địch!” “Chúc Cửu Âm, thù mới hận cũ, hôm nay cùng nhau báo thù!” Trên bầu trời, tiếng cười cuồng loạn của Đế Tuấn vang vọng.

“Chúc Cửu Âm ngu xuẩn thật!” “Giết sạch Vu Tộc, nếu mười hai Tổ Vu tề tụ, dù là Thánh Nhân cũng phải kiêng dè vài phần!” “Nhưng, ngươi đã tự tay hủy diệt tất cả.” “Bây giờ, ngươi lấy gì mà đấu với ta!” Thái Nhất cũng cười lạnh không thôi.

Vu Yêu Lượng Kiếp, mười hai Tổ Vu có thể hóa thành Bàn Cổ.

Đó là mối đe dọa lớn nhất.

Nhưng bây giờ, mười hai Tổ Vu, Vu Tộc đều đã vẫn lạc.

Chúc Cửu Âm chỉ còn một mình, có gì mà phải sợ.

“Võ Đạo Thông Thiên Tháp thật sự không tầm thường!” “Ngay cả những lo lắng của ta cũng biết rõ ràng!” “Chỉ đáng tiếc, ta không còn là ta của ngày xưa!” Chúc Cửu Âm vuốt ve ấn ký Bàn Cổ giữa lông mày.

Ấn ký khiến hắn minh ngộ tất cả mọi chuyện.

Từ trước đến nay, hắn vẫn luôn lo lắng mười hai Tổ Vu không chấp nhận Võ Đạo của hắn.

Từ trước đến nay, hắn muốn mười hai Tổ Vu đều thành Thánh.

Bởi vì, hắn lo lắng nếu có ai trong mười hai Tổ Vu vẫn lạc, thì sẽ không còn hoàn chỉnh nữa.

Thậm chí, không thể tổ kiến Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Trận.

Vì thế, hắn thậm chí còn luyện chế Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Tất cả đều đang chuẩn bị cho tương lai.

Nhưng, sự che chở của ý chí Bàn Cổ đã khiến Chúc Cửu Âm hiểu ra.

Vu Tộc, là một chỉnh thể.

Không thể không chấp nhận ý chí của hắn.

Bởi vì, ý chí của hắn chính là ý chí của Bàn Cổ.

Hơn nữa, bước vào Võ Đạo, không phải Vu Tộc vô đài.

Các Tổ Vu chân tâm thực ý muốn bước vào Võ Đạo.

Tất cả mọi vấn đề, đều không phải là vấn đề.

Kiến lập Võ Đạo, có mười hai Tổ Vu giúp đỡ đương nhiên tốt.

Không có cũng không có gì phải sợ!

Dù chỉ có một mình, hắn cũng sẽ kiên định không lay chuyển mà đi tiếp.

Võ giả, ý chí không thể thay đổi.

Đối mặt với hàng ức vạn Yêu Tộc, Chúc Cửu Âm giơ Đại Tà Vương chỉ thẳng hư không.

"Chiến đi!" "Nói nhiều vô ích!" "Hôm nay, hãy để bản tôn tự tay phá tan tâm ma!" Chúc Cửu Âm cười lớn.

Hắn đã hiểu rõ ảo cảnh.

Chỉ là, phương pháp rời đi chỉ có một.

Chiến thắng ảo cảnh!

Chiến thắng tâm ma của chính mình!

"Chết đến nơi rồi, không biết hối cải!" "Quỷ Xa, Bạch Trạch mười Đại Yêu Thần nghe lệnh!" Trong mắt Đế Tuấn lóe lên một tia lạnh lẽo.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng uy thế vô hình từ trên người hắn tỏa ra.

“Chúng hạ thần có mặt!” Mười Đại Yêu Thần cung kính đáp.

“Bản tôn lệnh các ngươi suất lĩnh ba trăm sáu mươi Yêu Thần, bốn vạn tám nghìn Yêu Vương, bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.” “Hôm nay, nhất định phải giết Chúc Cửu Âm!” “Đoạt lấy khí vận của Vu Tộc, để cầu Thánh Đạo!” Giọng Đế Tuấn như sấm, vang vọng khắp trời đất.

“Tuân lệnh!” “Hôm nay, tảo diệt Chúc Cửu Âm!” Một tiếng chuông vang lên.

Chương 158

Chỉ thấy Thái Nhất tế ra Đông Hoàng Chung, tiếng chuông vang vọng hùng tráng.

Đế Tuấn thì tế ra Lạc Đồ Hà Thư.

Phía sau hắn, chính là Côn Bằng và mười Đại Yêu Thần, ba trăm sáu mươi lăm lộ Yêu Vương.

Vô số Yêu Tộc.

Trong tay mỗi người đều giơ một mặt cờ xí.

Trên cờ xí, tinh quang lưu chuyển.

Lập tức, Lạc Đồ Hà Thư trực tiếp hóa thành màn trời.

Tinh quang trên đó đều được thắp sáng và tương ứng với từng cờ xí tinh thần của Yêu Tộc.

Một luồng khí tức cổ phác tang thương, mênh mông như vực sâu từ trong đại trận tỏa ra.

Khiến Chúc Cửu Âm không thể nhìn thấy hình dáng của các Yêu Tộc.

"Đây chính là một trong hai đại kỳ trận của Hồng Hoang, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận sao?" "Chẳng trách Đế Tuấn và Thái Nhất lại kiêu ngạo như vậy!" Trên mặt Chúc Cửu Âm lộ ra một tia ngưng trọng.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, được mệnh danh là ngang hàng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trận này hội tụ sức mạnh của Yêu Tộc, dẫn động tinh thần.

Quả thật cường hãn đến cực điểm.

Chúc Cửu Âm chưa từng gặp nó trong hiện thực, nhưng lại gặp trong huyễn cảnh.

Chỉ là, có lùi bước không?

Không!

Võ giả, tuyệt đối sẽ không lùi bước!

"Điêu trùng tiểu kỹ!" "Hãy xem bản tôn phá đại trận!" Chúc Cửu Âm trực tiếp hiển hóa Tổ Vu Chân Thân, tay cầm Đại Tà Vương chém về phía đại trận.

"Chúc Cửu Âm, chớ có xương cuồng!" "Hãy xem Đông Hoàng Chung của ta!" Thái Nhất gõ Đông Hoàng Chung, chỉ thấy sóng âm khủng bố cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ đáng tiếc, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Trường đao chỉ tới đâu, vô địch tới đó!

Sóng âm biển cả ngay lập tức bị phá tan.

"Chu Thiên Tinh Thần, trói buộc!" Đồng thời, Đế Tuấn hét lớn một tiếng.

Chỉ thấy trên bầu trời, các tinh tú đều sáng bừng lên.

Vô số tinh quang được dẫn dắt, rơi vào trong cơ thể hàng ức vạn Yêu Tộc.

Ngay lập tức, một luồng pháp lực bàng bạc từ trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tỏa ra.

Khi Chúc Cửu Âm một đao hạ xuống.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tỏa ra từng trận gợn sóng, không hề lay động.

Thậm chí, bên trong đại trận, từng đạo phân thân của Đế Tuấn bay

ra.

Thi triển đạo pháp huyền diệu công kích Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, khí huyết của Chúc Cửu Âm như rồng, sát khí xông thẳng lên trời.

Mặc kệ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Một đao giết!

Lập tức, đao xuất thiên địa biến sắc.

Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn!

Diệt Địa!

Phong đao vừa ra, trực tiếp xé rách hư không.

Khe nứt đó giống như mạng nhện lan rộng ra bốn phía, tai họa kéo dài vạn dặm, phong đao mang tính hủy diệt như hằng tinh bạo phá, khiến kẻ địch không có chỗ đứng.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, đất rung núi chuyển.

Cả hư không đều đang run rẩy, vỡ nát.

Cho dù có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, các Yêu Tộc vẫn cảm nhận được vĩ lực tuyệt thế của Chúc Cửu Âm.

"Thật mạnh!" "Gia hỏa này một mình có thể lay chuyển ức vạn Yêu Tộc của ta sao?" Côn Bằng biến sắc mặt.

Công kích của Chúc Cửu Âm quá mạnh.

Thậm chí khiến hắn sinh ra một loại cảm giác không thể chống đỡ.

Dù thân ở dưới Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, hắn cũng cảm thấy bất an.

Liệu có thật sự có thể ngăn cản Chúc Cửu Âm không?

"Sách sách sách, Chu Thiên Tinh Thần cũng chẳng qua chỉ đến thế thôi!" Chúc Cửu Âm cười khẩy.

Huyễn cảnh dù sao cũng chỉ là huyễn cảnh, căn bản không thể so sánh với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chân chính.

"Chúc Cửu Âm, đừng quá kiêu ngạo!" "Tất cả đừng ngây người nữa, dốc toàn lực!" "Không chết thì ta vong!" Không thể không nói, Thái Nhất rất thông minh.

Nhận ra sĩ khí của Yêu Tộc đang suy yếu, lập tức khơi dậy sĩ khí của chúng yêu.

Bằng không, một khi không thể áp chế Chúc Cửu Âm, trận chiến này coi như xong.

"Dẫn động Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Tinh Thần Thần Binh lạc!" Đế Tuấn vội vàng dẫn động Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lập tức, vô tận tinh quang được dẫn xuống, với thế thần quỷ khó lường, không thể ngăn cản mà lao về phía Chúc Cửu Âm.

Cùng lúc đó, chỉ thấy yêu binh hóa thành Tinh Thần Đạo Binh.

Trên thân các đạo binh phù văn bao phủ, mỗi một người đều mang theo Tinh Thần Chi Lực, uy lực vô cùng.

Thế nhưng, mặc cho yêu binh ức vạn, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Thậm chí, ngược lại chiến ý càng bùng nổ.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bé nhỏ này cũng muốn giết ta sao!" "Hôm nay, bản tôn sẽ đồ diệt Yêu Tộc!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Sau lưng hắn hiện ra bốn đạo thân ảnh.

Bốn đạo Lôi Điện Phong Hỏa Pháp Tướng thần uy bao trùm thiên địa.

Thậm chí từ hư chuyển thực.

Bản thể Chúc Cửu Âm càng nắm giữ Đại Tà Vương, hung uy vô hạn.

"Hôm nay, hãy để ta chiến một trận thống khoái!" Chúc Cửu Âm vuốt ve Đại Tà Vương.

Trong thế giới Hồng Hoang, hắn đã phải kiềm chế rất nhiều.

Thậm chí vẫn luôn chưa dốc toàn lực, luôn giữ lại át chủ bài.

Hiện tại, trong huyễn cảnh, nếu không dốc toàn lực, e rằng khó mà thoát ra được.

Hơn nữa, trong huyễn cảnh cũng không cần lo lắng phá diệt Hồng Hoang.

Chiến!

Một luồng chiến ý bùng phát từ thân Chúc Cửu Âm.

Cùng lúc đó, Đại Tà Vương cũng phát ra tiếng kiếm minh phấn khích.

Đối mặt với ức vạn Tinh Thần Đạo Binh, Chúc Cửu Âm tay cầm Đại Tà Vương, đại sát tứ phương.

Cái gọi là bá khí, vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm đã thể hiện đến mức tận cùng.

Đao xuất thiên băng địa liệt.

Dưới khí thế bá đạo vô địch, từng tôn Yêu Tộc Tinh Thần Đạo Binh vẫn lạc, hóa thành Tinh Thần Chi Lực tiêu tán vào không trung.

Đối mặt với kẻ tàn nhẫn như Chúc Cửu Âm, mọi công kích dường

như đều vô ích.

Thậm chí, giữa những đao khí tung hoành, Địa Phong Thủy Hỏa bạo loạn.

Đao khí vô tận thậm chí hình thành một hồng lưu hủy thiên diệt địa khó tả.

Khi sát đến gần Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Chúc Cửu Âm đột nhiên một đao chém xuống.

Oanh!

Một tiếng vang lớn chấn động thiên địa.

Đại Tà Vương giao phong với Chu Thiên Tinh Thần, lực xung kích khủng bố lan tỏa ra bốn phía.

Hư không vạn dặm hóa thành hư vô.

Thậm chí, dưới cổ lực lượng kinh khủng này, một lượng lớn Yêu Tộc trực tiếp bị phản phệ mà chết.

Vào khoảnh khắc này, tim Đế Tuấn rỉ máu.

Mỗi một yêu binh đều là sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Yêu binh càng ít, uy lực đại trận càng yếu.

Chúc Cửu Âm, đối mặt với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lại kiêu ngạo đến vậy sao?

"Ta sẽ chết mất!" "Thái Nhất, Đông Hoàng Chung trấn áp đại trận!" "Dẫn động tinh thần!" Đế Tuấn gào thét.

Thái Nhất nghe vậy trực tiếp tế xuất Đông Hoàng Chung bay về phía hư không.

Có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp đại trận, Chu Thiên Tinh Thần Đại

Trận trở nên càng thêm vững chắc, huyền diệu.

Cùng lúc đó, cả thế giới dường như hóa thành màn đêm.

Ba trăm sáu mươi lăm vì tinh thần đột nhiên tỏa ra thần quang.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng vì tinh thần mang theo cái đuôi dài lao về phía Chúc Cửu Âm.

"Chết đi!" "Một kích này, làm sao mà ngăn cản được!" Đế Tuấn nhe răng.

Ba trăm sáu mươi lăm danh Yêu Vương, tương ứng với ba trăm sáu mươi lăm vì Viễn Cổ Tinh Thần.

Mỗi một lần rơi xuống, đều có thể phát ra sức mạnh Chuẩn Thánh.

Chương 159

Ba trăm sáu mươi lăm vì tinh thần liên kết lại hóa thành thiên võng.

Chúc Cửu Âm không thể trốn tránh, không thể né tránh.

Thậm chí, sơn xuyên ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải, nhật nguyệt tinh thần ẩn hiện hư không.

Chúc Cửu Âm phát hiện không gian, thời gian quanh thân đều bị trấn áp.

"Đấu cứng với cứng sao?" "Đúng ý bản tôn!" Huyết mạch Chúc Cửu Âm sôi trào, chiến ý bùng nổ.

Võ giả, vĩnh viễn không lùi bước.

Vu Tộc, vĩnh viễn không sợ hãi.

Hủy Thiên Diệt Địa Thất Đại Hạn - Thôn Thiên!

Trong khoảnh khắc, vô tận sức mạnh ngưng tụ trên Đại Tà Vương trong tay Chúc Cửu Âm.

Một chiêu đao xuất, thiên tượng dị biến bất thường, âm dương mất cân bằng xung đột, càn khôn điên đảo nghịch loạn.

Chính là cấm chiêu Thôn Thiên trong Hủy Thiên Diệt Địa.

Ngay cả Thiên Đấu cũng dám nuốt, huống chi chỉ là nhật nguyệt tinh thần.

Oanh!

Đao kình khủng bố quét ra, thôn phệ càn khôn.

Ba trăm sáu mươi lăm vì Viễn Cổ Tinh Thần va chạm với đao khí,

trong nháy mắt phá nát Hồng Hoang vạn dặm, tinh thần hủy diệt.

Có thể nói, Chúc Cửu Âm giơ tay xé nát tinh thần, trở tay đổi sao chuyển dời.

Mỗi chiêu mỗi thức, đều mang theo uy năng cực lớn.

Nhất thời, Yêu Tộc không khỏi kinh hãi nhìn Chúc Cửu Âm.

Mặc dù Đông Hoàng Thái Nhất không ngừng gõ Đông Hoàng Chung để ổn định quân tâm, nhưng cuối cùng vẫn khiến Yêu Tộc đại loạn.

"Xem ra, chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng!" "Chúc Cửu Âm, ngươi có thể thấy chiêu này, là may mắn của ngươi!" Đế Tuấn gào lớn.

Vào khoảnh khắc này, tu sĩ Yêu Tộc hơi ổn định lại.

Chỉ cần có tuyệt chiêu, là có hy vọng.

Bằng không, chỉ dựa vào ba trăm sáu mươi lăm đạo tinh thần, căn bản không thể làm gì được Chúc Cửu Âm.

"Chó cắn người không sủa!" "Chó sủa người không cắn!" "Đế Tuấn, sao?" Chúc Cửu Âm khinh thường.

Đôi mắt hắn dần biến thành màu đỏ.

Đao Long Chi Nhãn phát động!

Thực lực tăng gấp bội!

Đã đến lúc kết thúc tất cả.

"Thái Nhất, dẫn động Tử Vi Tinh!" Cùng lúc đó, Đế Tuấn hét lớn một tiếng.

Trong khoảnh khắc, chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất thi triển huyền diệu chi pháp, trong tay cũng xuất hiện một mặt Tinh Thần Kỳ.

Triệu hoán Tử Vi Tinh!

Phải biết rằng, Tử Vi không xuất, nhật nguyệt làm tôn.

Tử Vi Tinh có thể là thủ lĩnh của chúng tinh.

Lúc này, không phải Lượng Kiếp thứ hai, Tử Vi Tinh chưa xuất thế.

Đế Tuấn và Thái Nhất có thể dẫn động Tử Vi Tinh.

Trong khoảnh khắc, Đông Hoàng Thái Nhất gõ Đông Hoàng Chung.

Tiếng chuông chấn động trời xanh, cùng lúc đó, nơi tận cùng hư không, một vệt tử quang hiện ra.

Tử quang tôn quý rực rỡ, chỉ một chút đã trấn áp tất cả màu sắc của thiên địa.

Chính là Tử Vi Tinh!

Cùng với việc Tử Vi Tinh gia nhập Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nhật nguyệt xoay quanh Tử Vi Tinh.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận triệt để bị trấn áp.

"Yêu Tộc nhị lang, hôm nay cùng ta diệt Chúc Cửu Âm!" "Yêu Tộc ta, nhất thống phương thế giới này!" "Tử Vi Tinh lạc!" Đế Tuấn gào thét một tiếng.

Trong khoảnh khắc, thiên địa xoay chuyển hóa thành tinh đấu.

Chỉ thấy ức vạn hình thành hội tụ làm một, thần quang trực tiếp dung nhập vào Tử Vi Tinh.

Nhất thời, Tử Vi Tinh quang mang đại thịnh.

"Mỗi một vì tinh thần rơi xuống, đại biểu một sinh mệnh mất đi!" "Tử Vi Tinh do Tử Phủ Bàn Cổ hóa thành, Chúc Cửu Âm, ta xem ngươi lấy gì đấu với ta!" Đế Tuấn cười lạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tử Vi Tinh rơi xuống.

Cả thiên địa đều sôi trào, Tử Vi Tinh phát ra thiên uy vô thượng, hủy thiên diệt địa.

Vào khoảnh khắc này, ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không khỏi sắc mặt âm trầm.

"Tử Vi Tinh tốt lắm!" "Chỉ là, người có thể khiến ta vẫn lạc, chỉ có ta!" Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Một đao chém ra!

"Người có thể khiến bản tôn vẫn lạc, chỉ có bản tôn!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Cánh tay hắn trực tiếp hóa thành Kỳ Lân Tí, liệt diễm hùng hùng thiêu đốt thiên địa.

Một luồng hung sát chi khí khủng bố tỏa ra từ thân hắn.

Kỳ Lân Tí phối hợp với Đại Tà Vương, hung uy càng vô hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, hỏa diễm Kỳ Lân Tí bao quanh Đại Tà Vương.

Một đao Đoạn Phật Vong Đạo chém ra.

Trong khoảnh khắc, đao kình hung dũng bùng nổ, hình thành hải khiếu đao khí.

Nơi nó đi qua, vạn vật không tồn tại.

Một đao, mang theo sự căm ghét thiên địa, mang theo cừu hận không chịu vận mệnh.

Đao xuất, thiên hạ đều kinh, thần quỷ tránh né.

Quả thật phá thiên diệt thần, một nộ đoạn Phật.

Oanh ~ Một đao rơi xuống Tử Vi Tinh, lập tức sản sinh hư không

đại bạo tạc.

Khí kình khủng bố lan tỏa ra bốn phía, không gian vỡ nát.

Sau đó lại một tiếng vang lớn, đao kình và Tử Vi Tinh đồng thời bùng nổ, tựa như một phương thế giới bùng nổ.

Khí bạo khủng bố hất bay cả Chúc Cửu Âm và Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Thậm chí, Thái Nhất phun ra một ngụm tiên huyết, sắc mặt tái nhợt.

Tinh Thần Kỳ sau lưng hắn cũng nổ tung.

Thân là người dẫn động Tử Vi Tinh, hắn nguyên khí đại thương.

"Mạnh quá, ngay cả Tử Vi Tinh cũng ngăn cản được sao?" "Yêu Hoàng bệ hạ bị thương rồi ư?" Tu sĩ Yêu Tộc lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Nhìn Chúc Cửu Âm với ánh mắt đầy kinh hãi.

Chúc Cửu Âm rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Yêu Tộc đã dốc hết át chủ bài, mà hắn vẫn không hề hấn gì?

Thậm chí, một kích phản chấn, lại có hàng triệu Yêu Tộc chết đi.

Trận chiến này có thể thắng được không?

Sĩ khí của Yêu Tộc lại một lần nữa bị đả kích.

"Chúc Cửu Âm đáng ghét, chết đi cho ta!" Đế Tuấn gào thét, lại lần nữa dẫn động tinh quang.

Vô tận tinh quang mang theo thanh thế hủy thiên diệt địa, tựa như mưa bão quét về phía Chúc Cửu Âm.

"Thủ đoạn tương tự, đối với bản tôn mà nói hoàn toàn vô nghĩa!" "Trò chơi, kết thúc rồi!" "Huyễn cảnh bé nhỏ, phá cho ta!" Đao thế

của Chúc Cửu Âm tỏa ra.

Lập tức, một thanh hư không đại đao dài mười vạn trượng xuyên suốt thiên địa.

Bốn Thiên Địa Pháp Tướng sau lưng Chúc Cửu Âm đều nắm giữ hư ảnh đại đao.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đao chém ra.

Trong nháy mắt, tinh hà vỡ nát.

Một đao, tịch diệt thương sinh!

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm dường như hóa thành ma thần giữa thiên địa.

Thần uy chấn động vũ trụ, không thể ngăn cản.

Một đao, sơn hà vạn dặm trực tiếp bị đao khí Đại Tà Vương bao phủ.

Thậm chí, thân ảnh bá đạo vô địch của Chúc Cửu Âm in sâu vào não hải Yêu Tộc.

Khiến chúng không khỏi nảy sinh một ý niệm, liệu có ngăn cản được không?

"Khốn kiếp!" Đế Tuấn uất ức tột cùng, át chủ bài đã dốc hết, Chúc Cửu Âm vẫn không hề hấn gì sao?

Chỉ là, chỉ có thế thôi sao?

Đến khoảnh khắc quyết chiến, Đế Tuấn biết không thể giữ lại nữa.

Một đao của Chúc Cửu Âm, nếu không ngăn cản được thì sẽ chết!

Loại công kích này, đã siêu thoát khỏi phạm trù Chuẩn Thánh thông thường.

“Ngăn cản cho ta!” Đế Tuấn ép ra một ngụm tinh huyết, sau đó hóa thành Tam Túc Kim Ô.

Tất cả tiềm lực đều được kích phát.

Cái gọi là hoàng giả, đều đi ra từ biển máu núi thây.

Chương 160

Chưa bao giờ thiếu dũng khí liều mạng.

Nếu không ngăn cản được đao của Chúc Cửu Âm, một khi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị phá.

Tất cả Yêu Tộc đều sẽ chết.

Chỉ là, vào lúc này, một tiếng chuông trong trẻo vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Thái Nhất và Đông Hoàng Chung hóa thành một đạo lưu quang bay về phía Chúc Cửu Âm.

"Huynh trưởng, bảo trọng!" Thái Nhất bi minh một tiếng.

Hắn cảm nhận được, một kích của Chúc Cửu Âm, không ai có thể ngăn cản.

Nếu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Đế Tuấn chủ trì bị phá, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Chỉ có thể ngăn cản Chúc Cửu Âm!

Đặt cược vào tín niệm tất tử, cũng phải kéo Chúc Cửu Âm xuống địa ngục.

Oanh long một tiếng.

Thái Nhất và Đông Hoàng Chung cùng tự bạo.

Trong khoảnh khắc, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo và Chuẩn Thánh hoàn toàn bùng nổ.

Cả không gian đều đang sụp đổ, từng rãnh đen kịt hiện ra, từng luồng Hỗn Độn loạn lưu tuôn trào.

Dưới cổ tự bạo khủng bố đó, đao kình của Chúc Cửu Âm trực

tiếp bị phá vỡ.

Thậm chí, khí lãng khủng bố quét ra, Chúc Cửu Âm trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Tiên huyết chảy dài.

"Thái Nhất!" Đế Tuấn bi hô.

Hắn không ngờ, Thái Nhất lại lựa chọn tự bạo.

Huynh đệ ức vạn năm, chết ngay trước mắt.

Hoàng giả như vậy, còn có ý nghĩa gì nữa?

"Chết rồi sao?" Tu sĩ Yêu Tộc nhìn về phía phế tích.

"Chắc là chết rồi chứ?" "Đông Hoàng Thái Nhất bệ hạ và Đông Hoàng Chung tự bạo.

Ngay cả Thánh Nhân cũng phải bị thương!

Huống chi, chỉ là một Tổ Vu mà thôi!" Yêu Tộc xôn xao bàn tán, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

Hy vọng thân ảnh ma quỷ kia, sẽ vẫn lạc dưới sự tự bạo của Thái Nhất.

Chỉ là, khi bụi trần dần lắng xuống.

Bên trong hiện ra một thân ảnh.

"Không… không thể nào!" Chúng Yêu Tộc kinh hô, Chúc Cửu Âm, không chết.

Thậm chí, khi bụi trần lắng xuống, mọi người nhìn thấy Chúc Cửu Âm toàn thân tiên huyết đầm đìa.

Chỉ là, dưới Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết.

Thương thế của Chúc Cửu Âm lại đang nhanh chóng lành lại.

“Tự bạo thật đáng sợ!” “Chỉ tiếc, bản tôn khí huyết như rồng, thân thể bất tử bất diệt a!” Chúc Cửu Âm cười ha hả.

Công pháp của hắn, không chỉ có thể tu luyện Vu Lực, cường đại nhục thân.

Mà còn có thể tự lành, trọng sinh.

Chỉ sợ đầu vẫn còn, cho dù hóa thành tro bụi, cũng có thể trọng sinh.

Muốn giết hắn, khó như lên trời.

“Sao… sao lại bất tử được!” Thần tình Đế Tuấn lại biến, mặt nhe răng.

Huynh đệ ức vạn năm, đã liều mạng một kích.

Kết quả, thương thế của Chúc Cửu Âm lại lành rồi ư?

Rốt cuộc quái vật này từ đâu chui ra vậy.

Như vậy, sự hy sinh của Thái Nhất còn có ý nghĩa gì?

“Bản tôn, người có thể giết được bản tôn.” “Chỉ có bản tôn!” “Yêu Hoàng, Tiên Thiên Chí Bảo tự bạo quả thật đáng sợ!” “Chỉ là ta cuối cùng vẫn mạnh hơn một chút thôi!” Chúc Cửu Âm nhún vai.

Chỉ là, trong lòng hắn lại cảm khái vạn phần.

Nếu trong Hồng Hoang hiện thực, Yêu Hoàng cũng trực tiếp tự bạo.

Vậy thì nên phá giải thế nào?

Có Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết, hắn không sợ bị thương.

Nhưng còn Vu Tộc khác thì sao?

Sức mạnh của một kích tự bạo, đủ để khiến Vu Tộc cấp bậc Tổ

Vu tử vong.

Liệu có khả năng hấp thu sức mạnh tự bạo không?

Bằng không, sau này giao thủ với người khác sẽ là một đống phiền phức.

Chúc Cửu Âm rơi vào trầm tư.

Chỉ là, điều đó lại khiến Đế Tuấn càng thêm phẫn nộ.

Thần tình Chúc Cửu Âm càng phong khinh vân đạm, Đế Tuấn càng phẫn nộ vì tính mạng của Thái Nhất, hy sinh không đáng.

"Thái Nhất, hãy để huynh trưởng báo thù cho ngươi!" "Chúc Cửu Âm, hủy diệt đi!" "Chu Thiên Tinh Thần, rơi xuống cho ta!" Đế Tuấn đã phát điên.

Thái Nhất chết rồi, kẻ thù ở ngay trước mắt.

Hắn phải báo thù!

Vào khoảnh khắc này, Đế Tuấn trực tiếp dẫn động chư thiên tinh thần lao về phía Chúc Cửu Âm.

Đồng thời, Lạc Đồ Hà Thư hấp thu lực lượng của chúng Yêu Tộc hóa thành lưu quang bay về phía Chúc Cửu Âm.

Sự tự bạo của Thái Nhất, dù sao cũng đã làm Chúc Cửu Âm bị thương.

Điều đó có nghĩa là Chúc Cửu Âm không hoàn toàn không thể bị thương.

Đặt cược vào tất cả, một lần này, hãy để Chúc Cửu Âm chôn cùng!

Vào khoảnh khắc này, Đế Tuấn đã liều hết bản nguyên.

Hắn muốn Chúc Cửu Âm chôn cùng.

Nhật nguyệt, tinh thần rực lửa, vào khoảnh khắc này rơi xuống.

Cả thiên địa ảm đạm vô quang.

Thậm chí, vô số Yêu Tộc bị rút cạn pháp lực trực tiếp hóa thành tro bụi.

Đế Tuấn đã phát điên rồi.

Loại công kích này, cho dù có giết được Chúc Cửu Âm, Đế Tuấn cũng không thể phục hồi lại vinh quang của mình nữa.

Giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm.

"Thật ồn ào!" "Chẳng lẽ không biết bản tôn, dưới Thánh Nhân vô địch thủ sao?" Chúc Cửu Âm tùy tay một đao.

Điều đáng ghét nhất chính là bị người khác cắt ngang suy tư.

Kèm theo một đao, một trận đại lôi bạo cuồng bạo vô cùng, từ trong hư không trong chớp mắt hình thành, trên đến tận mây xanh, dưới đến vực sâu.

Nhất thời cả thiên địa, vạn vật đều đã ảm đạm thất sắc, chỉ còn lại vô cùng điện mang sấm sét lấp lánh giao thoa, phảng phất đã hóa thành vũ trụ đầy lôi điện hoành hành.

Oanh long một tiếng!

Thân thể Đế Tuấn cứng đờ.

"Đao thật nhanh!" Đế Tuấn vô lực ngã xuống.

"Huyễn cảnh, nên kết thúc rồi!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ đứng thẳng.

Đại Tà Vương càng hóa thành tà long, lao về phía Yêu Tộc.

"Huyễn cảnh nên kết thúc rồi!" Chúc Cửu Âm ném Đại Tà Vương đi.

Tà Vương hóa thành tà long, thôn phệ thiên địa.

Trong khoảnh khắc, Yêu Tộc kêu thảm liên miên.

Chỉ là, không còn Đế Tuấn và Thái Nhất, làm sao có thể ngăn cản Chúc Cửu Âm đồ sát.

Nhanh chóng, Yêu Tộc bị giết sạch không còn một mống.

Chúc Cửu Âm, cũng dần dần chờ đợi huyễn cảnh kết thúc.

Chỉ là, một phút trôi qua, hai phút trôi qua.

Huyễn cảnh Hồng Hoang lại không có chút biến hóa nào.

Ân?

"Chuyện gì vậy?" "Sao vẫn chưa kết thúc?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Hắn không hiểu, vì sao huyễn cảnh không kết thúc.

Chẳng lẽ, chìa khóa để phá giải huyễn trận, không phải là đánh bại hai tộc Vu Yêu sao?

Vào lúc này, một trận ca vang lên.

"Đại giác kim tiên bất nhị thời, Tây phương diệu pháp Tổ Bồ Đề.

Bất sinh bất diệt tam tam hạnh, toàn khí toàn thần vạn vạn từ.

Không tịch tự nhiên tùy biến hóa, chân như bản tính nhậm vi chi.

Dữ thiên đồng thọ trang nghiêm thể, lịch kiếp minh tâm đại pháp sư.

Thân xuất liên hoa thanh tịnh đài, nhị thừa diệu điển pháp môn khai.

Chương 161

Linh lung xá lợi siêu phàm tục, anh lạc minh châu tuyệt thế hĩ.

Bát đức trì trung sinh tử diễm, thất trân diệu thụ trường kim đài.

Chỉ nhân đông thổ độ anh tuấn, ngộ tiền duyên kết thánh thai.

Kim cung ngân kích phi phòng ngu, bảo ngỗ ngư tràng hào hữu phương.

Mạn đạo Khổng Tuyên năng biến hóa, Bà Sa thụ hạ Hạo Minh Vương." Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy trên không trung thần quang chiếu rọi vạn dặm.

Hai vị đạo nhân cưỡi tường vân.

Một người tay cầm Thất Bảo Diệu Thụ, một người dưới tọa hóa ra kim liên.

Quả thật tiên khí bao quanh, hiện rõ dáng vẻ cao nhân thế ngoại.

"Bần đạo Tiếp Dẫn." "Bần đạo Chuẩn Đề." "Ra mắt Chúc Cửu Âm đạo hữu." "Không biết đạo hữu có nguyện ý gia nhập Tây Phương ta, cùng hưởng nhân gian cực lạc không!" Tiếp Dẫn khẩu thổ kim liên, phật quang trên người tràn ngập.

Nhất thời, thiên long thiện xướng, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy tâm sinh bình hòa, dường như chỉ cần bước một bước có thể đăng nhập thế giới cực lạc.

Chỉ là, loại cảm giác này chỉ trong nháy mắt đã bị Chúc Cửu Âm xóa bỏ.

"Hai tên Tiếp Dẫn Chuẩn Đề vô liêm sỉ tốt lắm!" "Xứng đáng là lũ vô sỉ đệ nhất Hồng Hoang, dám ra tay ám bản tôn!" "Các ngươi cho

rằng thành Thánh, là dám coi thường uy danh của Chúc Cửu Âm ta sao?" Chúc Cửu Âm hừ lạnh một tiếng.

Chỉ là, trong ánh mắt hắn lại hiện lên một tia kiêng kỵ.

Huyễn cảnh này có vẻ hơi lớn chuyện rồi.

Chẳng lẽ, phải đồ Thánh mới có thể kết thúc huyễn cảnh?

Mờ mịt giữa không gian, Chúc Cửu Âm có một dự cảm không lành.

Huyễn cảnh, có thể phát huy 100% sức mạnh của người thử thách.

Phải biết rằng, phàm là sinh linh, đều có tiềm lực tiềm tàng.

Đại đa số sinh linh, cả đời, cũng không thể khai thác hết tiềm lực của mình.

Loại sức mạnh này, mỗi người đều sở hữu.

Chỉ khi đến thời điểm then chốt, mới bùng phát.

Giống như một bà lão bình thường, dưới sự bùng nổ tiềm lực, có thể nâng được một chiếc ô tô.

Nhưng rốt cuộc tiềm năng được kích phát như thế nào, hầu như không ai biết.

Tầng thứ tám của Võ Đạo Thông Thiên Tháp đáng sợ ở chỗ này.

Khi bước vào thử luyện, người thử luyện có nghĩa là phải có sự giác ngộ, minh ngộ.

Phải chiến thắng tâm ma mới có thể phá trận.

Thử luyện kiểu chiến đấu, tương đương với chiến đấu với một kẻ địch ở thời kỳ toàn thịnh.

Hơn nữa, huyễn trận này còn quen thuộc hơn với sức mạnh của

hắn.

Thậm chí, huyễn trận có thể phát huy tất cả tiềm năng của hắn.

Vì vậy, nếu gặp thử luyện chiến đấu.

Tỷ lệ thành công của người thử luyện gần như là 0.

Bởi vì, không ai có thể chiến thắng.

Không ai chiến thắng được một đối thủ có thể khai thác toàn bộ tiềm lực.

Một trận chiến không cân sức.

Tương đương với việc thách đấu một kẻ địch mạnh gấp mấy lần.

Làm sao có thể thắng?

Trước mắt, xuất hiện Thánh Nhân.

E rằng, hắn gặp phải loại thử luyện chiến đấu rồi.

Sức mạnh của Thánh Nhân, e rằng đã phát huy hết tiềm lực của mình.

Chưa động thủ, Chúc Cửu Âm đã phát hiện dường như mình bị dồn vào tuyệt cảnh.

Nếu không tạo ra đột phá, e rằng sẽ bị mắc kẹt trong huyễn cảnh.

Chỉ là, muốn đột phá tiềm năng của mình, nói dễ hơn làm.

"A Di Đà Phật, dưới Thánh Nhân đều là lâu nghĩ!" "Chúc Cửu Âm, sát khí quá nặng!" "Buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!" "Sao không quy y Phật ta!" Phật âm của Chuẩn Đề hạo đãng, trực tiếp độ hóa Chúc Cửu Âm.

"Ha ha ha!" "Tốt lắm một câu buông đao đồ tể, lập địa thành Phật!" "Hai người các ngươi rốt cuộc đã học được tinh túy của sự vô sỉ rồi a!" Chúc Cửu Âm đỉnh thiên lập địa, trực tiếp hóa thành Tổ Vu

chân thân.

Kỳ Lân Tí phát động!

Đao Long Chi Nhãn, phát động!

Ma Tâm Độ, phát động!

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp dốc toàn bộ át chủ bài.

Võ giả, tuyệt đối không lùi bước.

Thánh Nhân thì sao?

Vẫn đồ Thánh!

Chiến ý đang sôi trào!

Chúc Cửu Âm ngược lại muốn xem xem, tiềm lực của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Trong khoảnh khắc, một luồng khí thế khủng bố tỏa ra từ thân Chúc Cửu Âm.

Sau lưng hắn, hiện ra bốn tôn Pháp Tướng.

Có thể nói, trong trạng thái này, Chúc Cửu Âm mạnh hơn bình thường gấp mấy chục lần.

"Ngoan cố không chịu hiểu!" "Không nguyện ý, chỉ có thể trấn áp ngươi ở đây một vạn năm!" Chuẩn Đề tùy tay vung lên.

Lập tức, chỉ thấy một bàn tay vàng khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

Bàn tay khổng lồ tựa như thần binh từ trời giáng xuống, che khuất trời đất.

Trong khoảnh khắc, bao phủ ức vạn dặm sơn hà.

Trực tiếp cắt đứt khả năng né tránh của Chúc Cửu Âm.

Có thể nói, Thánh Nhân vừa ra tay, quả thật khủng bố đến cực điểm.

"Chuẩn Đề bé nhỏ, muốn trấn áp bản tôn, sớm một vạn năm nữa đi!" "Hôm nay, Phật cản sát Phật!" Chúc Cửu Âm gào thét một tiếng.

Bị ý chí của hắn cảm nhiễm, Đại Tà Vương run rẩy.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy từng kinh văn màu máu từ trên Đại Tà Vương phát ra, bay lượn.

Các kinh văn màu máu này, tràn đầy ma sát chi khí.

Có một luồng sát khí vĩnh viễn không tiêu diệt.

Cổ sát khí này, bức bách người ta không thở nổi.

Thậm chí, chỉ cần nhìn một cái, sẽ rơi vào sát đạo huyễn cảnh, khiến người ta mất đi tâm trí.

Các kinh văn đó lại hoàn toàn khác với cổ kinh bình thường.

Các kinh văn này bao quanh Chúc Cửu Âm, tựa hồ Chúc Cửu Âm đã hóa thành một ma đạo cổ đà.

"Đảo Niệm Cổ Kinh!" "Ly khí tự tâm!" "Đối lập với đạo!" "Vô kinh vô đạo!" "Chúc Cửu Âm, ngươi tìm chết!" Tiếp Dẫn đột nhiên đại nộ.

Chúc Cửu Âm đảo niệm cổ kinh.

Không, thay vì Chúc Cửu Âm đảo niệm cổ kinh.

Thà nói là Đại Tà Vương nghịch Phật đoạn đạo.

Chính là đặc tính bản thân Đại Tà Vương mang theo, Tịch Phật!

Trong trạng thái này, Chúc Cửu Âm kháng tính với Phật pháp cao tới 100%.

Đại Tà Vương trong tay hắn một đao chém ra.

Đao khí nghênh phong mà lớn lên, trực tiếp lao về phía bàn tay khổng lồ.

Một đao, nghịch thiên mà lên.

Dường như muốn tru diệt hết thần ma!

Có thể nói, một đao này, Chúc Cửu Âm không hề lưu thủ.

Phanh!

Một tiếng vang lớn, bàn tay khổng lồ trực tiếp bị chém đôi.

Thậm chí, đao kình không giảm trực tiếp lao về phía Chuẩn Đề.

"Bản Thánh lại xem thường ngươi rồi!" Chuẩn Đề nhíu mày.

Một kích tùy tay, hắn không ngờ Chúc Cửu Âm có thể phản kích.

Dưới một chiêu, hắn đã chịu thiệt thầm.

Nhưng Chuẩn Đề thân là Thánh Nhân, lại há dễ đối phó như vậy.

Chỉ thấy thần quang trong tay lóe lên, chỉ thấy Thất Sắc Thần Quang quét vạn vật!

Trong khoảnh khắc quét đi đao khí của Chúc Cửu Âm.

Chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thất Bảo Diệu Thụ.

Cũng là Pháp Khí chứng đạo của Chuẩn Đề!

Dưới sự gia trì của Thánh Nhân, uy lực không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

"Thật đáng sợ!" "Vậy chiêu Vạn Tà Phù Sinh của ta thì sao!" Chúc Cửu Âm một kích vô hiệu, lại lần nữa rút đao.

Đối mặt với áp bách của Thánh Nhân, không còn chút chỗ nào để do dự.

Chỉ có thể rút đao, rút đao!

Chương 162

Trong khoảnh khắc, cả thiên địa đều bị cừu hận thống trị.

Từng ngưng thể như huyễn như thật, không ngừng từ trên Đại Tà Vương phân hóa ra, vô cùng vô tận, thành ngàn vạn, che trời lấp đất.

...

Vạn Tà Phù Sinh.

Chúc Cửu Âm một chiêu xuất, hư ảnh vạn tộc thế giới Hồng Hoang hiển hóa, tuy thân phận khác nhau, nhưng giờ phút này đều mang đầy oán hận.

Xé nát mặt nạ ngụy thiện, tận tình bộc lộ ra một màn xấu xí nhất, man rợ nhất trong nội tâm.

Diễn dịch ra một Hồng Trần Phù Sinh hội tràn đầy cừu oán và bất đắc dĩ.

Đằng sau mỗi sinh linh xông lên phía trước, đều ẩn chứa một đạo Tà Vương Đao Kình.

Khí thế, tư thái đều khác nhau, hoặc nhanh nhẹn như lưu tinh thiểm điện, hoặc phiêu dật như phù vân chân trời, hoặc cương mãnh như đá vỡ trời kinh, cùng tận biến hóa, trong khoảnh khắc thiên biến vạn hóa.

Vô số lực đạo ảnh hưởng và giao thoa lẫn nhau, lập tức sản sinh ra sức mạnh khổng lồ không thể tưởng tượng.

Trong khoảnh khắc, hư không gợn sóng.

Đao kình liên miên bất tuyệt, ngay cả Chuẩn Đề cũng không khỏi ngạc nhiên.

Thất Bảo Diệu Thụ quét vạn vật, nhưng hư ảnh có vẻ quá nhiều rồi.

Chỉ trong khoảnh khắc, vô tận hư ảnh xông ra khỏi thần quang Thất Bảo Diệu Thụ, trực tiếp lao về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề tuy thân phận Thánh Nhân, nhưng dù sao trong huyễn cảnh cũng chỉ phát huy ra tiềm năng của Chúc Cửu Âm mà thôi.

Đối mặt với một kích toàn lực của Chúc Cửu Âm, hắn không khỏi biến sắc mặt.

Nhưng sau đó liền giận không thể nói thành lời.

Đường đường Thánh Nhân, lại bị cấp Chuẩn Thánh hù dọa.

Xoẹt một tiếng, pháp bào của Chuẩn Đề bị xé rách.

"Lâu nghĩ, ta muốn ngươi chết!" Chuẩn Đề gào thét một tiếng.

"Nam Mô Tu Bồ Đề Phật, Phật Mẫu Kim Thân, xuất!" Chuẩn Đề trực tiếp thi triển Kim Thân Đại Pháp.

Chỉ thấy kim quang bừng sáng, thân thể gầy nhỏ của Chuẩn Đề trực tiếp hiển hóa thành Kim Thân Thánh Tượng mười tám tay hai mươi bốn đầu.

Kim thân vàng trắng xen kẽ, Phật quang phổ chiếu ức vạn dặm.

Hai mươi bốn đầu bảo tướng trang nghiêm, mười tám tay định chưởng càn khôn.

Quả thật: Bảo diễm kim quang ánh nhật minh, Tây phương diệu pháp tối vi tinh.

Thiên thiên anh lạc vô cùng diệu, vạn vạn tường quang trục thứ sinh.

Gia trì thần xử nhân hãn kiến, thất bảo lâm trung khởi dịch hành.

Kim phiên đồng phó liên đài hội, thử nhật phương tri đại đạo thành.

Kim Thân Đại Pháp của Chuẩn Đề, chính là Pháp chứng đạo của Tây Phương Giáo.

Màu vàng tượng trưng cho Thai Tạng Giới.

Màu trắng tượng trưng cho Kim Cương Giới.

Vàng trắng xen kẽ, đại biểu cho lý trí, trí tuệ hòa quyện làm một.

Tây Phương Giáo sinh ra ý vạn đắc.

Hai mươi bốn đầu, có thể hóa thành nhị thập tứ chư thiên của Phật môn.

Có thể quan sát trời đất, vũ trụ tám phương.

Mười tám tay cầm mười tám loại bảo vật, phân biệt là ti thao, anh lạc, tán cái, hoa quán, ngư tràng, kim tỏa, kim linh, phiên kỳ, kim cung, ngân kích, gia trì thần xử, bảo tỏa, kim bình, ngân bình, bạch việt, phiên tràng, lục căn thanh tịnh trúc.

Mười tám bảo bối, có thể phá trừ hết thảy chướng nghiệt thế gian, độ hóa thế nhân.

Trên kim thân, tỏa ra vô tận Phật quang, có thể tăng trí tuệ, phá trừ bóng tối.

Kim thân của Chuẩn Đề hiển hóa, uy năng trấn áp Cửu Thiên Thập Địa.

Khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi lộ ra một tia cười tà.

Huyễn cảnh ngay cả uy năng của Thánh Nhân cũng có thể huyễn hóa, quả thật không thể nghĩ bàn.

Nhưng vậy thì sao?

Võ giả không có gì phải sợ hãi.

Thậm chí, chiến ý của Chúc Cửu Âm đang sôi trào, toàn thân huyết mạch bùng nổ.

Hắn muốn xem xem cực hạn của mình ở đâu!

Nhất thời, Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết được phát huy đến cực hạn.

Bên cạnh Chúc Cửu Âm, cuồng phong, vân vụ bao phủ, sương tuyết kinh thiên.

Thậm chí, trên Đại Tà Vương tràn ngập vô tận hỏa diễm.

Vào khoảnh khắc này, các loại sức mạnh quỷ dị tương hỗ giao thoa, nhưng lại tương hỗ dung hợp.

Quả thật quỷ dị đến cực điểm.

Một cảnh này, lông mày Chuẩn Đề lại càng nhíu chặt.

Phải biết rằng, Kim Thân của Chuẩn Đề, do Tiên Thiên Ngũ Hành hóa thành, phi ngũ hành bất khả phá.

Nhưng Chúc Cửu Âm trước mắt, đâu chỉ nắm giữ Ngũ Hành.

Lại bị một Chuẩn Thánh lay động sao?

Chuẩn Đề cười lạnh không dứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chuẩn Đề trực tiếp thi triển Bản Mệnh Pháp Chú.

"Kê thủ quy y Tô Tất Đế, đầu diện đỉnh lễ Thất Câu Chi!

Ngã kim xưng tán Đại Chuẩn Đề, duy nguyện từ bi thùy gia hộ!

Nam mô tát sỉ nam.

Tam miệu tam bồ đà.

Câu chi nam, tát điệt.

Úm.

Chiết lệ chủ lệ.

Chuẩn Đề sa bà ha.” Trong khoảnh khắc, vô tận thần chú tựa như ma âm quán nhĩ lao về phía Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, trong lòng bàn tay Chuẩn Đề, hiện ra một chữ vạn.

Thần chú Chuẩn Đề, uy lực vô cùng.

Chú này có thể diệt thập ác ngũ nghịch tất cả tội chướng, thành tất cả bạch pháp công đức.

Người trì chú này, bất luận tại gia xuất gia, uống rượu ăn thịt, có thê tử, không kể sạch dơ, chỉ cần chí tâm trì tụng, có thể khiến chúng sinh đoản mệnh tăng thọ vô lượng.

Nếu tụng đủ bốn mươi chín ngày, Chuẩn Đề Bồ Tát sẽ lệnh hai Thánh Giả thường theo người đó, tất cả thiện ác tâm niệm, đều sẽ được báo lại bên tai.

Nếu có người vô phúc, vô tướng, cầu quan không toại, bị bần khổ bức bách, thường tụng chú này, có thể khiến hiện thế được phúc luân vương, sở cầu quan vị tất đắc xứng toại.

Câu chi chỉ niệm tam hành chú, liền được danh siêu tất cả mọi người.

Nếu cầu trí tuệ được đại trí tuệ, cầu nam nữ liền được nam nữ.

Phàm có sở cầu, không gì không toại nguyện, tựa như ý châu, tất cả tùy tâm.

Dùng cho kẻ địch, thì có thể khiến kẻ địch nghiệp lực triền thân.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy hiệu quả Tịch

Phật trên người mình bị không ngừng tiêu hao.

Thậm chí, trên không trung đột nhiên tỏa ra thần quang.

Chuẩn Đề lật tay thành mây úp tay thành mưa, chữ vạn trấn áp xuống!

Nhất thời, thiên địa ảm đạm thất sắc.

Chuẩn Đề dường như hóa thân thành một tia quang mang duy nhất của thiên địa.

Quang mang thần uy vô hạn, chấn động vũ trụ.

Tựa hồ Kim Thân của Chuẩn Đề xuyên suốt thiên địa, không ai có thể địch lại.

Một cảnh này, tựa như phàm nhân đối mặt với cổ đà khổng lồ, bé nhỏ ti vi.

"Bản Mệnh Chú của Chuẩn Đề tốt lắm!" "Chỉ là, Phật thì bản tôn đồ Phật!" Chúc Cửu Âm cười ha hả, hào khí vạn trượng.

Cao thủ cô tịch, vô địch càng cô tịch.

Chúc Cửu Âm từ khi đản sinh đến nay, tung hoành Hồng Hoang, khó tìm địch thủ.

Hắn không ngờ, trong huyễn cảnh, kẻ địch do tiềm lực của hắn hóa thành, lại khiến hắn cảm thấy bị áp chế.

Thậm chí, ý chí của chính hắn cũng suýt bị hủy diệt.

Quả nhiên, người khó chiến thắng nhất, thường chính là bản thân mình.

Chỉ là, càng như vậy, Chúc Cửu Âm càng không cam lòng.

Không nguyện ý thất bại!

Tiềm năng của hắn lớn đến thế, không thể chịu thua ở đây.

Dưới ý chí bất bại, Chúc Cửu Âm đã nhìn thấu được một tia huyền diệu của thiên địa.

Rất nhiều võ học đã đột phá cực hạn vào khoảnh khắc này.

Một luồng đao ý tỏa ra từ thân hắn, tựa như một tia nắng sớm trong Hỗn Độn Chung, đột ngột xuất hiện, tựa như thần ma giáng thế, cả thế giới đều phải ngước nhìn.

Chúc Cửu Âm cũng càng thêm minh ngộ, dường như một cánh cửa hoàn toàn mới đang mở ra trước mắt.

Tựa như đã vượt qua những ngọn núi cao, nhìn thấy phong cảnh chưa từng thấy.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy thống khoái đến cực điểm.

Chương 163

Vào khoảnh khắc này, thế giới dường như tĩnh lặng lại.

Cả thế giới đều ảm đạm thất sắc, chỉ còn lại hắn là duy nhất.

Không, phải nói là, thiên địa vạn vật đều có thể do ta sử dụng.

Trên trời dưới đất, duy ngã độc tôn.

Cuồng phong đột nhiên nổi lên, trong khoảnh khắc trời đất tối tăm, cát bay đá chạy, tựa như trời sắp sập vậy.

Biển mây mênh mông, ngưng tụ thành màu sắc tái nhợt, giống như ngoại cổ hoang nguyên, khiến người ta sản sinh cảm giác khủng bố.

Trên người Chúc Cửu Âm, ngưng tụ thành một thanh đại đao, tựa như một đạo quang minh đột nhiên xuất hiện trong bóng tối.

"Ha ha ha!" "Thượng thiên nhập địa, duy ngã độc tôn!" "Chuẩn Đề, Phật thì bản tôn đồ Phật!" Dưới ý cảnh mới, Chúc Cửu Âm thống khoái đến cực điểm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm ở cảnh giới mới, nghịch thiên mà lên.

Tà Vương Đệ Thập Kiếp: Tà Tuyệt Thiên Hạ, Vạn Vật Quy Không!

Một đao xuất, vạn vật đều hóa thành hư không.

Nỗi tuyệt vọng thâm nhập cốt tủy, lạnh lẽo, trống rỗng.

Oanh!

Chữ vạn trực tiếp bị chém phá.

Chuẩn Đề càng phun ra một ngụm tiên huyết.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo, Chuẩn Đề càng điên cuồng hơn.

Mười hai hai mươi bốn miệng cùng niệm, mười tám cánh tay trong tay càng vung vẩy.

Mười tám dạng pháp bảo mang theo Phật Giáo Chí Lý trấn áp chư thiên.

Đây là tất sát nhất kích.

"Tây Phương Giáo tà môn ngoại đạo!" "Ngô, một đao chém!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Áp lực cực lớn, ngược lại càng hưng phấn.

Võ vô chỉ tức!

Võ Đạo đỉnh phong, chưa bao giờ sợ hãi cường đại.

Chỉ có chiến!

Ngay cả thân tổn cũng không sao!

"Đạo võ giả, tựa như thuyền ngược dòng, không tiến ắt lùi!" "Kẻ cản đường ta, tựa như giết cha mẹ ta!" "Mặc kệ thần, Phật!" "Bản tôn, thần cản sát thần, Phật cản sát Phật!" Chúc Cửu Âm bá khí một đao.

Nhân đao hợp nhất!

Trấn áp vũ trụ.

Phong thái một đao, kinh diễm chúng sinh, vô song!

Oanh!

Một tiếng vang lớn, một đao phá vạn vật.

Nơi trường đao đi qua, Kim Thân Chuẩn Đề ầm ầm đổ sập.

"Đinh, chúc mừng túc chủ lĩnh ngộ Duy Ngã Ý Cảnh!" "Đinh, chúc mừng túc chủ tấn cấp Chuẩn Thánh Đệ Cửu Chuyển!" "Đinh,

chúc mừng túc chủ đạt được gói quà Ý Cảnh đại lễ bao, có muốn lĩnh nhận không?" "Tấn cấp rồi sao?" "Quả nhiên, không bị áp bách một phen, ta cũng không biết tiềm lực của mình ở đâu!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Cuối cùng cũng đạt đến Chuẩn Thánh Đệ Cửu Chuyển, tiếp theo liền mưu tính Thánh Đạo.

Không, điều khiến Chúc Cửu Âm kinh hỉ hơn, là lĩnh ngộ được Duy Ngã Ý Cảnh.

Võ Đạo, từ khi lĩnh ngộ ý cảnh bắt đầu, uy lực võ học của hắn liền tăng bội.

Thậm chí, từng chiêu từng thức có thể bắt đầu tu luyện Pháp Tắc Chi Lực.

Thân là Thời Gian Tổ Vu, hắn mang theo mười ba điều Pháp Tắc.

Giờ đây, cuối cùng cũng có thể bắt đầu cường đại Pháp Tắc Chi Lực.

Chỉ là, từ khoảnh khắc này trở đi, sự giúp đỡ của hệ thống võ học đối với hắn bắt đầu giảm bớt.

Mặc dù không ngừng dung hợp các loại đặc tính có thể không ngừng mạnh lên.

Nhưng để cường đại Thời Gian Pháp Tắc, thậm chí dung nhập Thời Gian Pháp Tắc vào Võ Đạo.

Hắn cần phải tự mình tìm hiểu và tu luyện.

Có thể nói, bước vào ý cảnh là một bước ngoặt.

Hơn nữa, hắn cần phải bắt đầu tự sáng tạo võ học, tạo ra một môn tuyệt học thuộc về mình.

Đương nhiên, điều này cũng không có nghĩa là các võ học khác

không có tác dụng.

Càng hiểu biết nhiều võ học, dung hợp quán xuyên, càng có sự giúp đỡ cực lớn đối với việc sáng tạo võ học.

Có thể nói, vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy âm thanh hệ thống thật mỹ diệu.

Thậm chí, không kìm được tình cảm mà mở gói quà Ý Cảnh đại lễ bao!

"Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được Võ Đạo Thánh Cấp Biến Dị Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được Duy Ngã Độc Tôn Ý Cảnh!" "Đinh, chúc mừng túc chủ đạt được Siêu Phàm Nhập Hóa!" Võ Đạo Thánh Cấp Biến Dị Quyển Trục, có thể đề thăng cấp độ biến dị của cao cấp võ học.

Duy Ngã Độc Tôn Ý Cảnh, có thể tự do tiến vào Duy Ngã Độc Tôn Ý Cảnh, dưới cảnh giới này, vạn vật do ta sử dụng, đầu não thanh minh, tỷ lệ ngộ đạo tăng cao, thực lực bạo tăng 20 lần.

Siêu Phàm Nhập Hóa: có thể đề thăng ngộ tính của túc chủ, bất kỳ cao thâm võ công nào trong tay, đều có thể nhanh chóng nắm bắt và tu luyện đến cực hạn.

Trạng thái này có thể thăng cấp thành Siêu Thánh Nhập Thần, Siêu Thần Nhập Hóa, Siêu Hóa Hư.

Dưới Siêu Thánh Nhập Thần, võ giả có thể dung hợp mọi thứ trên cơ sở tiền nhân, với tư duy mới khai phá ra cảnh giới võ học mới.

Dưới Siêu Thần Nhập Hóa, từ vô biến hữu, hóa hư thành thực.

Lâm trận đối địch, giơ tay nhấc chân đều là kỳ chiêu không ai sánh kịp.

Tự thành một phong cách khai mở Võ Đạo đại đạo, có thể nói là

Võ Đạo đại gia.

Siêu Hóa Hư, đạt đến cảnh giới này, không còn là võ giả, mà là đạo.

Võ tức đạo, nhất cử nhất động đều là thiên địa chí lý.

"Đồ tốt a!" Chúc Cửu Âm không nhịn được cười ha hả.

Chuyến đi huyễn cảnh này, thu hoạch phong phú.

Võ Đạo Thánh Cấp Biến Dị Quyển Trục, một cuốn trị giá tới năm ngàn vạn Võ Đạo Trị.

Duy Ngã Độc Tôn Ý Cảnh, lại là giai đoạn thứ ba trong tứ đại giai đoạn của võ giả, là thứ mà ngay cả trong thương thành cũng không mua được.

Siêu Phàm Nhập Hóa cũng là thứ không thể mua được trong thương thành.

Có hai ý cảnh này, sau này học bất kỳ võ học nào, đều có thể hiểu ngay lập tức.

Sẽ là viên gạch cho việc sáng tạo võ học thuộc về hắn.

Chỉ là, khi Chúc Cửu Âm đang chìm đắm trong vui sướng.

Tiếp Dẫn lại đột nhiên đại nộ.

Huynh đệ của hắn, Chuẩn Đề bị chém giết rồi.

Hắn là nhị giáo chủ Tây Phương Giáo.

Chúc Cửu Âm, đồ Thánh.

Nhất thời, thiên địa bi ca.

Một đạo kinh lôi từ trời ngoại, trực tiếp đánh xuyên ba mươi sáu tầng trời.

Thánh Linh bi ca!

Cả thế giới hóa thành sự tĩnh lặng như chết.

Thánh Nhân giáo hóa chúng sinh, là thầy của sinh linh thiên địa.

Chuẩn Đề dù vô sỉ, cũng giáo hóa một phương.

Nhất thời, thiên địa chìm trong bi thống.

Một cây bồ đề, lại dần khô héo.

"Nam mô a di đa bà dạ sỉ già đa dạ.

Sỉ địa dạ a di lợi đô bà bì.

A di lợi sỉ tất đam bà bì.

A di lợi sỉ bì già lan đế.

A di lợi sỉ bì già lan đa.

Già di nị già già na.

Chỉ đa già lợi sa bà ha. ..." Tuy phẫn nộ, nhưng Tiếp Dẫn cố nén lửa giận, niệm ra một bài Vãng Sinh Chú.

Chân trần, y phục rách nát, hồn lạc phách tán.

Chỉ có tiếng ca bi khổ tràn ngập thiên địa.

"Ta thân là súc thú, du hành trong rừng sâu.

Liền sinh tham khu mệnh, không thể cố tống tử.

Kim nhập quân cương, phân đương đao cơ.

Bất tích tinh tao thân, đán liên nhị tử nhĩ. ..." Kinh văn này là Phật Lộc Mẫu Kinh.

Giải thích rằng xưa kia có một con hươu cái có hàng trăm con, theo đàn đi tìm cỏ đẹp gần nơi ở của con người.

Quốc vương ra săn bắn nên chúng đều trốn đi.

Có một con hươu cái đang mang thai một mình đi tìm thức ăn,

không màng đến nguy hiểm tính mạng của bản thân.

Chương 164

Cuối cùng bị quốc vương săn được, khi muốn giết hươu, hươu cái cúi đầu bi minh.

Thân là thân hươu, chết thì cũng cam.

Chỉ thương hai đứa con trong nhà, không có sức lực tự sống, mẹ con hai đứa đều sẽ chết. ...

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành lập Tây Phương Giáo, độ người Đông Thổ, kết nhân quả với người khác.

Làm sao không biết điều đó liên quan đến một cơ duyên cực lớn, một chút sơ suất thôi cũng vạn kiếp bất phục.

Nhưng, họ đã lập chí muốn quang phục Tây Phương.

Đối với người Đông Thổ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là kẻ xấu.

Nhưng đối với Tây Phương mà nói, họ là Đại Thánh Nhân chân chính.

Tây Phương Giáo, là căn bản để quang phục Tây Phương.

Các đệ tử của họ, vì sự trưởng thành của Tây Phương Giáo.

Người Tây Phương không có gì phải sợ hãi.

Chỉ là, cuối cùng, Chuẩn Đề đã đi vào con đường cùng.

Vào khoảnh khắc này, hai mắt Tiếp Dẫn chảy máu.

Ai nói Thánh Nhân vô tâm.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm không khởi động dung, thiên địa bi ca.

Một cảnh tượng chân thực như vậy, thật sự là huyễn cảnh sao?

Một trận tẩy lễ chân thực.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm từ niềm vui sướng điên cuồng thu hoạch Võ Đạo, rơi vào một trạng thái không linh.

Khiến tâm trí của hắn đang tiến hành một trận tu luyện.

Chỉ là, khi Tiếp Dẫn ca hát xong, đôi mắt đầy máu nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

"Chúc Cửu Âm, ta và ngươi bất tử bất hưu!" "Úm, ma, ni, bá, mễ, hồng..." Lục Tự Chân Ngôn, Tiếp Dẫn hiển hóa kim thân.

Thân thể hắn hóa thành trăm vạn trượng, ngồi trên Công Đức Kim Liên.

Trên đầu lơ lửng ba viên xá lợi Phật quang tinh oánh trong suốt.

Phật quang tràn ngập trời đất, lan tỏa tam giới.

Lục Tự Chân Ngôn hóa thành một chữ vạn khổng lồ, trực tiếp trấn áp về phía Chúc Cửu Âm.

"Khi ta thành Phật, thập phương chúng sinh nghe danh hiệu của ta..." "Rốt cuộc, không thể chiến thắng được tiềm năng của mình sao?" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Chỉ khoảnh khắc này, hắn vô cùng thản nhiên.

Duy Ngã Độc Tôn Ý Cảnh mạnh, nhưng một kích vừa rồi lại tiêu hao hết tất cả sức mạnh.

Tuyệt chiêu đó đã vượt quá giới hạn của hắn.

Đối mặt với công kích của Tiếp Dẫn, hắn vô lực chống đỡ.

Quả nhiên, tiềm lực của hắn vô cùng to lớn.

Oanh!

Một tiếng vang lớn.

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn đã ở tầng thứ tám của Thông Thiên Tháp.

"Mùi vị thất bại?" Chúc Cửu Âm cười khổ.

Không, sau đó hắn càng hưng phấn.

Tuy rằng thất bại, nhưng thất bại trước tiềm lực của chính mình.

Chẳng phải có nghĩa là chưa đạt đến cực hạn sao.

Tiềm năng của hắn, còn có không gian lớn để khai quật!

Hiểu được điểm này, Chúc Cửu Âm không khỏi cười.

Sẽ có một ngày, hắn sẽ bước vào đó, tiếp tục ma luyện, khai phá tiềm lực.

Đến lúc đó, nhất định phải thắng!

"Phu quân!" Vào lúc này, Chúc Cửu Âm cảm thấy một trận mềm mại kề sát cánh tay hắn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nữ Oa đang nhìn hắn, khuôn mặt tươi cười như hoa.

Một cảnh này, khiến Chúc Cửu Âm hơi sững sờ.

Lần đầu tiên nhìn thấy Nữ Oa có thần thái như vậy.

"Trảm Thi?" Chúc Cửu Âm kinh hãi.

Nữ Oa, đã đột phá rồi.

"Không tệ, ta đã đột phá rồi!" Nữ Oa tựa như một làn gió mát, cười nói yểu điệu.

So với thường ngày, thiếu đi một phần tôn quý, lại thêm một phần tâm tình thiếu nữ.

Nữ Oa như vậy, hắn càng yêu thích hơn.

Bởi vì, nàng càng có tình người hơn.

“Tốt, tốt, tốt!” “Võ Đạo Thông Thiên Tháp quả nhiên là một thứ tốt!” “Không, sau này ai xông tháp, cần phải đặt ra quy tắc!” Chúc Cửu Âm đã đưa ra quyết định.

Tuyệt đối không thể tùy ý để người khác xông tháp.

Thông Thiên Tháp là thứ tốt, có thể khiến thực lực võ giả tinh tiến.

Hiệu quả đề thăng quá rõ ràng.

Thứ càng quý giá, nếu ai cũng có thể dùng, ngược lại sẽ không quý giá nữa.

Chúc Cửu Âm quyết định thiết lập một cơ chế.

Tiến vào Thông Thiên Tháp, danh ngạch có hạn!

Hơn nữa, phải tiêu hao Cống Hiến Trị!

“Gã Chúc Long vẫn chưa tỉnh sao?” Trong Võ Đạo Thông Thiên Tháp, Chúc Cửu Âm nhìn về phía Chúc Long.

Lúc này, Chúc Long đang đứng sững ở đó, bất động.

Nhìn qua là biết hắn đã chìm sâu vào huyễn cảnh không thể tự thoát ra.

Chỉ là, không biết Chúc Long đang trải qua một loại huyễn cảnh như thế nào.

Nhiên, vào lúc này.

Thân hình Chúc Long chấn động, thân thể hắn không khỏi lùi lại mấy bước.

Chỉ thấy trên mặt hắn tràn đầy kinh khủng, kinh hãi.

“Giết, giết, giết!” Chúc Long gào thét điên cuồng.

Luồng khí tức vô tận đó bừa bãi phóng thích.

“Lần này, ngay cả chủ nhân cũng hóa thành huyễn ảnh rồi sao?” “Chỉ là, ta mới là vô địch!” “Thời gian luân chuyển, đấu chuyển tinh di!” Chúc Long gào thét.

Trên người hắn, hiển hóa Thời Gian Thần Thông.

Nhật nguyệt luân chuyển, thời gian trường long hung dũng bùng nổ lao về phía Chúc Cửu Âm.

“Đồ ngốc, không phân biệt được huyễn cảnh và hiện thực rồi sao?” Chúc Cửu Âm cạn lời.

Chúc Long rốt cuộc đã trải qua chuyện gì, lại chật vật đến vậy.

Dù sao thì Chúc Long cũng là cường giả Chuẩn Thánh Thất Chuyển.

Trong lúc nói chuyện, Chúc Cửu Âm tùy tay xóa đi công kích của Chúc Long.

“Hừ, ta có chứng cứ có thể chứng minh, đây là hiện thực!” “Ta biết huynh không lừa ta!” “Huyễn trận của ta, do ta làm chủ a!” Chúc Long gào thét.

Chỉ là khoảnh khắc tiếp theo, Chúc Cửu Âm giậm chân một cái.

Khi xuất hiện bên cạnh hắn, sau đó một cái tát tai lớn giáng xuống.

Bốp!

Một tiếng vang giòn tan.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Long đờ người ra.

Bị đánh rồi?

Thực lực của huyễn tượng lại tăng lên rồi sao?

Tùy tiện một cái tát đã đánh hắn rồi?

Huyễn tượng chủ thượng này lại càng mạnh hơn sao?

"Vẫn chưa tỉnh?" "Đồ ngốc!" Chúc Cửu Âm giơ một cước, 'phanh' một tiếng, Chúc Long trực tiếp bị đá bay.

"Bản tôn không có cách nào chứng minh đây không phải hiện thực!" "Nhưng bản tôn có thể nói cho ngươi biết, đây là hiện thực!" Giọng Chúc Cửu Âm vang dội như hồng chung, tựa như tiếng chuông buổi chiều.

Lập tức thân thể Chúc Long như chịu trọng kích.

"Ta… ta thật sự đã trở về rồi sao?" Trong mắt Chúc Long lộ ra một tia mờ mịt.

Hắn thật sự đã trở về rồi sao?

Chết rồi, có thể trở về sao?

"Đúng vậy, trở về rồi!" "Đi thôi!" "Võ Đạo cần hoàn thiện, phát triển." "Đến lúc đó lại hoàn thiện một lần nữa!" Chúc Cửu Âm dẫn Chúc Long dọc đường quay về.

Tiện thể cũng đưa những người khác ra khỏi Thông Thiên Tháp.

Tuy rằng chỉ có mấy trăm năm, nhưng thực lực của mọi người đều đột phá mạnh mẽ.

Chương 165

Hiện giờ, người yếu nhất cũng có tu vi Thiên Tiên.

Thậm chí, Cửu Long Tử đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên.

Phương Trượng Đảo.

Lúc này bên ngoài Phương Trượng Đảo, nhân đinh hưng vượng.

Hàng triệu tu sĩ tề tựu ở Phương Trượng Đảo, chỉ vì muốn được bái nhập môn hạ Võ Đạo, được Chúc Cửu Âm chỉ điểm.

Dù sao thì, thanh thế của Võ Đạo ở Đông Hải vô cùng lớn, thậm chí còn trên cả Thánh Nhân.

Trong số những người này, ít nhiều cũng đã tiếp xúc với Võ Đạo.

"Lần này, ta nhất định phải gia nhập Võ Đạo!" Ở phía trước nhất của đám đông, đứng ba nữ tử xinh đẹp như tiên.

Chính là Tam Tiêu.

"Ừm, lần này không thể bỏ lỡ cơ duyên rồi!" "Lần trước ta đã lỡ, lần này phải dốc toàn lực!" Quỳnh Tiêu gật đầu.

"Đúng vậy, Võ Đạo đương nhiên phải dốc toàn lực!" "Nếu có thể lọt vào pháp nhãn của Võ Tổ, càng có thể trở thành đệ tử thân truyền!" Một võ giả không nhịn được tiếp lời.

"Ha ha ha!" "Đừng nói là đệ tử thân truyền nữa, trở thành đệ tử chân truyền, cũng đủ để ngạo thị quần hùng a!" Các võ giả cười ha hả, bàn luận xôn xao.

Trong mắt tràn đầy kỳ vọng vào tương lai.

Vào lúc này, sương mù Phương Trượng Đảo tan đi.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm ngồi trên một con cự long xuất hiện trong tầm mắt.

"Giờ lành đã đến, diễn võ bắt đầu!" Theo tiếng Chúc Cửu Âm vừa dứt, trong khoảnh khắc tất cả võ giả đều sôi trào.

Từng nhóm ba ba hai hai bắt đầu xông trận.

Đại trận Phương Trượng Đảo, chính là vòng khảo hạch đầu tiên.

Cùng với việc Võ Đạo càng ngày càng hoàn thiện, uy lực của Đại trận Phương Trượng Đảo cũng càng ngày càng lớn.

Độ khó khảo hạch tự nhiên tăng gấp bội.

"Phu quân, Võ Đạo mới thành lập mấy ngàn năm!" "Lại có sinh cơ, nội tình như vậy!" "Sau này thành tựu không thể lường trước được!" Nữ Oa không nhịn được cảm thán.

Đây không phải lần đầu tiên nàng bị nội tình của Võ Đạo làm cho kinh ngạc.

Võ Đạo Thông Thiên Tháp, Võ Đạo Linh Dược Viên, Võ Đạo Diễn Võ Trường, Võ Thần Đại Điện.

Mọi nơi trong Võ Đạo đều là kỳ tích.

Nhưng hôm nay, nàng mới phát hiện ra, Võ Đạo càng được lòng người.

Nhiều võ giả như vậy, đệ tử Võ Đạo đâu chỉ vạn người.

Có thể nói Võ Đạo ở Hồng Hoang đã trở thành thế lực thứ ba sau Vu Yêu.

Không!

Phải nói, nội tình của Võ Đạo còn đáng sợ hơn cả hai tộc Vu Yêu.

Yêu Tộc có mấy Chuẩn Thánh?

Võ Đạo có bao nhiêu Chuẩn Thánh?

Chỉ riêng Tam Thiên, Long Vương, đã là bốn người.

Lại còn có Phục Hy, mười hai Tổ Vu.

Có thể nói, tầng lớp cao của Võ Đạo, đánh bại Yêu Tộc.

Võ Đạo mới thành lập chưa được mấy ngàn năm.

"Võ giả, tự cường bất tức!" "Mục tiêu của ta, không chỉ là tất cả những gì trước mắt!" Chúc Cửu Âm khẽ mỉm cười.

Lặng lẽ chú ý đến khảo hạch.

Thời gian chớp mắt, một tháng trôi qua.

Trong số những người tham gia khảo hạch trước đó, có một vạn người qua được vòng đầu tiên.

Người qua được vòng thứ hai, không đến trăm người.

Trong đó, thực lực và nghị lực của Tam Tiêu đều được Chúc Cửu Âm nhìn trúng, thu làm đệ tử.

"Chư vị, các ngươi nhập Võ Đạo của ta, được bản tôn che chở!" "Bất luận ngoại môn, nội môn, đều là đệ tử Võ Đạo của bản tôn, được bản tôn che chở!" "Nhưng quốc có quốc pháp, gia có gia quy!" "Nhập Võ Đạo của ta, đương nhiên phải tuân thủ quy củ của Võ Đạo ta!" "Thứ nhất không được phản bội sư môn." "Thứ hai không được đồng môn tương tàn." "Thứ ba không được thấy lợi quên nghĩa!" "Ngoài ra, bản tôn là hậu duệ Bàn Cổ, kế thừa ý chí của Phụ Thần để bảo hộ Hồng Hoang!" "Vì vậy, phàm là đệ tử Võ Đạo của ta, không được lạm sát vô cô, không được ức hiếp kẻ yếu." "Chư vị có nghe rõ không?" Ánh mắt Chúc Cửu Âm uy nghiêm vô hạn.

Nhất thời, chúng đệ tử chỉ cảm thấy linh hồn run rẩy, tựa hồ Chúc Cửu Âm là một vị thần minh cao cao tại thượng, phủ thị chúng sinh.

“Ngô đẳng cẩn tuân Võ Tổ giáo huấn!” Chúng đệ tử đồng thanh hô vang, âm thanh trực chấn vân tiêu.

“Rất tốt, các ngươi hôm nay hãy nghỉ ngơi thật tốt.” “Ngày mai, bản tôn sẽ đích thân giảng giải Võ Đạo!” Chúc Cửu Âm đạm đạm nói.

“Đa tạ Võ Tổ.” Chúng đệ tử dị khẩu đồng thanh đáp, âm thanh chấn động vân tiêu, khí thế hiên ngang.

Ngày hôm sau.

Diễn Võ Trường.

Chúc Cửu Âm đứng trên hành lang lầu hai của Võ Thần Điện, nhìn xuống toàn bộ Diễn Võ Trường.

Giờ đây, đệ tử Võ Đạo đông đảo, thanh uy vô hạn.

“Ngô đẳng bái kiến Võ Tổ!” Chúng đệ tử đều quỳ bái.

“Đứng dậy đi!” “Các ngươi nhập Võ Đạo của ta cũng đã một thời gian rồi.” “Những năm qua, bản tôn cũng sơ suất trong việc quản giáo!” “Từ hôm nay, bản tôn sẽ giảng võ ba trăm năm!” “Hoàn thiện Võ Đạo, xác định rõ quyền hạn của Võ Đạo!” Chúc Cửu Âm nói rồi liền bắt đầu giảng giải Võ Đạo chi pháp.

Ban đầu, hắn giảng giải ý nghĩa, ý chí của Võ Đạo.

Sau đó liền bắt đầu giảng giải ý nghĩa của võ giả cũng như một số chiêu thức võ công.

Hắn lần lượt giảng giải những võ học từ siêu phàm nhập thánh của những năm qua.

Vừa là truyền đạo cho chúng đệ tử Võ Đạo, vừa là lý giải cho Võ Đạo.

Một lần giảng võ, liền ba trăm năm.

Ba trăm năm sau, Chúc Cửu Âm kết thúc giảng võ.

“Cùng Kỳ!” Chúc Cửu Âm hô.

“Chúc hạ tại!” Cùng Kỳ tiến lên nghe lệnh.

“Từ hôm nay, ngươi sẽ phụ trách quản lý tọa kỵ của Võ Đạo.” “Tất cả tọa kỵ của đệ tử đều do ngươi khống chế!” “Bản tôn ban cho ngươi một Võ Thú Viên!” Chúc Cửu Âm bắt đầu quy hoạch lại quyền hạn của Võ Đạo.

Một thế lực muốn cường đại, cần phải có cơ quan tổ chức rõ ràng.

Võ Đạo, cũng vậy.

“Bản tôn ban cho ngươi một Võ Thú Viên!” Chúc Cửu Âm đã chi bốn ngàn vạn Võ Đạo Trị để đổi lấy một Võ Thú Viên.

Võ Thú Viên, dùng để nuôi dưỡng tọa kỵ của Võ Đạo.

Đệ tử Võ Đạo có thể tiêu hao Võ Đạo Cống Hiến Trị để mua tọa kỵ.

Đương nhiên, hệ thống cống hiến trị, cũng cần phải đổi lấy.

Lần quy hoạch này, Chúc Cửu Âm đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa.

Một thế lực muốn phát triển, tuyệt đối cần có quyền hạn rõ ràng.

“Cùng Kỳ lĩnh mệnh!” Cùng Kỳ cung kính quỳ bái.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Chúc Cửu Âm phất tay.

Trong nháy mắt, Võ Đạo Võ Thú Viên hóa thành một đạo lưu quang bay về một góc Phương Trượng Đảo.

Đến đây, các đệ tử Võ Đạo đều đã minh ngộ.

Võ Đạo Viên, có thể mua tọa kỵ Võ Đạo.

“Chúc Long!” Chúc Cửu Âm nhìn về phía Chúc Long.

“Chúc hạ tại!” Chúc Long tiến lên quỳ bái.

“Ngươi đã theo bản tôn lâu rồi, bản tôn phong ngươi làm Võ Đạo Hộ Đạo Nhân!” “Chưởng quản việc phát bố nhiệm vụ và kết toán cống hiến của Võ Đạo!” Chúc Cửu Âm đổi lấy một Đại Sảnh Nhiệm Vụ rồi ném về phía gần Diễn Võ Trường.

Trong khoảnh khắc, thần quang từ trời giáng xuống.

Một đại điện cổ kính xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Ở đó, có thể lĩnh nhận và kết toán nhiệm vụ Võ Đạo, đạt được Cống Hiến Trị.

Thủ đoạn không không sinh hữu này, khiến các đệ tử Võ Đạo chấn động không thôi.

“Chúc Long lĩnh mệnh!” Chúc Long cung kính lĩnh mệnh.

“Muội phu, vậy còn ta thì sao?” Phục Hy có chút sốt ruột.

Võ Đạo là một thế lực lớn mạnh như vậy, hắn cũng muốn có một chức quan nửa chức.

“Đừng vội!” “Ta thấy ngươi làm một Trưởng Lão Chấp Pháp, bất kỳ đệ tử nào có công thì thưởng, có lỗi thì phạt!” “Còn về nhân viên của Chấp Pháp Đường, ngươi có thể tự mình tuyển chọn!” Chúc Cửu Âm trầm tư một lát, liền sắp xếp cho Phục Hy.

Hoàn thiện Võ Đạo, thiết lập hệ thống cống hiến Võ Đạo cơ bản nhất.

Có hệ thống này, sau này các đệ tử Võ Đạo đều có thể hoàn thành nhiệm vụ Võ Đạo để nhận cống hiến.

Võ Đạo Cống Hiến Trị, trong Võ Đạo chính là tồn tại như tiền tệ, có thể đổi lấy tất cả những gì cần thiết.

Nhưng chỉ như vậy là chưa đủ.

Lời nói và hành vi của đệ tử Võ Đạo hàng ngày, cũng cần có người ước thúc.

Ý nghĩa của Chấp Pháp Đường chính là ở chỗ này.

Dựa vào lời nói và hành vi của đệ tử Võ Đạo, tiến hành thưởng phạt.

Thưởng phạt có thể là công pháp, thần binh, tọa kỵ, đan dược, v.v., hoặc cũng có thể là Cống Hiến Trị.

"Đa tạ muội phu!" Phục Hy vội vàng chắp tay nói tạ.

"Vu Chúc!" Chúc Cửu Âm nhìn về phía Vu Chúc, một thân tín của Vu Tộc.

"Đệ tử tại!" Vu Chúc tiến lên quỳ bái.

"Ta phong ngươi làm Thủ Hộ Giả Thông Thiên Tháp!" "Ngươi có thể tổ chức đội hộ vệ Thông Thiên Tháp, đệ tử do ngươi tuyển chọn!" Chúc Cửu Âm phân phó.

Chương 166

“Đệ tử lĩnh mệnh!” Vu Chúc cung kính gật đầu.

“Cửu Vĩ Hồ, tiếp tục chưởng quản Võ Đạo Linh Dược Viên!” “Hãy chăm sóc thật tốt, cũng có thể chiêu mộ đệ tử cùng chăm sóc.” “Cũng có thể phát bố nhiệm vụ để đệ tử đến chăm sóc!” Chúc Cửu Âm phân phó Cửu Vĩ Hồ.

Sau đó, hắn rơi vào trầm tư.

Hiện tại, kiến trúc Võ Đạo có Võ Đạo Thông Thiên Tháp, Võ Đạo Linh Dược Viên, Võ Đạo Võ Thú Viên, Võ Đạo Diễn Võ Trường, Võ Đạo Thạch Bi, Võ Thần Đại Điện, Võ Đạo Nhiệm Vụ Sảnh, Võ Đạo Chấp Pháp Điện.

Nhưng cách để tạo ra một Võ Đạo hoàn thiện, vẫn còn một khoảng cách nhất định.

Hiện tại Võ Đạo Trị chỉ còn lại sáu ngàn vạn.

Dùng để mua kiến trúc Võ Đạo, chỉ có thể mua được một cái.

Vậy thì, tiếp theo nên mua gì?

Ánh mắt Chúc Cửu Âm quét trong Võ Đạo Thương Thành.

Võ Đạo Vạn Binh Trì, có thể không ngừng đản sinh Thần Binh Võ Đạo.

Võ Đạo Tàng Bảo Các, có thể không ngừng đản sinh bảo vật Võ Đạo.

Võ Đạo Linh Thú Viên, thì có thể quản lý linh thú, linh sủng của Võ Đạo. ...

Từng tòa kiến trúc đặc biệt, Chúc Cửu Âm đều muốn.

Nhưng, hiện tại lại chỉ có thể tiếp tục mua một cái.

Ai!

Võ Đạo Trị a!

Không đủ!

Chúc Cửu Âm trầm tư, muốn đạt được Võ Đạo Trị, thì chỉ có thể không ngừng đạt được Công Đức và Tín Ngưỡng.

Thế giới Hồng Hoang hiện tại, bất kể là đạt được Công Đức hay Tín Ngưỡng.

Dường như đều cần Nhân Tộc xuất thế.

Nhân Tộc sinh sôi nhanh, thọ mệnh ngắn.

Dùng để đạt được tín ngưỡng thì không gì tốt hơn.

Hơn nữa, trên thân Nhân Tộc có đại công đức.

Xem ra, nhất định phải đưa Nữ Oa thành Thánh.

Nhưng hiện tại, có sáu ngàn vạn Võ Đạo Trị, nhất định phải dùng hết!

"Đúng rồi!" Chúc Cửu Âm nhìn trúng một kiến trúc.

Võ giả, cuối cùng vẫn lấy công pháp làm chủ.

Công pháp trong tay hiện tại hoàn toàn không đủ.

Chỉ có thể xây dựng Võ Đạo Tàng Thư Các.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm mua Võ Đạo Tàng Thư Các.

"Hoàng Thiên, Thương Thiên, Thanh Thiên, nghe lệnh!" Chúc Cửu Âm triệu hoán Tam Thiên.

"Chúc hạ tại!" Tam Thiên cung kính tiến lên.

"Ta phong các ngươi làm Trưởng Lão Truyền Công của Võ Đạo!"

“Phụ trách chưởng khống Võ Đạo Tàng Thư Các!” “Trong Tàng Thư Các công phu vô số, đệ tử Võ Đạo có thể dựa vào cảnh giới tu luyện và cống hiến của mình để đến tìm kiếm công pháp thích hợp!” Chúc Cửu Âm ném ra Võ Đạo Tàng Thư Các.

Trong khoảnh khắc lại một tòa kiến trúc bảo tháp được hình thành ở Phương Trượng Đảo.

Kiến trúc này, cứ cách mười năm sẽ ngẫu nhiên sinh thành một loạt công pháp.

Đến đây, Võ Đạo không còn thiếu phương pháp tu luyện.

“Lần này phân phối quyền hạn Võ Đạo đã hoàn tất!” “Tổ Vu vẫn là Trưởng Lão Võ Đạo của ta, không thay đổi.” “Ngoài ra, Nữ Oa là Phó Chưởng Môn của Võ Đạo ta.” “Nữ Oa, cần phải luyện chế một lô lệnh bài cho ta!” Chúc Cửu Âm nhìn về phía Nữ Oa.

Cần Nữ Oa dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế một lô lệnh bài.

Phàm là cao tầng Võ Đạo, đều có lệnh bài.

Lệnh bài không chỉ tượng trưng cho thân phận Võ Đạo, mà còn là pháp bảo công phòng.

“Phu quân, chuyện này cứ giao cho bản cung!” Nữ Oa gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

“Được rồi, vậy hội nghị Võ Đạo lần này liền giải tán đi!” “Hiện giờ Phương Trượng Đảo nhân đinh hưng vượng, địa bàn dường như có chút không đủ dùng!” “Chư vị, bản tôn sẽ phát bố nhiệm vụ ở đây!” “Phàm là người ở Đông Hải tìm được Linh Sơn Tiên Sơn, Động Thiên Phúc Địa, có thể nhận được một cơ hội tiến vào Võ Đạo Tàng Thư Các!” “Tìm được Bồng Lai, Doanh Châu Đảo, được ba lần vào Võ Đạo Tàng Thư Các, một cơ hội tu luyện trong Võ Đạo Thông Thiên Tháp!” Chúc Cửu Âm sắp xếp mọi thứ đâu vào đấy.

Võ Đạo cần phát triển, không thể bị giới hạn ở Tam Tiên Đảo.

Chúc Cửu Âm dự định kéo tất cả tiên đảo ở Đông Hải về Phương Trượng, sau đó dùng đại thần thông tạo ra một Võ Đạo Thánh Địa khổng lồ.

"Ngô đẳng cẩn tuân Võ Tổ pháp chỉ!" Đệ tử Võ Đạo hưng phấn.

Võ Đạo Thông Thiên Tháp, họ đều biết sự huyền diệu của tháp này.

Thêm vào phần thưởng Võ Đạo Tàng Thư Các, tất cả võ giả đều hưng phấn.

Vậy là, đợt đệ tử Võ Đạo đầu tiên đã bắt đầu xuất thế. ...

Hậu hoa viên Phương Trượng Đảo.

Là nơi ở của Chưởng Môn và các cao tầng.

Lúc này, Chúc Cửu Âm gọi Cửu Long Tử và Tam Tiêu đến bên cạnh.

"Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu." "Cửu Long Tử nhập môn trước, là sư huynh." "Cửu Long Tử, không phải các ngươi muốn gặp các sư muội sao?" Chúc Cửu Âm giới thiệu hai bên.

"Ra mắt mấy vị sư huynh, tiểu muội Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu!" Vân Tiêu thi lễ nói.

"Tam vị sư muội không cần đa lễ, từ nay về sau chúng ta là người một nhà rồi!" "Ta là Bá Hạ, đây là các huynh đệ của ta. ..." Bá Hạ giới thiệu tám huynh đệ của mình cho Tam Tiêu.

Không khí kỳ nhạc dung dung, Chúc Cửu Âm không khỏi lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Vân Tiêu, ba tỷ muội các ngươi đã nhập môn hạ ta." "Sau này liền được bản tôn che chở!" "Hôm nay, truyền cho các ngươi Tam

Phân Quy Nguyên Quyết." "Còn hóa thân Vân Thải, bản tôn truyền Bài Vân Chưởng." "Chiêu chưởng pháp này chú trọng hư thực xen kẽ, tụ tán vô thường, ẩn chứa sát cơ trong hư vô phiêu miểu." "Có thể dẫn động thiên địa vân khí lượn lờ, khiến địch nhân lạc vào vô biên vân khí, phong bế lục thức đối phương, khi địch bị mê hoặc thì một kích đoạt mệnh." "Tu luyện đến cực hạn, có thể vân hóa vạn vật." Chúc Cửu Âm truyền phần Tam Phân Quy Nguyên Quyết trong Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết cho Vân Tiêu.

Đạo võ giả, tuần tự tiệm tiến.

Chờ tu luyện thành công, sẽ truyền võ học cao thâm hơn.

"Vân Tiêu, vi sư truyền Tam Phân Quy Nguyên Quyết và Bài Vân Chưởng!" Chúc Cửu Âm lật tay thành mây, phủ tay thành mưa.

Tâm niệm vừa động, chỉ thấy trên không trung mây khí cuồn cuộn.

Khoảnh khắc sau, mây đen bao phủ Phương Trượng Đảo, một ấn bàn tay khổng lồ hiện ra giữa không trung.

Thần uy vô tận kia, dường như muốn trấn áp cả thiên địa.

"Uy thế Bài Vân Chưởng!" "Đa tạ Sư tôn!" Vân Tiêu hai mắt sáng ngời.

Uy lực võ học quả nhiên mạnh mẽ.

Quả nhiên, tiến vào Võ Đạo, con đường này đi đúng rồi.

"Quỳnh Tiêu, bản tôn truyền Tam Phân Quy Nguyên Quyết và Thiên Sương Quyền!" "Bộ quyền pháp này sắc bén vô cùng, quyền xuất sương đọng khắp thiên hạ, thế không đội trời chung." "Quyền pháp đại khai đại hợp, lại ẩn chứa huyền diệu." "Thật đúng là quyền trong quyền, chiêu trong chiêu." "Tu luyện đến cực hạn, có thể đóng băng thời không." Chúc Cửu Âm hữu thủ nắm quyền, chỉ thấy hàn ý

vô tận từ trên người lan tỏa.

Chưa xuất quyền, Quỳnh Tiêu đã cảm thấy hàn khí lạnh lẽo tung hoành.

Thậm chí, bốn phía tất cả đều bắt đầu ngưng kết thành băng.

Cơn băng hàn thấm sâu vào xương tủy, thậm chí ngay cả linh hồn cũng có thể đông cứng.

Sau đó Chúc Cửu Âm hướng về phía không trung tung một quyền, trong nháy mắt hàn khí lạnh lẽo tràn ra.

Không trung trực tiếp bị xé rách, nơi quyền kình đi qua, giữa không trung thậm chí ngưng tụ thành một con đường băng tinh.

Chúc Cửu Âm vung tay, băng tinh ngập trời vỡ nát, hóa thành băng tuyết bay lả tả, thực sự đẹp đến cực hạn.

Cảnh tượng này khiến mắt Quỳnh Tiêu trợn trừng.

Khí thế của Chúc Cửu Âm như ma thần càng khiến nàng sùng bái đến cực điểm.

"Đa tạ Sư tôn truyền võ!" Quỳnh Tiêu hân hoan vạn phần.

"Sư tôn, vậy còn con?" "Con muốn học, không thể thua kém các tỷ tỷ!" Bích Tiêu ngây thơ lãng mạn, tiến lên đòi võ học.

Thực tế, ở kiếp trước, Chúc Cửu Âm cảm thấy Bích Tiêu không biết trời cao đất rộng.

Tam Tiêu cũng bị Bích Tiêu hại thảm.

Nhưng hiện tại đã thu làm đệ tử, lại là người trường sinh bất tử.

Chúc Cửu Âm ngược lại thích tính cách như Bích Tiêu, cái gọi là xích tử chi tâm, đại khái chính là như vậy.

Đặc biệt là Nữ Oa, càng yêu thương Bích Tiêu hơn.

Đối với chúng sinh chỉ biết cắm đầu khổ tu mà nói, Bích Tiêu chính là một nét chấm phá tươi đẹp.

Giờ phút này, Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng hiểu vì sao Thông Thiên lại cưng chiều Bích Tiêu.

Bởi vì, tâm cảnh này thật đáng quý.

Hiện nay Bích Tiêu đã trải qua ma luyện, lại thêm vài phần lão luyện, biết rõ chừng mực.

Càng khiến người ta yêu mến.

"Nha đầu, tính tình hoạt bát hiếu động!" "Giống như làn gió không câu thúc!" "Bản tôn truyền Tam Phân Quy Nguyên Quyết và Phong Thần Thối!" "Phong Thần Thối đi như gió, phiêu dật linh động, khi công thì sắc bén bá đạo." "Có thể nói nhanh như chớp giật, cấp tựa bão táp." "Chiêu chưa tới, lực đã đến." "Luyện đến cực hạn, có thể phong toái hư không!" Chúc Cửu Âm nói rồi, thân hình khẽ động.

Khoảnh khắc sau trực tiếp cuốn lên một cơn bão tố, vô số cước ảnh bao trùm thiên địa.

Cơn cuồng phong đáng sợ kia như thần binh lợi khí, dường như muốn cắt đứt vạn vật.

"Đa tạ Sư tôn truyền võ!" "Vậy Phong Thần Thối của con không phải lợi hại nhất sao?" Bích Tiêu vui vẻ nói.

"Tam Tuyệt không có ai là lợi hại nhất!" "Phong Thần Thối khắc chế Thiên Sương Quyền, Thiên Sương Quyền khắc chế Bài Vân Chưởng, Bài Vân Chưởng khắc chế Phong Thần Thối!" "Nhưng thực tế, sư phụ dẫn dắt nhập môn, tu luyện là ở cá nhân!" "Uy lực Tam Tuyệt như thế nào, phải xem mỗi người tu luyện!" "Ngoài ra, Tam Tuyệt tuy rằng tương khắc, nhưng đồng dạng tương sinh!" "Tam tỷ muội đồng tâm, có thể phối hợp chặt chẽ ba môn tuyệt học, Tam

Tuyệt thành trận!" "Từ đó bố trí Tam Tuyệt Đại Trận, tam nguyên lưu chuyển, đạt đến cảnh giới đại hóa tự nhiên, sinh sinh bất tức." "Như vậy, uy lực tăng bội!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

"Vậy Sư tôn lại luyện đến cảnh giới nào rồi?" Bích Tiêu không nhịn được hỏi.

"Tam Tuyệt tuy rằng là võ học khởi đầu của bản tôn..." "Nhưng thực tế, võ học của bản tôn đã thoát ly Tam Tuyệt!" "Ngày nay, võ học của bản tôn hải nạp bách xuyên, thu thập sở trường của trăm nhà." "Khác với con đường tu luyện của các ngươi." "Đương nhiên, nếu sau này có thể lĩnh ngộ hoàn toàn Tam Tuyệt, bản tôn tự nhiên sẽ truyền võ học mạnh hơn!" Chúc Cửu Âm giải thích.

"Đệ tử đã hiểu!" "Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu nhất định không phụ sở truyền của Sư tôn!" "Sau này chăm chỉ khổ luyện, không làm nhục uy danh Sư tôn!" Tam Tiêu dứt khoát nói, vẻ mặt cung kính.

Chương 167

"Như vậy rất tốt, những ngày tiếp theo hãy chuyên tâm tu luyện!" "Ngày nay thế giới, tuy rằng Vu Tộc ta uy danh bao trùm thiên hạ!" "Nhưng thực tế sóng ngầm cuộn trào, không biết khi nào đại kiếp sẽ giáng lâm!" "Các ngươi đã nhập Võ Đạo, phải cần mẫn tu luyện, để tránh khi đại kiếp đến, hóa thành tro bụi!" Chúc Cửu Âm cảnh báo Tam Tiêu.

Những tin tức này, Tam Tiêu chưa từng nghe, nhưng đều là những người thông tuệ.

Phản ứng liền nói: "Chúng đệ tử nhất định sẽ tuân theo giáo huấn của Sư tôn!" "Sau này vì Võ Đạo của ta, xông pha dầu sôi lửa bỏng, không từ nan!" "Đi đi, Cửu Long Tử, cũng hãy tu luyện cho tốt!" "Chờ khi phu nhân chưởng môn thành Thánh, có một cơ duyên đang chờ đợi!" Chúc Cửu Âm truyền xong võ học, lại ở trên đảo mấy năm.

Chờ mọi thứ đi vào quỹ đạo, liền dẫn Nữ Oa bắt đầu du ngoạn Hồng Hoang.

Tiếp theo sẽ chỉ điểm Nữ Oa thành Thánh, cũng chia một chút công đức.

Nhân Tộc xuất thế, có Võ Đạo bảo hộ có thể phát triển nhanh chóng.

Lúc đó, còn lo gì thiếu thốn tín ngưỡng?

Chỉ là, Hồng Quân và Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cùng các Thánh Nhân khác, sau này sẽ đối xử với Võ Đạo như thế nào.

Một nguy cơ không rõ. …… Bắc Hải.

Cung điện của Côn Bằng.

Lúc này, Côn Bằng đang tu luyện bỗng cảm thấy một cảm giác bất an trong lòng.

Cảm giác này, là cường giả phạm phải sao?

Không chút do dự, Côn Bằng trực tiếp xông ra khỏi cung điện.

Chỉ thấy bên ngoài, tĩnh mịch như tờ.

"Vị Đạo hữu nào đã đến Bắc Hải của ta, hà tất phải giấu đầu lòi đuôi?" Côn Bằng nhíu mày.

Cảm giác không gian có dị thường, e rằng không gian nơi đây đã bị phong tỏa.

"Ha ha ha!" "Không hổ là Côn Bằng Đạo hữu, bần đạo có lễ rồi!" Giữa hư không, một giọng nói sảng khoái vang lên.

Đế Tuấn và Thái Nhất hiện thân.

"Hai người!" Côn Bằng nhíu mày.

Đế Tuấn và Thái Nhất, không có việc gì không đến Tam Bảo Điện, chẳng lẽ vì Hồng Mông Tử Khí?

"Không sai, chính là huynh đệ bần đạo!" "Côn Bằng Đạo hữu, bản tôn thấy thực lực của ngươi không tồi, không biết có nguyện ý gia nhập Yêu Tộc ta không?" "Bản tôn có thể hứa cho Côn Bằng Đạo hữu một vị trí Yêu Sư!" Đế Tuấn mở lời mời.

Chúc Cửu Âm đang nỗ lực vì sự lớn mạnh của Võ Đạo.

Hai huynh đệ bọn họ cũng không nhàn rỗi, những năm qua lôi kéo Yêu Tộc, thu biên Thiên Đình.

Đồng thời chiêu mộ rộng rãi cường giả Hồng Hoang, tất cả chỉ vì vạn năm sau.

"Vị trí Yêu Sư, đa tạ Đạo hữu đã có ý!" "Ta thấy hai vị đến vì

Hồng Mông Tử Khí đi!" "Chỉ tiếc, Hồng Mông Tử Khí đã sớm bị Chúc Cửu Âm đoạt rồi!" "Muộn rồi, xin mời về!" Côn Bằng khinh thường cười một tiếng.

Dã tâm của Đế Tuấn Thái Nhất của Yêu Tộc, hắn biết rõ.

Không gì ngoài việc tranh giành vị trí bá chủ thiên địa.

Chỉ tiếc, trước mặt Vu Tộc, Yêu Tộc là cái thá gì.

Đừng nói Mười Hai Tổ Vu đều là Chuẩn Thánh, nhục thân cường hãn vô địch.

Một mình Chúc Cửu Âm, cũng có thể chơi chết Yêu Tộc.

"Đạo hữu hiểu lầm!" "Ta đã sớm nghe Chúc Cửu Âm cướp đi Hồng Mông Tử Khí của ngươi rồi!" "Lần này đến, chân thành mời Đạo hữu gia nhập!" "Sau này, cùng ta thảo phạt Chúc Cửu Âm!" Đế Tuấn mời mọc hết lần này đến lần khác.

"Miễn đi, bần đạo không có hứng làm tay sai cho người khác!" Côn Bằng cười lạnh.

Đường đường là lão tổ không làm, lại đi làm Yêu Sư?

Muốn thảo phạt Chúc Cửu Âm, không phải là tìm chết sao!

"Huynh trưởng, nói chuyện với hắn làm gì!" "Gia nhập hay không, không do hắn quyết định!" "Trực tiếp trấn áp, đốt Nguyên Thần là được!" Thái Nhất ngang nhiên ra tay.

Ngay lập tức, Hỗn Độn Chung vang lên.

Động tác quen thuộc, vừa nhìn đã biết Thái Nhất không ít lần làm chuyện như vậy.

Không thể không nói, Đế Tuấn và Thái Nhất quả thực là những người có dã tâm lớn.

Uy hiếp lợi dụ, vì sự lớn mạnh của Yêu Tộc, không từ thủ đoạn nào.

Côn Bằng không chịu khuất phục, vậy thì đánh cho khuất phục!

Chỉ cần nắm giữ Nguyên Thần của Côn Bằng, tương đương với việc nắm giữ sinh tử của Côn Bằng.

Lúc đó, không đồng ý cũng không được!

Chuyện như vậy, những năm qua, hai huynh đệ đã thấy quá nhiều rồi!

Hồng Hoang ức vạn dặm.

Chúc Cửu Âm dẫn theo Nữ Oa, hai người du ngoạn Hồng Hoang, chiêm ngưỡng sơn hà hùng vĩ của Hồng Hoang.

Trên đường đi, Chúc Cửu Âm cũng gặp không ít Vu Tộc.

Lúc này, Chúc Cửu Âm và Nữ Oa trực tiếp hóa thành một đôi phu thê trung niên.

Không gây sự, không làm chuyện.

Tĩnh lặng cảm ngộ nhân sinh.

Đi bộ suốt mấy trăm năm.

Trên đại địa Hồng Hoang, Vu Tộc cường thịnh.

Nhưng, tuy Vu Tộc bá đạo, nhưng lại sẽ không chủ động chọc ghẹo kẻ địch.

Lý niệm của Vu Tộc là người không phạm ta, ta không phạm người.

Ngược lại là Yêu Tộc, luôn thích gây rối trên đại lục Hồng Hoang.

Nhưng, kết cục thường là Vu Tộc đánh bại Yêu Tộc.

Cũng khiến Yêu Tộc ngày càng căm phẫn Vu Tộc.

Chỉ là, thế giới Hồng Hoang cường giả vi tôn, ai dám động thủ với Vu Tộc?

Nếu không phải Đạo Tổ tuyên bố trong vòng vạn năm, Vu Yêu không được khai chiến.

Năm đó, Yêu Tộc đã sớm bị Chúc Cửu Âm của Vu Tộc diệt rồi.

Vu Tộc bá đạo, thực lực, nội tình.

Đứng đầu thế giới.

Một ngày, Chúc Cửu Âm và Nữ Oa đến một sơn cốc.

Lại thấy bên trong thần quang lan tỏa.

Khi hai người ẩn mình đi vào, lại nghe thấy tiếng cãi vã bên trong.

"Vu Tộc, không tu Nguyên Thần, không hiểu Đạo Pháp!" "Pháp bảo vô dụng với các ngươi!" "Hà tất tranh giành với Yêu Tộc ta!" Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Chúc Cửu Âm đi vào, phát hiện mấy trăm tên Yêu Tộc đang đối đầu với ba tên Vu Tộc.

Yêu Tộc cầm đầu, hung uy vô hạn.

Vừa nhìn đã biết là Yêu Thần Đại La Kim Tiên.

Bên phía Vu Tộc, hán tử cầm đầu gân xanh nổi lên, thân hình vạm vỡ.

Tay còn cầm một cây rìu.

Đứng ở đó như một hào kiệt đỉnh thiên lập địa.

Chính là Đại Vu Hình Thiên.

Hai tên Vu Tộc bên cạnh, thực lực yếu hơn nhiều.

Chỉ ở cảnh giới Vu Vương.

“Ai mà không biết thế giới Hồng Hoang đều do Phụ Thần Bàn Cổ của chúng ta tạo ra!” “Cỏ cây trên Hồng Hoang, đều thuộc về Vu Tộc ta sở hữu!” “Ngươi gọi đó là tranh giành sao?” “Ta thấy Yêu Tộc các ngươi trộm vật của Vu Tộc ta!” “Các ngươi mau cút đi, nếu không đừng trách rìu của Hình Thiên ta vô tình!” Hình Thiên bá khí mười phần, giọng nói như sấm sét, vang vọng khắp thiên địa.

Tuy là Đại Vu, nhưng uy thế không thể coi thường.

“Nói đùa!” “Chúng sinh Hồng Hoang ai mà không có nhân quả với Bàn Cổ?” “Yêu Hoàng của Yêu Tộc ta là sinh linh trên Thái Dương Tinh!” “Thái Dương Tinh do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, chẳng lẽ chúng ta không phải hậu duệ của Bàn Cổ sao?” Yêu Thần biện giải.

Chỉ là, trong ánh mắt hắn lại lóe lên hung quang.

Cây Bát Tiêu Thụ trước mắt, chính là Tiên Thiên Linh Căn.

Trên lá Bát Tiêu còn ẩn chứa Địa Phong Thủy Hỏa, vừa nhìn đã là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vu Tộc không biết quý trọng, sao hắn có thể không biết.

Tuy Vu Tộc thần uy vô song.

Nhưng trước sự cám dỗ tuyệt đối, ai lại để tâm.

Một trăm phần trăm cám dỗ, đủ để khiến người ta xá thân quên chết.

Lúc này, Yêu Thần Phi Đản cũng biết Vu Tộc không dễ chọc ghẹo.

Chỉ hy vọng có thể quát lui Hình Thiên.

“Thả cái rắm chó!” “Chính tông của Bàn Cổ chỉ có Vu Tộc ta!” “Tìm chết sao!” Một tên Vu Vương không nhịn được gầm lên.

“Đúng vậy không sai!” “Đồ của Yêu Tộc, không phải là thức ăn

của chúng ta sao!" "Bát Tiêu Thụ, lão thô nhân chúng ta không dùng đến!" "Nhưng chúng ta có thể thu thập, hiến cho Chúc Cửu Âm Lão Tổ!" "Này, Yêu Hoàng Đế Tuấn chẳng lẽ dám tranh bảo vật với Chúc Cửu Âm Lão Tổ của chúng ta sao!" "Chẳng lẽ không sợ bị Lão Tổ nhà ta nhổ sạch lông chim sao!" Một Đại Vu khác nói không khỏi bật cười lớn.

Tuy Vu Tộc chỉ có ba người, nhưng đối mặt với mấy trăm tên Yêu Tộc, không hề có vẻ sợ hãi.

Thậm chí, hết lần này đến lần khác buông lời trêu chọc.

"Vu Tộc thật sự không sợ trời không sợ đất!" "Lòng trung thành với Tổ Vu thật đáng ngưỡng mộ!" Nữ Oa trên đường đi, thấy không ít Vu Yêu tranh chấp.

Nhưng chung quy đều là đánh nhỏ nhặt.

Dù sao Đạo Tổ có ước định vạn năm, Vu Yêu cũng không thể có đại chiến.

Lòng trung thành của Vu Tộc đối với Tổ Vu, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ.

Có thể nói, tình nghĩa của Vu Tộc, ngay cả Nữ Oa cũng không khỏi động lòng.

"Ta năm xưa không uổng công giáo huấn mấy tiểu tử này!" "Biết đem đồ tốt hiến cho bản tôn, khiến người ta vui mừng!" Chúc Cửu Âm nhìn Hình Thiên ba người, không khỏi cảm thấy vui mừng trong lòng.

Chương 168

Giáo huấn năm xưa, không bị lãng phí.

Vừa du ngoạn Hồng Hoang, vừa xem Vu Tộc và Yêu Tộc tranh giành bảo vật.

Nhiều năm như vậy, Vu Tộc đã thu thập được bao nhiêu bảo bối rồi?

Chúc Cửu Âm đột nhiên tò mò.

Dưới ánh mắt của hắn, không khí giữa Yêu Tộc và Vu Tộc trở nên quỷ dị.

Trong sơn cốc, Tứ Tượng Bát Tiêu Thụ bắt đầu tỏa ra trận trận thần quang.

E rằng sắp thành thục rồi.

"Hình Thiên, thực sự không nhượng sao?" Thần tình của Phi Đản trở nên nghiêm túc.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn nhất định phải có.

"Cút!" Hình Thiên dứt khoát đáp.

Vẻ kiêu ngạo bá đạo của hắn, khiến chúng Yêu Tộc không khỏi phẫn nộ.

"Phi Đản Yêu Thần, Vu Tộc cuồng vọng, hạ lệnh đi!" "Không sai, chỉ cần giết chết bọn chúng, pháp bảo sẽ thuộc về Yêu Tộc chúng ta rồi!" "Mấy tên này, chỉ có ba người, ta lại có mấy trăm!" "Vu Tộc không có Nguyên Thần, giết chết rồi, ai biết Yêu Tộc chúng ta làm!" Từng tên Yêu Tộc bày tỏ sự phẫn nộ và sát ý.

Vu Tộc, thực sự quá cuồng vọng.

“Hình Thiên, cho ngươi thêm một cơ hội!” “Rời khỏi đây!” “Nếu không, không ai trong các ngươi có thể rời đi!” Phi Đản trong tay lấy ra một kiện pháp bảo.

Pháp lực của hắn bắt đầu kích động.

“Muốn phá vỡ ước định trong vạn năm Vu Yêu không được khai chiến sao?” Thần tình Hình Thiên nghiêm túc.

Nhìn chúng Yêu Tộc, trong ánh mắt sát ý cuồn cuộn.

Cây rìu lớn của hắn, đã khát máu không chịu nổi.

Nhưng vì ước định vạn năm, chỉ có thể hết lần này đến lần khác kiềm chế.

“Vu Tộc không thức thời!” “Giết chết rồi, ai lại biết Yêu Tộc chúng ta động thủ!” “Đi chết đi!” Phi Đản trực tiếp tế xuất pháp bảo.

Trong nháy mắt, pháp bảo hóa thành một đạo lưu quang bay về phía cổ Hình Thiên.

Loảng xoảng một tiếng.

Cổ Hình Thiên trực tiếp bị chém đứt.

“Hình Thiên!” Hai tên Vu Tộc kinh hãi biến sắc, ai cũng không ngờ Yêu Tộc lại ra tay đánh lén.

Thậm chí, cảnh tượng này ngay cả Chúc Cửu Âm cũng không ngờ tới.

Muốn cứu viện cũng không kịp.

“Hắc hắc, quả nhiên là bảo bối tốt!” “Vu Tộc, cũng chỉ đến thế mà thôi!” Phi Đản cười lạnh, vẫy tay, lưu quang lại bay về phía hai tên Vu Tộc còn lại.

Thấy hai tên Vu Tộc sắp mất mạng, đúng lúc Chúc Cửu Âm chuẩn

bị ra tay.

Một tiếng gầm giận dữ vang lên.

"Yêu Tộc, tìm chết!" Loảng xoảng một tiếng, rìu lớn của Hình Thiên bổ ngang, trực tiếp làm hai đạo lưu quang vỡ nát.

Chấn kinh, mất đầu lâu, Hình Thiên không chết.

Thậm chí, hung uy trên người hắn còn mạnh hơn.

"Làm sao có thể!" "Tất cả, tất cả cứ ngây ra đó làm gì, mau giết ta!" Phi Đản kinh hãi.

Hình Thiên bị chém đứt đầu lâu mà không chết sao?

"Rìu lớn của ta đã khát máu không chịu nổi rồi!" "Yêu Tộc, tất cả hãy chết đi!" Hình Thiên gầm thét, rìu lớn trong tay luân chuyển.

Mỗi một nhát rìu bổ xuống, tất có Yêu Tộc vẫn lạc.

"Yêu Tộc đáng chết, chịu chết đi!" Hai tên Vu Tộc còn lại phản ứng, cũng đồng loạt bắt đầu chiến đấu.

Trong một khoảnh khắc, ba Vu đại chiến mấy trăm Yêu Tộc.

Tuy số lượng không chiếm ưu thế, nhưng sự dũng mãnh lại khiến Yêu Tộc run sợ.

"Vu Tộc đáng ghét, đừng quá kiêu ngạo!" "Xem Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta đây!" Phi Đản trực tiếp tế ra một cây cờ hiệu, trong nháy mắt hóa thành đại trận trực tiếp bao phủ Hình Thiên.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận?" Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Đế Tuấn, đã nghiên cứu ra trận pháp này rồi sao?

Hơn nữa, có thể hóa thành tiểu trận?

Chúc Cửu Âm phát hiện, lần này xuất du, thực sự đã mở mang kiến thức.

Hình Thiên đứt đầu không chết, Yêu Tộc có thể bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Phu quân, Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận huyền diệu vô cùng!" "E rằng Hình Thiên không phải đối thủ, ta có cần ra tay không?" Nữ Oa hỏi.

"Không, thả dây dài câu cá lớn!" "Mấy tên Yêu Tộc này chết cũng không đáng tiếc!" "Nhưng, ai đã cho bọn chúng dũng khí?" "Người đứng sau lưng nhất định phải trả giá đắt!" "Ta cứ tĩnh quan kỳ biến đã!" Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Có thể chia thành tiểu trận.

Yêu Thần trước mắt, dám ra tay với Vu Tộc.

Chúc Cửu Âm không ngại nhân cơ hội này để Hình Thiên đại náo một trận.

Vu Tộc không sợ chuyện, không gây chuyện.

Nhưng gặp chuyện cũng tuyệt đối không lùi bước.

Chúc Cửu Âm tò mò, uy lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận như thế nào.

Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng.

Sau này nếu Vu Yêu chiến đấu, cũng có một khái niệm về thực lực của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tuyệt đối không thể để những tên này có cơ hội tự bạo hủy diệt Hồng Hoang.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm cũng muốn xem cực hạn của Hình Thiên ở đâu.

Trong truyện, Hình Thiên là Chiến Thần đó!

Dưới sự chú ý của Chúc Cửu Âm, Chu Thiên Tinh Thần vây khốn Hình Thiên.

Phi Đản không khỏi đắc ý.

"Tiểu nhi Hình Thiên, thực sự cho rằng Vu Tộc lợi hại sao?" "Hôm nay, nếm thử sự lợi hại của Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta!" "Ta sẽ để ngươi tận mắt nhìn tộc nhân của ngươi, tuyệt vọng chết trước mặt ngươi!" Phi Đản vừa nói vừa cười lớn.

Hắn cho rằng đã nắm chắc phần thắng.

Đại Vu thì sao chứ, chẳng phải vẫn chết trong tay hắn sao.

"Yêu Tộc, dám!" Hình Thiên giận dữ.

Vung rìu lớn, từng đạo khí kình khủng bố gào thét ra.

Chỉ là, đáp lại là tinh quang vô tận.

Công kích của hắn như đá chìm đáy biển.

Thậm chí, tinh quang không ngừng oanh tạc cơ thể hắn.

Hình Thiên muốn liên hệ với cơ thể, lại phát hiện bên trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tự thành dị không gian.

Sự liên hệ giữa đầu lâu và cơ thể càng ngày càng yếu.

Điều này khiến Hình Thiên không khỏi kinh hãi.

Chỉ là, trong chớp mắt, chiến ý của Hình Thiên càng mạnh.

"Yêu Tộc nhỏ bé, nếu dám làm thương tộc nhân của ta!" "Ngày hôm nay, lão tử nhất định sẽ phạt thiên, diệt Yêu Tộc các ngươi!" Hình Thiên gầm thét.

Chiến ý ngút trời.

Chỉ là, cùng với sự yếu đi của liên hệ giữa đầu lâu và cơ thể, công kích của cơ thể hoàn toàn mất đi phép tắc.

“Ngu xuẩn, diệt Yêu Tộc ta, phạt thiên!” “Ngươi cũng xứng sao!” “Hôm nay, lão tử sẽ đánh nổ cái đầu chó của ngươi trước!” Phi Đản vẻ mặt khinh thường.

Thậm chí trực tiếp phái binh đi bắt đầu lâu Hình Thiên.

Hắn phát huy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đến cực hạn, trận pháp này do Đế Tuấn tạo ra.

Dùng chiến lực của Yêu Thần thi triển, đủ để vây khốn Đại La Kim Tiên.

Chỉ là, Hình Thiên là hào kiệt như thế nào, ngay cả khi chỉ còn một cái đầu ở ngoài, cũng không hề sợ hãi.

Thậm chí mắt lóe hung quang, không có cơ thể, lấy răng làm vũ khí.

Đầu lâu bay lên, cắn một ngụm vào cổ họng tên Yêu Tộc tiến lên.

Ực ực!

Hút máu của hắn.

Như gió như ma.

Cảnh tượng này, khiến chúng Yêu Tộc run sợ.

“Hình Thiên, mau!” “Ta bảo vệ ngươi!” Hai tên Vu Vương khác xông về phía đầu lâu Hình Thiên.

Chỉ là, bản thân đang bị trọng Yêu vây khốn, muốn giúp đỡ thì dễ dàng sao.

“Yêu Tộc nhỏ bé, làm gì được ta!” “Cứ bảo vệ cho tốt!” Hình Thiên hung khí vô hạn.

Trong ánh mắt hung quang càng ngày càng mạnh, khiến Yêu Tộc liên tục lùi lại.

Vẻ hung ác của Hình Thiên, rõ mồn một trước mắt.

“Hừ, chỉ là một cái đầu lâu của Đại Vu, ta xem ngươi có thể làm nên trò trống gì!” Phi Đản cười lạnh.

Khoảnh khắc sau, dẫn động lực lượng tinh quang trực tiếp oanh tạc đầu lâu Hình Thiên.

Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể vây địch, có thể triệu hoán tinh quang công địch.

Mỗi một đạo tinh quang uy lực vô cùng, hủy thiên diệt địa.

Ngay lập tức, đầu lâu Hình Thiên bị oanh đến thất khiếu chảy máu.

“Phu quân, không ra tay cứu sao?” “Yêu Tộc đông người thế mạnh, e rằng hắn không chịu nổi!” Nữ Oa nhíu mày.

Chương 169

Yêu Tộc lấy nhiều hiếp ít, thật sự khiến người ta không thoải mái.

"Không, đợi thêm chút nữa!" "Ta có cảm giác, có lẽ Hình Thiên có cơ duyên!" Chúc Cửu Âm đột nhiên có cảm giác.

Hình Thiên mất hẳn đầu lâu, có thể sống sót sao?

Đại Vu sinh ra từ tinh huyết của Tổ Vu.

Thực lực, tiềm lực không bằng Tổ Vu.

Nhưng, cực hạn của Đại Vu đã đến rồi sao?

Có lẽ, đây là khoảnh khắc chứng kiến kỳ tích.

"Hừ, chỉ là Đại Vu nhỏ bé!" "Hôm nay lấy đầu lâu của ngươi tế điện cho nhị lang Yêu Tộc ta!" "Chúng nhị lang, giúp ta một tay!" "Dẫn động tinh thần!" Phi Đản thấy đầu lâu Hình Thiên lung lay sắp đổ, trong ánh mắt hung quang càng mạnh.

Hắn sẽ trở thành người đầu tiên đồ sát Đại Vu.

Sau này trở về Thiên Đình, nhất định sẽ được trọng dụng.

Dưới sự triệu hoán, quần Yêu trực tiếp hiến tế tất cả pháp lực.

Trong nháy mắt, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đại phóng quang mang.

Một đạo lực lượng tinh thần đáng sợ được dẫn dắt từ bên ngoài thiên không.

Mang theo uy lực hủy diệt cả Ngũ Hồ Tứ Hải, hủy diệt tinh thần.

Một kích giáng xuống!

"Không!

Hình Thiên!" Vu Vương gầm giận dữ, như Nộ Mục Kim Cương.

Chỉ là, trong một khoảnh khắc thất thần, một tên Yêu Tộc Kim Tiên dùng pháp bảo một chiêu đánh bay Vu Vương ra ngoài.

Oanh!

Tinh quang giáng xuống, đại địa rung chuyển, núi lở đất rung.

Khí lãng đáng sợ như sóng thần cuốn về bốn phía, trong nháy mắt thổi bay cả hai tộc Vu Yêu ra ngoài.

Chờ bụi trần lắng xuống, chỉ thấy vị trí đầu lâu Hình Thiên, xuất hiện một hố lớn trăm mét.

Hố lớn sâu không thấy đáy.

Có thể thấy một tia tinh quang tấn công rất tập trung.

"Ha ha ha!" "Chết rồi!" "Đại Vu cuối cùng cũng chết rồi!" "Lão tử đã giết chết một Đại Vu!" Phi Đản cười lớn.

Hắn cảm nhận được, đầu lâu bị hủy diệt, thi thể Hình Thiên trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng không động đậy nữa.

Hắn đã trở thành người đầu tiên đồ Vu.

"Không!" "Hình Thiên!" Vu Vương tuyệt vọng kêu gào.

Mang theo phẫn nộ, trực tiếp xông về phía Phi Đản.

Muốn báo thù cho Hình Thiên.

Chỉ là, Phi Đản vẻ mặt khinh thường.

"Chỉ là Vu Vương nhỏ bé, ta nên nói ngươi vô tri hay ngu muội đây!" "Hình Thiên đã chết, tiếp theo sẽ là ngươi!" Phi Đản nhìn Vu Vương bằng ánh mắt như nhìn kiến hôi.

Giữa Đại La Kim Tiên và Vu Vương, chênh lệch một trời một vực.

Vung tay, tinh quang dẫn dắt trực tiếp trọng thương Vu Vương đánh ngã xuống đất.

"Không, Hình Thiên sẽ không chết!" "Không phải sự thật!" Hai tên Vu Vương nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong mắt đầy bi thương.

Đại Vu, chết rồi sao?

"Không có đầu lâu, còn sống sao?" "Ngươi nói cho ta biết, không có đầu lâu, có thể sống sao?" Phi Đản cười nhe răng.

Cảm giác nghiền ép Vu Tộc này thật quá tuyệt vời.

Thậm chí, không nỡ để Vu Tộc chết quá nhanh.

Hắn muốn Vu Tộc cảm nhận sự tuyệt vọng, chết trong tiếng kêu than.

"Không có đầu lâu, vẫn có thể sống!" "Lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng!" Vào lúc này, giọng nói của Chúc Cửu Âm vang lên.

"Ai?" Phi Đản lộ ra vẻ cảnh giác.

Chỉ là, bốn phía trừ Yêu Tộc và Vu Tộc, không còn ai khác.

Chẳng lẽ là ảo giác?

Lúc này, bên trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Giọng nói của Hình Thiên vang lên: "Lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng!" "Hình Thiên ta, ý chí bất diệt, vĩnh không ngừng nghỉ!" Một tiếng gầm giận dữ vang vọng đến thiên đình.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy trên người Hình Thiên bắt đầu tản ra một luồng khí thế đáng sợ.

Nhiệt huyết trong cơ thể hắn đang kích động.

Chỉ thấy hai nhũ của hắn hóa thành hai mắt, rốn hóa thành cái

miệng lớn.

Thực lực, bạo tăng.

Trong cơ thể, dường như cấm cố đã bị phá vỡ.

Một luồng khí tức mênh mông vô hạn từ trên người hắn lan tỏa.

"Làm sao có thể!" "Vu Tộc không có đầu lâu có thể sống sao?" "Khí tức… đang đột phá?" Phi Đản vẻ mặt không thể tin được.

Thậm chí không dám tin vào mắt mình.

Nhưng khí tức trên người Hình Thiên lại không lừa được người.

Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, không thể áp chế được!

Trong một khoảnh khắc, Phi Đản không khỏi hoảng sợ.

Nếu Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không thể áp chế Hình Thiên, tất cả mọi người đều sẽ chết.

Thiên Đình!

Đế Tuấn bỗng nhiên mở bừng hai mắt, trong ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Thần thức của hắn xuyên thấu hư không, hướng về đại lục Hồng Hoang.

Khi nhìn thấy sự thay đổi trên người Hình Thiên, Đế Tuấn kinh hãi.

Gì, Hình Thiên sắp tấn cấp Chuẩn Thánh?

Vu Tộc, lại muốn có thêm một Tổ Vu sao?

Gì, Hình Thiên sắp tấn cấp Chuẩn Thánh?

Vu Tộc, lại muốn có thêm một Tổ Vu sao?

Thiên Đình, Đế Tuấn không khỏi chấn động.

Nhưng hắn không biết, Tổ Vu không phải là danh hiệu ai cũng có thể có được.

Ngay cả khi Hình Thiên đột phá thành Chuẩn Thánh, cũng chỉ là Đại Vu.

Mười Hai Tổ Vu, chỉ có mười hai người!

Tuyệt đối không thể tăng thêm.

Trừ phi, có Tổ Vu vẫn lạc.

Thấy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Phi Đản sắp bị phá hủy.

Đế Tuấn trực tiếp tế xuất Hà Đồ Lạc Thư.

Khoảnh khắc sau, tinh quang lóe sáng.

"Chỉ là Đại Vu nhỏ bé, vọng tưởng làm mưa làm gió sao?

Chỉ là châu chấu đá xe mà thôi!" Trong nháy mắt, yêu lực bành trướng của Đế Tuấn như băng lở sông cuốn vào Hà Đồ Lạc Thư.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Phi Đản càng thêm vững chắc.

Xong xuôi tất cả, Đế Tuấn liền không còn quan sát nữa.

Đối với hắn, chỉ là Đại Vu nhỏ bé, không đáng để chú ý.

Hiện tại việc cần làm là mưu tính làm sao để thành Thánh, để Yêu Tộc trở nên mạnh mẽ.

Sơn cốc Hồng Hoang.

"Tốt một tên Đế Tuấn vô liêm sỉ, dám ra tay với Đại Vu!" "Hình Thiên, đi đi!" "Phá trận đó, giết thẳng lên Thiên Đình!" "Hôm nay, hãy để Yêu Tộc phải trả giá bằng máu!" Chúc Cửu Âm truyền âm cho Hình Thiên.

Đế Tuấn không trực tiếp ra tay với Hình Thiên, hắn cũng không tiện trực tiếp phạt Thiên.

Nhưng Đế Tuấn giúp đỡ Phi Đản, Hình Thiên là đối thủ của hắn.

Hình Thiên, có thể phạt Thiên!

Ngay cả Đạo Tổ thân lâm, cũng không thể trừng phạt Vu Tộc.

"Vâng, Lão Tổ!" Hình Thiên một tiếng gầm giận dữ.

Khoảnh khắc sau, trực tiếp hiển hóa Vu Tộc chân thân.

Trong nháy mắt, hóa thành cự nhân mười vạn trượng.

Mười vạn trượng, chính là dấu hiệu Đại Vu bước vào Chuẩn Thánh.

Hình Thiên biết Chúc Cửu Âm đang giúp đỡ.

Chiến ý trong lòng càng bùng cháy.

Yêu Tộc đáng chết, dám ức hiếp Vu Tộc.

Chính đáng phạt Thiên.

Hãy để Yêu Tộc biết sự lợi hại của Vu Tộc!

"Hừ, không biết tự lượng sức!" "Mặc cho ngươi thiên biến vạn hóa, dưới tinh quang mà Yêu Hoàng bệ hạ ban xuống!" "Trong đó huyền diệu, há Vu Tộc ngươi có thể phá!" Phi Đản hừ lạnh.

Chương 170

Thực lực của Hình Thiên quả thực khiến hắn kinh ngạc.

Nhưng, Đế Tuấn đã ra tay.

Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, uy lực vô cùng.

Phải biết, Đế Tuấn là Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Một Đại Vu, làm sao có thể đấu với Đế Tuấn.

Quần Yêu bốn phía nghe vậy, đều thi triển yêu lực hội tụ vào Chu Thiên Tinh Thần.

Chỉ là, trên mặt Hình Thiên đầy vẻ khinh thường.

"Kẻ nào phạm Vu Tộc ta, tất sát chi!!!" Hình Thiên một tiếng gầm giận dữ, Vu lực trên người bạo trướng!

Khoảnh khắc sau, Hình Thiên vung rìu!

Khí kình đáng sợ cuốn ra, hư không ẩn ẩn có tiếng vỡ nát đang kích động.

"Không tốt, hắn muốn bạo lực phá trận!" Phi Đản cảm thấy không ổn.

Chỉ là, chưa kịp phản ứng.

Chỉ thấy một bóng rìu đáng sợ xé rách hư không.

Rắc một tiếng, Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị phá.

Khoảnh khắc sau, Hình Thiên thoát khốn mà ra.

Rìu liên tục vung lên, trong nháy mắt, Yêu Tộc gần đó hóa thành tro bụi.

Thấy Hình Thiên hung mãnh như vậy, Yêu Tộc đều đánh trống lùi

bước.

Ngay cả Phi Đản cũng không khỏi kinh hãi, lộ ra vẻ sợ hãi.

"Hình Thiên, ngươi làm gì?" "Đồ sát Yêu Tộc ta, chẳng lẽ muốn gây ra Vu Yêu đại chiến sao!" "Đạo Tổ có lệnh, trong vạn năm, Vu Yêu không được khai chiến!" Phi Đản vội vàng lôi Đạo Tổ ra.

Đối mặt với Hình Thiên hung uy vô hạn, hắn sợ hãi.

"Vu Yêu đại chiến?" "Là do ngươi gây ra đó!" "Kẻ nào làm nhục Vu Tộc ta, giết không tha!" "Hôm nay, lão tử giết thẳng lên Thiên Đình, cho Yêu Tộc các ngươi biết sự lợi hại của Vu Tộc ta!" Hình Thiên một nhát rìu bổ xuống.

Trong nháy mắt, lực lượng kinh khủng khai sơn phách nguyệt, với thế phá diệt tinh hà cuốn ra.

"Không!" Phi Đản tuyệt vọng kêu gào.

Chỉ là, thần phủ giáng xuống, Yêu Thần Phi Đản bị một rìu chém thành hai đoạn.

"Yêu Tộc, không còn cuồng vọng nữa rồi!" "Vừa rồi, không phải rất kiêu ngạo sao?" Hai tên Vu Tộc còn lại không nhịn được cười lớn.

Tranh thủ lúc chúng Yêu kinh hãi, liên tục phản kích.

Rất nhanh, mấy trăm tên Yêu Tộc, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

"Hình Thiên đa tạ Lão Tổ!" Đồ sát xong Yêu Tộc, Hình Thiên hướng về phía Chúc Cửu Âm cúi lạy.

"Lão Tổ?" Hai tên Vu Vương kinh ngạc.

Chúc Cửu Âm hiện thân.

"Bái kiến Lão Tổ!" Vu Vương vội vàng quỳ xuống.

“Đứng lên!” “Hình Thiên, chúc mừng thực lực đại tăng!” “Bản tôn vạn năm trước từng có được Tam Thập Lục Phủ Khai Thiên Tích Địa!” “Hôm nay liền ban cho ngươi, giúp ngươi phạt Thiên!” Chúc Cửu Âm truyền Tam Thập Lục Phủ Khai Thiên Tích Địa của Bàn Cổ cho Hình Thiên.

“Lão Tổ, tuy rằng thực lực của ta đại tăng.” “Nhưng Thiên Đình có Đế Tuấn, Thái Nhất, ta thực sự phải đi phạt Thiên sao?” Hình Thiên lộ ra vẻ khó xử.

Việc phạt Thiên, chỉ là lúc đó tâm tình kích động mà thôi.

Hiện tại chém giết xong Yêu Tộc, lại thấy Chúc Cửu Âm, đã bình tĩnh không ít.

“Ngươi sợ sao?” Chúc Cửu Âm cười nói.

“Hình Thiên ta, không sợ hãi!” “Chỉ lo lắng liên lụy Vu Tộc!” Hình Thiên cung kính đáp.

“Yên tâm, Yêu Tộc đã kết nhân quả với ngươi.” “Yêu Tộc làm nhục trước, thân là Vu Tộc, tự nhiên phải phản kích!” “Hơn nữa, Đế Tuấn lén lút ra tay, cũng đã kết nhân quả với ngươi!” “Cứ việc giết thẳng lên Thiên Đình, nếu đại năng Yêu Tộc dám ra tay với ngươi!” “Bản tôn cũng không ăn chay!” “Ngay cả Đạo Tổ thân lâm, chúng ta cũng chiếm một chữ lý!” “Dùng tiên huyết Yêu Tộc, thành uy danh Hình Thiên!” Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn.

“Vâng, Lão Tổ!” Hình Thiên tay cầm rìu, xông thẳng lên Thiên Đình.

Có Chúc Cửu Âm chống lưng, hắn không hề sợ hãi.

Cùng lúc đó, trên đại địa Hồng Hoang, một trận thần quang lan tỏa.

Bát Tiêu Thụ đã thành thục!

“Chúc mừng phu quân hỉ đắc Tứ Tượng Bát Tiêu Thụ!” Nữ Oa chúc mừng.

Tứ Tượng Bát Tiêu Thụ, Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang.

Tứ Tượng Bát Tiêu Thụ, sinh ra có bốn lá.

Quạt Địa Bát Tiêu, di sơn cản nhạc, dễ dàng di chuyển, có thể thay đổi hướng đi của địa mạch, hình thành cục sát phong thủy, sau đó không biết tung tích.

Quạt Thủy Bát Tiêu, hô phong hoán vũ, uy lực vô cùng, không biết tung tích.

Quạt Hỏa Bát Tiêu, đốt trời luộc biển.

Quạt Phong Bát Tiêu, mỗi phiến quạt ra, có thể phiến người bay xa mười vạn tám nghìn dặm.

“Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tuy quý trọng!” “Nhưng ta càng để ý đến bản thân cây Bát Tiêu!” “Nữ Oa, thu bốn phiến Bát Tiêu, trồng vào linh dược viên Võ Đạo của ta!” “Sau này, nếu kết quả, cũng có thể tha hồ ăn!” Chúc Cửu Âm sắp xếp.

Thân là Tổ Vu, sự phụ thuộc vào pháp bảo không mạnh.

Pháp bảo sau này dùng để ban cho đệ tử thì không tồi.

Hắn càng để ý đến việc liệu cây Bát Tiêu của hắn có thể ra quả không.

Lúc đó, tha hồ ăn.

Thiên Đình.

Nam Thiên Môn.

Hình Thiên tay cầm rìu, mang theo hung uy vô hạn một đường giết thẳng lên Thiên Đình.

Trên đường đến Nam Thiên Môn, trực tiếp giết chết Yêu Tộc, phá đổ Nam Thiên Môn.

Sau đó, một đường ca vang tiến bước, giết thẳng lên Tam Thập Tam Thiên.

Yêu Hoàng Cung.

Lúc này, sắc mặt Đế Tuấn và Thái Nhất khó coi đến cực điểm.

Nhìn Hình Thiên đang đại sát tứ phương trong Thiên Đình, như vào chỗ không người.

Lòng bọn hắn đang phẫn nộ.

"Hình Thiên to gan, dám giết thẳng lên Thiên Đình!" "Chẳng lẽ muốn quyết liệt với Yêu Tộc ta sao?" Thái Nhất gầm giận dữ.

"Ý chí Vu Tộc không thể khinh thị!" "Hôm nay, lão tử sẽ đồ sát sạch sẽ Yêu Tộc các ngươi!" Sát ý của Hình Thiên cuồn cuộn.

Tuy không còn đầu lâu, nhưng hung uy càng mạnh.

Như Chiến Thần tái thế, quét ngang bát hoang.

"Thật là gan chó tày trời, chỉ là Đại Vu nhỏ bé, dám tuyên bố đồ sát Vu Tộc ta!" "Ta thấy ngươi tìm chết!" Thái Nhất hàm nộ muốn ra tay.

Chỉ là, Đế Tuấn lại ngăn cản.

Hắn cảm nhận được, một luồng sát cơ vô danh đang khóa chặt lấy hắn.

Chỉ cần huynh đệ dám ra tay, tuyệt đối sẽ có tai họa diệt đỉnh.

Yêu Đình, máu chảy thành sông.

Hình Thiên tay cầm rìu, đại khai đại hợp.

Giữa ức vạn Yêu Tộc, như đi vào chỗ không người.

Giết cho Yêu Tộc kêu gào thảm thiết liên tục.

Thật đúng là Chiến Thần cái thế.

"Huynh trưởng, vì sao lại ngăn cản ta?" "Hình Thiên có tu vi Chuẩn Thánh Nhất Chuyển!" "Bây giờ nếu không ra tay, e rằng sau này khó lòng phục chúng!" Thái Nhất lòng như nhỏ máu.

Thiên Đình là đại bản doanh của Yêu Tộc.

Trong đó có ức vạn Yêu Tộc, không ai dám chọc ghẹo.

Nhưng bây giờ, chỉ là một tên Vu Tộc, một mình Hình Thiên, lại đại náo Thiên Cung.

Mặt mũi của Yêu Tộc còn tồn tại sao?

Sau này làm sao thống trị chúng Yêu.

"Chuyện này, sai là ở Yêu Tộc ta!" "Tuyệt đối không thể gây ra Vu Yêu đại chiến!" Đế Tuấn lắc đầu.

Trong lòng hắn cũng phẫn nộ.

Những năm qua, vì sự lớn mạnh của Yêu Tộc, tâm huyết hắn bỏ ra không ai sánh bằng.

Nhưng, Vu Yêu không thể khai chiến. …… "Huynh trưởng, Vu Tộc đã đánh vào nhà của chúng ta rồi!" "Cứ để hắn ngang ngược sao?" "Ngươi, ta chỉ chém giết một tên Hình Thiên mà thôi!" "Làm sao có thể gây ra Vu Yêu đại chiến!" Thái Nhất nhìn vẻ sợ hãi của Đế Tuấn, không khỏi tức giận.

"Thái Nhất, ngươi cảm thấy tính cách của Chúc Cửu Âm, sẽ để một tên Vu Tộc phạt Thiên sao?" "Chỉ sợ, ta vừa ra tay, sẽ phải trả giá đắt hơn!" Đế Tuấn nắm chặt nắm đấm.

Lúc này hắn cũng đã phẫn nộ đến cực điểm.

Nhưng thân là Yêu Hoàng, phải giữ bình tĩnh.

Tất cả mọi chuyện trước mắt, không phải là Chúc Cửu Âm đang mưu tính sao.

Ngầm ra tay một lần.

Lần này nếu lại công khai ra tay, e rằng Vu Tộc sẽ có lý do thích hợp để phạt Thiên.

Tuy hiện tại đã ngộ ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Nhưng, trận pháp chưa đại thành.

Ba trăm sáu mươi lăm lộ chính thần, thần mặt trăng đều chưa về vị.

Không phải lúc xé rách mặt.

Chương 171

"Chẳng lẽ ta không làm gì cả sao?" "Cứ để Hình Thiên ngang ngược bá đạo như vậy sao?" "Sau này, ta còn mặt mũi nào thống trị Yêu Tộc!" Thái Nhất gầm giận dữ.

Chỉ là, cảm xúc của hắn cũng đã dịu đi.

Cái tên Chúc Cửu Âm, giống như một cơn ác mộng.

"Kế Mông, bố trí Tiểu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" "Nhất định phải đánh bại tên này!" "Không, xua đuổi hắn ra khỏi Thiên Đình!" Đế Tuấn trầm tư hồi lâu, cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Kế Mông và những người khác là Đại La Kim Tiên.

Tuy đơn đấu không phải đối thủ của Hình Thiên, nhưng một nhóm Yêu Thần bố trí Tiểu Chu Thiên.

Nhất định có thể vây khốn Hình Thiên.

Hơn nữa, xuất phát từ sự kiêng kị đối với Chúc Cửu Âm, Đế Tuấn chỉ xua đuổi chứ không giết.

"Thần đẳng lĩnh mệnh!" Kế Mông tế ra Tinh Thần Phiên, khoảnh khắc sau vô số Yêu Tộc gia nhập vào trong đó.

Ngay lập tức, đấu chuyển tinh di.

"Lại phá trận sao?" "Xem lão tử phá đây!" Hình Thiên hào khí ngút trời.

Chỉ là, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận do Yêu Thần và ức vạn Yêu Tộc hội tụ, há có thể phá.

"Hình Thiên, đừng làm mất mặt ở Thiên Đình ta nữa!" "Yêu Hoàng nhà ta từ bi, tha cho ngươi một mạng!" "Cút khỏi Thiên Đình!"

“Nếu không, không chỉ sẽ không có đầu, mà còn không có mạng!” Kế Mông uy hiếp Hình Thiên.

Chỉ là, Hình Thiên không hề sợ hãi.

“Vu Tộc ta đỉnh thiên lập địa, lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng, dùng rìu làm vũ khí.” “Muốn đánh bại ta, không có cửa đâu!” Giữa lời nói, Hình Thiên trực tiếp thi triển Tam Thập Lục Phủ Khai Thiên Tích Địa mà Chúc Cửu Âm đã truyền thụ.

Ngay lập tức, mỗi một nhát rìu bổ xuống, huyền diệu vô tận được phô bày.

Nơi rìu kình đi qua, Yêu Tộc tử thương vô số.

“Tốt một Hình Thiên Vũ Càn Thích, dũng mãnh quả là thường thấy!” “Đúng là mãnh sĩ của Vu Tộc ta!” Trong hư không, Chúc Cửu Âm hiện thân.

Nhìn Hình Thiên, vẻ mặt đầy tán thưởng.

Với sức một người phạt Thiên, Hình Thiên đã làm được.

Hào khí như vậy, đủ để xứng danh hai chữ Chiến Thần.

“Quả nhiên, Chúc Cửu Âm!” “Chẳng lẽ muốn gây ra chiến hỏa với Yêu Tộc sao?” “Chẳng lẽ muốn bất chấp lệnh của Đạo Tổ sao?” Đế Tuấn nhìn Chúc Cửu Âm hiện thân, sắc mặt đại biến.

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm ở sau lưng Hình Thiên.

May mà bọn họ không ra tay.

Nếu không, với tính cách của Chúc Cửu Âm, Thiên Đình sẽ phải chịu một trận huyết tẩy rồi.

“Chúc Cửu Âm!” Chúng Yêu Tộc nghe vậy, không khỏi run sợ.

Toàn thân đều đang run rẩy.

Vì cái tên, vì cái bóng của hắn.

Hung danh của Chúc Cửu Âm, như sấm bên tai.

Yêu Hoàng phải tránh xa ba xá.

Bây giờ, hắn lại xuất hiện ở Thiên Đình.

"Nhị lang Vu Tộc ta bị ức hiếp!" "Thân là Lão Tổ, tự nhiên phải đến xem!" "Chẳng lẽ, bản tôn ngay cả chút quyền lợi đó cũng không có sao?" "Yêu Tộc có quỷ sao?" Giọng nói của Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng, nhưng lại rõ ràng truyền vào tai mỗi tên Yêu Tộc.

Ngay lập tức, tất cả Yêu Tộc chỉ cảm thấy linh hồn bị trọng kích.

Toàn thân run rẩy, pháp lực ngưng trệ.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận trực tiếp xuất hiện đình trệ.

Nhân cơ hội, Hình Thiên bổ một nhát thật mạnh, mang theo hung sát chi khí vô tận, trong nháy mắt bổ ra một khe hở, chấn chết vô số Yêu Tộc đào thoát khỏi đại trận.

"Lão Tổ!" Hình Thiên vừa ra khỏi đại trận, liền lập tức chạy đến bên cạnh Chúc Cửu Âm.

Những tên Yêu Tộc kia, tuy có ức vạn, nhưng không một ai dám tiến lên.

"Chúc Cửu Âm, bần đạo tuân theo pháp chỉ của Đạo Tổ!" "Trong vạn năm, không xung đột với Vu Tộc!" "Tuy Hình Thiên phạm đến thần uy Thiên Đình ta, nhưng ta có thể tha thứ!" "Đi đi!" Đế Tuấn cố nhịn sự ấm ức trong lòng, xua đuổi Chúc Cửu Âm.

Đối với hắn, Yêu Tộc bị Hình Thiên giết mấy chục vạn.

Không chấp nhặt, đã là nhượng bộ lớn nhất.

"Đi sao?" "Chẳng lẽ ý chí Vu Tộc ta dễ dàng bị chà đạp như vậy

sao?" "Hình Thiên, nói cho bản tôn biết, vì sao phạt Thiên?" "Có ấm ức gì, cứ việc nói với Lão Tổ!" "Trên đời này, ai cũng không thể ức hiếp Vu Tộc ta!" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song.

Chỉ là, càng bá đạo, Hình Thiên càng kích động.

Quả nhiên, nói về bao che, không ai bằng Lão Tổ nhà hắn.

Ngay cả Yêu Hoàng, trước mặt Lão Tổ, không dám nói lời vô ích.

"Hình Thiên, chuyện này, nhân quả như thế nào?" "Đồ sát trăm vạn Yêu Tộc ta, chẳng lẽ thực sự muốn dẫn đến Vu Yêu đại chiến?" "Lúc đó, Đạo Tổ trách tội, ngươi có gánh chịu nổi không?" Đế Tuấn nhìn về phía Hình Thiên.

Chỉ là, trong lời nói, vẫn là tư thái cao cao tại thượng.

Dù sao, hắn tự cho mình là cùng bậc với Tổ Vu.

Chỉ là Đại Vu nhỏ bé, sao đáng để hắn đối thoại.

"Ta không sợ Đạo Tổ trách tội, mà là không gánh chịu nổi Yêu Tộc của ngươi!" "Đương nhiên, Vu Tộc ta cũng không phải hạng người lòng dạ hẹp hòi!" "Đế Tuấn cúi đầu trước ta, bồi lễ đạo khiểm, thừa nhận Yêu Tộc quản giáo không nghiêm!" "Chuyện xong xuôi rồi!" Hình Thiên tuy cuồng bạo, nhưng tâm tư lại tỉ mỉ.

Một trận chiến, khí cũng đã tiêu hết không ít rồi.

Tiếp tục chiến đấu, gây ra Vu Yêu tranh chấp thì không thỏa đáng.

"Hỗn đản, đồ khốn!" "Muốn huynh trưởng của ta bồi lễ đạo khiểm!" Thái Nhất bạo nộ.

Không cần mặt mũi sao?

Ai thấy rồng lớn lại cúi đầu xin lỗi kiến hôi?

Thực sự làm vậy, sau này ở Hồng Hoang, mặt mũi cũng mất hết

rồi.

"Ta quản giáo không nghiêm!" "Hình Thiên, ở đây ta xin lỗi ngươi!" "Có thể rời đi được chưa?" Chỉ là, Đế Tuấn lại cố nhẫn nhịn phẫn nộ mà xin lỗi.

"Huynh trưởng…" Thái Nhất vẻ mặt không thể tin được.

"Cút đi!" Đế Tuấn thổ ra một ngụm tiên huyết, giận đến công tâm.

Không thèm nhìn Vu Tộc nữa!

"Hãy nhớ kỹ, sau này quản giáo tốt Yêu Tộc!" "Vu Tộc, là tồn tại không thể đắc tội!" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Có thể để Đại Vu khiến Yêu Hoàng mất mặt.

Đủ để suy yếu khí vận Yêu Tộc, tăng thêm khí vận Vu Tộc.

Phạt Thiên, đáng giá.

Khí vận Yêu Tộc càng ít, sau này kết thúc Lượng Kiếp cũng càng dễ dàng.

"Phu quân, thế giới Hồng Hoang vì sao lại nhiều chiến hỏa như vậy?" "Trước có Long Phượng Kỳ Lân Tam Tộc đại kiếp, bây giờ Vu Yêu chinh chiến không ngừng!" "Chẳng lẽ, thực sự không có khả năng hòa bình cùng tồn tại sao!" Rời khỏi Thiên Đình, Chúc Cửu Âm, Nữ Oa và Hình Thiên từ biệt, lại tiếp tục du ngoạn Hồng Hoang.

Chỉ là, nhìn Hồng Hoang Vu Yêu chinh phạt không ngừng, Nữ Oa cảm thấy chán ghét.

Chúng sinh chẳng lẽ không thể hòa bình cùng tồn tại?

"Nơi nào có người, nơi đó có giang hồ!" "Người ở giang hồ, thân bất do kỷ." "Có đôi khi không phải không có ân oán, mà là ân oán không tồn tại!" "Vu Tộc ta thủ hộ đại địa Hồng Hoang, nhưng dã tâm của Đế Tuấn Yêu Tộc không nhỏ." "Chẳng lẽ Vu Tộc ta phải mặc

cho Yêu Tộc xưng bá thiên địa?" "Không liên quan đến đúng sai, đó là nguyên nhân căn bản nhất của đối kháng!" "Thứ hai, Vu Tộc ta không có Nguyên Thần, thích huyết thực." "Yêu Tộc chính là thức ăn của Vu Tộc ta, cũng không thể điều tiết từ căn bản." "Vu Yêu Lượng Kiếp, tức là thiên định." "Cũng là mâu thuẫn vốn dĩ không thể hòa giải giữa hai tộc." "Có mâu thuẫn, tự nhiên sẽ có chiến đấu." "Ta kế thừa ý chí của Phụ Thần, thủ hộ Hồng Hoang!" "Nhưng thủ hộ, cũng luôn đi kèm với tiên huyết và chiến tranh!" "Sinh linh quá mạnh mẽ, dã tâm liền lớn!" "Nếu mỗi một sinh linh đều ngoan ngoãn nghe lời, phân tranh tự nhiên đã kết thúc rồi!" Chúc Cửu Âm nhún vai.

Người ở giang hồ, thân bất do kỷ.

"Nếu phu quân thống nhất Hồng Hoang, không thể kết thúc loại chiến loạn này sao?" Nữ Oa hỏi.

"Nếu ta có thể thống nhất Hồng Hoang, quả thực có thể giảm bớt chiến loạn!" "Nhưng thực sự kết thúc chiến loạn, thì không thể!" "Thế giới Hồng Hoang, tài nguyên hữu hạn." "Tu sĩ chúng ta, thọ mệnh vô hạn." "Cứ như vậy, tài nguyên sớm muộn cũng sẽ cạn kiệt!" "Vì tài nguyên tu luyện, chỉ có cướp đoạt." "Thực tế, chiến đấu ở Hồng Hoang, có thể coi là Thiên Đạo đang tự mình điều chỉnh!" "Sinh linh không ngừng tử vong, mới sẽ có tài nguyên mới xuất hiện!" "Nếu không, người người bất tử bất diệt, Hồng Hoang làm sao có thể dung nạp nhiều sinh linh như vậy?" Chúc Cửu Âm giải thích.

Lượng Kiếp là do bản chất của Thiên Đạo.

Hắn đã sớm biết rõ.

Nếu thực sự kết thúc Lượng Kiếp, chỉ có cách làm cho thế giới Hồng Hoang trở nên rộng lớn hơn.

Nhưng làm thế nào để nội tình của một thế giới sâu dày hơn, rộng lớn hơn.

Chúc Cửu Âm hiện tại không có manh mối.

Bây giờ có thể làm, chính là làm mạnh bản thân, giảm bớt tổn thất của Lượng Kiếp.

"Nếu có những chủng tộc có thọ mệnh ngắn ngủi, lại không có thực lực thì tốt rồi!" "Nếu Hồng Hoang do nhân loại chủ đạo, có lẽ sẽ không có Lượng Kiếp." Nữ Oa như có điều suy nghĩ.

Tâm linh của nàng, như được khai sáng.

Ngay lập tức, Chúc Cửu Âm biết, Đạo của Nữ Oa sắp thành rồi.

Chỉ là, hắn không có được sự tỉnh ngộ từ lời nói của nàng.

Những ngày tiếp theo, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Khi đến một sơn cốc vô danh, bên trong tĩnh mịch không bóng người.

Nước chảy róc rách, khiến người ta cảm thấy tâm khoáng thần di.

Dường như đi mệt, Nữ Oa yêu cầu nghỉ ngơi bên bờ suối.

Chúc Cửu Âm thì nằm trên tảng đá lớn, lười biếng tắm nắng.

Khi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu trong nước suối.

Đột nhiên, Nữ Oa kinh hô.

"Ta hiểu rồi!" "Phu quân, ta hiểu rồi!" Nữ Oa kinh hỉ.

"Hiểu gì?" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

"Hồng Hoang chinh phạt không ngừng, đại năng đông đảo, tài nguyên hữu hạn!" "Nếu đã như vậy, vậy ta sáng tạo một chủng tộc mới, để ảnh hưởng của họ đến thiên địa cực nhỏ!" "Sau đó phu quân lại quản lý sinh linh Hồng Hoang." "Như vậy, thiên địa đổi chủ nhân, sau này tự nhiên sẽ không có Lượng Kiếp!" Nữ Oa nói ra phương pháp của mình.

Chúc Cửu Âm nghe vậy khẽ cười.

Lý do Nữ Oa sáng tạo Nhân Tộc là đây sao?

Vì để tiêu trừ thiên địa Lượng Kiếp?

Chỉ tiếc, Lượng Kiếp vĩnh viễn sẽ không biến mất.

Nhưng, đúng như Nữ Oa nói, sau này Nhân Tộc là chủ của thiên địa.

Chương 172

Uy lực Lượng Kiếp liền nhỏ đi rất nhiều.

Nếu Võ Đạo khống chế chúng sinh Hồng Hoang, có lẽ có thể giải quyết được tình thế cấp bách.

Ít nhất, trước khi tìm ra phương pháp làm lớn mạnh nội tình Hồng Hoang.

Phương pháp của Nữ Oa có thể trị tiêu.

Hơn nữa, Nhân Tộc xuất thế, dung hợp với Vu Tộc.

Để Nhân Tộc trở thành phụ thuộc của Vu Tộc.

Vu Tộc không thích nuôi nhốt Yêu Tộc.

Vậy thì để Nhân Tộc đi trồng ngũ cốc, nuôi nhốt thú loại.

Do Nhân Tộc sáng tạo văn hóa ẩm thực rực rỡ.

Vu Tộc thì cung cấp bảo hộ.

Như vậy, vấn đề huyết thực của Vu Tộc cũng được giải quyết.

Nhân Tộc xuất thế, lợi ích của hắn sẽ nhiều hơn.

Dưới ánh mắt của Chúc Cửu Âm, chỉ thấy Nữ Oa ngồi bên bờ sông trầm tư.

Nên sáng tạo một chủng tộc như thế nào?

Trong một khoảnh khắc, Nữ Oa rơi vào một loại đốn ngộ huyền ảo.

Trên người, khí tức tạo hóa cũng bắt đầu lan tỏa bốn phía.

Chúc Cửu Âm thấy vậy, trực tiếp phong tỏa cả sơn cốc, để phòng có người quấy rầy.

Bên bờ sông, Nữ Oa đột nhiên nhào nặn bùn đất.

Nặn ra một đôi chim nhỏ, sau đó thổi ra một luồng khí tạo hóa.

Trong nháy mắt, chỉ thấy đôi chim bùn kia sống lại.

Bay lượn phấp phới, thật sự đẹp đến cực hạn.

"Uyên Ương?" Chúc Cửu Âm nhìn đôi chim nhỏ, không khỏi sửng sốt.

Nữ Oa trước khi tạo người, đã tạo ra những sinh linh khác sao?

Uyên Ương do Nữ Oa tạo ra sao?

"Uyên Ương?" Nữ Oa nhíu mày.

"Không sai, gọi là Uyên Ương!" "Một đôi chim nhỏ một trống một mái, hấp dẫn lẫn nhau, nương tựa lẫn nhau, cùng tồn tại." "Nếu một bên tử vong, thì âm dương không thể hòa hợp, bên còn lại cũng sẽ tử vong." "Vì vậy, gọi là Uyên Ương!" Chúc Cửu Âm giải thích.

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu, lại đánh ra một đạo tiên khí nhập vào thể nội Uyên Ương.

"Sau này, liền gọi là Uyên Ương!" Nữ Oa nói.

"Đa tạ Thánh Mẫu Nương Nương tứ danh, đa tạ Lão Gia tứ danh!" Uyên Ương cung kính quỳ lạy.

"Thôi, đứng sang một bên đi." "Đừng làm chậm trễ Nương Nương ngộ đạo." Chúc Cửu Âm nhắc nhở hai con Uyên Ương.

Sau đó chúng liền bay lên cành cây bên cạnh.

Những ngày tiếp theo, Nữ Oa dùng bùn đất nặn ra đủ loại động vật.

Những động vật này được nặn theo hình mẫu bách thú Hồng Hoang.

Chỉ là, những động vật này không có linh khí, tiên khí.

Chỉ là dã thú thông thường.

“Phu quân, ta đã nặn ra nhiều sinh linh như vậy.” “Vì sao luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó?” Nữ Oa không hiểu.

Nàng cảm thấy Đạo của mình đang ở gần.

Nhưng vì sao vẫn không nắm được yếu lĩnh.

“Nữ Oa, sinh linh Hồng Hoang, bất kể bản thể là gì!” “Đều cần phải hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.” “Ngươi có biết vì sao không?” Chúc Cửu Âm hỏi.

“Tiên Thiên Đạo Thể dễ dàng tham ngộ thiên địa hơn.” Nữ Oa đáp.

Khoảnh khắc sau, ánh mắt nàng trực tiếp sáng rực.

“Phu quân, ta hiểu rồi!” Nữ Oa lại tiếp tục nhào nặn.

Lần này, nặn ra một đôi người.

Sau đó thổi ra một luồng khí tạo hóa.

Chỉ là, đôi người bùn kia trong nháy mắt tan vỡ.

Cảnh tượng này, khiến Nữ Oa lại nhíu mày.

Nặn bùn đất thành dã thú, thành công rồi.

Vì sao nặn Tiên Thiên Đạo Thể lại thất bại?

“Tiên Thiên Đạo Thể, hướng về Đạo.” “Vật tầm thường, làm sao có thể thừa tải Tiên Thiên Đạo Thể?” “Nữ Oa, nghĩ kỹ xem.” “Bản tôn từng cho ngươi những bảo vật gì!” Chúc Cửu Âm chỉ điểm mê tân.

Nữ Oa nghe vậy, ánh mắt càng thêm sáng tỏ.

“Tiên Thiên Đạo Thể, Đạo không tận, lộ không tận…” “Ta hiểu

rồi!" Nữ Oa hiểu ra, năm đó Chúc Cửu Âm đã ban cho nàng Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Và tuyên bố đó là vật thành Thánh.

Cơ duyên, ở ngay đó.

Không chút do dự, Nữ Oa cầm Cửu Thiên Tức Nhưỡng để nhào nặn.

Rất nhanh, một đôi nam nữ được nặn ra.

Nữ Oa thổi ra một luồng khí tạo hóa.

Trong nháy mắt, hai người bùn kia sống lại.

"Bái kiến Thánh Mẫu Nương Nương!" "Bái kiến Thánh Phụ!" "Bái kiến Thánh Phụ!" "Bái kiến Thánh Mẫu!" Một đôi người vừa xuất hiện, liền quỳ lạy Chúc Cửu Âm và Nữ Oa.

Chỉ là, Nữ Oa lúc này đang chìm đắm trong ngộ đạo.

Nàng không ngừng nặn người bùn, biến họ thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Trong một hơi, Nữ Oa nặn ra một nghìn Tiên Thiên Nhân Tộc.

Chính là một Hội Nguyên chi số.

Vào lúc này, Nữ Oa cảm thấy mệt mỏi.

Dưới sự thôi thúc của tâm cảm, nàng lấy ra Hồ Lô Đằng trực tiếp nhúng vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng rồi vung lên.

Những hạt bùn rơi xuống liền hóa thành Tiên Thiên Nhân Tộc.

Nữ Oa không ngừng vung, khi tạo hóa ra 129600 Tiên Thiên Nhân Tộc thì nàng dừng lại.

Trên không trung, Công Đức Kim Vân ngưng tụ.

Tử khí phiêu tán mười vạn dặm.

Khí tượng tường thụy.

Vào khoảnh khắc này, Nữ Oa cuối cùng cũng hiểu ra.

"Ngô nãi Nữ Oa, kim nhật sáng tạo nhất tộc." "Danh vi Nhân Tộc!" "Nhân Tộc, lập!" Theo tiếng hô vang của Nữ Oa.

Hồng Mông Tử Khí trên người nàng trực tiếp bị hấp thu, khoảnh khắc sau, Tạo Hóa Đại Đạo hiện hóa trên người nàng.

Một luồng uy áp đáng sợ cuốn về Hồng Hoang.

Cơ thể Nữ Oa không tự chủ bay lên Tạo Hóa Đại Đạo.

Công đức vô tận nhập vào cơ thể nàng.

Cuối cùng một Thiện Thi trực tiếp bị chém đi.

Chỉ là, chưa đợi Nữ Oa tam thi hợp nhất.

Công đức vô tận giáng xuống, Nữ Oa trực tiếp bay về phía không trung.

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thiên Lôi cửu hưởng, quy cách thành Thánh.

"Ngô vi Nữ Oa, kim nhật thành Đạo!" "Một trăm năm sau, sẽ khai tịch đạo trường trong Hỗn Độn, phàm hữu duyên giả, đều có thể đến nghe Đạo!" Giọng nói của Nữ Oa vang vọng khắp Hồng Hoang, uy nghiêm Thánh Nhân bao trùm.

Vào khoảnh khắc này, chúng sinh Hồng Hoang chỉ cảm thấy một luồng áp lực vô cùng.

Áp lực khiến linh hồn bọn họ tràn đầy kính sợ.

Thậm chí không tự chủ quỳ rạp xuống đất.

“Cung nghênh Thánh Mẫu Nương Nương thành Thánh, nguyện Thánh Nhân vạn thọ vô cương!” “Cung nghênh Thánh Mẫu Nương Nương thành Thánh, nguyện Thánh Nhân vạn thọ vô cương!” Thiên địa Hồng Hoang, trong một khoảnh khắc chỉ có một âm thanh.

Côn Luân Sơn.

Sắc mặt Tam Thanh tái xanh.

Dưới uy áp cổ xưa kia, cũng không nhịn được muốn quỳ lạy.

Chỉ có thể tế xuất pháp bảo, chống đỡ uy nghiêm Thánh Nhân.

“Không ngờ, Thánh Nhân đầu tiên dưới Đạo Tổ, lại là Nữ Oa!” Thông Thiên không nhịn được cảm khái.

Hắn vẫn luôn cho rằng, Thánh Nhân đầu tiên phải sinh ra trong Tam Thanh.

Kết quả, bây giờ lại bị Nữ Oa cướp mất.

“Sáng tạo Nhân Tộc, có nhiều công đức đến vậy sao?” “Nhân Tộc, chẳng lẽ không đơn giản?” Lão Tử nội tâm điên cuồng.

Hắn là đệ tử đầu tiên của Đạo Tổ, chưa đắc Đạo, Nữ Oa lại đắc Đạo rồi.

Trong lòng Lão Tử, ghen tị đến phát điên.

Chương 173

Hiện tại, hắn còn chưa tìm ra cơ duyên thành Thánh.

"Chỉ là kiến hôi nhỏ bé, ngay cả Nhân Tiên cũng không phải!" "Ta thấy Nhân Tộc không có gì to tát cả!" Nguyên Thủy hừ lạnh.

Hắn luôn chú trọng căn nguyên, Nhân Tộc tuy là Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng căn nguyên quá kém.

Nhân Tộc quá yếu rồi.

Tây Phương Linh Sơn.

"Vô lượng thọ tai, trách nào Đạo Tổ ngày đó lại muốn thu Nữ Oa Đạo hữu làm đồ đệ." "Thì ra Đạo Tổ đã sớm biết Nữ Oa sẽ thành Thánh!" Tiếp Dẫn như có điều suy nghĩ.

"Sư huynh, vì sao ta có một loại ảo giác." "Đi theo Chúc Cửu Âm, cơ duyên thành Thánh lớn hơn?" "Ta nghe Hồng Hoang có lời đồn, Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng, Hồng Vân đều bị Chúc Cửu Âm cướp rồi." "Chẳng phải có nghĩa là Chúc Cửu Âm cũng sắp thành Thánh sao?" Chuẩn Đề lóe lên một ý niệm không tốt.

Bản thân vốn nghĩ thành Thánh, có thể thoát khỏi cái bóng của Chúc Cửu Âm.

Nhưng bây giờ, nếu Chúc Cửu Âm cũng thành Thánh.

Há chẳng phải vẫn sống dưới cái bóng của Chúc Cửu Âm sao.

U Minh Huyết Hải.

"Sáng tạo Nhân Tộc, đắc Thánh Đạo?" Minh Hà Lão Tổ trong lòng có cảm giác.

Nữ Oa sáng tạo Nhân Tộc có thể đạt được công đức thành Thánh,

vì sao hắn không thể?

Nghĩ vậy, Minh Hà Lão Tổ bắt một đám oán hồn huyết hải dung hợp với huyết tích tử, thực sự đã sáng tạo ra một loại sinh linh hoàn toàn mới.

Những sinh linh này, nam thì cực kỳ xấu xí, hung thần ác sát.

Nữ thì xinh đẹp vô song, yêu diễm mê hoặc.

"Hôm nay Minh Hà ta sáng tạo một tộc, danh vi A Tu La Tộc, Thiên Đạo giám chi!" Lời Minh Hà vừa dứt, Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống vô lượng công đức.

Minh Hà hấp thu công đức, trực tiếp trảm thi, thực lực càng đột phi mãnh tiến.

Một đường thẳng đến Chuẩn Thánh Bát Chuyển mới dừng lại.

Chỉ tiếc, cách Thánh Đạo, chung quy vẫn còn một khoảng cách.

"Ai, không có Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ thực sự không thể thành Thánh?" Minh Hà ảo não.

Hồng Mông Tử Khí, cơ sở của thành Thánh!

Nên đi đâu để cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí đây?

Tam Thanh là truyền nhân của Đạo Tổ, không thể cướp.

Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, cũng là đồ đệ của Đạo Tổ, không đánh lại.

Côn Bằng, Hồng Vân!

Hai cái tên này hiện lên trong đầu Minh Hà.

Nhưng sau đó, Minh Hà thở dài một tiếng.

Hồng Hoang đã sớm có lời đồn, Hồng Mông Tử Khí của Côn Bằng và Hồng Vân, đã sớm bị Chúc Cửu Âm cướp rồi.

Đi tìm Chúc Cửu Âm gây phiền phức sao?

Không phải là tìm chết sao?

Chẳng lẽ, thực sự không thể thành Thánh?

Minh Hà khổ sở trầm tư.

Ngũ Trang Quán.

Hồng Vân như có điều suy nghĩ, cảm giác có người đang tính kế mình, nhưng cảm giác đó thoáng qua rồi biến mất.

"Nữ Oa Đạo hữu thành Thánh, trước Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, xem ra lời Võ Tổ ngày đó không sai." "Thánh Đạo đối với hắn mà nói, dễ dàng vô cùng." Trấn Nguyên Tử nhìn về nơi Nhân Tộc đản sinh.

Nữ Oa thành Thánh, vậy, tiếp theo Chúc Cửu Âm sẽ thành Thánh sao?

"Võ Tổ đại tài, quả thực phi thường nhân có thể sánh kịp!" "Có cơ hội, nên đến tạ ơn một phen!" "Nếu có thể, bần đạo còn muốn nhập Võ Đạo chơi chơi!" Hồng Vân tính tình phóng khoáng, hiếu động.

Vẫn luôn ở Ngũ Trang Quán, hắn không thể ở yên nữa rồi.

Chúc Cửu Âm nổi tiếng bao che, nếu gia nhập Võ Đạo, được Chúc Cửu Âm che chở, có thể tự do du tẩu ở Hồng Hoang rồi.

Hơn nữa, có lẽ Chúc Cửu Âm sẽ ban cho một số cơ duyên.

Thiên Đình.

"Nữ Oa, Chúc Cửu Âm!" "Tên đáng ghét, thành Thánh rồi!" Đế Tuấn nhíu mày, trong ánh mắt đầy lửa giận.

Thế giới Hồng Hoang, ai mà không biết Nữ Oa là người của Chúc Cửu Âm.

Nữ Oa thành Thánh, há chẳng phải có nghĩa là Võ Đạo có thêm

một vị Thánh Nhân sao?

Vậy thì, sau này Yêu Tộc lớn mạnh, há chẳng phải có thêm một con hổ chặn đường.

Bản thân Chúc Cửu Âm đã đủ đáng sợ rồi.

Bây giờ lại thêm một Nữ Oa.

Còn để người khác sống sao.

Vào khoảnh khắc này, tâm trạng của Đế Tuấn đã sụp đổ.

"Huynh trưởng, Võ Đạo và Đạo do Đạo Tổ truyền thụ hoàn toàn khác biệt!" "Có lẽ, ta có thể liên hệ với Tam Thanh tu sĩ Tử Tiêu Cung!" "Cùng thành lập một liên minh phản Võ Đạo!" "Nữ Oa là Thánh Nhân, nhưng Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề đều là Thánh Nhân do Đạo Tổ chỉ định!" Thái Nhất trên mặt lộ ra một tia hung ác.

Một mình Yêu Tộc không chơi lại Vu Tộc.

Vậy thì, tập hợp sức mạnh của tu sĩ Hồng Hoang.

Chỉ có Côn Bằng ở một bên, ánh mắt lóe lên.

Thậm chí, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

Mấy tên này căn bản không biết Chúc Cửu Âm đáng sợ như thế nào.

Nữ Oa, chẳng qua cũng là nghe lời Chúc Cửu Âm mà thôi.

Hắn phải tìm một cơ hội để liên hệ với Chúc Cửu Âm.

Tuy Nguyên Thần bị Đế Tuấn và Thái Nhất cấm cố, nhưng tâm Côn Bằng không ở Yêu Đình.

Đặc biệt là đối thủ là Chúc Cửu Âm.

Hắn thà chết cũng không muốn đối địch với Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, hiện tại, hắn không thể không nghe lệnh Đế Tuấn và Thái

Nhất.

Chỉ có thể tìm cơ hội lật kèo!

Có lẽ, cũng chỉ có Chúc Cửu Âm mới có thể giúp hắn thoát khỏi sự cấm cố của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Tại Nhân tộc Tổ Địa.

Nữ Oa thành Thánh bay về Hỗn Độn.

Để lại Nhân tộc vô tri mê mang.

Khoảnh khắc ấy, Chúc Cửu Âm mới phát hiện ra mình đã hiểu lầm Nữ Oa nhiều đến thế.

Kiếp trước, khi xem những truyện Hồng Hoang, đều nói Nữ Oa tạo ra Nhân tộc chỉ sinh mà không nuôi dưỡng.

Thậm chí tạo xong Nhân tộc liền rời đi.

Nhưng hiện tại, Chúc Cửu Âm đã nhìn rõ.

Nữ Oa thành Thánh, khí tức Thánh Nhân Hồng Hoang khó có thể chịu đựng được.

Vì thế, một khi thành Thánh cần phải lập tức rời khỏi Hồng Hoang, tiến vào Hỗn Độn.

Đợi đến khi ở Hỗn Độn khống chế sức mạnh Thánh Nhân tự do tự tại, mới có thể trở về Hồng Hoang.

Nếu không, sức mạnh Thánh Nhân càn quét, Hồng Hoang không khỏi hóa thành tro bụi. "Thánh Phụ, Thánh Mẫu ly ngã khứ!

Vọng Thánh Phụ liên ngã Nhân tộc nhược tiểu vô y, giáo đạo ngã Nhân tộc sinh tồn chi pháp!" Cặp Nhân tộc đầu tiên được Nữ Oa tạo ra có linh trí vượt xa những Nhân tộc khác.

Dường như biết được mình đang ở trong hiểm cảnh, liền vội vàng

quỳ bái Chúc Cửu Âm.

Các Nhân tộc khác thấy vậy, cũng đều quỳ rạp xuống đất. "Vọng Thánh Phụ liên ngã Nhân tộc, giáo đạo ngã đẳng sinh tồn chi pháp!" Tiếng nói của hàng chục vạn Nhân tộc hội tụ lại, chấn động màng nhĩ.

Lờ mờ giữa những lời ấy, Chúc Cửu Âm cảm thấy tín ngưỡng của Nhân tộc đã đi vào cơ thể mình. "Người làm người, phải tự cường tự lập!" "Trước tiên, Bản tôn sẽ nói cho các ngươi biết phân bố thế lực của thế giới hiện nay!" "Sau đó mới giáo đạo phương pháp sinh tồn." Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Thông qua Võ Đạo Lệnh Bài, hắn sai Cửu Long Tử và Tam Tiêu đến Nhân tộc Tổ Địa, còn mình thì bắt đầu giảng giải về Hồng Hoang cho Nhân tộc.

Hiện tại, Nhân tộc này đều là Tiên Thiên Nhân tộc, không chỉ có Tiên Thiên Đạo Thể, mà còn là Địa Tiên.

Việc tịch cốc (nhịn ăn) đối với họ mà nói, rất dễ dàng.

Những người thực sự cần phương pháp sinh tồn, chính là Nhân tộc sau này.

Nhưng hiện tại, Chúc Cửu Âm cảm thấy có thể bắt đầu chuẩn bị cho Nhân tộc tương lai rồi.

Nhân tộc hiện tại như một tờ giấy trắng, mặc sức mà vẽ vời.

Khai sáng và giáo hóa tốt, sau này hàng chục vạn Nhân tộc này sẽ là những Tiên Sư của Nhân tộc Hồng Hoang.

Ảnh hưởng tạo thành, còn mạnh hơn làm bao nhiêu công việc ở hậu thế.

Tiên Thiên quyết định Hậu Thiên. "Thế gian có Hỗn Độn, Hỗn

Độn sinh Bàn Cổ!" "Bàn Cổ khai thiên địa, thân vẫn hóa Hồng Hoang!" "Tinh huyết hóa Tổ Vu..." Chúc Cửu Âm từ tốn nói.

Hắn kể lại tầm quan trọng của việc Bàn Cổ khai thiên tích địa đối với Hồng Hoang.

Không có Bàn Cổ thì không có đại địa Hồng Hoang.

Sau đó hắn nói về các thế lực hiện tại của Hồng Hoang: Vu tộc, Yêu tộc và Bách tộc Hồng Hoang. "Bản tôn tuy là Thánh Phụ, nhưng lại là Tổ Vu!" "Vu tộc chúng ta kế thừa ý chí của Phụ Thần Bàn Cổ, bảo hộ Hồng Hoang!" "Nhân tộc nhược tiểu, sau này có thể tìm kiếm sự giúp đỡ của Vu tộc." "Hai tộc có thể cùng có lợi." Chúc Cửu Âm không ngừng tẩy não Nhân tộc về sự vĩ đại của Vu tộc.

Một ngày nọ, Cửu Long Tử và Tam Tiêu cuối cùng cũng đến Nhân tộc Tổ Địa.

Chương 174

"Bái kiến Sư Tôn!" Cửu Long Tử và Tam Tiêu quỳ bái trước mặt Chúc Cửu Âm. "Đứng dậy đi!" "Các ngươi hộ Nhân tộc ba nghìn năm.

Sau này, chúng sinh Nhân tộc sẽ do các ngươi bảo hộ." Chúc Cửu Âm phân phó. "Vâng, Sư Tôn!" Cửu Long Tử và Vân Tiêu cung kính lĩnh mệnh. "Thánh Phụ, ngài sắp đi sao?" Nhân tộc nghi ngờ hỏi. "Trước khi rời đi, Bản tôn sẽ giải quyết vấn đề sinh tồn cơ bản của Nhân tộc!" "Người kia!" Chúc Cửu Âm gọi người Nhân tộc đầu tiên xuất thế. "Thánh Phụ, xin phân phó!" Người Nhân tộc cung kính quỳ bái. "Bản tôn hỏi, để sinh tồn ở Hồng Hoang, cần phải thỏa mãn điều gì?" Chúc Cửu Âm dẫn dắt. "Phương pháp tu hành?

Chỉ cần chúng ta bước vào tu hành, tự nhiên có thể giải quyết tất cả vấn đề sinh tồn!" Người Nhân tộc trả lời.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lắc đầu.

Mục đích Nữ Oa tạo ra Nhân tộc không phải để tạo ra tiên nhân.

Truyền phương pháp tu hành, không phải là không thể.

Chỉ là, không thể truyền những pháp môn quá thâm sâu.

Nếu không, với tốc độ sinh sôi nảy nở của Nhân tộc, mối nguy hại gây ra cho Hồng Hoang còn mạnh mẽ hơn bất kỳ chủng tộc nào. "Với tư chất của Nhân tộc, dù tu hành cũng không thể mạnh bằng những Thần Thai Tiên Thiên đó." "Vì vậy, Nhân tộc muốn phát triển, không nên chỉ chú ý đến bản thân và những gì trước mắt." "Nên tìm kiếm sự phát triển và kéo dài chủng tộc." "Sự kéo dài của Nhân tộc không thể tách rời khỏi ăn, mặc, ở, đi lại." Chúc Cửu Âm giáo đạo Nhân tộc những phương pháp sinh tồn cơ bản nhất.

Hắn định dành vài ngày để giải quyết mọi việc.

Sau đó đi đến Bất Tử Hỏa Sơn.

Nữ Oa thành Thánh, sau một trăm năm sẽ khai đạo trường trong Hỗn Độn.

Đương nhiên phải tặng một phần quà.

Pháp bảo, linh dược, những thứ này đối với Thánh Nhân mà nói, đều như phù vân.

Điều quan trọng nhất đối với Thánh Nhân là gì?

Đương nhiên là thể diện.

Vì thế, Chúc Cửu Âm định đi Phượng Hoàng tộc, tìm một con Phượng tộc cấp Đại La Kim Tiên làm tọa kỵ cho Nữ Oa.

Dù sao, năm đó Nguyên Phượng đã tặng chín mươi chín phượng nữ, chỉ cầu được đến Bất Tử Hỏa Sơn.

Đã đến lúc kết thúc nhân quả rồi. "Ăn, mặc, ở, đi lại?" Nhân tộc chìm vào trầm tư. "Không sai!" "Đầu tiên chính là lửa!" "Lửa có thể giữ ấm, xua đuổi dã thú, có thể chế biến thức ăn chín." "Có lửa, nghĩa là có nền tảng sinh tồn!" Chúc Cửu Âm tìm hai cành cây khô và một ít cỏ nhung ở Nhân tộc Tổ Địa.

Sau đó truyền phương pháp khoan gỗ lấy lửa cho Nhân tộc.

Chỉ là, hắn chỉ truyền thụ phương pháp, chứ không biểu diễn.

Mọi thứ đều cần Nhân tộc tự mày mò.

Bởi vì, Chúc Cửu Âm không chắc liệu việc biểu diễn có đạt được công đức hay không.

Chi bằng để Nhân tộc thử nghiệm, phân chia một chút công đức là được. "Lửa!" Nhân tộc như có điều suy nghĩ.

Họ cầm cành cây khô, bắt đầu khoan gỗ lấy lửa.

Theo cành cây không ngừng xoay tròn, chỉ thấy từng trận khói xanh bốc lên.

Nhìn thấy cảnh này, Nhân tộc không ngừng xoay tròn.

Tàn lửa rơi xuống cỏ nhung, một trận khói mờ lan tỏa.

Sau đó một đốm lửa nhỏ xuất hiện.

Đốm lửa nhỏ lay động theo gió, dường như có thể tắt bất cứ lúc nào.

Nhìn thấy cảnh này, Nhân tộc vội vàng cẩn thận che chắn ngọn lửa. "Lửa, lửa, lửa!" Chúng Nhân tộc reo hò ầm ĩ.

Nhân tộc, có thể khống chế lửa rồi!

Chỉ là, đúng lúc này, đột nhiên một tiếng điện xẹt sấm rền.

Dường như Nhân tộc đạt được chủng lửa, Thương Thiên đại nộ.

Trong khoảnh khắc, mưa lớn như trút nước rơi xuống. "Không!" Thấy chủng lửa khó khăn lắm mới đạt được sắp tắt.

Người Nhân tộc không khỏi kinh hô, trong lúc kích động, một ngụm tiên huyết phun ra.

Tiên huyết rơi trên ngọn lửa, trong khoảnh khắc bùng cháy thành liệt diễm hùng vĩ.

Nhân tộc thấy vậy, trực tiếp rạch cổ tay mình, để tiên huyết tưới lên ngọn lửa.

Hô hô hô!

Ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt.

Chỉ là, tiên huyết của một người có thể có bao nhiêu?

Khi tiên huyết của người Nhân tộc chảy cạn, cũng chính là lúc

ngọn lửa tắt.

Cảnh này khiến Chúc Cửu Âm không khỏi cau mày.

Chẳng lẽ, mình đã sai khi giáo đạo Nhân tộc?

Hiện tại để họ nắm giữ những điều cơ bản về ăn, mặc, ở, đi lại, không phải là giúp đỡ, mà là làm hại họ sao?

Khi Chúc Cửu Âm chuẩn bị ra tay cứu lấy người Nhân tộc.

Đột nhiên, người Nhân tộc kia trực tiếp nhảy vào ngọn lửa. "Dĩ ngã huyết nhục, tế ngã hỏa chủng!" "Ngã Nhân tộc tinh thần bất diệt, hỏa chủng bất diệt!" "Thử vi ngã Nhân tộc hi vọng chi hỏa, Thiên Đạo giám chi!" Người Nhân tộc đại nghĩa lẫm nhiên, xả thân nuôi lửa.

Oanh!

Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô lượng công đức.

Chúc Cửu Âm được hai phần, được hắn dùng Miệt Âm Chiến Giáp hấp thu.

Người Nhân tộc được năm phần, tu vi bạo tăng, trực tiếp hóa thành Đại La Kim Tiên.

Ngọn lửa thiêu đốt được ba phần, hóa thành Nhân tộc Bất Diệt Hỏa Chủng.

Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!

Đến đây, Nhân tộc đã nắm giữ lửa. "Từ nay về sau, ngươi sẽ được gọi là Toại Nhân Thị!" Chúc Cửu Âm đặt tên cho người Nhân tộc kia. "Lại là Chúc Cửu Âm, lại là Nhân tộc?" "Lại lần nữa đạt được công đức?

Tên kia là con cưng của Thiên Đạo sao?" Nguyên Thủy không nhịn được oán giận.

Chúc Cửu Âm vì sao luôn có công đức.

Còn mình, muốn đạt được công đức lại khó như lên trời.

Điều này không khỏi khiến Nguyên Thủy tự ti.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm là thiên lý (thiên đạo)? "Chúc Cửu Âm không bao giờ làm những chuyện vô vị, chẳng lẽ trên người Nhân tộc có cơ duyên?" Lão Tử như có điều suy nghĩ.

Nữ Oa thành Thánh vì Nhân tộc.

Chúc Cửu Âm giáo đạo Nhân tộc dùng lửa, cũng có công đức.

Chẳng lẽ Nhân tộc không đơn giản?

Trong nhất thời, Lão Tử càng chú ý đến Nhân tộc sâu sắc hơn. "@##" "Hai vị Sư huynh, lửa của Nhân tộc, có gì khác với lửa của chúng ta?" Thông Thiên mặt đầy mộng bức.

Chẳng phải chỉ là nhóm lửa thôi sao?

Mình có thể nhóm một vạn lần, một trăm triệu lần.

Thậm chí ngọn lửa của mình uy lực còn mạnh hơn.

Vì sao không có công đức?

Điều càng khiến người ta bực mình hơn, Chúc Cửu Âm lại dùng công đức để một kiện vũ khí rác rưởi hấp thu.

Tên này, nhà có mỏ vàng sao?

Thiên Đình.

Đế Tuấn Thái Nhất cũng đố kỵ phát cuồng. "Vì sao Nhân tộc có công đức, vì sao Chúc Cửu Âm có công đức!" "Bản Hoàng thân là tinh tú Thái Dương, chưởng khống lửa!" "Chẳng lẽ không phải Bản Hoàng đạt được công đức sao?" Đế Tuấn ghen tị đến phát điên.

Hắn thực sự không hiểu, lửa, thứ mà bất kỳ tu sĩ Hồng Hoang nào

cũng có thể khống chế.

Vì sao Nhân tộc làm ra lửa lại có thể đạt được công đức. "Huynh trưởng, có muốn tìm cơ hội diệt trừ Nhân tộc không!" "Tuyệt đối không thể để Chúc Cửu Âm lại có thêm một trợ lực mới!" Thái Nhất lộ ra vẻ tàn nhẫn trên mặt.

Nhân tộc, một đám rác rưởi, diệt, tùy ý có thể diệt. "Không được!" "Đó là do Thánh Nhân tạo ra, hiện tại nếu ra tay với Nhân tộc, không nghi ngờ gì là khiêu khích Thánh Nhân." Đế Tuấn lắc đầu từ chối.

Mặc dù, vì công đức tạo lửa, Nhân tộc Tổ Địa lại lần nữa bị các Thần chú ý.

Lúc này, Chúc Cửu Âm đang kiểm tra Miệt Âm Chiến Giáp, hấp thu thêm nhiều công đức, cuối cùng đã trở thành Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo! "Ăn, mặc, ở, đi lại, giờ lửa đã giải quyết." "Tiếp theo giải quyết ở!" "Người kia!" Chúc Cửu Âm nhìn về phía người nữ tử sinh ra cùng với Toại Nhân Thị.

Chương 175

Nữ tử và Toại Nhân Thị là cặp Nhân tộc đầu tiên.

Trên người nàng có lực lượng tạo hóa nồng hậu nhất.

Tiên huyết của Toại Nhân Thị sở dĩ có thể khiến lửa thiêu đốt, chẳng qua là vì bên trong chứa đựng lực lượng tạo hóa.

Hiện tại, muốn tạo nhà cửa, Chúc Cửu Âm cũng hy vọng có thể thành công một lần. "Xin Thánh Phụ phân phó!" Nữ tử cung kính nói. "Tu sĩ Hồng Hoang, đều có động phủ riêng." "Động phủ là nơi trú ngụ, cũng có thể tránh gió lạnh, chống lại dã thú." "Nhân tộc sơ lập, sao không dựng một chỗ ở, để Nhân tộc có nơi che gió chắn mưa?" Chúc Cửu Âm giáo hóa Nhân tộc, thực tế, Tiên Thiên Nhân tộc vô cùng thông tuệ.

Có người giáo đạo, chẳng mấy chốc một ngôi nhà đá đơn giản đã được dựng lên.

Oanh long một tiếng, thiên lôi nổ vang.

Trên không lại lần nữa ngưng tụ công đức. "Có nhầm lẫn không, nhóm lửa đạt được công đức, tùy tiện chất vài tảng đá cũng có công đức sao?" "Nhân tộc được Thiên Đạo độc sủng đến thế sao?" "Chúc Cửu Âm là con cưng của Thiên Đạo?" Tây Phương Linh Sơn, Tiếp Dẫn có chút mộng bức.

Lực lượng công đức, quá dễ dàng rồi.

Có công đức, đều thành Thánh.

Chúc Cửu Âm tên này đang làm gì?

Dùng công đức để hấp thu pháp bảo, tạo ra Nhân tộc Đại La Kim Tiên công đức?

Chẳng lẽ vị Thánh không thơm sao?

Tiếp Dẫn phát hiện mình không hiểu nổi, Hồng Mông Tử Khí trong tay cũng không còn thơm nữa. "Có lẽ, Nhân tộc không đơn giản." "Trên người họ có cơ duyên!" Chuẩn Đề ánh mắt lóe lên.

Nhân tộc được Thiên Đạo ưu ái.

Điều đó khiến người ta ghen tị phát cuồng.

Đúng lúc này, trên bầu trời, đột nhiên lại lần nữa ngưng tụ công đức. "Mẹ kiếp, cái gì?" Chuẩn Đề không nhịn được chửi thô.

Hái một chiếc lá cây cũng có thể đạt được công đức, có cho người khác sống nữa không?

Côn Luân Sơn.

Tam Thanh hoàn toàn mộng bức.

Chúc Cửu Âm hết lần này đến lần khác khiến Nhân tộc đạt được công đức.

Công đức dễ kiếm đến thế sao?

Khoảnh khắc ấy, thậm chí ngay cả sức lực để oán giận cũng không có, chỉ còn lại sự ghen tị vô tận.

Hái một chiếc lá cây cũng có thể đạt được công đức.

Không phải là được Thiên Đạo độc sủng nữa rồi.

Đơn giản là nghịch thiên.

Một ngày ba lần công đức, khiến họ tê liệt, câm nín.

Thậm chí, hận không thể là Chúc Cửu Âm.

Hận không thể là Nhân tộc.

Ngay cả Lão Tử điềm nhiên như không, lúc này trong lòng cũng không khỏi ghen tị.

Công đức a, nhiều công đức như vậy, nếu cho mình, e rằng đã thành Thánh rồi phải không? "Nhân tộc không đơn giản!" Lương Cửu, Lão Tử thở dài một tiếng. "Đáng ghét a, có nhiều công đức như vậy!" "Nếu cho Bản Hoàng, đủ để chứng đắc Thánh Đạo!" Thiên Đình, Đế Tuấn ghen tị phát cuồng.

Hắn vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để tăng cường thực lực.

Công đức cũng là phương pháp nhanh nhất để tăng cường thực lực.

Nhưng lại khổ sở suy tư không được.

Trước mắt Chúc Cửu Âm, Nhân tộc, đạt được công đức dễ như ăn cơm uống nước?

Dựa vào cái gì? "Ta đánh chết tên khốn kia!" Thái Nhất khóe miệng co giật.

Lửa, chất đá, hái lá cây, chẳng phải đều là những chuyện nhỏ mà chúng ta hoàn toàn không thèm nhìn tới sao?

Nhân tộc hết lần này đến lần khác đạt được công đức?

Tâm lý Thái Nhất sụp đổ rồi.

Thậm chí, trong đầu không khỏi nảy ra một ý niệm, không thể tiếp tục nữa.

Tuyệt đối không thể lại để Chúc Cửu Âm có công đức nữa.

Khoảnh khắc ấy, tất cả đại năng Hồng Hoang đều không khỏi nhắm mắt cầu nguyện.

Cầu mong đừng ban công đức cho Nhân tộc nữa.

Bằng không, họ sẽ phát điên mất. "Chúc Cửu Âm liệu có lại lần nữa đạt được công đức không?" Chỉ là, lại có người hỏi ra tiếng. "Không thể nào!" "Yêu Sư, đừng thổi phồng sĩ khí người khác, dập

tắt uy phong của mình!" "Một ngày ba công đức, Chúc Cửu Âm dù là Thiên Chi Kiêu Tử, cũng không thể lại lần nữa đạt được công đức!" Thái Nhất mặt mày tái mét.

Ghen tị, đố kỵ khiến hắn biến dạng. "Nếu lại lần nữa đạt được công đức thì sao?" Côn Bằng hỏi ngược lại. "Nếu còn có công đức, ta..." Thái Nhất phát hiện mình không đủ tự tin nữa rồi.

Dù sao, hắn đã bị Chúc Cửu Âm vả mặt quá nhiều lần.

Hiện tại, nhóm lửa, xây nhà, làm quần áo đều là những chuyện tầm thường.

Nhưng lại cứ đạt được công đức.

Chẳng lẽ tên này đánh rắm cũng thơm?

Tên này, là một quái vật.

Căn bản không thể dùng lẽ thường để đánh giá! "Nếu có thể lại lần nữa đạt được công đức!" "Lão tử sau này tuyệt đối không đối địch với hắn, nếu không sẽ không được chết tử tế!" "Chỉ là, Bản Hoàng tuyệt đối không tin hắn có thể lại lần nữa đạt được công đức!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng.

Không cam tâm!

Dựa vào cái gì Chúc Cửu Âm hết lần này đến lần khác vượt lên trên Yêu tộc.

Giống như một ngọn núi lớn.

Chẳng lẽ, Chúc Cửu Âm khác biệt sao?

Trong vạn chúng chú mục, Chúc Cửu Âm tĩnh tọa tại Nhân tộc Tổ Địa.

Giáo hóa Nhân tộc về ăn, mặc, ở, đi lại.

Những điều kiện sinh hoạt cơ bản nhất của Nhân tộc.

Chỉ là, lực lượng công đức đạt được quá dễ dàng rồi.

Thứ này gây nghiện a!

Khiến người ta không nhịn được tiếp tục mưu đồ a.

Lần cuối cùng!

Lại thêm một lần công đức, Miệt Âm Chiến Giáp có thể thăng cấp thành Trung Phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo rồi.

Chúc Cửu Âm hít một hơi thật sâu, ánh mắt quét nhìn Nhân tộc. "Các ngươi có biết sự khác biệt giữa ta và các ngươi không?" "Các ngươi có biết sự khác biệt giữa Bản tôn và các ngươi không?" Chúc Cửu Âm ánh mắt quét nhìn Nhân tộc. "Ngô đẳng không biết." Chúng Nhân tộc lắc đầu. "Ngô nãi Võ Tổ, Chúc Cửu Âm." "Cũng là Thánh Phụ của Nhân tộc các ngươi." "Đó là Bản tôn." "Nhưng, ai lại biết ai?" Chúc Cửu Âm từ từ nói. "Ngô đẳng là Nhân tộc!" Nhân tộc đồng thanh nói. "Nhân tộc, cũng là Nhân tộc." "Nhân tộc, chỉ là một tên gọi chủng tộc." "Nhưng ngoài ra, các ngươi có biết mình là ai không?" Chúc Cửu Âm quen thuộc đường lối.

Ngày xưa giáo hóa Vu tộc, giờ đây giáo hóa Nhân tộc.

Chỉ là, không biết liệu có công đức hay không.

Vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của Nhân tộc đã được giải quyết.

Công đức tạo chữ đã bị lấy đi rồi.

Hiện tại, Chúc Cửu Âm thực sự không có phương pháp nào để đạt được lượng lớn công đức.

Còn những công đức nhỏ từ việc giáo hóa Nhân tộc hàng ngày.

Chúc Cửu Âm gọi đệ tử đến, cũng vì thế.

Côn Luân Sơn. "Hừ, lại là một chiêu trò cũ!" "Xem ra Chúc Cửu Âm đã hết kế rồi!" "Thủ đoạn của Vu tộc lại được dùng trên Nhân tộc." "Công đức phát điên rồi sao!" Nguyên Thủy khinh thường. "Vu tộc và Nhân tộc, dù sao cũng là hai chủng tộc!" "Nếu thế mà cũng đạt được công đức thì sao?" Thông Thiên cảm thấy Chúc Cửu Âm sẽ không làm việc vô ích.

Tên này, được trời ưu ái.

Là một hậu duệ Bàn Cổ chân chính. "Nếu thế mà cũng đạt được công đức, ta sẽ nuốt pháp bảo của mình!" Nguyên Thủy chỉ vào pháp bảo trong tay mình mà nói.

Cùng một việc, không thể đạt được công đức hai lần.

Lão Tử trầm mặc không nói.

Chúc Cửu Âm, không thể nhìn thấu.

Chương 176

Khoảnh khắc ấy, các đại thần Hồng Hoang thấy Chúc Cửu Âm lặp lại con đường đã từng đi ở Vu tộc.

Không khỏi từng người một lộ ra vẻ khinh bỉ trên mặt.

Xem ra, Chúc Cửu Âm đã hết kế rồi.

Cuối cùng cũng có thể dừng lại việc cướp đoạt công đức đáng ghét kia rồi.

Nhân tộc Tổ Địa.

Chúc Cửu Âm giáo hóa Nhân tộc.

Kể cho Nhân tộc ý nghĩa của danh tự.

Và lần lượt đặt tên cho Nhân tộc.

Lấy đông, nam, tây, bắc, trung, kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lý, trí, nhân, nghĩa, tín làm cơ sở, đặt tên cho Nhân tộc.

Đồng thời, gọi lão tổ Nhân tộc nhóm lửa là Toại Nhân Thị.

Gọi nữ tử hái lá cây làm quần áo là Truy Y Thị.

Gọi nữ tử xây dựng nhà cửa là Hữu Sào Thị.

Ba người này là ba tổ của Nhân tộc, giáo hóa Nhân tộc.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm sai Cửu Long Tử trở thành Hộ Pháp của Nhân tộc.

Bảo vệ Nhân tộc.

Tam Tiêu thì làm Tiên Sư của Nhân tộc.

Sắp xếp mọi việc xong, Thiên Đạo cảm ứng, lại lần nữa giáng xuống công đức. "Không phải chứ, chỉ là đặt tên thôi mà!" "Thế này

mà cũng có thể đạt được công đức sao?" Nguyên Thủy ngây người ra.

Việc đạt được công đức quá dễ dàng rồi.

Vậy pháp bảo kia, có ăn hay không? "Không, vì sao Chúc Cửu Âm lại có công đức!" "Không thể nào!" Thái Nhất vẻ mặt hung dữ.

Thiên Đạo quá vả mặt rồi, ai nấy đều cho rằng Chúc Cửu Âm không thể lại lần nữa đạt được công đức.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại một lần nữa đạt được công đức.

Có cho người ta sống nữa không?

Đế Tuấn, càng phun ra một ngụm máu già.

Thiên Đạo, có nhất thiết phải vả mặt đến vậy không?

Hiện tại, cưỡi hổ khó xuống.

Chẳng lẽ thật sự phải thần phục Vu tộc sao?

Không, tuyệt đối không!

Đế Tuấn xoay người, trực tiếp bế quan tu luyện.

Còn những lời trước đây về việc đối địch với Vu tộc thì sẽ không được chết tử tế, liền bị hắn bỏ qua.

Chỉ coi như là lời nói nhất thời.

Chỉ là, Thiên Đạo luân hồi, nào có buông tha ai.

Hắn không chú ý, khí vận Yêu tộc đang bị suy yếu.

Sau này, nhất định không được chết tử tế. "Người trấn cổ thước kim đệ nhất nhân." "Võ Tổ Chúc Cửu Âm, ngô không bằng vậy." Tiếp Dẫn thở dài một tiếng.

Lực lượng công đức đạt được dễ dàng đến thế.

Chỉ có thể nói, Chúc Cửu Âm được trời ưu ái. "Xem ra, thiện

duyên của ta quả nhiên không kết sai!" "Võ Tổ quá được trời ưu ái, cũng có công đức." Hồng Vân ghen tị không thôi.

Đồng thời cũng phấn khích vì đã hiến Hồng Mông Tử Khí để kết giao với Chúc Cửu Âm năm xưa. "Có độc a!" Trấn Nguyên Tử người thật thà cũng không còn thật thà nữa.

Chúc Cửu Âm, muốn ghen tị chết tất cả mọi người.

Thiên Đạo bất công!

Trong nhất thời, các đại năng Hồng Hoang nhìn Chúc Cửu Âm với vẻ mặt phức tạp.

Ghen tị, đố kỵ, năm vị tạp nham.

Điều càng khiến họ tức giận hơn, là Chúc Cửu Âm lãng phí công đức.

Biến một kiện vũ khí rác rưởi một cách sống sượng bằng công đức thăng cấp thành Trung Phẩm Tiên Thiên Công Đức Linh Bảo.

Có cần phải bại gia tử đến thế không?

Dùng để thăng cấp thực lực không thơm hơn sao?

Tâm lý chúng đại năng mất cân bằng nghiêm trọng.

Cầu công đức không cửa.

Chúc Cửu Âm lại càn rỡ vung vãi công đức.

Người so với người, tức chết người. "Cửu Long Tử, Tam Tiêu, các ngươi có hiểu không?" Chúc Cửu Âm giáo hóa Nhân tộc xong, lại lần nữa kèm cặp riêng cho đệ tử. "Sư phụ, hiểu cái gì?" Chúng đệ tử không hiểu. "Nhân tộc!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Thấy chúng đệ tử mặt đầy mờ mịt, Chúc Cửu Âm không khỏi bất đắc dĩ. "Bản tôn giáo hóa Nhân tộc, có thể đạt được công đức." "Để

các ngươi bảo hộ Nhân tộc, thực tế cũng hy vọng các ngươi có thể chỉ đạo giáo hóa Nhân tộc!" "Nhân tộc trời sinh có đại khí vận!" "Giáo đạo có thể giúp các ngươi đạt được công đức, có ích cho tu hành!" Chúc Cửu Âm chỉ đạo chúng đệ tử.

Đúng lúc này, một âm thanh kinh khủng vang lên. "Thánh Phụ, cứu mạng a!" "Dã thú, dã thú làm người bị thương!" "Tiểu Thảo, Thạch Đầu đều bị cắn thương rồi!" Một người Nhân tộc hoảng loạn chạy đến bên Chúc Cửu Âm, báo cáo tình hình. "Bích Tiêu, đi đưa người đến đây!" Chúc Cửu Âm cau mày.

Hắn đã bỏ qua.

Nữ Oa trước khi tạo ra Nhân tộc, đã tạo ra rất nhiều dã thú.

Hắn giáo hóa Nhân tộc, nhưng lại chưa giáo đạo Nhân tộc cách sử dụng vũ khí, cách săn bắt.

Hiện tại Nhân tộc và dã thú đã xảy ra xung đột, bị thương rồi.

Theo Bích Tiêu đưa người Nhân tộc đến bên cạnh.

Chúc Cửu Âm trực tiếp vận công chữa trị vết thương cho mọi người.

Cảnh này khiến Nhân tộc mục trừng khẩu ngốc. "Đa tạ Thánh Phụ cứu mệnh chi ân!" "Vọng Thánh Phụ từ bi, truyền ngã đẳng tu đạo chi pháp!" Toại Nhân Thị dẫn dắt Nhân tộc quỳ bái. "Đây là Võ Đạo!" "Là phương pháp tu hành do Bản tôn sáng tạo." "Sở vị Võ Đạo, tức là một phương thức tinh luyện tinh khí thần, cường đại bản thân." "Thế gian tu luyện chi pháp vô số, Võ Đạo là một trong số đó." "Nhưng không giống tu tiên kén căn cốt tư chất, cơ duyên." "Không giống tu ma, tu yêu hung bạo." "Phàm là Võ Đạo giả của ta, tự cường bất tức, từ mâu thuẫn tranh đấu tìm kiếm mục tiêu thống nhất cuối cùng là tương trợ." "Tinh thần Võ Đạo, lấy võ chỉ phạt, bình tức can qua." "Võ lực không

phải bạo lực, không vì sát lục mà sát lục, không vì chiến đấu mà chiến đấu." "Vì mau chóng ngăn chặn sát lục và chiến đấu, vì bảo hộ và thủ vệ chúng sinh." "Nhân tộc phải có tinh thần tự cường bất tức, Võ Đạo cũng có thể trở thành lương thực tự cường bất tức của Nhân tộc chúng ta." "Người tu võ có thể tu thân dưỡng tính, lại có thể làm lợi khí ẩn sâu, khi nguy nan không sợ cường quyền ngoại vũ, phấn đấu bảo vệ tôn nghiêm." "Các ngươi học, sau này cứ tìm Cửu Long Tử, Tam Tiêu để giáo đạo là được!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Việc truyền thụ võ học, cấp độ biến dị cực cao.

Đối với Nhân tộc mà nói, chỉ sẽ là bạt diêu trợ trưởng (kéo cây cho mau lớn).

Nhưng Cửu Long Tử và Tam Tiêu, khi giáo đạo Nhân tộc, uy lực võ học sẽ giảm xuống.

Sau này Nhân tộc truyền cho Nhân tộc, tuy có Võ Đạo, nhưng uy lực võ công sẽ giảm hết lần này đến lần khác.

Trừ khi Nhân tộc đi đến Đông Hải, lên Phương Trượng Đảo, nhập Võ Đạo.

Nếu không, võ học Nhân tộc và võ học của hắn, khác biệt một trời một vực.

Nhưng, đối với Nhân tộc mà nói, đủ để sinh tồn là đủ.

Nếu người người tu tiên, Hồng Hoang sau này làm sao có thể gánh vác?

Xử lý xong chuyện Nhân tộc, Chúc Cửu Âm lại lần nữa lên đường.

Chuyến này, đến Bất Tử Hỏa Sơn ở phía Nam!

Côn Luân Sơn.

Nơi đây là tiên sơn thứ hai của Hồng Hoang.

Gần ngay dưới Bất Chu Sơn.

Có thể nói, Côn Luân Sơn đã dưỡng dục rất nhiều đại năng.

Có Tam Thanh, có Tây Vương Mẫu Mẫu.

Cũng vì sự tồn tại của những đại năng này, Côn Luân Sơn lại được chia thành Đông Côn Luân, Tây Côn Luân.

Đông Côn Luân lấy Tam Thanh làm chủ, Tây Côn Luân lấy Tây Vương Mẫu Mẫu làm chủ.

Lần giảng đạo đầu tiên, Đạo Tổ đã hạ lệnh Tây Vương Mẫu Mẫu trở thành Nữ Tiên chi thủ của Hồng Hoang.

Vì thế, Tây Côn Luân tập trung nữ tiên, lại được gọi là Nữ Thần Sơn.

Những năm đó, Tây Vương Mẫu Mẫu cư ngụ tại Tây Côn Luân, vẫn an toàn vô sự.

Chỉ là, theo Yêu tộc không ngừng lớn mạnh.

Tây Côn Luân cũng gặp phiền phức.

Một ngày nọ, Tây Vương Mẫu Mẫu tâm có sở cảm.

Vội vàng đi ra ngoài thần sơn.

Nàng cảm nhận được, nếu cứu Tây Côn Luân, ắt sẽ có một biến số.

Giờ đây, dường như đã đến lúc rồi.

Tây Vương Mẫu Mẫu không chút do dự, trực tiếp rời khỏi Tây Côn Luân.

Chương 177

Theo vận mệnh dẫn dắt, nàng thấy từ xa có một nam tử ngang dọc thiên địa.

Nam tử sinh ra bá đạo vĩ ngạn, tôn quý vô song. "Chúc Cửu Âm!" Tây Vương Mẫu Mẫu giật mình.

Nhưng sau đó liền tỉnh táo lại.

Nếu muốn cứu Tây Côn Luân khỏi tay Yêu tộc, chỉ có một lựa chọn.

Đó chính là Vu tộc.

Không chút do dự, Tây Vương Mẫu Mẫu trực tiếp bay lên phía trước, chặn Chúc Cửu Âm. "Đạo hữu, xin lưu bộ!" Tây Vương Mẫu Mẫu cung kính nói. "Ân?" "Cản đường Bản tôn, có chuyện gì?" Chúc Cửu Âm nhìn nữ tử tôn quý, thánh khiết tuyệt sắc trước mắt.

Nữ tử này có tu vi Chuẩn Thánh.

Thế giới Hồng Hoang, lại từ đâu xuất hiện một nữ tu cường đại như vậy?

Hơn nữa, dung mạo không kém gì Nữ Oa. "Bần đạo Tây Vương Mẫu Mẫu, bái kiến Chúc Cửu Âm đạo hữu!" "Tương phùng cũng là có duyên, không biết Đạo hữu có nguyện ý đến Tây Côn Luân một chuyến không?" Tây Vương Mẫu Mẫu cung kính nói.

Chúc Cửu Âm, hung thần đệ nhất thế giới Hồng Hoang.

Đối mặt Chúc Cửu Âm, lòng nàng thấp thỏm không yên. "Thì ra là Tây Vương Mẫu Mẫu!" "Bản tôn cứ tưởng ai lại sinh ra diễm lệ như vậy, lại có thực lực Chuẩn Thánh!" Chúc Cửu Âm bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra người phụ nữ này, là Tây Vương Mẫu Mẫu.

Mặc dù đồng là tu sĩ Tử Tiêu Cung, nhưng Chúc Cửu Âm thực sự không chú ý nhiều đến thế.

Dù sao, năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, hắn...

ân, ngủ gật. "Đạo hữu quá khen rồi." "Ai mà không biết thê tử của Đạo hữu, Thánh Nhân Nữ Oa mỹ mạo vô song." "Thực lực càng ở cảnh giới Thánh Nhân." Tây Vương Mẫu Mẫu một phen cung phụng.

Hai người hàn huyên một lát, dưới sự tha thiết mời gọi của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Chúc Cửu Âm cuối cùng cũng đồng ý đến Tây Côn Luân.

Dù sao, mỹ nhân mời, không tiện từ chối.

Hơn nữa, đi đến Bất Tử Hỏa Sơn ở phía Nam, cần phải đi qua Tây Côn Luân.

Dọc đường đi, dưới sự dẫn dắt của Tây Vương Mẫu Mẫu.

Chúc Cửu Âm đến Tây Côn Luân.

Phát hiện bên trong, linh thú nữ tiên khắp nơi.

Phong cảnh kỳ tú, quả là kỳ quan.

Trên đỉnh núi, có một cung điện khổng lồ.

Phía trước cung điện có cầu nhỏ nước chảy, khắp nơi tiên hà.

Trong nước, lại có tiên cầm hí thủy.

Cung điện càng đẹp tuyệt luân.

Phía sau cung điện, thoảng một trận hương hoa đào.

Hương khí phả vào mũi, quả thật say lòng người. "Đạo hữu, hoan nghênh đến Tây Côn Luân!" "Ở Tây Côn Luân cũng không có gì tốt để chiêu đãi, nếu Đạo hữu không chê, sao không thưởng thức đặc sản

của Tây Côn Luân ta!" Tây Vương Mẫu Mẫu tự tay hái Bàn Đào, đặt trước mặt Chúc Cửu Âm. "Bản tôn có một sở thích, chính là thích ăn!" "Có thể ăn Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào, thực nãi một đại hạnh sự!" "Hà cớ gì phải chê bai." Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Sau đó cầm một quả Bàn Đào cắn xuống.

Lập tức, nhập khẩu thanh sảng giòn tan, có vị ngọt thanh.

Quả thịt cắn một cái liền vỡ, quả thật mỹ vị vô cùng. "Đồ tốt!" "Không hổ là Bàn Đào, hơn hẳn vị Hoàng Trung Lý của ta!" Chúc Cửu Âm không khỏi khen ngợi.

Hơn hẳn những Tiên Thiên Linh Căn kia. "Đạo hữu nếu thích, cứ việc ăn." "Chỉ đáng tiếc, Bàn Đào Thụ chỉ có một cây." "Cây này một vạn năm khai hoa, một vạn năm kết quả, một vạn năm chín, mỗi lần chỉ kết ba mươi sáu quả." Tây Vương Mẫu Mẫu thở dài một tiếng. "Chỉ có một cây?" Chúc Cửu Âm cau mày.

Bàn Đào Thụ chẳng phải nên có ba nghìn sáu trăm năm mươi cây sao?

Phía trước một nghìn hai trăm cây, hoa quả nhỏ, ba nghìn năm một lần chín, người ăn vào thành tiên đắc đạo.

Giữa một nghìn hai trăm cây, sáu nghìn năm một lần chín, người ăn vào hạ cử phi thăng, trường sinh bất lão.

Phía sau một nghìn hai trăm cây, vỏ tím hạt nhỏ, chín nghìn năm một lần chín, người ăn vào cùng Thiên Địa tề thọ, cùng Nhật Nguyệt đồng canh.

Hiện tại chỉ có một cây? "Đạo hữu không tin?" "Bần đạo có thể đưa Đạo hữu đi xem!" Tây Vương Mẫu Mẫu sợ Chúc Cửu Âm không vui, vội vàng chủ động dẫn Chúc Cửu Âm đến Bàn Đào Thụ.

Cây Bàn Đào khổng lồ kia, hoa đào bay lả tả, đẹp không sao tả

xiết.

Trên cây, thì lác đác treo hơn chục quả đào. "Tiên Thiên Nhâm Thủy Bàn Đào Thụ!" "Thì ra là chưa phân nhánh." Chúc Cửu Âm bừng tỉnh đại ngộ.

Tiên Thiên Linh Căn chưa phân nhánh, tự nhiên chỉ có một cây. "Ta thấy Đạo hữu dường như thích ăn đào!" "Nếu thích, sau này tùy thời có thể đến." Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn Chúc Cửu Âm không ngừng đánh giá Bàn Đào Thụ, không khỏi mở miệng nói. "Phiền phức quá!" "Tây Vương Mẫu Mẫu, có thể nào phân nhánh cây đào này không?" Chúc Cửu Âm hỏi. "Phân nhánh?" Tây Vương Mẫu Mẫu ngạc nhiên, lần đầu tiên nghe từ ngữ này. "Võ Đạo của ta có một linh dược viên, bên trong trồng không ít linh căn!" "Trong đó đa số linh căn là do phân nhánh từ những linh căn kỳ lạ." "Nếu có thể, Bản tôn muốn phân nhánh và trồng ở Phương Trượng Đảo." Chúc Cửu Âm nói thẳng không chút kiêng dè. "Đạo hữu nếu thích, sao không mang cả cây đi!" "Phân nhánh nếu thất bại, tổn thương bản nguyên thì không tốt!" Tây Vương Mẫu Mẫu muốn Chúc Cửu Âm làm việc.

Bỏ con tép bắt con tôm.

Lập tức cắn răng, trực tiếp tặng Bàn Đào Thụ cho Chúc Cửu Âm. "Ta đây phải đa tạ Đạo hữu rồi!" "Không phải, ba vạn năm ba mươi sáu quả, thực sự không đủ!" "Ta thấy phân nhánh là tốt nhất!" Chúc Cửu Âm nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu như có điều suy nghĩ.

Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Xem ra, Tây Vương Mẫu Mẫu có điều cầu.

Dù sao, có thể đạt được Bàn Đào Thụ.

Chỉ cần điều Tây Vương Mẫu Mẫu cầu không trái với lương tâm, đạo nghĩa của mình.

Đồng ý thì không sao.

Nói xong, Chúc Cửu Âm trực tiếp bắt đầu nghiên cứu Bàn Đào Thụ.

Theo Chân Khí của hắn truyền vào Bàn Đào Thụ.

Chỉ thấy một quả đào trực tiếp rơi xuống, khoảnh khắc tiếp theo một trận lục quang nhanh chóng biến hóa.

Trên mặt đất mọc lên một cây non. "Không cần phân nhánh?" Chúc Cửu Âm tâm có sở cảm.

Võ công của hắn có thể phân hóa vạn vật, đồng thời cũng có thể thúc đẩy vạn vật sinh trưởng.

Bàn Đào Thụ đã phân nhánh rồi.

Thấy cây non nhanh chóng lớn thành một cây đại thụ.

Chúc Cửu Âm lòng dứt khoát, trực tiếp gia tăng công lực truyền vào.

Chẳng mấy chốc, đào đã rụng hết.

Trên mặt đất thì xuất hiện thêm hơn chục cây Bàn Đào Thụ. "Chúc Cửu Âm đạo hữu hảo bản sự!" "Quá thần kỳ rồi!" "Như vậy, không lo thiếu quả Bàn Đào nữa!" Tây Vương Mẫu Mẫu kinh hỉ. "Không đủ!" "Bàn Đào Thụ phải có ba nghìn sáu trăm năm mươi cây." "Để Bản tôn nghiên cứu kỹ hơn." "Nếu có thể có tất cả ba nghìn sáu trăm năm mươi cây Bàn Đào Thụ, sau này vô luận là ăn, hay đãi khách đều không lo nữa!" Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Hắn muốn làm cho tất cả Bàn Đào Thụ xuất hiện.

Chỉ là, đúng lúc này.

Một nữ thần bay đến. "Báo, Tây Vương Mẫu Mẫu đại nhân, Yêu tộc Côn Bằng cầu kiến!" Côn Luân Sơn.

Theo nữ tiên báo cáo về việc Yêu tộc Côn Bằng đến.

Tây Vương Mẫu Mẫu sắc mặt tái mét. "Đạo hữu, thực không dám giấu, lần này mời Đạo hữu lên núi." "Hy vọng Đạo hữu có thể che chở cho Tây Côn Luân của ta." "Bần đạo đại diện cho chúng sinh Tây Côn Luân cảm tạ Đạo hữu." Tây Vương Mẫu Mẫu cuối cùng cũng nói ra mục đích. "Bàn Đào Thụ đổi lấy việc Bản tôn che chở Tây Côn Luân sao?" "Ngươi hẳn biết, nhân quả không đủ!" "Tây Côn Luân nếu rơi vào tay Đế Tuấn, kết cục của ngươi e rằng hung nhiều cát ít." Chúc Cửu Âm khóe miệng lộ ra một tia thích thú.

Côn Bằng, đã đầu quân cho Yêu tộc sao?

Đế Tuấn không từ bỏ ý định, muốn thống nhất Hồng Hoang sao?

Xử lý những thế lực Long tộc?

Khoảnh khắc ấy, Tây Vương Mẫu Mẫu không khỏi chìm vào trầm tư.

Lời Chúc Cửu Âm nói không sai, một cây Tiên Thiên Linh Căn, không đủ để Chúc Cửu Âm vì thế mà gánh vác nhân quả.

Dù sao, đối mặt là cả Yêu tộc.

Nhưng ở Hồng Hoang, ngoài Chúc Cửu Âm, có ai có thể cứu Tây Côn Luân khỏi tay Yêu tộc?

Ngay từ đầu, nàng đã không có lựa chọn.

Thế giới Hồng Hoang, không có thực lực, không có quyền nói chuyện.

Chương 178

"Ta nguyện ý nhận ngài làm chủ!" "Vọng Chủ Thượng có thể che chở Tây Côn Luân của ta!" Tây Vương Mẫu Mẫu cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Để có thể lay động Chúc Cửu Âm, ngoài Bàn Đào Thụ, dường như không còn gì khác.

Chỉ có thể dẫn cả người và cả thế lực mà đầu quân. "Đạo hữu cần gì phải như vậy?" "Thân là Nữ Thần chi thủ, lại muốn làm thị nữ của Bản tôn sao?" Chúc Cửu Âm cảm thấy có chút mơ hồ.

Chỉ là, đúng lúc này.

Một âm thanh phẫn nộ vang lên. "Dừng lại, không được xông vào!" "Tây Vương Mẫu Mẫu đại nhân đang chiêu đãi quý khách!" Giữa lời nói, chỉ thấy phía trước Côn Luân Điện xuất hiện một lượng lớn nữ tiên.

Nữ tiên dẫn đầu còn vẻ mặt không thiện nhìn đám Yêu tộc xâm nhập. "Quý khách, so với Yêu tộc chúng ta còn quan trọng hơn sao?" "Mau gọi Tây Vương Mẫu Mẫu ra, Đế Tuấn bệ hạ có lệnh!" "Ban cho Tây Côn Luân cơ hội cuối cùng!" "Thần phục hay hủy diệt, hôm nay phải cho ta câu trả lời!" Yêu Thần Phi Liêm dẫn đầu hừ lạnh một tiếng. "Phi Liêm, Tây Vương Mẫu Mẫu là Nữ Tiên chi thủ do Đạo Tổ đích thân chỉ định." "Đã mời người ta gia nhập, nên tôn trọng một chút!" Côn Bằng ở bên cạnh nhắc nhở.

Chỉ là, Phi Liêm vẻ mặt khinh thường. "Yêu Sư Côn Bằng, ngươi không biết rồi." "Tây Côn Luân đã trì hoãn bao nhiêu lần rồi, chúng ta cũng đã cho thể diện." "Chỉ là, Tây Vương Mẫu Mẫu hết lần này đến lần khác kéo dài, lần này, Yêu Hoàng bệ hạ đã hạ lệnh chết." "Phải có

một câu trả lời!" "Hơn nữa, Nữ Tiên chi thủ của Hồng Hoang, không phải Đông Vương Công đã chết rồi sao, Đạo Tổ cũng không có nửa câu nói sao?" Phi Liêm khinh thường.

Thậm chí, thực lực tuy yếu hơn Côn Bằng, nhưng lại ra vẻ dạy dỗ Côn Bằng. "Yêu Thần Phi Liêm nói không sai." "Trên thế giới này, tổng có những kẻ phạm tiện." "Nói chuyện đàng hoàng, không được!" "Cứ phải ép ta động thủ!" Một tên tu sĩ Yêu tộc hưởng ứng. "Chúng ta, sao lại chiêu đãi khách nhân như vậy?" "Tây Côn Luân, một chút lễ số cũng không có sao?" "Quả nhiên, thế lực nữ giới không thể lên được đài diện!" Phi Liêm ánh mắt quét nhìn chúng nữ tiên, mặt đầy khinh thường. "Nếu là khách, ta toàn chân tự nhiên sẽ lễ nghênh!" "Nhưng không mời mà đến, là giặc!" Nữ tiên dẫn đầu lạnh lùng hừ.

Lời nói vừa dứt, các nữ tiên xung quanh đều rút vũ khí ra. "Phổ thiên chi hạ, đều là lãnh địa của Yêu tộc ta!" "Cái gì là giặc?" "Dám đối với Yêu tộc ta rút kiếm tương hướng." "Có gánh vác được hậu quả đắc tội Yêu tộc không?" Phi Liêm nói, trên người tỏa ra một cỗ khí thế khủng bố.

Cỗ khí tức âm nhu băng lãnh, trong khoảnh khắc khiến nhiệt độ giữa thiên địa giảm xuống vài độ.

Kẻ thực lực yếu kém, thậm chí cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. "Yêu Thần Phi Liêm, nói nhiều lời vô ích với lũ đàn bà đó làm gì!" "Ta thấy bắt hết chúng về làm ấm giường thì hơn!" "Tây Côn Luân tập trung nữ tiên, anh em chúng ta chơi đùa, chẳng phải rất vui sao!" Các tu sĩ Yêu tộc nói, từng tên một ha ha đại tiếu.

Trong mắt họ, Tây Côn Luân trước mặt Yêu tộc không đáng một xu. "Hay lắm Yêu tộc!" "Ở Tây Côn Luân của Bản cung lại càn rỡ như vậy!" "Phi Liêm, xông vào Côn Luân Cung của ta, ngươi thật sự cho rằng Bản cung không dám giết sao?" Đúng lúc này, một đạo thần

quang tỏa ra.

Chỉ thấy Tây Vương Mẫu Mẫu hiển hóa thân hình.

Nhìn ánh mắt của Phi Liêm và những người khác, đầy khinh thường.

Duy chỉ khi nhìn về phía Côn Bằng, trên mặt nàng lộ ra vẻ kiêng kỵ. "Không ngờ Côn Bằng đạo hữu tu vi Chuẩn Thánh lại đầu quân cho Yêu tộc!" Tây Vương Mẫu Mẫu cười lạnh. "Thế giới Hồng Hoang, cường giả vi tôn!" "Bần đạo đã thua, tự nhiên chỉ có thể mặc người thao túng." "Đạo hữu cũng vậy, ta thấy ngươi cũng đừng giãy giụa nữa." "Ngoan ngoãn hiến ra Nguyên Thần, để tránh chịu nỗi nhục nhã!" Côn Bằng vẻ mặt bình tĩnh không gợn sóng.

Lời hắn nói rất rõ ràng.

Không có thực lực, đừng có quá nhiều phong cốt.

Thật sự chiến đấu, cuối cùng lại không thể làm được gì cho người khác. "Sao?" "Chỉ là, Bản cung đứng đây không động, ngươi cũng không dám động thủ!" Tây Vương Mẫu Mẫu khinh thường cười.

Lần này, Yêu tộc đến, đích xác đã chuẩn bị đầy đủ.

Thực lực Côn Bằng, hơn hẳn nàng.

Nếu thật sự chiến đấu, Tây Côn Luân nhất định sẽ bị diệt.

Các nữ tiên Tây Côn Luân, càng sẽ trở thành đồ chơi.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại nàng đã tìm được chỗ dựa. "Trò cười, thế giới này không có người mà Yêu tộc ta không dám động!" "Con đàn bà hôi hám, ngươi thật sự cho rằng mình là một nhân vật sao?" Phi Liêm cười lạnh.

Hắn đã theo Đế Tuấn từ lâu.

Những năm đó nam chinh bắc chiến, loại người nào mà hắn chưa

từng thấy.

Đa số tu sĩ Hồng Hoang, từng người một kiêu ngạo vô biên.

Loại người này, đánh một trận là ổn.

Chẳng phải giờ Côn Bằng cũng ngoan ngoãn làm tay sai sao? "Thật đáng sợ nhỉ!" "Từ khi nào, Yêu tộc lại có thế lực cường đại như vậy!" "Vì sao Bản tôn lại không biết chứ?" Một tiếng cười lạnh vang lên. "Người đâu, cút ra ngoài!" Phi Liêm quát lạnh một tiếng.

Chỉ là, khi ánh mắt hắn nhìn về phía một bên Côn Luân Cung.

Chỉ thấy một nam tử vừa ăn đào, vừa đi về phía mọi người.

Khi nhìn rõ bộ dạng nam tử, Phi Liêm không khỏi sắc mặt đại biến. "Chúc Cửu Âm!" Trong khoảnh khắc, Thiên Địa dường như chìm vào sự tĩnh lặng quỷ dị.

Tất cả Yêu tộc đều kinh hãi nhìn Chúc Cửu Âm, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Thậm chí, không dám tin vào mắt mình.

Mình đã nhìn thấy gì?

Chúc Cửu Âm?

Hung thần đệ nhất Hồng Hoang!

Khắc tinh của Yêu tộc!

Chúc Cửu Âm? "Chạy đi!" Không biết Yêu tộc nào hét lên một tiếng, sự hoảng loạn trong khoảnh khắc lan ra.

Chạy, không chút do dự.

Những Yêu tộc kia tán loạn bỏ chạy, hận không thể mọc thêm hai chân.

Trong lòng, chỉ có một ý niệm.

Chạy nhanh!

Chúc Cửu Âm đến rồi. "Yêu tộc?" Tây Vương Mẫu Mẫu vẻ mặt khinh thường.

Yêu tộc vừa rồi chẳng phải rất kiêu ngạo sao?

Hiện tại, chỉ cần nhìn thấy Chúc Cửu Âm, đã sợ hãi bỏ chạy tán loạn sao?

Thậm chí, một câu nói tàn nhẫn cũng không dám nói sao?

Quả nhiên, mình đã chọn đúng chủ nhân rồi.

Duy chỉ có Côn Bằng, đứng yên tại chỗ, không hề động đậy.

Ánh mắt hắn phức tạp nhìn về phía Chúc Cửu Âm. "Côn Bằng, bái kiến Võ Tổ!" Côn Bằng cung kính hữu lễ. "Đầu quân cho Yêu tộc sao?" "Tự sát đi!" Chúc Cửu Âm khá bất ngờ.

Côn Bằng hắn là một người thông minh, lại đầu quân cho Yêu tộc?

Chỉ đáng tiếc, đã làm sai.

Vậy thì Côn Bằng kết thúc rồi!

Tự sát đi!

Một câu nói, phong khinh vân đạm.

Trực tiếp sai một cao thủ Chuẩn Thánh tự sát.

Bá đạo, cuồng vọng đến mức nào!

Tuy nhiên, không một ai dám nghi ngờ uy quyền của Chúc Cửu Âm. "Tự sát đi!" Giữa lời nói của Chúc Cửu Âm phong khinh vân đạm.

Dường như Côn Bằng ở cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chỉ như một con kiến hôi.

Phải biết rằng, Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang, là cường giả chân chính.

Tuy nhiên, hiện tại Chúc Cửu Âm lại lười động thủ.

Trực tiếp sai Côn Bằng tự sát.

Quả thật bá đạo vô song. "Đa tạ Võ Tổ mỹ ý!" "Chỉ là, trước đó, bần đạo có một việc muốn bẩm báo." Côn Bằng vẻ mặt phức tạp.

Hắn có thể cảm nhận được, khoảng cách giữa mình và Chúc Cửu Âm ngày càng lớn.

Năm đó, hai người quen nhau ở Kỳ Lân Bảo Khố.

Lúc đó, thực lực gần như tương đương.

Nhưng hiện tại, Chúc Cửu Âm chỉ cần đứng đó, đã khiến người ta tuyệt vọng.

Thậm chí, uy danh Chúc Cửu Âm đã bao trùm Tam Giới.

Thiên hạ ai không biết Chúc Cửu Âm?

Cùng là người, vì sao lại chênh lệch lớn đến vậy?

Côn Bằng tự ti rồi. "Ồ, nói xem!" Chúc Cửu Âm đầy thâm ý.

Hắn mới nhận ra Côn Bằng.

Hắn là sắp bị bắt giữ rồi.

Chương 179

"Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc, hiện tại đang điên cuồng lôi kéo tu sĩ Hồng Hoang!" "Tổ kiến Đồ Vu Liên Minh (Liên minh chống Vu tộc)!" "Muốn tập hợp toàn bộ tu sĩ Hồng Hoang để đối kháng Vu tộc!" "Bần đạo ban đầu cư ngụ ở Bắc Hải, không muốn gia nhập Vu tộc!" "Kết quả lại bị Đế Tuấn Thái Nhất liên thủ trấn áp, đoạt lấy Nguyên Thần của ta!" "Lần này Tây Côn Luân cũng vậy!" "Nếu Tây Vương Mẫu Mẫu không thần phục, sẽ trực tiếp bị trấn áp!" "Thực lực Võ Tổ phi phàm, nhưng phải cẩn thận đấy!" Côn Bằng nói xong, giơ tay làm động tác vỗ xuống đầu. "Thì ra, Đế Tuấn đang tổ kiến Liên minh phản Vu, ngươi không gia nhập thì bị trấn áp?" Chúc Cửu Âm khóe miệng lộ ra một tia thích thú.

Đế Tuấn Thái Nhất không biết từ bỏ sao?

Thậm chí còn chơi lớn hơn sao?

Liên minh phản Vu?

Dựa vào đám gà đất chó sành này sao?

Dù sao, cuối cùng cũng sẽ diễn biến thành tranh phong Võ Đạo sao?

Chúc Cửu Âm chìm vào trầm tư.

Liên minh phản Vu, không nghi ngờ gì là do Đạo Tổ.

Nếu lợi dụng cơ hội này, bắt gọn tất cả tu sĩ.

Võ Đạo sẽ bao trùm Hồng Hoang!

Muốn chơi một ván lớn sao?

Ta phụng bồi đến cùng! "Võ Tổ xin cẩn thận!" "Ta vô ý đối địch

với ngài, cũng tuyệt đối không dám đối địch với ngài." "Nhưng Nguyên Thần ở trong tay người khác, thân bất do kỷ." Côn Bằng vẻ mặt bi tình, tức giận.

Chỉ là, tay hắn lại chậm chạp không buông xuống.

Lúc này, trong lòng Côn Bằng mộng bức.

Chúc Cửu Âm đại ca, không đi theo kịch bản.

Thật ra, chỉ cần ngài mở miệng tha cho ta là được rồi!

Tin tức quan trọng như vậy, chẳng lẽ nói vô ích sao?

Tự sát, Côn Bằng không cam tâm.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Chúc Cửu Âm, chỉ thấy Chúc Cửu Âm vẻ mặt thích thú nhìn hắn.

Dường như, tất cả thủ đoạn của hắn đều bị nhìn thấu. "Tha mạng a!" Cuối cùng, Côn Bằng không chịu nổi nữa.

Trực tiếp quỳ xuống cầu xin. "Mới giống Côn Bằng ta quen biết, đủ ti tiện vô sỉ!" "Ha!" Chúc Cửu Âm khẽ cười.

Hắn không sợ Côn Bằng vô sỉ, dù sao người càng vô sỉ, càng tham sống sợ chết.

Loại người này, cũng là người biết xem thời thế nhất.

Chỉ cần đủ mạnh, Côn Bằng không dám lừa gạt.

Thậm chí, không dám phản bội.

Hiện tại báo cáo hành động bí mật của Yêu tộc, chẳng phải là thư đầu thành sao? "Đa tạ Võ Tổ nhiêu mệnh!" "Không biết Võ Tổ nhìn nhận thế nào về cái Liên minh phản Vu đó?" Côn Bằng cẩn thận dò hỏi.

Một mạng già cuối cùng cũng giữ được rồi.

Sợ chết khiếp. "Chỉ có kẻ yếu mới đi lập liên minh!" "Liên minh phản Vu, Đế Tuấn Thái Nhất cũng không xem xét mình được mấy cân mấy lạng!" "Được thôi, ta không ngại chơi đùa một chút!" "Côn Bằng, ngươi biết phải làm gì chứ?" Chúc Cửu Âm ánh mắt nhìn chằm chằm Côn Bằng.

Hắn tin rằng, Côn Bằng biết phải lựa chọn thế nào. "Võ Tổ, xin yên tâm!" "Có bất kỳ tin tức nào, ta nhất định sẽ kịp thời bẩm báo với ngài!" "Ta sẽ bí mật lôi kéo một số tu sĩ bất mãn với thủ đoạn của Yêu tộc!" "Đến lúc đó, chỉ cần ngài một tiếng lệnh hạ!" "Chúng ta có thể trực tiếp giáng cho Đế Tuấn một đòn chí mạng!" "Đúng rồi, vọng Võ Tổ đến lúc đó có thể giúp ta lấy lại Chiêu Yêu Phiên, ban cho ta tự do!" Côn Bằng vẻ mặt nịnh nọt. "Được rồi, Bản tôn biết!" "Ngươi về đi!" Chúc Cửu Âm ra hiệu Côn Bằng rời đi.

Bố trí Côn Bằng làm con cờ ngầm, với tính cách của Côn Bằng.

Hắn không cần lo lắng bị phản bội.

Thậm chí có thể nói, tên Côn Bằng này, nhiều nhất là cỏ đầu tường, nghiêng về hai bên.

Nhưng những tin tức cần thiết, tuyệt đối sẽ không sai sót. "Chủ Thượng thần uy, không tốn một binh một tốt đã đánh lui Yêu tộc!" Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn Chúc Cửu Âm, hai mắt sáng rực.

Lần đầu tiên nàng gặp một người cường đại đến thế.

Chỉ cần đứng đó, nói vài câu.

Đã dọa Yêu tộc bại lui, Chuẩn Thánh cảnh giới Côn Bằng trực tiếp đầu hàng.

Nhìn khắp thế giới Hồng Hoang, e rằng ngoài Đạo Tổ, cũng không tìm thấy một nam nhân nào vĩ ngạn như Chúc Cửu Âm. "Hôm nay Bản tôn tâm tình tốt!" "Thu được giai nhân như Tây Vương Mẫu

Mẫu." "Nếu không, đám Yêu tộc kia một tên cũng đừng hòng đi!" "Nhớ kỹ, sau này Tây Côn Luân chính là hậu hoa viên của Võ Đạo ta!" "Ai dám gây chuyện, cứ báo danh hiệu của Bản tôn!" "Ai không nghe lời, rời khỏi Tây Côn Luân, đến Phương Trượng Đảo Đông Hải tìm Bản tôn!" "Kẻ nào không tôn trọng Bản tôn, tất sẽ bị tỏa cốt dương hôi (xương tan thịt nát)!" Chúc Cửu Âm phân phó Tây Vương Mẫu Mẫu tiếp tục trông coi Tây Côn Luân.

Nơi động thiên phúc địa như vậy, hoàn toàn có thể coi là hậu hoa viên.

Sau này nếu mệt mỏi, cũng có thể đến đây hưởng phúc.

Dù sao, đây là cả một tiên sơn tiên nữ.

Ở nơi như vậy, quả thật tâm khoáng thần di.

Nói cho Tây Vương Mẫu Mẫu phương pháp phân nhánh Bàn Đào Thụ, Chúc Cửu Âm liền rời khỏi Tây Côn Luân.

Mục tiêu của hắn, Bất Tử Hỏa Sơn ở phía Nam. ...

Phía Nam, Bất Tử Hỏa Sơn.

Nơi đây là lãnh địa của Phượng Hoàng tộc, từng uy chấn Hồng Hoang.

Chỉ đáng tiếc, hiện tại Bất Tử Hỏa Sơn, đã suy tàn từ lâu.

Chúc Cửu Âm toàn lực tiến hành, thậm chí thi triển Thời Gian Đại Đạo.

Cuối cùng cũng đến được nơi đây.

Đập vào mắt là một cây Ngô Đồng Mộc khổng lồ, Ngô Đồng Mộc nối liền trời đất, cổ phác hùng vĩ.

Chỉ là, hiện tại Ngô Đồng Mộc, lại có chút khô héo.

Thậm chí, cửa Bất Tử Hỏa Sơn, một mảnh tĩnh mịch.

Ngay cả một tu sĩ Phượng tộc tuần tra cũng không có. "Bản tôn Chúc Cửu Âm, đến bái kiến Nguyên Phượng!" "Có ai ở đây không?" Chúc Cửu Âm nói lớn.

Âm thanh hùng hồn, vang vọng khắp thiên địa.

Chẳng mấy chốc, liền có một nữ tu từ bên trong đi ra. "Tiểu nữ tử Thải Phượng, bái kiến Võ Tổ!" "Võ Tổ mời vào trong, lão tổ của ta đã đợi đã lâu!" Nữ tu Thải Phượng nhìn Chúc Cửu Âm vẻ mặt cung kính.

Thậm chí, trên mặt còn mang theo một tia hỉ duyệt.

Chúc Cửu Âm vừa nhìn, liền biết, e rằng Phượng Hoàng tộc có việc muốn nhờ hắn giúp.

Khó trách năm xưa lại tặng chín mươi chín Phượng nữ để làm thị nữ.

Theo Thải Phượng dẫn đường.

Chúc Cửu Âm đi sâu vào hang ổ Phượng tộc.

Dọc đường đi thấy lác đác các tu sĩ Phượng tộc.

Cũng không đến vài trăm người.

Chung quy, Phượng Hoàng tộc đã suy tàn.

Long tộc vì dâm dật, còn lưu giữ một số huyết mạch.

Nhưng để đảm bảo huyết mạch thuần khiết, tu sĩ Phượng tộc có thể nói là cực kỳ ít.

Năm xưa tặng chín mươi chín Phượng nữ, e rằng đã chiếm hai phần dân số Phượng tộc.

Đi một lúc, chẳng mấy chốc liền trở nên nóng rực.

Thải Phượng dẫn Chúc Cửu Âm đến một cửa núi lửa nóng rực.

Đến đây, Thải Phượng liền không tiến lên nữa. "Võ Tổ, lão tổ Nguyên Phượng đang đợi ngài ở phía dưới." "Thực lực của ta, không thể đưa ngài xuống được nữa!" Thải Phượng cung kính nói.

Ánh mắt nàng, nhìn Bất Tử Hỏa Sơn, đầy vẻ kinh hãi. "Được!" Chúc Cửu Âm khẽ cười, trực tiếp tung người nhảy xuống.

Dường như dung nham nóng rực trong Bất Tử Hỏa Sơn chỉ là nước lạnh vậy.

Chẳng mấy chốc, Chúc Cửu Âm đã đến đáy.

Bên trong tự thành một không gian, trong không gian đó, một con Phượng Hoàng khổng lồ bị Thiên Tỏa giam cầm.

Khi nhìn thấy Chúc Cửu Âm, Phượng Hoàng hóa thành một nữ tiên.

Nữ tiên thân hình phong du, mạo mỹ vô song.

Làn da trắng nõn, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt phượng đơn.

Giữa lông mày có một đóa hỏa vân đang thiêu đốt.

Quả thật là một thục nữ, ngự tỷ.

Điều càng khiến Chúc Cửu Âm kinh ngạc hơn, dưới mái tóc xanh, ngọn núi ẩn hiện.

Nơi thần bí đó, càng khiến người ta phải thần vãng. "Nguyên Phượng?" Chúc Cửu Âm hoàn toàn ngây người.

Y phục của Nguyên Phượng đâu?

Quá dụ hoặc rồi!

Chương 180

Thế giới Hồng Hoang, thống trị phi cầm nhất tộc, từng là tồn tại cường đại chiếm một phần ba khí vận.

Hiện tại, lại xuất hiện trước mặt mình như vậy sao?

Có gì khác biệt so với một mỹ nhân cần được tẩm bổ?

Khi Chúc Cửu Âm đánh giá Nguyên Phượng, Nguyên Phượng sao lại không đánh giá Chúc Cửu Âm chứ.

Nam nhân trước mắt này, năm xưa đã kết thúc Tam Tộc Đại Chiến.

Hiện tại, lại là Chủ của Lượng Kiếp.

Ngay cả Nguyên Phượng từng ở vị trí cao, cũng không khỏi thất thần vì hắn.

Một kỳ nam tử hảo hán, năm đó Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng không bằng phong thái của Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, càng nhìn, Nguyên Phượng càng kinh hãi.

Chúc Cửu Âm đứng đó, khiến Thiên Địa vì hắn mà thất sắc.

Dường như, một Tôn Viễn Cổ Ma Thần.

Dường như, là độc nhất vô nhị cửu thiên thập địa.

Một nam nhi bá đạo thật đấy, nhưng sự bá đạo này lại không khiến người ta sinh ác cảm.

Ngược lại khiến người ta cảm thấy ấm áp, khiến người ta không nhịn được mà sinh hảo cảm. "Chúc Cửu Âm đạo hữu, Nguyên Phượng hữu lễ rồi!" Nguyên Phượng chắp tay thi lễ.

Chỉ một động tác, giữa lúc ẩn hiện khiến Chúc Cửu Âm nhìn thẳng không chớp mắt.

Tên này cố ý dụ hoặc?

Vô ý?

Chúc Cửu Âm cau mày, cuối cùng mở miệng nói, "Thân hình không tồi!" "A!" Trong khoảnh khắc, Nguyên Phượng phản ứng lại, vội vàng hóa thành bản thể Phượng Hoàng.

Những năm đó, bị Thiên Tỏa giam cầm tại Bất Tử Hỏa Sơn.

Pháp y của nàng đã sớm hóa thành tro bụi.

Ngày thường, vẫn luôn dùng bản thể để trấn áp Bất Tử Hỏa Sơn.

Xuất phát từ lễ tiết nên nàng huyễn hóa Tiên Thiên Đạo Thể, nhưng lại không chú ý đến sự dị thường. "Mỹ nhân mà, tự nhiên là để người ta chiêm ngưỡng!" "Đường đường Nguyên Phượng lại biết xấu hổ sao?" Chúc Cửu Âm trêu chọc. "Đạo hữu thật thích trêu chọc người khác!" "Đáng tiếc, bần đạo tuổi đã cao, lại không có phúc phận đó." Nguyên Phượng vẻ mặt tiếc nuối. "Già?

Ra ngoài nói mười tám tuổi, cũng có người tin sao?" "Tu sĩ chúng ta, bất lão bất tử, nào có chữ 'già' mà nói!" "Đúng rồi, ta hỏi trước một câu." "Ngươi có nam nhân chưa?" Chúc Cửu Âm bước về phía Nguyên Phượng. "Không có." Nguyên Phượng không hiểu ý Chúc Cửu Âm. "Vậy thì, từ nay về sau ngươi chính là nữ nhân của ta!" "Chuyện của Phượng Hoàng tộc, chính là chuyện của ta!" "Hiển hóa Tiên Thiên Đạo Thể đi!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Nguyên Phượng, đẹp đến động lòng người.

Càng mỹ nhân, càng là độc dược nguy hiểm.

Không phải, nếu là nữ nhân của hắn.

Thì không sao cả. "Đạo hữu, không phải là đùa chứ?" Nguyên Phượng không khỏi ngây người.

Lần đầu tiên nghe một lời tuyên bố bá đạo như vậy.

Nữ nhân của ta?

Ngay cả Long Vương, Thủy Kỳ Lân, năm đó cũng không dám buông lời phóng túng như vậy với nàng.

Nhưng Chúc Cửu Âm, lại nói ra một cách thản nhiên đến thế.

Giống như một chuyện hiển nhiên vậy. "Ta chưa bao giờ nói đùa!" "Đặc biệt là với mỹ nhân, ngươi lần này tìm ta đến." "Có mưu đồ không nhỏ phải không?" "Chẳng lẽ, ta không nên đòi một chút bảo đảm sao?" "Hơn nữa, nếu ngươi theo ta, Phượng Hoàng tộc chính là người của ta." "Sau này, Bản tôn tự nhiên không tránh khỏi việc giúp đỡ một tay." "Võ Đạo của ta, chú định sẽ bao trùm cả thiên địa này!" Chúc Cửu Âm nói xong ha ha đại tiếu.

Một cỗ khí thế khủng bố tỏa ra từ trên người hắn, hào khí xông thẳng lên trời.

Thậm chí, vì tiếng cười lớn, thiên địa phong vân kích động.

Dường như, ép cả thiên địa cũng phải theo hắn mà cười.

Trong nhất thời, Nguyên Phượng không khỏi chìm vào trầm tư.

Theo Chúc Cửu Âm, Phượng Hoàng tộc sau này sẽ được giúp đỡ.

Điều quan trọng hơn, hiện tại, nguy cơ của Phượng Hoàng tộc, dường như chỉ có thể cầu cứu Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, thật sự phải...

Bên trong, sắc mặt Nguyên Phượng không khỏi ửng hồng.

Đạo tâm ức vạn năm, có chút hỗn loạn rồi. "Nữ nhân mà, nên chịu

trách nhiệm xinh đẹp như hoa." "Nam nhân chịu trách nhiệm che chở một bầu trời cho nữ nhân." "Ta cũng không cần ngươi phải đưa ra quyết định ngay bây giờ, nhưng ta hy vọng ngươi nhớ kỹ lời ta nói hôm nay!" "Nếu ngày nào đó ngươi cần nam nhân, ta chính là nam nhân của ngươi!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song.

Thậm chí trực tiếp tiến lên khiêu khích Nguyên Phượng.

Xoạt một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Phượng trực tiếp hóa thành Tiên Thiên Đạo Thể.

Chúc Cửu Âm vẫn như vậy véo cằm nàng.

Trong nhất thời, ái muội vô hạn. "Ngươi nói không sai, có lẽ có một nam nhân cũng không tệ." "Nhưng, trước tiên hãy giải quyết nguy cơ của Phượng Hoàng tộc ta!" "Ngô Đồng Thụ sắp khô héo rồi." "Một khi Ngô Đồng Thụ chết, Phượng tộc ta sẽ đứt đoạn truyền thừa." "Ta bị trấn áp tại đây, không thể rời đi." "Vọng Võ Tổ ra tay tương trợ!" Nguyên Phượng mở miệng cầu xin.

Thậm chí, nói thẳng không chút kiêng dè.

Đối với người như Chúc Cửu Âm, nàng phát hiện, nói thẳng là cách tốt nhất. "Vậy không phải nên thưởng cho ta một chút sao?" Chúc Cửu Âm chấm chấm vào má nàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, như gà con mổ thóc.

Chúc Cửu Âm không khỏi ha ha đại tiếu. "Lời thỉnh cầu của mỹ nhân, Bản tôn sao có thể từ chối!" "Ta đi đây!" Chúc Cửu Âm chân đạp một cái, trực tiếp xông ra khỏi Bất Tử Hỏa Sơn.

Duy chỉ có Nguyên Phượng, nhìn bóng dáng Chúc Cửu Âm có chút ngây ngốc.

Có một nam nhân, dường như cũng không tệ. ...

Ngô Đồng Thụ.

Phượng Hoàng ô hĩ, vu bỉ cao cương.

Ngô Đồng sinh hĩ, vu bỉ triêu dương.

Truyền rằng, Phượng Hoàng tộc.

Phượng là đực, Hoàng là cái.

Ngô Đồng Thụ, thì là tượng trưng cho tình yêu của Phượng Hoàng tộc.

Phượng Hoàng không đậu Ngô Đồng thì không nghỉ.

Duy chỉ trên Ngô Đồng Mộc, mới có thể diễn ra cảnh phượng cầu hoàng.

Chỉ là, hiện tại, Ngô Đồng Mộc của Phượng Hoàng tộc lại khô héo.

Ngô Đồng Mộc khô héo, tu sĩ Phượng Hoàng tộc cũng sẽ không ngừng bị ảnh hưởng.

Thậm chí, Ngô Đồng Mộc triệt để khô héo, chính là ngày tử của tu sĩ Phượng Hoàng tộc.

Phượng đậu Ngô Đồng Mộc, không có Ngô Đồng Mộc, Phượng tộc ngay cả nơi nghỉ ngơi cũng không có.

Càng đừng nói đến việc diễn ra cảnh phượng cầu hoàng trên Ngô Đồng Mộc.

Phượng Hoàng tộc vốn ít nhân khẩu, lại càng thiếu hụt nhân khẩu.

Nếu kéo dài như vậy, thêm vài vạn năm nữa.

E rằng Phượng Hoàng tộc sẽ diệt tuyệt.

Đây cũng là lý do Nguyên Phượng phái chín mươi chín Phượng

nữ đến cho Chúc Cửu Âm.

Một là để kết nhân quả tìm kiếm sự giúp đỡ.

Hai là nếu Bất Tử Hỏa Sơn thật sự xảy ra ngoài ý muốn, ít nhất còn có một nhóm Phượng tộc ở bên ngoài.

Cũng có người che chở. "Cửa vào Tiểu Thế Giới?" Thải Phượng dẫn Chúc Cửu Âm đến bên Ngô Đồng Mộc.

Khoảnh khắc ấy, Chúc Cửu Âm mới phát hiện ra, ở gốc Ngô Đồng Mộc có một trận pháp.

Trận pháp này đang hấp thụ sinh cơ của Ngô Đồng Mộc, sớm muộn gì Ngô Đồng Mộc cũng sẽ triệt để mất đi sinh cơ. "Ta từng phái tu sĩ mạnh nhất trong tộc đến điều tra." "Chỉ là, từ đó về sau, bặt vô âm tín." "Tiểu Thế Giới bên trong có gì, ta cũng không biết." "Chỉ có thể nhờ cậy ngài!" Thải Phượng cầu xin.

Nếu để trận pháp này tiếp tục hấp thụ, Ngô Đồng Mộc sớm muộn gì cũng sẽ khô héo. "Thế giới chưa biết sao?" "Có chút thú vị!" "Khó trách Nguyên Phượng không phản kháng Bản tôn, nguy cơ liên quan đến diệt tộc sao?" Chúc Cửu Âm khóe miệng lộ ra một tia thích thú.

Tiểu Thế Giới, có nguy cơ.

Nhưng đồng thời cũng có cơ duyên!

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm trực tiếp bước vào trận pháp.

Lập tức, đấu chuyển tinh di (sao đổi vật dời).

Khi hắn mở mắt ra, đã đến một thế giới mới.

Một thế giới không có nhật nguyệt.

Chương 181

Cả thế giới xám xịt mịt mùng, khắp nơi đều là sự quạnh quẽ.

Thậm chí, máu chảy trong những dòng sông.

Những ngọn núi trọc lóc, không một chút thực vật.

Vô tận oán khí, tà khí, hung sát chi khí tràn ngập khắp thế giới, khiến người ta cảm thấy vô cùng áp bức.

"Người không biết sẽ lầm tưởng đây là Ma Giới mất." Chúc Cửu Âm nhìn khắp bốn phía, tiến về phía trước.

Chẳng mấy chốc, chàng gặp phải sinh linh của thế giới này.

Những sinh linh đó hai mắt đỏ rực, toàn thân tản ra ma khí vô tận.

Thân thể chúng dị hình quái trạng: có con sói ba đầu, có cây cổ thụ khổng lồ biết đi, có loài bò sát tám chân năm đầu.

Những hung thú này như vạn mã lao nhanh, trực tiếp xông về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm tùy tay điểm một cái.

Lập tức, vô tận chỉ kình bắn ra.

Không gian trực tiếp bị xé rách.

Những hung thú kia nhao nhao bị đánh tan.

"Lại có sinh linh Hồng Hoang xông vào Địa Sát Hùng Giới sao?" "Ha ha ha, huyết nhục tươi ngon, thật muốn cắn một miếng!" "Ta muốn não tủy!" "Ta muốn móc tim hắn!" "Ha ha ha, ăn đi, ăn đi!" Tiếng cười khằng khặc ghê rợn vang lên từng đợt.

Ngay sau đó, chỉ thấy thiên địa chấn động.

Chúc Cửu Âm nhìn thấy trên không trung hiện ra ba mươi sáu khuôn mặt khổng lồ đáng sợ.

Phía dưới những khuôn mặt khổng lồ đó, ba mươi sáu cây cột thẳng tắp xuyên thủng trời cao.

Trên những cây cột này, khắc họa những khuôn mặt quỷ dị sống động.

Ba mươi sáu cây cột, ba mươi sáu tế đàn.

Trên bầu trời, ba mươi sáu khuôn mặt quỷ tràn ngập hung khí vô tận, tựa hồ muốn hủy thiên diệt địa.

"Các ngươi là ai?" "Đây lại là nơi nào?" Chúc Cửu Âm ánh mắt lạnh lẽo.

Những sinh linh này sở hữu ma khí vô tận, may mắn là chúng bị nhốt trong một tiểu thế giới.

Bằng không nếu đến Hồng Hoang, thì sinh linh Hồng Hoang gặp nguy hiểm rồi.

"Ta chính là Địa Sát Ba Mươi Sáu Hung Thần!" "Tiểu tử, cống hiến huyết nhục của ngươi, giúp ta tiến vào Hồng Hoang, ta có thể cho ngươi một cái chết sảng khoái!" Hung Thần cười ha hả, hung khí tứ ngược.

"Địa Sát Ba Mươi Sáu Hung Thần!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm hơi đổi.

Xưa kia khi ở Bất Chu Sơn nhìn Bàn Cổ khai thiên phách địa, có một nhóm Hỗn Độn Ma Thần như vậy.

Ba mươi sáu Hung Thần.

Chuyển thế Hồng Hoang trở thành Địa Sát Ba Mươi Sáu Hung Thần sao?

Trong thế giới Hỗn Độn, Tam Thiên Ma Thần đản sinh.

Không phân thiện ác, chỉ phân thực lực mạnh yếu.

Đại Đạo chí công, cũng không phân thiện ác.

Bất kể Hỗn Độn Ma Thần làm gì, đều vì chứng đạo.

Sự tồn tại của chúng cũng chỉ vì tiến hóa.

Nhưng ở Hồng Hoang, sinh linh vô số.

Nếu những Hung Thần trước mắt này tiến vào thế giới Hồng Hoang, sinh linh Hồng Hoang tất nhiên sẽ đồ thán.

Điều này không phù hợp với ý chí thủ hộ Hồng Hoang.

"Ba mươi sáu cây Địa Sát Trụ." "Xem ra muốn luyện hóa thế giới này để tiến vào Hồng Hoang?" Chúc Cửu Âm đã hiểu.

Địa Sát Ba Mươi Sáu Hung Thần, nếu luyện hóa một tiểu thế giới, liền có thể tự do ra vào Hồng Hoang.

Lúc đó, không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang phải vẫn lạc.

Chỉ là, hắn tuyệt đối sẽ không để bi kịch này xảy ra.

Nói xong, Chúc Cửu Âm bước một bước, trực tiếp tiến về phía ba mươi sáu cây Địa Sát Trụ.

"A a, xem ra tiểu quỷ này có chút không thức thời!" "Mặc kệ hắn, chúng ta tiếp tục luyện hóa thế giới này." "Hiện tại, để nô bộc của ta chơi đùa với ngươi đi!" Tiếng Hung Thần khằng khặc vang vọng khắp thiên địa.

Lập tức, chỉ thấy ba mươi sáu Địa Sát Trụ tản ra hung quang vô tận.

Ngay sau đó, đại địa rung chuyển, cả thế giới đấu chuyển tinh di (sao trời đổi hướng).

Ba mươi sáu cây Địa Sát Trụ bay ra ba mươi sáu sợi xích sắt, trên những sợi xích này ma văn ẩn hiện.

Lấy thế giới làm trận pháp, trực tiếp phong tỏa thiên địa, vây khốn Chúc Cửu Âm.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm tuy không có Nguyên Thần, nhưng cũng nhìn rõ.

Nếu không phá trừ Địa Sát Ba Mươi Sáu Trụ, chỉ sợ không thể rời khỏi thế giới này.

Thế nhưng, muốn phá Địa Sát Ba Mươi Sáu Trụ, lại phải phá tan trận pháp đang vây khốn hắn.

Chỉ là, chưa kịp phá trận, vô tận hung thú đã hiện ra trong đại trận.

"Dùng những hung thú này để vây khốn bản tôn ư?" "Si tâm vọng tưởng!" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Chàng bước chân một cái, vô tận hàn khí tràn ra.

Trong nháy mắt, khu vực rộng hàng triệu dặm trực tiếp hóa thành thế giới băng tuyết.

Những hung thú kia nhanh chóng bị đóng băng.

Sau đó, Chúc Cửu Âm tung một cú đá, chỉ thấy kình lực của cú đá sắc bén như đao.

Những hung thú đóng băng kia trực tiếp hóa thành mảnh vụn băng đá.

Thế nhưng, những hung thú này dường như giết mãi không hết.

Bất kể Chúc Cửu Âm giết bao nhiêu, vẫn có vô số hung thú liên tục xông lên, hết lớp này đến lớp khác.

"Huynh đệ, điểm này khó nhằn đấy." "Hung khí tiêu hao hơi

nhanh, ta phải đẩy nhanh tốc độ thôi!" Một Hung Thần không nhịn được nhắc nhở.

Sức phá hoại của Chúc Cửu Âm quá mạnh.

Tuy đại trận có thể không ngừng tạo ra hung binh, nhưng sự phá hoại của Chúc Cửu Âm rõ ràng nhanh hơn việc đại trận tạo ra.

Ban đầu không thấy sự thay đổi, nhưng nếu kéo dài, chỉ sợ đại trận sớm muộn cũng bị phá vỡ.

"Đừng lo lắng, Địa Sát Ba Mươi Sáu Hung Trận, nào có dễ bị phá như vậy!" "Thế giới sắp được luyện hóa rồi!" "Ta thêm chút sức, trước khi bị phá trận, hãy luyện hóa thế giới này!" "Lúc đó, sống chết của hắn không nằm trong tay ta nữa!" "Đúng vậy, việc cấp bách là luyện hóa đại trận!" "Cái chết tiệt tộc Phượng Hoàng kia, năm đó làm tổn thương bản nguyên của ta!" "Bây giờ, chỉ có luyện hóa thế giới này, thành tựu nghiệp quả chi vị." Các Hung Thần bàn tán sôi nổi.

Dường như tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng.

Trong đại trận, Chúc Cửu Âm không khỏi nhíu mày.

Hung binh không ngừng tuôn ra, muốn tiếp cận ba mươi sáu cây Địa Sát Trụ cực kỳ khó khăn.

Hơn nữa, đại trận biến hóa khó lường, đấu chuyển tinh di.

Tiến lên, kết quả lại thụt lùi.

Thụt lùi, kết quả lại tiến lên.

Trái, phải, trước, sau đều bị đảo lộn, ngũ hành hỗn loạn.

"Tiên trưởng, mời vào!" Lúc này, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn tới, lại phát hiện không có gì.

“Tiên trưởng, đi theo tiếng nói.” “Ta ở dưới lòng đất.” Giọng nói lại vang lên.

Chúc Cửu Âm nghe vậy, nhanh chóng bước tới.

Ngay sau đó, cảnh tượng trước mắt thay đổi, một nơi tuyệt cảnh.

“Nhảy xuống đi, Tiên trưởng.” Theo chỉ dẫn của giọng nói, Chúc Cửu Âm nhảy xuống.

Ngay sau đó, phát hiện giữa không trung có một trận truyền tống.

Xoẹt một tiếng.

Thân ảnh Chúc Cửu Âm trực tiếp biến mất không dấu vết.

Khi xuất hiện trở lại, chàng đang ở trong một sơn cốc.

Trong sơn cốc, có mấy chục tu sĩ Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng dẫn đầu có tu vi Đại La Kim Tiên Cửu Chuyển.

“Tiên trưởng, ta cảm nhận được khí tức Phượng Hoàng tộc trên người ngài?” “Là Nguyên Phượng lão tổ phái ngài tới sao?” Tu sĩ Phượng Tộc không nhịn được hỏi.

“Là các ngươi, nhóm tu sĩ Phượng Tộc đầu tiên của thế giới này sao?” Chúc Cửu Âm ánh mắt quét qua mọi người.

“Đúng vậy!” “Nguyên Phượng lão tổ chỉ phái một người thôi sao?” “Giá có thêm đồng bạn thì tốt, nhiều nhất trăm năm nữa, thế giới này sẽ bị luyện hóa.” “Chẳng lẽ chúng ta số mệnh không cản nổi?” Tu sĩ Phượng Tộc vẻ mặt lo lắng.

“Đừng nói là ba mươi sáu Ma Thần, một mình bản tôn là đủ rồi!” “Kể cho ta nghe tình hình ở đây đi!” “Có, cách phá trận sao?” Chúc Cửu Âm vẻ mặt ngạo nghễ.

Đừng nói ba mươi sáu Chuẩn Thánh, tùy tay hắn cũng có thể đồ

sát.

Chỉ là, bây giờ vấn đề lớn nhất chính là phá trận.

Trận pháp không phá, hắn đối với Ma Thần sẽ không thể làm gì.

Một khi thế giới bị luyện hóa, những Ma Thần này sẽ trốn vào Hồng Hoang.

Lúc đó muốn tìm ra sẽ rất khó.

"Kể hết tình hình ở đây đi!" Theo Chúc Cửu Âm hỏi.

Phượng Hoàng tộc kể lại tất cả thông tin mà họ biết.

Nơi đây, được gọi là Tam Thập Lục Địa Sát Giới.

Là do ba mươi sáu Thần Ma hóa thành khi Bàn Cổ khai thiên tích địa.

Một phần thân thể của ba mươi sáu Thần Ma diễn hóa thành Nam Bộ Bất Tử Hỏa Sơn, một phần che phủ Tam Thập Lục Địa Sát Thế Giới.

Trong Địa Sát Giới, ba mươi sáu Ma Thần đã được trọng sinh.

Chương 182

Chỉ là, lại bị vây khốn trong một phương thế giới.

Để rời khỏi đây, ba mươi sáu Ma Thần bắt đầu luyện hóa thế giới này.

Thậm chí tế hiến sinh linh của thế giới này để mở ra một khe hở không gian.

Từ khe hở không gian đó hấp thụ linh khí Ngô Đồng Mộc, giúp tăng cường thực lực.

Năm đó, Phượng Tổ dẫn người tiến vào giới này, muốn tìm nguyên nhân cây Ngô Đồng khô héo.

Nhưng lại không địch nổi ba mươi sáu Hung Thần.

Cuối cùng Phượng Tổ tự bạo làm tổn thương bản nguyên của ba mươi sáu Hung Thần.

Một chút bản nguyên chi lực cuối cùng của Phượng Tổ, dung nhập vào thế giới này huyễn hóa ra một thế giới dưới lòng đất.

Những tàn dư Phượng Tộc ẩn mình trong đó sinh tồn.

Những năm đó, vẫn luôn tìm kiếm phương pháp rời đi.

"Đáng tiếc, ta đã tìm được phương pháp đến nơi tế đàn!" "Nhưng lại chỉ có một mình ta." "Căn bản không thể đánh bại ba mươi sáu Hung Thần!" "Không quá trăm năm nữa, một khi thế giới này bị luyện hóa!" "Lúc đó, toàn bộ Phượng Tộc của Bất Tử Hỏa Sơn đều sẽ bị đồ sát hết!" Các tu sĩ Phượng Tộc từng người một lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Tưởng rằng đã đợi được hy vọng, kết quả vẫn là tuyệt vọng.

"Một mình bản tôn là đủ rồi!" "Trong thế giới Hỗn Độn, phụ thần

Bàn Cổ của ta có thể chém giết ba mươi sáu Ma Thần!" "Chuyển thế, bản tôn cũng có thể noi theo phụ thần, chém giết chúng!" Chúc Cửu Âm ngạo nghễ đứng đó.

Việc cấp bách là cần khôi phục sĩ khí của Phượng Tộc này.

"Là hậu duệ Bàn Cổ?" Tu sĩ Phượng Tộc kinh hô.

"Không sai, các ngươi nói cho bản tôn biết, làm thế nào để vượt qua đại trận trực tiếp đến tế đàn?" "Chỉ cần trực tiếp tìm bản thể của ba mươi sáu Hung Thần, một mình ta là đủ rồi!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Chỉ là trong lời nói tràn đầy tự tin.

"Năm đó Phượng Tổ tự bạo, chính là ở bên ngoài sơn cốc tế đàn!" "Những năm đó ta không ngừng tìm tòi, từ một thế giới bí mật, có thể trực tiếp đến bên ngoài sơn cốc!" "Việc cần làm là trước khi ba mươi sáu Hung Thần kịp phản ứng, trong một giây xông vào tế đàn." "Không, ba mươi sáu Hung Thần đều là Chuẩn Thánh, có thể tổ thành đại trận!" "Thật sự một mình đi sao?" Tu sĩ Phượng Tộc cuối cùng vẫn có chút lo lắng.

Đó là cơ hội duy nhất.

Chỉ một lần, nếu trực tiếp xuất hiện tại tế đàn, thì nơi đó không thể che giấu được nữa.

"Cứ đưa bản tôn đi!" "Còn lại, chờ tin tức là được!" Chúc Cửu Âm ung dung nói. ... ...

"Thời gian luân chuyển, nhật nguyệt định!" Ngoài sơn cốc tế đàn, Chúc Cửu Âm thi triển thần thông diệu pháp.

Trong nháy mắt, thời gian ngừng lại.

Tuy chỉ ngắn ngủi ba giây, nhưng Chúc Cửu Âm đã xông vào sơn

cốc tế đàn.

Nơi đây, ba mươi sáu cây Địa Sát Ma Thần Trụ sừng sững.

Ở giữa những Ma Thần Trụ, có một tế đàn khổng lồ.

Ba mươi sáu Địa Sát Ma Thần Trụ lấy tế đàn làm trung tâm, tản ra ma khí vô tận.

Dưới Ma Thần Trụ, chất đống vô số thi thể sinh linh.

"Ba mươi sáu Hung Thần, bản tôn tìm các ngươi rồi!" "Mau chịu chết đi!" Chúc Cửu Âm một quyền oanh ra.

Nơi quyền kình đi qua, không gian vỡ nát.

Chỉ là, khi quyền kình khổng lồ rơi xuống ba mươi sáu Địa Sát Ma Thần Trụ, một vầng sáng tản ra, pháp trận trực tiếp ngăn cản Chúc Cửu Âm ở bên ngoài.

"Có pháp trận?" "Phá cho ta!" Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi, lại một quyền đánh xuống.

Rắc một tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng pháp trận vỡ nát vang lên.

"Tiểu quỷ, dám xông vào tế đàn của ta!" "Tìm chết!" Giữa không trung, ba mươi sáu khuôn mặt quỷ từ trời giáng xuống.

Ngay sau đó, trước ba mươi sáu Địa Sát Ma Thần Trụ, mỗi nơi xuất hiện một Ma Thần.

Thân hình Ma Thần kỳ dị, toàn thân tản ra hung uy vô tận.

Phía sau mọc ra đôi cánh, đỉnh đầu có sừng khổng lồ.

Giống hệt như những gì Chúc Cửu Âm đã thấy trong truyền thừa khai thiên lúc trước.

"Tìm chết?" "Năm đó, phụ thần Bàn Cổ có thể giết các ngươi!"

“Hôm nay, bản tôn cũng có thể giết các ngươi!” “Đao!” Chúc Cửu Âm tay thâm nhập hư không.

Ngay sau đó, Đại Tà Vương xuất hiện.

Một luồng hung sát chi khí vô tận tản ra từ Đại Tà Vương.

Thậm chí, còn hơn cả ba mươi sáu Ma Thần.

“Hậu duệ Bàn Cổ?” “Ha ha ha, nói hay lắm!” “Thù năm đó thân vẫn, hôm nay đồ sát để cảnh cáo lũ tiểu nhân!” Một Ma Thần cười khẳng khặc.

Năm đó bị Bàn Cổ giết chết, hôm nay chém giết hậu duệ Bàn Cổ để báo thù.

“Có bản lĩnh, thì thử xem!” “Từng tên một hả, cùng lên đi!” “Bản tôn đều tiếp hết!” Chúc Cửu Âm ánh mắt quét qua ba mươi sáu Hung Thần.

Thân hình cũng không dừng lại.

Tay cầm Đại Tà Vương, bước một bước.

Cả người như một mũi tên sắc bén lao đi.

Đại Tà Vương mang theo hung sát chi khí, trực tiếp giết đến Hung Thần mạnh nhất trong ba mươi sáu Hung Thần.

Chuẩn Thánh Ngũ Chuyển!

Ra tay, Chúc Cửu Âm quả quyết vô cùng.

Trong nháy mắt, Ma Thần bị nhắm đến có cảm giác như đang đối mặt với một mãnh thú Hồng Hoang.

Cả người dựng tóc gáy.

Một đao này, không thể chống đỡ.

Oanh!

Một đao chém xuống, Ma Thần trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là, tên gia hỏa này không chết ngay lập tức.

Thậm chí, các Ma Thần khác nhao nhao triển khai công kích.

Lập tức, đủ loại công kích, pháp bảo như cuồng phong bạo vũ quét về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

"Quá yếu!" Chúc Cửu Âm quát to một tiếng.

Trong nháy mắt, trên người chàng thổi ra một luồng cuồng phong.

Những pháp bảo, thần thông kia trực tiếp bị thổi bay loạn xạ.

"Thật cuồng vọng!" "Huynh đệ, điểm này khó nhằn!" "Địa Sát Đại Trận!" Ba mươi sáu Hung Thần tâm niệm vừa động, trong nháy mắt bố trí thành đại trận.

Thậm chí, Ma Thần bị thương kia cũng cố gắng đứng dậy.

"Hay cho một hậu duệ Bàn Cổ, suýt nữa trúng kế của ngươi!" "Chỉ là, ba mươi sáu huynh đệ ta đồng thể, sinh mệnh cùng hưởng!" "Trừ phi một lần chém giết ba mươi sáu huynh đệ ta, bằng không ai cũng không thể giết chết!" Hung Thần lạnh lùng hừ.

Chỉ là, ánh mắt chúng tràn đầy kiêng kỵ.

Nếu không phải sinh mệnh cùng hưởng, vừa rồi thật sự sẽ chết.

"Đại ca, nói nhiều lời vô ích làm gì!" "Đại trận đã thành, không ai có thể ngăn cản!" "Hậu duệ Bàn Cổ, ta cho ngươi một cơ hội." "Quỳ xuống, dập đầu, sám hối vì tội nghiệt mà Bàn Cổ đã gây ra!" "Có lẽ, ta có thể cho ngươi chết thống khoái một chút!" "Quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ!" Hung Thần liên tục quát lớn.

Thậm chí, trên người chúng tản ra hung khí vô tận, che trời lấp

đất, tựa hồ muốn trấn áp Chúc Cửu Âm.

"Không biết tự lượng sức!" "Lâu nghĩ (kiến hôi) cũng dám tranh phong với nhật nguyệt!" Chúc Cửu Âm khinh thường cười một tiếng.

Mặc kệ ba mươi sáu Hung Thần kết thành trận pháp.

Đại Tà Vương trong tay vẫn chém ra một đao.

Trong nháy mắt bầu trời bị xé rách, từng trận sóng gợn như sóng nước dao động.

Một đao này, tràn đầy bá đạo cự lực.

Nhất lực phá vạn pháp, một đao phấn toái hư không, mang theo ý chí vô thượng hủy diệt vạn vật, trực tiếp chém xuống.

Vào khoảnh khắc này, sắc mặt ba mươi sáu Hung Thần đại biến.

Thôi động pháp lực muốn chống đỡ.

Thế nhưng, một đao chém xuống.

Oanh một tiếng.

Ba mươi sáu Địa Sát Ma Thần Trụ trực tiếp bị phấn toái.

Nhất lực phá vạn pháp.

Thậm chí, lực lượng khủng bố trực tiếp khiến đại địa dưới chân ba mươi sáu Hung Thần vỡ nát.

Một đao phá diệt ba mươi sáu Địa Sát Ma Thần Trụ, khí thế Chúc Cửu Âm bá tuyệt hoàn vũ.

"Ngụy Thánh cảnh!" Hung Thần kinh hô.

Dưới Thánh Nhân, vô địch thủ.

"Đừng giữ lại nữa!" "Sẽ chết!" "Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim!" "Tụ ta nhục thân, hiện ta bản tôn!" "Huynh đệ tề tâm, kỳ lợi đoạn kim!" Ba mươi sáu Hung Thần gào thét một tiếng.

Trong nháy mắt, ba mươi sáu đạo huyết sát chi khí trực trùng thiên tế.

Thiên địa phong vân biến sắc, sát khí vô tận dũng hiện trên mặt đất.

Trong chớp mắt, nơi ba mươi sáu Hung Thần đang đứng bị sát khí bao phủ không thể nhìn rõ.

Nếu Chúc Cửu Âm có thể nhìn vào bên trong, chàng sẽ phát hiện thân thể của ba mươi sáu Ma Thần kỳ dị dung hợp thành một.

Một người khổng lồ ba trăm nghìn trượng hiện ra trong sát khí.

Đồng thời, khí tức trên người người khổng lồ không ngừng tăng vọt.

Trong nháy mắt, uy áp khủng bố bao trùm thiên địa.

Chương 183

"Ngao!" Một tiếng rống dài.

Chỉ thấy một móng vuốt khổng lồ thò ra khỏi màn sương, sau đó liền một chiếc sừng khổng lồ hiện ra.

Vào khoảnh khắc này, Chúc Cửu Âm cảm nhận được nguy cơ.

Cùng với màn sương tan đi, chỉ thấy một người khổng lồ ba mươi sáu cánh xuất hiện trong tầm mắt.

Người khổng lồ đó có ba mươi sáu cái đầu, bảy mươi hai cánh tay.

Ngay cả tinh không rộng lớn cũng khó có thể chống lại hung uy này.

"Ba mươi sáu Chuẩn Thánh, có thể siêu việt ta sao?" Chúc Cửu Âm vẻ mặt kinh hãi.

Ba mươi sáu Chuẩn Thánh dung hợp thành một tồn tại tiếp cận Thánh Nhân.

Khí tức, dường như còn ở trên đó.

"Hậu duệ Bàn Cổ, không phải ngươi kiêu trương lắm sao?" "Xem ra ngươi chưa thấy thực lực chân chính của huynh đệ ta!" "Có thể chết dưới một chiêu của ta, đủ để ngươi tự hào rồi!" Hỗn Độn Hung Thần hung uy vô hạn.

Cử thủ đầu túc (nhấc tay nhấc chân) giữa, sơn động địa dao.

"Đúng là lũ sâu bọ đáng thương!" "Lão tử, một chân có thể giẫm chết các ngươi!" Lại một cái đầu cất tiếng.

Cước khổng lồ của Hỗn Độn Hung Thần trực tiếp giẫm về phía

Chúc Cửu Âm.

"Đừng để hắn chết quá dễ dàng!" "Bắt lấy hắn, rút gân lột da!" "Ta muốn ăn đầu của hắn!" "Ta muốn móc tim của hắn!" "Giết hắn tế hiến thế giới này, nhất định có thể khiến chúng ta phá vỡ kết giới, tiến vào Hồng Hoang!" Từng tiếng vang lên.

Hiển nhiên, ba mươi sáu cái đầu trên người người khổng lồ, đều có ý thức riêng.

Hơn nữa, ba mươi sáu cái đầu mắt nhìn khắp nơi, tai nghe bát phương.

Toàn thân trên dưới, không có một điểm tử giác.

"Thiết, hợp thể sao?" "Tưởng rằng chỉ có các ngươi mới biết sao?" Chúc Cửu Âm phóng túng thi triển Đăng Tiên Bộ, thân hình chàng như một làn gió xanh thoắt ẩn thoắt hiện.

Mặc cho người khổng lồ công kích hung mãnh, thủy chung không thể chạm đến một phân.

"Vậy thì hợp thể cho bản tôn xem nào!" "Khu khu hậu duệ Bàn Cổ, đừng quá đắc ý vong hình!" "Có bản lĩnh thì đừng trốn, chúng ta cứng đối cứng!" Hỗn Độn Hung Thần hung uy vô hạn.

Thậm chí gào thét liên hồi.

"Tiểu quỷ nhát gan, chỉ biết trốn sao?" "Hậu nhân Bàn Cổ cũng không hơn gì!" "Rùa rụt cổ, có bản lĩnh chúng ta cứng đối cứng!" "Sợ rồi sao?" "Quả nhiên, rác rưởi, rác rưởi!" "Cái thá gì mà hậu duệ Bàn Cổ, không hơn gì!" Ba mươi sáu cái đầu, liên tục trào phúng.

Duy có Chúc Cửu Âm sắc mặt âm trầm.

"Nếu các ngươi muốn chết, bản tôn sẽ thành toàn!" "Kẻ nào vũ nhục Vu Tộc của ta, giết không tha!" "Thập Nhị Đô Thiên Hóa Bàn

Cổ!" Chúc Cửu Âm trực tiếp hiển hóa Tổ Vu pháp tướng.

Đồng thời, mười hai mặt cờ xí bay ra.

Chính là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Cờ xí đã được Nữ Oa luyện hóa, sở hữu phẩm cấp Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng Chúc Cửu Âm chưa từng dùng.

Dù sao, vẫn luôn coi đây là át chủ bài.

Nhưng bây giờ ở một tiểu thế giới này, đối mặt với Hỗn Độn Hung Thần vô hạn tiếp cận Thánh Nhân.

Chúc Cửu Âm không hề do dự mà dùng ra.

Bất kỳ ai vũ nhục người Vu Tộc, đều phải chết.

Trong nháy mắt, một luồng khí tức cổ xưa tang thương tản ra từ Chúc Cửu Âm.

Mười hai mặt cờ xí trực tiếp bao phủ không gian phụ cận tự thành một vực.

Hỗn Độn Hung Thần một quyền đánh xuống, nhưng không gian không hề lay động.

Thậm chí, trọc khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường phun ra trong không gian.

Trọc khí này không phải trọc khí thông thường, mà là Tiên Thiên Trọc Khí nơi Thập Nhị Tổ Vu đản sinh.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, dính một chút cũng phải sống không bằng chết.

Cùng với trọc khí vô tận tản ra, mười hai đạo pháp tắc chi lực từ thể nội Chúc Cửu Âm bay ra.

Trong nháy mắt, tương ứng với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Kỳ.

Không gian vỡ nát, cuồng phong gào thét, bão táp mưa như trút nước, hỏa diễm bay ngang. ...

Mười hai đạo pháp tắc, trong hư không hiển hóa.

Vô tận trọc khí, sát khí hội tụ, che trời lấp đất.

Đồng thời, một luồng ý chí khủng bố hùng vĩ vô cương bắt đầu tản ra.

"Nghịch phản thế giới, trọng tố Bàn Cổ!" "Không phải các ngươi muốn xem bản tôn hợp thể sao, bây giờ, hãy nhìn kỹ đây!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Trực tiếp nghịch phản thế giới, trong nháy mắt, tất cả mọi thứ đều hóa thành Hỗn Độn.

Mười hai đạo pháp tắc chi lực mang theo sức mạnh của không gian này dung nhập vào thân thể Chúc Cửu Âm.

Ngay sau đó, thân thể Chúc Cửu Âm bành trướng như thổi phồng.

Hai mươi vạn trượng, ba mươi vạn trượng, năm mươi vạn trượng.

"Gào!" Khí tức cổ xưa tang thương tản ra.

Một luồng thần uy bao trùm thiên địa, thần ân như biển, thần uy như ngục.

Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy lúc này mình vô cùng cường đại.

Ngay cả Thánh Nhân, dường như cũng có một trận chiến chi lực.

"Là Bàn Cổ?" Hỗn Độn Hung Thần hoàn toàn sững sờ.

Thậm chí một luồng hàn ý tản ra trên người chúng.

Bàn Cổ, chính là người mạnh nhất trong Tam Thiên Ma Thần.

Một mình người, trực tiếp đồ sát tất cả Ma Thần.

Không một Ma Thần nào có thể địch nổi một kích.

Chúc Cửu Âm có thể diễn hóa Bàn Cổ sao?

Vào khoảnh khắc này, Hỗn Độn Hung Thần cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Khủng bố, sợ hãi hiện lên trong lòng.

Trong tầm mắt chúng, hư ảnh Bàn Cổ ngày càng ngưng thực.

Chẳng mấy chốc, một hư ảnh Ma Thần đỉnh thiên lập địa, ngửa đầu rống dài ngưng tụ ra.

Chính là hư ảnh Bàn Cổ.

Hư ảnh vừa xuất hiện, lập tức một luồng khí thế hằng cổ kinh thiên tản ra.

"Bàn Cổ!" Hỗn Độn Hung Thần không nhịn được lùi lại mấy bước.

Không thể tin vào mắt mình, át chủ bài của Chúc Cửu Âm lại đáng sợ đến vậy.

Lúc này, trong lòng chúng chỉ có vô tận tuyệt vọng.

"Hỗn đản, đừng quá kiêu trương!" "Chẳng qua chỉ là hư ảnh Bàn Cổ mà thôi!" "Huynh đệ, đừng nhụt chí!" "Chẳng qua chỉ là một đạo hư ảnh, không phải Bàn Cổ chân chính!" "Huynh đệ tề tâm, kỳ lợi đoạn kim!" Một cái đầu lâu hét lớn.

"Đúng vậy, chẳng qua chỉ là hư ảnh Bàn Cổ mà thôi!" "Huynh đệ chúng ta tề tâm, phá vỡ hư ảnh, rồi giết hậu duệ Bàn Cổ!" Từng cái đầu lâu hưởng ứng.

Bản thân Ma Thần vốn vô cùng kiêu ngạo.

Không thể chấp nhận việc trực tiếp bị hư ảnh Bàn Cổ hù dọa lùi bước.

Trong tiếng gào thét, chúng cầm một thanh cự kiếm chém về phía hư ảnh Bàn Cổ.

Một kiếm xé rách hư không, hình thành những vết nứt vỡ nát.

Thậm chí, khe nứt không gian như mạng nhện lan tỏa khắp bốn phía.

Ngay cả cả thế giới cũng đang rung chuyển.

"Hạt gạo cũng dám tranh sáng với nhật nguyệt!" "Phủ!" Chúc Cửu Âm lạnh lùng hừ một tiếng.

Giơ tay triệu hoán, thiên địa chấn động.

Ngay sau đó, một cây cự phủ hư ảnh xuất hiện trong tay Chúc Cửu Âm.

Đối mặt với công kích của Hỗn Độn Hung Thần.

Chúc Cửu Âm một chiêu khai thiên tích địa.

Oanh long một tiếng!

Cây phủ cùng trường kiếm của Hỗn Độn Hung Thần trực tiếp vỡ nát.

"Đáng ghét!" Hỗn Độn Hung Thần gào thét, chỉ thấy Chúc Cửu Âm điều khiển hư ảnh Bàn Cổ lại một phủ chém xuống.

Xoẹt một tiếng, Hỗn Độn Hung Thần không có chút lực chống đỡ nào, trực tiếp bị một phủ chém thành hai đoạn.

Một kích đắc thủ, Chúc Cửu Âm thậm chí không dừng tay.

Ba mươi sáu thức Khai Thiên Tích Địa Phủ thi triển ra.

Phủ pháp huyền diệu trong nháy mắt bao phủ Hỗn Độn Hung

Thần, phủ kình tung hoành, trực tiếp chém thi thể thành huyết nhục.

Chết không thể chết hơn.

Thậm chí, phủ kình vô tận còn phách khai thế giới này!

Chúc Cửu Âm nhìn thấy thế giới Hồng Hoang.

Thậm chí, một luồng lực hấp dẫn cực mạnh truyền đến từ Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang bắt đầu thôn phệ thế giới này.

Không biết đây có phải là sự tiến hóa của thế giới không. ....

Thế giới Hồng Hoang.

Chương 184

Thế giới này là do Bàn Cổ khai thiên tích địa chém giết Tam Thiên Ma Thần mà hóa thành.

Có thể nói, thế giới này có nội hàm sâu sắc.

Chính là một Đại Thiên Thế Giới.

Đại Thiên Thế Giới là do ba nghìn Trung Thiên Thế Giới thăng cấp thành.

Mỗi một Trung Thiên Thế Giới, lại có ba nghìn Tiểu Thế Giới thăng cấp thành.

Vì vậy, trong thần thoại, những Đại Năng chân chính của Hồng Hoang, đều nắm giữ hàng trăm nghìn Tiểu Thế Giới.

Nhưng ở Hồng Hoang chân chính, Chúc Cửu Âm phát hiện, các Đại Năng Hồng Hoang không có một Tiểu Thế Giới nào.

Toàn bộ Hồng Hoang là một Đại Thiên Thế Giới trọc lóc.

Nhưng bây giờ, Chúc Cửu Âm đã hiểu.

Thế giới Hồng Hoang không hoàn thiện.

Là do Tam Thiên Ma Thần hóa thành, cực kỳ có tính trưởng thành.

Có thể thôn phệ các thế giới khác, không ngừng tiến hóa.

Cứ như vậy, giới hạn của Hồng Hoang ngày càng cao.

Phương pháp nắm giữ Trung Tiểu Thế Giới, hiện tại Hồng Hoang chưa được lưu truyền.

Chúc Cửu Âm từng băn khoăn làm thế nào để làm lớn mạnh Hồng Hoang, lúc này cuối cùng đã tìm được cách.

Chỉ cần không ngừng đi tìm kiếm các thế giới mới, rồi dung nhập vào Hồng Hoang là được.

Ví dụ như Tam Thập Lục Địa Sát Giới hiện tại, chính là một Trung Thiên Thế Giới.

Cùng với không gian bị phá khai, bắt đầu bị thế giới Hồng Hoang bản năng hấp thu.

Trong một thời gian, toàn bộ Hồng Hoang đều đang chấn động.

Tất cả sinh linh đều theo bản năng nhìn về phía Bất Tử Hỏa Sơn.

Thậm chí không nhịn được quỳ bái.

Trên không trung, Công Đức Chi Lực lại một lần nữa ngưng tụ.

Đồng thời, hư ảnh Bàn Cổ tan đi.

Chúc Cửu Âm hiển hóa thân hình.

Cùng với Tam Thập Lục Địa Sát Giới dung nhập vào Hồng Hoang, Thiên Đạo hữu cảm, giáng xuống vô lượng công đức.

"Đinh, chúc mừng túc chủ phát hiện Công Đức Chi Lực!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Công Đức Đại Lễ Bao!" "Hệ Thống, chuyển hóa Công Đức Chi Lực!" "Đinh, chúc mừng túc chủ chuyển hóa thành công, nhận được Võ Đạo Trị năm nghìn vạn!" "Dung hợp một Trung Thiên Thế Giới, công đức được năm nghìn vạn Võ Đạo Trị?" Chúc Cửu Âm không khỏi trợn tròn mắt.

Quả nhiên, Thiên Đạo cần tiến hóa, Hồng Hoang cần tiến hóa.

Một Trung Thiên Thế Giới nhận được năm nghìn vạn.

Nếu tìm vài Trung Thiên Thế Giới dung hợp, kiến trúc Võ Đạo sẽ đầy đủ.

Đúng rồi!

Công đức khổng lồ như vậy, nếu cộng thêm công đức khai thiên của Bàn Cổ mà Vu Tộc vốn có.

Nếu Tổ Vu hấp thu, chẳng lẽ không thể công đức thành Thánh sao?

Hoặc giả, để Tổ Vu tiến vào một phương thế giới, thống trị những thế giới đó, nhận được tín ngưỡng.

Cứ như vậy, lấy Tín Ngưỡng Chi Lực làm lớn mạnh pháp tắc, rồi tiến hành pháp tắc thành Thánh?

Nếu Chúc Cửu Âm để Thập Nhị Tổ Vu theo hắn thành Thánh, thì chỉ là một ý niệm.

Lúc này, thật sự có khả năng thực hiện.

Nói xong, tâm trạng Chúc Cửu Âm đều trở nên vui vẻ.

Chỉ là, những thế giới mới đó nên tìm kiếm như thế nào?

"Hệ Thống, khai khải Công Đức Đại Lễ Bao!" Thực sự không hiểu, Chúc Cửu Âm lười nói thêm.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

"Đinh, chúc mừng túc chủ khai khải Công Đức Đại Lễ Bao!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Võ Đạo Thánh Cấp Biến Dị Quyển Trục!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Diệt Thế Ma Thân!" "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Võ Đạo Vạn Binh Trì!" Diệt Thế Ma Thân: Công thủ kiêm bị, tu luyện công pháp này, có thể khiến nhục thân bất hủ.

Nội hàm Lôi Hỏa Cương Khí, có thể phần thiên động địa.

Có thể dung hợp với Di Thiên Thần Quyết, lĩnh ngộ Ma Ha Vô Lượng.

Võ Đạo Vạn Binh Trì: Nơi đản sinh Võ Đạo Thần Binh, mỗi

mười năm đản sinh một thanh thần binh.

Nơi đây có thể uẩn dưỡng binh khí, nghìn năm một lần chủ của thần binh sẽ tiến hành biến dị. ....

Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân nhíu mày.

Lại một lần công đức thiên hàng.

Hồng Quân phát hiện, ngay cả thành Thánh, cũng không thể nắm giữ vận mệnh của Chúc Cửu Âm.

"Chẳng lẽ, là sức mạnh của biến số?" Hồng Quân chưa hoàn toàn Hợp Đạo, không thể khống chế tất cả của Chúc Cửu Âm.

Hơn nữa, có một cảm giác, Thiên Đạo đang hướng về phía Chúc Cửu Âm.

Như cuộc chiến Ma Đạo năm xưa, Thiên Đạo hướng về phía hắn vậy.

Chẳng lẽ, Thiên Đạo cho rằng sự tồn tại của Vu Tộc có ích cho Hồng Hoang?

Chỉ là nếu đã như vậy, Thiên Đạo lại vì sao muốn có Vu Yêu Lượng Kiếp?

Hồng Quân không giải thích được nữa.

Xem ra, chỉ có cách đẩy nhanh bước chân Hợp Đạo.

Thiên Đình.

Ánh mắt Đế Tuấn tràn đầy vẻ điên cuồng.

"Thái Nhất, liên minh phản Vu của ta tiến hành thế nào rồi?" Đế Tuấn thần tình lạnh lẽo.

Chúc Cửu Âm, lại nhận được công đức.

Cứ như vậy, khí vận công đức của Chúc Cửu Âm sẽ bao trùm lên tất cả mọi người.

Ngay cả đứng ở đó, khí vận công đức đó cũng khiến người ta không dám động thủ.

"Đại ca, bây giờ ta đã lôi kéo được 70% tu sĩ!" "Chỉ là, huynh cũng biết, thời gian gấp gáp!" "Uy danh của Chúc Cửu Âm quá lớn, đa số tu sĩ đều cần ta dùng võ lực trấn áp!" "Tiến độ chậm hơn rất nhiều!" Thái Nhất giải thích.

"70% tu sĩ, không đủ!" "Đẩy nhanh bước chân, ngoài ra triệu tập Yêu Thần, ta cũng phải tìm cách mưu cầu công đức!" Giọng Đế Tuấn lạnh lẽo uy nghiêm.

Chúc Cửu Âm mạnh, Vu Tộc mạnh.

Chẳng lẽ có thể địch với cả thế giới?

Thậm chí, Đế Tuấn nghĩ, không nên tiếp xúc với Tam Thanh một lần sao.

Côn Luân Sơn.

"Ai, đã sinh ra Tam Thanh ta!" "Hà tất lại sinh ra Vu Tộc!" "Thiên Đạo bất công a!" Nguyên Thủy thở dài một tiếng.

Công đức của Chúc Cửu Âm quá nhiều.

Lúc này, không biết nên hâm mộ hay ghen tị nữa.

Công đức vô cùng vô tận kia, thực sự khiến người ta hâm mộ.

"Đi thôi!" "Đi bái phỏng Nữ Oa sư muội." "Thuận tiện hỏi xem Nhân Tộc có gì đặc biệt!" Lão Tử đã đưa ra quyết định.

Lúc đó đi Hỗn Độn bái phỏng Nữ Oa.

Bách niên giảng đạo sắp đến.

Hơn nữa, ông cảm thấy trên người Nhân Tộc có cơ duyên.

Hoặc có lẽ, đạo của ông có liên quan đến Nhân Tộc. ....

Hỗn Độn, Đạo Trường Nữ Oa.

Thành Thánh trăm năm, Nữ Oa giảng đạo.

Lúc này, quần tiên hội tụ.

Sau khi Chúc Cửu Âm để Địa Sát Giới dung nhập vào Hồng Hoang, liền nhận được sự hiệu trung của Phượng Tộc.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm trực tiếp đề xuất muốn đến chúc mừng Thánh Nhân Nữ Oa.

Cần một con tọa kỵ để phô trương.

Thải Phượng không hề do dự, bày tỏ nguyện ý trở thành tọa kỵ của Nữ Oa.

Theo Thánh Nhân, tuy là tọa kỵ, nhưng cũng là cơ duyên.

"Không phải Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba vị sư huynh sao?" "Bần đạo Tiếp Dẫn, bần đạo Chuẩn Đề, có lễ rồi!" Trước cung Oa Hoàng, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề cùng Tam Thanh tương ngộ.

Vừa mở miệng, chỉ thấy Phật âm diệu vợi.

Thậm chí Tiếp Dẫn trên đầu hiện ra Phật quang.

Đây là khoe khoang tu vi với Tam Thanh.

Cũng là một loại thăm dò, thăm dò Tam Thanh hiện tại đang ở cảnh giới nào.

Chỉ là, Tam Thanh không hề lay động.

Dường như Tiếp Dẫn chỉ là một chú hề nhảy nhót.

Cảnh tượng đó, khiến Tiếp Dẫn Chuẩn Đề không khỏi tức giận.

“Mau nhìn, đó là gì?” “Trời ơi, chín mươi chín con rồng, chín mươi chín con phượng kéo cung điện!” Lúc này, đột nhiên có tu sĩ kinh hô một tiếng.

Nhìn từ xa, rồng phượng kéo một cung điện.

Chương 185

Lấy rồng phượng làm mã phu, đúng là kiêu trương đến cực điểm.

"Chúc Cửu Âm!" "Trời ơi, tên gia hỏa này mỗi lần xuất hiện đều khiến người ta chấn động vô hạn!" "Bây giờ, không chỉ Long Tộc bị thu phục, Phượng Tộc cũng thần phục sao?" "Thật khiến người ta hâm mộ a, rồng phượng làm mã phu, ta cũng muốn!" "Ngay cả chỉ có một con cũng đủ rồi!" "A, hận không phải Vu Tộc, sinh không gặp thời!" Chúng Đại Thần Thông Chi Sĩ bàn tán sôi nổi, ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Kiểu xuất hiện đầy uy nghiêm và phô trương này, cả Hồng Hoang đều không thể sao chép.

Gần như đồng thời, chỉ thấy cung Oa Hoàng thần quang đại phóng.

Vô số tiên hoa tiên diệp, tiên hạc hót dài.

Một cây cầu vàng hóa địa phong thủy hỏa, trực tiếp đến cung điện nơi Chúc Cửu Âm đang ở.

Sau đó, Nữ Oa xuất hiện trên cầu vàng.

Thánh Nhân ra khỏi cung nghênh đón!

Trong một thời gian, ánh mắt của các Đại Thần Thông Chi Sĩ càng thêm hâm mộ.

Nhưng đồng thời, cũng có người ánh mắt âm trầm.

Đặc biệt là Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Họ là Thánh Nhân do Đạo Tổ chỉ định, sau này tất nhiên sẽ thành Thánh.

Nhưng Nữ Oa lại đối xử với họ lạnh nhạt đến cực điểm.

Bây giờ, đối với Chúc Cửu Âm, lại đích thân ra nghênh tiếp.

Sự đối lập rõ ràng như vậy, đơn giản là sự coi thường trần trụi.

Chẳng lẽ không cần mặt mũi sao?

"Đông Hải, Võ Đạo." "Chúc Cửu Âm đến chúc mừng Nữ Oa đạo hữu thành Thánh." "Chút bạc lễ mọn, mong đạo hữu xám nạp!" Trong cung điện, Chúc Cửu Âm từ từ bước ra.

Phía sau là một nhóm đệ tử Võ Đạo, khiêng từng hòm bảo vật.

Lúc này, trước mặt chúng Đại Thần Thông Chi Sĩ, đệ tử Võ Đạo ý khí phong phát.

Hơn nữa, trước mặt nhiều Đại Năng Hồng Hoang đã oai phong một phen.

Lúc này, vạn chúng chú mục.

Thậm chí sinh ra một loại ảo giác như thế giới xoay quanh mình.

Nhưng họ hiểu rõ, tất cả, đều là vì Võ Tổ, Chúc Cửu Âm.

"Trời ơi, Võ Đạo?" "Nội hàm quá đáng sợ đi?" "Những đệ tử này đều có tu vi Đại La Kim Tiên sao?" "Thiết, sợ rằng ngươi không biết, Võ Đạo có không ít Chuẩn Thánh." "Chỉ là người ta chưa xuất hiện thôi." "Quả nhiên, Võ Đạo quá mạnh rồi." "Ta nghe nói Võ Đạo không phân chủng tộc, chỉ cần có Võ Giả Chi Tâm là được." Chúng Đại Thần Thông Chi Sĩ bàn tán sôi nổi.

Chấn động trước nội hàm và sự cường đại của Võ Đạo.

Đế Tuấn Thái Nhất, sắc mặt càng thêm xanh mét.

Yêu Tộc, có bao nhiêu người là Đại La Kim Tiên?

Đệ tử Võ Đạo lại nhiều đến vậy?

Hơn nữa còn biết có năm sáu Chuẩn Thánh.

Rồi có Thập Nhị Tổ Vu.

Bây giờ, lại có Thánh Nhân.

Liên minh phản Vu, thật sự có thể thành công sao?

Đế Tuấn không khỏi nhớ lại cảnh tượng ở Tử Tiêu Cung.

Cầu kiến Đạo Tổ liệu có thể ủng hộ, Đạo Tổ không phản đối, cũng không ủng hộ.

Vì vậy, ông ta coi đó là mặc nhận.

Nhưng bây giờ, nội hàm của Võ Đạo, thực sự khiến người ta tuyệt vọng.

Đúng rồi, Tam Thanh, Tiếp Dẫn Chuẩn Đề.

Chỉ cần lôi kéo họ vào liên minh, thành Thánh, mới có một tia sinh cơ.

Nghĩ vậy, sắc mặt Đế Tuấn càng thêm khó coi.

Tam Thanh Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, liệu có gia nhập không.

Nếu gia nhập, nhưng một khi thành Thánh.

Vậy thì, liên minh này rốt cuộc sẽ bị ai chủ đạo?

Dưới Thánh Nhân, đều là lâu nghĩ.

Tâm trạng của Đế Tuấn có chút sụp đổ.

"Vu Tộc, Đế Giang, Chúc Dung, Hậu Thổ, Xa Bỉ Thi..." "Đến chúc mừng Nữ Oa muội muội thành Thánh, dâng lên chút bạc lễ." Lúc này, trong cung điện lại bước ra một nhóm Vu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu đều có mặt.

Dâng lên bảo vật.

Cảnh tượng này khiến nụ cười trên mặt Nữ Oa càng tươi hơn.

Thế nhân đều biết Vu Tộc tức Võ Đạo, nhưng Võ Đạo không nhất định là Vu Tộc.

Bây giờ, Võ Đạo, Vu Tộc đều tặng lễ.

Rõ ràng là đã cho đủ mặt mũi.

Thậm chí, năm đó Đạo Tổ giảng đạo cũng không có thịnh thế như vậy.

Hơn nữa, lễ vật của Chúc Cửu Âm và Tổ Vu liệu có kém không?

Nếu đồ của họ kém, chỉ sợ Hồng Hoang không còn đồ tốt nữa.

Vào khoảnh khắc này, các tu sĩ càng thêm hâm mộ.

Giao hảo với Chúc Cửu Âm, lợi ích thực sự quá nhiều.

"Muội muội, chúc mừng thành Thánh." Phục Hy bước tới nói lời chúc mừng.

"Cảm ơn ca ca." Nữ Oa đáp lễ, chỉ là ánh mắt của nàng hoàn toàn đặt trên người Chúc Cửu Âm.

Nàng phát hiện, ngay cả thành Thánh, cũng vẫn không thể nhìn thấu Chúc Cửu Âm.

Khí vận công đức của chàng sâu dày, đơn giản là kinh người.

"Thải Phượng, sau này ngươi hãy đi theo Nữ Oa đi!" Chúc Cửu Âm nói với cô gái bên cạnh.

Ngay sau đó, cô gái hóa thành một con Phượng Hoàng, trực tiếp quỳ trước mặt Nữ Oa, "Thải Phượng, nguyện làm tọa kỵ của Thánh Nhân." "Được!

Vậy thì ở lại Nữ Oa nghe đạo." Nữ Oa gật đầu, trên mày không khỏi hiện rõ vẻ vui mừng.

Cấp bậc Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Pháp bảo, đan dược Hồng Hoang đối với nàng đều không còn ý nghĩa.

Điều duy nhất nàng coi trọng chính là thể diện.

Chúc Cửu Âm lần này đến, đã cho đủ thể diện.

Có thể sở hữu tất cả rồng phượng làm tọa kỵ, quả là một chuyện có thể diện.

Sau này, Thánh Nhân nào có thể có khí thế như nàng khi thành Thánh?

Chỉ sợ toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có một lần này.

"Phu quân, mời vào bên trong!" Nữ Oa dẫn mọi người vào cung Oa Hoàng.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại nhàn nhạt quét mắt qua các tu sĩ.

"Chư vị, Thánh Nhân giảng đạo." "Cách chúc mừng của các vị có vẻ hơi đơn giản." "Chẳng lẽ, các vị không hiểu quy tắc phải tặng lễ để chúc mừng sao?" "Cần bản tôn cho mượn một ít bảo bối không?" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

"....." Trong nháy mắt, thiên địa hóa thành một mảnh tĩnh lặng.

Các Đại Năng nghe vậy khóe miệng không khỏi co giật.

Ý của Chúc Cửu Âm là gì?

Đến nghe đạo phải tặng lễ?

Muốn để người khác tốn kém sao?

Trong thế giới Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm và Nữ Oa là một thể.

Chúc Cửu Âm tặng bảo vật chẳng qua là tay trái đưa tay phải.

Nhưng tặng lễ thì sao?

Đó là thật sự đưa bảo vật ra ngoài, tổn thất lớn.

Nhưng Chúc Cửu Âm đã mở miệng, không tặng, chẳng phải là không cho Nữ Oa mặt mũi sao?

Vào khoảnh khắc này, mọi người thật sự muốn khâu miệng Chúc Cửu Âm lại.

Tên gia hỏa này, hố người mà.

Chỉ là, không còn lựa chọn nào khác.

"Nữ Oa Thánh Nhân, chút bạc lễ mọn, mong ngài xám nạp!" Các Đại Năng nhao nhao dâng lễ vật.

Chỉ là, lòng họ đang rỉ máu.

Chúc Cửu Âm đột nhiên yêu cầu như vậy, trên người họ đều mang theo bảo bối tốt.

Căn bản không có thời gian để chuẩn bị những thứ không cần thiết.

Cùng với Nữ Oa thu nhận lễ vật, dẫn mọi người vào cung Oa Hoàng.

Lão Tử không nhịn được cảm khái, "Không ngờ Nữ Oa sư muội là người đầu tiên thành Thánh." "Thực sự khiến mấy sư huynh như ta hổ thẹn a!" Trong lời nói, trực tiếp xưng hô sư huynh muội, thật sự không biết xấu hổ.

Chỉ là, Nữ Oa trực tiếp nhàn nhạt nói: "Đạo hữu khách khí rồi, tư chất và phúc nguyên của các vị đều ở trên Nữ Oa." "Thành Thánh là chuyện sớm muộn, hà tất phải tự ti!" Trong lời nói, tràn đầy khách khí xa cách.

Khiến sắc mặt Lão Tử không khỏi cứng lại.

"Không biết Nữ Oa Thánh Nhân có biết thánh đạo của ta ở đâu

không?" Chuẩn Đề mặt dày vô sỉ, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Thánh đạo, ở trong lòng các ngươi!" "Thời cơ đến, các ngươi tự sẽ minh bạch!" Nữ Oa phong khinh vân đạm.

Nhưng câu trả lời giống như chưa trả lời vậy.

Chương 186

Khiến mọi người không khỏi cảm thấy một trận vô vị.

Chỉ là, Đạo Trường Thánh Nhân, cũng không dám phóng tứ.

Những ngày tiếp theo, Nữ Oa bắt đầu giảng đạo.

Nhưng giảng đạo của Nữ Oa khác với Hồng Quân giảng đạo.

Nữ Oa giảng về những sơ lý về Đại Đạo, những lý giải về Đạo Tạo Hóa.

Chúng Đại Năng tuy tâm có sở cảm, nhưng cũng không có quá nhiều sự minh ngộ.

Trăm năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Nữ Oa giảng đạo trăm năm, tự nhiên không cần phải như Hồng Quân giảng mấy nghìn năm.

"Hôm nay giảng đạo đến đây là kết thúc." "Chư vị, mời về đi!" Trong lời nói, uy nghiêm Thánh Nhân vô hạn.

Chúng Đại Năng thậm chí còn chưa kịp phản ứng, đã thấy mình ở bên ngoài cung Oa Hoàng.

Trong một thời gian, mọi người lại một lần nữa cảm khái thực lực vô song của Thánh Nhân.

Loại sức mạnh này, khiến người ta không có cơ hội phản kháng.

Không thành Thánh, đều là lâu nghĩ.

Cung Oa Hoàng, Chúc Cửu Âm lại ở lại đây bồi Nữ Oa một thời gian.

Lúc này, thế giới Hồng Hoang, đã trải qua mấy trăm năm.

Nhân Tộc dưới sự giáo hóa của Cửu Long Tử, Tam Tiêu, không ngừng lớn mạnh.

Nhân Tộc thậm chí đã phồn diễn mười mấy đời.

Tuy rằng mỗi đời tư chất kém hơn, thực lực yếu hơn.

Nhưng số lượng quả thực đột phá mãnh tiến, đã phá vỡ con số ức.

Cần biết, Nhân Tộc sơ sinh chưa được mấy trăm năm.

Nếu thêm mấy trăm năm nữa, chỉ sợ Nhân Tộc sẽ trở thành đại tộc có nhân số đứng đầu Hồng Hoang.

Đồng thời, tổ địa Nhân Tộc không thể dung nạp nhiều Nhân Tộc như vậy.

Nhân Tộc bắt đầu di cư đến khắp nơi trên Hồng Hoang. ...

Cao trào của Vu Yêu Lượng Kiếp, thời đại Thánh Nhân, sắp đến.

Phương Trượng Đảo.

Hiện nay ngày càng cường thịnh.

Sự lớn mạnh của Võ Đạo, khiến đệ tử Võ Đạo ở đây ngày càng nhiều.

Những năm đó, tuy Phương Trượng Đảo đã dung hợp một số tiểu tiên đảo, nhưng rốt cuộc không đủ dùng.

Chúc Cửu Âm từ Hỗn Độn trở về Phương Trượng, có Chúc Long đến bẩm báo.

Bồng Lai Đảo, đã tìm thấy.

Hiện tại, đang chờ Chúc Cửu Âm đến thu hoạch.

Không hề do dự, Chúc Cửu Âm dẫn theo Chúc Long, cưỡi Cùng Kỳ, mang theo Cửu Vĩ Hồ trực tiếp đến Bồng Lai Đảo.

Doanh Châu Đảo, một trong Tam Tiên Đảo hải ngoại.

Đúng như Chúc Cửu Âm đã nói, lúc này linh khí sung túc, không hề dưới Phương Trượng Đảo.

"Chủ thượng, sau khi phát hiện Doanh Châu Đảo, đệ tử vội vàng trở về hoàn thành nhiệm vụ!" "Hiện tại, chưa có một ai lên đảo." "Đang chờ ngài vén bức màn bí ẩn đó!" Chúc Long cung kính nói.

Tam Tiên Đảo, đều có cơ duyên.

Nhưng Chúc Long biết, có những thứ không thể động.

Tu vi càng mạnh, chuyện thế giới càng trở nên vô vị.

Bồng Lai Đảo, có thể khiến Chúc Cửu Âm vui vẻ.

"Đi, chúng ta xem có bảo bối gì!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Sau đó dùng đại pháp lực phá vỡ màn sương mù, đổ bộ lên Bồng Lai Đảo.

Chỉ là, vừa đặt chân lên đảo, Chúc Cửu Âm phát hiện Bồng Lai Đảo một mảnh hoang vu.

Nơi đây, không có cây cối, không có cỏ xanh.

Khắp nơi đều là những tảng đá khổng lồ trọc lóc.

Dường như sinh cơ của hòn đảo này đều bị hút cạn vậy.

"Chủ thượng, Bồng Lai Đảo so với Phương Trượng Đảo, quá thê thảm!" "Ngay cả một tia sinh cơ cũng không có?" Cùng Kỳ không nhịn được than vãn.

Mang theo kinh hỷ đến, lại khiến người ta thất vọng quá nhiều.

"Sự xuất phản thường tất hữu yêu." "Linh khí sung túc như vậy, không thể nào không thể khiến vạn vật sinh trưởng!" "Ta tìm xem, có nguyên nhân nào khác không." Chúc Cửu Âm bước đi về phía trung tâm hòn đảo.

Ở Phương Trượng Đảo, chàng đã nhận được Tiên Thiên Linh Căn Hoàng Trung Lý.

Không có lý do gì Bồng Lai Đảo lại không thu hoạch được gì.

Chỉ là, cùng với đoàn người tìm kiếm khắp Bồng Lai Đảo, không thu hoạch được gì.

"Thôi vậy, xem ra Bồng Lai Đảo cần ta kinh doanh rồi!" "Chúc Long, lát nữa hãy kéo Bồng Lai Đảo dung hợp với Phương Trượng Đảo." "Nơi đây hoang vu, ngược lại vừa đúng để bản tôn đặt Võ Đạo Vạn Binh Trì!" Chúc Cửu Âm từ từ nói.

Tuy không có cơ duyên, nhưng thu hoạch một tọa linh đảo, làm lớn mạnh địa bàn Võ Đạo cũng được.

Chỉ là, lúc này.

Cùng Kỳ vừa ngồi xuống đột nhiên một tiếng thảm thiết kêu lên, trực tiếp nhảy bật dậy.

"Làm gì mà giật mình kinh hãi thế?" "Người hù người, hù chết người!" Cửu Vĩ Hồ không nhịn được mắng.

"Ta bị nó chích vào mông!" Cùng Kỳ vẻ mặt ủy khuất.

Với nhục thân của nó, vô kiên bất tồi, ngày thường căn bản không cần quan tâm mặt đất có đá vụn hay không.

Nhưng vừa rồi, nó bị chích.

Mọi người nghe vậy nhìn về phía vị trí Cùng Kỳ vừa ngồi.

Chỉ thấy nơi đó có một hòn đá nhô lên khoảng một tấc.

"Hòn đá, không bị ngồi hỏng?" "Phản lại Đại La Kim Tiên?" Trong mắt Chúc Cửu Âm lộ ra một tia kỳ quái.

Chẳng lẽ, hòn đá là bảo bối sao?

Nghĩ vậy, Chúc Cửu Âm một chưởng đánh ra.

Rắc một tiếng, hòn đá vỡ nát.

Ngay sau đó, một đạo thần quang trực trùng thiên tế.

Ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, Hỗn Độn Thánh Uy trấn nhiếp hoàn vũ.

Trong nháy mắt, các Đại Năng Hồng Hoang đều bị thần quang từ Đông Hải hấp dẫn.

Chỉ là, thiên tế Bồng Lai Đảo bị bế tắc, mọi người không thu hoạch được gì.

"Chẳng lẽ là Tiên Thiên Chí Bảo?" Chúc Long kinh hãi.

Nhìn từ thần quang trên mặt đất lộ ra chút phong mang.

Cùng với Chúc Cửu Âm oanh khai mặt đất phụ cận, một thanh trường kiếm xuất hiện trước mặt mọi người.

Thanh trường kiếm đó, ung dung hoa quý.

Trên đó khắc họa nhật nguyệt tinh thần, kiếm phong địa phong thủy hỏa vờn quanh.

Trên thân kiếm khắc họa sơn xuyên đại địa, vạn tộc Hồng Hoang ẩn hiện trong đó.

"Hồng Mông Thánh Kiếm!" "Tiên Thiên Chí Bảo!" Chúc Long kinh hô.

Bồng Lai Đảo sở dĩ vạn vật không tồn tại, chính là vì thanh trường kiếm này đã hấp thu tất cả sinh cơ.

Bây giờ, Hồng Mông Thánh Kiếm trùng kiến thiên nhật, sau này Bồng Lai Đảo tự sẽ khôi phục sinh cơ.

"Kiếm tốt!" "Bản tôn vừa hay có một môn Huyền Âm Thập Nhị

Kiếm, lại không có vũ khí!" "Cứ như vậy, bản tôn ngược lại đao kiếm song tuyệt!" Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Giơ tay trực tiếp nắm lấy trường kiếm.

Tiên Thiên Chí Bảo, Hồng Mông Thánh Kiếm.

Tuy Vu Tộc không có Nguyên Thần, nhưng chỉ bằng sự sắc bén của thanh kiếm này, cũng có thể đồ Thánh.

"Chúc mừng Chủ Thượng hỉ đắc chí bảo!" Chúc Long, Cùng Kỳ, Cửu Vĩ Hồ liên tục chúc mừng.

"Phương Trượng Đảo được linh căn, Bồng Lai Đảo được chí bảo." "Bản tôn ngược lại tò mò Doanh Châu Đảo còn lại sẽ có loại kinh hỷ nào." "Chúc Long, bảo đệ tử đẩy nhanh bước chân!" "Tìm ra Doanh Châu Đảo." Chúc Cửu Âm phân phó nói.

Sau đó bảo Chúc Long thi triển đại pháp lực kéo Bồng Lai Đảo đến gần Phương Trượng Đảo.

Cùng với hai hòn đảo va chạm vào nhau, hòn đảo kỳ tích dung hợp thành một.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm ở Bồng Lai Đảo lĩnh hội Võ Đạo Vạn Binh Trì.

Chỉ thấy thần quang lóe lên, một lò dung luyện khổng lồ từ trời giáng xuống.

Trong lò dung luyện, bay ra hư ảnh vũ khí như đao thương kiếm côn kích.

Sau đó, liệt diễm hừng hực tản ra trên lò dung luyện.

Trong hư không, từng sợi xích sắt khắc phù văn huyền diệu từ trời giáng xuống.

Một đầu xích sắt buộc vào lò dung luyện, đầu kia cắm sâu vào

lòng đất.

Ngay sau đó, mấy vạn dặm mặt đất Bồng Lai Đảo bay lên, lơ lửng trên không trung, như một tiểu đảo huyền phù.

Trên đảo, xích sắt và mặt đất nối liền, hóa thành một cây cầu sắt lớn.

Thậm chí, tiểu đảo nơi lò dung luyện tọa lạc đã sinh ra lãnh địa cấm không.

Muốn đổ bộ Vạn Binh Trì, tất nhiên phải leo lên xích sắt.

Chương 187

Chúc Cửu Âm bước lên xích sắt đi lên tiểu đảo.

Chàng phát hiện trên tiểu đảo, tràn ngập binh sát chi khí.

Khiến toàn bộ tiểu đảo trở nên vô cùng uy nghiêm, hung hiểm.

Thậm chí, sự nóng rực từ lò dung luyện đã nướng khô hòn đảo này không còn một chút hơi nước.

Kim Tiên tiến vào trong đó, cũng chỉ có thể ở lại một thời thần.

Đại La Kim Tiên, có thể ở lại đây năm thời thần.

Càng đi sâu vào bên trong, uy áp càng mạnh.

Phi cảnh giới Chuẩn Thánh không thể vào.

Vì vậy, muốn lên Vạn Binh Trì tầm bảo, thực lực, cơ duyên không thể thiếu.

Cùng với việc không ngừng tiến về phía trước, khi đến trung tâm đảo, Chúc Cửu Âm nhìn thấy lò dung luyện.

Phía dưới lò dung luyện là nham tương nóng chảy hình thành một hồ nham tương.

Bên trong có dị hỏa, dùng để chế tạo thần binh lợi khí.

Vũ khí đặt trên tiểu đảo này, có thể uẩn dưỡng binh khí.

Thậm chí, cứ sau một khoảng thời gian, Võ Đạo Vạn Binh Trì sẽ tự động sinh thành một thanh binh khí.

Mỗi trăm năm sẽ ngẫu nhiên khiến một thanh binh khí phát sinh biến dị.

Võ Đạo, điều quan trọng nhất không gì khác ngoài võ công, thần

binh.

Có Võ Đạo Vạn Binh Trì, từ nay về sau, Võ Đạo sẽ không thiếu thần binh.

Sau này dùng để thưởng cho đệ tử, thu phục lòng người, thực sự có đại dụng.

"Bẩm báo!" "Võ Tổ, Phương Trượng Đảo có khách viếng thăm." "Tự xưng là Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử!" Sau khi Chúc Cửu Âm rời khỏi Võ Đạo Vạn Binh Trì, không lâu sau, liền có đệ tử Võ Đạo bẩm báo.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử đến bái phỏng.

Vào khoảnh khắc này, khóe miệng Chúc Cửu Âm không khỏi mang theo một tia ý vị chơi đùa.

Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện.

Hai người này đến Võ Đạo làm gì?

"Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân!" "Hoan nghênh đến Phương Trượng Đảo!" Chúc Cửu Âm bảo Chúc Long dẫn Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vào Phương Trượng.

Vô sự bất đăng Tam Bảo Điện, không biết Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đến đây vì việc gì.

"Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử!" "Bái kiến Võ Tổ, hôm nay đến Võ Đạo, mới biết trời ngoài có trời, người ngoài có người!" Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân chắp tay hành lễ.

"Nga, sao lại nói vậy?" "Hồng Hoang cường giả vô số, thế lực vô số." "Võ Đạo của ta cũng chỉ là một trong số đó thôi." Chúc Cửu Âm khẽ cười, ý bảo hai người đi theo.

Vừa mới trở về Võ Đạo, bây giờ có việc cần làm.

Ví dụ như, đến Linh Dược Viên trồng cây Bàn Đào, Tứ Tượng Ba Tiêu Thụ.

Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cũng không khách sáo.

Cho rằng cứ đi theo Chúc Cửu Âm vừa đi vừa nói chuyện, ngược lại càng có thể tăng thêm tình cảm.

"Võ Tổ thích nói đùa." "Võ Đạo tuy là một thế lực trong Hồng Hoang, nhưng ai mà không biết Võ Tổ không chỉ là người sáng lập Võ Đạo!" "Càng là Tổ Vu của Vu Tộc!" "Bần đạo du lịch Hồng Hoang, kiến thức cũng rộng mở rồi." "Nhưng bây giờ nhìn lại, không có bất kỳ thế lực nào có thể sánh ngang với Võ Đạo!" "Nơi đây so với những nơi khác có thêm một loại hương vị!" "À, người với người, dường như có thêm một loại ràng buộc." Hồng Vân không nói rõ được cảm giác đó là gì.

Dù sao, tu sĩ tu là vô tình đạo.

Nào có hiểu được nhân tình ấm lạnh.

"Võ Đạo của ta không có gì nhiều, chỉ có thêm một loại nhân tình vị!" "Tu võ giả, không chỉ tu bản thân, càng tu thiên hạ!" "Khác với tu sĩ Nguyên Thần, tu sĩ Nguyên Thần tu là siêu thoát!" "Võ giả của ta, không chỉ siêu thoát, càng phải che chở một phương!" Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Trong lời nói đã đến Linh Dược Viên.

"Võ Đạo không chỉ siêu thoát, càng phải che chở một phương sao?" "Quả nhiên, Võ Tổ có hùng tâm tráng chí!" "Yêu Tộc Đế Tuấn so với ngài, đơn giản là đồ bỏ đi rồi!" Hồng Vân phóng túng nịnh hót Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm cũng không vạch trần, đầu năm, thiên xuyên địa xuyên, duy độc mã thí bất xuyên (trời đất thay đổi, chỉ có nịnh hót là

không thay đổi).

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm đã ở vị trí cao lâu năm, cũng đã nhìn thấu lòng người.

Người có điều cầu, không hỏi, tự nhiên cũng sẽ nói ra.

Tiến vào Võ Đạo Linh Dược Viên, Chúc Cửu Âm lấy ra mười mấy cây Bàn Đào xuống trồng.

Ngày hôm đó phân chi, chỉ phân ra mười mấy cây.

Dù sao truyền thụ cho Tây Vương Mẫu phương pháp phân chi, sau này nhất định có thể trồng ra ba nghìn sáu trăm năm mươi cây Bàn Đào.

"Võ Tổ có nội hàm tốt, chẳng lẽ là thiên thiên linh căn trong truyền thuyết, cây Bàn Đào?" Trấn Nguyên Tử cố ý biết mà hỏi.

Chỉ là, trong lòng ông ta lại một mảnh kinh hãi.

Nội hàm của Chúc Cửu Âm quả thật quá sâu sắc.

Linh Dược Viên Võ Đạo, linh thực vật vô số.

Hơn nữa, còn nhìn thấy cây Nhân Sâm Quả.

Trồng tốt hơn cả Ngũ Trang Quán.

"Không sai, Bàn Đào Thụ!" "Một thời gian nữa, Phương Trượng Đảo của chúng ta sẽ không thiếu đào để ăn rồi!" Chúc Cửu Âm vừa nói, lại lấy ra Tứ Tượng Ba Tiêu Thụ trồng xuống.

Cảnh tượng này khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm.

"Lại một cây Tiên Thiên Linh Thực Vật nữa sao?" "Tiên Thiên Linh Thực Vật không đáng tiền sao?" Hồng Vân sững sờ.

Linh Dược Viên Võ Đạo, Tiên Thiên Linh Căn đã gần mười loại.

Thân là Võ Tổ, đơn giản là có thể hưởng không dứt lộc trời.

Trong một thời gian, Hồng Vân cảm thấy chua xót trong lòng.

Võ Tổ, ngài quá hoang phí rồi!

Cần biết, Tiên Thiên Linh Căn, người thường khó thấy một lần.

Chúc Cửu Âm lại trồng đầy cả vườn.

Nhìn thấy nội hàm như vậy, Hồng Vân càng thêm quyết tâm.

"Thực không dám giấu, huynh đệ bần đạo lần này đến bái phỏng." "Gia nhập Võ Đạo, không biết Võ Tổ có đồng ý không?" Hồng Vân từ từ mở miệng.

Ánh mắt ông ta tràn đầy kỳ vọng.

Thậm chí không biết vì sao, trăm vạn năm không có cảm giác khẩn trương, bây giờ lại khẩn trương.

Sợ bị từ chối sao?

"Muốn gia nhập Võ Đạo?" "Hai vị đạo hữu, xác định không nói đùa chứ?" Chúc Cửu Âm sững sờ.

Lại là hai Đại Chuẩn Thánh, chủ động gia nhập Võ Đạo sao?

Lúc đó, hắn có mị lực lớn đến vậy sao?

"Xem ra Chủ Thượng Võ Đạo danh tiếng ngày càng lớn rồi!" "Ngay cả Chuẩn Thánh cũng muốn gia nhập!" Cùng Kỳ ở một bên, cảm khái vạn phần.

Ban đầu, đi theo Chúc Cửu Âm, chỉ có một Cửu Vĩ Hồ.

Bây giờ, Võ Đạo cường giả vô số, Chuẩn Thánh tranh nhau gia nhập.

Địa vị, thực lực của nó, ngày càng nhỏ bé.

Nghĩ vậy, Cùng Kỳ chỉ càng cố gắng tu luyện nhanh hơn.

Tuyệt đối không thể trở thành gánh nặng.

“Ta muốn gia nhập Võ Đạo!” “Thực không dám giấu, không lâu trước đây, Yêu Hoàng Đế Tuấn đã phái người đến Ngũ Trang Quán!” “Muốn thành lập một liên minh đồ Vu!” “Hiện nay, đại kiếp Hồng Hoang sắp đến!” “Chỉ sợ mấy nghìn năm nữa, Vu Yêu đại chiến một trận, thế gian không còn tịnh thổ.” “Lượng kiếp này, không ai có thể độc thiện kỳ thân!” “Thà gia nhập Yêu Tộc, không bằng nhập Võ Đạo!” Trấn Nguyên Tử nói ra ý định.

Nếu không tìm một thế lực nào đó gia nhập, với tính cách của Đế Tuấn.

Chỉ sợ, không bao lâu nữa sẽ phái binh trấn áp Ngũ Trang Quán.

Chỉ có gia nhập Võ Đạo, mới khiến Yêu Tộc kiêng kỵ.

“Đúng vậy.” “Ta có không ít lão bằng hữu bị trấn áp đoạt Nguyên Thần!” “Hiện nay Tam Thiên Khách Tử Tiêu Cung, chỉ sợ có một nửa đã gia nhập Yêu Tộc!” “Thủ đoạn của Đế Tuấn, quá tàn bạo!” “Chỉ có Võ Tổ mới có thể đối kháng với hắn!” Hồng Vân tiếp lời.

Ánh mắt ông ta, chăm chú nhìn Chúc Cửu Âm.

Sợ bị từ chối.

“Lại là Yêu Tộc!” “Những tên gia hỏa này thật không biết tự lượng sức!” “Hai vị đã có ý tìm Võ Đạo của ta che chở, bản tôn liền đồng ý!” “Chỉ là, dù có tu vi Chuẩn Thánh, bản tôn cũng sẽ không giải đãi!” “Chi bằng hai vị làm Khách Khanh Trưởng Lão ở Võ Đạo thì sao?” Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói.

Đế Tuấn Thái Nhất, không ngừng áp bức chúng sinh Hồng Hoang.

Dường như lại biến tướng giúp hắn vậy.

Những người phản kháng Đế Tuấn, hoàn toàn có thể thu nhận vào Võ Đạo.

Hơn nữa, hành vi tàn bạo như vậy của Đế Tuấn, không nghi ngờ gì là tự tổn khí vận.

Võ Đạo che chở chúng sinh, thì có thể tăng cường khí vận.

Sau này, liên minh phản Vu thành lập, Đế Tuấn Thái Nhất lấy gì để đấu với hắn?

Nghĩ vậy, Chúc Cửu Âm nói: "Chúc Long, truyền lệnh xuống!" "Võ Đạo quảng chiêu môn đồ, nếu là người có tu vi Chuẩn Thánh, có thể làm Khách Khanh!" "Cẩn tuân pháp chỉ!" Chúc Long lĩnh mệnh.

Cứ như vậy, sau này gặp những tu sĩ có thực lực cao thâm, lại không tiện ý như tu sĩ tầm thường tiến hành khảo hạch Võ Đạo.

Cũng sẽ không lo lắng không có môn phái để bái nhập Võ Đạo nữa.

Hơn nữa, Đế Tuấn áp bức chúng sinh, có áp bức thì có phản kháng.

Chúc Long có thể tưởng tượng, sau này nhất định có vô số tu sĩ đầu nhập Võ Đạo.

Chỉ là, lúc này.

Lại một đệ tử Võ Đạo chạy đến.

"Bẩm báo, Võ Tổ!" "Bên ngoài có một yêu nữ, dương ngôn muốn gặp Võ Tổ." "Nếu ngài không gặp, nhất định sẽ ôm hận chung thân." Đệ tử Võ Đạo cung kính bẩm báo tình hình.

"Cũng có ý tứ rồi, thế gian có chuyện gì khiến ta ôm hận chung thân sao?" "Đi, dẫn người đến đây cho ta!" Khóe miệng Chúc Cửu Âm lộ ra một tia ý vị chơi đùa.

Muốn xem rốt cuộc là ai?

Lại có chuyện gì khiến hắn ôm hận chung thân.

Chương 188

Phương Trượng Đảo, Võ Thần Đại Điện.

Chúc Cửu Âm cao tọa trên Võ Thần bảo tọa.

Phía dưới, một thị nữ đang quỳ.

Chúc Cửu Âm có chút ấn tượng với thị nữ này, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.

"Tiểu yêu hạ quỳ làm gì, nói đi, nếu không bản tôn sẽ hối hận cả đời sao?" "Nếu câu trả lời không khiến bản tôn hài lòng, ngươi biết hậu quả rồi chứ?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói, lời lẽ uy nghiêm vô hạn.

Lập tức, yêu nữ sợ đến run rẩy.

"Tiểu yêu không dám lừa dối Võ Tổ bệ hạ!

Thật ra là chủ nhân nhà tiểu yêu gặp nạn, cầu xin Tổ Vu giúp đỡ!" Yêu nữ tuy sợ hãi, nhưng vẫn dũng cảm nói ra mục đích.

"Hahaha!" "Ai cũng đến cầu trợ bản tôn, bản tôn phải đáp ứng sao?

Tiểu yêu, e là ngươi quá coi trọng bản tôn rồi!

Ngươi xem bản tôn là Thánh nhân sao?" Chúc Cửu Âm không nhịn được cười lớn.

Thời đại này, thật sự xem hắn là Thánh Mẫu sao?

"Yêu tộc, ngươi nên nghe chủ thượng nhà ta trả lời!" "Nếu ai cũng như ngươi quấy rầy chủ thượng nhà ta, thì sau này chủ thượng chẳng phải sẽ không có ngày nào yên ổn sao!

Hôm nay, để lão tử ăn thịt ngươi, để răn đe kẻ khác!" Cùng Kỳ

hung uy vô hạn.

Lập tức, yêu nữ sợ đến ngã vật ra đất.

Nhưng, tuy sợ hãi, trên mặt nàng lại lộ vẻ quật cường, phẫn nộ.

“Chúc Cửu Âm, ta đã nhìn lầm ngươi!

Hóa ra chủ nhân nhà ta lại si mê một kẻ hào vô đảm đương, vô trách nhiệm, một tiểu nhân ti tiện!

Ta có chết, cũng sẽ nguyền rủa ngươi, chúc ngươi không được chết tử tế!” Yêu nữ phá miệng chửi rủa.

Lời vừa dứt, cả người nàng đổ sụp xuống đất, thậm chí nhắm mắt như chấp nhận số phận, mặc cho Chúc Cửu Âm định đoạt.

“Lớn mật!

Dám vũ nhục chủ thượng nhà ta!

Tội này ta thấy có chết cũng không thể xóa bỏ!

Ta muốn rút gân lột xương ngươi, vĩnh viễn không được siêu sinh!” Cùng Kỳ gào thét giận dữ.

Vũ nhục Chúc Cửu Âm chính là vũ nhục Cùng Kỳ.

Các đệ tử Võ Đạo của hắn cũng đều lộ vẻ phẫn nộ.

Chúc Cửu Âm là thần thánh, mà giờ có kẻ dám vũ nhục Chúc Cửu Âm.

Thật sự là tìm chết.

Tuy nhiên, yêu nữ vẫn mặt mày vô úy.

Thậm chí trong ánh mắt nàng tràn đầy phẫn nộ và bất cam, như thể Chúc Cửu Âm là kẻ đại gian đại ác, kẻ gây ra mọi hỗn loạn.

Khi Cùng Kỳ đang lao tới định ra tay sát thủ, Chúc Cửu Âm đã lên tiếng: “Cùng Kỳ, lui xuống!” “Chủ thượng, nhưng kẻ này...” Cùng Kỳ

phẫn nộ, bất cam.

“Sao?

Ngươi ngay cả lời bản tôn cũng không nghe?” Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Cùng Kỳ nghe vậy, đành bất cam lui xuống.

Chúc Cửu Âm nhìn về phía yêu nữ nói: “Nói đi, bản tôn sao lại không có đảm đương, lại ti tiện vô sỉ?

Chủ nhân của ngươi là ai?” “Chủ nhân nhà ta là Hi Hòa!

Ngươi đã chiếm đoạt chủ nhân nhà ta, nhưng lại không thèm quản, đó là không có đảm đương!

Bây giờ chủ nhân nhà ta gặp nạn, ngươi lại thờ ơ, cố ý giả vờ không biết!

Đó là vô sỉ!

Chẳng lẽ ta nói sai sao?” Yêu nữ mở mắt, quật cường nhìn Chúc Cửu Âm.

“Hi Hòa?” Chúc Cửu Âm nhíu mày.

Hắn đã hiểu.

Năm xưa vì muốn chém giết Thái Nhất, Đế Tuấn mà chạy đến Thái Dương Tinh, đã trêu ghẹo Hi Hòa.

Giờ chủ nợ tìm đến tận cửa rồi sao?

Chỉ là, Hi Hòa là Thái Dương Nữ Thần, sao có thể gặp tai nạn gì?

“Hi Hòa là Thái Dương Nữ Thần, nàng có nguy hiểm gì sao?” Chúc Cửu Âm hỏi.

“Đế Tuấn!” Trong ánh mắt yêu nữ hiện lên một tia phẫn nộ.

“Ồ?

Nói xem!" "Đế Tuấn vì sao lại làm hại Hi Hòa?" Chúc Cửu Âm lấy làm kỳ lạ.

Ba người bọn họ lẽ ra là huynh muội, sao giờ lại trở mặt thành thù?

"Đều là vì..." Yêu nữ chậm rãi kể.

Nàng là thị nữ thân cận của Hi Hòa.

Năm đó, Chúc Cửu Âm và Hi Hòa đã kết duyên bất phân ly.

Ban đầu, Hi Hòa chỉ phẫn nộ.

Nhưng dưới sự tích lũy thời gian ngày qua ngày tháng qua tháng, Hi Hòa phát hiện mình đã yêu Chúc Cửu Âm.

Những năm đó, vì thân phận Vu Yêu lưỡng tộc, Hi Hòa không thể thổ lộ.

Nàng cũng giấu kín tâm ý này, không để ai biết.

Tuy nhiên, Đế Tuấn và Thái Nhất vì muốn đề thăng thực lực, đã không từ thủ đoạn nào.

Sau nhiều lần thôi diễn của Đế Tuấn, hắn phát hiện Thiên Hôn có thể đạt được công đức, từ đó đề thăng thực lực.

Vì thế, Đế Tuấn đã nhắm vào Hi Hòa.

Cho dù Hi Hòa là muội muội của hắn, Đế Tuấn cũng không hề bận tâm.

Thậm chí còn lớn tiếng nói, Thiên Hôn chỉ là một danh phận, Hi Hòa và Đế Tuấn không có huyết duyên, trời định là một đôi.

Vì muốn thành Thánh, Đế Tuấn ép buộc Hi Hòa gả cho hắn làm vợ.

Chỉ là, sau khi gặp Chúc Cửu Âm, Hi Hòa chỉ muốn đi theo Chúc

Cửu Âm.

Đặc biệt là bây giờ thấy sự vô sỉ của Đế Tuấn, nàng càng thà chết không chịu khuất phục.

Đáng tiếc, cuối cùng cánh tay không thể vặn được đùi.

Giờ Thiên Hôn đã định, chẳng mấy ngày nữa sẽ cử hành.

Nhìn Hi Hòa mặt mày đẫm lệ, thị nữ không đành lòng, bèn lén lút chạy đến Phương Trượng Đảo.

Nghe đến đây, Chúc Cửu Âm rơi vào trầm tư.

"Chủ nhân, người từng dạy người tu võ chúng ta phải trừ cường phò nhược!

Hơn nữa, Hi Hòa đã khuynh tâm về người, không phải người lạ!

Ta nghĩ chúng ta cũng nên giúp nàng một tay!" Cửu Vĩ Hồ nghe vậy mà động lòng.

Độc dược tình yêu, thứ khiến người ta mê đắm nhất.

"Hahaha!" "Không sai, hôm nay bản tôn lại được giáo huấn một bài!

Cứ yên tâm đi!

Hi Hòa đã là nữ nhân của bản tôn, ai cũng đừng hòng cướp đi!

Tiểu yêu nữ, trước đây bản tôn không biết chuyện, nhưng bây giờ đã rõ rồi!

Ngươi cứ ở lại Phương Trượng Đảo, đợi ta mang Hi Hòa về!" Chúc Cửu Âm cười lạnh.

Chỉ một Đế Tuấn nho nhỏ, dám có ý đồ với nữ nhân của hắn.

Nếu không biết điều, bản tôn không ngại đồ sát Thiên Đình đâu.

Thế giới này hãy nhớ kỹ, đây là thế giới của Vu Tộc! ...

Thiên Đình, một ngày đẹp trời gió hòa nắng ấm, đèn lồng giăng rực rỡ.

Vô số mây lành bao phủ, linh thú khắp nơi.

Yêu Hoàng đại hôn, quả là một đại hỷ sự.

Mặc dù Đế Tuấn và Thái Nhất là hoàng giả Yêu Tộc, đã nhiều lần bị Chúc Cửu Âm giáo huấn, nhưng trong mắt vô số tu sĩ, bọn họ vẫn là tồn tại cao không thể với tới.

Lại càng có vô số tu sĩ muốn nhân cơ hội này mà kết giao với Thiên Đình.

Dù sao, thế giới Hồng Hoang vô cùng tàn khốc.

Thiên Đình gần đây cũng ra sức lôi kéo nhân tâm, chủ động thể hiện thành ý, để sau này dễ bề đối xử.

Nhưng đồng thời, vô số đại năng lại khinh thường.

"Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên Đại Tiên!" "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề!" Tại Thiên Đình, khi càng nhiều đại năng đến, người phụ trách tiếp đón liên tục xướng danh.

"Hoan nghênh chư vị đạo hữu!" Đế Tuấn nhìn mọi người đến, không khỏi hưng phấn.

Lần này, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đều đến.

Không chỉ vì Thiên Hôn, mà còn vì liên minh chống Vu Tộc.

"Chúc mừng Đế Tuấn đạo hữu, hỷ đắc lương duyên!" Các đại năng đều chúc mừng.

Thiên Đình lúc này thật sự vô cùng náo nhiệt.

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Chương 189

Một thanh âm vang lên.

"Thiên Hôn thật là tốt, náo nhiệt như vậy!

Vì sao lại không mời bản tôn chứ?" "Đế Tuấn, đã là Thiên Hôn!

Vì sao lại không mời bản tôn chứ!" Lúc này, một thanh âm bá đạo vang vọng.

Nghe thấy thanh âm đó, Đế Tuấn chỉ cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Thậm chí, cả người hắn không kìm được mà run lên.

Khi nghe lời đó mà nhìn lại, chỉ thấy một con cự long đang bay vào từ Nam Thiên Môn.

Cự long có tu vi Chuẩn Thánh thất chuyển.

Trên đầu cự long, một nam tử hùng bá vạn vũ.

"Chúc Cửu Âm!" Sắc mặt Đế Tuấn đại biến.

Kẻ hắn không muốn gặp nhất, lại xuất hiện vào lúc này.

"Là Chúc Cửu Âm!" Các Yêu Tộc nghe vậy, đều kinh hồn bạt vía.

Ai là người mà bọn họ sợ nhất?

Đáp án chắc chắn chỉ có một, không phải Đế Tuấn, không phải Thái Nhất, mà là Chúc Cửu Âm.

Thậm chí, nhìn thấy thân ảnh vĩ ngạn của Chúc Cửu Âm, các Yêu Tộc không khỏi run rẩy.

Những ký ức viễn cổ chợt hiện lên trong đầu.

Thậm chí, không ít Yêu Tộc sắc mặt tái nhợt.

“Không thể nào, hung thần đến rồi!” “Chết rồi, tên đó sẽ không đồ sát Thiên Đình chứ!” “Yên nào, đừng sợ!

Đạo Tổ có lệnh, Vu Yêu trong vạn năm không được chinh chiến!

Bây giờ mới trôi qua mấy ngàn năm thôi!” “Đúng vậy, mọi người đừng sợ, đừng hoảng loạn!

Nhưng tên đó không bao giờ làm theo lẽ thường mà!

Sao lại đến Thiên Đình?

Vì Thiên Hôn, có thể làm ra chuyện gì đó!

Tên đó một khi xuất hiện, chắc chắn không có chuyện tốt lành gì!” Các tu sĩ Yêu Tộc xôn xao bàn tán.

Các đại năng Hồng Hoang cũng đều nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Lấy Tổ Long cảnh giới Chuẩn Thánh làm tọa kỵ, cả thế giới Hồng Hoang cũng chỉ có mình Chúc Cửu Âm.

Mọi người càng thêm tò mò.

Chúc Cửu Âm một mình một ngựa đến Thiên Đình là vì điều gì?

Đế Tuấn và Thái Nhất sẽ có thái độ thế nào?

“Chúc Cửu Âm, ngươi đến Thiên Đình làm gì?” Ánh mắt Đế Tuấn lạnh lẽo.

Nếu có thể, hắn hận không thể giết chết Chúc Cửu Âm ngay lập tức.

Nhưng hắn biết, không thể.

Chưa nói đến lệnh của Đạo Tổ, Vu Yêu không được đại chiến.

Luận chiến lực, hắn cũng không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm.

Thiên Đình đại hôn, tuy đại năng Hồng Hoang vân tập, nhưng có bao nhiêu người có thể dùng được?

Lại có bao nhiêu người đang đứng ngoài xem kịch?

"Sao?

Bản tôn không được đến Thiên Đình sao?

Đừng quên, nơi này vốn là địa bàn của bản tôn!

Bản tôn không cần, các ngươi mới như nhặt được bảo vật mà chiếm cứ nơi này!" Chúc Cửu Âm mặt mày lạnh nhạt.

Khoảnh khắc sau, hắn lăng không hư độ, bước chân nhẹ nhàng.

Dưới chân tựa như có bậc thang vô hình, trực tiếp nâng hắn đi vào Thiên Đình.

Lời nói thì phong khinh vân đạm, cử chỉ đi lại như đi dạo trong vườn hoa.

Như thể nơi này không phải đại bản doanh của Yêu Tộc, mà là hậu hoa viên nhà hắn.

Cảm giác coi thường chúng sinh như không có gì đó, thật sự khiến người ta phẫn nộ.

"Đạo hữu thực lực cao thâm, nhưng hành động này e là hơi quá đáng rồi!

Lúc này đang là ngày đại hôn của Đế Tuấn, Vu Yêu lưỡng tộc dù có thù oán cũng không nên gây rối trong ngày đại hỷ!

Thật sự là trái với đạo nghĩa!" Nguyên Thủy không nhịn được đứng ra quát lớn.

"Cút!" Chỉ là, Chúc Cửu Âm liếc mắt lạnh lùng.

Lập tức, Nguyên Thủy chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy.

Như thể hắn đang đối mặt với một hung thần trong Hỗn Độn, đang săn giết.

Thậm chí, hắn cảm thấy toàn thân đang run bần bật.

Chỉ một ánh mắt, khiến hắn không dám thở.

Thật đáng sợ!

Thực lực của Chúc Cửu Âm đã đến mức nào?

Sắc mặt Nguyên Thủy tái nhợt, thậm chí cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Bị một ánh mắt dọa sợ rồi sao?

Vào khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy cảm thấy vô cùng chua chát.

"Chúc Cửu Âm đạo hữu, ngươi e là quá bá đạo rồi!

Sư huynh nhà ta chỉ hảo tâm nhắc nhở, sao ngươi lại thô lỗ bất kham như vậy!

Chẳng lẽ, ngươi thật sự cho rằng thế giới này là của riêng ngươi sao?" Tam Thanh đồng lòng, Thông Thiên thấy Nguyên Thủy bị quát mắng, không nhịn được lên tiếng.

"Cút!" Tuy nhiên, đáp lại Chúc Cửu Âm vẫn là một chữ "Cút".

Lời vừa dứt, quần hùng xôn xao.

Thế nào là ngông cuồng, thế nào là bá đạo, hôm nay họ đã được chứng kiến.

Chúc Cửu Âm quả thật quá ngông cuồng, bá đạo.

Ngay cả Thánh Nhân sau này hắn cũng không thèm để vào mắt.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt Thông Thiên không khỏi đỏ bừng.

Thân phận Tam Thanh cao quý, bao giờ từng bị người khác coi thường như vậy.

Tuy nhiên, khi hắn chuẩn bị ra tay, chỉ cảm thấy một ánh mắt của Chúc Cửu Âm quét qua.

“Cổ động!” Thông Thiên không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh.

Cảm thấy toàn thân băng giá, thậm chí hai chân run rẩy.

Trong đầu không khỏi hiện lên một ý niệm: Không thể nào!

Từ lúc đó, ý chí của hắn trở nên yếu kém đến vậy.

Chúc Cửu Âm rốt cuộc đã tu luyện thế nào?

Sao lại đáng sợ đến vậy?

Thông Thiên cảm thấy hoàn toàn không thể khống chế nỗi sợ hãi không ngừng trào dâng trong lòng.

Thậm chí, trong đầu hắn chỉ còn một khoảng trống rỗng.

Một ánh mắt!

Suýt nữa... bị dọa tè ra quần.

Vào khoảnh khắc đó, Thông Thiên không dám nói thêm lời nào nữa.

Tuyệt đối không ngờ, hắn lại bị một ánh mắt của Chúc Cửu Âm dọa sợ.

Thậm chí, chỉ một ánh mắt, suýt nữa khiến hắn không chịu nổi mà tê liệt.

Không khó để tưởng tượng, Chúc Cửu Âm sở hữu ánh mắt đáng sợ đến vậy, thực lực phải đạt đến cảnh giới nào?

Nhìn thấy kết cục của Thông Thiên và Nguyên Thủy, cả Thiên Đình đều im phăng phắc.

Không còn ai dám mở miệng chất vấn Chúc Cửu Âm nữa.

Ngay cả Tam Thanh cũng đã sợ hãi, chẳng lẽ họ muốn đi tìm chết sao?

“Chúc Cửu Âm, ngươi đến đây rốt cuộc là vì chuyện gì?” “Bản hoàng chưa đắc tội với ngươi chứ?” Đế Tuấn thần tình lạnh lẽo.

Ngày đại hôn, Chúc Cửu Âm lại phóng túng đến vậy.

Thật sự khiến người ta phẫn nộ.

Một tiệc hỷ tốt đẹp, chẳng lẽ lại bị Chúc Cửu Âm biến thành tang sự?

“Bản tôn đến đây, chỉ vì muốn đưa đi một người!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Lời vừa dứt, mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Dọa chết người rồi, hóa ra chỉ là vì muốn đưa đi một người thôi!

Cứ tưởng sắp đánh nhau rồi chứ!

Không biết là ai mà lại khiến hung thần Chúc Cửu Âm phải đích thân đến.

Kể ra, Đế Tuấn đạo hữu, mau chóng giao người ra đi!

Chương 190

Thiên Hôn mới có thể tiếp tục chứ!" Các tu sĩ xôn xao bàn tán.

Chỉ vì một người, cũng không cần lo lắng sẽ có chiến đấu.

Nhất thời, mọi người lại thả lỏng không ít.

"Muốn đưa đi ai?" Sắc mặt Đế Tuấn dịu đi không ít.

"Hi Hòa!" Chúc Cửu Âm nói.

Chỉ là, lời vừa dứt, quần tiên lại lần nữa ngây người.

"Ta không nghe lầm chứ?

Muốn đưa đi Hi Hòa?

Không, không nghe lầm, là muốn đưa đi Hi Hòa!

Tên này điên rồi sao, cố ý gây rối sao!

Hi Hòa bị đưa đi rồi thì kết thúc Thiên Hôn kiểu gì!

Quả là khiêu khích trần trụi!" Quần tiên lại chấn kinh.

Sắc mặt Đế Tuấn càng khó coi đến cực điểm.

"Chúc Cửu Âm, đừng quá phóng tứ!

Hi Hòa là thê tử của huynh trưởng ta, điều này có thể nhịn được sao!

Ta liều với ngươi!

Cùng lắm thì cá chết lưới rách!" Thái Nhất phẫn nộ gào lên.

"Sao?

Chỉ sợ cá chết, lưới lại không rách!

Ai là kẻ đang nhẫn nhịn?

Dám có ý đồ với nữ nhân của bản tôn, ngươi nghĩ có lý sao?" Chúc Cửu Âm hung uy vô hạn.

Khoảnh khắc sau, vô tận hung sát chi khí từ trên người hắn tản ra.

Trong tay càng hiện ra một thanh trường kiếm: Hồng Mông Thần Kiếm!

Hắn có ý định, chỉ cần một lời không hợp, sẽ đại sát tứ phương.

Thiên Đình, một mảnh sát khí đằng đằng.

Chúc Cửu Âm đối đầu với ức vạn tu sĩ, hồn nhiên không sợ hãi.

Thậm chí, ánh mắt hắn liếc nhìn chúng sinh, tựa hồ coi mọi người như lũ sâu kiến.

"Tên này không điên rồi sao?

Nữ Oa Thánh Nhân là đạo lữ của hắn mà?

Dám có ý đồ với nữ nhân của người khác sao?

Chẳng lẽ không sợ Thánh Nhân trách tội ư?" "Hiểu rồi, gọi là mẫu đơn hoa hạ chết làm quỷ cũng phong lưu!

Nói vậy, Hi Hòa và Chúc Cửu Âm không phải thật lòng yêu nhau sao?" "Không thể nào, ta nghe nói Hi Hòa từ trước đến nay không bao giờ ra ngoài." "Không phải chỉ là cái cớ sao?" "Ai lại dùng cái cớ ti tiện như vậy!" "Theo ta thấy, tám phần là thật!" "Vậy Đế Tuấn chẳng phải bị Chúc Cửu Âm cắm sừng sao?" "Tìm chết mà, may mà ta không quyết định gia nhập Yêu Tộc." Các tu sĩ xôn xao bàn tán.

Chỉ có Đế Tuấn, sắc mặt âm trầm, "Tất cả câm miệng cho lão tử!" "Chúc Cửu Âm, Hi Hòa là của ta!

Đừng có nói lời hoa mỹ khéo léo!

Hãy xem Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ta!" Đế Tuấn trực

tiếp tế xuất Lạc Thư Hà Đồ, trong nháy mắt hóa thành màn trời.

Chỉ là, đúng lúc này, Lão Tử lên tiếng: "Dừng tay!" "Đế Tuấn đạo hữu, bớt nóng nảy đi!

Lời ước vạn năm, chẳng lẽ muốn trái ý Đạo Tổ sao?" Lão Tử mở miệng ngăn cản.

Hắn biết tính cách Chúc Cửu Âm, bá đạo ngông cuồng.

Nhưng Tổ Vu thủ hộ Hồng Hoang, nếu không bị người khác xúc phạm, Chúc Cửu Âm sẽ không công khai khiêu khích.

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm dám xuất hiện, có nghĩa là hắn không sợ Yêu Đình.

Nếu thật sự đánh, Yêu Tộc sẽ diệt vong, chẳng phải lại thiếu một quân cờ sao?

Không thể không nói, tâm tư Lão Tử vô cùng tinh tế.

Hắn lập tức nhìn rõ lợi hại giữa đôi bên.

"Không thể nào, không phải ta trái ý Đạo Tổ!

Chúc Cửu Âm đã đánh đến tận cửa rồi, chẳng lẽ ta phải nín nhịn sao?

Có thể nhịn được, nhưng sao có thể tiếp tục!

Yêu Tộc của ta, tuyệt đối không lùi bước!" Thái Nhất lạnh lùng quát, trong tay tế xuất Đông Hoàng Chung.

"Đúng vậy, như thế mới có phong cốt của Yêu Tộc ta!

Chúc Cửu Âm hung tàn, nhưng Yêu Tộc ta cũng không phải ăn chay!" Đế Tuấn cười lớn.

Huynh đệ đồng lòng, sức mạnh cắt đứt được kim loại.

"Nếu lỗi ở ngươi thì sao?

Nếu Chúc Cửu Âm và Hi Hòa thật lòng yêu nhau.

Hành vi của ngươi hiện tại chắc chắn trái với ý Đạo Tổ, lúc đó sẽ bị trấn áp!

Ngô đẳng cũng không cách nào chủ trì công đạo được!" Lão Tử lần nữa khuyên giải.

"Không thể nào!

Hi Hòa sao có thể là nữ nhân của hắn!

Nàng vẫn luôn ở Thái Dương Tinh, chưa từng gặp người ngoài!" Đế Tuấn bạo nộ.

Chỉ là, sau đó như hiểu ra điều gì, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Chuyện này cứ hỏi người trong cuộc là biết!

Nếu Chúc Cửu Âm cố ý khiêu khích, ta nhất định sẽ chủ trì công đạo cho ngươi!" Nguyên Thủy phản ứng.

Ở địa bàn của Yêu Tộc, không có lý do gì phải làm kẻ ra mặt.

"Đúng vậy, nói nhiều vô ích!

Chi bằng gọi Hi Hòa ra!" Quần tiên xôn xao bàn tán.

Không ai muốn bùng nổ chiến đấu.

Nếu bị cuốn vào trong đó thì phiền phức rồi.

Vào khoảnh khắc đó, sắc mặt Đế Tuấn xám xịt một mảng.

Hắn nhìn rõ, những tu sĩ Hồng Hoang này, căn bản sẽ không đồng lòng với hắn.

Nếu hắn đủ mạnh, những kẻ này sẽ trợ lực.

Nếu không đủ mạnh, những kẻ này sẽ phản bội bất cứ lúc nào.

Quả nhiên, phải nắm giữ toàn bộ Nguyên Thần trong tay.

Đế Tuấn lộ ra một tia ngoan độc.

Nhưng hắn cũng biết, bây giờ không phải lúc trái ý mọi người.

"Đưa Hi Hòa ra đây!" Đế Tuấn thần tình lạnh lẽo.

Không lâu sau, Hi Hòa bị đưa ra.

Chỉ là, khi nhìn thấy thân ảnh Chúc Cửu Âm, nàng không khỏi ngây người.

"Sao, người lại ở đây?" Hi Hòa kinh ngạc.

"Ta đến đưa nàng rời đi!

Nữ nhân ngốc nghếch!" Chúc Cửu Âm bước chân đạp về phía trước.

"Đứng lại!" Chỉ là, Đế Tuấn lại chắn trước mặt nàng.

"Sao?

Chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, tâm tư nàng không đặt trên người ngươi sao?

Kẻ nào cản ta, giết không tha!" Chúc Cửu Âm vô tận hung sát chi khí quét ra.

"Hi Hòa, đừng quên thân phận của nàng!

Yêu Tộc và Vu Yêu không đội trời chung!

Chẳng lẽ, nàng muốn phản bội Yêu Tộc, ở bên Chúc Cửu Âm sao?

Nói cho ta biết, nàng muốn ở bên ta!" Trong ánh mắt Đế Tuấn tràn đầy ý cảnh cáo.

"Ta..." Hi Hòa do dự.

"Nữ nhân ngốc!

Suy nghĩ lung tung làm gì!

Theo ta!

Chẳng lẽ, nàng muốn trở thành con rối của Đế Tuấn sao?

Hôm nay, ta sẽ đưa nàng rời đi!

Ai cũng không thể cản ta!" Chúc Cửu Âm bá khí vô song, nhìn Hi Hòa trực tiếp vươn tay.

Thân ảnh vĩ ngạn đó khiến Hi Hòa không khỏi cảm động.

Hắn vì nàng?

Một mình, mạo hiểm như vậy?

Nàng nên làm thế nào?

Chương 191

Hi Hòa bước một bước, nhưng một khi bước ra, từ nay về sau, nàng sẽ không còn là Yêu Tộc nữa.

Chỉ là, thân là Yêu Tộc, ý nghĩa tồn tại của nàng lại là gì?

"Chúc Cửu Âm, đừng hòng mê hoặc Hi Hòa!

Chư vị đạo hữu, các ngươi cũng đã thấy, Hi Hòa và Chúc Cửu Âm căn bản không có tình cảm gì!

Chúc Cửu Âm quấy phá Thiên Hôn, đây là đại tội!

Chúng ta liên thủ trấn áp Chúc Cửu Âm!" Đông Hoàng Chung của Thái Nhất vang lên.

Âm thanh chấn động thiên địa.

"Vô Lượng Thọ Tai!" Chư vị đại năng biết, không còn lý do gì để đứng ngoài quan sát.

"Hahahaha!" "Một lũ gà đất chó sành!

Hôm nay, bản tôn sẽ đại sát tứ phương, cũng phải mang nàng đi!" "Đao!" Chúc Cửu Âm hô lớn một tiếng.

Chỉ thấy trước người hắn, hư không bay ra một thanh đại đao.

Chính là Đại Tà Vương!

Hai thanh Tiên Thiên Chí Bảo!

Đao kiếm hợp bích!

Lập tức, vô tận hung uy bao trùm thiên địa.

"Chu Thiên Tinh Thần, dẫn động tinh quang!" Đế Tuấn gầm lớn.

Cơ hội cuối cùng cũng đến!

Chỉ là, đúng lúc này, Hi Hòa xông lên trước, chắn trước mặt Chúc Cửu Âm.

"Dừng tay!" Hi Hòa cuối cùng cũng lấy hết dũng khí.

"Hi Hòa, nàng có ý gì?" Sắc mặt Đế Tuấn xám xịt.

"Ta muốn đi theo người!

Ta không thể che giấu tình cảm thật sự của mình!

Cho dù từ bỏ thân phận Yêu Tộc, ta cũng muốn ở bên người!" Hi Hòa kiên định nói.

Nàng đã đưa ra lựa chọn.

Chúc Cửu Âm vì nàng mà xông vào Thiên Đình.

Sao nàng có thể không đáp lại tình cảm đó?

Không thể nhìn Chúc Cửu Âm gặp chuyện.

"Nữ nhân ngốc!" "Đi thôi!" Chúc Cửu Âm nắm tay Hi Hòa, nghênh ngang đi về phía ngoài Thiên Đình.

"Hi Hòa!" Đế Tuấn phẫn nộ gào thét.

Chỉ là, Hi Hòa không ngoảnh đầu lại, trực tiếp bỏ đi.

Cả Thiên Hôn, như một vở kịch.

Đường đường Yêu Đế, giữa thanh thiên bạch nhật lại bị cướp mất nữ nhân.

Quả thật là bất lực.

Hi Hòa đã đưa ra lựa chọn, nếu hắn cố chấp khai chiến với Chúc Cửu Âm, bất kể thắng thua, đều sẽ phải đối mặt với sự trừng phạt của Đạo Tổ.

Hắn không thể gánh vác nổi.

Vào khoảnh khắc đó, vốn định mưu cầu công đức nhờ Thiên Hôn, nhưng giờ lại trở thành trò cười.

"Hôm nay, Thiên Hôn nhất định phải tiếp tục!

Ai nguyện ý gả cho ta!

Ta nguyện ý ban cho vô số vinh hoa phú quý!" Đế Tuấn cố nén lửa giận.

Hi Hòa đi rồi, Thiên Hôn vẫn phải tiếp tục.

Không thể mất vợ lại còn thiệt quân!

Ít nhất, cũng phải mưu cầu một chút công đức.

Ai, thân phận đều không quan trọng.

Quan trọng là cử hành Thiên Hôn. .....

"Chúc, Chúc Cửu Âm." "Mau thả ta xuống!" Trên bầu trời Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm ôm Hi Hòa đứng trên đầu Tổ Long.

Thổi làn gió lạnh buốt, nhìn xuống đại địa Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái.

"Đã là vợ chồng già rồi, còn ngại ngùng gì nữa!" Chúc Cửu Âm trêu chọc.

Hi Hòa, quả là một mỹ nhân ôn nhu.

Đáng tiếc, Đế Tuấn không có phúc khí, để mỹ nhân theo hắn.

Chuyện hắn đã làm với Hi Hòa trên Thái Dương Tinh ngày đó, Chúc Cửu Âm cảm thấy lại bắt đầu có chút rục rịch.

Mỹ nhân trong lòng, thật khiến người ta muốn che chở.

"Thả ta xuống, ta không thể về Phương Trượng Đảo với người!" Hi Hòa nép chặt vào lòng Chúc Cửu Âm, mê luyến cảm giác dương cương này.

Nhưng nàng biết, không thể đi Phương Trượng Đảo.

“Cho ta một lý do.” Chúc Cửu Âm nâng cằm Hi Hòa.

“Ta, ta không khỏe.” “Cho ta yên tĩnh một chút được không?” Ánh mắt Hi Hòa lấp lánh, thậm chí không dám trực tiếp nhìn vào mắt Chúc Cửu Âm.

“Không có lý do!

Nàng đã đưa ra lựa chọn ở Thiên Đình rồi.

Tiểu thị nữ của nàng vẫn đang ở Phương Trượng Đảo đó, chẳng lẽ nàng không muốn gặp sao?” Chúc Cửu Âm trực tiếp phủ định.

Hi Hòa, không thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Hi Hòa nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia ý động, nhưng sau đó vẫn lắc đầu.

“Nàng nên biết tính cách của ta!

Nếu không có lý do chính đáng, ta sẽ cưỡng chế mang nàng về Phương Trượng Đảo!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói, lời lẽ không cho phép nghi ngờ.

“Nữ Oa...” Hi Hòa khẽ thốt ra.

Chúc Cửu Âm nghe vậy không khỏi cười lớn, chợt hiểu ra, nàng đang kiêng kỵ Nữ Oa.

Không, Chúc Cửu Âm cũng có thể hiểu được.

Nữ Oa là Thánh Nhân.

Hi Hòa thuộc Yêu Tộc, ít nhiều gì cũng kiêng kỵ Thánh Nhân.

Không, đúng hơn là kiêng kỵ khả năng ghen tuông của nữ nhân.

“Được rồi, ta không về Phương Trượng Đảo nữa!

Cứ tùy ý đi dạo Hồng Hoang, sau này đợi nàng hiểu rõ rồi.

Chúng ta hãy quay về Phương Trượng!" Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Hắn cũng không cưỡng ép Hi Hòa.

Dẫn nàng du lịch Hồng Hoang, cũng xem như một chút bù đắp cho Hi Hòa.

Hai người một đường du sơn ngoạn thủy, vô cùng khoái hoạt.

Sau đó, Chúc Cửu Âm phát hiện, Nhân Tộc đang phát triển và phân tán khắp Hồng Hoang.

Liên minh với Vu Tộc, được Vu Tộc bảo hộ.

Nhân Tộc thì nuôi dưỡng yêu thú cho Vu Tộc, ủ rượu ngon và chế biến thức ăn.

Một ngày nọ, Chúc Cửu Âm đi ngang qua một bộ lạc Nhân Tộc.

Lại phát hiện nơi này linh khí hội tụ, đất trồi sen vàng.

"Kìa, Nhân Tộc có điều kỳ lạ!" Chúc Cửu Âm hóa ảo thân hình, dẫn Hi Hòa đi về phía bộ lạc Nhân Tộc.

Hắn tò mò vì sao bộ lạc Nhân Tộc này lại có linh khí dồi dào.

Khi tiến vào bộ lạc Nhân Tộc, hắn phát hiện bộ lạc này vô cùng rộng lớn, nhưng lại không có Vu Tộc nào.

Hoàn toàn khác biệt so với các bộ lạc Nhân Tộc khác.

Mang theo nghi vấn, Chúc Cửu Âm chặn một Nhân Tộc nói: "Xin lỗi, vì sao nơi đây không thấy một Vu Tộc nào?" "Vu Tộc ư?

Bộ lạc của chúng ta không cần Vu Tộc đâu!" Người Nhân Tộc đáp.

"Hả?" "Hồng Hoang Yêu Tộc vô số, ta đi một đường thấy Nhân Tộc đều liên kết với Vu Tộc!

Bộ lạc của các ngươi vì sao lại không cần Vu Tộc?" Chúc Cửu

Âm tò mò.

“Bởi vì bộ lạc của chúng ta có tiên nhân!” Người Nhân Tộc chậm rãi nói.

Nguyên do, bộ lạc Nhân Tộc này là bộ lạc phồn diễn sau khi Nhân Tộc di cư.

Bộ lạc này từng chỉ có vài trăm người.

Trong cuộc thiên di dài đằng đẵng, bộ lạc đã cứu một lão giả.

Kết quả, lão giả đó là một trí giả, đã giáo hóa Nhân Tộc trong bộ lạc.

Không biết có phải do vị trí giả đó hay không, bộ lạc này mưa thuận gió hòa, từ trước đến nay không bị ngoại địch quấy nhiễu.

Vì thế, họ trực tiếp định cư tại đây.

Cùng với sự trôi qua của thời gian, danh tiếng bộ lạc càng ngày càng lớn, lại dần dần thu hút các bộ lạc khác đến quy phục.

Hiện nay, đã có mười vạn người.

Chương 192

Tất cả, đều là nhờ đã từng cứu vị trí giả kia.

Nghe đến đây, sắc mặt Chúc Cửu Âm âm trầm.

Bố cục vất vả cực nhọc của hắn, cuối cùng lại có người dám có ý đồ với Nhân Tộc sao?

Lần này nếu không du lịch Hồng Hoang, sao hắn biết được chuyện này.

Mười vạn Nhân Tộc, tuy không nhiều, nhưng loại tư tưởng này nếu được truyền bá lâu dài, mười vạn truyền thành trăm vạn, trăm vạn truyền thành ngàn vạn.

Ngày ngày truyền bá, người người truyền bá.

Sau này còn ai biết Võ Đạo, biết Vu Tộc nữa?

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm đi về phía người truyền đạo mà Nhân Tộc đang nhắc tới.

Đến trung tâm bộ lạc, chỉ thấy một lão giả đang giảng đạo.

Tử khí đông lai, đất trời kim tuyền.

"Vị tiên trưởng đó, thực lực ta không nhìn thấu?" Hi Hòa không khỏi kinh ngạc.

Thế giới Hồng Hoang, lúc nào lại xuất hiện tu sĩ cường đại như vậy?

"Nếu không lầm, người này hẳn là phân thân của Lão Tử!

Xem ra, tên này muốn mưu đồ khí vận Nhân Tộc để đắc đạo rồi!

Chỉ đáng tiếc, không nên có ý đồ với Nhân Tộc!" Chúc Cửu Âm

trực tiếp hiện hóa chân thân, đại bộ đi về phía lão giả.

"Bái kiến Thánh Phụ!" "Thánh Phụ hiển linh rồi!" Khi Nhân Tộc xung quanh nhìn thấy hình dáng Chúc Cửu Âm, không khỏi nhao nhao quỳ bái.

Thánh Phụ Chúc Cửu Âm, còn có tên là Võ Tổ.

Bởi Nhân Tộc tín ngưỡng, bất kể ở bộ lạc nào, đều có tượng Thánh Phụ, Thánh Mẫu.

"Các ngươi đứng lên cả đi!" Chúc Cửu Âm nói xong, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía lão giả.

Vẻ chơi đùa nơi khóe miệng khiến lão giả không khỏi sởn tóc gáy.

"Lý Nhĩ bái kiến Võ Tổ!" Lão giả hành lễ.

"Lý Nhĩ sao?" "Lúc nào, đường đường đứng đầu Tam Thanh cũng học cách dùng hóa danh rồi?

Ngươi đang làm chuyện mờ ám gì ở Nhân Tộc vậy?" Chúc Cửu Âm quát lớn.

Lời vừa dứt, Nhân Tộc xung quanh không khỏi lộ vẻ kinh nghi.

"Tiên trưởng không phải tên Lý Nhĩ sao?" "Thánh Phụ đứng đầu Tam Thanh là Lão Tử sao?" "Chẳng lẽ, những năm này, người dạy Đạo Pháp cho chúng ta, có dụng tâm khác?" Đám đông Nhân Tộc gần đó xôn xao bàn tán.

Dù sao, địa vị của Thánh Phụ Chúc Cửu Âm trong lòng họ còn cao hơn cả Lão Tử Lý Nhĩ.

Thấy cảnh này, Lý Nhĩ không khỏi cười khổ.

"Đạo hữu hiểu lầm rồi, bần đạo là Thiện Thi của Lão Tử!

Tên là Lý Nhĩ, tuyệt đối không dám có nửa phần lừa dối!

Bần đạo du lịch Hồng Hoang, thấy Nhân Tộc khổ sở, vì thế mới truyền thụ Đạo Pháp đôi chút!

Tuyệt đối không có ý đồ gì với Nhân Tộc!" Lý Nhĩ vội vàng giải thích.

Thậm chí, hắn còn vội vàng thông báo cho bản thể.

Hắn cảm thấy, đạo của hắn nằm trên Nhân Tộc.

Vì thế, hắn vẫn luôn ở Nhân Tộc truyền thụ tri thức, Đạo Pháp.

Điều càng khiến hắn kinh ngạc là Chúc Cửu Âm không có Nguyên Thần, làm sao lại nhìn ra thân phận của hắn?

Khiến Lão Tử càng cảm thấy Chúc Cửu Âm cao thâm khó lường.

"Ồ, vậy là bản tôn đã hiểu lầm rồi!

Thậm chí, còn phải cảm ơn ngươi đã truyền đạo ở Nhân Tộc sao?" Chúc Cửu Âm nghênh ngang ngồi xuống đối diện Lý Nhĩ.

Nếu là người thường, có lẽ đã bị lừa.

Nhưng hắn biết, Lão Tử sẽ thành lập Nhân Giáo để cướp đoạt khí vận Nhân Tộc!

Nếu Lão Tử thật sự giúp đỡ Nhân Tộc, để hắn thành Thánh cũng không sao.

Chỉ là, Lão Tử một khi thành Thánh nhờ Nhân Tộc, lại đối với Nhân Tộc không hỏi không han.

Loại Thánh Nhân của Nhân Tộc này, Chúc Cửu Âm không cần.

"Bản tôn phải cảm ơn ngươi đã truyền đạo ở Nhân Tộc sao?" Chúc Cửu Âm khinh thường nói.

"Nhân Tộc sinh cơ bừng bừng, quả thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Bần đạo truyền đạo, để Nhân Tộc hùng mạnh, Võ Tổ hà tất phải hiểu lầm!" Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến một thanh âm.

Hóa ra là bản thể Lão Tử.

"Bái kiến bản tôn!" Lý Nhĩ cúi chào Lão Tử, hóa thành một luồng sáng bay vào trong thân thể Lão Tử.

Tiếp nhận cảm ngộ của phân thân, Lão Tử càng cảm thấy tiếc nuối.

Chỉ cần thêm mười năm, nhiều nhất là mười năm, hắn nhất định có thể thành Thánh.

Nhưng bây giờ, lại bị Chúc Cửu Âm ngăn cản.

"Vậy đạo ngươi truyền là đạo gì?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Ngô sở truyền là Kim Đan Đại Đạo!" Lão Tử đáp.

"Kim Đan Đại Đạo là gì?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Cái gọi là Kim Đan Đại Đạo, có thể tu thân dưỡng tính, kéo dài tuổi thọ.

Đan ấy là sự kết tinh của một khí.

Vạn vật có chung, thiên địa trường cửu.

Nhân dân có sinh tử, chân nhân trường sinh..." Lão Tử chậm rãi giải thích.

Kim Đan Đại Đạo, luyện đến cực hạn, có thể thành Đại La Kim Tiên.

"Chân nhân trường sinh, vậy cầu đạo để làm gì?" Chúc Cửu Âm lại hỏi.

"Đạo ấy là thanh tịnh tự nhiên, hư vô!

Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Tâm vô tạp niệm, đều là những gì cầu đạo.” Lão Tử bình tĩnh đáp.

“Đã thanh tịnh tự nhiên, hư vô, tâm không tạp niệm.” “Vậy cầu đạo có ý nghĩa gì?” Chúc Cửu Âm nhếch mép cười.

Trong nháy mắt, Lão Tử ngây người.

Ý nghĩa của việc cầu đạo là gì?

“Ngươi không biết trả lời sao?

Đã thanh tịnh tự nhiên, vô vi rồi, còn cầu cái đạo quái gì!

Ta hỏi lại, đạo của ngươi là vô vi hay hữu vi!” Chúc Cửu Âm quát lớn.

“Vô vi hay hữu vi, là do một tâm.” Sắc mặt Lão Tử nghiêm lại.

“Vậy là vô tình hay hữu tình!” Chúc Cửu Âm bức người hỏi.

Lão Tử không khỏi nhíu mày, nói: “Thái Thượng Vong Tình, không phải vô tình!” “Hay cho một câu Vong Tình!

Chỉ đáng tiếc, Nhân Tộc ta không tu đạo vô tình vô vi!

Nhân Tộc ta vốn không thanh tịnh, có thể phồn diễn ở thế giới Hồng Hoang này là nhờ vào điều gì?

Tranh hay không tranh?

Trả lời bản tôn!” Thanh âm Chúc Cửu Âm như sấm, vang vọng thiên địa.

Vào khoảnh khắc đó, các tu sĩ Nhân Tộc không khỏi ngây người.

Lúc nào thì họ mới là Nhân Tộc?

Những năm theo Lão Tử tu đạo, họ cứ nghĩ mình đã siêu thoát khỏi Nhân Tộc.

Cũng như Lão Tử, thanh tịnh vô vi.

Nhưng từ bao giờ, họ chẳng phải vẫn là Nhân Tộc sao?

“Nhân Tộc chúng ta phồn diễn đến nay, là nhờ vào sự tự cường bất tức!

Là nhờ vào việc không ngừng tranh đấu!” Một tu sĩ Nhân Tộc lớn tiếng hô.

“Đúng vậy!

Nhân Tộc nếu không tranh đấu, sẽ không thể rời khỏi Nhân Tộc tổ địa!

Nhân Tộc phồn diễn đến nay, là nhờ vào một chữ 'tranh'!

Nhân Tộc chúng ta, không tu đạo vô tình, không tu đạo vong tình!

Trung hiếu lễ nghĩa, Nhân Tộc tự cường bất tức.” “Độc tôn Võ Đạo!” “Nơi đây, không cần ngươi truyền đạo!” Chúc Cửu Âm lạnh lùng hừ một tiếng.

Lập tức, Lão Tử chỉ cảm thấy lồng ngực chịu một đòn nặng.

Cảm giác mối liên hệ trăm năm với Nhân Tộc, vì một tiếng quát của Chúc Cửu Âm mà biến mất không dấu vết.

Nhân Tộc từ nay không còn liên quan gì đến hắn.

Con đường thành đạo của hắn bị cắt đứt rồi sao?

Chúc Cửu Âm không thèm luận đạo với hắn, mà là cắt đứt đạo của hắn.

Trong nháy mắt, Lão Tử phẫn nộ.

Kẻ cản đường thành đạo của người khác, chẳng khác nào giết cha mẹ người ta.

Bây giờ, Chúc Cửu Âm đang cản đường đạo của hắn.

Không chút do dự, Lão Tử trực tiếp tế xuất một bảo vật.

Chương 193

Bảo vật này hắn có được khi giảng đạo ở Nhân Tộc.

Trên đó còn có khí vận Nhân Tộc!

Lập tức, chỉ thấy thần quang chiếu rọi thiên địa.

Một ấn chương tựa đồng không phải đồng, tựa ngọc không phải ngọc hiện ra giữa không trung.

Trên ấn chương có chín rãnh lõm, tiên khí tràn ngập.

"Không Động Ấn!" Chúc Cửu Âm kinh hô.

Tuyệt đối không ngờ, lúc này Lão Tử lại có được Không Động Ấn.

Chẳng trách Lão Tử lại muốn lập Nhân Giáo.

Thậm chí Lão Tử còn đối với Nhân Tộc không quản không đoái hoài.

Có Không Động Ấn trong tay, cộng thêm Nhân Giáo, đủ để rút lấy khí vận Nhân Tộc.

Chỉ cần Nhân Tộc không diệt, Nhân Giáo sẽ không diệt.

Nhưng càng như vậy, ánh mắt Chúc Cửu Âm càng lạnh lẽo.

Tuyệt đối sẽ không để Lão Tử lập Nhân Giáo.

"Chúc Cửu Âm đạo hữu, bần đạo xem bảo vật này có nhân quả lớn với Nhân Tộc." "Đạo của bần đạo, e rằng cũng có liên quan đến Nhân Tộc!

Nếu đạo hữu không ngăn cản bần đạo, sau này bần đạo sẽ nợ đạo hữu một ân tình, đạo hữu thấy sao?" Lão Tử mở miệng thương

lượng.

Không Động Ấn, tuy lúc này bị thiên cơ che chắn, chưa hiển lộ toàn bộ uy năng, nhưng có thể khiến Chúc Cửu Âm chú trọng, chắc chắn là chí bảo của Nhân Tộc.

Lão Tử muốn dùng Không Động Ấn để chấn nhiếp Chúc Cửu Âm.

Nhất thời, hai người giằng co, một người muốn chế ngự Chúc Cửu Âm, một người muốn đoạt Không Động Ấn.

Chỉ là, càng bình tĩnh, càng trầm mặc, lại càng khiến người ta cảm thấy bất an.

Đó là sự bình tĩnh trước bão tố.

Không phải chết chìm trong trầm mặc, thì là bùng nổ trong trầm mặc.

"Giao ra Không Động Ấn, bản tôn có thể chỉ điểm con đường thành Thánh cho ngươi!" Chúc Cửu Âm chậm rãi mở lời.

Hắn không chắc có thể đoạt được trước khi Lão Tử phá hủy Không Động Ấn.

"Đạo hữu biết Thánh đạo của ta?" Lão Tử ngây người.

Hắn càng giữ chặt Không Động Ấn, Chúc Cửu Âm lại dùng Thánh đạo để giao dịch một pháp bảo.

Chắc chắn là phi phàm.

"Bản tôn biết Thánh đạo của tất cả mọi người!

Vật này đối với ngươi vô dụng, nhưng lại liên quan đến đạo của đệ tử bản tôn!

Nếu ngươi giao ra vật này, bản tôn hôm nay sẽ hoàn thành Thánh đạo của ngươi!" Chúc Cửu Âm trực tiếp vươn tay đòi hỏi.

Cực kỳ bá đạo.

Còn về Thánh đạo, Lão Tử sớm muộn gì cũng sẽ thành Thánh.

Xem ra cũng sắp rồi.

Thay vì để Lão Tử tự tìm tòi ra Nhân đạo, chi bằng chỉ điểm hắn thành Thánh.

Chỉ là, đạo này lại không phải Nhân đạo.

Hắn lại có thể nắm giữ Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn.

Sau này có ai âm thầm mưu đồ khí vận Nhân Tộc cũng không cần sợ hãi nữa.

Có Không Động Ấn trong tay, có thể định Tam Hoàng Ngũ Đế sau này.

Khí vận Nhân Tộc, không thể để trôi mất.

"Võ Tổ tâm hệ đệ tử, thật là phúc phận của môn hạ đệ tử!

Chỉ là, bần đạo cảm thấy bảo vật này có mối quan hệ sâu sắc với bần đạo..." Lão Tử muốn nói lại thôi.

Một pháp bảo có thể được Chúc Cửu Âm coi trọng, lẽ nào chỉ liên quan đến đạo của đệ tử?

Lão Tử không dám tin.

"Bớt nói nhảm!

Một câu thôi, pháp bảo đổi lấy Thánh đạo!

Hoặc là, chúng ta làm một trận!" Chúc Cửu Âm vừa nói, Huyền Âm Thập Nhị Kiếm liền khai triển.

Trong nháy mắt, kiếm khí ngút trời xông thẳng lên mây xanh.

Cảnh tượng này, khiến Lão Tử co rúm lại.

Chúc Cửu Âm, hắn có giảng lý lẽ không?

Động một cái là muốn cướp?

"Đạo hữu hà tất phải như vậy?

Bần đạo tuy không phải đối thủ của đạo hữu, nhưng muốn hủy một kiện pháp bảo thì bần đạo vẫn làm được!

Lúc đó, chẳng phải sẽ công cốc sao!" Lão Tử ôn tồn khuyên nhủ.

"Không lấy được, vậy thì hủy đi!

Ngươi không có lựa chọn nào khác!

Hoặc là giao cho ta, đổi lấy Thánh đạo của ngươi!

Hoặc là, hôm nay ngươi sẽ vẫn lạc tại đây!" Chúc Cửu Âm bá đạo vô song.

Thái độ của hắn rất rõ ràng.

Thứ không lấy được, vậy thì hủy đi.

"Đạo hữu hà tất phải thế này..." Lão Tử vừa mở miệng.

Chỉ khoảnh khắc sau, trên bầu trời, vô tận kiếm quang lóe lên.

Chúc Cửu Âm đã ra tay.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm giậm chân một cái.

Nâng tay đấm một quyền về phía Lão Tử.

Một quyền, trấn áp thiên địa.

"Dừng tay!" "Ta đồng ý giao dịch!" Thân hình Lão Tử liên tục lùi lại.

Chúc Cửu Âm quá điên cuồng.

Căn bản không thể dùng lẽ thường để đánh giá.

Hắn lúc này không hiểu rõ tác dụng của Không Động Ấn, thật sự

muốn liều chết với Chúc Cửu Âm sao?

Không đáng.

Đối mặt với sự bá đạo của Chúc Cửu Âm, Lão Tử đã nhượng bộ.

“Con người ta đúng là 'phạm tiện' mà!

Nói tử tế không nghe, phi phải ép ta phải động thô!

Bản tôn, vốn không thích bạo lực chút nào!” Chúc Cửu Âm nói, trực tiếp vươn tay.

Lão Tử nghe vậy, sắc mặt càng co rúm.

Vu Tộc không thích bạo lực?

Trên đời này có tồn tại nào bạo lực hơn họ sao?

“Bản tôn không thích bạo lực chút nào!” Chúc Cửu Âm vừa nói, trực tiếp vươn tay đòi Không Động Ấn.

Con người ta, thật là “phạm tiện”.

Mềm không ăn, cứ thích ăn cứng!

Vào khoảnh khắc đó, Lão Tử không khỏi lộ vẻ uất ức.

Chúc Cửu Âm quá vô sỉ rồi.

Nhưng thế lực yếu hơn người, đành phải cúi đầu.

“Võ Tổ tâm hệ đệ tử, thật là phúc phận của môn hạ đệ tử!

Vì Không Động Ấn có thể thành toàn đạo của đệ tử Võ Tổ, bần đạo tự nhiên nguyện ý hiến ra!

Chỉ là... chuyện này thật sự có thể chỉ điểm ta Thánh đạo sao?” Lão Tử xác nhận lại ba lần.

Hắn có thể cảm nhận được, Chúc Cửu Âm chắc chắn có pháp môn thành Thánh.

Nếu không, Nữ Oa sao có thể chứng đạo trước hắn?

Hơn nữa, Chúc Cửu Âm thường xuyên đạt được công đức.

Người này, chắc chắn là dị số.

Trong trăm bề bất đắc dĩ, Lão Tử chỉ có thể nương nhờ Chúc Cửu Âm.

"Ngươi nên cảm thấy may mắn, nếu không phải bảo vật này liên quan đến đệ tử của bản tôn!

Bản tôn chắc chắn sẽ không nói cho ngươi biết con đường thành Thánh!

Dù sao, bản tôn cũng không muốn hiện tại đã tuyên bố thời đại Thánh Nhân!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Chỉ là, trong lòng hắn lại nở hoa.

Chỉ điểm Lão Tử lập "bàng môn", lại còn có được Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn.

Bảo vật này, định ra Tam Hoàng Ngũ Đế, ít nhất chiếm giữ 40% khí vận Nhân Tộc.

Chương 194

Cộng thêm Nhân Tộc nhập Võ Đạo, thân phận Thánh Phụ, ít nhất cũng chiếm giữ 50-60% khí vận Nhân Tộc.

Hơn nữa, hắn là đạo lữ của Nữ Oa.

Thân là Thánh Mẫu tạo người, Nữ Oa chí ít cũng chiếm giữ ba bốn thành khí vận.

Có thể nói, sau này Nhân Tộc sẽ nắm gọn trong tay hắn.

"Vậy đa tạ Võ Tổ!" Lão Tử nghe vậy mừng rỡ.

Ý của Chúc Cửu Âm là, từ bây giờ, sẽ bước vào thời đại quần Thánh.

Vậy thì, không chỉ hắn có thể thành Thánh, Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng có thể thành Thánh?

Một cái Không Động Ấn đổi lấy ba vị Thánh, một giao dịch quá hời.

"Được rồi, lấy đi!" "Bản tôn nhất định sẽ chỉ điểm con đường thành Thánh cho ngươi!" Chúc Cửu Âm vươn tay.

"Vậy phiền Võ Tổ!" Lão Tử không chút do dự hiến ra Không Động Ấn.

Không còn một chút nào luyến tiếc.

"Bản tôn hỏi, Thánh Nhân là gì?" Chúc Cửu Âm chỉ điểm mê tân.

"Thánh Nhân ấy, Nguyên Thần ký thác hư không, bất tử bất diệt!" "Cái gọi là Thánh Nhân, là dùng đại nghị lực, đại trí tuệ, đại khí vận luyện hóa tinh khí thần hồn ý, đạt đến sự huyền diệu của hỗn nguyên nhất thể!

Vô cố, vô vi, vô thủy, vô chung.” Lão Tử không cần suy nghĩ mà đáp ra.

Ngày đó ở Tử Tiêu Cung, hắn cũng từng hỏi Đạo Tổ Hồng Quân.

Ban đầu, Đạo Tổ cũng hỏi lại hắn đáp án.

Hiện tại, cảnh tượng ngày xưa tái hiện, Chúc Cửu Âm lại hỏi.

Chỉ là, Chúc Cửu Âm lại không phải kẻ tìm đạo, mà là kẻ chỉ điểm.

Cùng một câu hỏi, nhưng thân phận lại hoàn toàn khác biệt.

Hắn nghe như nuốt cam lộ vậy.

“Thánh giả, bất tử bất diệt!” “Đại thiên chỉ chưởng giáo hóa, Thánh giả, tức đạo!” “Thánh giả, đại thiên giáo hóa chúng sinh!

Lão Tử, Thánh Nhân tuy bất tử bất diệt, nhưng cũng có chức trách của mình.

Sao ngươi không lập một đạo giáo, giáo hóa chúng sinh!

Chính là cái gọi là đạo có thể nói, không phải đạo thông thường!

Đạo có thể nói, không phải đạo thông thường.” Chúc Cửu Âm chỉ điểm Lão Tử.

Trong lời nói, Lão Tử chợt lóe lên một tia minh ngộ.

Giáo hóa chúng sinh, chẳng phải giống như Chúc Cửu Âm thành lập giáo phái sao?

Đạo môn, đạo có thể nói, không phải đạo thông thường.

Vào khoảnh khắc đó, hắn hỉ đến phát cuồng.

Cảm giác như thể hồ quán đỉnh, cả người trong nháy mắt thông suốt.

“Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Đạo có thể nói, danh có thể gọi, là chỉ sự tạo hình.

Chẳng phải là sự thường hằng, cho nên không thể không nói, không thể không gọi.

Vô danh là khởi thủy của trời đất, hữu danh là mẹ của vạn vật.

Cho nên thường vô, để quan sát cái huyền diệu.

Thường hữu, để quan sát cái vi diệu.

Hai điều này, cùng xuất nhưng khác tên, cùng được gọi là huyền.

Huyền chi lại huyền, là cửa ngõ của mọi điều vi diệu...” Lão Tử tư tưởng tuôn trào như suối.

Khoảnh khắc sau, chấp niệm thi bản ngã cuối cùng cũng bị trảm ra.

Tam thi đã toàn.

Chỉ là, Lão Tử vẫn chưa ngừng giảng đạo.

Hắn đem tất cả kiến thức, kinh nghiệm của những năm qua hóa thành kinh văn mà giảng ra.

Nhất thời, chỉ thấy trời hoa bay lả tả, Tam Hoa tụ đỉnh, Ngũ Khí triều nguyên.

Bầu trời bao phủ bởi vẻ huyền diệu.

Những đạo văn đó sinh ra một phù hiệu huyền diệu.

Mỗi một phù hiệu đều có uy năng to lớn.

“Trời đất bất nhân, coi vạn vật như chó rơm.

Thánh Nhân bất nhân, coi bách tính như chó rơm.

Giữa trời đất...

Hư không bất khuất, động thì càng xuất...” Lão Tử không ngừng giảng.

Hắn vừa giảng cho Chúc Cửu Âm, vừa giảng cho chúng sinh thiên hạ.

Thiên Đạo có cảm ứng, tử khí đông lai mười vạn dặm.

Vào khoảnh khắc đó, một cỗ uy áp khủng bố từ trên người Lão Tử tản ra.

Khoảnh khắc sau, Hồng Mông Tử Khí triệt để bị luyện hóa.

“Thánh Nhân không cất giấu, đã vì người mà mình càng có.

Đã cho người mà mình càng nhiều.

Đạo trời, lợi mà không hại.

Đạo của Thánh Nhân, là không tranh.” Lão Tử giảng xong Đạo Đức Kinh, trong nháy mắt những kinh văn đó hóa thành một bản bí tịch.

Chính là Đạo Đức Kinh.

Cùng lúc đó, Lão Tử cất cao giọng nói: “Ngô là Lão Tử, Đạo Đức Thiên Tôn thuộc Tam Thanh của Bàn Cổ, hôm nay lập một giáo!

Tên là Đạo Giáo, Đạo giả vô vi, xiển thuật chí lý trời đất, giáo hóa chúng sinh!

Dùng Thái Cực Đồ trấn áp khí vận Đạo Giáo!

Thiên Đạo giám chi, Đạo Giáo lập!” Theo lời Lão Tử vừa dứt.

Chỉ thấy Thái Cực Đồ được tế xuất, trong nháy mắt vạn trượng thần quang tản ra.

Trong Thái Cực Đồ bay ra một cây cầu vàng.

Cầu vàng nối liền hư không, Lão Tử phi thân lên cầu vàng.

Thiên Đạo có cảm ứng, công đức giáng xuống.

Vào khoảnh khắc đó, chín phần bị Lão Tử hấp thu, một phần bị Chúc Cửu Âm hấp thu.

Sau khi Lão Tử hấp thu công đức, công đức Bàn Cổ Khai Thiên trong cơ thể hắn được dẫn xuất.

Trong nháy mắt, Tam Thi hợp nhất.

Vô lượng công đức kim vân hiện hóa sau đầu hắn.

Tử khí đông lai trăm vạn dặm.

Thiên lôi cửu hưởng, một cỗ uy áp khủng bố từ trên người Lão Tử tản ra.

Trong nháy mắt, cả Hồng Hoang đều bị bao phủ.

Quả thật thần uy như ngục, thần uy tựa biển.

Bị cỗ khí thế này xung kích, chúng sinh Hồng Hoang đều nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

"Bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân, chúc Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Tây Phương Linh Sơn.

"Lão Tử chứng đạo sao?

Lập giáo phái sao?

Ta dường như đã hiểu rồi!" Trong ánh mắt Tiếp Dẫn lóe lên một tia minh ngộ.

Tựa hồ đã tìm thấy Thánh đạo.

"Huynh trưởng, người biết Thánh đạo sao?

Mau nói cho ta biết đi!" Chuẩn Đề không nhịn được hỏi.

Tư chất của hắn trong số Lục Thánh là kém nhất, không thể phản ứng kịp thời.

Côn Luân Sơn.

“Huynh trưởng thành lập Đạo Giáo giáo hóa chúng sinh sao?

Chẳng lẽ, Thánh đạo chính là lập giáo phái?” Nguyên Thủy thông tuệ, lập tức rơi vào trầm tư.

Lão Tử lập giáo phái có thể thành Thánh.

Thân là Tam Thanh của Bàn Cổ, vậy thì hắn cũng nhất định có thể.

Chỉ là, nên lập giáo phái gì?

Thông Thiên nghe vậy, cũng rơi vào trầm tư.

Giáo phái không thể tùy tiện lập, ít nhất cũng phải phù hợp với bản thân.

Nếu không, sau này phiền phức không ngừng.

Vào khoảnh khắc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều cảm thấy Thánh đạo đã rất gần.

Chỉ là, còn thiếu bước cuối cùng.

Cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng, thì vị trí Thánh Nhân mới thập phần nắm chắc.

Chương 195

Thiên Đình.

“Hahahaha, huynh trưởng, Lão Tử thành Thánh rồi!

Sau này, không còn Vu Tộc, Võ Đạo độc tôn nữa!” Thái Nhất cười lớn.

Ngày Thiên Hôn đó, Yêu Tộc đã ngầm kết minh với Tam Thanh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Sau này, sẽ hỗ trợ lẫn nhau.

Giờ Lão Tử thành Thánh, Chúc Cửu Âm còn làm sao mà kiêu ngạo được nữa.

Hơn nữa, Lão Tử thành Thánh rồi, Nguyên Thủy và Thông Thiên sao có thể chậm trễ?

“Ai, Thánh Nhân a!” “Bản tôn nên vui mừng hay bi ai đây!

Ta không có Hồng Mông Tử Khí, chẳng lẽ thật sự không thể thành Thánh?” Đế Tuấn tâm phiền ý loạn.

Thiên Hôn ngày đó, hắn quả thật đã đạt được công đức.

Nhưng, chỉ giúp hắn đạt đến Chuẩn Thánh cửu chuyển.

Bước cuối cùng, vẫn mãi không thể vượt qua.

Chẳng lẽ, không có Hồng Mông Tử Khí, thật sự không thể thành Thánh?

Tuy Yêu Tộc đã kết minh với Tam Thanh, nhưng không thành Thánh, cuối cùng vẫn chỉ là sâu kiến.

“Huynh trưởng, đừng buồn!

Chuẩn Thánh cửu chuyển, đương là đệ nhất nhân dưới Thánh Nhân!

Tin rằng ta sẽ sớm bước qua bước đó!

Cứ để Lão Tử thành Thánh trước, để hắn và Chúc Cửu Âm đấu một trận đã!" Thái Nhất an ủi.

Chỉ là, vẻ chua xót của Đế Tuấn càng sâu đậm hơn.

Thánh Nhân, thật sự sẽ quan tâm đến một liên minh sao?

Thánh Nhân thật sự sẽ ngồi ngang hàng với hắn sao?

"Chết tiệt!

Tam Thanh thành Thánh sao?

Vu Tộc ta mới là chính tông của Bàn Cổ chứ!" Trên đại địa Hồng Hoang, các Tổ Vu phân tán khắp nơi không khỏi phẫn nộ.

Tổ Vu còn chưa thành Thánh, mà Tam Thanh đã vượt lên một bậc rồi.

Hậu Thổ, mày càng nhíu chặt hơn.

Nếu các Thánh Nhân do Đạo Tổ ban sắc đều thành Thánh, sau này Hồng Hoang rốt cuộc sẽ đi về đâu?

Vào khoảnh khắc đó, Hậu Thổ đột nhiên đi tìm Chúc Cửu Âm, muốn hỏi vị huynh trưởng vạn năng này.

Có thể thấy, Lão Tử thành Thánh, Hồng Hoang đều chấn động.

Trên đại địa Hồng Hoang, Lão Tử càng phóng thích uy nghiêm Thánh Nhân một cách vô tư.

Cuối cùng, hắn cũng thành Thánh.

Sức mạnh đó, đã cường đại đến cực hạn.

Tựa hồ, trong một niệm, có thể khiến chúng sinh diệt vong.

Chỉ là, khi Lão Tử nhìn về phía Chúc Cửu Âm, không khỏi ngây người.

Hắn phát hiện, vẫn không thể nhìn thấu Chúc Cửu Âm.

Sức mạnh khí vận công đức hùng hậu đó, quả thực làm mù mắt hắn.

Khí vận công đức khổng lồ như vậy, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể có được.

Vào khoảnh khắc đó, Lão Tử dường như đã hiểu ra.

Vì sao Hồng Quân lại gọi Chúc Cửu Âm là đạo hữu.

Chỉ riêng phần khí vận công đức đó, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện động thủ.

Trước đây, những kẻ như hắn dám có ý đồ với Chúc Cửu Âm, quả thực không biết sống chết là gì.

Sau khi thành Thánh, Lão Tử mới phát hiện, mình thật nực cười.

Điều càng khiến Lão Tử kinh ngạc hơn là, đối mặt với uy nghiêm Thánh Nhân, chúng sinh Hồng Hoang đều phải quỳ bái, nhưng Chúc Cửu Âm lại coi thường uy nghiêm Thánh Nhân?

Kẻ này, rốt cuộc là quái thai từ đâu xuất hiện.

Dưới sự chú mục của Lão Tử, chỉ thấy Chúc Cửu Âm trực tiếp giơ cao Không Động Ấn.

"Cửu Long Tử, lúc này không quy vị, còn đợi đến bao giờ!" Khoảnh khắc sau, Thiên Đạo chấn động.

Chỉ thấy vô tận khí vận Nhân Tộc đổ dồn về phía Không Động Ấn.

Trong hư không, Cửu Long Tử trực tiếp vượt qua thời không.

Lúc này, Cửu Long Tử mặt mày mờ mịt.

Đều không biết đã xảy ra chuyện gì, bị Thiên Đạo câu dẫn đến.

Khi nhìn thấy Chúc Cửu Âm, không khỏi hân hoan.

“Bái kiến sư tôn!” Cửu Long Tử quỳ bái.

“Tốt!” “Các ngươi một thời gian đã thủ hộ Hồng Hoang, có liên hệ với khí vận Nhân Tộc!

Hôm nay, bản tôn phong các ngươi làm thần thú hộ tộc của Nhân Tộc!

Từ nay về sau, có thể trấn thủ khí vận Nhân Tộc, trừ tà khu ma!

Các ngươi, nhanh chóng quy vị!” Chúc Cửu Âm tế xuất Không Động Ấn.

“Cẩn tuân sư mệnh!” Vào khoảnh khắc đó, Cửu Long Tử như có điều gì đó chợt hiểu ra.

Phát hiện Không Động Ấn có sức hấp dẫn cực lớn đối với họ.

Khoảnh khắc sau, dưới sự dẫn dắt của Không Động Ấn, họ trực tiếp hiện hóa bản thể Long Tộc bay về phía Không Động Ấn.

Cửu Long Tử quy vị!

Thần quang Không Động Ấn đại thịnh.

Trên ấn ký xuất hiện chín đồ án hình rồng.

Chính là Long chi Cửu Tử!

Trưởng tử Tù Ngưu, thích âm nhạc, tồn tại trên đầu đàn cầm.

Nhị tử Nhai Tí, hiếu sát hiếu đấu, khắc trên chuôi đao, thân kiếm, miệng nuốt.

Tam tử Trào Phong, hình dáng như thú, bình sinh thích hiểm lại thích ngắm nhìn, tượng thú đi trên góc điện đài.

Cũng có người vẫn luôn cho rằng nó có long mạch phượng.

Tứ tử Bồ Lao, bị đánh thì kêu to, dùng làm núm chuông lớn, giúp tiếng chuông vang xa.

Ngũ tử Toan Nghê, hình như sư tử, thích khói thích ngồi, cho nên hình tượng thường xuất hiện trên lư hương, theo đó nuốt khói nhả sương.

Lục tử Bá Hạ, còn gọi Bí Hý, tựa rùa có răng, thích gánh nặng, đặt dưới bia rùa.

Thất tử Bệ, hình như hổ hiếu tụng, tượng của nó ở cổng ngục hoặc hai bên chính đường nha môn.

Bát tử Phụ Hý, thân tựa rồng, nhã hảo tư văn, quấn quanh đỉnh bia đá.

Cửu tử Ly Vẫn, còn gọi Si Vĩ hoặc Si Vẫn, miệng trơn họng thô thích nuốt, trở thành thú nuốt trên hai đầu mái điện, mang ý diệt hỏa tiêu tai.

Từ nay về sau, Không Động Ấn trấn áp khí vận Nhân Tộc.

Cửu Long Tử làm thần thú hộ đạo của Nhân Tộc, khí vận tương liên, trấn áp Nhân Tộc.

Thậm chí, thần quang từ Không Động Ấn tản ra, khí vận Nhân Tộc và thần uy của Lão Tử đối kháng ngang hàng.

Vào khoảnh khắc đó, sắc mặt Lão Tử xám xịt vô cùng.

"Hay cho một Chúc Cửu Âm, mưu kế thật hay!" Lão Tử đắc đạo, biết Nhân Tộc đương hưng.

Sau Vu Yêu Lượng Kiếp, Vu Yêu đương nhiên sẽ vẫn lạc.

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân Tộc.

Nếu dùng Nhân Tộc để lập giáo, vạn thế không phải lo.

Nhưng, bây giờ, lại bị Chúc Cửu Âm giăng bẫy một vố.

Chí bảo Nhân Tộc Không Động Ấn, đã mất đi quyền khống chế Nhân Tộc.

Chúc Cửu Âm, nắm giữ chí bảo Nhân Tộc.

Sau này, tùy ý bổ nhiệm Tam Hoàng Ngũ Đế, đạo thống Đạo Giáo làm sao có thể đại hưng?

Thành cũng Chúc Cửu Âm, bại cũng Chúc Cửu Âm!

Lão Tử thành Thánh, nhưng tâm tình uất ức.

Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy đột nhiên lớn tiếng hô: "Đạo của ngô thành vậy!" "Ngô là Nguyên Thủy, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn thuộc Tam Thanh!

Hôm nay, lập một giáo, tên là Xiển Giáo!" "Xiển giả, thuận ứng thiên mệnh, xiển thích thiên uy." "Lấy Bàn Cổ Phiên làm trấn giáo chi bảo." "Xiển Giáo, lập!" Nguyên Thủy lớn tiếng hô, Bàn Cổ Phiên xoay chuyển trong không trung, dẫn dắt thiên địa nguyên khí, hóa hư hợp đạo.

Thiên Đạo có cảm ứng, trong nháy mắt tử khí đông lai trăm vạn dặm.

Vô tận công đức từ trời giáng xuống nhập vào trong cơ thể Nguyên Thủy.

Dưới sự dẫn dắt của công đức lập giáo, công đức Khai Thiên trong cơ thể Nguyên Thủy được dẫn xuất.

Trong nháy mắt, Nguyên Thủy Tam Hoa tụ đỉnh, Ngũ Khí triều nguyên.

Trên đỉnh đầu hắn vạn mẫu kim hoàng khánh vân bao phủ, khánh vân kim hoa từng đóa, kim đăng vạn trản.

Một cỗ uy áp vô tận từ trên người hắn tản ra.

Thánh uy bao trùm thiên địa.

Chương 196

Oanh!

Oanh!

Oanh!

Thiên lôi cửu hưởng, chúc mừng Nguyên Thủy thành Thánh.

Lập tức, chúng sinh Hồng Hoang đều quỳ bái: "Bái kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn, chúc Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Chỉ gần như cùng lúc đó, kiếm khí trên người Thông Thiên xông thẳng lên mây xanh.

Bốn thanh hung sát kiếm với kiếm khí cường đại khiến nhật nguyệt không còn ánh sáng.

"Ngô là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thông Thiên!

Hôm nay vâng mệnh Thiên Đạo lập một giáo, tên là Tiệt Giáo!" "Tiệt giả, vì chúng sinh cướp lấy một đường sinh cơ!" "Lấy Tứ Hung Sát Kiếm trấn áp Tiệt Giáo khí vận!" "Tiệt Giáo lập!" Thông Thiên lớn tiếng hô.

Trong nháy mắt, tử khí đông lai, Thiên Đạo có cảm ứng, công đức từ trời giáng xuống.

Sau khi hấp thu công đức Thiên Đạo, công đức trong cơ thể Thông Thiên cũng được dẫn xuất.

Trong nháy mắt, một cỗ sát khí túc nghịch lưu xông lên, tựa hồ muốn nghịch thiên mà đi, vì chúng sinh cướp lấy sinh cơ.

Chúng sinh Hồng Hoang còn chưa kịp quỳ bái, lại bị Thánh uy áp xuống.

“Bái kiến Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thánh thọ vô cương.” “Bái kiến Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn, Thánh thọ vô cương.

Chúc Thánh Nhân vạn thọ vô cương!” Chúng sinh Hồng Hoang lại lần nữa quỳ bái.

Đạo của Thông Thiên, nghịch thiên mà đi, vì chúng sinh tranh lấy một đường sinh cơ.

Chỉ là, đạo của hắn và đạo của Nguyên Thủy hoàn toàn khác biệt.

Đạo của Nguyên Thủy, thanh quang lưu chuyển, xiển thích thiên uy, như thác nước từ trời giáng xuống, hùng vĩ như thiên uy.

Có thể thuận theo thiên đạo mà hành, mang theo uy thế hoàng hoàng của thiên đạo để ước thúc chúng sinh.

Còn Thông Thiên thì lại nghịch lưu đi lên.

Nhất thời, Nguyên Thủy chỉ cảm thấy Thông Thiên cố ý đối chọi.

Hắn không khỏi lạnh lùng hừ một tiếng, Bàn Cổ Phiên khuấy động phong vân, cuốn thẳng đại đạo của Thông Thiên đi.

Chỉ là, Thông Thiên cũng cảm thấy Nguyên Thủy cố ý đè ép hắn.

Quan niệm của hai người, từ căn bản đã không thể hòa giải.

Vì thế, đã gieo nhân quả cho việc Tam Thanh sau này phân gia.

Trong nháy mắt, đại đạo của hai người va chạm giữa thiên địa.

Chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi vô hạn.

Nhìn cảnh này, đại đạo tử khí của Lão Tử trực tiếp xen vào giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên.

“Đủ rồi!

Đã thành Thánh rồi, còn muốn người khác xem trò cười sao?” Lão

Tử quát lớn.

Đại đạo của hắn như thanh ba lưu chuyển, tựa như một con suối trong vắt chảy qua Thánh đạo của hai người.

Trong nháy mắt, đại đạo của Tam Thanh phân định rõ ràng.

Vào khoảnh khắc đó, ba điều đại đạo biến mất không dấu vết.

Chúng sinh Hồng Hoang không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Uy nghiêm của Thánh Nhân, thật sự quá đáng sợ.

Nếu để Nguyên Thủy và Thông Thiên tiếp tục đấu, e rằng Hồng Hoang không biết sẽ có bao nhiêu sinh linh chết đi.

Chỉ là, trong khoảnh khắc Tam Thanh đấu đại đạo.

Tiếp Dẫn đã nắm bắt được cơ hội.

Ba ngàn sợi tóc xanh đi vào trường hà vận mệnh, khuấy động nhân quả.

Lợi dụng lúc Thánh Nhân đấu pháp, thiên cơ hỗn độn, hắn bắt đầu "lấy lửa trong hạt dẻ".

Cuối cùng, hắn dường như đã tìm được con đường thành Thánh.

"Sư đệ, chúng ta bắt đầu thôi!" Tiếp Dẫn tế xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Chuẩn Đề tế xuất Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Ngay sau đó lớn tiếng hô: "Ngô là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề của Tây Phương!

Hôm nay tại Tây Phương thành lập Tây Phương Cực Lạc!" "Lấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên làm căn bản lập giáo, Tây Phương Giáo, lập!" Trong nháy mắt, đại đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trực tiếp phóng ra.

Thiên Đạo có cảm ứng, tử khí đông lai, vô tận công đức giáng xuống.

Những công đức đó tiến vào trong thân thể Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, giúp họ chém ra Thi cuối cùng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hiển hóa ra pháp tướng.

Kim thân Tiếp Dẫn cao mười vạn trượng, đầu đội đại xá lợi, tản ra vạn trượng thần quang.

Dưới cỗ thần quang đó, toàn bộ thời gian Tây Phương đều bắt đầu xuất hiện ảo ảnh của tăng lữ.

Còn kim thân của Chuẩn Đề thì là kim thân mười tám tay hai mươi bốn đầu.

Đại đạo như mộng được phóng ra, cả Tây Phương đều bắt đầu hư huyễn.

Cùng với sự va chạm đại đạo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thế giới Tây Phương, Phật âm mạn diệu.

Thế giới vốn quang tịnh và nghèo nàn bỗng biến thành một Phật quốc vàng son rực rỡ.

Chỉ là, cùng với việc hai người hấp thu công đức, vẫn chưa thành Thánh.

Dù sao, so với Tam Thanh, hai người họ không có công đức Khai Thiên.

Nhìn cảnh này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi nhìn nhau.

Khoảnh khắc sau, lộ ra một tia ngoan độc.

Dù sao, nếu lúc này không thành Thánh, sau này sẽ càng khó hơn.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy ba ngàn sợi tóc xanh của Tiếp Dẫn toàn bộ dung nhập vào đại đạo.

Trong nháy mắt, Tiếp Dẫn biến thành một cái đầu trọc lốc.

Lực lượng nhân quả bắt đầu kéo lê lực lượng như mộng của Chuẩn Đề.

Đại đạo của hai người bắt đầu dung hợp, từ nay về sau, Tây Phương Giáo liền thích lấy nhân quả, hiện thực hư huyễn, và thế kim sinh làm lý niệm.

Trong nháy mắt, cả thế giới Tây Phương đều bị kéo vào một không gian mộng huyễn.

Thế giới như mộng của Chuẩn Đề, bên trong có ba ngàn thế giới.

Kim liên công đức của Tiếp Dẫn càng tỏa ra vô số kim quang.

Chỉ thấy Bát Bảo Công Đức Trì nở đầy sen.

Mỗi một đóa sen đều ẩn chứa một thế giới.

Chính là cái gọi là một hoa một thế giới, một lá một bồ đề.

Chỉ là, làm được một chút như vậy, hai người vẫn chưa thành Thánh.

Khiến Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề uất ức không thôi.

Bất đắc dĩ, chỉ có thể mưu cầu công đức.

Lập tức đại phát hoành nguyện: Khi ta thành Phật, trong bảo sát của ta không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, cho đến các loại sâu bọ bay bò, không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật, đây là nguyện thứ nhất. ...

Khi ta thành Phật, tất cả chúng nhân trong sát giới của ta đều nhất tâm hướng thiện.

Không mê hoặc không niệm.

Những gì họ muốn nói.

Đều dự biết ý nhau.

Không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật.

Đây là nguyện thứ tám. ...

Khi ta thành Phật, chúng nhân trong sát giới của ta đều vãng sinh về chính tín vị, xa rời điên đảo, xa rời phân biệt, tăng căn thanh tịnh.

Những gì họ chỉ đến đều là Niết Bàn.

Không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật.

Đây là nguyện thứ mười sáu. ...

Khi ta thành Phật, các Bồ Tát trong sát giới có thể diễn giải mọi pháp, trí tuệ biện tài của họ không thể hạn lượng.

Không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật.

Đây là nguyện thứ ba mươi tám. ..., ...

Khi ta thành Phật, các Bồ Tát ở linh giới phương thế nghe danh hiệu của ta, quy y tinh tiến, tức khắc đạt đến bất thối chuyển địa.

Không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật.

Đây là nguyện thứ bốn mươi bảy.

Khi ta thành Phật, các Bồ Tát ở linh giới phương thế nghe danh hiệu của ta, quy y tinh tiến, tức khắc đạt đến đệ nhất nhẫn, đệ nhị nhẫn, đệ tam nhẫn, đối với các Phật pháp vĩnh viễn không thối chuyển.

Không đạt được nguyện này cuối cùng không thành Phật.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mỗi khi phát một nguyện, Thiên Đạo lại giáng xuống một tia công đức.

Khi bốn mươi tám đạo hoành nguyện được phát ra, vô tận công đức ngưng tụ thành một luồng giáng xuống.

Chương 197

Khoảnh khắc sau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hấp thu công đức, cuối cùng cũng bước ra bước cuối cùng.

"Tây Phương Giáo, lập!" "Thiên Đạo giám chi!" Trong nháy mắt, vô tận tường thụy bao trùm Tây Phương.

Hồng Mông Tử Khí trực tiếp bay vào dung hợp với đại đạo của họ.

Tử khí đông lai, cả Tây Phương Phật Quốc hóa hư vi thực.

Tại nhất khắc, cả Tây Phương Linh Sơn đều bị bao phủ trong cảnh giới từ bi, tường hòa, không có tranh chấp.

Thậm chí, bên trong tràn ngập vô lượng công đức quang, trí tuệ quang.

Chúng sinh không khỏi hiện lên vẻ hướng vọng.

Có thể nói, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liên tiếp phát hoành nguyện, cuối cùng thành tựu Thánh vị.

Con đường thành Thánh của họ, độc đáo và khác biệt, xuất phát từ Huyền Môn nhưng lại thoát ly Huyền Môn.

Đồng thời, lợi dụng uy áp Thánh Nhân thiên địa một lần, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cưỡng ép độ hóa một số sinh linh Đông Phương.

Nhất thời, trong Phật Quốc, vô số tăng lữ, Bồ Tát, Kim Cương La Hán, Cát Tường Thiên Nữ, Hộ Pháp Thiên Long dũng hiện.

"Bái kiến Tiếp Dẫn Thánh Nhân, Chuẩn Đề Thánh Nhân, nguyện Thánh Nhân vạn thọ vô cương!" Chúng sinh Hồng Hoang quỳ bái.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau.

Tây Phương nghèo nàn, cần phục hồi, cần có một lượng lớn sinh linh.

Thế là, hai người lại lần nữa thi triển Thiên Long Thiện Xướng.

Lập tức, chỉ thấy Phật âm mạn diệu, thiên nữ tán hoa.

Thiên Long Bát Bộ dẫn dắt chúng sinh, dưới cây bồ đề, Phật quang phổ chiếu.

Khắp nơi đều là lưu ly tịnh thổ.

Quả thật là một thế giới Tây Phương Cực Lạc tốt đẹp.

Nhất thời, vô số sinh linh bị hấp dẫn, dưới sự tẩy não của Phật âm, trực tiếp độ đi ba ngàn phiền não ti độn nhập Tây Phương Cực Lạc.

Cảnh tượng này, khiến Tam Thanh không khỏi nhíu mày.

Thành Thánh, thậm chí coi cả Hồng Hoang là địa bàn của mình.

Tây Phương cưỡng ép độ hóa sinh linh, mà độ hóa lại là sinh linh Đông Phương.

Nếu tiếp tục như vậy, chẳng phải Tây Phương sẽ phục hồi, còn Đông Phương thì suy tàn, thậm chí đoạn tuyệt truyền thừa sao?

Nhất thời, Tam Thanh không khỏi hóa ra đại đạo: "Đất Đông Phương, không đến lượt Tây Phương làm càn!" Trong nháy mắt, đại đạo của ba người trực tiếp va chạm với Phật Quốc Tây Phương.

Một tiếng "Oanh long" cực lớn vang lên.

Thần tượng hóa ảo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi tan biến.

Các sinh linh Đông Phương bị dụ hoặc bỗng chốc tỉnh táo.

"Tam Thanh, có ý gì?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không khỏi giận

dữ.

Hai người vừa mới thành Thánh, kết quả lại bị Tam Thanh làm mất mặt.

Hơn nữa, họ đã phát ra bốn mươi tám đạo hoành nguyện để mượn công đức từ Thiên Đạo.

Tuy chứng Thánh Nhân, nhưng sau này công đức sẽ rất khó kiếm.

Bây giờ, vừa mới độ hóa được một chút sinh linh, lại bị Tam Thanh ngăn cản.

Đúng là Phật cũng nổi giận.

"Tây Phương là bàng môn tả đạo, mê hoặc chúng sinh.

Các ngươi phản bội Huyền Môn, không được coi là chính tông của Huyền Môn.

Không được dùng Phật pháp thu nạp môn đồ Đông Phương của ta!" Lão Tử lạnh lùng nói.

"Đúng vậy!

Các ngươi Tây Phương, cứ ở Tây Phương mà hành sự!

Đừng có đến Đông Phương!" Nguyên Thủy tiếp lời.

Tam Thanh đồng lòng, thái độ rõ ràng.

Không cho phép Tây Phương truyền đạo.

"Hahahaha!" "Hay cho một câu Tây Phương không Đông Phương!

Nếu chư vị đã cho rằng Tây Phương ta là bàng môn, vậy Tây Phương Giáo ta thoát ly Huyền Môn thì có sao!

Thiên Đạo ở trên, Tây Phương Giáo ta hôm nay thoát ly Huyền Môn, tự lập Tây Phương Giáo, từ nay không còn là Huyền Môn, không bái Hồng Quân!" Sau khi Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề

chuẩn bị thành Thánh, thế giới Hồng Hoang bước vào thời đại Thánh Nhân.

Giữa các Thánh Nhân có sự tính kế lẫn nhau, và giữa Thánh Nhân với chúng sinh cũng vậy.

Chúc Cửu Âm đưa Hi Hòa về Phương Trượng Đảo.

Hắn lại đem những thứ thu được bao năm qua ra mua sắm kiến trúc Võ Đạo, hoàn thiện Võ Đạo.

Nhưng đúng lúc này, Hậu Thổ tìm đến.

Chúc Cửu Âm biết, Hậu Thổ muốn chứng đạo.

Hiện tại, Lục Thánh đều đã xuất thế, quả thực cần Hậu Thổ thành Thánh.

Năm tháng qua, Chúc Cửu Âm càng ngày càng thấu hiểu.

Thiên Địa Nhân Tam Đạo, không hề có đạo nào yếu hơn đạo nào.

Thiên Đạo đại biểu là Hồng Quân và sáu vị Thánh Nhân.

Địa Đạo là Địa Phủ, do Hậu Thổ đại diện.

Nhân Đạo, thì là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Trong thần thoại kiếp trước, Thiên Đạo ra đời sớm nhất.

Vì thế Hồng Quân nhiều lần mưu tính, dùng Lục Thánh để thâm nhập Địa Phủ.

Hậu Thổ tuy thành Thánh, nhưng sau khi bị tính kế, lại không thể rời khỏi Địa Phủ.

Do đó, Địa Phủ bị Thiên Đình quản hạt.

Nhân Đạo, một trận Phong Thần Lượng Kiếp, từ đó về sau, Nhân Tộc bị Thiên Đình chiếm giữ quyền lực duy nhất.

Kể từ đó, Nhân Đạo suy tàn.

Thiên Đạo thống nhất Thiên Địa Nhân Tam Giới.

Nhưng hiện tại, tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

Vu Tộc giẫm đạp đại địa, là Tổ Vu, Địa Đạo đương nhiên phải nắm trong tay.

Nhân Tộc, là Thánh Phụ, truyền bá Võ Đạo.

Nhân Đạo cũng phải nắm giữ trong tay.

Bởi vậy, Chúc Cửu Âm dẫn Hậu Thổ đi về phía U Minh Huyết Hải.

Từ Đông Hải khởi hành, một đường tiến thẳng đến U Minh Huyết Hải.

Một ngày nọ, hai người đi qua một vùng đất Hồng Hoang.

Phát hiện trên sơn cốc có Kiếp Lôi dày đặc.

Có một sinh linh đang hóa hình.

Không những thế, Chúc Cửu Âm cảm thấy sinh linh độ kiếp dường như có nhân quả với hắn.

Theo lý mà nói, Vu Tộc không có Nguyên Thần, không nên có loại cảm giác ràng buộc này.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại cảm nhận được sự ràng buộc.

Ngay lập tức đi về phía trước.

"Huynh trưởng, chẳng lẽ sinh linh hóa hình này có duyên với huynh sao?" Biết được quyết định của Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ không khỏi trêu chọc hỏi.

"Cứ xem đã." Chúc Cửu Âm bước vào sơn cốc, đúng lúc này, nghe thấy một tiếng quát lớn.

"Tiểu Khổng Tước, ngoan ngoãn thần phục ta!

Hãy trở thành tọa kỵ của ta, nếu không thiên kiếp hóa hình của ngươi sẽ tan thành tro bụi đó!" Chúc Cửu Âm nghe vậy nhìn tới, chỉ thấy bên ngoài sơn cốc có một lão giả gầy gò, đầu đội một cây xích đỏ.

Ở chính giữa sơn cốc, một con Khổng Tước đang độ kiếp.

"Khổng Tuyên?" Chúc Cửu Âm cau mày.

Con Khổng Tước trước mắt này, chẳng lẽ là Khổng Tuyên?

Trong truyền thuyết, sau khi Tam Tộc Đại Chiến kết thúc, Nguyên Phượng bay về phía nam, lại bị Ngũ Hành nguyên khí làm thương tổn.

Vì thế sinh ra một quả trứng.

Quả trứng đó chính là Khổng Tuyên, vừa xuất thế đã có Ngũ Sắc Thần Quang.

Thần thông này quét mọi vật, quả thực phi phàm.

Trong Phong Thần Đại Chiến, Khổng Tuyên càng tỏa sáng rực rỡ.

Ngay cả Nhiên Đăng cũng không chiếm được chút lợi lộc nào trước mặt Khổng Tuyên.

Hắn có ràng buộc với Khổng Tuyên sao?

Chúc Cửu Âm trầm tư.

"Nguyên Phượng!" Chúc Cửu Âm đã hiểu ra.

Hắn đã thu Nguyên Phượng làm nữ nhân.

Khổng Tuyên là do Nguyên Phượng sinh ra, tự nhiên cũng sẽ có liên quan tới hắn.

Vậy, Khổng Tuyên sao?

Trong lúc Chúc Cửu Âm trầm tư.

Khổng Tước nổi trận lôi đình: "Đạo nhân đáng chết, thừa nước

đục thả câu!

Chương 198

Hèn hạ vô sỉ, chết ta cũng sẽ không thần phục ngươi!" Khổng Tước nói tiếng người, ý chí cương liệt vô cùng.

"Tiểu gia hỏa này cũng thú vị đấy chứ!" "Huynh trưởng, có cần đuổi đạo nhân kia đi không?" Hậu Thổ mở miệng hỏi.

"Đừng vội, chúng ta hãy xem tính tình Khổng Tước thế nào!

Võ Đạo của ta không thu rác rưởi đâu!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Hắn đoán, đó chính là Khổng Tước.

Không, muốn thu làm đệ tử, phải xem Khổng Tuyên có ý chí kiên cường hay không.

Lão đạo kia chính là một hòn đá thử vàng.

Quả nhiên, dưới sự chú ý của Chúc Cửu Âm.

Lão đạo quát: "Tiểu Khổng Tước, khá cương liệt!

Nhưng, lão đạo thích loại này!

Xem ta cho ngươi một bài học!" Lão đạo nói rồi, trực tiếp tế ra một kiện pháp bảo.

Pháp bảo đó giống như một chiếc phi bàn, là Tiên Thiên Linh Bảo.

Xoẹt một tiếng!

Chiếc phi bàn bắn thẳng về phía Khổng Tuyên.

Thậm chí, thiên kiếp dường như bị linh bảo kích động, kiếp lôi từ trên trời giáng xuống.

Nhưng Khổng Tước cũng cực kỳ bất phàm.

Ngũ Sắc Thần Quang phía sau lưng vừa quét qua, pháp bảo của đạo nhân và kiếp lôi đều biến mất không dấu vết.

"Ồ, thần thông hay!

Nhưng, càng như thế, lão đạo càng ưng ý!

Tiểu Khổng Tước, cho ngươi cơ hội cuối cùng!

Thần phục ta, nếu không, lão đạo chỉ có thể ra tay độc ác!" "Càn Khôn Xích giáng xuống, mặc cho thần quang ngươi phát ra, cũng phải lập tức chết!

Đến lúc đó thân vẫn thì thôi, không thì thi cốt cũng sẽ bị bần đạo luyện thành pháp bảo!" Lão đạo nhìn Khổng Tước, hai mắt sáng quắc.

Khổng Tước càng thần kỳ, thu làm tọa kỵ càng thêm trợ lực.

Chúc Cửu Âm lấy Long Phượng làm tọa kỵ, bắt một con Khổng Tước, liệu có được không?

"Nằm mơ giữa ban ngày!" Khổng Tước ý chí kiên định, đầy vẻ không chịu khuất phục.

Đối với nó mà nói, thiên kiếp hóa hình này chỉ là chuyện nhỏ.

Nhưng tiếc thay lão đạo vô sỉ, ở một bên hổ thị đam đam (nhăm nhe), khiến Khổng Tước nhanh chóng bị thương.

Nhưng dù vậy, Khổng Tước cũng có sự kiêu ngạo, quật cường của riêng nó.

Thà chết không chịu khuất phục!

Oanh!

Một đạo kiếp lôi vang vọng khắp trời đất.

Cùng lúc đó, lão đạo trực tiếp tế ra Càn Khôn Xích.

Trong khoảnh khắc đó, Khổng Tước vội vàng vận chuyển Ngũ

Sắc Thần Quang.

Nhưng uy lực của Càn Khôn Xích và Kiếp Lôi, làm sao có thể ngăn cản?

Oanh một tiếng!

Khổng Tước trực tiếp bị đánh bay ra ngoài.

Miệng phun tiên huyết, toàn thân không còn chút hào quang nào.

"Thần phục hay hủy diệt!" Lão đạo ánh mắt băng lãnh.

"Ta tuyệt đối không thần phục kẻ vô sỉ!" Khổng Tuyên ngã vật ra đất.

Nhưng ánh mắt nó lại không cam lòng, giận dữ trừng thẳng lão đạo.

Ý chí kiên trinh bất khuất đó, cuối cùng đã khiến Chúc Cửu Âm động lòng.

Khi lão đạo lại lần nữa ra tay tấn công Khổng Tước, Chúc Cửu Âm động thủ.

Thân hình vừa động, một đạo kiếm khí xông thẳng lên trời.

Xoẹt một tiếng, bầu trời trực tiếp bị xé rách.

Kiếp lôi biến mất không dấu vết.

Về phần công kích của lão đạo, Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa tay ra tóm lấy Càn Khôn Xích.

"Tìm chết!" "Dùng sức mạnh nhục thân để cản Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm của ta!" Lão đạo cười lạnh.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, phanh một tiếng.

Càn Khôn Xích trực tiếp bị Chúc Cửu Âm nắm trong tay.

Thậm chí, mặc cho lão đạo thi triển pháp lực, cũng không thể thu

hồi pháp bảo.

"Không thể nào!" Lão đạo kinh hô một tiếng.

Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm lại bị nhục thân chặn lại.

Thậm chí không thể lấy về.

Nhục thân khủng bố như vậy, hoàn toàn có thể so bì với Vu Tộc.

"Thế gian này nào có chuyện không thể?

Lấy lớn hiếp nhỏ, bản tôn thấy hành vi của ngươi!

Độ vô sỉ chỉ đứng sau Chuẩn Đề!" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Lời nói nhẹ như gió mây, khiến lão đạo không khỏi phẫn nộ.

Chuẩn Đề nổi danh vô sỉ khắp Hồng Hoang.

Là người vô sỉ số một Hồng Hoang, mà Nhiên Đăng chỉ đứng sau Chuẩn Đề.

Chẳng phải hắn là kẻ vô sỉ thứ hai Hồng Hoang sao?

Điều này quả thực là sỉ nhục trần trụi, không thèm che giấu.

Đến khi nhìn rõ diện mạo của Chúc Cửu Âm.

Lão đạo không khỏi sợ đến hồn bay phách lạc.

"Chúc, Chúc Cửu Âm!" "Là ngươi!" Lão đạo sắc mặt tái nhợt.

Hắn đã gặp phải hung nhân số một Hồng Hoang, Chúc Cửu Âm.

"Ồ, tiểu Chuẩn Thánh nhận ra bản tôn sao?" Chúc Cửu Âm vẻ mặt chơi đùa.

Chẳng lẽ, tên này trước mắt là tu sĩ Tử Tiêu Cung?

Trong lời nói, gọi lão đạo là tiểu Chuẩn Thánh.

Khiến lão đạo phẫn nộ vô cùng.

Quả thực là sự coi thường trần trụi.

Nhưng, người đó lại là Chúc Cửu Âm.

Tuy phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

“Bần đạo Nhiên Đăng, là tu sĩ Tử Tiêu Cung, bái kiến Võ Tổ!” Nhiên Đăng cung kính nói.

“À, ra là Nhiên Đăng đạo hữu!

Vậy thì, chắc ngươi phải biết quy củ của bản tôn rồi chứ!” Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

“Quy củ?” Nhiên Đăng ngơ ngác.

“Tự sát đi!

Đừng làm bẩn tay bản tôn!” Chúc Cửu Âm kiêu ngạo nói.

Nghe lời Chúc Cửu Âm, Nhiên Đăng đứng sững lại.

Là tu sĩ Tử Tiêu Cung, ở Tử Tiêu Cung ít nhiều gì cũng có danh tiếng.

Bây giờ lại bị yêu cầu tự sát, Nhiên Đăng thật sự không có khí phách sao?

Không!

Hắn có khí phách!

Khí phách không nhỏ, nếu không sau này cũng sẽ không phá Thập Tuyệt Trận trong Phong Thần.

Nhưng lúc này, dù có khí phách đến mấy, gặp Chúc Cửu Âm cũng lập tức hết khí phách.

Dù sao Chúc Cửu Âm là ai chứ?

Lão đại Vu Tộc, Võ Tổ Nhân Tộc, Nhân Tộc khí vận quấn thân.

Nhiên Đăng cứng đầu chống đối sao, chẳng phải là tìm chết sao?

Nhưng không chống đối thì sao, chẳng lẽ thật sự tự sát ư?

Lúc này, mồ hôi trên đầu Nhiên Đăng như hạt mưa bắt đầu thấm ướt y phục.

Cũng may lúc này thiên kiếp của Khổng Tuyên ở bên cạnh gây ra mưa không ngừng, nhất thời cũng không phân biệt được đâu là mồ hôi, đâu là nước mưa.

"Sao?

Nhất định phải để bản tôn ra tay sao?" Chúc Cửu Âm kiêu ngạo nhìn Nhiên Đăng đạo nhân, làm ra vẻ chuẩn bị động thủ.

Thực ra Chúc Cửu Âm căn bản không định ra tay, dù sao Nhiên Đăng cũng là người của Tử Tiêu Cung.

Hiện tại Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã sáng lập Xiển Giáo, đoán chừng không lâu nữa Nhiên Đăng sẽ trở thành thủ tịch đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhiên Đăng đứng ở đằng xa nhìn cảnh này, tưởng rằng Chúc Cửu Âm thật sự muốn ra tay.

Chương 199

Lúc đó, cộc một tiếng, hắn quỳ xuống, sau khi quỳ không ngừng dập đầu về phía Chúc Cửu Âm, vừa dập đầu vừa nói.

"Võ Tổ, đại nhân đại lượng, xin tha cho tiểu Chuẩn Thánh này, ta tu hành đến cảnh giới này không dễ dàng, hy vọng Võ Tổ có thể giơ cao đánh khẽ." Nhiên Đăng dập đầu như giã tỏi trên mặt đất, Chúc Cửu Âm đứng đó không nói gì.

Lặng lẽ nhìn Nhiên Đăng, nhưng sự im lặng đó lại khiến Nhiên Đăng cảm thấy Chúc Cửu Âm có lẽ muốn ra tay giết hắn.

Chỉ thấy Nhiên Đăng dập đầu càng thêm dữ dội, thậm chí còn dập ra một cái hố lớn trên mặt đất, lúc này Nhiên Đăng đâu còn dáng vẻ chỉ cao khí ngang (ngạo mạn) như khi đối phó Khổng Tuyên lúc nãy nữa.

Khổng Tuyên nhìn Nhiên Đăng thảm hại không chịu nổi, lại nhìn Chúc Cửu Âm ở đằng xa.

Lúc này trong lòng thầm nghĩ: "Người này chắc sẽ không giống lão đạo Nhiên Đăng kia mà thu mình làm tọa kỵ chứ." "Võ Tổ, ta thật sự biết lỗi rồi, ta nguyện ý dâng Càn Khôn Xích cho Võ Tổ, hy vọng Võ Tổ có thể tha cho mạng chó của ta." Nhiên Đăng nói rồi dừng dập đầu, hai tay dâng Càn Khôn Xích lên đỉnh đầu.

Chúc Cửu Âm nhìn Càn Khôn Xích.

Mơ hồ nhớ rằng Càn Khôn Xích được hợp thành từ khí âm dương của thế giới, đại biểu cho âm dương thế giới, là bảo vật Nhiên Đăng dùng để chứng đạo thành Thánh sau này.

Đây là một món bảo bối tốt!

Chúc Cửu Âm nhìn xong mắt phát sáng.

Đã Nhiên Đăng nguyện ý giao ra, vậy thì nhận lấy, rồi giao món đồ này cho Khổng Tuyên.

Như vậy Khổng Tuyên có thể đi con đường thành Thánh của Nhiên Đăng đạo nhân.

Như vậy sẽ có thêm một vị Thánh Nhân, Càn Khôn Xích là Công Đức Linh Bảo ẩn chứa một phần công đức Nhân Tộc.

Như vậy việc khống chế khí vận Nhân Tộc sẽ có thêm một phần.

Lúc này nhìn dáng vẻ của Nhiên Đăng đạo nhân, đoán chừng hắn chưa nghiên cứu thấu đáo về Càn Khôn Xích, nếu không cũng sẽ không lấy nó ra dâng hiến.

Nhưng dù Chúc Cửu Âm rất muốn Càn Khôn Xích, thì cũng phải tỏ ra vẻ không quan tâm.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm mặt lạnh lùng nói: "Đồ vật đổi lấy mạng chó, ngươi xem trọng mình quá rồi." Nhiên Đăng thấy Càn Khôn Xích lại không thể lay động Chúc Cửu Âm.

Nhất thời càng thêm hoảng hốt, chỉ thấy Nhiên Đăng quỳ tại đó, hai tay run rẩy, thân thể khô gầy như thể bất cứ lúc nào cũng sẽ tan rã vì run.

Hắn dùng giọng run rẩy nói: "Võ Tổ, người muốn gì, cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có, ta sẽ dâng hết cho Võ Tổ, chỉ cần Võ Tổ có thể tha cho ta một con đường sống." Chúc Cửu Âm cảm thấy đã đủ rồi, nếu tiếp tục nữa thì sẽ mất thể diện.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm chê bai phẩy phẩy tay, sau đó miễn cưỡng cầm lấy Càn Khôn Xích nói: "Hôm nay tâm tình bản tọa tốt, Càn Khôn Xích ta nhận lấy, cút đi." Nhiên Đăng đạo nhân thấy Chúc Cửu Âm đã nhận Càn Khôn Xích liền đứng dậy chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc

hắn đứng dậy, Chúc Cửu Âm đã gọi lại.

"Ai cho ngươi đứng dậy?" Nhiên Đăng nghe vậy lập tức ngớ người ra, Võ Tổ vừa nãy không phải muốn tha cho hắn sao?

Bây giờ lại đổi ý, hắn lấy hết dũng khí cuối cùng nói: "Võ Tổ, người không phải đã tha cho mạng chó của ta rồi sao?" "Ta bảo ngươi cút, ai cho ngươi đứng dậy?" Chúc Cửu Âm bá khí nói.

Lúc này Nhiên Đăng cũng đã hiểu ý của Chúc Cửu Âm, tức giận không?

Tức giận, nhưng có làm gì được đâu, liều mạng ư?

Hắn không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm, Càn Khôn Xích cũng đã đưa cho Chúc Cửu Âm rồi, vậy thì chỉ có thể cút thôi.

Chỉ thấy Nhiên Đăng đạo nhân chậm rãi dùng hai tay ôm lấy cổ chân mình, cúi đầu xuống.

Hắn co người lại thành hình cầu, sau đó dùng sức hai chân lăn xuống dưới núi.

Khi lăn xuống, Nhiên Đăng đạo nhân không dám có suy nghĩ gì khác, thậm chí còn tăng tốc để lăn nhanh hơn.

Bởi vì sợ Chúc Cửu Âm lại đổi ý, chỉ trong thời gian uống một chén trà, Nhiên Đăng đã lăn khuất dạng.

"Lăn cũng nhanh đấy, sau này đúng là đệ nhất Cút Thánh Hồng Hoang rồi." Chúc Cửu Âm cười nói.

Nhiên Đăng đương nhiên không nghe thấy tiếng Chúc Cửu Âm, dù có nghe thấy cũng chẳng làm gì được, dù sao không đánh lại thì biết làm sao đây.

Sau khi Nhiên Đăng xuống núi, nhìn thấy khắp người đầy bụi đất.

Hắn vươn tay phủi bụi, rồi nhìn về phía nơi Khổng Tuyên độ

thiên kiếp.

“Ta Nhiên Đăng tất nhiên sẽ trở thành một đại Thánh Nhân, đến lúc đó ta sẽ tìm cơ hội nghiền xương Chúc Cửu Âm thành tro, hắn không quý trọng Nhân Tộc ư?

Vậy thì ta sẽ giáng tai họa lên Nhân Tộc, chờ đấy, đợi ta về động phủ bế quan.” Nhiên Đăng nói rồi rời đi về hướng động phủ.

Sau khi Nhiên Đăng đi, lúc này còn lại Khổng Tuyên, Khổng Tuyên cảnh giác nhìn Chúc Cửu Âm, Chúc Cửu Âm cũng đứng đó nhìn.

Chúc Cửu Âm nửa ngày không nói gì, vì không tiện nói chuyện với Khổng Tuyên, dù sao cũng không thể mở miệng nói "ta là cha ngươi" được.

Mặc dù trên vai vế, Khổng Tuyên có thể là con trai của hắn, nhưng nói ra phải suy nghĩ đến cảm nhận của Khổng Tuyên chứ, dù sao ai cũng không muốn có thêm một người cha đột ngột.

Hai người nhìn nhau rất lâu, cuối cùng Khổng Tuyên không nhịn được mở miệng nói: “Ngươi cũng giống lão đạo kia, muốn thu ta làm tọa kỵ sao?

Ta nói cho ngươi biết, ta sẽ không đồng ý đâu.” Chúc Cửu Âm nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của Khổng Tuyên, suýt nữa bật cười, lập tức ho khan vài tiếng rồi nói với Khổng Tuyên: “Ta với ngươi có duyên phận, ra tay cứu ngươi, mà ngươi lại không biết phải trái?

Trước hãy độ thiên kiếp hóa hình xong đã.” Rõ ràng Khổng Tuyên đã thông qua khảo nghiệm của Chúc Cửu Âm, cho nên Chúc Cửu Âm mới quan tâm Khổng Tuyên như vậy.

Khổng Tuyên thấy Chúc Cửu Âm không thu mình làm tọa kỵ liền hơi ngại.

Nhưng lúc này thiên kiếp sắp đến, không kịp nói nhiều, chỉ thấy

vô số thiên lôi giáng xuống, thiên kiếp hóa thần của Khổng Tuyên đã bắt đầu.

Vô số thiên lôi giáng xuống, đánh vào người Khổng Tuyên.

Mỗi một đạo thiên lôi đều ẩn chứa vô số thiên uy, may mắn Khổng Tuyên tư chất không tệ, nhanh chóng ứng phó xong thiên kiếp.

Cảnh tượng này khiến Chúc Cửu Âm khá kinh ngạc, không ngờ hậu nhân Nguyên Phượng lại cường hãn đến vậy.

Chẳng phải hắn có một đứa con trai vô địch sao, cũng không tệ.

Nhưng bây giờ không thể nói cho nó biết nhiều chuyện.

Không vì gì khác, chỉ là để tránh thằng nhóc này quá kiêu ngạo.

Tục ngữ nói hay, người quá kiêu ngạo dễ bị ăn đao.

Dù lúc này Chúc Cửu Âm vô địch ở Hồng Hoang, cũng không hy vọng "con trai" của mình quá ngang ngược.

Sau khi thiên kiếp kết thúc, Khổng Tước chậm rãi hạ xuống, hóa thành hình dạng một nam tử.

Phàm là những sinh linh độ thiên kiếp, diện mạo xấu đẹp đều ngẫu nhiên.

Nếu vận khí không tốt, có thể biến thành một ông lão vừa xấu vừa lùn.

Rõ ràng Khổng Tước vận khí khá tốt.

Hắn hóa thành một nam tử trẻ tuổi, toàn thân cơ bắp săn chắc, đường nét hoàn mỹ.

Dung mạo ngay cả trong Vu Tộc hay Yêu Tộc cũng là một mỹ nam tử hàng đầu.

Nhưng thế giới Hồng Hoang không thể dựa vào dung mạo mà

sống, ở đó chỉ so xem nắm đấm ai cứng hơn.

Sau khi Khổng Tước hóa thành hình người, không có y phục, cứ trần trụi đứng trước mặt Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thấy vậy, ho khan vài tiếng đầy lúng túng, ném cho nó một bộ y phục bảo mặc vào.

Khổng Tước nhìn y phục, rồi lại nhìn toàn thân trần trụi của mình.

Lúng túng cầm y phục chạy ra sau một tảng đá, bắt đầu thay đồ.

Lần đầu tiên làm người, Khổng Tước nhìn y phục không biết mặc thế nào.

Nó mặc áo trên làm quần, may mắn là nhanh chóng phát hiện không đúng, vội vàng điều chỉnh lại.

Mặc xong y phục, Khổng Tuyên đi ra.

Chúc Cửu Âm nhìn dáng vẻ của Khổng Tuyên.

Hắc!

Không tệ, dáng vẻ Khổng Tước sau khi hóa hình không tồi, đặt vào Nhân Tộc chắc chắn sẽ thu hút không ít tiểu muội muội.

Nhưng lúc này không phải là lúc trêu chọc.

"Đa tạ, đạo hữu đã cứu ta thoát khỏi tay Nhiên Đăng đạo nhân." Khổng Tước chắp tay nói với Chúc Cửu Âm.

Sau khi cứu Khổng Tước, Chúc Cửu Âm muốn quay người rời đi, vì lúc này mục đích quan trọng nhất là đến Minh Hà.

Thấy Chúc Cửu Âm muốn đi, Khổng Tước vội vàng tiến lên một bước chặn trước mặt Chúc Cửu Âm.

"Làm gì?" Chúc Cửu Âm nhíu mày hỏi nó.

"Hy vọng Võ Tổ thu ta làm đồ đệ, chỉ điểm ta đôi chút." Khổng

Tước lập tức quỳ xuống trước mặt Chúc Cửu Âm, không ngừng dập đầu về phía Chúc Cửu Âm.

Khổng Tước cường hãn, Chúc Cửu Âm tự nhiên đã nhìn thấy.

"Vừa nãy biểu hiện không tệ, ta thu ngươi làm đồ đệ." "Hậu nhân Nguyên Phượng, con Khổng Tước đầu tiên trên thế gian, sau này gọi là Khổng Tuyên." Chúc Cửu Âm mở miệng nói.

"Đa tạ Sư tôn, đa tạ Sư tôn ban tên." Khổng Tước ở đó không ngừng dập đầu biểu thị cảm tạ.

Chúc Cửu Âm là ai chứ, Khổng Tước có thể bái hắn làm thầy tự nhiên muôn vàn cảm tạ.

"Đã nhập môn hạ bản tọa, Càn Khôn Xích này ban cho ngươi, làm bảo vật hộ thân." Chúc Cửu Âm đưa Càn Khôn Xích cho Khổng Tuyên, Khổng Tuyên nhìn Càn Khôn Xích xong hai tay không ngừng run rẩy.

Càn Khôn Xích vừa nãy Nhiên Đăng đạo nhân đã dùng để trấn áp nó, uy lực trong đó nó đương nhiên biết.

"Đa tạ Sư tôn ban bảo vật, Khổng Tuyên nhất định không phụ kỳ vọng của Sư tôn!" "Được rồi, đứng lên đi." Chúc Cửu Âm nhìn Khổng Tuyên nói.

Khổng Tuyên đứng dậy, cung kính đứng trước mặt Chúc Cửu Âm.

"Vì sao ngươi lại hóa hình ở đây?" Chúc Cửu Âm hỏi.

Theo lý mà nói, loại thần thú như Khổng Tước, khi hóa hình sẽ có cảm ứng.

Sau khi có cảm ứng sẽ chọn một nơi đặc biệt để hóa hình.

Loại nơi đó sẽ không bị người khác quấy rầy.

Nhưng vì sao Khổng Tuyên lại xuất hiện ở đây, điều này khiến Chúc Cửu Âm không hiểu.

Nghe Chúc Cửu Âm hỏi, Khổng Tuyên ngượng ngùng gãi đầu nói.

"Trước đây ta du lịch ở đây, phát hiện linh khí rất nồng đậm, nên ở đây tu luyện, không ngờ đột nhiên hóa hình." "Ồ?" Nghe lời Khổng Tuyên, Chúc Cửu Âm thấy tò mò.

Nơi này lại có thể khiến Khổng Tuyên trực tiếp hóa hình, vậy thì tất nhiên không đơn giản, thế là Chúc Cửu Âm hỏi: "Bên trong có gì dị thường không?" Khổng Tuyên nghe Chúc Cửu Âm hỏi vội vàng tiến lên nói.

"Nơi ta tu luyện là một hang động lớn, bên trong linh khí nồng đậm, bên trong không ngừng có cuồng phong thổi ra, mỗi lần ta thăm dò bên trong đều bị thổi ngược trở lại." "Dẫn ta đi, ta xem xem nơi đó thế nào." Chúc Cửu Âm nói.

"Vâng, Sư tôn." Khổng Tuyên nói rồi bay về phía bên trong hang động.

Ba người tiến vào hang động, Chúc Cửu Âm đầu tiên phát hiện mật độ linh khí trong hang động gấp mười lần bên ngoài.

Chúc Cửu Âm đi về phía nơi Khổng Tuyên nói, phát hiện quả nhiên giống như Khổng Tuyên nói, bên trong có cuồng phong thổi ra.

Thực lực của Khổng Tuyên tự nhiên không có cách nào tiến lên, nhưng Chúc Cửu Âm thì có thể.

"Đi, chúng ta vào xem." Chúc Cửu Âm nói rồi đi về phía sâu bên trong hang động.

Sau khi xuyên qua cuồng phong, trước mắt Chúc Cửu Âm lại xuất hiện một hàng liễu thụ cực kỳ thô tráng.

Chương 200

Liễu thụ ở thế giới Hồng Hoang không hiếm thấy, nhưng liễu thụ xuất hiện trong hang động thì quả là kỳ lạ.

"Một, hai, ba, bốn… khoảng mười tám cây liễu thụ." Chúc Cửu Âm đếm số lượng liễu thụ rồi đi về phía những cây liễu.

Trên mỗi cây liễu thụ đều có vô số cành liễu, yên lặng rủ xuống đó.

"Trong hang động, lại xuất hiện liễu thụ?

Vì sao trên những cây liễu thụ này lại có Ma khí quanh quẩn?" Chúc Cửu Âm lẩm bẩm tự nói, tiếp tục đi về phía sâu bên trong hang động.

Bá bá bá!

Khi ba người Chúc Cửu Âm đi vào giữa rừng liễu thụ, đột nhiên cành liễu của những cây liễu bắt đầu đung đưa.

Gần như trong nháy mắt, vô số cành liễu xông về phía Chúc Cửu Âm.

"Tìm chết!" Đối mặt với những cành liễu che trời lấp đất, Chúc Cửu Âm không chút do dự vận chuyển Xích Hỏa Thần Công, đốt cháy những cành liễu đang bay tới.

"Trò vặt mọn cũng dám múa rìu qua mắt thợ sao?!" Chúc Cửu Âm cười lạnh nói.

Chỉ thấy hắn vung hai tay kết thủ quyết niệm chú, nhổ toàn bộ những cây liễu thụ đó lên tận gốc.

"Kẻ nào dám quấy rầy ta thanh tu?" Sau khi liễu thụ bị nhổ lên,

một âm thanh truyền ra.

Âm thanh này Chúc Cửu Âm vô cùng quen thuộc.

Là tiếng của Ma Tổ La Hầu.

La Hầu không phải đã tự bạo chết trong trận chiến với Hồng Quân rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây?

"La Hầu, đã lâu không gặp!" Chúc Cửu Âm hướng về phía âm thanh hô lên.

"Chúc Cửu Âm?!

Sao ngươi lại ở đây!" La Hầu kinh hãi kêu lên.

Thì ra lần trước sau khi tự bạo, một tia thần thức của La Hầu đã sống sót.

Sau khi thoát khỏi thế giới phương Tây, hắn một đường bám vào động vật, hấp thụ huyết nhục.

Cho đến khi phát hiện hang động có linh khí nồng đậm này.

Sau khi tiến vào hang động, hắn chuẩn bị tu luyện ở đây để khôi phục thân thể, sau đó tìm Hồng Quân báo thù.

Nhưng lúc này Chúc Cửu Âm lại xuất hiện, thực lực của hắn lúc này không bằng một phần mười thời kỳ đỉnh phong, căn bản không phải đối thủ của Chúc Cửu Âm.

"Ta đương nhiên là diệt ngươi rồi." Chúc Cửu Âm nói rồi xông về phía phát ra âm thanh.

Nhanh chóng, Chúc Cửu Âm nhìn thấy La Hầu, lúc này hắn đã biến thành một đoàn khí thể màu đen.

"Đinh đông, nhiệm vụ lựa chọn Võ Đạo đã phát hành, xin ký chủ đưa ra lựa chọn." "Lựa chọn một: Giúp La Hầu phục sinh, đạt được

khí vận Ma Tộc." "Lựa chọn hai: Tiêu diệt La Hầu, nhận thưởng Võ Đạo Chưởng Môn Đại Điện." "Xin hãy lựa chọn!" "Lựa chọn hai." "La Hầu không thể để lại." Chúc Cửu Âm thậm chí không chút suy nghĩ, trực tiếp đưa ra lựa chọn.

La Hầu là tai họa lớn nhất Hồng Hoang, không có kẻ thứ hai.

Phục sinh hắn chẳng khác nào hủy diệt Hồng Hoang, trái ngược với Thánh đạo của hắn.

"Đinh đông, chúc mừng ký chủ đạt được Võ Đạo Chưởng Môn Đại Điện." Võ Đạo Chưởng Môn Đại Điện, nơi Chưởng môn tu luyện, cư trú, có thể tăng tốc độ tu luyện gấp mười lần.

Không chút do dự, Chúc Cửu Âm vận chuyển Quy Nguyên Tứ Tượng Di Thiên Thánh Tâm Long Thần Quyết!

Trong nháy mắt, đột nhiên cuồng phong nổi lên khắp bốn phía.

Vô tận kiếm khí cuốn về phía La Hầu.

Nhưng, đúng lúc này.

Một tráng hán tay cầm cự phủ xông ra chặn trước mặt Chúc Cửu Âm.

"Đại Minh Thiên Ma tại đây!

Chớ làm tổn thương chủ ta!" Chúc Cửu Âm không ngờ ở đây lại gặp phải tàn dư Ma Tộc.

"Cũng được, hôm nay để bản tôn ra tay tiêu trừ những tàn dư Ma Tộc này." Chúc Cửu Âm hữu thủ nhất chỉ, một đạo quang mang trực tiếp xuyên thủng đầu Đại Minh Thiên Ma.

"Đại Minh!" Nhìn Đại Minh Thiên Ma tử vong, La Hầu kêu lớn.

"Còn tâm tư lo cho kẻ khác, chịu chết đi!" Chúc Cửu Âm vươn tay trực tiếp tóm lấy bổn nguyên của La Hầu.

Cảnh tượng này khiến La Hầu run lẩy bẩy.

"Võ Tổ, cầu xin người đừng giết ta!" "Chỉ cần người không giết ta, ta sẽ nói cho người bí mật của hang động này!" Chúc Cửu Âm nghe vậy thân hình khựng lại, "Ồ?

Trong đây lại có bí mật sao?

Bản tôn nghe xem." La Hầu thấy Chúc Cửu Âm dừng tay, vội vàng nói: "Người đã thề không giết ta rồi chứ?" Chúc Cửu Âm nghe vậy nhíu mày nói: "Ngươi có tư cách gì mà đàm phán điều kiện với ta?" La Hầu đương nhiên biết lúc này hắn không có bất kỳ tư cách nào để đàm phán điều kiện với Chúc Cửu Âm.

Thế là vội vàng nói ra bí mật của hang động, "Hang động là một Tụ Linh Trận tự nhiên." "Nếu ngươi chỉ nói cho ta những điều này, vậy thì ta nghĩ ngươi không có lý do gì để sống sót." Chúc Cửu Âm thấy La Hầu nửa ngày không nói ra chuyện quan trọng, dần mất đi kiên nhẫn.

"Không không không!

Võ Tổ, bên trong có Lượng Thiên Xích!" La Hầu thấy Chúc Cửu Âm sắp ra tay, kinh hãi nói.

"Lượng Thiên Xích!" Chúc Cửu Âm không ngờ trong hang động nhỏ bé này lại có Lượng Thiên Xích.

Nhưng Lượng Thiên Xích không phải ở chỗ Hồng Quân sao, sao lại ở đây?

Phản ứng đầu tiên của Chúc Cửu Âm là La Hầu vì muốn sống mà đang lừa bịp.

"Ngươi coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao?

Lượng Thiên Xích ở chỗ Hồng Quân, sao lại ở đây!" Chúc Cửu

Âm giận dữ nói.

Thấy Chúc Cửu Âm nổi giận, La Hầu lắp bắp giải thích: "Võ… Võ Tổ, lúc đó khi ta tru sát lưỡng thi của Hồng Quân, Thiện Thi cầm Lượng Thiên Xích, bị ta đoạt lấy." "Sau đó ta đã giấu Lượng Thiên Xích trong hang động, ta vốn định dựa vào Lượng Thiên Xích để thu thập công đức Nhân Tộc mà phục sinh.

Nhưng hiện tại ta nguyện ý giao ra Lượng Thiên Xích, đổi lấy mạng chó của ta." Thì ra là vậy!

"Dẫn ta đi!" Chúc Cửu Âm nói.

La Hầu vừa nghe Chúc Cửu Âm lại có hứng thú với Lượng Thiên Xích, vội vàng dẫn Chúc Cửu Âm tiến vào sâu trong hang động.

Sau khi tiến vào, Chúc Cửu Âm phát hiện Lượng Thiên Xích lại bị ý chí Hồng Hoang bảo vệ chặt chẽ.

"Chuyện gì thế này?" Chúc Cửu Âm hỏi.

"Ta cũng không biết chuyện gì, sau khi ta đoạt được Lượng Thiên Xích từ Thiện Thi của Hồng Quân, ta đã đặt nó vào trong hang động như vậy." La Hầu vội vàng giải thích.

Chúc Cửu Âm suy đoán rằng bởi vì ý chí Hồng Hoang không muốn Lượng Thiên Xích rơi vào tay La Hầu nên mới ra tay bảo vệ.

"Hiện tại Lượng Thiên Xích đã ở trước mặt Võ Tổ rồi, ta có thể đi được chưa?" La Hầu nói rồi chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhưng Chúc Cửu Âm đâu có cho hắn cơ hội, tay chỉ một cái, Huyền Âm Thập Nhị Kiếm, kiếm khí khủng bố đâm thẳng về phía ngọn lửa màu đen.

Kiếm quang trong nháy mắt xuyên thủng Nguyên Thần cuối cùng của La Hầu.

“Chúc Cửu Âm… không giữ lời hứa!” Trước khi Nguyên Thần tiêu diệt, La Hầu nhìn Chúc Cửu Âm, dùng chút khí lực cuối cùng nói.

Chúc Cửu Âm nghe vậy cười nói: “Ta lúc nào hứa sẽ để ngươi sống sót rời đi?” Chúc Cửu Âm sát phạt quả đoán, không để lại họa hoạn.

Sau khi đánh giết La Hầu, Chúc Cửu Âm cảm thấy khí vận trên người lại lần nữa tăng lên.

Gần như đồng thời, Lượng Thiên Xích đột nhiên thoát khỏi cấm chế bay vào tay hắn.

Chúc Cửu Âm nhíu mày nhìn Lượng Thiên Xích đang nằm trong tay.

“Tiểu đông tây, xem ra ngươi muốn đi theo ta sao?” Lượng Thiên Xích dường như nghe thấy tiếng Chúc Cửu Âm, cây xích không ngừng phát ra tiếng "ông ông ông".

Chúc Cửu Âm biết ý chí của Lượng Thiên Xích.

Nhưng lúc này Chúc Cửu Âm đã có đủ bảo vật để sử dụng.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, không thể sử dụng pháp bảo.

“Vậy ta tìm cho ngươi một chủ nhân tốt thì sao?” Chúc Cửu Âm nhìn Lượng Thiên Xích nói.

“Ông…” Lượng Thiên Xích phát ra một tiếng kêu cực kỳ không tình nguyện.

Chúc Cửu Âm biết nó sợ tìm chủ nhân khác lại như Hồng Quân, chiến bại rồi bị đánh mất.

“Yên tâm đi, chủ nhân ta tìm cho ngươi nhất định sẽ không đánh mất ngươi nữa, đến lúc đó hãy phụ tá Nhân Tộc phát triển lớn mạnh.” Chúc Cửu Âm cười nói.

Lượng Thiên Xích nghe vậy không còn rung động nữa.

Chờ Chúc Cửu Âm rời khỏi hang động.

Lúc này Hậu Thổ đang đợi bên ngoài hang động thấy Chúc Cửu Âm, vội vàng đón lên.

“Nhị ca!

Tình hình bên trong thế nào rồi?” Hậu Thổ không nhịn được hỏi.

“Một tia tàn hồn của La Hầu, muốn phục sinh.” Chúc Cửu Âm cười nói.

“Cái gì!

Chẳng phải rất nguy hiểm sao!” Hậu Thổ nghe vậy căng thẳng nói.

“Không sao, bị ta diệt rồi.” Chúc Cửu Âm nói nhẹ như không.

Nhưng trong mắt Hậu Thổ và Khổng Tuyên lại dấy lên sự sùng bái vô hạn.

La Hầu là ai chứ.

Là người đầu tiên chứng đạo sát phạt trong thế giới Hồng Hoang.

Ma Tổ của Ma Tộc.

Kẻ đã tru sát lưỡng thi của Hồng Quân, cuối cùng nếu không phải Hồng Quân dốc toàn lực đánh một kích cuối cùng thì cũng sẽ không chết.

Bây giờ lại bị Chúc Cửu Âm tiêu diệt.

Nhìn dáng vẻ của Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng như không, cứ như thể hắn chỉ tru sát một tu sĩ bình thường vậy.

“Đi thôi, chúng ta tiếp tục lên đường đến U Minh Huyết Hải.” Chúc Cửu Âm nói rồi dẫn mọi người rời khỏi nơi đây.

Khi Hỗn Độn chưa mở, thế gian có Tam Thiên Ma Thần.

Trong đó có một Ma Thần tên là Bàn Cổ.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, thân vẫn hóa vạn vật.

Khí trong miệng hắn hô ra biến thành gió và mây.

Mắt trái biến thành thái dương, mắt phải biến thành mặt trăng.

Chương 201

Tay chân và thân thể biến thành Tứ Cực đại địa và Ngũ Phương danh sơn.

Sống lưng biến thành điểm tựa trời đất là Bất Chu Sơn.

Máu huyết biến thành sông ngòi, gân mạch biến thành đường xá.

Cơ bắp biến thành đất đai, tóc biến thành tinh tú trên trời.

Lông toàn thân biến thành hoa cỏ cây cối.

Răng, xương, tủy xương cũng đều biến thành kim loại lấp lánh, đá cứng, bảo ngọc ôn nhuận.

Ngay cả mồ hôi vô dụng nhất trên người cũng biến thành sương trong và cam lộ.

Duy chỉ có rốn lại hóa thành một vùng huyết hải.

Vùng huyết hải đó, hàng ức vạn dặm huyết sát chi khí tràn ngập trời đất, sóng máu cuồn cuộn, cá tôm không sống, chim chóc không đến.

Thiên địa lệ khí đều tụ tập ở đây, có thể nói là hung sát chi địa có tiếng ở Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm dẫn Hậu Thổ, Khổng Tuyên đến đây.

Liền cảm nhận được huyết khí ngút trời, oán niệm hoành hành.

“Nhị ca, đây chính là U Minh Huyết Hải sao?” Hậu Thổ hít vào một hơi lạnh.

U Minh Huyết Hải ở Hồng Hoang sớm đã có lời đồn, nhưng tận mắt nhìn thấy, càng khiến người ta chấn động.

Nơi đây, có thể nói là nơi sinh linh diệt tuyệt, cực kỳ hiểm ác.

Vô tận oan hồn, oán niệm tràn ngập huyết hải.

Càng khiến nơi đây sinh ra cảm giác lên trời không cửa, xuống đất không đường.

"Đây chính là U Minh Huyết Hải, nơi tập trung oán niệm của thế gian." Chúc Cửu Âm đạp bước chân đi vào huyết hải.

Lập tức, cảm thấy vô tận hung sát chi khí, huyết khí cuốn tới.

Với nhiều vong hồn oán khí như vậy, nếu không có Lục Đạo Luân Hồi, Hồng Hoang sớm muộn cũng sẽ xảy ra chuyện.

Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm chợt có sự minh ngộ.

Bàn Cổ khai thiên lập địa, nhưng thế giới Hồng Hoang vẫn chưa hoàn thiện.

Tổ Vu thân là hậu duệ của Bàn Cổ, tự nhiên có trách nhiệm hoàn thiện thế giới Hồng Hoang.

Vì thế, đương nhiên phải có Hậu Thổ hóa luân hồi, bổ sung Thiên Đạo.

Không chỉ là kế sách của Thánh Nhân, mà còn là sứ mệnh của Vu Tộc.

Hậu Thổ càng nhíu mày không ngớt.

Thân là Tổ Vu của Thổ, lại là vị nhỏ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, hấp thu trọc khí ít hơn.

Vì thế mà tương đối mà nói, so với các Tổ Vu khác nàng càng từ bi, ổn trọng hơn.

Thấy huyết hải thảm trạng như vậy, không khỏi nảy sinh lòng thương xót.

Chúc Cửu Âm cũng không nhắc nhở.

Con đường thành Thánh, điều quan trọng nhất chính là ý chí, tín niệm của một người.

Nếu trực tiếp chỉ điểm Hậu Thổ, chỉ sợ sẽ chia sẻ công đức của Hậu Thổ.

Mà nếu Hậu Thổ thiếu đi một phần tôi luyện, thiếu đi một phần ý chí.

Thành Thánh mà xảy ra biến cố, hắn không thể gánh vác nổi.

Điều cần làm chính là hộ tống Hậu Thổ.

Theo chân hai người tiến vào huyết hải, lập tức thấy vô số oan hồn oán quỷ đang khuấy động sóng gió trong huyết hải.

Thậm chí có oan hồn kêu gào về phía Chúc Cửu Âm.

Chỉ trong khoảnh khắc tiếp theo, trên người Chúc Cửu Âm phát ra một đạo thần quang.

Bị thần quang chiếu rọi, oan hồn không khỏi kêu gào thảm thiết, sau đó lộ ra vẻ giải thoát, hóa thành khói xanh biến mất không dấu vết.

Thì ra, oan hồn oán quỷ quanh năm suốt tháng bị lệ khí huyết hải nô dịch, thống khổ không chịu nổi.

Trên người Chúc Cửu Âm, gánh vác công đức chi lực, chính là khắc tinh của mọi oán tà.

Oan hồn gặp Chúc Cửu Âm, trực tiếp bị công đức độ hóa.

“Đinh, chúc mừng ký chủ đạt được 1 điểm công đức, có thể chuyển hóa thành giá trị Võ Đạo!” Cùng lúc đó, tiếng của Hệ Thống vang lên.

Hóa ra, độ hóa những oan hồn này có công đức.

Tuy chỉ là một điểm công đức, nhưng muỗi nhỏ cũng là thịt.

Huống chi bên trong huyết hải, đâu chỉ ức vạn oan hồn oán quỷ.

Hồng Hoang chinh phạt không ngừng, oan hồn ở đây sẽ không ngừng xuất hiện.

"Ha ha ha, xem ra lão gia sắp phát tài rồi!" "Độ hóa oan hồn, có thể đạt được công đức!" "Khổng Tuyên, Hậu Thổ, các ngươi cũng có thể thử độ hóa oan hồn xem sao!" Chúc Cửu Âm không khỏi vui mừng.

Thậm chí kéo Hậu Thổ đi sâu vào huyết hải.

Nhưng Hậu Thổ lại rơi vào trầm tư.

Chúc Cửu Âm độ hóa oan hồn, những oan hồn này sẽ đi đâu?

Chỉ là, chưa kịp suy nghĩ nhiều, Chúc Cửu Âm đã kéo nàng độ hóa oan hồn trong huyết hải.

Nhất thời, cả huyết hải gà bay chó sủa.

Chúc Cửu Âm vì giá trị công đức, giá trị Võ Đạo, bận rộn không ngừng, vui vẻ không thôi.

Nhưng, trong huyết hải, có một Đại Năng.

Người này tên là Minh Hà lão tổ, là kẻ khống chế huyết hải.

Minh Hà lão tổ vừa sinh ra đã có hai sát phạt chí bảo A Tỳ Nguyên Đồ hộ thân.

Song kiếm A Tỳ Nguyên Đồ, một cặp kiếm, một xanh một trắng.

Binh nhận cực kỳ sắc bén, có thể phá vỡ nhục thân Tổ Vu, kiếm khí bám vào Nguyên Thần liên tục ăn mòn và khó loại bỏ.

Quan trọng hơn, hai thanh kiếm này giết người không dính nhân quả.

Sau đó Minh Hà lại tìm được Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng

Liên, luyện ra Tứ Ức Bát Thiên Vạn Huyết Thần Tử phân thân.

Trong thần thoại, Minh Hà sáng lập A Tu La Giáo, dưới trướng có Tứ Đại Ma Vương, vạn thiên A Tu La tộc, có thể bố trí Huyết Hà Đại Trận.

Là một phương siêu cấp Đại Năng, đạo mà Minh Hà lão tổ chứng được.

Tên là Sát!

Sát Thiên, Sát Địa, Sát Chúng Sinh.

Chỉ cần giết chúng sinh một lần, là có thể thành Thánh.

Năm đó ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, Minh Hà là người khiêm tốn, ít ai biết đến.

Sau ba lần Đạo Tổ giảng đạo, Minh Hà liền luôn ở trong huyết hải chưa từng rời đi.

Thậm chí Nữ Oa tạo người, Minh Hà còn mô phỏng tạo ra A Tu La tộc.

Hiện nay thực lực bản thân cao đến Chuẩn Thánh Bát Chuyển.

Nhìn khắp Hồng Hoang, dưới Thánh Nhân, Chuẩn Thánh có thể mạnh hơn Minh Hà không quá số ngón tay của một bàn tay.

Có thể nói, Chúc Cửu Âm và những người khác vừa vào huyết hải, Minh Hà lão tổ đã cảm ứng được.

Chỉ là, vì uy danh của Chúc Cửu Âm, Minh Hà không dám xuất hiện gặp mặt.

Nhưng, giờ đây tận mắt thấy Chúc Cửu Âm độ hóa oan hồn huyết hải, Minh Hà lo lắng rồi.

Hắn sáng tạo A Tu La tộc, lại còn thành lập Tu La Giáo.

Nếu oan hồn đều bị độ hóa hết, chẳng phải A Tu La tộc sẽ bị đoạn tuyệt căn cơ sao?

Không còn cách nào, Minh Hà đành phải hiển hóa thân hình, "Võ Tổ, xin hãy dừng bước!" "Bần đạo Minh Hà, bái kiến Võ Tổ!" Minh Hà vội vàng đuổi kịp Chúc Cửu Âm.

"À, Minh Hà đạo hữu, không biết có chuyện gì?" Chúc Cửu Âm khóe miệng lộ ra một nụ cười chơi đùa.

Chủ nhân của huyết hải là Minh Hà, bao nhiêu năm qua vẫn luôn không hiện thân.

Giờ đây, cuối cùng cũng không nhịn được mà xuất hiện rồi sao?

"Võ Tổ từ bi, mong người buông tha cho oan hồn huyết hải!" "Nếu không, A Tu La tộc của ta sẽ diệt tuyệt mất!" Minh Hà nói thẳng ý của mình, mở lời cầu xin.

Có thể nói, cả đời hắn chưa từng ti tiện đến vậy.

Nếu là tu sĩ khác, dám gây rối trong huyết hải, hắn đã lên giết chết rồi.

Nhưng người này lại là Chúc Cửu Âm.

Hung thần số một Hồng Hoang.

Ngay cả khi có thực lực Chuẩn Thánh Bát Chuyển, cũng không dám ngang ngược trước mặt Chúc Cửu Âm.

"A Tu La tộc diệt tuyệt thì liên quan gì đến ta?" "Với lại, oan hồn huyết hải vô số, quy thuộc không phải của A Tu La tộc!" Chúc Cửu Âm lạnh nhạt nói.

Minh Hà nghe vậy sắc mặt trầm xuống.

"Chúc Cửu Âm đạo hữu, ta kính trọng người cùng Tử Tiêu Cung nghe đạo!

Cũng kính trọng người là Tổ Vu của Vu Tộc, Võ Tổ của Võ Đạo!

Nhưng, nơi này là huyết hải của ta!" Minh Hà nói rồi, dưới chân nở rộ một đóa liên hoa.

Chính là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Hồng liên này là do liên tử chưa trưởng thành của Sáng Thế Thanh Liên hóa thành.

Thập nhị phẩm liên đài công thủ đều đủ, là tồn tại đỉnh cấp nhất trong tất cả Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên có thể phóng ra vô tận hồng liên nghiệp hỏa, dùng nhân quả nghiệp hỏa chi lực thiêu đốt mọi thứ.

Lực phòng ngự cũng đỉnh cấp, ngồi trên liên đài thì không kẻ nào có thể địch lại.

"Ồ, muốn đánh nhau sao?" Chúc Cửu Âm nhìn Minh Hà vẻ mặt khinh thường.

Chương 202

Chuẩn Thánh Bát Chuyển bé nhỏ, cũng dám ngang ngược trước mặt hắn.

Cảm giác bị xem thường như không có ai, khiến Minh Hà không khỏi phẫn nộ, xấu hổ.

Nhưng, Minh Hà cũng không phải kẻ lương thiện.

Nếu không, sao lại tu con đường sát phạt đó.

Giết chúng sinh Hồng Hoang một lần, nếu không phải đầu óc không bình thường, ai sẽ tu luyện đạo như vậy?

"Chúc Cửu Âm, ta Minh Hà tự nhận với ngươi không oán không cừu!" "Nhưng ngươi lại muốn đoạn tuyệt đạo thống của ta, người khác sợ ngươi, ta thì không sợ!" "Bần đạo sở hữu vô số Huyết Thần Tử, huyết hải không khô, ta Minh Hà bất diệt!" "Ta khuyên ngươi nên thiện lương, rời khỏi huyết hải!

Nếu không, đừng trách kiếm của ta vô tình!" Minh Hà tâm thần kích động.

Tuy rằng kính sợ Chúc Cửu Âm, nhưng Chúc Cửu Âm quá mức ức hiếp người khác.

Thần cũng có lửa, hắn không ngại cho Chúc Cửu Âm biết sự lợi hại của mình.

Hắn có Tứ Ức Bát Thiên Vạn Huyết Thần Tử phân thân.

Huyết hải không khô, thân thể bất tử.

Hắn chưa từng không thể chiến đấu.

Lời vừa dứt, Minh Hà trực tiếp tế ra song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ.

Vô tận sát khí phóng thích ra, lập tức cuồng phong gào thét.

Huyết hải nổi lên sóng dữ ngút trời.

Sát ý vô tận đó, càng muốn sát thiên sát địa sát chúng sinh.

“Ha ha ha!” “Nói hay!

Đánh nhau sao, bản tôn phụng bồi đến cùng!” Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Không chút do dự, hắn dùng Túng Ý Đăng Tiên Bộ đạp một bước.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người hắn đã ở bên cạnh Minh Hà.

Sau đó một quyền nặng nề giáng xuống.

Ra tay là ra tay, không một chút do dự.

Tổ Vu, là do tinh huyết Bàn Cổ và trọc khí thiên địa sinh ra.

Trong xương cốt trời sinh đã chảy dòng máu bất kham, phóng đãng, tính khí nóng nảy.

Huống chi, Chúc Cửu Âm sớm đã hạ quyết tâm.

Huyết hải này, hắn đã muốn định đoạt.

Minh Hà nếu thần phục thì tốt, không thần phục, vậy thì trấn áp.

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn vừa dọa Chúc Cửu Âm, mà tên này lại thật sự khai chiến?

Chẳng trách Vu Tộc đều là một đám điên.

Bộ dạng hiếu chiến này, không bị coi là điên mới lạ.

Nhưng, Minh Hà tuy kinh hãi, nhưng động tác trên tay lại không chậm trễ.

Chỉ thấy dưới chân hắn, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên nở rộ vô tận Tu La thần quang.

Hồng liên nghiệp hỏa, thiêu đốt trời đất.

Ngọn lửa này, còn được gọi là địa ngục chi hỏa, có thể thiêu đốt nhục thân Nguyên Thần của con người, lợi hại vô cùng.

Thế nhưng, Chúc Cửu Âm không hề lay động.

Mặc kệ là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm, mặc kệ nghiệp hỏa thế nào ngút trời.

Một quyền giáng xuống.

Oanh!

Một tiếng vang lớn, Minh Hà trực tiếp bị đánh bay vạn dặm.

"Mạnh quá!" Minh Hà ngơ ngác.

Tại sao nhục thân của một người lại có thể cường đại đến vậy.

Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm lại bị xem thường.

Một quyền đánh bay hắn sao?

Chúc Cửu Âm là quái vật sao?

Thấy Chúc Cửu Âm bước chân đuổi theo, Minh Hà sợ đến hồn bay phách lạc.

Song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ trong tay, trong nháy mắt hóa thành thần quang mang theo sóng máu ngút trời cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

Có thể nói, Chúc Cửu Âm cũng là lần đầu gặp tu sĩ có nhiều pháp bảo như vậy.

Đối mặt với song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ, Chúc Cửu Âm vẫn giơ tay đấm một quyền.

Chỉ là, khoảnh khắc tiếp theo.

Khi trường kiếm và cự quyền va chạm.

Xoẹt một tiếng, một luồng pháp lực khủng bố trực tiếp cuốn ra bốn phía.

Lập tức, huyết hải nổi lên sóng dữ ngút trời.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm cảm thấy quyền đầu đau nhói.

Cúi đầu nhìn, trên tay phải, xuất hiện một vết thương sâu đến mức nhìn thấy xương.

Tiên huyết trong nháy mắt chảy ra, nhưng, trong chớp mắt lại khôi phục hoàn hảo như ban đầu.

"Ta bị thương rồi?" Trong khoảnh khắc đó, Chúc Cửu Âm sững sờ.

Thân thể của hắn có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Bây giờ lại bị Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm làm thương tổn?

Tương tự kinh ngạc còn có Minh Hà.

Nhục thân của Chúc Cửu Âm cường đại đến mức nào, hắn từng thấy ở Tử Tiêu Cung.

Ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng có thể trực tiếp cứng đối cứng.

Mà lại bị song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ làm thương tổn.

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà chợt có điều lĩnh ngộ.

Nhục thân Vu Tộc không phải vô địch.

Cũng có khắc tinh!

Ô uế chi khí, oán khí có thể làm thương tổn nhục thân Vu Tộc.

Nguyên Đồ A Tỳ sinh ra trong huyết hải, là đạo sát.

Sát đạo, đại biểu cho chí tà chí ác, ô uế hỗn trọc.

Bởi vậy, ánh mắt Minh Hà sáng lên.

“Ha ha ha ha!” “Chúc Cửu Âm, nhìn xem, đây chính là nội tình của ta Minh Hà!” “Ta khuyên ngươi nên thiện lương, bây giờ rời đi còn kịp!” “Nếu không, Nguyên Đồ A Tỳ song kiếm vừa ra, ngươi sẽ hồn đoạn huyết hải!” Minh Hà bắt đầu có chút tứ vô kỵ đạn (không kiêng nể gì).

“Sao?” “Chỉ là, xem ngươi đắc ý được bao lâu!” Chúc Cửu Âm lạnh lùng một tiếng, trong ánh mắt lộ ra một tia sát ý.

Có vũ khí có thể làm hắn bị thương, vậy thì nhất định phải nắm giữ trong tay.

Không chút do dự.

Chúc Cửu Âm trực tiếp tế ra Hồng Mông Thần Kiếm.

Trong nháy mắt, ức vạn đạo kiếm quang hiện lên phía sau hắn.

“Cố chấp không thông!

Vậy thì đừng trách bần đạo!” Minh Hà tự có ngạo khí.

Chúc Cửu Âm cố chấp muốn chiến, làm sao hắn lại lùi bước.

Hơn nữa, hiện tại hắn có cơ sở để làm thương tổn Chúc Cửu Âm.

Trong nháy mắt, chỉ thấy dưới chân Minh Hà, Nghiệp Hỏa Hồng Liên lại lần nữa nở rộ vô tận nghiệp hỏa.

Sau đó, song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ hóa thành hai con trường long cuốn về phía Chúc Cửu Âm.

“Hay lắm!” Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô tận kiếm khí gào thét hóa thành lốc xoáy kiếm khí, trực tiếp cuốn song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ vào trong đó.

Thậm chí, Hồng Mông Thần Kiếm chém một nhát!

Xoẹt một tiếng, kiếm Nguyên Đồ bị một chạm đánh bay.

Thậm chí, trên đó xuất hiện vết nứt.

Chỉ cần một kích nữa, kiếm Nguyên Đồ sẽ vỡ nát không thể cứu vãn.

"Không thể nào!" Minh Hà đại kinh thất sắc.

Bán sinh linh bảo, lại không chịu nổi một kích?

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà ngơ ngác.

Sơ suất rồi!

Chúc Cửu Âm thích dùng nhục thân là thật, nhưng tên này cũng có thần binh chứ.

Hơn nữa đều là cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Vì Chúc Cửu Âm ít dùng binh khí, hắn đã quên mất chuyện này.

"Chuyện không thể có rất nhiều!

Minh Hà, để bản tôn dạy ngươi cách làm người!" Chúc Cửu Âm đạp chân một cái, trường kiếm trong tay lại lóe lên một kiếm hàn quang.

Chương 203

Chỉ là, Minh Hà có rất nhiều pháp bảo hộ thân.

Trong thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đột nhiên tỏa thần quang.

Tuy nhiên, khi trường kiếm và Nghiệp Hỏa Hồng Liên va chạm.

Rắc một tiếng, Nghiệp Hỏa Hồng Liên trực tiếp bị chém nát.

Nhưng cũng chỉ trong một khoảnh khắc, Minh Hà đã tránh được đòn tất sát.

Sau đó gầm lên giận dữ ngút trời!

"Chúc Cửu Âm, ngươi dám phá pháp bảo của ta!" "Hôm nay, ta với ngươi bất tử bất hưu!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trên huyết hải hiện lên từng Huyết Thần Tử.

Những Huyết Thần Tử này có hình dáng giống hệt Minh Hà.

Số lượng dày đặc, e rằng có tới mấy vạn.

"Xì, chỉ bằng Huyết Thần Tử cũng dám cản ta sao?" "Quả thực không biết tự lượng sức!" Trong lời nói của Chúc Cửu Âm, không giấu được sự cuồng ngạo.

Trường kiếm quét một cái, ức vạn kiếm khí mênh mông như biển tinh thần.

Một kiếm ra, vô số Huyết Thần Tử lần lượt ngã xuống.

Minh Hà không ngờ Chúc Cửu Âm lại hung mãnh đến vậy.

Nhưng sự việc đã đến nước này, không còn đường lui.

Ngay lập tức lại lần nữa tế ra song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ.

Trong nháy mắt, kiếm khí xông thẳng lên trời.

Lấy Nguyên Đồ A Tỳ làm kiếm tâm, Sát Thần Đại Trận thành!

Sát Thần Đại Trận!

Lập tức, nhật nguyệt tinh thần đều u ám vô quang.

Vô tận sát khí bao trùm cả huyết hải, vô số oan hồn đang ai oán.

Thậm chí, toàn bộ A Tu La tộc đều hiển hóa ra, hòa nhập vào trong đại trận.

Cả huyết hải trở nên quỷ dị khó lường.

"Chúc Cửu Âm, đây chính là Huyết Hải Sát Thần Đại Trận!" "Trận này, là tác phẩm đắc ý nhất của bần đạo!" "Nếu ngươi có thể phá trận, đừng nói huyết hải cho ngươi, bần đạo thần phục thì có làm sao?

Chỉ là, trận này không thể phá!" "Ngươi sẽ thân tử đạo tiêu, ức vạn năm khổ công sẽ hóa thành tro bụi!

Ngươi không vì mình mà suy nghĩ, chẳng lẽ không vì Hậu Thổ và hậu bối của ngươi mà suy nghĩ sao?" Minh Hà vừa phô diễn thực lực, vừa uy hiếp Chúc Cửu Âm.

Dù sao, Chúc Cửu Âm không thể đắc tội.

Bởi vì, sau lưng Chúc Cửu Âm có Thánh Nhân.

Nếu có thể đuổi Chúc Cửu Âm đi thì đã tạ trời tạ đất rồi.

Tuy phẫn nộ, nhưng Minh Hà không có cách nào.

Không thành Thánh, rốt cuộc vẫn chỉ là kiến hôi.

"Nhị ca, có cần ta rời đi trước không?" Hậu Thổ cau mày.

Đại trận này quả thực huyền diệu.

Nàng thì không lo sợ gì, chỉ là Khổng Tuyên thực lực thấp kém.

Nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, sẽ hối hận suốt đời.

Hơn nữa, Minh Hà đã lùi bước hết lần này đến lần khác, quả thực là Chúc Cửu Âm quá bức người.

Có lẽ đã đi ngược lại đạo nghĩa của Vu Tộc.

Hậu Thổ không biết huyết hải có liên quan đến Thánh đạo, nên không muốn xung đột ở huyết hải.

"Rời đi sao?" "Ta sẽ phá trận!" "Khổng Tuyên, nhìn cho kỹ!" "Hôm nay, vi sư sẽ phá trận thế nào đây!~" Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu, hào khí vạn trượng.

"Sao?" "Vậy thì đừng trách ta!" Minh Hà hừ lạnh một tiếng.

Trong nháy mắt, chỉ thấy trong huyết hải bay ra tám con huyết long, với khí thế hủy thiên diệt địa xông về phía Chúc Cửu Âm.

Mỗi con huyết long đều mang theo uy lực của Ngũ Hồ Tứ Hải.

Dường như, vạn vật thế gian, không có gì có thể cản được!

"Khổng Tuyên, nhìn cho kỹ!" "Vạn vật thế giới, bất kể trận pháp mạnh đến đâu!" "Chỉ cần đủ mạnh, đều có thể một đao phá hủy!" "Đao!" Chúc Cửu Âm hô lớn một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đại Tà Vương xuất hiện.

Sau đó, một đao chém ngang.

Cả huyết hải trực tiếp bị chém đôi.

Uy lực một đao, thẳng đến Cửu Tầng Thiên.

Đao thế khủng bố cuốn về bốn phía, nơi nào đi qua, huyết hải trực tiếp bị đao khí bốc hơi.

Những con huyết long kia, càng bị đao khí vô tận chém đứt.

"Mạnh quá!" "Đao của Sư tôn?" Trong ánh mắt Khổng Tuyên thần

quang tỏa ra.

Đao của Chúc Cửu Âm, quá mạnh rồi.

Khác biệt hoàn toàn so với kiếm của hắn.

Đao ra, phá vạn vật.

Con huyết long cực kỳ đáng sợ trong mắt nó, trong tay Chúc Cửu Âm lại chẳng đáng nhắc tới.

"Thật là ngông cuồng!" "Dạy đồ đệ trong huyết hải, vậy thì, một chiêu này ta xem ngươi phá!" Minh Hà cười lạnh liên tục.

Chúc Cửu Âm quả thực quá ngông cuồng.

Dường như không hiểu rõ tình cảnh của mình.

Nơi đây là địa bàn của Minh Hà, không phải địa bàn của Chúc Cửu Âm.

Trong nháy mắt, dưới Hung Thần Đại Trận, lại lần nữa hiện lên mấy vạn Huyết Thần Tử.

Lần này, những Huyết Thần Tử này bỏ qua Chúc Cửu Âm, trực tiếp xông về phía Hậu Thổ và Khổng Tuyên.

"Tìm chết, ngươi dám!" Chúc Cửu Âm không khỏi bạo nộ.

Hắn không ngờ Minh Hà lại thật sự vô liêm sỉ ra tay với hậu bối.

Dưới cơn bạo nộ, sau lưng hắn hiện lên Tứ Đạo Pháp Tướng Địa Phong Thủy Hỏa.

Pháp tướng bắt lấy nhật nguyệt, nghịch chuyển càn khôn.

Địa Phong Thủy Hỏa bạo loạn.

Trong nháy mắt, trực tiếp phá hủy công kích đang cuốn về phía Khổng Tuyên.

"Mắc bẫy rồi!" "Chết đi!" Minh Hà không khỏi vui mừng.

Trong huyết hải, song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ hóa thành một đạo kiếm quang cuốn ra.

Chính là nhắm vào tim của Chúc Cửu Âm.

Hóa ra, kẻ tấn công Khổng Tuyên chỉ là giả, mục đích thật sự là đánh lén Chúc Cửu Âm.

"Đạo nhỏ bé, cũng dám múa rìu qua mắt thợ!" Chúc Cửu Âm nhe răng cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn trực tiếp bỏ binh khí, dùng hai tay tóm lấy song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ.

Thế giới Hồng Hoang, những pháp bảo sát phạt không dính nhân quả mà hắn biết có ba kiện, Càn Khôn Xích, A Tỳ Nguyên Đồ, Thí Thần Thương.

Thí Thần Thương đang trong tay hắn, vẫn luôn nằm trong Võ Đạo Không Gian.

Càn Khôn Xích đang trong tay đệ tử của hắn.

Hiện tại, chỉ còn lại Nguyên Đồ A Tỳ.

Nó cũng đương nhiên thuộc về hắn.

Hơn nữa, Minh Hà lấy song kiếm làm trận nhãn.

Dám dùng để đánh lén.

Hắn chỉ cần khống chế song kiếm, đại trận tự nhiên sẽ không đánh mà tự vỡ.

"Rõ ràng biết song kiếm của ta có thể phá nhục thân Vu Tộc!" "Ngươi lại dám dùng tay chặn!" "Ta thấy ngươi chê chết chưa đủ nhanh!" Minh Hà cười lạnh.

Pháp lực càng thôi động đến cực hạn.

Chúc Cửu Âm muốn chết, vậy thì nhân cơ hội này kết liễu hắn.

Chỉ là, khi Nguyên Đồ A Tỳ đâm trúng Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm trực tiếp đưa hai tay ra nắm chặt Nguyên Đồ A Tỳ.

Ngay cả khi tiên huyết chảy dài, hắn cũng hào vô sở cụ (không hề sợ hãi).

Thậm chí, Minh Hà muốn triệu hồi song kiếm, lại phát hiện bị Chúc Cửu Âm nắm chặt cứng.

"Kẻ muốn bản tôn chết." "Chỉ tiếc, cỏ trên mộ hắn đã cao trượng tám rồi!" "Minh Hà, Nguyên Đồ A Tỳ, bản tôn xin nhận!" Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Thương thế trên người hắn, cũng đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Không thể nào!" "Song kiếm của ta có thể phá hoại nhục thân, căn bản không thể trị lành!" Minh Hà vẻ mặt kinh hãi.

Hắn rõ ràng uy lực của song kiếm.

Nhưng khắc này, Chúc Cửu Âm lại hồi phục thương thế?

Nhục thân của một người không chỉ chí cương chí cường, mà lực hồi phục còn kinh người?

Vậy thì, việc tạo thành thương tổn cho Chúc Cửu Âm lại có ý nghĩa gì?

Thậm chí, song kiếm còn bị Chúc Cửu Âm đoạt lấy.

"Chiêu cuối cùng!" "Minh Hà, chịu chết!" Không còn trận nhãn, Chúc Cửu Âm tìm kiếm bản thể của Minh Hà.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đại Tà Vương vung lên.

Chương 204

Trong nháy mắt, Minh Hà cảm thấy tim đập thình thịch.

Chưa kịp phản ứng, chỉ thấy khí thế khủng bố của Chúc Cửu Âm phát ra, bá tuyệt hoàn vũ.

Một đao ra, tinh thần phá diệt, thương khung vỡ nát.

Một đao như vậy, dưới một đao này, dường như tất cả mọi thứ đều mất đi màu sắc.

Một đao như vậy, dưới một đao này, dường như thời không đều bị tĩnh chỉ.

Một đao ra, lực lượng khủng bố phát tán, dường như ẩn chứa uy lực của tứ hải, chu thiên tinh thần.

Đao kình bàng bạc mênh mông vô cùng tận, đao thế như sấm sét, đao phong phá không.

Chúc Cửu Âm dùng thời gian pháp tắc, dung hợp đao đạo.

Một đao ra, hư không đang vỡ nát, thời gian bị định cách (ngưng đọng).

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà cảm thấy toàn thân đều đang run rẩy.

Hắn muốn giãy giụa, muốn động.

Nhưng căn bản không có cách nào động đậy.

Dường như thời gian mất đi ý nghĩa, hắn sa lầy vào vũng bùn không thể nhúc nhích.

Một đao!

Không thể đỡ, không thể tránh!

Không thể ẩn nấp, không thể chạy trốn!

Một đao tất sát!

Trong khoảnh khắc đó, sự tuyệt vọng sâu sắc hiện lên trong đầu Minh Hà.

Chúc Cửu Âm là người sao?

Vì sao lại có lực lượng khủng bố đến vậy!

Thời gian đều có thể đóng băng, hắn đang đùa giỡn sao?

Hắn đã chọc phải tồn tại cường đại đến thế nào chứ.

Trong khoảnh khắc đó, Minh Hà hối hận rồi.

Một đại đao như vậy, không ai có thể đỡ nổi.

Phong thái của một đao đó, kinh diễm chúng sinh.

Chỉ là, đối mặt với một đao này, Minh Hà lại cảm thấy vô tận tuyệt vọng.

Đao kình càng ngày càng gần, thậm chí có thể thấy không gian đang vỡ nát.

Cảm giác tuyệt vọng không khỏi hiện lên trong lòng.

Hắn sẽ chết.

Chẳng lẽ, cuộc đời của mình cứ thế kết thúc sao?

Quả nhiên không nên trêu chọc Chúc Cửu Âm.

"Không!" "Cuộc đời ta tuyệt đối không thể dừng lại ở đây!" Minh Hà phẫn nộ gào thét.

Thân là cường giả, hắn có kiêu ngạo của cường giả.

Không muốn chết như vậy.

Đối mặt với một đao bá đạo đó, Minh Hà tinh khí thần hợp nhất, ngưng tụ toàn thân pháp lực, ý chí.

Ngay cả khi chết, cũng phải tranh đoạt một tia quang minh của thiên địa.

Theo tiếng gào thét phẫn nộ, pháp lực toàn thân kích động.

Chỉ là, trước một đao của Chúc Cửu Âm.

Tất cả đều vô ích.

Oanh!

Minh Hà trực tiếp bị đao phong trấn áp, cái gọi là một kích liều mạng, cũng chỉ là trò cười mà thôi.

Rốt cuộc, vẫn chỉ là kiến hôi sao?

Minh Hà không khỏi cười khổ, tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, lưỡi đao băng lãnh dường như không giáng xuống.

Khi Minh Hà mở mắt ra, chỉ thấy Chúc Cửu Âm ngạo nhiên đứng đó.

"Vì sao ngươi không giết ta?" Minh Hà thần tình phức tạp.

Một đao đó, hắn không cho rằng mình đỡ được.

Chúc Cửu Âm đã lưu thủ.

"Phá trận, thì thần phục bản tôn!

Lời ngươi nói, có đúng không?" Chúc Cửu Âm thản nhiên nói.

Hắn vốn định giết Minh Hà, nhưng chuyển niệm một cái.

Hậu Thổ chuẩn bị kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, đến lúc đó Địa Phủ sẽ xuất hiện.

Đương nhiên phải lập Địa Đạo.

Hậu Thổ là người khống chế Địa Đạo, dưới trướng cần nhân tài.

Không nghi ngờ gì, Minh Hà bất kể thực lực, ý chí, căn nguyên, khí vận đều nằm trong phạm trù nhân tài.

Nếu hắn thần phục, Chúc Cửu Âm không ngại để hắn sống một mạng.

"Thần phục ngươi?" Minh Hà sững sờ.

Hắn không ngờ mình lại được tha mạng.

Nhưng Chuẩn Thánh Bát Chuyển, đường đường là một phương lão tổ.

Chẳng lẽ thật sự phải thần phục?

Chỉ là, không thần phục, thì chết ư?

Minh Hà thần tình hiện lên vẻ giãy giụa.

Thần phục, hay hủy diệt?

Dục vọng cầu sinh và sự cao ngạo của Minh Hà đang giằng xé.

"Huyết hải này, bản tọa giao cho ngươi bảo quản!

Nơi đây, chính là nơi Hậu Thổ thành Thánh!

Nếu nàng thành Thánh khống chế huyết hải, việc sát phạt sẽ dễ như trở bàn tay!

Thần phục, ngươi có thể đạt được cơ duyên, được Thánh Nhân che chở!" Chúc Cửu Âm dường như nhìn thấu được sự giằng xé của Minh Hà.

Hắn đã lâu ở vị trí cao, kiến thức về các loại người.

Phàm là chúng sinh, đều có điều cầu mong.

Chính cái gọi là thiên hạ ồn ào đều vì lợi, thiên hạ nhường nhịn đều vì lợi mà đến.

Chỉ cần hứa danh, dùng sắc mê hoặc.

Dùng quyền khuynh đảo, dùng bảo vật thưởng cho.

Phàm là sinh linh, tổng sẽ vì đó mà động lòng.

Nếu không động lòng, chẳng qua là không đủ lợi ích mà thôi.

Có thể sống, chúng sinh lại sao lại cầu chết chứ?

"Bần đạo bái kiến chủ thượng!" Quả nhiên, dưới sự uy hiếp và lợi dụ của Chúc Cửu Âm.

Minh Hà cúi thấp đầu lâu cao quý của mình.

"Lựa chọn sáng suốt, ngươi sẽ không hối hận về lựa chọn ngày hôm nay!" Chúc Cửu Âm thu hồi song kiếm Nguyên Đồ A Tỳ.

Đã có người thần phục, song kiếm liền thuộc về hắn.

Minh Hà thấy vậy, càng thêm chết tâm.

Truyền thuyết Chúc Cửu Âm hộ đoản (bao che cho người của mình), xem ra là thật!.....

Huyết hải rộng lớn vô biên.

Không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Trên huyết hải, sóng dữ cuồn cuộn.

Thu phục Minh Hà xong, Chúc Cửu Âm dẫn Hậu Thổ tiếp tục du ngoạn huyết hải.

Một là Chúc Cửu Âm hy vọng Hậu Thổ cảm ngộ ra ý nghĩa luân hồi.

Hai là Chúc Cửu Âm hy vọng tìm thấy một kiện chí bảo khác trong huyết hải.

Đó chính là Nhân Thư Kim Diệp.

Năm xưa Sáng Thế Thanh Liên vỡ nát, trong đó ba phiến liên diệp hóa thành Thiên Địa Nhân Tam Thư.

Địa Thư, còn gọi là Đại Địa Thai Mô, nằm trong tay Trấn Nguyên Tử.

Thiên Thư, bên trong có Đả Thần Tiên và Phong Thần Bảng, hiện nay không rõ tung tích.

Nhân Thư, bên trong có Sổ Sinh Tử và Luân Hồi Bút, tức Phán Quan Bút.

Bảo vật này chính là chí bảo để kiến lập Địa Đạo.

Không biết đã bao nhiêu năm.

Chúc Cửu Âm một hàng người tiến sâu vào huyết hải, nơi đó mịt mờ sáu thức, thiên cơ bị che lấp.

"Không ngờ huyết hải lại có bí cảnh như vậy!" "Bần đạo cứ tưởng mình đã nắm giữ huyết hải, hóa ra chỉ là bần đạo tự cho là vậy mà thôi!" Minh Hà cười khổ không ngớt.

Chương 205

Quả nhiên, đúng như lời Chúc Cửu Âm đã nói, hắn chỉ là người đại diện bảo quản huyết hải mà thôi.

Huyết hải lại có bí cảnh như vậy, hắn lại không hề hay biết.

Theo chân Chúc Cửu Âm phá tan lớp huyết vụ dày đặc.

Chỉ thấy bên trong huyết hải cuồn cuộn, ở chính giữa huyết hải, nằm một phiến kim diệp khổng lồ.

Kim diệp xuyên suốt huyết hải, phát ra một luồng khí tức cổ phác tang thương.

Dường như, một trang có thể định sinh tử của chúng sinh!

"Bảo vật?" Minh Hà sững sờ.

Bảo vật này, rõ ràng là Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm.

Nhưng dường như còn lợi hại hơn cả Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm thông thường.

"Đây chính là Nhân Thư Kim Diệp!" "Có thể định sinh tử và luân hồi!" Chúc Cửu Âm ha ha đại tiếu.

Duy chỉ có Hậu Thổ, nghe vậy sững sờ.

Sinh tử, luân hồi.

Nàng cảm thấy cả người như trống rỗng, tại chỗ cảm ngộ.

Mặt khác, Chúc Cửu Âm trực tiếp tiến lên lấy Nhân Thư Kim Diệp.

"Chúc mừng chủ thượng hỉ đắc chí bảo!" Minh Hà vội vàng chúc mừng.

Người so với người, tức chết người.

Ở huyết hải ức vạn năm, hắn không hề hay biết có trọng bảo.

Chúc Cửu Âm, tùy tiện giúp hắn tìm được một Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm.

Quả nhiên, Chúc Cửu Âm không hổ là người được trời chọn.

Nhất thời, Minh Hà càng thêm kính sợ.

"Nhị ca, ta hiểu rồi!" Đúng lúc này, Hậu Thổ đột nhiên mở mắt.

Nước mắt không khỏi lăn dài từ khóe mắt.

Luân hồi, luân hồi!

Bàn Cổ khai thiên lập địa, lại thiếu luân hồi.

Vì thế, oan hồn huyết hải vô số.

Nàng đương nhiên phải kiến lập luân hồi, để chúng sinh có một nơi quy tụ.

"Khóc rồi sao?" Chúc Cửu Âm giật mình, vội vàng lau nước mắt cho Hậu Thổ.

Còn về lời của Hậu Thổ, trực tiếp bị hắn bỏ qua.

"Nhị ca, huynh không phải đã sớm biết vận mệnh của ta rồi sao!" Hậu Thổ nắm lấy tay Chúc Cửu Âm, chậm rãi nói.

"Aiz." Chúc Cửu Âm thở dài một hơi.

"Kiến lập luân hồi, cần người có đại từ bi đại trí tuệ!

Trong Thập Nhị Tổ Vu chúng ta, giẫm đạp đại địa thì có vô cùng lực lượng!

Lại còn khống chế pháp tắc của đất, duy chỉ có muội mới có thể bổ toàn Hồng Hoang!

Chỉ là, ta vừa kỳ vọng, lại vừa sợ hãi!

Ta hy vọng, nhưng lại không hy vọng!" Chúc Cửu Âm thở dài một tiếng.

"Vì sao huynh lại không hy vọng ta?" Hậu Thổ hỏi.

"Bởi vì, Vu Tộc không có Nguyên Thần, sẽ vẫn lạc!" Chúc Cửu Âm ánh mắt nhìn về phương xa.

Thế giới Hồng Hoang, chinh phạt không ngừng, sau khi chết không có nơi an nghỉ.

Oán khí oán niệm tràn ngập trời đất, vì thế thiên địa đương nhiên phải có đại kiếp.

Sau khi luân hồi kiến lập, thì chỉ còn những tiểu lượng kiếp, không còn đại kiếp hủy thiên diệt địa nữa.

Hồng Hoang, cũng sẽ càng thêm kiện toàn.

"Nhị ca đã dẫn ta đến huyết hải, khẳng định đã có chuẩn bị bao năm qua rồi!" "Hậu Thổ không sợ, đây có lẽ là cơ duyên thành Thánh của ta thì sao!" "Nhị ca không nói sao, nếu Vu Tộc chúng ta đạt được công đức, dẫn xuất khai thiên công đức trong cơ thể ta!

Thành Thánh thậm chí còn đơn giản hơn Tam Thanh sao?" Hậu Thổ huệ chất lan tâm, nàng biết, Chúc Cửu Âm khẳng định đã chuẩn bị tốt mọi thứ rồi.

"Chuẩn bị thì là chuẩn bị, nhưng rốt cuộc vẫn có chút sợ hãi!

Nếu muội có mệnh hệ gì, thì sẽ không còn muội nữa!" Chúc Cửu Âm lại lần nữa cảm khái.

"Vu Tộc chúng ta là sủng nhi của thiên địa!" "Thân vẫn chẳng qua là trở về trong vòng tay của phụ thần mà thôi!" "Nhị ca, huynh hà cớ gì phải lo lắng cho ta!" "Đạo của ta, cũng là mệnh của ta!" Hậu Thổ

thản nhiên chấp nhận sứ mệnh của mình.

Có thể truy tìm bước chân của Bàn Cổ, tạo hóa Hồng Hoang.

Đối với nàng mà nói, đó không phải tai nạn.

Mà là một sự kiện vô cùng may mắn.

Chúc Cửu Âm nghe vậy, trong lòng có điều cảm ngộ.

Tử vong, chẳng qua là trở về trong vòng tay phụ thần mà thôi!

Bao nhiêu năm qua, hắn chuẩn bị rồi lại chuẩn bị!

Lại thiếu đi sự trực tiếp, không sợ cái chết của Vu Tộc.

Đúng rồi!

Nếu không sợ chết, hắn cũng nên trực tiếp chứng đạo!

Bởi vì lo lắng nội tình không đủ, hắn vẫn luôn chưa từng chứng đạo.

Hiện tại, không còn đường lui!

Để Hậu Thổ hóa luân hồi thành Thánh, nắm giữ Địa Đạo, trở thành vô thượng Địa Đạo Thánh Nhân.

Chúc Cửu Âm quyết định, mô phỏng Bàn Cổ, trong Hỗn Độn Châu khai thiên lập địa, thành Thánh Nhân!

"Hậu Thổ, chờ ta một lát!" "Đợi ta trở về, sẽ hộ pháp cho muội thành đạo!" Chúc Cửu Âm dặn dò Hậu Thổ, sau đó trực tiếp thả lỏng tâm hồn, tiến vào Hỗn Độn Châu giữa trán.

Hắn muốn khai thiên lập địa, thành Thánh Nhân!

Trong Hỗn Độn Châu, Chúc Cửu Âm từ từ mở mắt.

Trước mặt mông lung, trời đất tụ hợp, khí lưu Hỗn Độn bốc lên khắp nơi.

Không có sáng tối, cũng không có màu sắc cơ bản nhất.

Tất cả đều là hư vô.

Chúc Cửu Âm nắm chặt tay phải, khẽ run rẩy.

"Ngày ấy Phụ thần khai thiên tích địa, hôm nay ngã sẽ bắt chước, lấy đó mà thành Thánh nhân!" Vị trí của Vu Tộc hẳn phải vô cùng rộng lớn, tất cả đều nên trở nên tốt đẹp dưới sự dẫn dắt của ngã!

"Khai!" Mười hai Tổ Vu đều tu luyện Lực Chi Pháp Tắc, trong đó lại lấy Chúc Cửu Âm là mạnh nhất!

"Không cần Bàn Cổ Phủ, ngã cũng có thể khai lập thiên địa!" Lực Chi Pháp Tắc xoay quanh thân Chúc Cửu Âm nhanh chóng, cuối cùng hình thành sức mạnh thực chất.

Thân thể Chúc Cửu Âm cũng nhanh chóng cao lớn, cuối cùng đạt tới một vạn trượng!

Để gánh vác Lực Chi Pháp Tắc, nhục thể nhất định phải đạt đến uy năng mạnh nhất!

Lúc này, Hỗn Độn xung quanh bắt đầu đè ép thân thể Chúc Cửu Âm.

Đến cực hạn, nếu tiếp tục, Chúc Cửu Âm nhất định phải phá tan Hỗn Độn.

Khi đó mới có thể triển khai Tổ Vu Chân Thân hùng mạnh ba, năm, mười vạn trượng!

Một quyền giản dị không hoa lệ vung ra.

"Ong..." Chúc Cửu Âm từ từ nhắm mắt lại, hai giọt nước mắt rơi xuống từ khóe mi.

Đã thấy, đã thấy phong thái anh hùng của Bàn Cổ Phụ thần khi khai thiên!

Trời đất phân hai, kẻ đục chìm xuống, kẻ trong nổi lên!

Từ đó Hỗn Độn phân âm dương!

"Trời nên sinh, đất nên lớn." Chúc Cửu Âm lĩnh ngộ, khác với Bàn Cổ Phụ thần, cho nên có thể không trải qua thời gian dài đằng đẵng.

Hỗn Độn Châu là bảo vật đặc biệt, vạn giới chỉ có một viên này.

Một trong những uy năng của nó là có thể khiến người sở hữu nắm giữ uy năng chí cao chân chính, tạo hóa vạn vật!

Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, thiên địa lập tức phân minh.

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, trời đất đã trưởng thành hơn một vạn sáu ngàn trượng.

Lực Chi Pháp Tắc trong cơ thể Chúc Cửu Âm cũng tương ứng đề thăng uy lực.

Âm thanh nhắc nhở của Võ Đạo Hệ Thống không ngừng vang lên.

"Đinh đông, Pháp Tắc lĩnh ngộ của chủ nhân đề thăng!"...

Thân thể Chúc Cửu Âm cũng theo đó mà tăng trưởng.

Cuối cùng cũng trưởng thành hơn một vạn sáu ngàn trượng!

Hô khí thành vân, hấp khí thành phong.

Giữa mỗi cử chỉ, đều có phong lôi tương tùy, vạn pháp đều lùi bước.

Chỉ như vậy thôi, đã có căn cơ thành Thánh.

Nguyên Thần đã thành!

Nhưng Chúc Cửu Âm vẫn chưa thỏa mãn.

"Ngã mong muốn là, mười hai Tổ Vu đều thành Thánh!

Một nhà mười hai Thánh, mỹ đàm của thiên địa!" Không đủ!

Trong mông lung, thân thể Chúc Cửu Âm từ từ bay lên, thoát ly khỏi thân thể cũ.

Chương 206

Trong tầm nhìn, tại chỗ cũ đứng một vị Tổ Vu cao lớn đỉnh thiên lập địa.

Chúc Cửu Âm như có điều cảm nhận, sau đó trong lòng sinh ra thể ngộ, ý thức bước tiếp theo.

"Thân hóa thiên địa!" Hỗn Độn Châu là thế giới độc lập, nhưng lại không có sinh mệnh.

Chỉ cần Chúc Cửu Âm bước ra một bước, liền trăm phần trăm thành Thánh, và có thể đạt được tích lũy mạnh mẽ hơn!

Chỉ là, liệu Chúc Cửu Âm có vẫn lạc không?

Chúc Cửu Âm ánh mắt kiên định, Hậu Thổ muội muội.

"Hóa thiên địa!" Một tiếng nộ hống, nhật nguyệt đồng hiện!

Trái Thái Âm, phải Thái Dương.

Thân thể của người khổng lồ cao lớn kia dần dần tan rã, nhưng tinh khí thần của hắn lại càng thêm rực rỡ.

Phong lôi vũ tuyết.

Từng loại thời tiết đơn nhất xuất hiện.

Sau đó lại tụ hợp thành bốn mùa!

Xuân hạ thu đông thành lập.

Xương cốt thành sơn mạch, gân mạch thành đạo lộ!

Sau đủ loại biến hóa, tại chỗ cũ chỉ còn lại một cây xương sống chống trời đất.

Cho đến đây, vạn vật sinh!

Chúc Cửu Âm cảm giác đích thân thể việt phát khinh linh.

Cuối cùng lại một lần nữa ngưng tụ nhục thể dưới một loại sức mạnh vô hình nào đó.

Không có dị tượng, nhưng lại có sức mạnh.

Sức mạnh vô hình không tiêu tán, vẫn nâng đỡ thân thể Chúc Cửu Âm bay lên.

Khai tịch Hỗn Độn Châu, có công lao vĩ đại.

Thiên mệnh gia thân, vạn vật triều bái!

Tất cả trong Hỗn Độn Châu đều như có sinh mệnh mà đại thanh hô hoán.

"Chúc mừng Chúc Cửu Âm lão gia phong Thánh..." Đá mở miệng, nước chảy phát ra tiếng.

Cửu thải tường vân vây quanh, tám đạo cầu vồng lăng không!

Pháp bảo của Chúc Cửu Âm, như Thí Thần Thương, Lạc Bảo Đồng Tiền, v.v., cũng tự động vây quanh thân thể hắn.

Chúc Cửu Âm tâm niệm vừa động, những pháp bảo đó tự động quay về.

Tất cả Nguyên Thần cường đại thể hiện.

Tổ Vu thành Thánh nhân, tự nhiên sở hữu Nguyên Thần, có thể sử dụng pháp bảo.

Cho đến đây, Chúc Cửu Âm thành Thánh nhân!

Cánh cửa thời gian có thể hoàn toàn tiêu tán, Chúc Cửu Âm trước khi rời khỏi Hỗn Độn Châu, tâm cảnh bình hòa.

"Ta từng như Phụ thần khai lập thiên địa, chuyến này không uổng!

Vu Tộc có hy vọng!" Bên ngoài Hỗn Độn Châu, U Minh Huyết

Hải vẫn vô biên.

Hậu Thổ Tổ Vu sốt ruột cắn chặt môi, trong đôi mắt đẹp tràn đầy lo lắng.

Minh Hà Lão Tổ bên cạnh thấy chủ nhân của mình lo lắng tột độ, liền mở miệng an ủi.

"Xin ngài đừng lo lắng, với uy danh của Chúc Cửu Âm đại nhân, thành Thánh chỉ trong nháy mắt!" Mặc dù Hậu Thổ Tổ Vu tính tình ôn thuận, cũng hung hăng trừng kẻ nói không đúng lúc kia một cái.

"Đúng vậy!" Thanh âm trầm ổn hùng hậu truyền đến, trong đôi mắt đẹp của Hậu Thổ Tổ Vu lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Quay đầu nhìn về phía người nói.

Chúc Cửu Âm đã khoác lên mình bộ bạch bào, khí chất trầm ổn, giữa đôi lông mày ẩn chứa thiên uy.

"Nhị ca, ..." Hậu Thổ cảm ứng được khí chất tương ứng, ấn ký của Bàn Cổ Phụ thần.

Chúc Cửu Âm gật đầu thật mạnh.

Liếc nhìn U Minh Huyết Hải vô biên, ánh mắt xuyên thấu đại dương vô tận, thẳng xuống Cửu U rồi lại lên Cửu Tiêu.

"Tất cả những gì cần để thành Đạo, đã nằm trong tay ngã!

Lần này, Vu Tộc không cần hy sinh!" Những lời nói vô cùng cuồng ngạo, nhưng lọt vào tai mọi người, lại trở thành lẽ hiển nhiên.

"Cung hạ Sư phụ!" "Chúc mừng Chủ nhân!" Hậu Thổ Tổ Vu che miệng, mắt đong đầy lệ.

Bản thân đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

Chúc Cửu Âm nhìn người sau, trong ánh mắt tràn ngập sự ấm áp.

“Vì Vu Tộc của ngã, đã trả giá quá nhiều.

Được rồi, nghênh tiếp phúc báo đáng có!” Bàn tay to lớn dịu dàng xoa đầu Hậu Thổ Tổ Vu, khiến người sau say đắm trong đó.

Minh Hà Lão Tổ đang quỳ một bên trợn tròn mắt.

Thân thể Hậu Thổ Tổ Vu cũng bắt đầu bành trướng vô hạn, cuối cùng đạt tới vài chục vạn trượng.

Luân Hồi một đạo cũng cần một thân thể đủ cường hoành để gánh vác, diễn hóa.

Chúc Cửu Âm sắc mặt ngưng trọng, so với việc tự mình thành Đạo trước kia còn nghiêm túc hơn!

“Hậu Thổ nguyện thân hóa Luân Hồi, xoay chuyển thế giới Hồng Hoang của ngã, vì sinh linh lập mệnh!” Thân ảnh khổng lồ cao vài chục vạn trượng kia bắt đầu tỏa sáng, ẩn ẩn hiện ra một xoáy nước.

Sơ hình của Luân Hồi một đạo!

Tất cả oán linh và linh hồn của thế giới Hồng Hoang đều bị cảm triệu một cách khó hiểu, bay về phía nơi đây.

Nơi đó chính là nơi quay về của tất cả sinh linh Hồng Hoang!

Một khi Hậu Thổ triệt để hóa thân Luân Hồi, không có Nguyên Thần, Hậu Thổ sẽ lập tức tiêu vong!

Điều Chúc Cửu Âm muốn làm là, trước khi Hậu Thổ thành Thánh, khai lập Nguyên Thần cho Hậu Thổ!

Chúc Cửu Âm sau khi thành Thánh, lần đầu tiên động dụng uy năng của Thánh nhân.

“Ngao!” Thân ảnh Nguyên Thần của Chúc Cửu Âm khuếch đại vô hạn, cuối cùng đạt tới trăm vạn trượng.

Hồng Mông Tử Khí được đánh vào thân thể Hậu Thổ Tổ Vu.

Thân hình to lớn của Hậu Thổ liền ổn định lại, nhưng chỉ vậy là không đủ.

Nguyên Thần của Chúc Cửu Âm gầm lên một tiếng lớn, tất cả sinh linh Hồng Hoang bốn phương đều nghe huấn thị của Thánh nhân!

"Tất cả sinh linh Hồng Hoang hãy nghe kỹ!

Hiện nay, thế giới Hồng Hoang, Đại Đạo không toàn vẹn!" Tất cả sinh linh đều phủ phục lắng nghe, tuân theo huấn thị của Chúc Cửu Âm!

"May mắn có Hậu Thổ Tổ Vu, đại đức đại nghĩa, thân hóa Luân Hồi!

Vì sinh linh Hồng Hoang, tìm được nơi quy thuộc!" Thanh âm hùng mạnh của Chúc Cửu Âm truyền ra, trên đến Bích Tiêu, dưới đến Cửu U.

Tất cả sinh linh đều hiểu rõ ý nghĩa của việc kiến lập Lục Đạo Luân Hồi.

"Lục Đạo Luân Hồi, Hậu Thổ Nương Nương từ bi." Côn Luân, ngay cả Tam Thanh và Vu Tộc có hiềm khích, nhưng cũng không thể không bội phục lòng từ bi của Hậu Thổ.

"Chúc Cửu Âm, đáng ghét, lẽ nào Vu Tộc cũng muốn thành Thánh!" Đế Tuấn liền ghen tị đến phát điên.

Chúc Cửu Âm không quản các cường giả phản ứng thế nào, vẫn tự mình nói tiếp.

Thế giới Hồng Hoang phát triển đến ngày nay, số lượng oán hồn quái linh tích lũy là một con số khổng lồ!

Luân Hồi do Hậu Thổ Tổ Vu hóa thành liền cung cấp một căn

nguyên.

Lục Đạo Luân Hồi khiến linh hồn không còn là bèo dạt mây trôi không gốc rễ, có nơi quy thuộc.

".....Từ nay về sau, sinh linh Hồng Hoang sau khi chết cũng có nơi quy thuộc!" Chúc Cửu Âm nói xong, một ngón tay định trụ thân hình Hậu Thổ Tổ Vu.

Khiến nàng dừng lại ở giai đoạn còn cách một bước thân hóa Luân Hồi.

Tiếp theo là chờ đợi!

Thanh âm Đại Đạo, chấn động phát ra!

Thiên địa chấn động, trên thân ảnh Nguyên Thần trăm vạn trượng kia bắt đầu rơi xuống vô tận quang điểm.

Một trong những dị tượng là thiên hoa loạn trụy.

Vô tận quang điểm xuyên qua thời không, rơi vào Vu Tộc, rơi vào mi tâm của sinh linh Hồng Hoang bình thường.

"Đại đức Hậu Thổ!" Sinh linh Hồng Hoang cảm nhận được sự hy sinh to lớn mà Hậu Thổ Tổ Vu đã làm, tất cả đều quỳ xuống.

Hiện nay sinh linh Hồng Hoang đâu chỉ tính bằng trăm tỷ!

Mọi người cùng nhau triều bái!

Những quang điểm óng ánh ra đời, sau đó nhanh chóng bắn về phía U Minh Huyết Hải.

Lực lượng Tín Ngưỡng được hình thành!

Đồng thời, ức vạn Vu Tộc và Võ Đạo, v.v., đều hiến dâng Tín Ngưỡng!

Những quang điểm nhân luân dần dần tụ hợp, cuối cùng hình

thành một dòng sông ngập trời có thể nhìn thấy bằng mắt thường chảy về phía U Minh Huyết Hải.

Thân ảnh Nguyên Thần trăm vạn trượng quay đầu, nhìn về phía dòng sông hùng mạnh kia.

"Thành công rồi!" Lực lượng Tín Ngưỡng khổng lồ dũng mãnh đổ vào thân thể Hậu Thổ.

Vu Tộc Chân Thân vài chục vạn trượng kia dưới tác dụng của lực lượng Tín Ngưỡng bắt đầu hoạt động.

Lục Đạo Luân Hồi bắt đầu diễn hóa.

Một thân ảnh nhỏ bé lại ngưng kết từ thân thể cao vài chục vạn trượng kia!

Hậu Thổ Tổ Vu đã thành công ngưng kết Nguyên Thần.

Ánh mắt Chúc Cửu Âm trầm tĩnh, bên cạnh hắn phóng thích Tru Tiên Tứ Kiếm và các pháp bảo khác để bảo vệ nơi đây.

"Nhị ca, ngã thành công rồi!" Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu, ý bảo Hậu Thổ Tổ Vu toàn tâm toàn lực diễn hóa Luân Hồi một đạo!

Chương 207

"Lục Đạo Luân Hồi!" Thiên Nhân Đạo, Địa Ngục Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, Tu La Đạo, Nhân Gian Đạo, Súc Sinh Đạo, tầng tầng phân hóa.

Lục Đạo từ đây sinh ra!

Cầu Nại Hà, Điện Diêm La, Gương Tiền Thế, Đá Tam Sinh, Luân Hồi từ đây thành lập.

Hậu Thổ thành công thân hóa Luân Hồi.

"Đang!" Trên hư không nổi lên khánh vân, vô tận công đức giáng xuống Thần Hồn của Hậu Thổ Tổ Vu.

Thần Hồn Hậu Thổ Tổ Vu lập tức ngưng thực.

Một trong những dị tượng thành Thánh là tái tạo thân thể!

Bốn đạo hồng cầu xuất hiện, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm trấn thủ nơi đây cũng không thể ngăn cản.

Bốn hồng tiếp dẫn!

Cho đến đây, Tổ Vu Hậu Thổ chứng đắc Thánh nhân.

Khí Công Đức vẫn không ngừng giáng xuống.

Công Đức trải khắp trời tạo thành một dòng sông có thể nhìn thấy bằng mắt thường đổ xuống.

Hậu Thổ Tổ Vu trong dòng sông Công Đức không nhiễm bụi trần, không bị Địa Phủ trói buộc, vô câu vô thúc.

Chúc Cửu Âm trong lòng thả lỏng.

Cuối cùng cũng đã thay đổi vận mệnh của Hậu Thổ Tổ Vu, giúp nàng không cần vẫn lạc mà vẫn có thể thành Thánh.

Nhưng lợi ích lớn nhất vẫn chưa hiển hiện!

Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang sinh ra sớm nhất, nhưng hiện nay lại là thời cơ tốt nhất để kiến lập Địa Đạo!

Chúc Cửu Âm bỗng nhiên linh cảm, lệnh Hậu Thổ Tổ Vu nhân lúc uy thế còn lại sau khi phong Thánh để kiến lập Địa Đạo.

Cái gọi là Địa Đạo không chỉ giới hạn trong Địa Ngục Đạo của Lục Đạo Luân Hồi.

Trời đất người phân làm Tam Giới!

Lục Đạo Luân Hồi phải là một giới độc lập, gọi là Địa Đạo.

"Địa Đạo thành lập!

Bảo vật trấn thủ!" Hậu Thổ Tổ Vu khẽ nói, nhưng bên tai tất cả sinh linh Hồng Hoang đều vang lên tiếng nói.

Tất cả sinh linh đều nhìn thấy một chiếc lá vàng khổng lồ trải rộng khắp bốn biển.

Chiếc lá vàng đó hóa thành kim quang, chìm vào hư ảnh Lục Đạo Luân Hồi, trấn áp khí vận nơi đây.

"Ong..." Khí tức Hậu Thổ Thánh nhân càng thêm ngưng trọng, và ẩn chứa ý đột phá.

"Ngô sẽ là Luân Hồi Hậu Thổ Đại Đế Quân, chưởng khống Địa Đạo, ủng hộ Lục Đạo Luân Hồi, hưởng vạn thế hương hỏa!" "Đại đức Hậu Thổ, đương hưởng hương hỏa!" Vạn linh triều bái.

Cho đến đây địa vị Hậu Thổ Thánh nhân lại một lần nữa nâng cao, ngang hàng với Hoàng Thiên.

Thiên Đạo dường như không tình nguyện mà lại một lần nữa giáng xuống Công Đức.

Lần này khí Công Đức trên người Hậu Thổ ngưng tụ thành cẩm bào và bình thiên quan.

Luân Hồi Đế Quân đương có địa vị như vậy, Thiên Đạo thừa nhận!

Minh Hà Lão Tổ vẫn quỳ phủ phục ở đó, lúc này càng không dám ngẩng đầu.

Trong lòng thấp thỏm bất an.

Minh Hà Lão Tổ bắt đầu suy nghĩ, liệu những hành động trước đây của mình có bị Hậu Thổ Thánh nhân trừng phạt không!

Hậu Thổ Thánh nhân và Chúc Cửu Âm đối mắt một cái, sau đó mở miệng.

"Minh Hà..." "Tiểu nhân tại!" Minh Hà hai đùi run rẩy, thậm chí không dám tự xưng Lão Tổ.

"Thủ hộ phương U Minh Huyết Hải này có công, đương thưởng Diêm La Vương, đương thủ hộ Âm Phủ Địa Phủ!" "Tạ Hậu Thổ Nương Nương!" Minh Hà Lão Tổ tam bái cửu khấu, tận dụng lễ nghi cao nhất để cảm tạ ân điển của Thánh nhân.

Quang mang dũng hiện, y phục của Minh Hà Lão Tổ biến hóa.

Một luồng tin tức nhanh chóng dũng nhập vào lòng Minh Hà Lão Tổ.

Tin tức đơn giản, từ nay về sau, Minh Hà Lão Tổ sẽ nhận lệnh của Thánh nhân mà chưởng quản sinh tử!

Quỷ hồn có ác có thiện, vạn vật do trời định sinh tử.

Diêm La Vương chính là tồn tại cường đại thẩm phán quỷ hồn, chưởng quản thọ mệnh của sinh linh.

Minh Hà Lão Tổ lại một lần nữa bái tạ!

Hậu Thổ sau khi thành Thánh, mỗi cử chỉ đều mang theo thiên uy.

“Đừng vội cảm tạ!

Tất cả đều do trời định, không được dễ dàng trái ý...” Diêm La Vương liên tục gật đầu như gà mổ thóc, trước mặt Thánh nhân không hề có chút uy nghiêm nào.

Chúc Cửu Âm cười lớn sảng khoái!

Muội muội của ngã thật đáng yêu.

Từ bi nhưng lại có giới hạn!

“Muội muội, hiện tại ngã một nhà hai Thánh, ngã tin rằng, sau này số lượng Thánh nhân của Vu Tộc chúng ta sẽ mở rộng!” Chúc Cửu Âm mỉm cười.

Hậu Thổ Thánh nhân khẽ gật đầu, “Tất cả đều là công lao của Nhị ca!

Hiện tại khí vận Vu Tộc của chúng ta càng thịnh vượng!” Hai người nhìn nhau cười.

Đều có thể cảm nhận được trong cõi hư vô có một luồng khí vận cường đại gia trì lên toàn bộ Vu Tộc.

Có khí vận này, lo gì Vu Tộc không cường thịnh!

Hậu Thổ phất tay đuổi Minh Hà Lão Tổ và Diêm La Vương đi, lệnh họ tự mình tiến vào Âm Phủ Địa Phủ.

Sau này sẽ có phán quan bút, sổ sinh tử và các bảo vật khác được ban xuống.

Minh Hà cảm ân đội đức, lại cung kính hành lễ với Chúc Cửu Âm, mới lưu luyến không muốn rời đi.

Khổng Tuyên nhìn hai vị trưởng bối liên tiếp thành Thánh, trong

mắt cũng tràn đầy vẻ hướng về.

Khi mọi người đang vui mừng, có hai kẻ mặt dày cũng đã chú ý đến mọi chuyện xảy ra ở đây.

"Sư huynh, Vu Tộc có người thành Thánh!

Đáng thương cho thế giới phương Tây của chúng ta bạc bẽo, không có hạ lễ dâng lên!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đang nhíu chặt mày, một vẻ mặt sầu khổ.

Trên đạo bào của hắn ở chỗ dễ thấy có hai miếng vá, một vẻ nghèo nàn chua chát.

Một đạo nhân khác vẻ mặt trang nghiêm, trong lòng bàn tay nâng một cây bảo thụ thu nhỏ.

"Sư đệ nói vậy sai rồi!

Phương Tây của chúng ta tuy không có quá nhiều bảo vật, nhưng lại có nhân tài!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười tủm tỉm nói.

"Ngươi an bài nhân sự..." Chuẩn Đề theo Tiếp Dẫn nhiều năm, tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Tiếp Dẫn.

Hiện tại đã tu thành Thánh nhân, nhưng vẫn luôn bội phục sư huynh không biết xấu hổ này.

"Âm Phủ Địa Phủ vừa mới thành lập, nhân sự thiếu thốn." "Thế giới phương Tây của chúng ta hảo tâm hảo ý giúp đỡ, sao lại trở thành an bài nhân sự?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân phản bác.

Vẻ mặt lý trực khí tráng của hắn khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân bội phục sát đất.

Hiện tại Vu Tộc chỉ có một Thánh nhân Hậu Thổ.

Hai Thánh cùng xuất hiện, e rằng Hậu Thổ cũng chỉ có thể cúi đầu.

Tây Phương Nhị Thánh càng hăng hái, cuối cùng trực tiếp đạp mây bay thẳng đến U Minh Huyết Hải!

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân vốn nhút nhát lại đột nhiên có vẻ chần chừ, "Sư huynh, Chúc Cửu Âm kia không dễ chọc..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân lộ vẻ coi thường!

"Sư đệ chẳng lẽ quên ngã đã thành Thánh!

Nếu Chúc Cửu Âm kia biết điều một chút thì tốt, nếu không bản Thánh nhất định sẽ cho hắn biết uy thế của Thánh nhân!" Tiếp Dẫn ngạo nghễ nói.

Chuẩn Đề được sư huynh động viên, cũng kiên định tâm tư của mình.

"Được!

Ta đi gặp Thánh nhân Vu Tộc một phen!" Khi Tây Phương Nhị Thánh thèm thuồng Lục Đạo Luân Hồi, Chúc Cửu Âm mơ hồ sinh ra cảm ứng.

Sau khi thành Thánh, uy năng thân thể Chúc Cửu Âm được cường hóa tối đa.

Địa vị của hắn tương đương với Thánh nhân Thiên Đạo, nhưng thực lực lại vượt trội hơn một chút.

Chúc Cửu Âm ý bảo Hậu Thổ đề cao cảnh giác.

Đồng thời, thu hồi Tru Tiên Tứ Kiếm đã bày trận bốn phương.

Chúc Cửu Âm vừa thu dọn tàn cuộc xong, Tây Phương Nhị Thánh liền phá không mà đến.

Tây Phương Nhị Thánh chân đạp liên đài, nơi họ đến kim quang phổ chiếu, rực rỡ chói mắt.

Thậm chí Tây Phương Nhị Thánh không thèm nhìn Chúc Cửu Âm

mà trực tiếp hướng về Hậu Thổ giả vờ chúc mừng, "Chúc mừng Hậu Thổ Thánh nhân thành Đạo quả." Thân bất đả tiếu kiểm nhân (không đánh kẻ mặt tươi cười), Hậu Thổ cũng chỉ đành đáp lễ.

Chúc Cửu Âm lại nhìn ra manh mối, "Đã là chúc mừng, vậy hạ lễ đâu?" Chuẩn Đề Đạo Nhân đạo hạnh không đủ, bị chất vấn đến mặt mày đen sạm, đành phải cầu cứu nhìn về phía sư huynh.

Tiếp Dẫn mở miệng, "Lục Đạo Luân Hồi thật vĩ đại, Giáo Hội phương Tây của chúng ta sẽ phái đệ tử đến giúp đỡ Hậu Thổ Thánh nhân, chắc Hậu Thổ Thánh nhân sẽ không từ chối chứ?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn như hỏi ý kiến Hậu Thổ, nhưng trong lời nói lại lộ ra ý uy hiếp.

"To gan!" Sắc mặt Chúc Cửu Âm trở nên lạnh lẽo.

Không có việc gì, không đi tìm Tây Phương Nhị Thánh gây phiền phức, đối phương ngược lại lại nhắm vào cơ duyên thuộc về Vu Tộc!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân giật mình, sau đó liền trở thành Thánh nhân!

Chúc Cửu Âm có lợi hại đến mấy, cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi.

Dưới Thánh nhân tất cả đều là lâu nghĩ!

Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

Dùng Chúc Cửu Âm làm con tin, bức bách Hậu Thổ Tổ Vu phạm tội!

Giáo Phương Tây có thể lấy Lục Đạo Luân Hồi làm bàn đạp, từng bước mưu đồ thế giới Hồng Hoang phương Đông.

"Thánh nhân phương Tây của ta và Hậu Thổ Thánh nhân nói chuyện, ngươi xen vào làm gì?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân dẫn đầu nhảy ra, dùng uy áp Thánh nhân to lớn trấn áp Chúc Cửu Âm.

Khổng Tuyên một bên lập tức bị áp bức, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Chương 208

Chúc Cửu Âm ánh mắt lạnh lẽo, che chắn Khổng Tuyên.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lớn tiếng quát mắng, "Dám phản kháng!

Chỉ là một Chuẩn Thánh mà dám ở trước mặt ta giương oai múa võ!" Những hành động trước đây của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, càng khiến hắn vui vẻ hơn.

Chúc Cửu Âm thành Thánh trong Hỗn Độn Châu, thế giới Hồng Hoang không có dị tượng.

Lại thêm thực lực vượt trội so với Thánh nhân Thiên Đạo bình thường.

Dưới sự ẩn giấu, ngay cả Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không nhìn ra điều bất thường.

"Ta sẽ thay Hậu Thổ Thánh nhân giáo huấn ngươi một phen!

Cho ngươi biết đối với Thánh nhân nên giữ sự tôn trọng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nói, vừa nhìn Hậu Thổ.

Nếu đối phương chịu lập tức cúi đầu, sẽ giữ lại mạng cho Chúc Cửu Âm.

Đáng tiếc, hắn chỉ thấy Hậu Thổ tự tiếu phi tiếu với vẻ trêu tức.

"Chỉ là một kẻ phàm tục!

Dám xem thường ta, Tiếp Dẫn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng tức giận, đã thấy Thánh nhân Vu Tộc không biết điều, vậy thì không cần nương tay.

Vừa nói vừa vươn một ngón trỏ điểm về phía Chúc Cửu Âm.

Sắc mặt Chúc Cửu Âm bình tĩnh, dường như không hề tức giận vì

lời lẽ chế giễu.

Khổng Tuyên một bên được Chúc Cửu Âm che chở, cũng kiên cường đứng thẳng nhìn về phía ngón trỏ không ngừng khuếch đại kia.

"Đồ đệ, nhớ kỹ, những thứ như tượng đất, cứ đập nát." Vào thời khắc mấu chốt, Chúc Cửu Âm thậm chí không thèm nhìn ngón tay kia, mà quay đầu giáo huấn đồ đệ.

Sự khinh thường toát ra từ tận xương tủy đó đã triệt để chọc giận Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hắn tức giận nói, "Lâu nghĩ bất kính với Thánh nhân, đáng bị trừng phạt!" Thậm chí Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng phóng ra một đạo thần quang quét về phía Chúc Cửu Âm!

Khổng Tuyên nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Công kích của Tây Phương Nhị Thánh rõ ràng uy thế cường đại, nhưng trong mắt Khổng Tuyên thậm chí không bằng một ngón tay của Sư phụ mình.

Thậm chí, Chúc Cửu Âm vươn tay, tóm lấy ngón tay thô to trăm trượng kia.

"Bọ ngựa đá xe!

Nếu còn dám phản kháng, ta, Tiếp Dẫn, hôm nay sẽ tiêu diệt một thành tộc nhân Vu Tộc!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại lười nói thêm.

Chúc Cửu Âm quá kiêu ngạo, thậm chí ngay cả Tổ Vu Chân Thân cũng chưa hiện ra.

Coi thường như vậy, chết cũng đáng!

Tiếp Dẫn động dụng mười thành Thánh lực, liền muốn một ngón tay đè chết Chúc Cửu Âm.

Bàn tay nhỏ bé và ngón tay khổng lồ giao tiếp.

Tiếng ai oán lại là của Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

"A!

Tay của ta phế rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang ôm tay phải điên cuồng gào thét.

Tay phải của hắn vỡ nát, Thánh lực của hắn dũng động muốn tái sinh tay phải.

Nhưng lại bị một luồng đại lực khổng lồ cản trở tái sinh.

Chuẩn Đề Đạo Nhân liên tục quét Thất Bảo Diệu Thụ, quét tới hơn chục đạo thần quang, mới khu tán được luồng sức mạnh khó hiểu kia.

Tư thế đứng của Chúc Cửu Âm vẫn như cũ!

Hậu Thổ Thánh nhân và Khổng Tuyên nghe Chúc Cửu Âm truyền âm, lùi sang một bên không ra tay nữa.

"Tưởng rằng thành Thánh nhân, có thể há miệng cắn loạn?

Muốn diệt hậu duệ Vu Tộc của ta!" Chúc Cửu Âm mỗi bước đi, uy thế trong cơ thể hắn lại càng mạnh mẽ hơn một phần.

Khi đi đến gần Tây Phương Nhị Thánh, uy thế Thánh nhân của Chúc Cửu Âm hoàn toàn hiển lộ.

Trong mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân liền hiện lên vẻ khó tin.

"Không thể, không thể làm được!

Giả, nhất định là giả!" Thất Bảo Diệu Thụ trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân nhanh chóng vươn cao.

Sau khi trưởng thành vạn trượng, nó điên cuồng quét thần quang về phía Chúc Cửu Âm!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng theo Chuẩn Đề công kích, liên tục phóng

ra vài đạo kim quang tấn công đầu Chúc Cửu Âm.

Thần niệm Chúc Cửu Âm khẽ động.

Tru Tiên Tứ Kiếm, Lạc Bảo Đồng Tiền và Thí Thần Thương cùng các thần vật khác, đều hiện ra bên cạnh hắn.

Những bảo vật này đều tự động chiến minh, muốn chủ động xuất chiến, nghênh kích địch.

"Bảo vật quá nhiều thật phiền não!" Chúc Cửu Âm vừa nói, trước thân hắn tự động hiện ra một màn sáng, phản đạn thần quang mà Thất Bảo Diệu Thụ quét ra.

Tây Phương Nhị Thánh lập tức luống cuống tay chân!

Chuẩn Đề Đạo Nhân trúng vài đạo thần quang trực muốn thổ huyết.

Cuối cùng dưới sự che chở của Tiếp Dẫn Đạo Nhân mới thoát khỏi một kiếp!

"Oanh long long!" Khi Chúc Cửu Âm sinh ra sát tâm, muốn giữ mạng Tây Phương Nhị Thánh lại nơi đây.

Trong hư không đột nhiên xuất hiện lôi vân, sau đó lại nhanh chóng tiêu tán.

Thánh nhân không thể giết.

"Vậy ta dùng nắm đấm vậy!" "Bản tôn dùng nắm đấm giáo huấn các ngươi làm người vậy!" Chúc Cửu Âm nắm chặt quyền.

Tây Phương Nhị Thánh mồ hôi lạnh toát ra.

Khoảnh khắc Chúc Cửu Âm sinh ra sát ý, họ thậm chí cảm thấy sinh mệnh không còn thuộc về mình nữa.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nuốt một ngụm nước bọt bắt đầu xin tha,

“Chúc Cửu Âm đạo hữu, vừa rồi sư đệ không nên thân của ta chỉ là muốn đùa giỡn với ngươi, ngươi... thành Thánh nhân?” Chúc Cửu Âm phất tay áo lớn, thu hồi tất cả pháp bảo.

Hai quyền khẽ nắm, giữa các đốt ngón tay phát ra tiếng kêu “lạc lạc”.

“Ngã thành Thánh, nhưng ta sợ các ngươi không tin.” Lời vừa dứt, Chúc Cửu Âm một quyền đánh thẳng vào hư không.

Lực Chi Pháp Tắc trên nắm đấm như một con đại long lao ra.

“Ta tin rồi!

A!” Chuẩn Đề Đạo Nhân lớn tiếng gào thét.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy tình thế không ổn, vội vàng kích hoạt Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân.

Nhưng, hàng rào kim quang mà Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên phóng ra lập tức bị đánh nát!

Liên đài bay xa, nếu không phải bản thân nó là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, e rằng cũng sẽ bị đánh nát!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân càng bị Lực Chi Pháp Tắc trực tiếp đánh trúng.

Thân thể tại chỗ bay ngang vài vạn dặm, suốt đường thổ huyết không ngừng.

Cuối cùng Thánh lực trong cơ thể tự động tác dụng, đình chỉ thế bay lùi của hắn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân sợ đến co rúm người lại, như hiểu ra điều gì đó, vội vàng ngưng tụ Công Đức Kim Thân trên bề mặt cơ thể.

Ngay sau đó lại động dụng công pháp kim thân độc sáng sau khi thành Thánh để gia cường phòng ngự nhục thể.

Thất Bảo Diệu Thụ cũng được Chuẩn Đề Đạo Nhân dùng để che chắn trước thân!

"Đừng!" Chuẩn Đề nhìn Chúc Cửu Âm la lớn.

"Bản tôn thì sao?" "Nghe nói kim thân lợi hại, không biết có thể chịu được quyền đầu của bản tôn không!" Thân hình Chúc Cửu Âm biến mất, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện sau Công Đức Kim Thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Sau đó một quyền đánh ra!

Một tiếng "phanh" vang trời!

Chuẩn Đề Đạo Nhân cùng Thất Bảo Diệu Thụ bay xa vài vạn dặm.

Kim thân cường đại kia hiện ra một vết nứt nhỏ.

"Sao lại thế này!

Sao lại thế này!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khó tin nói.

Lúc này trong lòng Tây Phương Nhị Thánh tràn đầy hối hận.

Trong ánh mắt đầy vẻ không thể tin được.

Chúc Cửu Âm đứng tại chỗ tùy ý vẫy tay hai cái.

Tây Phương Nhị Thánh đã bay ra xa liền tự động bị một loại sức mạnh nào đó tụ tập về phía trước thân hắn.

Thể hiện của sức mạnh nghiền ép!

"Ngã phục!" Tây Phương Nhị Thánh kêu rên, chỉ thấy Chúc Cửu Âm lại ra tay.

Một quyền mạnh mẽ phát ra lần này thậm chí còn kéo theo cả những mảnh không gian vỡ vụn.

"Sư đệ!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân kinh hô một tiếng.

Nếu bị một quyền này đánh trúng, thì sư đệ không có Chí Bảo hộ thân nhất định sẽ bị trọng thương gần chết.

Trong cơn gấp gáp, Tiếp Dẫn vội vàng xông lên che chắn cho Chuẩn Đề.

Oanh!

Lại một tiếng động lớn.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vốn tưởng mình sẽ chết, kinh ngạc mở mắt.

Lại thấy sư huynh đang chắn trước thân mình miệng đầy tiên huyết, kim thân cũng tầng tầng vỡ nát.

Kim thân vô địch bị đánh nát sống sờ sờ!

"Sư huynh!" Chuẩn Đề vẻ mặt kinh hãi.

Cả người sợ đến chân tay lúng túng, ôm lấy Chuẩn Đề Đạo Nhân liền hoảng sợ bỏ chạy.

Chương 209

"Cút nhanh thật!" "Chúc mừng Nhị ca một mình khu trừ hai Thánh!" Chúc Cửu Âm đã tống khứ hai Thánh nhân phương Tây, mọi người đều vui mừng.

"Xin các Tổ Vu!

Hai kẻ phương Tây đó ngược lại lại nhắc nhở ngã!" Chúc Cửu Âm nói.

Hậu Thổ đã trở thành Thánh nhân, tư duy của nàng lập tức biến đổi và nàng cũng hiểu ý nghĩa sâu xa của Chúc Cửu Âm.

"Tiếp theo xem tộc nhân sẽ quyết định thế nào!" Hậu Thổ vận chuyển Thánh lực, lợi dụng mối liên hệ đặc biệt giữa các Tổ Vu để thông báo cho các Tổ Vu khác.

Sau khi hoàn thành, Hậu Thổ mời Chúc Cửu Âm hai người tiến vào Lục Đạo Luân Hồi mới sinh, Âm Phủ Địa Phủ để tham quan.

Mặc dù hiện tại các nơi chỉ trống rỗng, nhưng nhanh chóng sẽ có Vu Tộc điền vào các chức vụ quan trọng.

Trong Vu Tộc, Đế Giang Tổ Vu đang khoanh chân ngồi.

Trước đây, việc Hậu Thổ Tổ Vu thành Thánh đã khiến Đế Giang và các Tổ Vu khác đều có chút thu hoạch!

Hiện nay một ý niệm đặc biệt truyền đến, Đế Giang Tổ Vu lập tức hiểu rõ ý niệm của Hậu Thổ.

Các Tổ Vu khác cũng đều thành công tiếp nhận ý niệm của Hậu Thổ.

Trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ âm tình bất định.

“Quả thực là một lựa chọn khó khăn!

Báo cho tất cả tộc nhân, triệu tập đại hội Vu Tộc!” Thanh âm của Tổ Vu truyền khắp các nơi của Vu Tộc, các tộc nhân Vu Tộc nhanh chóng tập hợp.

Hiện nay Vu Tộc thế lực hùng mạnh, ngay cả khi toàn lực tập hợp cũng phải mất vài năm.

Mười Đại Tổ Vu đều thu nhỏ thân thể, dù vậy cũng đủ cao ngàn trượng.

Phía dưới các Đại Vu thống lĩnh bộ chúng Vu Tộc.

Đại Vu thân cao trăm trượng, Vu Tộc bình thường thân cao hai ba trượng.

Thấy Vu Tộc tề tựu, mười Đại Tổ Vu nhìn nhau.

“Cấm thanh!” Vô số bộ chúng Vu Tộc phía dưới lập tức giữ yên lặng, đều dùng ánh mắt sùng bái cuồng nhiệt nhìn chằm chằm các Tổ Vu.

Đế Giang Tổ Vu lớn tiếng nói, “Trong tộc ta có đại đức Hậu Thổ, thân hóa Lục Đạo Luân Hồi thành Thánh!” Các tộc nhân Vu Tộc phía dưới đồng thanh hoan hô.

“Trong Lục Đạo Luân Hồi cần Vu Tộc của ta phái người trấn thủ!

Chúng ta đã thương nghị hồi lâu, quyết định không can thiệp, các ngươi tự mình quyết định!” Các Tổ Vu đều là những người thẳng thắn, mệnh lệnh mà họ ban ra cũng đơn giản trực tiếp.

Nhất thời nơi đây trở thành một cái chợ.

Mười Đại Tổ Vu phía trên cũng tự mình thảo luận.

“Chúng ta không bằng dẫn theo một số Đại Vu đi trước, có đi có giữ.” Cộng Công đề nghị.

Nếu tất cả đều đi, địa bàn Vu Tộc ở Hồng Hoang Đại Địa sẽ mất quyền kiểm soát.

Địa bàn Vu Tộc cường đại, nhưng cũng cần số lượng tộc nhân Vu Tộc tương ứng để trấn thủ.

Đế Giang Tổ Vu gật đầu.

Cuối cùng mọi người quyết định, do Đế Giang Tổ Vu cùng Hỏa Thần Chúc Dung và các Tổ Vu khác đi đến Địa Đạo.

Một số ít Đại Vu cũng có thể đi theo.

Còn về tộc nhân bình thường, cần thêm thời gian dài hơn để thảo luận, vậy thì không nằm trong danh sách này.

Nơi đây giữ lại năm Tổ Vu.

Nếu xảy ra chiến sự, thì do Đế Giang Tổ Vu xuyên không gian, nhanh chóng quay về hỗ trợ.

Khi mọi người đã quyết định, liền nhanh chóng xuất phát, đến U Minh Huyết Hải.

Năm Đại Tổ Vu hộ tống một số ít Đại Vu, một hơi xuyên qua Huyết Hải, cuối cùng thành công đến Địa Phủ.

Vừa nhìn thấy Địa Phủ, các tộc nhân Vu Tộc đều vô cùng kinh ngạc.

"Trước đây ta cứ nghĩ Địa Phủ âm u tột độ, nhưng hiện tại lại cảm thấy một cỗ ý thân thiết?" Lục Đạo Luân Hồi đều do Hậu Thổ hóa thành, Địa Phủ là một phần trong đó, tự nhiên sẽ không bài xích mọi người Vu Tộc.

Quang mang nhanh chóng biến đổi, Hậu Thổ Tổ Vu và Chúc Cửu Âm cùng những người khác xuất hiện đón tiếp.

Tình cảm Tổ Vu sâu đậm, chỉ cần một ánh mắt liền có thể biết

thêm nhiều tin tức!

“Ha ha, Hậu Thổ muội muội có thể trở thành cường giả mạnh nhất trong chúng ta!” Đế Giang Tổ Vu lớn tiếng cười, cũng không vì Hậu Thổ thành Thánh nhân mà sinh ra cách trở.

“Có Hậu Thổ muội muội che chở, những tiểu tử Vu Tộc đến đây có phúc rồi!” Những người khác cũng lớn tiếng cười.

Chúc Cửu Âm đứng một bên ung dung như ngồi câu cá, mỉm cười không nói.

Hậu Thổ Tổ Vu thực sự không thể kìm nén, khẽ cười nói.

“Cường giả mạnh nhất vẫn là Nhị ca!” Mọi người nhất thời không kịp phản ứng, đồng loạt hỏi.

“Nhưng muội muội đã thành Thánh nhân... lẽ nào!” Hậu Thổ cười đến không ngậm miệng được, không hề có chút uy nghiêm của Thánh nhân.

“Chỉ có Nhị ca đã thành Thánh mới có thể che chở ngã thành Thánh nhân!” “Chỉ có Nhị ca đã thành Thánh mới có thể che chở ngã thành Thánh nhân!” Hậu Thổ mỉm cười.

Thấy mọi người đều nghi hoặc, Hậu Thổ Thánh nhân liền kể chi tiết tất cả những gì đã xảy ra ở đây.

“Thằng nhóc này!

Mượn bảo vật thành Thánh!” “Nếu không có lão Nhị, Hậu Thổ muội muội đã nguy hiểm rồi!” Các Tổ Vu cười mắng.

Chúc Cửu Âm cũng cố ý thu liễm uy năng Thánh nhân.

Mười hai Tổ Vu vốn là huynh đệ, một vị trí Thánh nhân bé nhỏ hoàn toàn không thể cản trở tình cảm giữa họ.

“Chư vị huynh đệ, ngã không chỉ muốn Hậu Thổ muội muội thành

Thánh, ngã muốn bảo toàn chư vị huynh đệ đều thành Thánh!" Chúc Cửu Âm cười nói.

"Tốt!

Tốt!

Tốt!" Trong mắt Đế Giang Tổ Vu lộ ra vẻ cảm động, thậm chí có lệ hoa lấp lánh.

Trước đây chỉ nghĩ Chúc Cửu Âm chỉ nói đùa, không hề coi là thật.

Nhưng hiện nay, trước mặt hai tôn Thánh nhân, cũng không còn sinh lòng khinh thường nữa.

Chúc Cửu Âm đã gánh vác quá nhiều, quá nhiều vì Vu Tộc.

"Hậu Thổ muội muội là chúa tể phương này, chư vị sao không cùng Hậu Thổ muội muội du ngoạn Lục Đạo Luân Hồi một chuyến!" Sau một hồi trò chuyện, Chúc Cửu Âm đề nghị, các Tổ Vu vui vẻ đồng ý.

Hậu Thổ khẽ phất tay áo ngọc, từng đạo thần quang liền bao phủ tất cả tộc nhân Vu Tộc.

"Hiện tại ngã đã là Thánh nhân, tất cả các vị có mặt ở đây đều do ngã thủ hộ!" Đế Giang Tổ Vu tò mò nhìn lớp quang mang mỏng manh trên thân mình.

Khẽ vận chuyển sức mạnh dùng lực công kích.

"Bốp!" Quang mang lóe lên, Đế Giang Tổ Vu cảm nhận một luồng đại uy năng từ ánh sáng trắng phóng ra.

Hậu Thổ Thánh nhân khẽ cười nói, "Nơi đây khác với Thiên Đạo, trong Địa Đạo, ngã có thể vô hạn thủ hộ các vị!

Cũng có thể gọi ngã là Địa Đạo Thánh nhân!" Đế Giang Tổ Vu và

những người khác nghe vậy kinh ngạc không biết nên nói gì.

Sức mạnh của Thánh nhân, quá mạnh rồi!

Sau đó, mọi người liền bắt đầu du ngoạn Âm Phủ Địa Phủ.

Trước Đá Tam Sinh, các Tổ Vu đều thấy một đoàn trọc khí ra đời.

Trên Gương Tiền Thế, các Tổ Vu đều rơi lệ vì những thân ảnh mông lung kia.

Thập Điện Diêm La chỉ có Minh Hà Lão Tổ là một Diêm La Vương.

Minh Hà thấy người nhà của Hậu Thổ Thánh nhân đến, vội vàng chạy ra tươi cười đón tiếp.

"Cung nghênh Đại Đức Hậu Thổ Đế Quân, cung nghênh các vị Tổ Vu đại nhân!

Cung nghênh vĩ đại Chúc Cửu Âm đại nhân!" Minh Hà Lão Tổ này cũng gian xảo, biết rằng chỉ cần bày tỏ sự cung kính đặc biệt đối với các Tổ Vu, Hậu Thổ Thánh nhân sẽ không bạc đãi hắn!

"Tiểu gia hỏa này cũng không tệ!

Nên thưởng!" Các Tổ Vu lộ vẻ tán thưởng, Đại Vu đi theo còn vỗ vai Minh Hà Lão Tổ khuyến khích.

Hậu Thổ đánh một ký thần quang vào cơ thể Diêm La Vương rồi ý bảo hắn lui xuống.

"Các vị huynh trưởng, Thập Điện Diêm La phải có vị trí của Vu Tộc chúng ta!" Hậu Thổ đề nghị.

Các Tổ Vu mắt rưng rưng lệ.

"Vu Tộc chúng ta thân là một mạch Bàn Cổ, tự đương vì thiên địa cống hiến sức lực!" Sau một chuyến du lịch, các Tổ Vu đều bị thần uy

to lớn trong Lục Đạo Luân Hồi làm cho cảm động.

Cuối cùng, Đế Giang Tổ Vu đứng ra.

"Trời thương Vu Tộc ta!

Có Địa Phủ che chở, Vu Tộc ta liền không còn phải lo lắng diệt tộc nữa!" "Hồng Quân Đạo Tổ kia thực lực có mạnh đến mấy, cũng không thể nhúng tay vào nơi đây!

Chúng ta không cần lo lắng sẽ lại trở thành quân cờ trong tay hắn!" Nói xong, đông đảo Tổ Vu và Đại Vu đi theo đều trịnh trọng cung thân hành lễ với Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm, "Tạ hai vị Tổ Vu!" Chúc Cửu Âm và Hậu Thổ đều lập tức né sang một bên để tránh cái bái đó.

"Thân là Tổ Vu, tự đương như vậy!" Hai Thánh hào sảng hùng hồn đáp lại.

Dưới sự chỉ dẫn của Chúc Cửu Âm, các Vu Tộc đã định ra phương hướng phát triển sau này.

Vu Tộc sẽ phân ra một bộ phận tộc nhân bình thường, dưới sự dẫn dắt của Đại Vu và Tổ Vu tiến vào Địa Phủ!

Trách nhiệm trấn thủ Địa Đạo sau này sẽ giao cho họ gánh vác.

Các Vu Tộc bình thường và Đại Vu có thể vĩnh viễn cư trú tại Địa Phủ.

Địa vị Tổ Vu cực cao, chỉ cần luân phiên trấn thủ là được.

Ngoài trấn thủ Địa Phủ, Vu Tộc sẽ phái Đại Vu nắm giữ các vị trí như Thập Điện Diêm La.

Dưới sự đề nghị của Chúc Cửu Âm, một số ít Đại Vu có thể biến hóa hình thể đã được chọn.

Sau này nếu thế lực Nhân Tộc tăng lớn, có thể quang minh chính

đại thu nhỏ hình thể, để thích ứng với tình hình thời đại.

Chỉ cần mười năm, Địa Đạo sẽ hoàn toàn do Vu Tộc chưởng khống.

Nơi đó cũng sẽ trở thành đại bản doanh thứ hai của Vu Tộc.

Địa Đạo sẽ trở thành thế lực thứ hai của Vu Tộc!

Chương 210

Như vậy, Vu Tộc tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Hồng Quân Đạo Tổ kia tuy uy thế cường đại, nhưng cũng không thể ra tay can thiệp Địa Đạo.

Nơi đó là địa bàn của Vu Tộc!

"Ha ha ha!

Ta xem có ai dám mập gan tính kế Vu Tộc ta!" Hỏa Thần Chúc Dung hào sảng cười lớn.

"Ta cũng phải luôn che chở những Vu Tộc ở lại!" Cũng có Tổ Vu mở miệng đề nghị.

Lục Đạo Luân Hồi tuy rộng lớn, nhưng các Tổ Vu lại không thể đưa toàn bộ Vu Tộc vào đó.

Làm vậy quá mạo hiểm!

Vu Tộc và Yêu Tộc giữa họ dần sinh thù hận.

Một khi Vu Tộc rút lui, uy danh một mạch Bàn Cổ do ai thủ hộ?

Trong lòng tất cả Vu Tộc đều có một phần ngạo khí như vậy, khiến họ không chịu dễ dàng lùi bước.

Chúc Cửu Âm mở miệng nói, "Ngã tự nhiên sẽ không từ bỏ tộc nhân Vu Tộc ở thế giới Hồng Hoang!

Ngã sẽ bảo hộ họ tốt hơn!" Các Vu Tộc đều công nhận đạo lý đó.

Chúc Cửu Âm quay đầu nhìn một vòng, đối mắt với từng Tổ Vu.

"Hiện tại ngã trông có vẻ vinh diệu, nhưng còn xa mới đủ!" "Một nhà hai Thánh cũng chỉ là giai thoại, thật sự muốn lập uy danh cho Vu

Tộc, thì phải là một nhà mười hai Thánh!" "Đúng vậy!

Chúng ta quả thực nên chuyển sự chú ý sang việc thành Thánh!

Lão Nhị và muội muội đã khai mở một con đường cho chúng ta!" Đế Giang Tổ Vu mở miệng tán đồng.

Vu Tộc cũng là sinh linh cũng có dã vọng, ai mà không muốn tồn tại vĩnh hằng?

Mười hai Tổ Vu tình như huynh đệ, hiện tại có hai người thành Thánh, tự nhiên không chịu bỏ lại những người khác.

Khi mọi người đang bùng nổ ý chí chiến đấu, Thủy Thần Cộng Công lại đột nhiên nhảy ra tạt gáo nước lạnh.

"Đạo lý chúng ta đều hiểu.

Chỉ là chúng ta trời sinh có khuyết điểm, ngược lại không bằng những Đại Vu kia tự tại!" Tổ Vu trời sinh không có Nguyên Thần, quả thực là một tệ đoan lớn.

Chúc Cửu Âm lớn tiếng cười.

Thủy Thần Cộng Công đặc biệt, thậm chí có chút xấu hổ.

Vấn đề mà Thủy Thần Cộng Công đưa ra quả thực là một vấn đề lớn.

Chẳng lẽ Chúc Cửu Âm thành Thánh nhân, liền có thể tùy ý trêu chọc Vu Tộc?

Chúc Cửu Âm thu lại nụ cười nghiêm nghị nói, "Chư vị!

Ngã quan sát thế giới được khai tịch trong Hỗn Độn Châu và việc Địa Đạo thành lập, ngẫu nhiên đắc pháp!" Ánh mắt Hậu Thổ sáng rực, dường như nụ cười tự tin mà Chúc Cửu Âm đã thể hiện khi giúp nàng thành Đạo trước đây.

“Con đường thành Thánh của chư vị, nằm trong sự nắm giữ của ngã!” Chúc Cửu Âm vô cùng tự tin.

Sự hấp dẫn của thành Thánh lớn đến nhường nào?

Không Tổ Vu nào có thể giữ được bình tĩnh, ngay cả Hậu Thổ cũng lộ vẻ hiếu kỳ.

“Các Tổ Vu chúng ta chịu ảnh hưởng của Phụ thần, muốn thành Thánh, nhất định phải khai tịch thiên địa!” Chúc Cửu Âm trước tiên nói ra điểm cơ bản mà Tổ Vu thành Thánh cần có.

Các Vu Tộc liên tục gật đầu, như gà mổ thóc.

Chúc Cửu Âm tiếp lời, “Thế giới Hồng Hoang tuy chỉ có một, nhưng chúng ta có thể đi đến các thế giới khác để khai tịch!” Ánh mắt Hậu Thổ sáng rực.

“Chẳng lẽ...” Các Tổ Vu khác lại có chút không hiểu.

Liên tục đưa ra nghi vấn, “Nhanh nhanh nói đi!

Đừng tưởng rằng thành Thánh nhân thì có thể ngậm miệng không nói!” Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi.

“Chúng ta chỉ cần dung nhập thế giới đã khai tịch vào thiên địa Hồng Hoang, Thiên Đạo sẽ tự động thừa nhận chúng ta!” Chúc Cửu Âm vừa nói xong, Thiên Đạo vì thế mà chấn động, thậm chí có Công Đức giáng xuống!

Thiên địa Hồng Hoang giáng xuống Công Đức, chứng minh ý chí Hồng Hoang thừa nhận những lời mà Chúc Cửu Âm đã nói.

Ánh mắt các Tổ Vu sáng rực.

Chúc Cửu Âm lại hít sâu một hơi, tiếp lời.

“Chỉ cần khai tịch tân thế giới, Thiên Đạo sẽ giáng xuống Công Đức!

Chúng ta liền có thể mượn Công Đức trong cơ thể trực tiếp thành Thánh, phương pháp này không có hạn chế!" Các tộc nhân Vu Tộc nghe lời Chúc Cửu Âm nói, trong mắt đều không thể che giấu được sự kích động.

Các Tổ Vu chỉ cần hướng ra ngoài chinh chiến là được!

Chỉ cần khai tịch đủ số lượng thế giới, liền có thể toàn bộ thành Thánh.

Khi các Tổ Vu đang hoan hô.

Một bên trong hư không, có một Thánh nhân đang tĩnh tâm lắng nghe.

Vị Thánh này chính là Nữ Oa Đại Thần.

Chúc Cửu Âm đã mời Nữ Oa Đại Thần ẩn mình trong hư không để hộ pháp.

Nhưng trước khi Tây Phương Nhị Thánh phạm sai lầm, Chúc Cửu Âm lại đại phóng thần uy, bạo đánh Nhị Thánh.

Nữ Oa Thánh nhân liền không có cơ hội ra tay.

"Phu quân thật là thiên túng kỳ tài!" Nữ Oa cảm thán.

Giữa đám đông, Chúc Cửu Âm nhìn các Tổ Vu đang hoan hô xung quanh, trong lòng vô cùng mãn nguyện.

Bởi vì Chúc Cửu Âm đã chỉ ra con đường sáng cho tộc nhân!

Dù sao bảo vật như Hỗn Độn Châu khó tìm, cũng không phải ai cũng có thể như Chúc Cửu Âm mượn việc khai tịch thế giới Hỗn Độn Châu để thành Thánh.

Khi Vu Tộc mọi người đang bàn bạc cách trấn thủ Địa Đạo, trong một sơn động nào đó có ba vị đạo giả già, trung niên và trẻ tuổi đang tranh luận.

Lão giả tóc trắng râu bạc, thanh tĩnh vô vi, chính là Thái Thượng Lão Quân.

Ung dung nói, "Hiện nay lại có một người thành Thánh!

Chúng ta đương nhiên phải đi xem một phen." Hai vị đạo giả trung niên và trẻ tuổi phía dưới nhìn nhau.

Trung niên tên là Nguyên Thủy Thiên Tôn, trẻ tuổi tên là Thông Thiên Giáo Chủ!

Ba người già, trung niên, trẻ tuổi có mỹ danh, hợp xưng Tam Thanh.

Ba người luôn sát cánh bên nhau.

Vì ca ca lớn tuổi đã lên tiếng, hai người tự nhiên vui vẻ đồng ý.

"Cung thỉnh huynh trưởng pháp bảo!" Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ cung kính hô.

Lão giả kia phất phất phất trần, ba người liền bị một Thái Cực Đồ bao vây.

Hỗn Nguyên Thái Cực Đồ diệu dụng vô cùng, có thể nhẹ nhàng vặn vẹo không gian!

Suốt chặng đường, ba người đều trầm mặc, nhưng đã sớm sinh ra sự ăn ý.

Âm Phủ Địa Phủ mới kiến lập, Lục Đạo Luân Hồi vừa thành.

Điều đó có nghĩa là một cơ duyên to lớn, ba người già, trung niên, trẻ tuổi đương nhiên phải đi tìm kiếm một ít cơ duyên.

Hỗn Nguyên Thái Cực Đồ từ từ xoay chuyển, nhanh chóng xuất hiện tại U Minh Huyết Hải.

Ba vị đạo giả già, trung niên, trẻ tuổi bước ra từ Thái Cực Đồ.

Ba người đều phóng thích Thanh Bình Kiếm, Tam Bảo Ngọc Như Ý và các linh bảo khác vây quanh thân mình.

Thông Thiên Giáo Chủ trẻ tuổi thấy Địa Phủ hùng vĩ, là người đầu tiên không nhịn được kinh ngạc nói.

"Một chuyến không uổng công!" Hai vị huynh trưởng phía sau Thông Thiên Giáo Chủ cũng khẽ gật đầu.

Ba vị đạo giả già, trung niên, trẻ tuổi vừa xuất hiện tại Địa Phủ, Hậu Thổ Thánh nhân liền sinh ra cảm ứng.

Địa Đạo hoàn toàn bị Hậu Thổ Thánh nhân chưởng khống.

Một cái nhìn liền quan sát thấy Tam Thanh đang tùy ý đánh giá nơi đây.

Hậu Thổ Thánh nhân vội vàng báo cho Chúc Cửu Âm.

"Nhị ca, Tam Thanh kia đột nhiên đến Địa Phủ của ngã, dường như muốn tranh đoạt cơ duyên!" Hậu Thổ Thánh nhân có chút kinh hoảng.

Dù sao Tam Thanh đã thành Thánh.

Nhưng hiện tại Vu Tộc Hậu Thổ cộng thêm Chúc Cửu Âm, tính cả hai cũng chỉ có hai Thánh nhân.

Tất cả Vu Tộc có mặt đều sắc mặt ngưng trọng.

Tam Thanh đối với Vu Tộc tuyệt đối là một thử thách lớn.

Chúc Cửu Âm lại mỉm cười nhìn mọi người nói.

"Chư vị không cần lo lắng, ngã tự có sắp xếp, còn về Hậu Thổ muội muội thì cứ đối xử bình thường với ba người đó là được." Chúc Cửu Âm dường như rất tự tin.

Hậu Thổ được huynh trưởng nói vậy, trong lòng ổn định.

Vừa đúng lúc Thái Thượng Lão Quân đột nhiên truyền âm.

“Tam Thanh ta đặc biệt cung hạ Hậu Thổ Đạo hữu thành Thánh nhân Địa Đạo, ngoài ra chúng ta có chuyện muốn thương nghị!” Thanh âm đó bình tĩnh phiêu miểu, nhưng trong đó không hề lẫn chút cảm xúc nào.

Hậu Thổ nhìn Chúc Cửu Âm một cái, kiên định thần sắc, mới dẫn mọi người chủ động đi ra ngoài.

Mọi người ở bên ngoài Huyết Hải, liền thấy Tam Thanh.

Hậu Thổ giữ vững uy nghi của Thánh nhân, không kiêu ngạo không tự ti mà đáp lại.

“Cảm tạ ba vị Đạo hữu đã đến chúc mừng!

Không biết ba vị Đạo hữu có việc gì?” Hậu Thổ trong lòng thực sự nghi ngờ.

Tam Thanh thần thần tại tại, một vẻ thần du thiên ngoại.

Rất lâu sau, Nguyên Thủy Thiên Tôn trung niên kia mới lên tiếng.

“Hậu Thổ Đạo hữu kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, đây là đại đức!

Xin nhận một bái của chúng ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn như cung kính.

Chương 211

Trong đám đông, sắc mặt Chúc Cửu Âm biến đổi.

Kẻ khẩu Phật tâm xà thì bất thiện, kẻ thiện thì không nói lời giả!

Nếu ba người khí thế hung hăng đưa ra yêu cầu, thì dễ đối phó hơn.

Nhưng có lễ độ, lại khó ứng phó.

Chúc Cửu Âm truyền âm cho Hậu Thổ cách ứng đối.

Hậu Thổ vội vàng né tránh một bái của Tam Thanh, hỏi lại.

"Đạo hữu vì hà như vậy?

Lục Đạo Luân Hồi của ngã không lớn lắm, không chịu nổi ba vị Đại Thánh!" Lời nói của Hậu Thổ, nhìn như tự hạ thấp Lục Đạo Luân Hồi, thực chất là uyển chuyển từ chối ba Thánh nhân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn mang nụ cười, dường như không dễ bị lừa gạt.

"Hiện tại Vu Tộc thế đơn lực bạc, chúng ta muốn trợ lực Hậu Thổ Thánh nhân trấn thủ Thiên Địa Nhân Tam Đạo!" Đạo giả trung niên một vẻ mặt hết lời.

Địa Đạo là một đạo mới sinh, như Nhân Tộc vậy.

Tam Thanh đều khẳng định Địa Đạo có khí vận cực lớn.

Muốn như trước đây phân chia khí vận Nhân Tộc, nhúng tay vào Địa Đạo.

Chúc Cửu Âm tức giận cười, xem ra Vu Tộc lập uy chưa đủ!

Lần này Hậu Thổ Thánh nhân không cần Chúc Cửu Âm chỉ dẫn

mà kiên định từ chối.

"Chuyện này đừng nhắc tới nữa!" "Chúng sinh Lục Đạo Luân Hồi, chỉ có thể do chúng sinh trấn thủ!" Hậu Thổ Tổ Vu nghĩa chính ngôn từ.

Trước đại thị đại phi, Hậu Thổ Thánh nhân chưa bao giờ sai.

Nếu không cũng sẽ không được xưng là Đại Đức Hậu Thổ!

Thái Thượng Lão Quân vẫn nhắm mắt dưỡng thần, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ trẻ tuổi kia lại có chút không kìm được.

Thanh Bình Kiếm tự động xuất vỏ, ngân vang tiếng kiếm reo, dường như đang bộc lộ sát ý trong lòng chủ nhân.

"Hậu Thổ Thánh nhân!

Ta khuyên ngươi đừng nói quá tuyệt tình!

Chúng ta là hảo tâm hảo ý!" "Các ngươi nếu không biết điều, không tránh khỏi phải bị Tam Thanh chúng ta giáo huấn một phen!" Thông Thiên Giáo Chủ từng bước bức bách.

Dù sao tuổi trẻ khí thịnh, hai vị huynh trưởng đều có hàm dưỡng, còn thanh niên thì có chút tính khí nóng nảy.

Hậu Thổ Thánh nhân kiên định không lay chuyển.

"Ba người các ngươi chưa chắc đã địch lại ta!" Cả vùng Huyết Hải đều vì lời nói của Hậu Thổ Thánh nhân mà cuồng bạo.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt khó coi liếc nhìn mọi người.

Từ khi ba người họ thành Thánh, không có bao nhiêu người dám làm trái ý chí của Tam Thánh!

Nhưng khi Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy biểu tình tự tiếu phi tiếu của Chúc Cửu Âm, trong lòng lạnh đi.

“Chúc Cửu Âm vẫn chưa thành Thánh, sao dám đối với chúng ta lộ ra biểu tình như vậy?” Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về phía hai vị ca ca.

Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ cũng chú ý đến sự bất thường của Chúc Cửu Âm.

Ba người nhanh chóng đối mắt một cái sau đó đều đồng loạt trầm mặt xuống.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh giọng nói.

“Vì Hậu Thổ Đạo hữu đã coi thường chúng ta như vậy, vậy thì không tránh khỏi phải làm một trận rồi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, cùng hai người bên cạnh đồng loạt bước lên một bước.

U Minh Huyết Hải vốn sóng huyết ngập trời lập tức càng thêm cuồng bạo, mơ hồ thoát ly sự chưởng khống của Hậu Thổ Thánh nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ cuồng phóng nói.

“Vu Tộc chỉ có một Thánh nhân, làm sao có thể đánh lại ba Thánh nhân chúng ta?

Nếu không vẫn lạc, thì chịu trói thôi!” Mọi người thấy Thông Thiên Giáo Chủ cuồng ngạo như vậy, sắc mặt khó coi.

Chúc Cửu Âm lại phất tay đuổi đông đảo Tổ Vu phía sau, bước lên phía trước đứng song song với Hậu Thổ Thánh nhân.

Uy áp cường đại của ba vị Thánh nhân phía trước lại không thể làm gì được hắn dù chỉ một phân hào.

Chúc Cửu Âm lớn tiếng nói.

“Ý của ba vị là, lẽ nào muốn lấy nhiều hiếp ít!” Trong lời nói của Chúc Cửu Âm ẩn chứa một tia sâm hàn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra nụ cười khinh miệt, nhưng vẫn kiềm chế một chút, không chọn cách thật sự xé rách mặt.

"Ba huynh đệ chúng ta luôn cùng tiến cùng lùi.

Chúc Cửu Âm tiểu hữu nếu không muốn đánh, hoàn toàn có thể đồng ý điều kiện của chúng ta!" Sau khi thành Thánh, Nguyên Thủy Thiên Tôn hầu như mắt không coi ai ra gì, không ai trong mắt hắn cả.

Đặc biệt hôm nay nhìn Chúc Cửu Âm, những chuyện quá khứ hiện lên trong lòng.

Khi Thánh nhân đối đầu, Chúc Cửu Âm dám nhảy ra!

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt lạnh lùng.

Trong lòng bắt đầu tính toán, lát nữa giao chiến sẽ xử lý Tổ Vu đáng ghét này như thế nào!

Chúc Cửu Âm tức cực lại bật cười.

Đối phương tự cho phép mình xưng hắn là tiểu hữu!

Chúc Cửu Âm phớt lờ ba Thánh phía trước, ngược lại quay đầu nói với Hậu Thổ Tổ Vu.

"Muội muội!

Xem ra Vu Tộc của ngã bị kiềm chế quá lâu rồi, ai cũng cho rằng tộc ta có thể dễ dàng bắt nạt!" Phía sau, thanh âm của Chúc Cửu Âm càng lúc càng hùng vĩ khủng bố!

Chúc Cửu Âm vừa nói xong, Tam Thanh lập tức mất đi phần lớn quyền chưởng khống đối với U Minh Huyết Hải!

Tam Thanh nhìn nhau kinh ngạc.

Nhưng thấy đối phương chỉ có hai người ở đẳng cấp chiến lực cao nhất, liền lại yên tâm.

Hậu Thổ Tổ Vu đứng song song với huynh trưởng, trong lòng tự nhiên dâng lên một cỗ hào khí.

Khẽ mỉm cười.

"Yêu Tộc cũng từng nghĩ như vậy, kết quả đại bại!" "Trước đây Tây Phương Nhị Thánh cũng nghĩ như vậy, kết quả kim thân vỡ nát tại U Minh Địa Phủ!" Lời nói của Hậu Thổ Thánh nhân bình ổn, nhưng trong đó lại tiết lộ một sự thật kinh người!

Tây Phương Nhị Thánh đã bại dưới tay Vu Tộc!

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng truyền âm cho hai người kia.

"Lời nói này không phải là vô căn cứ!

Nhất định có thủ đoạn nào đó, ba chúng ta vừa ra tay, tốc chiến tốc thắng!

Giết Chúc Cửu Âm trước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đã sinh sát tâm.

Ép kẻ yếu mềm, ngay cả Thánh nhân cũng biết đạo lý đó.

Tam Thanh nhìn nhau một cái sau đó nhanh chóng ra tay.

Thanh Bình Kiếm xuất vỏ, nhanh chóng chém về phía Chúc Cửu Âm.

Tam Bảo Ngọc Như Ý hiện ra, phong tỏa mọi đường lui của Chúc Cửu Âm.

Lão giả kia lại tùy tay phất một cái, cắt đứt liên hệ giữa Hậu Thổ Thánh nhân và Chúc Cửu Âm.

Hậu Thổ Thánh nhân đại kinh, vội vàng phát động Thánh lực, muốn phá vỡ phong tỏa.

Nhưng một Thánh làm sao có thể địch lại ba Thánh.

Chúc Cửu Âm sắc mặt như thường.

Cánh tay của hắn bỗng nhiên cháy rực thành cánh tay Kỳ Lân, tùy ý vươn tay liền kẹp lấy Thanh Bình Kiếm.

Thông Thiên Giáo Chủ vẻ mặt khó tin.

"Không thể nào!

Làm sao có thể đỡ được Thanh Bình Kiếm!" Thông Thiên đã thành Thánh!

Chúc Cửu Âm không để ý đến thanh niên đang như điên cuồng kia, ôn hòa nói với hư không bên cạnh.

"Xin Nữ Oa Đạo hữu ra tay!" Chúc Cửu Âm quả thực tự tin có thể cùng Hậu Thổ đối phó Tam Thánh.

Nhưng chỉ như vậy là không đủ, nhất định phải cân nhắc đến Vu Tộc ở thế giới Hồng Hoang.

Phải hoàn toàn ràng buộc Nữ Oa Thánh nhân vào cỗ xe chiến của mình!

Một thanh âm ôn uyển truyền đến.

"Tự nhiên." Một bàn tay ngọc trắng muốt từ hư không vươn ra, nhẹ nhàng liền đỡ lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Sát cục mà Tam Thanh đã dày công kiến tạo dễ dàng bị Chúc Cửu Âm công phá.

Từ bây giờ cục diện đảo ngược.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lần đầu tiên lộ vẻ kinh ngạc.

Lớn tiếng gầm thét.

"Nữ Oa Đạo hữu, ngươi giúp Vu Tộc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn không muốn tin vào mắt mình.

Làm pháp quyết, Tam Bảo Ngọc Như Ý lập tức khuếch đại, mạnh mẽ bay lên không rồi lại nặng nề giáng xuống!

Nữ Oa Thánh nhân lại ra tay, nhẹ nhàng đỡ lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẻ mặt bất đắc dĩ.

Đối phương cũng là Thánh nhân, nếu không phải đấu tranh sinh tử, muốn quấn lấy nàng thì thủ đoạn rất dễ dàng.

Nữ Oa Thánh nhân khẽ mỉm cười nói.

"Ba vị sư huynh đều đã thành Thánh nhân, thì đừng nên ức hiếp Vu Tộc nữa!" Ý ngoài lời đã quá rõ ràng.

Nữ Oa đứng về phía Vu Tộc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn muốn nói thêm, nhưng bị Thái Thượng Lão Quân ngăn lại.

Thái Thượng Lão Quân khẽ phất phất trần: "Không ngờ một Vu Tộc bé nhỏ lại có hai tôn Thánh nhân!!" "Hôm nay bần đạo đã lầm, chưa biết ai thắng ai thua!" Thái Thượng Lão Quân một ngón tay điểm về phía Chúc Cửu Âm!

Chương 212

Đại Đạo Pháp Tắc vận chuyển, hiển nhiên đã hóa thành sát cơ.

Chúc Cửu Âm dùng lực vung Thanh Bình Kiếm trong tay ra.

Thanh Bình Kiếm vừa vặn đỡ lấy công kích của Thái Thượng Lão Quân, nhưng bản thân nó cũng bị thương, ở một bên khẽ run rẩy.

Tam Thanh vẫn không từ bỏ.

Trên đầu ba người đều dần dần sinh ra một đóa Đại Đạo Chi Hoa.

Ba hoa hợp nhất tức là Tam Hoa Tụ Đỉnh!

Tam Hoa Tụ Đỉnh bình thường chỉ có năng lực tu luyện, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại có thể bộc phát ra một kích mạnh mẽ.

Một kích do Tam Thanh hợp lực phát ra, ít nhất cần ba Thánh nhân có tu vi tương đương mới có thể chống đỡ!

Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ vẻ hung ác, hướng một kích mạnh mẽ đó về phía nhóm Tổ Vu đang lùi lại.

Nếu Chúc Cửu Âm ba người né tránh, thì các Tổ Vu sẽ bị thương hoặc thậm chí tử vong.

Nếu ba người chọn đón đỡ trực diện, thì hai Thánh nhân phe Vu Tộc nhất định sẽ bị thương!

Từ đầu đến cuối, Tam Thanh đều không đặt Chúc Cửu Âm vào mắt!

Ngay cả khi Chúc Cửu Âm nhẹ nhàng đỡ được Thanh Bình Kiếm cũng bị Tam Thanh cho rằng là dùng thủ xảo!

Hậu Thổ nhìn thấy hành động của Tam Thanh, trong lòng liền cảm thấy không ổn.

Vội vàng nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm đang lấy pháp bảo từ trong Hỗn Độn Châu ra.

Bốn thanh cổ kiếm đầy sát khí được hắn rút ra.

Chúc Cửu Âm đưa Tru Tiên Tứ Kiếm cho Hậu Thổ, sau đó lại cho Nữ Oa mượn Thí Thần Thương.

Còn hắn thì tay không tấc sắt, chuẩn bị dùng sức mạnh nhục thể để đón nhận một kích.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

"Pháp bảo có nhiều đến mấy, cũng chỉ là Chuẩn Thánh mà thôi!

Chuẩn bị chịu chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói xong, ba đóa Đại Đạo Chi Hoa trên đỉnh đầu Tam Thanh hợp lại, phóng ra một kích hủy diệt.

Nếu không có bất ngờ, sau một kích này, Chúc Cửu Âm chắc chắn sẽ chết, hai Thánh nhân kia chắc chắn sẽ trọng thương.

Nữ Oa thao túng Thí Thần Thương nhẹ nhàng phát ra một kích thí thần, Hậu Thổ thao túng Tru Tiên Tứ Kiếm cũng đồng loạt phát lực.

Chúc Cửu Âm thì dưới sự thúc đẩy của Lực Chi Pháp Tắc trong cơ thể, vung ra một quyền chí cường.

Ba đạo công kích với tính chất khác nhau ngưng kết lại cùng nhau nghênh kích một kích hủy diệt kia.

Lục Thánh giao thủ.

Thiên Băng Địa Liệt!

Khoảnh khắc sức mạnh hai bên giao thoa, không gian hai phía trên dưới lập tức nứt toác.

U Minh Huyết Hải đã bị hoàn toàn chia cắt, lộ ra đáy biển màu

huyết sắc.

Hai loại công kích khác nhau nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Nhưng, công kích của phe Chúc Cửu Âm có hậu kình mạnh mẽ hơn.

Không gian ở nơi giao chiến vỡ vụn từng tấc, và như những vết nứt không ngừng lan rộng ra bên ngoài.

"Rắc!" Từng tiếng như vải vóc bị xé toạc xuất hiện!

Đại Liệt Phùng bắt đầu hình thành!

May mắn nơi đây là bên ngoài Địa Phủ, nếu không Đại Liệt Phùng chắc chắn sẽ gây ảnh hưởng lớn đến Lục Đạo Luân Hồi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trợn tròn mắt, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Không thể nào?

Ba Thánh sao lại không trị được hai Thánh?" Rõ ràng số lượng Thánh nhân bên mình chiếm ưu thế!

Khi Nguyên Thủy Thiên Tôn còn đang kinh hãi, thân hình Chúc Cửu Âm đứng tại chỗ dần dần mờ ảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe thấy lời thì thầm như ác ma truyền đến từ phía sau.

"Cảm thấy ta không phải Thánh nhân, nên các ngươi ba người cùng đánh ư?" Chúc Cửu Âm lạnh lùng thì thầm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn còn chưa kịp quay người đã bị Chúc Cửu Âm một quyền đánh trúng!

"Ầm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bay ngược ra xa, lau đi vết máu

tươi trào ra khóe miệng.

Không sai, Chúc Cửu Âm có uy năng như Thánh nhân.

Đến bây giờ, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn không chịu tin Chúc Cửu Âm đã thành Thánh.

Những dấu hiệu từ khi khai chiến cho đến hiện tại, không ngừng quanh quẩn trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn xông về phía Chúc Cửu Âm!

"Đại ca, Tam đệ đừng ra tay!

Ta muốn tự tay đánh bại Chúc Cửu Âm!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gào thét với vẻ mặt dữ tợn.

Hai vị Thánh nhân còn lại cũng khó mà ra tay được.

Hậu Thổ với Tru Tiên Tứ Kiếm và Nữ Oa với Thí Thần Thương đã sát lại, triền đấu với họ.

Chúc Cửu Âm đứng tại chỗ, lạnh nhạt nhìn vị đạo nhân trung niên đang điên cuồng kia.

Ngọn lửa hùng hùng bùng cháy trên nắm đấm của y.

Chúc Cửu Âm đơn giản vung một quyền, trực tiếp đối chọi với Tam Bảo Ngọc Như Ý đang đánh tới.

"Đương!" Cơ thể bằng xương bằng thịt đối chọi với Chí Bảo lại phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Chúc Cửu Âm lùi lại bốn bước, còn Tam Bảo Ngọc Như Ý lại bay ngược ra sau mười trượng.

Thái Thượng Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ một bên triền đấu với hai vị Thánh nhân của Vu tộc, một bên quan sát chiến cuộc.

Trong lòng họ dâng lên nghi vấn.

Chúc Cửu Âm chưa thành Thánh, nhưng lại có thể lay động Thánh nhân, rõ ràng có vấn đề.

Thái Thượng Lão Quân không kìm được mở lời.

"Nhị đệ, hay là chúng ta lui đi." Thái Thượng Lão Quân nảy sinh ý thoái lui.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói một lời, Tam Bảo Ngọc Như Ý dưới sự thao túng của hắn lại càng lúc càng khổng lồ.

Nếu Thánh nhân chịu nhục, sự tôn nghiêm ấy cần được rửa sạch bằng máu tươi!

Thái Thượng Lão Quân khẽ thở dài một tiếng.

Tam Thanh đồng khí liên chi.

Y nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Tam đệ, hôm nay chúng ta sẽ cùng Vu tộc quyết định thắng bại!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng trịnh trọng gật đầu.

Tam Thanh muốn huyết chiến!

"Rắc!" Thánh nhân lập lời thề, hư không sinh ra âm lôi.

Trên U Minh Huyết Hải, mây đen dần dần lan rộng.

Trước đó, hai luồng công kích chí cường của Lục Thánh bị một đạo lôi kiếp đánh trúng, lập tức hóa thành hư vô.

Lục Thánh đều trầm mặc, ai nấy trở về vị trí ban đầu.

Ý chí Hồng Hoang không cho phép Thiên Đạo Thánh nhân tự mình công phạt lẫn nhau!

Trên trời cao, một tòa cung điện kỳ dị khác hiện ra.

Cung điện hiện ra từ trong mây trắng, cánh cửa lớn từ từ mở rộng.

"Tử Tiêu Cung!" Tất cả những người có mặt đồng thanh hô lên!

Xem ra động tĩnh Lục Thánh công kích lẫn nhau trước đó quá lớn, đã kinh động đến Hồng Quân Đạo Tổ.

Thái Thượng Lão Quân đột nhiên nhắm mắt mỉm cười, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ tay cười lớn.

"Vu tộc xong đời rồi!

Có năm vị Thánh nhân vì Địa Đạo mà xảy ra tranh chấp!

Đoán xem Đạo Tổ sẽ làm gì?" Đạo tâm của Nguyên Thủy Thiên Tôn thông suốt.

Sự khó chịu vì bị đánh bầm dập trước đó đều tiêu tan hết.

Các Tổ Vu đều lộ vẻ mặt thảm đạm.

Cách hành xử của Hồng Quân Đạo Tổ, các Vu tộc đã sớm thấu hiểu.

Vì sự cân bằng thiên địa, Hồng Quân Đạo Tổ tất yếu sẽ ra tay trấn áp Địa Đạo!

Chúc Cửu Âm lại điềm nhiên nhìn Hạo Thiên Dao Trì, hai đạo đồng chạy ra khỏi cửa lớn.

Chư Thiên Khánh Vân xuất hiện, trên khánh vân chính là Hồng Quân Đạo Tổ!

Hồng Quân Đạo Tổ với đôi mắt sâu thẳm nhìn xuống.

"Cung nghênh Đạo Tổ!" Tất cả mọi người đều cúi đầu, ngay cả Tam Thanh kiêu ngạo trước đó cũng không dám trương cuồng.

Chỉ có Chúc Cửu Âm cả gan ngẩng đầu đối mặt với y.

Ánh sáng lóe lên trong mắt lão giả.

Các loại cảnh tượng nhanh chóng luân chuyển, nhanh chóng thăm dò xong mọi việc ở đây.

Hồng Quân Đạo Tổ mở lời.

Âm thanh phiêu diêu, ẩn chứa đạo vận cường đại.

“Địa Đạo là một Đạo mới sinh, cần thời gian trưởng thành!

Ta sẽ trấn áp Địa Đạo ba ngàn năm!” Hậu Thổ lộ vẻ mặt khó coi, nhưng lại không dám phản bác.

Chính vì Địa Đạo căn cơ chưa đủ, nên mới dẫn đến địch mạnh như vậy.

Chương 213

Hồng Quân Đạo Tổ ra tay trấn phong Địa Đạo, vừa hay cho Vu tộc thời gian phát triển.

Từ một khía cạnh nào đó là vì Vu tộc.

Nhưng các Vu tộc không cam tâm, ba ngàn năm trôi qua, e rằng hoàng hoa thái cũng nguội lạnh rồi.

Nhìn thấy Vu tộc sắp bước vào thời kỳ trung hưng, thẳng tiến đỉnh phong.

Nhưng hiện tại Vu tộc lại phải bị Đạo Tổ "bảo hộ" để chậm tốc độ phát triển!

Trong lòng mọi người thật sự bất bình!

Ba người Tam Thanh lại dương dương tự đắc, đều không kìm được ý cười.

Vào thời khắc mấu chốt, Chúc Cửu Âm mở lời, âm ba cường đại truyền khắp Cửu Tiêu.

"Lâu rồi không gặp Đạo Tổ, vẫn khỏe chứ!" Hồng Quân Đạo Tổ vốn có vẻ mặt bình tĩnh.

Nhưng sau khi nghe âm thanh của Chúc Cửu Âm, y hiện vẻ mặt kinh ngạc.

"Lại thành Thánh nhân?

Vì sao không có dị tượng?

Vì sao không nằm dưới sự khống chế của Hồng Hoang?" Hồng Quân Đạo Tổ vừa mới phát hiện ra điểm bất thường của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt bất cần.

“Ta khai tịch tân thế giới thành Thánh!

Tự nhiên không nên dựa vào Thiên Đạo phương này!” “Tam Thanh mạo phạm ta, nên xử lý thế nào?” Chúc Cửu Âm đắc ý mãn nguyện.

Đạo đồng Hạo Thiên Dao Trì chỉ biết lắc đầu.

Nụ cười của Tam Thanh đều đông cứng trên mặt.

Nụ cười ấy dần dần bị tuyệt vọng, không thể tin được... những cảm xúc đó thay thế.

Tam Thanh đều đang gầm gừ trong lòng.

“Nguyên lai Chúc Cửu Âm đã thành Thánh!” Trong lòng ba đạo giả già, trung, trẻ đều dâng lên ý hối hận.

Không thể thành Thánh nhân, tự nhiên có chỗ đặc biệt.

Mất bò mới lo làm chuồng, chưa quá muộn.

Ba đạo nhân vì lợi ích mà tiến tới, tự nhiên cũng sẽ vì sức mạnh của đối thủ mà thoái lui!

Tam Thanh nhìn nhau rồi đồng thanh nói.

“Ba người chúng ta xin bồi tội với Vu tộc!

Xin bồi tội với Chúc Cửu Âm Đạo hữu!” Thái độ cực kỳ thành khẩn, hoàn toàn không thể soi mói được lỗi nào.

Ba đạo nhân xin lỗi đúng thời điểm.

Dù sao ba người họ là đệ tử của Đạo Tổ, lại là Thiên Đạo Thánh nhân.

Hồng Quân Đạo Tổ trầm mặc một hồi sau cũng lên tiếng giúp.

“Chúc Cửu Âm, việc này cứ thế bỏ qua, thế nào?” Đạo Tổ đường

đường lại dùng giọng điệu thương lượng!

Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán Tam Thanh.

Chúc Cửu Âm rốt cuộc có thần thông gì mà khiến Đạo Tổ phải kiêng dè!

Chúc Cửu Âm lạnh lùng quét mắt nhìn ba đạo giả.

Thấy đối phương đều lộ ra nụ cười lấy lòng, y mới lạnh lùng hừ một tiếng!

"Nếu Đạo Tổ đã mở lời, việc này đương nhiên sẽ bỏ qua.

Nhưng không!" Âm thanh của Chúc Cửu Âm đột nhiên dừng lại, y khẽ nói với hư không.

"Địa Đạo chính là Địa Đạo của Vu tộc và Hồng Hoang sinh linh!" Chúc Cửu Âm muốn Đạo Tổ đích thân thừa nhận địa vị chủ nhân của Vu tộc trong Địa Đạo.

Có Hồng Quân Đạo Tổ mở lời bảo chứng.

Dưới lời vàng ngọc của Đạo Tổ, địa vị chủ nhân Địa Đạo của Vu tộc tự nhiên được củng cố.

Đồng thời có thể mượn đây để chấn nhiếp những kẻ khác.

Nếu luận chiến đấu, Vu tộc từ trước đến nay không sợ bất cứ ai.

Nhưng Chúc Cửu Âm muốn một danh chính ngôn thuận.

Chúc Cửu Âm ngẩng đầu nhìn Hồng Quân Đạo Tổ.

Lão đạo kia suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thở dài một tiếng.

"Địa Đạo chính là Địa Đạo của Vu tộc!

Hi vọng Vu tộc Địa Phủ có thể cùng với Hồng Hoang sinh linh hòa bình chung sống!" Hồng Quân Đạo Tổ cố ý nhấn mạnh bốn chữ "Địa Phủ Vu tộc".

Chúc Cửu Âm đạt được mục đích.

Y tùy ý phẩy tay, ý bảo Tam Thanh đang thấp thỏm không yên kia mau chóng rời đi.

Thái độ khinh thị của Chúc Cửu Âm in sâu vào lòng ba người Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác trước tiên cáo lui với Đạo Tổ, sau đó mới bay rời khỏi nơi này.

Khi sắp đi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trừng Chúc Cửu Âm một cái khó mà nhận ra, trong mắt tràn ngập vẻ âm hiểm độc ác.

Chúc Cửu Âm dường như nhận ra điều gì đó, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại mở lời vào lúc này.

"Chúc Cửu Âm, Hồng Hoang Thiên Đạo đã nảy sinh bất mãn!" Đạo Tổ vẻ mặt trầm ngưng, không chút hoang mang.

Chúc Cửu Âm dường như đã sớm liệu trước, để Hậu Thổ thành lập Địa Đạo vốn là một chiêu cờ ngoài bàn tính.

Sự việc phát triển vượt ngoài tầm kiểm soát của Hồng Hoang Thiên Đạo, Hồng Hoang Thiên Đạo tự nhiên bất mãn.

Nếu không có cuộc đối quyết Lục Thánh hôm nay.

Hồng Quân Đạo Tổ thân là người phát ngôn của Hồng Hoang Thiên Đạo, sẽ tìm một cái cớ để ra tay.

Chúc Cửu Âm không đợi Đạo Tổ nói thêm, trực tiếp mở lời.

"Nếu Đạo Tổ đáp ứng ta không ra tay trong kỷ nguyên này, thì món nợ ân tình kia coi như bỏ qua!" Chúc Cửu Âm vốn định giả vờ hồ đồ, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ từng bước ép buộc.

Y cũng đành phải đưa ra tấm bài tẩy.

Hiện tại Chúc Cửu Âm cũng chỉ vừa mới thành Thánh, đại thế của Vu tộc chưa thành, đang trong giai đoạn phát triển.

Bản thân Chúc Cửu Âm không sợ Đạo Tổ, nhưng phải vì mấy vị Tổ Vu huynh đệ mà suy nghĩ.

Thời khắc này tuyệt đối không phải thời cơ để khai chiến với Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ phẩy tay lui hai đạo đồng, chỉ trong nháy mắt đã ở trước mặt Chúc Cửu Âm.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn sâu vào Chúc Cửu Âm, đôi mắt y tràn đầy trí tuệ.

"Chúc Cửu Âm, ngươi có hiểu không?

Thực sự muốn Bổn Đạo Tổ không ra tay trong kỷ nguyên này sao?" Hồng Quân Đạo Tổ thậm chí dùng đạo vận của bản thân áp bách Chúc Cửu Âm, muốn buộc y đổi lời.

Chúc Cửu Âm lại kiên định gật đầu, vừa mở miệng, đã là lời nói kinh thế.

"Đạo Tổ có biết, thế giới Hồng Hoang phong vũ phiêu diêu, nguy cơ sớm tối!" "Đạo Tổ không ra tay, mới là chuyện tốt lớn cho thế giới Hồng Hoang!" Chúc Cửu Âm không hề cố kỵ địa vị chí cao của Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ mắt chứa thiên tinh, một luồng đạo vận đặc biệt tuần hoàn quanh thân.

Đó là Đại Đạo đạo vận.

Hồng Quân Đạo Tổ đang dùng Đại Đạo để cân nhắc lời Chúc Cửu Âm đúng sai.

Không khí ngưng trọng.

Các Tổ Vu căn bản không có tư cách ngẩng đầu.

Hậu Thổ thấy không khí không ổn, muốn mở lời, nhưng lại bị Nữ Oa kéo lại.

Chúc Cửu Âm dường như không chịu ẩn nhẫn.

Y tiếp tục chịu đựng áp lực cường đại mà mở lời.

"Cội nguồn tai họa của thế giới Hồng Hoang nằm ở bên trong, nhưng muốn cứu vãn thì phải tìm cách bù đắp từ bên ngoài!" "Với phương pháp của Đạo Tổ, chỉ khiến thế giới Hồng Hoang đi theo sự hủy diệt đã định!" Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, trời quang xuất hiện sấm sét!

Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng hiện vẻ mặt bất đắc dĩ.

Y thừa nhận lời Chúc Cửu Âm có một phần đạo lý.

Nhưng thế giới Hồng Hoang rộng lớn biết bao, sinh linh trong đó đâu chỉ tính bằng trăm ức.

Một khi Đạo Tổ xảy ra sai sót, đưa ra quyết định sai lầm.

Người chịu tổn thất sẽ là tất cả sinh linh Hồng Hoang!

Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối không thể mạo hiểm!

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại không tìm thấy điểm sai sót trong lập luận của Chúc Cửu Âm.

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ thở dài một tiếng nói.

"Ta tìm một nơi bí mật để luận Đạo, thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ muốn thử một lần.

Chúc Cửu Âm lộ vẻ mặt tươi cười, dường như đã sớm liệu trước.

Dưới chân Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện cầu vồng, chở y và Chúc Cửu Âm bay về nơi vô định.

Khi sắp đi, Chúc Cửu Âm lén lút truyền âm dặn dò các Tổ Vu chuẩn bị các việc tiếp theo.

Sau ánh sáng lóe lên, Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện tại một mật địa.

Trong mật địa, hoa không ngừng nở rộ rồi dần tàn tạ.

Suối nhỏ róc rách, rải rác khắp nơi là những viên đá cuội trắng muốt hình trứng ngỗng.

Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ ngồi trên những tảng đá hai bên suối nhỏ.

Chương 214

Hai người vẻ mặt trang trọng.

Hồng Quân Đạo Tổ nói trước: "Nơi đây đã bị che đậy, nên quan điểm của chúng ta sẽ không khiến Thiên Cơ bên ngoài bị kích động!" "Hôm nay chúng ta sẽ thảo luận về Lượng Kiếp của thế giới Hồng Hoang về sau!" Đạo Tổ suy nghĩ quả nhiên chu đáo, việc liên quan đến Lượng Kiếp, tất phải cẩn trọng hết sức.

Chúc Cửu Âm vẻ mặt nghiêm túc, trịnh trọng gật đầu.

Đã có thể tùy ý đưa ra quan điểm.

Vậy thì rất nhiều chuyện trước đây bị Chúc Cửu Âm giấu kín có thể nói ra mà không chút cố kỵ!

Hồng Quân Đạo Tổ ra hiệu Chúc Cửu Âm nói trước!

Chúc Cửu Âm không nhường chút nào, ưỡn thẳng người nhìn thẳng vào mắt Đạo Tổ.

"Trời vận hành có quy luật, vạn vật sinh diệt, sớm đã có định số, thế giới Hồng Hoang cũng vậy!" Chúc Cửu Âm một lời đâm thẳng vào trọng tâm.

Y chỉ ra rằng thế giới Hồng Hoang từ khi ra đời đã bị định sẵn kết cục.

Hồng Quân Đạo Tổ thân hợp Thiên Đạo, sớm đã có điều cảm nhận được, về điều này y vô lực phản bác.

Chúc Cửu Âm không nhường chút nào, tiếp tục biểu đạt.

Chúc Cửu Âm muốn hướng ra ngoài mở rộng để cứu thế giới Hồng Hoang!

Theo kế hoạch của Chúc Cửu Âm, không ngừng hấp thu tiểu thế giới bên ngoài vào Hồng Hoang mới là chính Đạo!

Nước suối chảy ngược, hoa hóa thành tro bụi.

Hồng Quân Đạo Tổ không nói nên lời.

Chúc Cửu Âm không màng đến những dị tượng trùng trùng, lại nói ra những lời kinh người.

"Lấy tiểu thế giới bên ngoài làm nền tảng cho toàn bộ thế giới Hồng Hoang!

Hồng Hoang có thể mở rộng vô tận, tự nhiên sẽ không sinh ra Lượng Kiếp diệt thế!" Chúc Cửu Âm nói xong, nhắm mắt dưỡng thần, những lời này ẩn chứa chí lý, đối với cơ thể y có chút phản chấn lực.

Hồng Quân Đạo Tổ từ lúc nãy đã ở trong trạng thái suy nghĩ.

Thiên Đạo đối với Hồng Quân Đạo Tổ ảnh hưởng quá lớn, bản năng phản bác lời nói của Chúc Cửu Âm.

"Chúng ta không thể trái Thiên Ý!" Theo lời Hồng Quân Đạo Tổ, thế giới Hồng Hoang sẽ có bảy lần Lượng Kiếp.

Nếu không tuân theo Thiên Ý, cố chấp tiêu diệt Lượng Kiếp, e rằng sẽ có họa lớn xảy ra!

Hai cường giả vĩ đại đều vì sự phát triển của thế giới Hồng Hoang.

Và từ tận đáy lòng đều cho rằng mình đúng.

Khi Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ ngôn ngữ giao phong, những ý tượng khác nhau ở nơi đây đột nhiên biến mất.

"Đinh đinh đông đông. ....." Âm thanh Đại Đạo vang lên, hoa vũ bay lả tả khắp trời.

Trên bầu trời xuất hiện một xoáy nước trong suốt, một luồng dao động vô hình bao phủ nơi này.

Ý chí Thiên Đạo hiển hóa!

Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ vội vàng đứng dậy.

Cả hai đều hơi cúi đầu thể hiện sự tôn kính đối với ý chí Thiên Đạo.

Dao động vô hình xuất hiện.

Chúc Cửu Âm và hai người tự nhiên hiểu ý nghĩa của nó.

Thiên Đạo không cho phép hai người can thiệp vào chuyện Hồng Hoang!

Thiên Đạo chí công vô tư, đã hạn chế Hồng Quân Đạo Tổ, vậy thì Chúc Cửu Âm cũng phải chịu hạn chế!

Chúc Cửu Âm thầm than, ân tình trước đó coi như phí công rồi.

Ý chí Thiên Đạo, tiếp theo lại giáng xuống dao động.

Hiện tại Địa Đạo thành lập, Thiên Địa Nhân Tam Giới đã có hình hài sơ khai.

Sau lần Lượng Kiếp này, toàn bộ Hồng Hoang thiên địa sẽ chính thức phân thành Thiên Địa Nhân Tam Giới.

Khi đó Thiên Giới sẽ phát triển theo ý của Hồng Quân Đạo Tổ.

Địa Giới sẽ do Chúc Cửu Âm cai quản và quản lý.

Hai giới tương hỗ cạnh tranh, tương hỗ tham chiếu, để thúc đẩy sự phát triển của toàn bộ thế giới Hồng Hoang.

Còn về Nhân Giới thì là một giới độc lập, chiến lực trên Chuẩn Thánh không được ra tay.

Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ hai người đều công nhận

quyết định của Ý chí Thiên Đạo.

Xoáy nước trên trời cao dần dần bình ổn, nơi đây cũng không còn xuất hiện dao động nữa, Ý chí Thiên Đạo rút lui.

"Cung tống Ý chí Thiên Đạo!" Chúc Cửu Âm và Hồng Quân Đạo Tổ hai người cúi mình hành lễ.

Sau đó hai người lại bắt đầu chuyến hành trình thương nghị dài.

Hai người từng hạng một chốt định các trách nhiệm mà mỗi người phải gánh vác và những việc cần làm.

Sau khi thương nghị xong, Hồng Quân Đạo Tổ phẩy tay tạo ra cầu vồng đưa Chúc Cửu Âm về Phương Trượng Đảo.

Sau khi Hồng Quân Đạo Tổ tiễn Chúc Cửu Âm đi, y đứng bên suối nhỏ hồi lâu không nói gì.

"Có lẽ là đúng!

Nhưng ta không thể đánh cược!" Một lát sau, trong bí cảnh đã không còn một ai.

Hồng Quân Đạo Tổ đã quay về Tử Tiêu Cung.

Liên quan đến việc chuẩn bị Thiên Địa Nhân Tam Giới, Hồng Quân Đạo Tổ là người phải đảm nhiệm phần lớn công việc.

Chúc Cửu Âm sau khi về đến Phương Trượng Đảo đột nhiên tâm huyết dâng trào, sinh ra cảm ứng.

Trước đó vẫn luôn tích lũy công đức, nhưng vẫn không thể dẫn đến biến đổi về chất.

Lần Địa Phủ chi hành này, Chúc Cửu Âm đã giúp Hậu Thổ thành công ngưng tụ Lục Đạo hóa thành Thánh nhân.

Chúc Cửu Âm chiếm giữ địa vị chủ đạo trong việc này, nên cũng

phân được một phần công đức khai tịch tân thế giới.

Sau khi một phần công đức đầy đủ, Chúc Cửu Âm liền có thể chuyển hóa giá trị công đức thành giá trị Võ Đạo.

Sau khi giá trị Võ Đạo đầy đủ.

Chúc Cửu Âm liền có thể tùy tâm sở dục mà chú tạo đủ nhiều kiến trúc Võ Đạo.

Nhưng Chúc Cửu Âm không vội, y dùng liên hệ đặc biệt giữa các Tổ Vu để báo cho các Tổ Vu Địa Phủ nhiều việc.

Trong lời nói của Chúc Cửu Âm, ẩn chứa ý sắp rời khỏi thế giới Hồng Hoang.

Để các Tổ Vu và Chuẩn Thánh chuẩn bị trước.

Nếu Chúc Cửu Âm liệu không sai, sau khi thành công kiến tạo kiến trúc Võ Đạo, y sẽ đạt được viên mãn.

Khi đó hệ thống Võ Đạo tất yếu sẽ phát sinh dị biến!

Chúc Cửu Âm đi khắp Phương Trượng Đảo sau đó kiên định tâm tư, chuyển hóa một lượng lớn giá trị công đức.

"Keng!

Chủ nhân trong số công đức đã hấp thu có công đức Khai Thiên quý giá!

Nếu chuyển hóa có thể phát sinh dị biến, có chuyển hóa không?" Chúc Cửu Âm tự nhiên xác định.

"Keng...

Chuyển hóa hoàn tất!

Chủ nhân hiện tại có thể tự mình ngưng kết kiến trúc Võ Đạo mới!" Chúc Cửu Âm nghe thấy có chút khác biệt, y nhắm mắt ngưng

thần trầm nhập vào hệ thống Võ Đạo.

Giá trị Võ Đạo mới chuyển hóa thành màu đỏ thẫm.

Chúc Cửu Âm đặt tâm thần lên đó liền nhận được tin tức.

"Võ Đạo trị được ngưng tụ từ công đức Khai Thiên vĩ đại, dùng để kiến tạo kiến trúc Võ Đạo, có thể đảm bảo Chủ nhân tâm tưởng sự thành!" Chúc Cửu Âm hiện tại muốn nhất tự nhiên là tìm kiếm tân thế giới.

"Được!

Ta sẽ kiến tạo một cánh cổng truyền tống hư không, một kiến trúc Võ Đạo hoàn chỉnh!" Các kiến trúc Võ Đạo dự định kiến tạo ban đầu bị Chúc Cửu Âm hoàn toàn từ bỏ.

Y dốc toàn tâm toàn lực bắt đầu ngưng kết Hư Không Truyền Tống Môn.

Một lượng lớn giá trị Võ Đạo dũng nhập vào đó, nhưng Hư Không Truyền Tống Môn kia cũng chỉ có hình dáng sơ khai.

Chúc Cửu Âm có chút lo lắng.

Chẳng lẽ quyết định sai lầm rồi?

Vào thời khắc mấu chốt, giá trị Võ Đạo đỏ thẫm chuyển hóa từ công đức Khai Thiên bắt đầu tiêu hao.

Tốc độ ngưng kết của Hư Không Truyền Tống Môn gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

"Thành công rồi!" Chúc Cửu Âm đại hỉ.

Một lát sau, một cánh cổng truyền tống hư không hùng vĩ sừng sững trong số các kiến trúc Võ Đạo.

Là kiến trúc Võ Đạo duy nhất của Chúc Cửu Âm!

Chỉ một tòa kiến trúc Võ Đạo này đã hoàn toàn bù đắp những thiếu sót của kiến trúc Võ Đạo!

"Keng, kiến trúc Võ Đạo đã đầy đủ, hệ thống bắt đầu tự động thăng hoa!" Chúc Cửu Âm vui vẻ bước đi xoay chuyển.

Kể từ khi thành Thánh, không có nhiều chuyện có thể khiến y kích động đến vậy.

Một lát sau, hệ thống Võ Đạo thăng hoa hoàn tất.

Trước mặt Chúc Cửu Âm xuất hiện một tòa Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn.

Âm thanh hệ thống tự động vang lên.

"Vì Chủ nhân tự sáng tạo Hư Không Truyền Tống Môn, nên kiến trúc Võ Đạo tự động thăng hoa, ngưng tụ thành Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn!" Chúc Cửu Âm vẻ mặt kích động, vuốt ve bảo vật khổng lồ trước mặt!

Ngón tay y vừa chạm vào Diễn Võ Môn, từng luồng tin tức liền tự động truyền vào não hải của y.

Tất cả những ai sở hữu bảo vật này, có thể dựa vào Diễn Võ Môn, tìm kiếm chư thiên vạn giới.

Nói cách khác, hiện tại Chúc Cửu Âm có thể tự do đi lại trong chư thiên vạn giới.

Chương 215

Việc tìm kiếm tiểu thế giới cần thiết để thành Thánh hiện tại không còn đơn giản hơn!

Nếu là bình thường, Chúc Cửu Âm muốn tìm tiểu thế giới, chỉ có thể rời khỏi thế giới Hồng Hoang, từng nơi một khổ sở tìm kiếm.

Hiện tại có Diễn Võ Môn, Chúc Cửu Âm như hổ thêm cánh.

"Keng!

Hệ thống thưởng Chủ nhân một Tinh Tiêu!" Chúc Cửu Âm hiếu kỳ nhắm mắt, cẩn thận quan sát Tinh Tiêu kia.

Thần niệm của Chúc Cửu Âm vừa chạm vào Tinh Tiêu liền bị hút vào trong.

"Con đường tinh tú dẫn đến một tiểu thế giới!

Trời thực sự giúp ta vậy!" Chúc Cửu Âm hưng phấn chí cực.

Nhưng theo tin tức Tinh Tiêu truyền đến.

Nếu muốn đi đến tiểu thế giới đã định kia, ít nhất cần hơn trăm năm ánh sáng.

Với thời gian dài như vậy, Chúc Cửu Âm tất phải chuẩn bị vẹn toàn!

Phải chia ly với các huynh đệ lâu như vậy, trong lòng Chúc Cửu Âm cũng có chút không nỡ.

"Đi gặp mặt một lần nữa vậy!" Dưới Cửu U, Âm Phủ Địa Phủ, Hậu Thổ vùi vào lòng Chúc Cửu Âm khóc thét.

Chúc Cửu Âm cùng các Tổ Vu huynh đệ đi khắp đại địa Hồng Hoang, cuối cùng mang đi một chút thổ nhưỡng dưới chân Bất Chu

Sơn.

Hiện giờ Vu tộc như mặt trời ban trưa!

Sinh linh Hồng Hoang đều biết, Vu tộc có ba vị Thánh nhân.

Chúc Cửu Âm đến đâu, các Thánh đều lui tránh.

Không biết ai đã cố ý tuyên truyền.

Tin tức Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh thất bại ở Địa Phủ được truyền đi khắp nơi.

Sinh linh Hồng Hoang không còn chút e ngại nào với Ngũ Thánh.

Ngũ Thánh sắp trở thành trò cười của Hồng Hoang!

Chúc Cửu Âm biết được chuyện này, cũng chỉ thản nhiên cười.

Chỉ cần Vu tộc có thực lực, Ngũ Thánh kia nhất định sẽ không dám lật trời!

Cuối cùng, trên Phương Trượng Đảo, trăm ức Vu tộc cung tiễn Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm cười ha hả nói.

"Những người con trai tốt của Vu tộc, đừng bi thương, hãy đợi tin tốt của ta!" Chúc Cửu Âm hào khí ngút trời.

Các Vu tộc đều rơi lệ.

Mười Hai Tổ Vu thu liễm hình thể cũng đứng ngoài Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn.

Đế Giang Tổ Vu không kìm được hỏi.

"Thật sự không cần chúng ta đi theo sao?" Thế giới vô tri kia dù sao cũng hung hiểm, thêm một Vu tộc là thêm một phần sức mạnh.

Chúc Cửu Âm một lời cự tuyệt.

Điều y muốn làm là khai tịch ra tân thế giới.

Trách nhiệm của các Tổ Vu khác cũng nặng nề tương tự!

Đó là phải bảo vệ tốt thế giới Hồng Hoang và Vu tộc Địa Phủ.

Chúc Cửu Âm nói lớn tiếng.

Y cố ý làm ra vẻ nhẹ nhàng.

"Chuyến du hành thời không bé nhỏ này, đối với ta chỉ là chuyện nhỏ!

Các vị huynh đệ, hãy đợi tin tốt của ta!" Các Tổ Vu tuy gật đầu, nhưng trong mắt vẫn chứa đựng ý lo lắng.

Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn từ từ mở ra, bên trong xuất hiện một xoáy nước thời không.

Chúc Cửu Âm không ngoảnh đầu lại bước vào xoáy nước thời không đó.

Toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn cũng biến mất theo.

Trong Hư Không Loạn Lưu, Chúc Cửu Âm mở mắt!

Hư Không Loạn Lưu vô cùng vô tận cuồn cuộn, Chúc Cửu Âm là Thánh nhân, cũng không dám lơ là nửa phần.

May mắn có Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn và Tinh Tiêu chỉ dẫn.

Chúc Cửu Âm hoàn toàn có thể dễ dàng tìm ra con đường dẫn đến tiểu thế giới tương ứng.

Nhờ Tinh Tiêu đang nhấp nháy phát sáng, Chúc Cửu Âm xác định được phương hướng.

Uy năng của Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn phát động, Chúc Cửu Âm bắt đầu nhanh chóng xuyên qua không gian.

Chuyến du hành thời không xa không dễ dàng như Chúc Cửu Âm đã nói.

Mặc dù có con đường chính xác, nhưng trên đường đến tiểu thế giới đã gặp phải một cơn bão thời không.

Cơn bão thời không đó đã khiến Chúc Cửu Âm bị kẹt năm mươi năm!

May mắn là sau vài trăm năm trôi qua, Chúc Cửu Âm thoát khỏi cảnh khốn khó, và thành công đến được tiểu thế giới kia!

Tiểu thế giới linh khí thích nghi, diện tích rộng lớn.

Hoàn toàn có thể dùng làm nơi thành Thánh!

Ngoài một hành tinh màu xanh, Chúc Cửu Âm đang quan sát đủ thứ bên ngoài.

Trong mắt y lóe lên từng luồng sáng, cuối cùng quy về một điểm.

"Tiểu thế giới này khá khác biệt, để an toàn, ta cần thông báo cho các Tổ Vu." Chúc Cửu Âm đã thực hiện chuyến du hành thời gian vài trăm năm.

Với thời gian dài như vậy, tự nhiên phải báo bình an cho mọi người trong Vu tộc.

Và Chúc Cửu Âm cần đưa một số Tổ Vu đi quan sát quá trình chinh phục tân thế giới.

Chỉ là tu vi của các Tổ Vu kia hơi thấp, nếu để họ thực hiện chuyến xuyên không gian kéo dài như vậy, e rằng...

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống Võ Đạo kịp thời vang lên.

"Keng!

Phát hiện Chủ nhân đã đến đích thành công!

Có phóng thích công năng Tinh Tiêu không?" Hệ thống quả đúng là "tưới nước kịp thời".

Chúc Cửu Âm đã sớm liệu trước: "Đương nhiên!" Lời Chúc Cửu Âm vừa dứt, y liền thấy Tinh Tiêu mông lung kia tự động phát ra ánh sáng.

Sau đó Tinh Tiêu chiếu một hình ảnh đánh dấu hành tinh bên dưới.

Chúc Cửu Âm mở bảng hệ thống, cẩn thận đọc công năng mới xuất hiện của Tinh Tiêu.

Sự thật đúng như y liệu, Tinh Tiêu phối hợp với Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn dùng để di chuyển giữa các tinh hệ.

Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn, lấy thế giới Hồng Hoang làm điểm tọa độ cơ bản.

Chỉ cần Chúc Cửu Âm đến một tân thế giới liền có thể ghi lại địa điểm tọa độ nơi này.

Khi đó, y liền có thể nhanh chóng truyền tống giữa tân thế giới này và thế giới Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm suy nghĩ xong, Tinh Tiêu cũng đã phóng thích thành công.

Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn tự động xuất hiện.

Một hình ảnh chiếu của tinh cầu hòa vào bên trong, tỏa ra những đốm sáng lấp lánh.

Chúc Cửu Âm thân là chủ nhân của Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn, lập tức sinh ra cảm ứng.

"Hiện tại ta liền có thể lập tức truyền tống về thế giới Hồng Hoang!

Tốt!" Chúc Cửu Âm lại một lần nữa nhìn xuống hành tinh màu

xanh bên dưới.

Y xác định lại lần nữa rằng trên đó quả thực có sinh linh và có linh khí, sau đó liền thôi động Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn.

Lần này Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn trực tiếp chiếu ra một điểm thời không.

Chúc Cửu Âm bước lớn đi vào trong, trong nháy mắt quay trở lại thế giới Hồng Hoang.

Ngày rời đi, người đầu tiên Chúc Cửu Âm từ biệt là đạo lữ Nữ Oa.

Hôm nay thành công quay về, Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn cũng tự động đánh dấu nơi ở của Nữ Oa.

Nữ Oa đang nhắm mắt tu luyện, chỉ là giữa hàng lông mày tựa có một sợi tơ tình tương tư.

Một luồng sáng xuất hiện, Nữ Oa dường như nhận ra điều gì đó.

Nữ Oa mở mắt, lại thấy người mà mình ngày đêm nhung nhớ đang đứng trước mặt.

Cả hai đều không che giấu được tình cảm tương tư.

Một lát sau, Chúc Cửu Âm và Nữ Oa hai người liền triệu tập các Tổ Vu.

Các Tổ Vu biết Chúc Cửu Âm mang theo tin tốt, đều đại hỉ vọng.

Chúc Cửu Âm cũng nhờ đó mà hiểu được tình hình phát triển của thế giới Hồng Hoang trong trăm năm qua.

Trăm năm nay, giữa Yêu tộc và Vu tộc dần rơi vào một trạng thái cân bằng khác lạ.

Vu tộc tuy có Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm hai lực lượng chiến đấu

cấp cao thật sự.

Nhưng điều đó không mang lại ưu thế cho Vu tộc.

Địa vị của Hậu Thổ quá siêu nhiên, Chúc Cửu Âm lại bị Thiên Đạo lệnh không được ra tay.

Lực lượng chiến đấu cấp Chuẩn Thánh cấp bậc Mười Hai Tổ Vu, thực sự đã thiếu mất hai người.

Yêu tộc vốn bị Chúc Cửu Âm áp chế đến chết cứng, hiện tại cũng đã thành công thở phào.

Tầng lớp cao của Yêu tộc thậm chí bắt đầu suy nghĩ đến âm mưu của mình.

Ba người Tam Thanh và Tây Phương Nhị Thánh từng bị Chúc Cửu Âm chỉnh đốn nặng nề dần có xu thế liên hợp.

Thế giới Hồng Hoang bề ngoài bình tĩnh, nhưng không biết vào lúc nào sẽ nổi sóng to.

Chương 216

Khi Yêu tộc dưỡng sức, cố ý phát động chiêu trò công kích liên tục như bánh xe nước, tuyên truyền những điều không tốt về chiến tranh.

Vu tộc với bản tính thẳng thắn, tự nhiên cũng chịu chút ít ảnh hưởng.

Trong tình thế như vậy, các Tổ Vu cũng khó xử.

Một số Vu tộc cấp thấp thậm chí bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc có nên đối kháng với Yêu tộc hay không.

Vu tộc thiếu Chúc Cửu Âm như thiếu đi xương sống vậy!

Chúc Cửu Âm cũng hơi cảm thấy áp lực, nhưng sau đó y liền quét sạch âm u trong lòng, nhìn thẳng xuống các Tổ Vu nói.

"Chỉ cần Vu tộc tiếp tục mở rộng, không thể tránh khỏi việc phải gây hấn với những tồn tại kia!" "Chỉ cần Vu tộc ta tiếp tục cường đại, những kẻ cản trở ta tồn tại đều là gà đất chó sành!" Chúc Cửu Âm một chùy định đoạt.

Kiên định chủ chiến!

Những người bên dưới tự nhiên đồng tình, sau đó Chúc Cửu Âm liền cùng các Tổ Vu thương lượng.

Khai tịch tân thế giới cần mang theo mấy vị Tổ Vu đi quan sát.

Các Tổ Vu còn lại phải gánh vác trách nhiệm bảo vệ Vu tộc và Nhân tộc.

Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh nhân tất yếu phải ở lại thế giới Hồng Hoang.

Cũng là để phòng Yêu tộc chó cùng rứt giậu.

Sau một lát thương nghị, Chúc Cửu Âm đưa ra quyết định.

Ra lệnh Thủy Thần Cộng Công, Hỏa Thần Chúc Dung, Đế Giang và Huyền Minh bốn vị Tổ Vu đi theo.

Bốn vị Tổ Vu này ngộ tính đều khá cao.

Chỉ cần cho họ quan sát một lượt quá trình mưu đoạt tân thế giới thành Thánh là có thể khiến họ truyền lại cho các Tổ Vu khác.

Sáu vị Tổ Vu còn lại thì chuyên tâm bảo vệ thế lực của thế giới Hồng Hoang.

Chúc Cửu Âm nhìn xuống mọi người trịnh trọng nói.

"Các ngươi phải nhớ, hiện tại chỉ là bóng tối trước bình minh!

Sau khi mưu đoạt tân thế giới thành Thánh, ta sẽ đón ánh bình minh!" Lời nói của Chúc Cửu Âm vang dội.

Chúc Cửu Âm đi không dấu vết, lén lút đưa bốn Tổ Vu ra ngoài giới Hồng Hoang.

Các Thiên Đạo Thánh nhân đều không hề hay biết, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi trên mây cảm nhận được manh mối.

Hồng Quân Đạo Tổ phẩy tay lui hai đạo đồng, nhìn Tử Tiêu Cung lạnh lẽo hồi lâu không nói gì.

"Cuối cùng cũng bắt đầu sao?

Hi vọng có thể thành công, Chúc Cửu Âm!" Sau một tiếng thở dài, cửa lớn Tử Tiêu Cung khép chặt.

Nữ Oa và Hậu Thổ hai vị Thánh nhân tuy không nỡ, nhưng cũng đặt gánh nặng trong lòng xuống để chúc phúc cho năm vị Tổ Vu.

Chư Thiên Vạn Giới Diễn Võ Môn triển khai, lần này để an toàn, Chúc Cửu Âm bước vào trong trước.

Lần này Chúc Cửu Âm chỉ cảm giác thời không giao thoa.

Một lát sau, y đã đứng ngoài hành tinh màu xanh vĩ đại kia.

Chúc Cửu Âm thở phào một hơi, sau đó liền tiếp nhận bốn vị Tổ Vu.

Các Vu tộc tu vi cao thâm, tự nhiên có thể tồn tại trong tinh không.

Đế Giang Tổ Vu nhìn hành tinh xinh đẹp kia cảm thán.

"Ta có thể cảm nhận tinh cầu này không tầm thường, bên trong nhất định ẩn chứa sức mạnh cường đại!" Đế Giang Tổ Vu tự mình sinh ra cảm ứng, các Tổ Vu khác thì không có cảm giác rõ ràng.

Chúc Cửu Âm nhìn sâu vào Đế Giang Tổ Vu một cái, sau đó liền cùng bốn vị Tổ Vu biến mất tại nơi này.

Trong nháy mắt, Chúc Cửu Âm và những người khác xuất hiện tại một khu rừng.

Mục đích của mọi người là mưu đoạt tân thế giới, tự nhiên đều thu nhỏ thành hình dáng bình thường.

Như vậy mới không gây chú ý cho người khác.

Chúc Cửu Âm đánh giá cảnh vật xung quanh, đồng thời cẩn thận cảm thụ linh lực trong không khí.

Lần này để giáo đạo bốn vị Tổ Vu, tự nhiên không thể giấu mọi chuyện trong lòng.

Chúc Cửu Âm mở lời giải thích.

"Vào tân thế giới, bước đầu tiên cần làm là thu thập thông tin!" Trong số bốn Tổ Vu chỉ có Đế Giang Tổ Vu là chuyên chú nhất.

Ba người còn lại đều có mức độ thất thần khác nhau.

Cũng không trách được.

Chúc Cửu Âm thầm than một tiếng, trong lòng biết Vu tộc như Hỏa Thần Chúc Dung, Thủy Thần Cộng Công có thể chuyên chú đã là không tệ rồi.

Bị ảnh hưởng bởi Pháp Tắc mà họ nắm giữ, căn bản không chịu được tính tình mà nghe giảng.

Dù sao Vu tộc thích chiến đấu nhất!

Trước đó Chúc Cửu Âm vẫn luôn suy tư, thế giới đầu tiên nên giao cho ai thành Thánh thì tốt hơn.

Hiện tại đã có kết luận.

Đế Giang Tổ Vu có đủ kiên nhẫn, thế giới đầu tiên này đương nhiên sẽ dành cho hắn thành Thánh!

Tiếp theo Chúc Cửu Âm cũng không cưỡng ép ba vị Tổ Vu kia, chỉ tập trung giảng giải cho Đế Giang Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm hữu tay nắm lại, từng luồng linh khí liền ngưng kết thành sương mù trong tay, cuối cùng hóa thành thể rắn.

Chúc Cửu Âm cẩn thận quan sát, phát hiện linh khí của tiểu thế giới này chỉ có thể nói là khan hiếm.

Nếu muốn mượn đây để thành Thánh thì cơ bản là không thể.

Y không khỏi suy tư.

Chẳng lẽ Tinh Tiêu mà hệ thống đưa ra đã sai lầm?

Nhưng mấy người họ vừa mới đến tiểu thế giới này, mọi chuyện đều chưa rõ ràng.

Chúc Cửu Âm thu liễm tâm thần, cuối cùng lớn tiếng nói.

"Thế giới phương này có linh khí, là chuyện tốt lớn!

Tiếp theo ta cần tìm một sinh linh để hỏi thăm tình hình. ....." Chúc

Cửu Âm cố ý biểu hiện ra vẻ mọi sự đều trong tầm kiểm soát.

Ngay khi Chúc Cửu Âm và đoàn người đang thám hiểm trong tân thế giới.

Ngoài không gian vô tận, trên đại địa Hồng Hoang đang có dòng chảy ngầm cuộn trào.

Trong một vương điện, Yêu Hoàng Đế Tuấn đang ngồi cao ngất, nhìn xuống một tiểu yêu bên dưới.

Tiểu yêu tu vi phổ thông, dáng vẻ dữ tợn, chỉ là một thành viên bình thường trong số đông đảo Yêu tộc.

Chỉ là trên người hắn còn sót lại khí tức đột phá tu vi.

Tiểu yêu quỳ rạp trên đất, đang cao giọng la hét.

"Yêu Hoàng đại nhân!

Ta chỉ ngẫu nhiên ăn thịt một Nhân tộc mới có thể đột phá!

Xin Yêu Hoàng đại nhân đừng trừng phạt ta!" Tiểu yêu dập đầu như giã tỏi.

Khi hắn la hét, nước mắt nước mũi chảy ngang, trông vô cùng thảm hại.

Yêu Hoàng Đế Tuấn đang ngồi trên vương tọa vẫn không nói một lời.

Ngay khi tiểu yêu sinh ra tuyệt vọng, Yêu Hoàng Đế Tuấn lại đột nhiên bùng nổ cười lớn.

"Ta vì sao lại phải trừng phạt ngươi?

Ngươi đã lập công lớn cho Yêu tộc ta!

Tên này, trọng thưởng!" Tiểu yêu ngây người tại chỗ không biết phải làm sao, nhưng nhanh chóng bị tùy tùng đưa xuống.

Trong mắt Yêu Hoàng Đế Tuấn lóe lên thần quang.

"Ăn thịt người có thể biến mạnh?

Xem ra Nhân tộc sinh ra là vì Yêu tộc ta!" "Truyền lệnh xuống, trước hết hành động bí mật, bắt một số Nhân tộc!" Trong mắt Yêu Hoàng hiện lên vẻ tàn nhẫn.

Ngày Hồng Quân Đạo Tổ muốn ra tay trấn áp Địa Đạo, Yêu tộc cũng nhận được tin tức.

Vu tộc sinh ra một Chúc Cửu Âm, lại sinh ra một Hậu Thổ.

Nhưng Yêu tộc thì vẫn luôn không có cường giả Thánh nhân thật sự.

Nếu không phải Thánh nhân không thể ra tay, e rằng Yêu tộc đã sớm thành tro bụi dưới tay Chúc Cửu Âm!

Đế Tuấn làm sao có thể cam tâm?

Từng có yêu tướng đề xuất muốn hòa giải, nhưng lại bị Đế Tuấn một ngọn chân hỏa thiêu thành tro bụi.

Nhưng đông đảo Yêu tộc cấp thấp đều sinh ra tâm tư khác lạ.

Yêu Hoàng Đế Tuấn chỉ có thể mượn Vạn Yêu Phiên, gia cường sự ràng buộc đối với tộc nhân dưới quyền.

Đồng thời sai người tuyên truyền Yêu tộc cường đại, giả vờ ra vẻ cường thế.

Bọn Vu tộc ngu ngốc kia mới bị dọa.

Nhưng Đế Tuấn biết rõ.

Hiện tại Yêu tộc nhìn thì cường đại, nhưng nội bộ nguy như trứng chồng.

Thù hận giữa Vu Yêu hai tộc, dốc ba con sông cũng không rửa

sạch được, sớm đã không còn chỗ hòa giải.

Ngày ngày Đế Tuấn hay Thái Nhất dù liều mạng tu luyện cũng không thể tiến thêm một tấc!

Vì đã không thể đối phó với lực lượng chiến đấu cấp cao, vậy thì chỉ còn cách tìm cách bù đắp từ lực lượng chiến đấu trung hạ tầng!

Dù sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn toàn có thể mượn sức mạnh của Yêu tộc trung hạ tầng!

Coi Nhân tộc là thực vật để tăng cường Yêu tộc!

Nếu không thể thắng Vu tộc, vậy thì luyện chế Nhân tộc làm binh khí!

Chương 217

Các loại pháp thuật điên cuồng cuồn cuộn trong não Đế Tuấn!

Đế Tuấn vì Yêu tộc giành thắng lợi, không từ mọi thủ đoạn.

Dưới sự sắp xếp cố ý của Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Một số Nhân tộc bị bắt đi một cách vô thanh vô tức.

Thế giới Hồng Hoang quá rộng lớn, hơn nữa Nhân tộc có thể đứng vững trong thế giới Hồng Hoang.

Nên lúc ban đầu không ai phát hiện ra sự bất thường.

Yêu tộc nếm thử vị ngọt, bắt đầu dần gia tăng cường độ.

Một số Yêu tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên thậm chí bắt đầu ra tay.

Thậm chí bắt đầu lén lút đồ sát Địa Tiên thậm chí Nhân tộc già yếu!

Cường giả cấp cao ra tay với sinh linh bình thường, là điều đại kỵ trong thế giới Hồng Hoang.

Yêu tộc triệt để mất đi giới hạn cuối cùng.

Một kiếp nạn của Nhân tộc đang dần vén màn.

Chúc Cửu Âm trước khi đi từng cố ý dặn dò Hậu Thổ và Nữ Oa hai vị Thánh nhân bảo vệ Nhân tộc.

Phòng Yêu tộc chó cùng rứt giậu.

Nhưng vì Yêu tộc sử dụng cường giả cấp cao để đồ sát Nhân tộc cấp thấp.

Tốc độ của chúng thực sự quá nhanh lại kiêm cố vô thanh vô tức, ngay cả hai vị Thánh nhân cũng không phát hiện ra.

Chúc Cửu Âm rốt cuộc đã đánh giá quá cao Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Khi nhân loại thế giới Hồng Hoang đang đối mặt với nguy cơ lớn.

Chúc Cửu Âm đang thám hiểm trong tiểu thế giới xa xôi đột nhiên cảm thấy một trận phiền não.

Nhưng y cũng chỉ có thể kìm nén đủ loại cảm xúc trong lòng, tiếp tục thám hiểm.

Chúc Cửu Âm vừa đi đường, trong lòng lại càng lúc càng ngưng trọng.

Trước đó ở trung tâm khu rừng có một chút linh khí có thể nhìn thấy.

Nhưng mọi người đi ra rìa khu rừng mới phát hiện, linh khí gần như tiêu tán hết, giống như Thời Đại Mạt Pháp vậy.

Tiểu thế giới phương này thật sự có thể giúp các Tổ Vu thành Thánh sao?

Ngay khi Chúc Cửu Âm đang suy tư trong lòng, xa xa đột nhiên phát ra tiếng cầu cứu.

Tuy rằng ngôn ngữ bất đồng, nhưng mấy vị Vu tộc đều là cường giả cấp Chuẩn Thánh trở lên.

Dựa vào dao động tinh thần ẩn chứa trong âm thanh nhanh chóng có thể phân biệt được ý cầu cứu trong đó.

Kèm theo là tiếng gầm rống của một số dã thú.

Nơi phát ra âm thanh cách nơi này khoảng hơn ngàn trượng.

Chúc Cửu Âm và đoàn người nhìn nhau, cùng nhau thi triển nhục thể cường đại, xông thẳng mở đường.

"Ầm!" Khu rừng rậm rạp cây bụi và dây leo chằng chịt, cứ thế bị

Chúc Cửu Âm và mọi người xông thẳng mở ra một con đường rộng một trượng!

Đập vào mắt Chúc Cửu Âm là một nữ nhân mọc đôi cánh sau lưng.

Nữ nhân mặc quần áo vải thô, chỉ bằng một loại sức mạnh đặc biệt nào đó, chống đỡ những đợt tấn công của đông đảo ma thú trước mặt.

Chỉ là công thế của các ma thú điên cuồng, nữ tính Thiên Sứ kia sắp không địch nổi.

"Xin các vị cường giả cứu ta!

Tiểu nữ tử cảm kích vô cùng!" Nữ tính Thiên Sứ ai oán nói.

Bốn vị Tổ Vu kia đều chưa từng thấy Thiên Sứ, ai nấy đều trầm trồ kinh ngạc.

Chúc Cửu Âm khẽ điểm ngón tay.

Mấy con ma thú hung ác kia lập tức bị định trụ, sau đó hóa thành bùn máu tan ra trên đất.

Nữ tính Thiên Sứ ngồi bệt xuống đất, vẻ mặt như người vừa thoát chết.

Chúc Cửu Âm thấy đối phương cảm xúc dao động bất ổn, cũng đành nén nghi vấn, yên lặng chờ đối phương thở dốc xong rồi mới bắt đầu hỏi thăm.

Vài hơi thở sau, nữ tính Thiên Sứ kia mới run rẩy muốn đứng dậy, nhưng hai chân run rẩy mãnh liệt liền ngã sấp về phía trước.

Chúc Cửu Âm một tay đỡ lấy nữ tính Thiên Sứ, mở lời hỏi.

"Ngươi là ai?

Nơi đây là đâu?" Dao động tinh thần được Chúc Cửu Âm truyền vào não hải nữ tính Thiên Sứ, khiến nàng tự nhiên lý giải.

Nữ tính Thiên Sứ kia dường như đã thấy những biểu hiện thần dị tương tự, nên cũng không kinh ngạc.

Môi hồng khẽ mấp máy.

"Ta là thôn làng gần đây.

Đến đây hái thuốc, nhưng lại bị ma thú hung ác để mắt tới!" Nói xong, nữ tính Thiên Sứ khẽ vỗ ngực, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi chưa định thần.

Chúc Cửu Âm đã thành Thánh, dựa vào vài chữ ngắn ngủi của đối phương liền tự động suy diễn ra tất cả ngôn ngữ của đối phương.

Y khẽ điểm ngón tay, bốn luồng thần quang được truyền vào đầu các Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm giúp bốn Tổ Vu học được ngôn ngữ nơi này.

Sau đó, y liền bắt đầu cẩn thận cảm nhận sức mạnh của nữ tính Thiên Sứ.

Nữ tính Thiên Sứ kia để cảm tạ mọi người đã ra tay cứu giúp, lại tiếp tục kể một số tin tức về nơi này.

Sinh linh chủ yếu ở đây là Nhân tộc, nhưng trong đó Thiên Sứ tộc nhân là chủ lưu.

Nữ tính kia tuy là Thiên Sứ, nhưng chỉ có hai cánh.

Thực lực của nàng cũng chỉ có Nhân Tiên.

Chúc Cửu Âm thất vọng lắc đầu.

Thực lực của nữ tính Thiên Sứ này thậm chí không bằng Nhân tộc thanh tráng niên trong thế giới Hồng Hoang.

Uy năng Thánh nhân, nhìn một ống có thể thấy toàn cảnh.

Nếu lấy thực lực của nữ tính Thiên Sứ này làm căn cơ để suy diễn, thì kết luận thu được chỉ có thể khiến người ta thất vọng.

Nếu phân chia theo cấp độ linh khí.

Tiểu thế giới phương này hoàn toàn không phù hợp với tiêu chuẩn thành Thánh mà Chúc Cửu Âm đã đặt ra.

Trong lòng Chúc Cửu Âm có chút sốt ruột.

Chẳng lẽ linh khí của tiểu thế giới này đã triệt để suy thoái?

Chúc Cửu Âm cảm thấy, thế giới phương này có thể gọi là sơ cấp tiểu thế giới.

Công đức thu được từ những sơ cấp tiểu thế giới như vậy hoàn toàn không đủ để các Tổ Vu thành Thánh.

Vào thời khắc mấu chốt, một câu nói của nữ tính Thiên Sứ kia đã nhắc nhở Chúc Cửu Âm.

"Khí tức của mấy vị ân nhân giống như Thiên Sứ hai mươi cánh vậy!

Nhưng vì sao lại không có cánh?" Nữ tính Thiên Sứ có chút nghi hoặc.

Mắt Chúc Cửu Âm sáng rực.

Xem ra trời không tuyệt đường người.

Thế giới này tồn tại lực lượng võ lực cấp cao, chỉ là phương thức trưởng thành sức mạnh khác với thế giới Hồng Hoang!

Chúc Cửu Âm đánh một cái mắt cho bốn Tổ Vu, ý bảo cẩn thận lời nói và hành động.

Tiếp theo Chúc Cửu Âm lại đề xuất muốn đưa nữ tính Thiên Sứ

về thôn làng.

Nữ tính Thiên Sứ tự nhiên vô cùng cảm kích.

Mọi người đi trên đường.

Tuy trên đường có một số ma thú tấn công, nhưng đều hóa thành bùn máu dưới ngón tay Chúc Cửu Âm.

Sau khi ra khỏi khu rừng.

Mọi người nhanh chóng đến thôn làng mà nữ tính Thiên Sứ đã nói.

Thôn làng không lớn không nhỏ, vuông vắn.

Xung quanh có hàng rào gỗ xếp thành hàng, trên những cọc nhọn của hàng rào có những vết máu loang lổ.

Tại cửa thôn, có mấy vị Thiên Sứ cầm trường mâu canh gác.

Những Thiên Sứ này cũng mặc quần áo vải thô, tu vi Nhân Tiên nhưng không thể che giấu vẻ mệt mỏi trên lông mày và ánh mắt của họ.

Các Thiên Sứ cầm trường mâu thấy mấy người liền kinh hãi thất sắc, nhưng lại được nữ tính Thiên Sứ mở lời giải thích.

Sau khi biết Chúc Cửu Âm và đoàn người đã cứu nữ tính Thiên Sứ.

Mấy Thiên Sứ canh gác kia đều cúi người hành lễ cảm tạ.

"Cảm tạ ngài đã cứu tộc nhân của chúng tôi!

Nguyện Thiên Sứ chi vương Thượng Đế, luôn che chở ngài!" Các Thiên Sứ biểu đạt lời chúc phúc thành kính nhất.

Chúc Cửu Âm nhíu mày, từ đó thu được rất nhiều tin tức.

Nhưng y muốn thăm dò một số tin tức khác.

Thế là Chúc Cửu Âm mở lời hỏi.

“Chúng tôi lạc đường trong rừng, có thể nghỉ lại quý thôn một đêm không?” Chúc Cửu Âm phát âm rõ ràng, lời nói liền mạch, đã thành công học được ngôn ngữ của thế giới này.

Mấy Thiên Sứ canh gác kia báo cáo với trưởng thôn, nhưng đột nhiên nghe thấy một giọng nói già nua truyền đến.

“Hãy để mấy vị anh hùng vào!” Các Thiên Sứ tự nhiên thả họ đi.

Chúc Cửu Âm và đoàn người tiến vào thôn làng, tộc nhân trong làng về mặt khác nhau.

Có rất nhiều người trên người đều mọc đôi cánh, thực lực của những người này đa số đều ổn định ở cấp bậc Nhân Tiên.

Chương 218

Các thôn dân thấy Chúc Cửu Âm và mấy người lạ mặt, lúc đầu trên mặt có vẻ cảnh giác sâu sắc.

Vì hình thể của mấy người họ không hoàn toàn giống Thiên Sứ tộc nhân, vô cùng nổi bật.

Nhưng thôn dân nghe được Chúc Cửu Âm và đoàn người đã cứu nữ tính Thiên Sứ.

Vẻ cảnh giác liền chuyển hóa thành thiện ý, lần lượt hành lễ cúi mình.

Chúc Cửu Âm thầm nghĩ.

"Xem ra cuộc sống của những Thiên Sứ này không tốt, những Thiên Sứ canh gác kia dường như không chỉ phòng ma thú. ....." Chúc Cửu Âm nhạy bén nhận ra sự bất thường.

Đế Giang Tổ Vu cũng chú ý thấy có một số nữ Thiên Sứ đang dệt quần áo tinh xảo, nhưng tất cả đều mặc vải thô.

Chúc Cửu Âm biết được chuyện này sau đó lạnh lùng cười một tiếng.

"Dưới ánh mặt trời không có chuyện gì mới lạ!

Chỗ nào cũng có áp bức!

Nhưng chuyến này ta đến sẽ giúp đỡ!" Chúc Cửu Âm vừa nói xong, mọi người cũng vừa hay đến nhà trưởng thôn.

Ngôi nhà cũng chỉ lớn hơn nhà của Thiên Sứ tộc nhân một chút, nhưng vẫn còn tàn tạ.

Giọng nói già nua lại một lần nữa truyền đến.

“Xin các vị anh hùng cẩn thận một chút, bất kể ở đâu cũng đừng nói linh tinh. .....” Trưởng thôn dường như có thâm ý khác.

Cửa gỗ bị đẩy từ bên trong, một lão giả Thiên Sứ có hai đôi cánh đi ra từ đó.

Lão giả Thiên Sứ vừa nhìn thấy Chúc Cửu Âm và đoàn người, trong mắt liền lóe lên tinh quang.

Y từ từ mở lời.

“Các vị anh hùng có gì muốn hỏi?

Lão già này biết gì sẽ nói hết, không giấu giếm chút nào!” Lão giả đã nói vậy, Chúc Cửu Âm và những người khác tự nhiên sẽ không khách khí.

Chúc Cửu Âm từ miệng lão giả biết được, thế giới này Thiên Sứ và Ác Ma là hai tộc đối địch!

Trong đó Thiên Sứ tộc nhân lấy Thượng Đế làm vua, tất cả Thiên Sứ tộc nhân đều tín phụng Thượng Đế.

Tộc Ác Ma thần bí thì tín phụng Sa Tát Đán làm vua.

Thôn làng này có lịch sử mấy ngàn năm.

Các đời trưởng thôn khẩu truyền, tất cả Thiên Sứ tộc nhân không được phản bội Thượng Đế.

Một khi có Thiên Sứ phản bội Thượng Đế, sẽ bị đội vệ binh Thiên Sứ tiêu diệt.

Lão giả nói đến chuyện Sa Tát Đán và Thượng Đế thường xuyên giao chiến.

Mỗi lần giao chiến đều sẽ có một số Thiên Sứ tộc nhân và Ác Ma tộc nhân bị đối phương bắt đi.

Trong mắt Chúc Cửu Âm lại một lần nữa phát ra kim quang.

Lời của lão giả, khiến Hậu Thổ Tổ Vu dựa vào Tín Ngưỡng chi lực, ngưng kết thần hồn.

Cuộc chiến giữa Thượng Đế và Sa Tát Đán, dường như không đơn giản chỉ là để duy trì thống trị.

Rất có khả năng là đang tranh giành Tín Ngưỡng chi lực!

Đúng vậy, lực lượng võ lực cấp cao trong thế giới này có khả năng mượn Tín Ngưỡng chi lực để duy trì sự tồn tại!

Chúc Cửu Âm hỏi về lực lượng võ lực cấp cao trong thế giới này như thế nào.

Nhưng lão giả kia lại lộ vẻ mặt bất đắc dĩ.

Y chỉ là một Thiên Sứ bốn cánh, một Thiên Sứ hai đôi cánh.

Căn bản không có tư cách biết được sức mạnh của các Thiên Sứ đại nhân cấp cao như thế nào.

Lão giả cũng chỉ có thể làm trưởng thôn, thậm chí không xứng xách giày cho các Thiên Sứ đại nhân cấp cao.

Chúc Cửu Âm từ lời nói của lão giả ngửi thấy khí tức đẳng cấp sâm nghiêm khắc nghiệt nồng nặc.

Nhưng Chúc Cửu Âm không tức giận.

Lão giả có bốn cánh, nhanh chóng đạt đến cấp bậc Nhân Tiên trung kỳ.

Nữ tính Thiên Sứ trước đó lại nhắc đến Thiên Sứ hai mươi cánh.

Chúc Cửu Âm hơi suy nghĩ liền biết lực lượng võ lực của thế giới này tuyệt đối không đơn giản.

Khi đoàn người đang trò chuyện, đột nhiên có một nam Thiên Sứ

vừa lăn vừa bò chạy đến trước mặt trưởng thôn.

“Trưởng thôn, không hay rồi!

Bọn quỷ hút máu kia lại đến thu phí bảo hộ!” Nam Thiên Sứ vô cùng kinh hoảng.

Vẻ mặt trưởng thôn lập tức đại biến, sau đó nhìn về phía Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Y sốt ruột nói.

“Xin các vị anh hùng trốn vào nhà ta tạm lánh!

Xin các vị tuyệt đối đừng ra ngoài!” Trưởng thôn vô cùng thành khẩn thỉnh cầu Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm tự nhiên đáp ứng.

Chỉ là trong mắt y ẩn chứa lửa giận lóe lên.

Những thôn dân Thiên Sứ này đều vô cùng thuần phác, nhưng lại phải bị những tồn tại không rõ kia thu phí bảo hộ!

Điều đó càng củng cố quyết định của Chúc Cửu Âm là thu lấy thế giới này, thay đổi trật tự thế giới!

Chúc Cửu Âm và những người khác tiến vào nhà trưởng thôn, cửa lớn lập tức bị trưởng thôn đang hoảng loạn đóng lại.

Chúc Cửu Âm phóng thích thần niệm, chiếu hình mọi tình huống bên ngoài.

Trưởng thôn và các tộc nhân đang hoảng sợ tập trung lại.

Lúc này bên ngoài thôn cũng truyền đến tiếng la mắng.

Một tiểu đội Thiên Sứ tiến đến, bao vây toàn bộ thôn làng.

Phía sau họ còn có một lượng lớn Thiên Sứ bộ đội, đang tập trung về phía này.

Đã dám thu phí bảo hộ, những Thiên Sứ này tự nhiên cũng có chỗ dựa.

Trong tiểu đội Thiên Sứ đa số đều là Thiên Sứ bốn cánh, về mặt võ lực có thể nghiền áp thôn làng này.

Người dẫn đầu là một Thiên Sứ trưởng bốn cánh.

Khí tức của hắn vô cùng cường đại, chỉ còn một bước nữa là đột phá cảnh giới Nhân Tiên.

Chỉ cần đột phá, liền sẽ trở thành Thiên Sứ sáu cánh cảnh giới Thiên Tiên.

Thiên Sứ trưởng bốn cánh lơ lửng trên không trung nhìn xuống những người bên dưới.

Giữa hàng lông mày và ánh mắt của hắn tràn ngập ý khinh mạn.

"Đừng tưởng rằng thôn này cách thành trấn hơn ngàn dặm thì không cần nộp phí bảo hộ!" "Lão già kia, phí bảo hộ quý trước nộp thiếu, khiến cường giả cấp trên không vui!" Thiên Sứ trưởng bốn cánh vô cùng kiêu căng.

Lão trưởng thôn đón lên phía trước định giải thích một chút.

Nhưng ông lại bị chiến sĩ Thiên Sứ bốn cánh đứng ở phía trước nhất một cước đá bay!

Lão trưởng thôn thổ huyết, liên tiếp đâm đổ mấy chục căn nhà mới dừng lại.

Nữ tính Thiên Sứ trước đó được Chúc Cửu Âm và đoàn người giải cứu muốn đỡ trưởng thôn dậy.

Thiên Sứ trưởng bốn cánh đột nhiên hạ xuống, một tay tóm lấy cánh tay của nàng.

"Phí bảo hộ nộp không đủ, thì lấy phụ nữ bù vào!

Bắt hết cho ta!" Thiên Sứ trưởng bốn cánh lạnh lùng cười.

Tiểu đội Thiên Sứ bắt đầu càn quấy bắt người.

Bắt nạt người quá mức!

Xem ra, ngay cả Đế Giang Tổ Vu vốn bình tĩnh cũng có chút không chịu nổi!

Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu.

Các Tổ Vu xông ra khỏi cửa lớn, đối mặt với tiểu đội Thiên Sứ.

Chúc Cửu Âm lớn tiếng gầm thét.

"Lũ chim người kia, tất cả dừng tay cho ta!" Tiểu đội Thiên Sứ bị lời nói của Chúc Cửu Âm trấn trụ.

Thiên Sứ trưởng bốn cánh kia lại vẻ mặt trầm xuống.

"Mấy tên này đều không có cánh, dị loại, ác ma!

Chiến sĩ, bắt sống lãnh thưởng!" Thiên Sứ trưởng bốn cánh hạ lệnh.

Những người dưới quyền hắn bắt đầu bao vây Chúc Cửu Âm và những người khác.

Hơn trăm Thiên Sứ bốn cánh phát ra áp lực cường đại.

Lão trưởng thôn lộ vẻ mặt tuyệt vọng, ngay cả ân nhân cũng không cứu được.

Chúc Cửu Âm dường như nhận ra điều gì đó, mỉm cười với lão trưởng thôn.

Bốn vị Tổ Vu như nhận được lệnh.

"Ầm!" Tiếng bùng nổ của cơ thể cường đại xé toạc âm chướng vang lên!

Bốn vị Tổ Vu cường thế ra tay.

Trong nháy mắt, tiểu đội Thiên Sứ liền bị dễ dàng tiêu diệt.

Thiên Sứ trưởng bốn cánh nhìn những người dưới quyền hắn trong nháy mắt hóa thành bùn thịt hoặc hóa thành tro bụi, trong lòng kinh khủng không nói nên lời.

Thiên Sứ trưởng bốn cánh tay chân dùng hết sức lùi lại phía sau.

"Đừng!

Chương 219

Trong tay ta có phân thân của Thiên Sứ trưởng sáu cánh!" "Nếu tiến thêm một bước, ta sẽ triệu hồi phân thân tiêu diệt tất cả thôn dân trong này!" Thiên Sứ trưởng bốn cánh vô cùng kinh khủng.

Chúc Cửu Âm lại không hề bị lời uy hiếp của hắn ảnh hưởng, chậm rãi tiến lên.

Mỗi bước chân của Chúc Cửu Âm đều như đạp lên tim của Thiên Sứ trưởng bốn cánh.

Trên mặt các thôn dân Thiên Sứ đều hiện lên vẻ khoái ý.

Những Thiên Sứ bộ đội này đều tác ác quá nhiều, đều đáng chết!

Nhưng cũng có một số ít thôn dân lý trí lộ vẻ bi ai.

Tiểu đội Thiên Sứ này bị tiêu diệt trong thôn làng, bộ đội tiếp theo đến đây tất yếu sẽ đồ sát thôn làng này!

Chúc Cửu Âm một cước đạp lên ngực Thiên Sứ trưởng bốn cánh!

Thiên Sứ trưởng bốn cánh kia biết rõ mọi chuyện đã không còn đường lui, trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ oán độc.

Trong tay hắn ánh sáng phát ra, chính là một pho tượng Thiên Sứ sáu cánh nhỏ xíu.

Pho tượng Thiên Sứ sáu cánh vừa xuất hiện, liền tiếp tục phát ra cường quang.

Chúc Cửu Âm đạt được mục đích.

Y nhẹ nhàng dùng sức, Thiên Sứ trưởng bốn cánh liền hóa thành tro bụi.

Y vốn muốn thử xem lực lượng võ lực cấp trung trong thế giới

này như thế nào!

Pho tượng Thiên Sứ sáu cánh tự động lơ lửng trên không trung, một lát sau một Thiên Sứ trưởng sáu cánh xuất hiện.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh kia có cấp bậc Thiên Tiên.

Ba đôi cánh trắng như tuyết sau lưng Thiên Sứ trưởng sáu cánh tỏa ra thần quang.

Bộ đội Thiên Sứ ở xa cũng nhanh chóng tập kết về phía này.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh vừa mở mắt đã có một luồng uy thế mạnh mẽ quét về phía các thôn dân bên dưới.

Chúc Cửu Âm lạnh lùng hừ một tiếng, tiêu diệt uy thế đó.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh đánh giá chiến trường bên dưới, đồng thời lại khóa chặt ánh mắt vào Chúc Cửu Âm và mấy vị Tổ Vu.

Một lát sau, Thiên Sứ trưởng sáu cánh mở lời.

"Từ khi Thượng Đế thống trị tộc Thiên Sứ đến nay, đã lâu rồi không xảy ra chuyện ngoại tộc tiêu diệt tiểu đội Thiên Sứ của ta!" Thiên Sứ trưởng sáu cánh miệng chứa Thiên Uy, dáng vẻ như Thánh nhân.

Ba đôi cánh trắng như tuyết của hắn càng làm khuôn mặt hắn thêm một phần thánh khiết.

Các thôn dân Thiên Sứ bên dưới đều sợ hãi nằm rạp trên đất không dám nhúc nhích.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh quay đầu nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

"Nếu các ngươi tự sát, các thôn dân bên dưới có thể không chịu cực hình, chết một cách có tôn nghiêm.

Còn thi thể thì sẽ bị treo ngoài tường thành để thị chúng!" Trong

mắt Thiên Sứ trưởng sáu cánh tràn ngập vẻ khinh mạn.

Hắn cho rằng như vậy là ân điển đối với Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Các chiến sĩ bộ đội Thiên Sứ đang bao vây nơi này cũng giơ cao vũ khí trong tay hô lớn!

"Tự sát!

Tự sát!" Uy thế của bộ đội Thiên Sứ chấn động trời đất.

Chúc Cửu Âm lại lộ vẻ chê cười.

Thậm chí y không thèm trả lời lời nói của Thiên Sứ trưởng sáu cánh.

Một Thiên Tiên nho nhỏ dám uy hiếp trước mặt Thánh nhân.

Thủy Thần Chúc Dung bên dưới mở lời điều khản.

"Ta thật tò mò, lũ chim người này rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin?" Các Tổ Vu đều bị Chúc Dung chọc cười phá lên, không thèm để mắt đến bộ đội Thiên Sứ.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh tự cho là có tu dưỡng, nhưng lại vẫn bị Hỏa Thần Chúc Dung chọc tức đến đỏ mặt!

Hắn lớn tiếng gầm giận dữ.

"Tất cả Thiên Sứ bộ đội nghe lệnh!

Đừng để sinh linh nơi đây chết dễ dàng!" Ý lạnh lùng tàn nhẫn trong lời nói khiến các thôn dân bên dưới run rẩy.

Chúc Cửu Âm lại không thèm quản lũ chim người kia, quay đầu nhìn xuống bốn vị Tổ Vu.

"Bốn Tổ Vu nghe lệnh!

Hãy cho những Thiên Sứ bộ đội tay nhuốm máu tươi kia một cái

chết thống khoái!" Lời nói của Chúc Cửu Âm bình tĩnh.

Với thân phận Thánh nhân, y thực sự lười biếng không muốn hứng thú với những con cá nhỏ tôm tép này.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh tức giận đến cực điểm mà cười, hắn cho rằng Chúc Cửu Âm đang cố ý kích thích.

Sau khi hắn lệnh được ban, một lượng lớn chiến sĩ Thiên Sứ liền ùa lên.

Có một số ít chiến sĩ Thiên Sứ xông về phía những thôn dân tay không tấc sắt định thi hành hình phạt.

Bốn vị Tổ Vu đều là Chuẩn Thánh, tự nhiên sẽ không cho phép những kẻ đồ tể này làm hại thôn dân lương thiện.

Thủy Thần Cộng Công một tiếng gầm giận dữ, từng bức tường nước thành công bảo vệ thôn dân.

Thiên Sứ trưởng sáu cánh lại thêm bất ngờ.

Nhưng lại bị cục diện chiến đấu một chiều bên dưới dọa sợ đến tái mặt.

Người ra sức chiến đấu nhiều nhất lại là Huyền Minh Tổ Vu.

Chỉ cần một lần ra tay, liền trực tiếp tiêu diệt hơn nửa bộ đội Thiên Sứ!

Chúc Cửu Âm thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thiên Sứ trưởng sáu cánh.

Hắn toàn thân run rẩy, răng va vào nhau lập cập.

Bộ đội Thiên Sứ của hắn có đến hơn ngàn người.

Nhưng những chiến sĩ tinh nhuệ của Thượng Đế lại bị mấy tên ác ma kia giết sạch chỉ trong vài khoảnh khắc!

Dưới sự kinh hoàng của Lục Dực Thiên Sứ Trường, thậm chí một phân thân giáng lâm nơi đây.

Hắn cắn nát đầu lưỡi mới miễn cưỡng ổn định được thân thể run rẩy, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Giờ đây, ngay cả ý chí ra tay hắn cũng không thể ngưng tụ.

Cuối cùng, hàng trăm chiến sĩ đội Thiên Sứ cũng bị Hỏa Thần Chúc Dung thiêu thành tro tàn!

Lục Dực Thiên Sứ Trường khoanh chân ngồi giữa hư không, bản năng muốn giữ khoảng cách với Chúc Cửu Âm.

Vị Thiên Sứ Trường vẻ mặt điên cuồng, vừa lùi lại vừa mở miệng uy hiếp: "Xong đời rồi!

Ha ha!

Ta chỉ là phân thân thôi, nhưng bản thể của ta có thực lực Huyền Tiên!

Những thôn dân dưới kia không một ai chạy thoát đâu!

Ngươi!

Đừng hòng bỏ trốn, đội Thiên Sứ của ta sẽ truy sát ngươi đến chân trời góc biển..." Lục Dực Thiên Sứ Trường chỉ tay về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm tùy ý vươn đại thủ, liền bóp nát Lục Dực Thiên Sứ Trường lắm lời kia.

"Được thôi!

Đến lúc đó, bản tôn sẽ đích thân gặp gỡ bản thể Huyền Tiên kia!" Khi bóp nát phân thân của Lục Dực Thiên Sứ Trường, Chúc Cửu Âm tiện tay thu lấy một chút ký ức rời rạc của hắn.

Xác định được rằng cấp bậc tu luyện ở đây không chênh lệch nhiều so với thế giới Hồng Hoang!

Lục Dực Thiên Sứ Trường làm Thành chủ của một tiểu thành cách đây ngàn dặm.

Chỉ là một nhân vật nhỏ, nhưng chủ thể của hắn cũng có thực lực Huyền Tiên.

Mọi chuyện càng lúc càng thú vị!

Chúc Cửu Âm càng thêm phấn khích.

Thế giới này cấp bậc nghiêm ngặt, trên các thành trấn chắc chắn sẽ có những cơ quan địa phương cao cấp hơn.

Vậy bên trong có lẽ sẽ có cường giả mạnh hơn trấn thủ?

Có thể sinh ra cường giả cấp bậc Huyền Tiên, tiểu thế giới này hẳn cũng không tệ.

Chỉ là phương thức tu luyện cần phải xác định lại.

Không, thế giới này tồn tại khả năng dựng dục cường giả.

Đế Giang Tổ Vu có hy vọng thành Thánh!

Chúc Cửu Âm hạ xuống đất, đích thân đỡ vị Lão thôn trưởng kia dậy.

Các Tổ Vu khác cũng lần lượt ra tay cứu giúp người bị thương.

Những tộc nhân Thiên Sứ này đa phần chất phác.

Không hề có ai vì mấy vị Tổ Vu ra tay trượng nghĩa mà sinh lòng oán hận.

Lão thôn trưởng thở dài một tiếng nói: “Các vị anh hùng, mau chạy trốn đi!

Chúng ta sẽ ở lại đây đón nhận sự trừng phạt!

Hy vọng cái chết của chúng ta có thể xoa dịu cơn giận của vị Đại nhân kia!" Lão già và các thôn dân đã có ý chí tử.

Dùng sinh mệnh của mình để đổi lấy việc Chúc Cửu Âm cùng đoàn người không bị truy sát.

Dù có phải trải qua những hình phạt tàn khốc.

Chỉ có một số ít thanh niên hừ lạnh một tiếng!

Vẻ mặt bi phẫn, nhỏ giọng bàn tán: "Thôi rồi!

Vị Thành chủ kia chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn đáng sợ để đối đãi với ta!

Mấy người kia có thể tránh bị truy sát nhưng ta thì không thể!" Mấy thanh niên này vô cùng tuyệt vọng.

Muốn trách cứ Chúc Cửu Âm và mọi người nhưng lại sợ bị giết.

Chương 220

Mấy vị Tổ Vu đều nghe được cuộc bàn luận nhỏ đó.

Chúc Cửu Âm lộ vẻ khinh thường.

Đúng là cỏ cây tầm thường, không biết chí hướng cao xa, mà chỉ oán hận kẻ khác đoạt ánh sáng mặt trời!

Nếu Chúc Cửu Âm và mọi người không ra tay, những người này sớm muộn gì cũng sẽ lại đối mặt với hiểm nguy.

Sau khi Thiên Sứ nữ bị cướp đi, thôn làng sẽ không thể sinh sôi nảy nở.

Nhẫn nhượng cũng chỉ có thể sống thêm một đoạn thời gian mà thôi!

Vị thôn trưởng kia cũng chú ý đến mấy người đang bàn tán riêng, trên mặt hiện lên vẻ hổ thẹn!

Chúc Cửu Âm lại không hề nổi giận, chỉ ôn hòa hỏi vị thôn trưởng: "Hướng trấn thành ở đâu?" Trong lời nói bình tĩnh lại ẩn chứa sóng gió máu tanh.

Lão thôn trưởng há hốc mồm, hỏi lại Chúc Cửu Âm liệu có chắc chắn không.

Trong tiểu trấn thành kia có đến mười vạn quân đội Thiên Sứ!

Lão thôn trưởng dù có tin tưởng Chúc Cửu Âm và mọi người đến mấy, cũng không cho rằng mấy người họ có thể đối đầu trực diện với nhiều Thiên Sứ như vậy!

Chúc Cửu Âm thần sắc kiên định.

Hắn muốn chiến đấu vì những thôn dân chất phác này.

Còn những kẻ cho rằng Chúc Cửu Âm gây họa, sẽ liên lụy đến thôn dân, thì không đáng để Chúc Cửu Âm bận tâm suy nghĩ!

Chúc Cửu Âm cùng đoàn người bay lên không trung, bên tai vang lên lời của lão già: "Trấn thành kia nằm ở phía chính đông cách thôn trang ngàn dặm, bốn phía đều có tường thành màu trắng, có thể nhìn thấy từ xa!" Năm người định trực tiếp xông thẳng đến trấn thành kia, chủ động nghênh chiến đại quân Thiên Sứ!

Lục Dực Thiên Sứ Trưởng muốn gây sự với Chúc Cửu Âm, thì Chúc Cửu Âm lại càng muốn tìm phiền phức cho hắn!

Trong khi các Tổ Vu đang phi hành hết tốc độ, thì trong phủ Thành chủ của trấn thành kia đang truyền ra tiếng gào thét của Lục Dực Thiên Sứ Trưởng!

"Mau chóng tập hợp chiến sĩ Thiên Sứ!

Gọi mấy tên phế vật trong Chuyển Sinh Trì ra đây cho ta!" Lục Dực Thiên Sứ Trưởng vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ!

Mấy ngàn đội Thiên Sứ bị tiêu diệt hoàn toàn ở một tiểu thôn trang!

Ngay cả phân thân của Lục Dực Thiên Sứ Trưởng cũng bị bóp nát!

Nhưng thông tin từ phân thân truyền về lại rất mơ hồ.

Vì Chúc Cửu Âm đã thu lấy ký ức của phân thân.

Lục Dực Thiên Sứ Trưởng cảm thấy sự thống trị của mình đang đối mặt với thử thách.

Hắn cần phải hỏi rõ tình hình cụ thể.

Ở những nơi Thiên Sứ tập trung, đơn vị cấp trấn thành liền có tư cách xây dựng Chuyển Sinh Trì.

Nhưng Chuyển Sinh Trì cấp trấn thành lại vô cùng nhỏ hẹp, mỗi lần chỉ có thể Chuyển Sinh vài chục người.

Có mấy chiến sĩ Thiên Sứ đã tham gia chiến đấu bị trực tiếp lôi ra khỏi Chuyển Sinh Trì, lôi tuột vào đại sảnh Thành chủ.

Lục Dực Thiên Sứ Trường cẩn thận hỏi han, sau khi biết rõ sự tình cụ thể liền phát ra tiếng gầm giận dữ: "Vì mấy tên thôn dân cỏn con, dám chống lại chiến sĩ Thiên Sứ của ta!

Truyền lệnh của ta, tập hợp mười vạn đại quân chuẩn bị xuất kích!" Sát ý trong mắt Lục Dực Thiên Sứ Trường ngút trời.

Tiếng tù và vang lên.

Toàn bộ tộc nhân Thiên Sứ trong thành phố đều biết đại chiến sắp tới.

Tất cả chiến sĩ Thiên Sứ đều sinh ra vô tận chiến ý.

Nguyện ý hiến dâng sinh mạng vì Thượng Đế!

Lục Dực Thiên Sứ Trường chính là người phát ngôn của Thượng Đế, nghe theo ý chỉ là nghe theo Thượng Đế!

Đông đảo chiến sĩ Thiên Sứ nhanh chóng tập hợp, một tiểu thành thường trú dân số đại khái chỉ có trăm vạn.

Nhưng lại có thể trong chớp mắt tập hợp ra số lượng chiến lực lớn như vậy!

Đây chính là điểm đặc dị của thế giới này!

Tại một quảng trường rộng lớn, mười vạn đội Thiên Sứ tập hợp tại đây!

Lục Dực Thiên Sứ Trường lơ lửng trên cao, nhìn xuống đông đảo chiến sĩ bên dưới.

Chiến sĩ bên dưới cấp bậc rõ ràng.

Thiên Sứ Trường thực lực mạnh nhất, thống lĩnh nhiều chiến sĩ Thiên Sứ nhất.

Cứ mỗi một vạn chiến sĩ Thiên Sứ lại có một Tứ Dực Thiên Sứ Trường thống lĩnh.

Tiếp xuống nữa, đội nghìn người cũng có Tứ Dực Thiên Sứ thống lĩnh.

Phân chia nhỏ hơn nữa, đội trăm người thì có Nhị Dực Thiên Sứ đội trưởng.

Đội ngũ lệnh cấm nghiêm ngặt, cấp bậc vô cùng sâm nghiêm, không ai dám dễ dàng mạo phạm quân quy.

Lục Dực Thiên Sứ Trường gầm lên giận dữ: "Có Ác Ma đồ sát chiến sĩ Thiên Sứ của ta, đáng chết hay không?" Lục Dực Thiên Sứ Trường khá tinh thông đạo ngự hạ.

Mười vạn thuộc hạ bên dưới đồng loạt gào thét: "Đáng chết!" Âm thanh hùng tráng thậm chí truyền xa trăm dặm.

Lục Dực Thiên Sứ Trường lòng đầy thỏa mãn.

Hắn ra lệnh cho mười vạn quân đội lập tức bay lên không, trực tiếp tấn công tiểu thôn trang kia.

Những thôn dân tham gia vào chuyện này đều sẽ bị bắt sống, chịu vô tận trừng phạt, ngay cả cầu xin cái chết cũng không được.

Lục Dực Thiên Sứ Trường đặc biệt nhấn mạnh phải bắt sống Chúc Cửu Âm và những người khác.

Phải trừng trị nghiêm khắc "Ác Ma" để chấn nhiếp những kẻ có ý đồ bất chính!

Trong mắt Lục Dực Thiên Sứ Trường hiện lên vẻ oán độc.

Chuyện này liên quan đến uy nghiêm thống trị của hắn.

Nhất định phải dùng thủ đoạn sấm sét để nhanh chóng dập tắt sự kiện lần này!

Thần giới, Chúc Cửu Âm cùng đoàn người đang phi hành nhanh chóng.

Tốc độ của mọi người cực nhanh, chẳng mấy chốc đã thấy một tòa thành trì, cùng với quân đoàn Thiên Sứ đang súc thế đợi phát trên thành trì.

Âm thanh của Chúc Cửu Âm vang dội khắp thiên địa này: "Lục Dực Thiên Sứ Trưởng ở đâu?

Mau xuất hiện, chịu chết!" Thần uy của Chúc Cửu Âm cái thế.

Mười vạn quân đoàn Thiên Sứ toàn bộ bay lên không.

Đông đảo Thiên Sứ vỗ cánh, nhanh chóng bao vây Chúc Cửu Âm cùng đoàn người.

Chiến sĩ Thiên Sứ đồng loạt gầm lên giận dữ, thanh thế chấn động trời đất.

Chúc Cửu Âm lại ngay cả mí mắt cũng không thèm nhấc lên.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trưởng ra vẻ ta đây, bày đủ phái đầu.

Một đội Tứ Dực Thiên Sứ khiêng tòa bảo tọa Thành chủ bay lên.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trưởng liền ngồi trên bảo tọa, nhìn xuống Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Lục Dực Thiên Sứ Trưởng còn chưa phái binh, đám dị tộc kia đã tự động tìm đến cửa!

"Cảm thấy sợ hãi, nên đến cửa tự mình bồi tội sao?

Muộn rồi!" Lục Dực Thiên Sứ Trưởng vô cùng ngông cuồng.

Đông đảo chiến sĩ Thiên Sứ dường như nhận được mệnh lệnh, đều đồng loạt tiến lên một bước, thu hẹp vòng vây.

Trong mắt Lục Dực Thiên Sứ Trường hiện lên vẻ đắc ý, mười vạn đại quân Thiên Sứ có thể công phá mọi trở ngại.

Trên lãnh địa của hắn, dám phản kháng chỉ có một con đường chết!

Chúc Cửu Âm sắc mặt không đổi, nhưng giọng nói của hắn càng thêm lạnh lẽo: "Chiến sĩ Thiên Sứ của ta chỉ không nghe lệnh người.

Bản tôn ban cho các ngươi cơ hội, buông vũ khí xuống, tự mình thoát thân!" Chúc Cửu Âm thân là Thánh Nhân, đối với đám binh sĩ mạo phạm đã đủ khoan dung.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trường lại bị chọc cười ha hả, ôm bụng cười mãi không đứng thẳng dậy được.

Đám binh sĩ Thiên Sứ cũng theo đó cười lớn, chế giễu mấy tên dị tộc không biết sống chết.

Mấy vị Tổ Vu đều suýt nữa tức điên.

Thân phận của họ cao quý biết bao, hôm nay lại bị một đám Địa Tiên, Nhân Tiên nhỏ bé chế giễu.

Chúc Cửu Âm dường như bất đắc dĩ: "Vẻn vẹn là Nhân Tiên lại dám chế giễu Thánh Nhân, đây là hạ phạm thượng, đáng tru diệt." Trong lời nói bình đạm vô kỳ lại ẩn chứa thiên uy.

Giọng nói của Chúc Cửu Âm vô cùng nhỏ, nhưng lại xuyên thấu toàn bộ trận thế quân đội.

Tất cả chiến sĩ Thiên Sứ đều nghe rõ từng lời.

Một số ít chiến sĩ Thiên Sứ cảm thấy nỗi sợ hãi thấu xương, vội vàng quỳ rạp xuống đất.

Đa số chiến sĩ Thiên Sứ vẫn còn cười lớn, không thèm để Chúc Cửu Âm vào mắt.

Nhưng nhanh chóng không thể cười nổi.

Sau một hơi thở, một thanh Hỏa Diễm Đao khổng lồ xuất hiện tại đây.

Với tu vi của Chúc Cửu Âm, chỉ cần một sát niệm trong lòng là có thể vận dụng uy lực của Võ Đạo bí kỹ.

Hỏa Diễm Đao dài vạn trượng.

Ngọn lửa bùng cháy trên đó còn lợi hại hơn nghìn lần so với bản nguyên chi hỏa của Hỏa Thần Chúc Dung.

Nơi Hỏa Diễm Đao xuất hiện, không gian vỡ vụn, hoàn toàn không thể chịu đựng sự tồn tại của nó.

Nụ cười của Lục Dực Thiên Sứ Trưởng bị nghẹn sống trở lại trong bụng, cả khuôn mặt hắn xanh mét.

Thanh Hỏa Diễm Đao vạn trượng kia như bị một bàn tay vô hình khẽ vung lên.

"Xoạt!" Mười vạn chiến sĩ Thiên Sứ trong mắt đều hiện lên một vệt hỏa quang như sao băng.

Thậm chí còn chưa kịp nảy sinh ý niệm hối hận, bọn họ đã từ trên xuống dưới hóa thành tro tàn.

Tro đen bay lả tả khắp trời.

Mười vạn đại quân Thiên Sứ bị một đao phá diệt.

Chỉ có một số ít chiến sĩ Thiên Sứ đang quỳ rạp trong hư không thoát khỏi kiếp nạn này.

Chương 221

Mấy Tứ Dực Thiên Sứ đang khiêng bảo tọa cho Lục Dực Thiên Sứ Trường cũng hóa thành tro bụi.

Vương tọa dưới thân Lục Dực Thiên Sứ Trường rơi thẳng xuống, cuối cùng vỡ nát tan tành.

Chúc Cửu Âm thu lại sát ý trong lòng, thanh Hỏa Diễm Đao kia cũng dần tiêu tan trong không trung.

Lục Dực Thiên Sứ Trường vươn tay, từng điểm tro tàn rơi vào tay hắn.

Mười vạn đại quân xong rồi.

Hắn cũng xong rồi.

Lục Dực Thiên Sứ Trường cảm thấy trên đùi có một dòng nhiệt ấm.

Một Huyền Tiên đường đường lại bị dọa đến mức mất kiểm soát bài tiết.

Trong lòng Lục Dực Thiên Sứ Trường tràn ngập hối hận vô tận.

Dường như hắn đã chọc phải người không nên chọc.

Vị Thành chủ này liền trở thành kẻ trọc lóc, không thể tiếp tục làm nữa.

Mười vạn đại quân mà Lục Dực Thiên Sứ Trường từng tự hào đã bị đồ diệt dễ dàng, dù có thể Chuyển Sinh thì còn tác dụng gì nữa?

Huống hồ, dù Thiên Sứ đều có thể sống lại từ Chuyển Sinh Trì, nhưng điều đó cần phải trả giá!

Chỉ cần là Thiên Sứ được phục sinh, thực lực của họ đều sẽ giảm

một cấp bậc!

Lục Dực Thiên Sứ Trường với vạn niệm câu hôi, giơ tay lên, muốn tự sát.

Chúc Cửu Âm lại một ngón tay điểm định hắn: "Bản tôn cho ngươi chết sao?" Trong lời nói tràn đầy ý bá đạo!

Nước mắt Lục Dực Thiên Sứ Trường không kìm được tuôn rơi.

Trong lòng hắn hối hận vô tận!

Tại sao lúc đầu lại muốn thu phí bảo hộ từ thôn trang kia?

Đáng tiếc, mọi thứ đều đã quá muộn.

Chúc Cửu Âm ra hiệu cho Đế Giang Tổ Vu tiến lên tra hỏi tình báo về thế giới này.

Lục Dực Thiên Sứ Trường ngay cả xách giày cho Tổ Vu cũng không xứng, căn bản không đáng để Chúc Cửu Âm đích thân thẩm vấn.

Đế Giang Tổ Vu từ ánh mắt của Chúc Cửu Âm nhìn ra thâm ý của hắn.

Liền trực tiếp tiến lên cặn kẽ tra hỏi đối phương.

Ý chí của Lục Dực Thiên Sứ Trường đã gần như sụp đổ, mọi vấn đề của Đế Giang Tổ Vu đều được hắn nói ra hết.

Lục Dực Thiên Sứ Trường chỉ cầu sau khi mọi chuyện kết thúc có thể chết nhanh chóng.

Đế Giang Tổ Vu quay lại nhìn Chúc Cửu Âm, lộ ra vẻ hỏi ý.

"Được!" Chúc Cửu Âm phất phất tay.

Vẻn vẹn là Huyền Tiên, đối với Chúc Cửu Âm chỉ là một con kiến hôi.

Sau đó, việc tra hỏi diễn ra vô cùng thuận lợi.

Thông tin về bản nguyên chi lực của tiểu thế giới này cũng được Đế Giang Tổ Vu cẩn thận tra hỏi ra!

Trong tiểu thế giới này linh khí hi bạc, hoàn toàn không đủ để tu luyện.

Do đó, đa số chủng tộc ở đây đi theo một con đường khác, phương pháp tu luyện bằng Tín Ngưỡng Chi Lực.

Mỗi một thành phố đều là một địa điểm tập trung tín đồ nhỏ.

Một người nhận được Tín Ngưỡng Chi Lực càng nhiều, tu vi của họ cũng sẽ tăng lên tương ứng.

Ví dụ, những Thiên Sứ này cùng nhau tín ngưỡng Thượng Đế, trong thế giới Thiên Sứ, Thượng Đế trở thành cường giả mạnh nhất.

Địa Ngục cũng vậy.

Ác Ma tín ngưỡng Tát Đán, Tát Đán cũng trở thành Địa Ngục Chi Vương.

Chúc Cửu Âm lộ ra thần sắc đã sớm dự liệu, lại ra hiệu cho Đế Giang Tổ Vu tiếp tục thăm dò thông tin: "Tốt nhất là hỏi rõ thực lực của Thượng Đế và Tát Đán!" Đế Giang Tổ Vu lĩnh mệnh.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trường vì cầu được giải thoát, đã không màng đến gì nữa, vứt bỏ toàn bộ giáo nghĩa tín ngưỡng ngày xưa ra sau đầu.

So với nỗi sợ hãi mà Chúc Cửu Âm mang lại, Thượng Đế đơn giản chỉ là một đứa trẻ nhỏ ôn hòa.

Lục Dực Thiên Sứ Trường lấy ra một pho tượng Thượng Đế luôn mang theo bên mình.

Chúc Cửu Âm đưa tay hút lấy nó, cẩn thận quan sát.

Thượng Đế có dáng vẻ bình thường, thân dưới mặc quần dài, thân trên để trần.

Điều đáng chú ý là, sau lưng hắn có đến hai mươi tư cánh.

Theo như Lục Dực Thiên Sứ Trường nói, tượng này là vật trung gian để Thượng Đế hấp thụ Tín Ngưỡng Chi Lực, tuyệt đối không thể làm giả.

Lục Dực Thiên Sứ Trường đại khái có thực lực Huyền Tiên.

Vậy Thượng Đế với hai mươi tư cánh cũng phải có thực lực Chuẩn Thánh.

Khi Chúc Cửu Âm đang cầm pho tượng chơi đùa, lại thấy đôi mắt của Thượng Đế trên pho tượng khẽ chuyển động.

Xem ra pho tượng không chỉ có công năng thu thập Tín Ngưỡng Chi Lực, mà còn có tác dụng như tai mắt của Thượng Đế.

Pho tượng Thượng Đế kia từ đầu đến chân bắt đầu dần dần sống động, dường như muốn triển lộ thần tích.

"Tên ti tiện..." Pho tượng Thượng Đế chưa nói dứt lời, liền bị Chúc Cửu Âm một ngón tay điểm nát.

Chúc Cửu Âm là Thánh Nhân!

Một tiểu gia hỏa tối đa cũng chỉ cấp độ Chuẩn Thánh lại dám trước mặt bản tôn buông lời ngông cuồng?

Một ngón tay điểm nát.

Đồng thời Chúc Cửu Âm điểm nát pho tượng Thượng Đế, trong một thần điện nào đó của Thần giới.

Thượng Đế đang chìm vào giấc ngủ đột nhiên mở bừng mắt, mười hai đôi cánh sau lưng hắn vung vẩy dữ dội.

Cơn cuồng phong do đôi cánh tạo ra thổi đổ cả tòa thần điện!

Thượng Đế vẻ mặt trầm tư.

Do Chúc Cửu Âm ra tay quá mạnh mẽ, dẫn đến thông tin Thượng Đế nhận được rất mơ hồ.

Trong lòng Thượng Đế vô cùng phiền muộn.

"Tiểu thế giới này đang trên đà xuống dốc, nhưng giờ lại có cường địch xuất hiện!

Ai..." Tiếng thở dài của Thượng Đế truyền ra khắp thần điện.

Đông đảo Thiên Sứ đang cung kính chờ đợi ở xa đều nhìn nhau.

Những Thiên Sứ này có cánh nhiều ít khác nhau, nhưng ít nhất cũng có tám cánh.

Thiên Sứ thở dài than vãn nói: "Trong tháng này, Thiên Chủ vĩ đại đã nổi giận lần thứ ba rồi!

Chẳng lẽ lời đồn về Chuyển Sinh Trì là thật?" Khi các Thiên Sứ đang thì thầm to nhỏ, có một Thập Bát Dực Đại Thiên Sứ nhanh chóng bước đến.

Vị Đại Thiên Sứ kia giận dữ nhìn xuống những người bên dưới!

Các Thiên Sứ đều câm như hến, không dám nói thêm lời nào!

Một lát sau, từ cung điện của Thượng Đế truyền ra mệnh lệnh của hắn: "Tất cả Thiên Sứ nghiêm giữ cương vị, nếu có sai phạm sẽ bị trừng trị nghiêm khắc không tha!" Mặc dù tộc Thiên Sứ không ngừng sa sút, nhưng duy trì thống trị là điều cần thiết.

Chúc Cửu Âm biết hắn bá đạo, nhưng điều đó thì sao?

Chúc Cửu Âm và đoàn người định đi con đường khuếch trương.

Chắc chắn sẽ xung đột với Thượng Đế, không cần phải nể nang.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trưởng vốn sinh ra vẻ hy vọng, nhưng nhanh chóng lại mặt xám như tro tàn.

Đế Giang Tổ Vu lạnh lùng cười khẩy nhìn hắn một cái: "Ngươi thất vọng rồi!

Thượng Đế mà ngươi tín phụng, trước mặt bất kỳ ai trong chúng ta cũng không phải đối thủ!" Đế Giang Tổ Vu vốn bình tĩnh, dễ dàng liền phán đoán ra thực lực của Thượng Đế.

Lục Dực Thiên Sứ đầy mặt không thể tin nổi, nhưng cuối cùng chọn tin phục lời nói của Đế Giang Tổ Vu.

Nguyên nhân không gì khác, áp lực mà Chúc Cửu Âm mang lại trước đó thực sự quá mạnh mẽ.

Lục Dực Thiên Sứ Trưởng không còn giữ lại gì, tất cả thông tin về Thượng Đế đều được nói ra.

Ngay cả tin tức về việc Thượng Đế từng bí mật phái người đến thành trì Thiên Sứ tìm kiếm mỹ nữ cũng bị phanh phui.

Đế Giang Tổ Vu cũng từ lượng lớn thông tin đối phương tiết lộ, tổng kết ra thông tin cơ bản của thế giới này.

Trong thế giới này có hai chủng tộc chủ yếu.

Một là tộc Thiên Sứ, một là tộc Ác Ma.

Cả hai tộc đều dùng số lượng cánh để biểu thị thực lực mạnh yếu.

Thần Chủ Thượng Đế và Ma Vương Tát Đán là cường giả mạnh nhất của hai tộc.

Hai cường giả mạnh nhất đều có hai mươi tư cánh, nhưng đã lâu rồi không tự mình ra tay.

Đại chiến giữa tộc Thiên Sứ và tộc Ác Ma đa phần cũng chỉ phái Thiên Sứ phổ thông xuất chiến.

Còn Thiên Sứ cao cấp thì chỉ dùng để hộ vệ Thần Chủ hoặc Ma Vương.

Thiên Sứ có cánh trắng, Ác Ma có cánh đen, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa hai tộc.

Điểm chung của hai tộc là cấp bậc vô cùng nghiêm ngặt.

Cấp bậc của tộc Ác Ma và Thiên Sứ được xác định bằng số lượng cánh, mỗi khi thăng cấp lên một bậc đều có địa vị cao quý tương ứng.

Kẻ ở vị trí thấp chỉ có thể vô điều kiện phục tùng kẻ ở vị trí cao, một khi sinh ra ý phản bội, sẽ bị đại quân đồ diệt.

Sau khi Chúc Cửu Âm biết được tin tức này, cũng nảy ra đối sách chinh phục thế giới này: "Cứ thế thẳng tiến, khiến những tộc nhân Thiên Sứ này chuyển sang tín ngưỡng Đế Giang Tổ Vu là được!

Trước tiên chinh phục tộc Thiên Sứ, sau đó mới ra tay với tộc Ác Ma!" Ba vị Tổ Vu kia đều không có ý kiến.

Dù sao mọi việc đều do Chúc Cửu Âm và Đế Giang Tổ Vu lo liệu, họ chỉ cần chiến đấu là được.

Vị Lục Dực Thiên Sứ Trường vốn đã bị Chúc Cửu Âm dọa đến tê dại.

Nhưng khi biết Chúc Cửu Âm chuẩn bị chinh phục tộc Thiên Sứ từng thành phố một, hắn vẫn không nhịn được mà há hốc mồm.

Chương 222

Lục Dực Thiên Sứ Trường biết, tiểu thế giới này sắp biến động rồi!

Đáng tiếc Lục Dực Thiên Sứ Trường không thể nhìn thấy ngày đó.

Đế Giang Tổ Vu sau khi tổng kết tất cả thông tin liền tiễn hắn lên đường.

Mọi người không còn trì hoãn thời gian nữa, bắt đầu tiến vào thành nội.

Đế Giang Tổ Vu có giác ngộ, chủ động báo cáo những gì thu được cho Chúc Cửu Âm.

Thông tin mà Lục Dực Thiên Sứ Trường nói ra rất rời rạc.

Nhưng Đế Giang Tổ Vu đã tổng hợp được thông tin có hệ thống.

Ví dụ như phân chia cấp bậc của tộc Thiên Sứ.

Những Thiên Sứ nữ hai cánh phổ thông chỉ có thể làm thôn dân, cũng là tộc nhân Thiên Sứ phổ thông.

Những quần chúng phổ thông này không phải là đối tượng mà Chúc Cửu Âm cùng đoàn người nhắm đến.

Chỉ cần thần phục Chúc Cửu Âm và mọi người, thay đổi tín ngưỡng là được.

Bên trên nữa có như Tứ Dực Thiên Sứ, Lục Dực Thiên Sứ, những tiểu đầu mục phổ thông cấp bậc này.

Lục Dực Thiên Sứ Trường có thể thống lĩnh một tiểu thành.

Những người như vậy là đối tượng trọng điểm cần trấn áp.

Nếu không thần phục, chỉ có một con đường chết!

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, Chúc Cửu Âm quyết định trước tiên tiến vào tiểu thành một lượt.

Khi Lục Dực Thiên Sứ xuất kích, đã triệu tập tất cả sức mạnh trong thành đi rồi.

Vì vậy Chúc Cửu Âm và mọi người không gặp bất kỳ trở ngại nào, liền thành công tiến vào thành nội.

Trong thành trì, nhà nhà cửa lớn đóng chặt.

Chúc Cửu Âm thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của những người đang run rẩy sau cánh cửa.

Nguyên nhân không gì khác, uy hiếp lực từ một đao trước đó của Chúc Cửu Âm thực sự quá mạnh.

Nhưng cũng có một vài người trẻ tuổi có gan mở cửa bái tạ Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Xem ra sự thống trị trước đây của Lục Dực Thiên Sứ vô cùng tàn bạo, sớm đã gây phẫn nộ trong dân chúng.

Chúc Cửu Âm cẩn thận phân biệt phương hướng, nhanh chóng tiến vào phủ Thành chủ.

Trong phủ Thành chủ không một bóng người, chỉ có một cái ao nào đó vô cùng náo nhiệt.

Có mấy Thiên Sứ vừa nhảy ra từ Chuyển Sinh Trì, vừa thấy Chúc Cửu Âm và mọi người liền tự động nhảy trở lại.

Chúc Cửu Âm cẩn thận đánh giá Chuyển Sinh Trì, phát hiện bên trong ẩn chứa năng lượng khá lớn.

Chuyển Sinh Trì cũng lấy Tín Ngưỡng Chi Lực làm nguồn sức mạnh.

Theo như Lục Dực Thiên Sứ Trưởng nói trước đó, cả hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma đều có Chuyển Sinh Trì.

Nhưng hai tộc không hề vô tư vô lự chinh chiến lẫn nhau.

Chúc Cửu Âm quan sát Chuyển Sinh Trì, một lát sau liền nhìn ra manh mối.

Thiên Sứ mới Chuyển Sinh ra thực lực cấp bậc đều vĩnh viễn hạ thấp một bậc.

Bảo sao vị Thần Chủ Thượng Đế và Ma Vương Tát Đán kia chưa bao giờ chịu dễ dàng ra trận.

Như vậy, Chúc Cửu Âm liền có chút thất vọng với Chuyển Sinh Trì.

Với nhãn lực của Chúc Cửu Âm, hắn dễ dàng nhìn ra giá trị chiến lược của Chuyển Sinh Trì.

Nếu Vu Tộc đều có thể sử dụng Chuyển Sinh Trì, vậy tộc khác chỉ có thể ngoan ngoãn làm thức ăn cho Vu Tộc.

Đáng tiếc Chuyển Sinh Trì có khuyết điểm, xem ra thiên đạo cân bằng ở khắp mọi nơi.

Đế Giang Tổ Vu lại khá kiên nhẫn.

Trong khi mọi người còn đang thở dài than ngắn, thì hắn đã đi vòng quanh Chuyển Sinh Trì quan sát khắp nơi.

Cuối cùng, Đế Giang Tổ Vu phát hiện mấy chữ "Cực Hạ Phẩm Chuyển Sinh Trì".

Không chút nghi ngờ, chắc chắn sẽ có Chuyển Sinh Trì cao cấp hơn!

Thật là một niềm vui bất ngờ, dù thế nào đi nữa, Chúc Cửu Âm đã quyết định chinh phục thế giới này!

Chúc Cửu Âm và mọi người nhìn nhau một cái, thân thể đều bắt đầu bay lên không.

Chúc Cửu Âm ra lệnh Đế Giang Tổ Vu đứng ở trung tâm thành phố, bảo hắn bắt đầu phóng thích thân thể.

Đế Giang Tổ Vu ở cấp độ đó, có một uy năng, lớn nhỏ tùy tâm.

Chúc Cửu Âm quyết định lấy thành phố này làm thí điểm, bắt đầu cho Đế Giang Tổ Vu thu thập tín ngưỡng.

Vì không chiến đấu, nên Chúc Cửu Âm chỉ để Đế Giang Tổ Vu phóng đại thân thể thành ba nghìn trượng.

Dù vậy, dị tượng trên bầu trời cũng dọa cho đông đảo bình dân Thiên Sứ hai cánh đang trốn trong nhà run rẩy không ngừng.

Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi.

Giọng nói bình tĩnh nhưng mang theo một tia uy nghiêm, truyền vào tai mỗi sinh linh ở nơi đây: "Lục Dực Thiên Sứ Trường và mười vạn đội Thiên Sứ đã bị bản tôn tiêu diệt!

Các ngươi chỉ cần thần phục!" Chúc Cửu Âm thân là Thánh Nhân, lời nói ra là Kim Khẩu Ngọc Ngôn.

Nỗi sợ hãi trong lòng tất cả bình dân Thiên Sứ hai cánh đều tiêu tán.

Họ tự động bước ra khỏi phòng, quỳ lạy Đế Giang Tổ Vu ba nghìn trượng trên không trung.

"Chúng ta thần phục!" Gần trăm vạn bình dân Thiên Sứ Tín Ngưỡng Chi Lực bắt đầu ngưng tụ.

Vì sinh linh trong tiểu thế giới này sống nhờ Tín Ngưỡng Chi Lực, nên tốc độ chuyển hóa Tín Ngưỡng Chi Lực của họ vô cùng nhanh.

Trước đây, giữa Thần Chủ Thượng Đế và Ma Vương Tát Đán

cũng có những cuộc chiến tranh giành tín đồ.

Những chuyện này mọi người đều đã quen thuộc.

Nhưng những điểm Tín Ngưỡng Tinh Quang kia lại chỉ lơ lửng trong không trung.

Chúc Cửu Âm lộ vẻ khó hiểu.

Theo lẽ thông thường, những tinh quang này phải hội tụ trên người Đế Giang Tổ Vu, để hắn hấp thu mới đúng.

Những bình dân Thiên Sứ này quả thực đã bắt đầu tín phụng Đế Giang Tổ Vu.

Nhưng những Tín Ngưỡng Chi Lực đó lại không thể bị Đế Giang Tổ Vu hấp thu!

Chúc Cửu Âm suy tư một lát rồi nghĩ đến pho tượng Thượng Đế hai mươi tư cánh.

Đế Giang Tổ Vu thiếu vật trung gian!

Sau khi có phương hướng cụ thể, Chúc Cửu Âm một ngón tay điểm về phía phủ Thành chủ.

Hút ra pho tượng Thượng Đế khổng lồ dựng trong phủ Thành chủ.

Chúc Cửu Âm khẽ động ngón tay, liền tước pho tượng Thượng Đế kia thành hình dáng của Đế Giang Tổ Vu.

Sau đó Chúc Cửu Âm lại lấy một giọt máu của Đế Giang Tổ Vu, nhỏ vào trong pho tượng.

"Ong!" Pho tượng như có thần tính, những điểm sáng tín ngưỡng kia cũng tự động chìm vào trong pho tượng.

Đế Giang Tổ Vu đột nhiên kích động nói: "Nguyên Thần sao?"

Hắn phát hiện có thể thông qua pho tượng quan sát vạn vật bên dưới!

Tất nhiên đó không phải Nguyên Thần, chỉ là một chút diệu dụng của Tín Ngưỡng Chi Lực mà thôi.

Chúc Cửu Âm đặt pho tượng Đế Giang Tổ Vu ở nơi dễ thấy nhất, để đông đảo Thiên Sứ triều bái.

Sau khi Tín Ngưỡng Chi Lực đạt đến một mức độ nhất định, sẽ không thể tăng thêm số lượng nữa.

Đế Giang Tổ Vu như có sở cảm, tự nhiên liền biết, nếu muốn tiếp tục, thì phải mở rộng số lượng tín đồ!

Trong cảm nhận của Đế Giang Tổ Vu, có đại khái trăm vạn điểm sáng đã sản sinh liên hệ không rõ ràng với hắn.

Mỗi một điểm sáng đều đang truyền đạt một chút sức mạnh yếu ớt đến Đế Giang Tổ Vu!

Sức mạnh hình thành sau khi trăm vạn điểm sáng hội tụ, đã vượt qua cấp độ Huyền Tiên.

Mặc dù sức mạnh này so với sức mạnh bản thể cường đại của Đế Giang Tổ Vu thì không đáng nhắc đến.

Nhưng lượng biến dẫn đến chất biến.

Tất cả Tín Ngưỡng Chi Lực trong tiểu thế giới này cộng lại, nhất định có thể cung cấp cho một vị Thánh Nhân thành Thánh.

Chỉ cần đoạt được tiểu thế giới này, Tín Ngưỡng Chi Lực của nó, cộng thêm công đức mà Thiên Đạo Hồng Hoang ban xuống, để Đế Giang Tổ Vu thành Thánh, thì dư dả!

Đế Giang Tổ Vu mở mắt: "Phương pháp này khả thi!

Tiểu thế giới này đủ để ta thành Thánh!" Đế Giang Tổ Vu kích động vô cùng.

Chúc Cửu Âm cũng như trút được gánh nặng, thở phào một hơi.

Năm vị Tổ Vu sẽ mang lại hy vọng vô tận cho Vu Tộc!

Mọi người nhìn nhau cười.

Khoảng trăm vạn tộc nhân Thiên Sứ đồng thời thay đổi tín ngưỡng, động tĩnh không lớn cũng không nhỏ.

Tộc nhân Thiên Sứ của tiểu thế giới này có thể tính bằng trăm tỷ.

Trăm vạn tộc nhân Thiên Sứ chết hết, cũng sẽ không khiến Thượng Đế quá coi trọng.

Cách đó không xa, Thượng Đế trong Thần giới lại vô cùng coi trọng tin tức mơ hồ truyền đến từ pho tượng.

Đuổi tất cả Thiên Sứ nô bộc đi, sau khi xem đi xem lại tin tức đó, Thượng Đế đi đến kết luận.

Hình tượng của Chúc Cửu Âm và đoàn người khác biệt rất lớn so với cả hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma.

Dị tộc!

Có dị tộc xâm nhập tiểu thế giới này!

Nếu là tộc quần thiện lương phổ thông, chắc chắn sẽ bị tin tức dị tộc xâm nhập dọa sợ.

Nhưng tư duy của Thượng Đế khác với người thường.

Trong thần điện, Thượng Đế đang kích động đi đi lại lại.

Chương 223

Hai mươi tư cánh đều run rẩy phấn khích.

Thân là cường giả mạnh nhất Thần giới, Thượng Đế đã đứng trên đỉnh phong.

Nhưng tu vi của hắn lại cứ dừng lại ở ngưỡng cửa cuối cùng.

Hai mươi tư cánh, không thể tiến thêm một bước nào nữa.

Một cảnh giới khó xử.

Nếu Thượng Đế muốn tiến thêm một bước nữa, nhất định phải mở rộng số lượng tín đồ.

Tộc Ác Ma có Ma Vương Tát Đán.

Thực lực của hắn ngang bằng với Thượng Đế, cả hai đều có hai mươi tư cánh.

Hai tộc đánh qua đánh lại cũng không phân thắng bại.

Thượng Đế không thể hàng phục Tát Đán, vậy chỉ còn cách đi con đường khuếch trương ra bên ngoài!

Thật là buồn ngủ gặp chiếu manh!

Chúc Cửu Âm và đoàn người xuất hiện!

Thượng Đế đã thống trị và trừng phạt số vạn năm, tự thị rất cao, sớm đã cho rằng không ai có thể địch nổi.

Dị tộc có thể đến thế giới này, cũng có nghĩa là Thượng Đế có thể dẫn binh đi đến thế giới của dị tộc!

Lúc đó, trước tiên tùy ý thu gặt một đợt Tín Ngưỡng Chi Lực để thành Thánh.

Sau đó Thượng Đế sẽ quay lại thế giới này.

Diệt Ma Vương Tát Đán cũng chỉ trong tầm tay, thống nhất hai phương thế giới, há chẳng phải là mỹ diệu sao!

Thượng Đế thu lại đôi cánh, lần nữa cất tiếng nói vang: "Truyền lệnh của ta, triệu hoán Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ!" Giọng nói của Thượng Đế truyền ra ngoài điện, đông đảo Thiên Sứ nô bộc bên dưới nhanh chóng hành động.

Dưới Thần Chủ, chính là Thiên Sứ cấp cao.

Trong đó bao gồm Thập Lục Dực Đại Thiên Sứ, Thập Bát Dực Sí Thiên Sứ, Nhị Thập Dực Thần Thánh Thiên Sứ.

Thiên Sứ cấp cao là chiến lực đỉnh cao của tộc Thiên Sứ.

Tu vi của Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ chỉ kém Thần Chủ Thượng Đế.

Thần Chủ Thượng Đế không dễ dàng ra tay, một khi ra tay thì đó là thời khắc sinh tử tồn vong của tộc Thiên Sứ!

Tình huống của tộc Ác Ma cũng đại khái như vậy.

Thiên Sứ nô bộc nhanh chóng hành động, nhanh chóng truyền lời.

Nhưng Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ kia lại chậm rãi, Thượng Đế cũng đành kiên nhẫn chờ đợi.

Trước mặt chiến lực cao cấp thực sự của tộc Thiên Sứ này, Thượng Đế căn bản không có quá nhiều uy nghiêm.

Tộc Thiên Sứ quả thực cấp bậc sâm nghiêm, nhưng càng lên cao, tình hình này ngược lại sẽ có phần được nới lỏng.

Thượng Đế phải bảo lưu chiến sĩ cấp cao để chinh chiến!

Nếu không đối xử tốt với chiến sĩ, lẽ nào lại để mình đích thân ra

trận sao?

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ tự thị chiến công, ôm binh tự trọng, Thần Chủ Thượng Đế cũng đành bó tay.

Dù sao Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ trung thành, đối với Thượng Đế cũng đều ôm giữ tín ngưỡng kiên định.

Vì vậy những điều nhỏ nhặt này liền không bị Thượng Đế để tâm.

Nếu Thượng Đế thực sự so đo từng chút, trong Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ chỉ cần có một người đầu địch phản bội, thế cục của hai tộc Ác Ma và Thiên Sứ, liền sẽ trong khoảnh khắc phát sinh biến đổi lớn.

Trước đó đã có tiền lệ!

Có một Thiên Sứ sa đọa tên là Mạc Cam Na.

Thượng Đế lúc đó vì chuyện Chuyển Sinh Trì, tâm tình không tốt liền trọng phạt Mạc Cam Na vô tội.

Mạc Cam Na không chịu nổi liền phản bội bỏ trốn.

Vốn là Thiên Sứ thượng cấp mười hai cánh.

Nhưng sau khi phản bội Thượng Đế, tiến vào vòng tay của Tát Đán, thực lực liền thăng lên thành Thập Lục Dực Đại Thiên Sứ.

Vạn năm Mạc Cam Na phản bội, tên tuổi Thiên Sứ sa đọa Mạc Cam Na vang dội khắp hai tộc.

Tộc Thiên Sứ có rất nhiều tộc nhân đều bị cảm triệu mà phản bội bỏ trốn!

May mắn là sau đó Thượng Đế đã thay đổi chính sách, đối với Thiên Sứ cấp trung hạ thực hiện chính sách cao áp.

Đối với cường giả Thiên Sứ thực lực trung thượng đẳng liền thể

hiện thiện ý.

Thượng Đế không còn nghiêm khắc như trước nữa, mới ngăn chặn được nguy cơ tiềm tàng!

Còn Thiên Sứ dưới mười hai cánh đều là cấp trung hạ.

Căn bản không có lực đối kháng chế độ cấp bậc sâm nghiêm.

Chế độ cấp bậc của tộc Thiên Sứ thật sự sâm nghiêm hoang đường như vậy.

Trong thần điện phú lệ đường hoàng, Thần Chủ Thượng Đế trịnh trọng ngồi trên chủ tọa.

Bên dưới là một bàn dài đến trăm mét.

Ba chiếc ghế ngồi hoa lệ đặt ở một bên bàn dài, phía đối diện không có ghế ngồi.

Biểu đạt ý vị địa vị Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ cực kỳ cao.

Đông đảo Thiên Sứ nô bộc đều bị Thần Chủ Thượng Đế xua lui.

Ba đạo kim quang lóe lên, trên ba chiếc ghế ngồi hoa lệ liền đồng thời xuất hiện ba bóng dáng Thiên Sứ hai mươi cánh.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất, Trí Thiên Sứ Cơ Lộ Bá, Tọa Thiên Sứ Thác La Nỗ Tư.

Cánh của ba Thiên Sứ đều trải rộng hơn một trượng, thân thể của họ cũng tỏa ra khí tức cường hãn.

Nếu Chúc Cửu Âm ở đó, sẽ phát hiện tất cả đều đã đạt cảnh giới Chuẩn Thánh.

Ba bóng dáng đồng loạt xuất hiện, chứng tỏ Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ đã sớm thương lượng xong.

“Kính chào Thần Chủ vạn năng!” May mắn là Tam Đại Thần

Thánh Thiên Sứ vẫn giữ lễ tiết, trước tiên cung kính hành lễ với Thượng Đế, rồi mới ngồi xuống.

Tam Đại Thiên Sứ đã huyết chiến vì Thượng Đế, cũng thực sự có tư cách chậm trễ như vậy.

Vừa ngồi xuống, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất với tính cách nóng nảy liền mở miệng hỏi: "Không biết Thần Chủ gọi chúng ta đến, là vì việc gì?" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất vốn là mạnh nhất trong Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ.

Nhưng vì chiến đấu vì Thần Chủ quá hết mình mà đã chết hai lần.

Sau khi phục sinh trong Chuyển Sinh Trì, thực lực cũng từ Chuẩn Thánh tam chuyển hạ xuống sơ nhập Chuẩn Thánh.

Thượng Đế từng hứa sẽ tìm kiếm phương pháp giúp hắn khôi phục thực lực.

Nhưng đã qua một thời gian dài mà không có tin tức gì.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất tự nhiên cũng nảy sinh oán hận trong lòng.

Thượng Đế kể lại chuyện Chúc Cửu Âm và đoàn người xâm nhập tiểu thế giới.

Dấu ấn mơ hồ kia cũng được Thượng Đế phóng thích ra.

Trong màn sáng, một tồn tại với thân hình mơ hồ một ngón tay điểm ra, pho tượng Thượng Đế bị dễ dàng điểm nát.

Hình ảnh này liền dừng lại.

Tam Đại Thiên Sứ nhìn nhau.

Hình ảnh quá mơ hồ, thực lực của Chúc Cửu Âm cũng không hoàn toàn được thể hiện ra.

Thượng Đế bảo Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ xuất mã, bắt Chúc Cửu Âm và đoàn người về Thần giới.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất lộ vẻ không kiên nhẫn.

Chúc Cửu Âm và đoàn người rõ ràng đang ở Hạ giới, nơi linh khí gần như đã tiêu biến hết.

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ đâu có tự hạ thân phận đến cái nơi thôn dã nghèo nàn đó.

Để Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ đích thân xuất mã, vì mấy tên dị tộc nhỏ bé sao?

Hai vị Thiên Sứ kia tuy không nói gì, nhưng giữa lông mày cũng lộ ra thần sắc kháng cự.

Nhưng Thượng Đế suy cho cùng vẫn là Thần Chủ, thể diện cần phải cho.

Dù sao tu vi hai mươi tư cánh của hắn vẫn ở đó.

Nếu ba người công khai chống đối, e rằng sẽ bị diệt sát một lần.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất suy tư một lát rồi vỗ ngực cam đoan: "Chuyện này cứ giao cho ta xử lý!

Xin Thần Chủ yên tâm, ta nhất định sẽ bắt mấy người đó về cho Thần Chủ!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất bề ngoài đồng ý.

Thực tế lại giao chuyện này cho mấy Sí Thiên Sứ dưới trướng của hắn.

Thượng Đế cũng không tiện bức bách từng bước.

Vì đã có Thần Thánh Thiên Sứ nhận lời chuyện này, vậy là có thể kê cao gối mà ngủ yên rồi.

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ sau khi xác định không còn chuyện

gì khác liền cáo biệt Thần Chủ.

Trong đại điện trống trải, lại chỉ còn lại một mình Thượng Đế.

Nụ cười trên mặt hắn dần dần biến mất.

Đợi sau khi tra hỏi ra sự tồn tại của thế giới dị tộc, thu gặt được lượng lớn Tín Ngưỡng Chi Lực để thành Thánh Nhân, sẽ lấy Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ ra mổ xẻ đầu tiên!

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ sau khi rời khỏi điện đường Thần Chủ, lại triệu tập một cuộc họp nữa.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất triệu hoán bảy Đại Sí Thiên Sứ dưới trướng đến.

Bảy Đại Sí Thiên Sứ đều có thực lực vô cùng cường hãn.

Cánh sau lưng cũng có đến mười tám cánh.

Trong đại sảnh có thể sánh ngang với điện đường Thần Chủ hùng vĩ, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất đang nhìn xuống phía dưới.

Bảy Sí Thiên Sứ đều ngồi ngay ngắn trên ghế, không nói một lời.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất cất tiếng nói vang: "Thần Chủ vĩ đại đã hạ đạt mệnh lệnh, chúng ta phải đi đến thành phố ở Hạ giới để bắt giữ dị tộc!" Năng Thiên Sứ ngược lại lại hiểu đạo lý thượng hành hạ hiệu.

Chương 224

Thiên Sứ nam giới xếp hạng thứ nhất nhíu mày.

Ô Liệt, Thiên Sứ lãnh đạo tinh thần thiên thể của tiểu thế giới và thủ hộ Minh giới.

Những Thiên Sứ trung cao tầng này cũng được Thần Chủ yêu mến, bình thường đều không dễ dàng xuất chiến.

Để toàn thể xuất động, thật sự là tự hạ thấp thân phận.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất dường như nhìn ra sự sốt ruột của thuộc hạ, hừ lạnh một tiếng!

"Tính khí của Thần Chủ các ngươi đều biết!

Tiếp theo cứ tự mình quyết định!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất nói xong liền phất tay áo bỏ đi.

Hai vị Thần Thánh Thiên Sứ kia cũng trực tiếp biến mất tại đây.

Bảy Sí Thiên Sứ bên dưới, nhìn nhau, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ bất đắc dĩ.

Tín Ngưỡng Chi Lực cũng cần tu luyện.

Bị những chuyện phàm tục này quấn thân thì làm sao có thể đề cao nữa?

Một nam tử tóc xám hừ lạnh nói: "Lần này cứ để ta đi!

Mấy người còn lại cứ ở lại Thần giới tu luyện!" Giọng nói lạnh nhạt của nam tử tóc xám khiến các Thiên Sứ khác giận dữ nhìn hắn.

Người này chính là Lạp Quý Nhĩ, người báo thù của Thượng Đế vạn năng.

Vì đã có người nguyện ý làm việc khổ sai, những người khác tự nhiên đồng ý.

Mười tám cánh sau lưng Lạp Quý Nhĩ phấn lực vỗ động, thể hiện chiến ý trong lòng chủ nhân.

Sáu Đại Sí Thiên Sứ kia đều lặng lẽ rời khỏi đây, dường như không muốn dây dưa nhiều với Lạp Quý Nhĩ.

Sí Thiên Sứ Báo Thù là tín đồ cuồng nhiệt của Thượng Đế, để tên điên này đi đối phó dị tộc, còn gì tốt hơn!

Chúc Cửu Âm không hề hay biết, đoàn người đã bị một tên điên để mắt tới.

Sau khi đoạt lấy tín ngưỡng của cư dân tiểu thành, liền không ngừng nghỉ bay đến thành phố tiếp theo.

Đương nhiên, Chúc Cửu Âm đã thiết lập cấm chế trong tiểu thành.

Nếu có cường giả khác muốn đồ sát cư dân tiểu thành đã chuyển đổi tín ngưỡng, liền sẽ gặp phải sự phản kích mạnh mẽ của Chúc Cửu Âm.

Cư dân tiểu thành đều nhao nhao vứt bỏ những pho tượng Thượng Đế mà họ trân trọng cất giữ trong nhà.

Vì tiểu thành là trung tâm của các thôn làng xung quanh, vì vậy nhanh chóng có thôn dân ở các thôn làng khác biết được chuyện này.

Trong một thôn lạc nào đó, có một Thiên Sứ đang trốn trong góc tối cầu nguyện với một tồn tại không rõ.

Đôi cánh Thiên Sứ có chút xám xịt, đó chính là biểu hiện của tín ngưỡng sa đọa.

Không chút nghi ngờ, Thiên Sứ kia đang cầu nguyện với Ma Vương Tát Đán.

Việc giữa hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma có sự xâm nhập lẫn nhau là một sự thật ai cũng biết.

Những chuyện mà Thần Chủ Thượng Đế biết được, Ma Vương Tát Đán khẳng định cũng sẽ biết.

Chẳng mấy chốc Ma Vương Tát Đán liền chú ý đến sự tồn tại của Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Vì hắn chưa có được dấu ấn ngộ đạo, Ma Vương Tát Đán thậm chí còn coi trọng đoàn người đó hơn cả Thiên Chủ Thượng Đế.

Tùy tay liền có thể đánh giết mười vạn đội Thiên Sứ.

Loại thực lực này gần như sắp sánh ngang với Ác Ma cao cấp rồi.

Ma Vương Tát Đán động lòng.

Tát Đán thân là Ma Vương, tư duy của hắn không bị lẽ thường trói buộc.

Khi biết được sự tồn tại của Chúc Cửu Âm và đoàn người, ý niệm đầu tiên của hắn không phải là bắt giữ mà là hợp tác.

Nhưng mục đích bản chất cũng là vì muốn biết sự tồn tại của thế giới mới.

Nếu không thành, liên hợp với Chúc Cửu Âm và đoàn người phản công tộc Thiên Sứ cũng hoàn toàn nằm trong cân nhắc của Tát Đán.

Mục đích cơ bản của hắn vẫn là mở rộng tín đồ của mình, tăng thêm Tín Ngưỡng Chi Lực bản thân sở hữu để thành Thánh.

Hai cường giả mạnh nhất trong tiểu thế giới này, sợ rằng đều sẽ thất bại.

Chúc Cửu Âm muốn chinh phục!

Giữa hắn và hai cường giả mạnh nhất của hai tộc có xung đột lợi

ích căn bản nhất!

Nhưng Ma Vương Tát Đán không phải toàn tri toàn năng.

Hắn quyết định đích thân đi đến Hạ giới tiếp xúc với Chúc Cửu Âm và đoàn người!

Không vào hang hổ làm sao bắt được cọp con, Ma Vương Tát Đán cũng khá có phách lực.

Chúc Cửu Âm và đoàn người đã chinh phục tòa tiểu thành phố đầu tiên.

Sau đó, liền căn cứ chỉ dẫn của đông đảo tộc nhân Thiên Sứ mà lên đường chinh phục.

Trên đường đi, Đế Giang Tổ Vu kinh hỉ liên tục.

Hắn mơ hồ phát giác có khả năng khai tịch Thần Hồn.

Sau khi cẩn thận cảm thụ, Đế Giang Tổ Vu đã có được một tin tức: Chỉ cần đoạt được tín ngưỡng của ba thành phố chủ yếu, liền có thể ngưng tụ ra Thần Hồn sơ hình!

Theo lý mà nói, chỉ có Tổ Vu thành Thánh mới có thể sở hữu Nguyên Thần.

Nhưng Tín Ngưỡng Chi Lực đã sống động tạo ra kỳ tích!

Đế Giang Tổ Vu hân hỉ vô cùng.

Thậm chí đề xuất muốn cùng ba vị Tổ Vu đi theo cùng hưởng tín ngưỡng của tiểu thế giới này.

Nhưng đề nghị này bị Hỏa Thần Chúc Dung và ba vị Tổ Vu khác nghiêm từ cự tuyệt.

Bọn họ chờ được!

Và tuyệt đối sẽ không cướp đoạt cơ duyên của huynh đệ!

Vu Tộc khác với Yêu Tộc, Vu Tộc đoàn kết nhất!

Mọi người tinh thần đại chấn, nhanh chóng thảo luận ra hành động tiếp theo.

Thông tin mọi người đoạt được trong tiểu thành đầu tiên không đầy đủ.

Thông tin bản chất về thế giới này phải tìm ở các đại thành phố.

Chỉ ẩn ẩn biết tiểu thế giới này chia thành Thần giới và Hạ giới.

Thần giới và Hạ giới đều bị tộc Thiên Sứ và tộc Ác Ma chia cắt.

Mọi người quyết định, bước tiếp theo sẽ công chiếm một đại thành phố chủ yếu để đoạt lấy tín ngưỡng.

Sự phân bố thành phố trong tiểu thế giới này có đặc điểm.

Trong vòng ngàn dặm của thôn trang ắt sẽ có tiểu thành phố trung tâm.

Trong vòng mười vạn dặm của tiểu thành phố trung tâm ắt sẽ có một đại thành trực thuộc!

Chúc Cửu Âm và đoàn người nhanh chóng đặt mục tiêu vào một thành phố chủ yếu.

Thành phố chủ yếu kia ẩn chứa số lượng Thiên Sứ đến hơn ngàn vạn!

Số lượng tín chúng khổng lồ như vậy, chắc chắn sẽ khiến Đế Giang Tổ Vu tiến thêm một bước nữa.

Trong khi Chúc Cửu Âm và đoàn người đang trên đường, Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ cũng thông qua thông đạo giữa Thần giới và Hạ giới mà đến Hạ giới.

Tiểu thế giới này chuyên về Tín Ngưỡng Chi Lực.

Vì vậy Lạp Quý Nhĩ không thể định vị để đi đến, mà phải dùng nhục thân để đi đường.

Lạp Quý Nhĩ phi hành hết tốc độ, nhanh chóng đuổi đến thôn trang ban đầu của Chúc Cửu Âm và đoàn người.

Thôn dân biết được tráng cử của Chúc Cửu Âm và đoàn người, cũng đều bị cảm triệu mà đi đến tiểu thành phố trung tâm kia.

Ở lại đây chỉ có những thanh niên nhìn Chúc Cửu Âm và đoàn người không thuận mắt.

Những thanh niên này cho rằng Chúc Cửu Âm và đoàn người đã mang đến sự phá hoại cho thôn làng, vẫn lựa chọn tín phụng Thượng Đế.

Sí Thiên Sứ Báo Thù sau khi giáng lâm tại đây, trước tiên tra hỏi tình hình cụ thể.

Sau khi tra hỏi xong, Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ liền đánh giết toàn bộ những thanh niên đó.

Những thanh niên này cầu nhân đắc nhân.

Không thể trách người khác.

Sau đó Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ lại đến tiểu thành phố.

Trong tiểu thành phố có đến trăm vạn cư dân, Sí Thiên Sứ cũng lười biếng từng người một sát lục.

Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ vỗ cánh, thi triển bí thuật bắt đầu tìm kiếm tung tích của Chúc Cửu Âm và đoàn người.

"Ồ?

Hướng thành phố trung tâm!

Dám đoạt lấy tín chúng của Thần Chủ, thật không thể tha thứ!"

Lạp Quý Nhĩ hừ lạnh một tiếng rồi biến mất tại đây.

Thành phố trung tâm có Thiên Sứ mười hai cánh thủ hộ.

Nếu Lạp Quý Nhĩ đến muộn, biết đâu đám dị tộc kia sẽ bị Thiên Sứ mười hai cánh trực tiếp đánh giết.

Mặc dù trong lòng Lạp Quý Nhĩ, đám dị tộc này đáng chết có thừa.

Nhưng Thần Chủ vạn năng yêu cầu bắt sống, cũng đành phải tuân theo ý chí của Thần Chủ.

Ngoài vạn dặm, Chúc Cửu Âm và đoàn người cũng đã bắt đầu con đường chinh phục.

Thành chủ Thiên Sứ mười hai cánh của thành phố trung tâm bay lên ngăn cản Chúc Cửu Âm.

"Đám dị tộc ti tiện..." Thiên Sứ mười hai cánh chưa nói dứt lời, liền bị Đế Giang Tổ Vu một trảo bóp nát.

Sau khi thể nghiệm được lợi ích của Tín Ngưỡng Chi Lực, Đế Giang Tổ Vu đã không thể chờ đợi.

Đâu có kiên nhẫn nghe tên chim nhân mười hai cánh kia nói nhảm.

Thành chủ bị giết.

Chương 225

Trăm vạn quân đội Thiên Sứ bên dưới tuy quần long vô thủ, nhưng vẫn kiên quyết chống cự.

Chúc Cửu Âm thấy bọn chúng cố chấp không chịu, liền không chần chừ nữa.

Phóng ra một nhát Hỏa Diễm Đao tiễn đưa trăm vạn đại quân xuống mồ!

Đế Giang Tổ Vu lặp lại chiêu cũ, phóng đại thân hình trên thành phố: "Tín phụng ta làm chủ, liền có thể giữ được sinh mạng!" Ý là, không chuyển đổi tín ngưỡng chỉ có một con đường chết.

Cư dân Thiên Sứ của đại thành phố trung tâm này bị tẩy não rất sâu.

Chỉ có một số ít Thiên Sứ hai cánh bị áp bức chuyển đổi tín ngưỡng.

Đa số cư dân Thiên Sứ đều do dự không quyết, có một số cư dân Thiên Sứ thậm chí còn chỉ trích Chúc Cửu Âm: "Dị tộc kia, dám đánh giết Thiên Sứ mười hai cánh, các Đại nhân Thiên Sứ cấp cao nhất định sẽ đến trị tội các ngươi!" Mọi người quần tình kích phẫn, đều cho rằng Chúc Cửu Âm đã phá hoại hòa bình của tòa thành phố này!

Chúc Cửu Âm lười biếng không muốn giải thích nhiều như vậy, tùy tay một ngón điểm ra.

Một pho tượng Thượng Đế ở trung tâm thành phố liền trong khoảnh khắc bùng nổ hóa thành đầy trời khói bụi.

Chúc Cửu Âm giọng nói trở nên lạnh lẽo: "Hôm nay nhất định phải cải hoán tín ngưỡng, nếu không chỉ có một con đường chết!"

Nếu không chịu, thì kết cục sẽ như pho tượng kia!

Đa phần Thiên Sứ lập tức mềm nhũn, nhao nhao quỳ xuống đất cải hoán tín ngưỡng.

Pho tượng khổng lồ ở trung tâm thành phố bị Chúc Cửu Âm đúc lại thành hình dáng Đế Giang Tổ Vu.

Nhưng có một bộ phận nhỏ quần chúng Thiên Sứ lộ vẻ bi ai: "Lớn mật như vậy, Chủ nhất định sẽ trừng phạt các ngươi!

Đợi bị Thần phạt đi!" Những quần chúng Thiên Sứ này dường như không sợ cái chết, nhao nhao mở miệng nguyền rủa.

Chúc Cửu Âm ngoáy ngoáy tai, những kẻ cố chấp này, thậm chí không đáng để bản tôn đích thân động thủ.

Phớt lờ những kẻ thiểu số đang la mắng, hắn liền lao thẳng vào tàng thư khố của phủ Thành chủ.

Lần này Chúc Cửu Âm thu hoạch lớn.

Tàng thư trong phủ Thành chủ chứa đựng thông tin vô cùng quý giá.

Bao gồm cả những bí ẩn của thế giới này cũng được ghi chép một phần.

Thần Hồn của Chúc Cửu Âm khẽ động, nhanh chóng đọc hết trăm vạn bộ sách ở nơi đây.

Đối với diện tích của tiểu thế giới cùng với lịch sử phát triển và các thông tin khác đều hiểu rõ trong lòng.

Cuối cùng xác định thế giới này cũng là một Đại Thiên Thế Giới.

Chỉ một điểm này đã vượt ngoài dự liệu của Chúc Cửu Âm.

Nhưng thế giới này nhỏ hơn Hồng Hoang.

Do linh khí của nó sớm đã tiêu vong, vì vậy tất cả sinh linh ở đây từ rất sớm đã bắt đầu chủ yếu tu luyện Tín Ngưỡng Chi Lực.

Chúc Cửu Âm nhắm mắt lại, tất cả thông tin đã đọc, cuối cùng ngưng tụ thành một câu nói: "Kẻ nào đoạt được tín ngưỡng, kẻ đó đoạt được thiên hạ!" Và quyết định của Đế Giang Tổ Vu là đúng đắn!

Chúc Cửu Âm đã xác lập đại khái cấp bậc sức mạnh của tiểu thiên thế giới này.

Sau đó lại tập trung bắt đầu tìm kiếm thông tin liên quan đến Chuyển Sinh Trì.

Chuyển Sinh Trì nếu được sử dụng tốt, sẽ là một vũ khí chiến lược mạnh mẽ.

Đáng tiếc Chúc Cửu Âm cũng chỉ có thể tìm thấy một số thông tin không liên quan gì đến nó.

Như vậy cũng từ một khía cạnh cho thấy, Chuyển Sinh Trì đối với tộc Thiên Sứ quan trọng đến nhường nào.

Khi Chúc Cửu Âm đang phát tán tư duy suy nghĩ, bên ngoài đột nhiên truyền đến dị động.

Một lượng lớn bình dân Thiên Sứ đột nhiên lớn tiếng hò hét: "Thần tích giáng lâm!

Điện hạ Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ đã giáng lâm!" "Chúng ta đều bị ép buộc, xin Điện hạ Lạp Quý Nhĩ đánh giết đám dị tộc kia!" Những bình dân Thiên Sứ này đột nhiên đổi giọng.

Trong đó có mấy quý tộc Thiên Sứ sáu cánh thậm chí còn muốn tấn công pho tượng Đế Giang Tổ Vu ở trung tâm thành phố.

Chúc Cửu Âm nhận ra mấy Thiên Sứ sáu cánh này chính là những kẻ đầu tiên quỳ xuống biểu thị thần phục.

Hiện tại các cường giả tộc Thiên Sứ, ngược lại lại cấp bách hơn ai hết biểu thị lòng trung thành.

Đế Giang Tổ Vu đang nhắm mắt tiếp nhận lễ tẩy trần của các điểm sáng tín ngưỡng.

Ba vị Tổ Vu kia đang đối đầu với một Thiên Sứ mười tám cánh.

Chúc Cửu Âm bay lên không.

Mấy tên định hành động thiếu suy nghĩ kia bị một ngón tay điểm nát!

Chúc Cửu Âm lạnh lùng nhìn xuống những người bên dưới.

Những Thiên Sứ kia ngoan ngoãn quỳ rạp xuống đất, không dám nói thêm một lời nào nữa.

Còn dám phản kháng thì chết!

Ánh mắt Chúc Cửu Âm liên tục chuyển động, nhanh chóng thăm dò thực lực Thiên Sứ gần hết.

Tuyệt đối không có kẻ nào vượt qua Chuẩn Thánh!

Như vậy Chúc Cửu Âm liền yên tâm.

Mọi chuyện tiếp theo giao cho các Tổ Vu của hắn xử lý.

Chúc Cửu Âm ra hiệu cho ba vị Tổ Vu kia bảo hộ tốt Đế Giang Tổ Vu.

Sau đó, liền hạ xuống phủ Thành chủ đi tìm Chuyển Sinh Trì kia.

Lần này hắn muốn thử dùng Hỗn Độn Châu thu Chuyển Sinh Trì vào trong đó.

Chuyển Sinh Trì trong phủ Thành chủ là trung phẩm.

Nếu Chúc Cửu Âm có thể thành công di chuyển Chuyển Sinh Trì, vậy hy vọng của hắn về cơ bản đã có khả năng thực hiện.

Ba vị Tổ Vu kia đều đứng trước mặt Lạp Quý Nhĩ.

Ba vị Tổ Vu đều vô cùng thoải mái.

Mấy vị Tổ Vu đứng yên bất động mặc cho Thiên Sứ công kích, cũng sẽ không chịu một chút thương tổn nào.

Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ đã ở đây một thời gian, chỉ là bị ba vị Tổ Vu kia chặn lại.

Lạp Quý Nhĩ nhân lúc này cũng đã quan sát rõ ràng hình dáng của mấy vị Tổ Vu.

Không có cánh, đám dị tộc đáng thương.

Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ chỉ coi ba vị Tổ Vu như những kẻ lang thang từ thế giới của hắn.

"Thật đáng thương!

Chắc là những người bình thường không sống nổi ở tiểu thế giới của họ." Trong lòng Lạp Quý Nhĩ nảy sinh cảm xúc khinh thường.

Nhưng để duy trì phong thái của Sí Thiên Sứ, hắn không biểu lộ quá nhiều cảm xúc dị thường.

Thực lực của Lạp Quý Nhĩ cũng không quá cao.

Thậm chí không phát giác ra tu vi bất thường của mấy vị Tổ Vu.

Tự cho rằng đã nhìn rõ thực lực của dị tộc, Lạp Quý Nhĩ hoàn toàn thả lỏng.

Thân là tầng lớp cao của xã hội thống trị bằng tín ngưỡng, hắn biết yếu tố ưu tiên hàng đầu hiện tại không phải là trừng trị đám dị tộc nhỏ bé, mà là lập uy, thu hồi tất cả tín ngưỡng đã mất.

Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ vỗ chín đôi cánh của mình, toàn thân trên dưới được vầng sáng gia trì.

Lạp Quý Nhĩ vừa mở miệng, âm thanh phiêu miểu hùng tráng liền truyền xuống phía dưới: "Phụng danh Thần Chủ, bắt giữ dị tộc!

Các ngươi thúc thủ chịu trói, có thể giữ được tính mạng!" Toàn thân Lạp Quý Nhĩ trên dưới đều phóng thích ra ánh sáng trắng thần thánh.

Đông đảo bình dân Thiên Sứ bên dưới đều bị ánh sáng trắng kia chấn nhiếp, tín ngưỡng trước đó bắt đầu quay trở lại.

"Chủ chiến Thiên Sứ đã quay lại!

Đám dị tộc kia cuối cùng cũng phải chịu trừng phạt!" "Các vị thị dân, bây giờ không cải hoán tín ngưỡng, còn đợi đến khi nào?" Những bình dân Thiên Sứ này tự cho là thông minh.

Đế Giang Tổ Vu vốn đang nhắm mắt tiếp thu tín ngưỡng.

Nhưng đột nhiên lại có một bộ phận tín ngưỡng chảy mất, khiến hắn chấn nộ.

Đế Giang Tổ Vu mở mắt liền nhìn thấy cách vài trăm trượng, có một Thiên Sứ mười tám cánh đang lơ lửng giữa không trung.

Ba vị Tổ Vu thấy Đế Giang Tổ Vu tỉnh cũng không nói nhiều nữa, đứng sau lưng Đế Giang Tổ Vu.

Mọi chuyện tiếp theo đều do Đế Giang Tổ Vu quyết định!

Lạp Quý Nhĩ thấy Đế Giang Tổ Vu tỉnh liền mở miệng trào phúng: "Dị tộc ngu xuẩn!

Tín Ngưỡng Chi Lực không phải ai cũng có thể sử dụng được đâu!

Ngoan ngoãn quỳ xuống thúc thủ chịu trói!" Lạp Quý Nhĩ coi Đế Giang Tổ Vu là lão đại trong đoàn người kia.

Lạp Quý Nhĩ khẽ vung tay phải, một nửa điểm sáng tín ngưỡng

trên không trung liền đều bị thu hồi.

Đế Giang Tổ Vu giận không thể át: "Tên chim nhân kia, vô duyên vô cớ nhảy ra phá hỏng tâm tình của ta!" Đế Giang Tổ Vu khẽ nâng tay phải, nhắm vào Lạp Quý Nhĩ ở xa liền một bàn tay vỗ xuống.

Trên không Lạp Quý Nhĩ lập tức xuất hiện một bàn tay không gian khổng lồ hung hăng vỗ xuống.

Lạp Quý Nhĩ vừa rồi còn đắc ý dương dương, giây tiếp theo liền kinh hoàng triệu hoán vũ khí hướng lên đỡ đòn.

Đáng tiếc thực lực của Lạp Quý Nhĩ hiển nhiên không chịu nổi.

"Oanh!" Đông đảo Thiên Sứ phổ thông bên dưới đều trừng to mắt, không dám tin vào sự thật đang diễn ra trước mắt.

Vị Sí Thiên Sứ Báo Thù vừa rồi còn dương dương tự đắc lại không hề có lực phản kháng trước mặt Đế Giang Tổ Vu.

Lạp Quý Nhĩ bị bàn tay không gian kia hung hăng vỗ xuống mặt đất.

Nếu không phải Đế Giang Tổ Vu đã nương tay, e rằng Lạp Quý Nhĩ đã hóa thành một đoàn huyết vụ.

Đông đảo bình dân Thiên Sứ bên dưới, nhìn ta, ta nhìn ngươi, không biết nên làm gì.

Uy danh của Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ vang dội khắp nơi, mỗi tộc nhân Thiên Sứ đều biết đại danh hiển hách của hắn.

Nhưng giờ đây lại bị người ta dễ dàng đánh xuống đất!

Cách thành trì vài trăm dặm, có một tồn tại cường đại với hai mươi tư cánh đen sau lưng, cũng đang lặng lẽ quan sát nơi đây.

Bản thể Thiên Sứ của Ma Vương Tát Đán đã giáng lâm xuống địa bàn để gặp Chúc Cửu Âm và đoàn người một lần!

Vừa rồi một kích tùy tay của Đế Giang Tổ Vu cũng khiến Tát Đán kinh hãi trợn tròn mắt: "Đám dị tộc này có vũ lực như vậy!

May mà người kia trông như đầu lĩnh của một đám người..." Ma Vương Tát Đán thấy ba vị Tổ Vu kia đều đứng sau lưng Đế Giang Tổ Vu.

Chương 226

Vị trí đứng của họ rõ ràng là lấy Đế Giang Tổ Vu làm tôn.

Người còn lại là Chúc Cửu Âm thì lại giống như một trinh sát bình thường đi thăm dò tin tức phía trước.

Ma Vương Tát Đán tự nhiên sinh ra hiểu lầm.

Lần này mạo hiểm đến đây quả thực là đúng!

Mặc dù hệ thống sức mạnh của hai thế giới khác nhau, Ma Vương Tát Đán cũng không thể nhìn rõ cảnh giới cụ thể của Đế Giang Tổ Vu và mọi người.

Nhưng Ma Vương Tát Đán có thể đại khái cảm nhận được, chỉ biết cảnh giới của hắn [Tát Đán] thì vượt xa áp chế Tứ Đại Tổ Vu.

Nhưng hắn không biết chiến lực của Tổ Vu vô cùng khủng bố!

Mỗi một Tổ Vu đều có thể vượt cấp chiến đấu.

Chỉ riêng Đế Giang Tổ Vu một mình cũng có thể đánh ngang ngửa với Ma Vương Tát Đán!

Huống hồ là Thánh Nhân Chúc Cửu Âm!

Ma Vương Tát Đán tự cho là cường giả Chuẩn Thánh cửu chuyển, ngay từ đầu đã đặt mình vào vị trí sai lầm.

Nói chuyện hợp tác với Chúc Cửu Âm và đoàn người, Ma Vương Tát Đán không đủ tư cách!

Đáng tiếc Ma Vương Tát Đán thân trong cuộc, tự nhiên không thể nhìn rõ sự khác biệt một trời một vực giữa hắn và Chúc Cửu Âm.

"Cứ quan sát thêm một chút nữa!

Sí Thiên Sứ kia cũng thật là vô dụng.” Ma Vương Tát Đán nghĩ vậy, lại dùng ánh mắt khinh thường nhìn vết lõm lớn do Sí Thiên Sứ Báo Thù Lạp Quý Nhĩ tạo ra.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ phạm phải bệnh khinh địch, Ma Vương Tát Đán há lại không như vậy?

Đế Giang Tổ Vu một chưởng đánh Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ xuống đất, nhưng vẫn chưa hết giận.

“Chim nhân!

Cút ra đây cho ta!” Đế Giang Tổ Vu trước đó đã hấp thu một ít Tín Ngưỡng Chi Lực, trong lòng cũng có chút lĩnh ngộ.

Vừa hay có thể dùng chim nhân thử nghiệm những gì đã thu được, tiện thể xả giận.

Đế Giang Tổ Vu dậm mạnh xuống hư không.

Ngay lập tức, trong cái động hình người mà thiên sứ rơi xuống kia, hơi nóng dần dần phun ra.

Một dòng nham thạch phun trào lên trời, Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ cũng bị nham thạch đẩy bay lên không trung.

Đó là một trong những diệu dụng từ Tín Ngưỡng Chi Lực mới đạt được của Đế Giang Tổ Vu.

Hiện tại, Đế Giang Tổ Vu có thể kết hợp một phần nhỏ Tín Ngưỡng Chi Lực với thần thông không gian của bản thân.

Kiểu tấn công kết hợp này khi phát động hoàn toàn vô hình vô tướng.

Nếu kẻ địch không có linh giác cực mạnh thì chỉ có thể trúng chiêu!

Ba Tổ Vu còn lại tấm tắc khen ngợi, ai nấy đều khoanh tay trước

ngực, xem Đế Giang Tổ Vu biểu diễn.

Phía dưới, Lạp Quý Nhĩ như một hòn đá bị cột nham thạch không ngừng đẩy lên không.

Lạp Quý Nhĩ dần dần tỉnh táo lại.

Mặc dù có tu vi có thể dễ dàng chống lại sức nóng của nham thạch, nhưng lại không thể chống đỡ lực xung kích ẩn chứa bên trong nham thạch.

"Khái!" Liên tiếp mười tám cột nham thạch húc văng thân thể Lạp Quý Nhĩ hết lần này đến lần khác.

Lạp Quý Nhĩ cũng không ngừng thổ huyết, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Trước đó bị công kích của Đế Giang Tổ Vu đánh cho choáng váng, thậm chí không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng hiện tại, ngài ta dần dần hiểu ra sự chênh lệch lớn giữa mình và dị tộc này!

Trước đó, Lạp Quý Nhĩ đã mắng thầm sáu Đại Sí Thiên Sứ đồng sự một lượt!

Ngay cả ba Đại Thần Thánh Thiên Sứ cấp trên cũng bị Lạp Quý Nhĩ mắng thầm trong lòng.

Sớm biết cuộc chiến này sẽ gặp phải người đáng sợ như vậy, ngài ta đã không tự mình xin xung phong!

Bộ lông trắng muốt mà Lạp Quý Nhĩ vẫn luôn tự hào bị lực xung kích đánh cho tơi tả.

Bây giờ ngài ta trông như một con gà trụi lông.

Lạp Quý Nhĩ không khỏi nhìn về phía những thiên sứ dân thường ở đằng xa.

Không sai, một lượng lớn thiên sứ dân thường đang vây xem bộ dạng thảm hại của ngài ta.

"Đám đáng chết… Khái!" Trong lòng Lạp Quý Nhĩ dâng lên sự phẫn nộ và sát ý, nhưng ngay sau đó lại bị cột nham thạch húc bay, phun ra một ngụm máu tươi.

Đế Giang Tổ Vu vẫn tiếp tục duy trì sức mạnh phun trào, Lạp Quý Nhĩ cảm thấy tình thế bất ổn.

Lực xung kích của nham thạch ào ạt không ngừng, Lạp Quý Nhĩ lại bị một lực lượng vô hình trói buộc thân thể, ngay cả cử động cũng không thể!

Lạp Quý Nhĩ cảm thấy có khả năng sẽ chết ở đây.

Bởi vì Đế Giang Tổ Vu chỉ dùng Tín Ngưỡng Chi Lực nửa vời, nên Ma Vương Tát Đán, người đang ẩn mình quan sát từ xa, cũng không còn cảm thấy Đế Giang Tổ Vu là mối đe dọa.

Thần thông chiến đấu chủ yếu thực sự của Đế Giang Tổ Vu là sức mạnh nhục thể và Pháp Tắc Không Gian!

Một chút thông tin thiếu sót mà Ma Vương Tát Đán không thể nắm bắt được.

Đế Giang Tổ Vu trút được một nửa cơn giận, nhưng Phục Cừu Thiên Sứ cũng đã thoi thóp.

Nắm giữ chiến lực cao cấp, sau đó thăm dò thông tin thế giới!

Cách làm này đã được Chúc Cửu Âm giải thích đến mức tường tận.

Đế Giang Tổ Vu đương nhiên sẽ làm theo một cách máy móc.

Một tay đưa ra, ngài ta liền hút con chim nhân trụi lông đang thoi thóp kia về phía mình.

“Phục chưa?” Đế Giang Tổ Vu nở nụ cười, nhưng trong tay phải lại ngưng tụ sức mạnh.

Nếu Phục Cừu Thiên Sứ không thức thời, Đế Giang Tổ Vu sẽ không cho cơ hội.

Ma Vương Tát Đán đang ẩn nấp từ xa, ánh mắt sáng lên.

Thậm chí bắt đầu thưởng thức sự sát phạt quyết đoán của Đế Giang Tổ Vu.

Trong mắt Lạp Quý Nhĩ tràn ngập sự kinh hoàng.

Sự cuồng nhiệt đối với Thượng Đế cũng bị vũ lực của Đế Giang Tổ Vu xua tan.

“Phục!

Cầu xin ngài đừng hành hạ ta nữa!” Thân thể không thể cử động thì không vui vẻ gì.

Theo lý mà nói, tất cả chiến lực thiên sứ cao cấp từ Chuyển Sinh Trì đều không nên sợ hãi cái chết đến vậy.

Nhưng Đế Giang Tổ Vu quả thực đã đi theo một con đường khác.

Vũ lực cường bạo đã gieo vào lòng Phục Cừu Thiên Sứ một nỗi sợ hãi cực lớn!

Lạp Quý Nhĩ không dám nảy sinh ý chống cự nữa.

“Chúc Dung, Cộng Công, Huyền Minh, ba người các ngươi hãy nhìn kỹ, học hỏi cho tốt!” Đế Giang Tổ Vu nhắc nhở ba Tổ Vu.

Sau đó, ngài ta tiếp tục hỏi Lạp Quý Nhĩ những thông tin cao cấp về thế giới này.

Phía dưới, trong phủ thành chủ, Chúc Cửu Âm cũng đang vuốt ve Hỗn Độn Châu trong tay, trầm tư suy nghĩ.

Thời gian và không gian của thế giới này đã được nắm giữ.

Tốc độ học tập của Đế Giang Tổ Vu nhanh như vậy, ngài ta có thể yên tâm chuyên tâm nghiên cứu Chuyển Sinh Trì.

Chuyển Sinh Trì ở thành phố trung tâm không nhỏ hẹp như ở thành phố nhỏ.

Chuyển Sinh Trì trước mặt Chúc Cửu Âm có kích thước lên đến trăm trượng.

Trước đây có binh lính tinh nhuệ canh giữ.

Nhưng Chúc Cửu Âm đã thể hiện thần uy trước đó, tất cả binh lính tinh nhuệ bên trong đều đã bỏ chạy tán loạn.

Chúc Cửu Âm tiến lên cẩn thận quan sát.

Chất lỏng trong Chuyển Sinh Trì đặc sánh như sữa.

Chúc Cửu Âm thử thu toàn bộ Chuyển Sinh Trì vào trong Hỗn Độn Châu.

Nhưng Hỗn Độn Châu phản hồi lại cho Chúc Cửu Âm rằng Chuyển Sinh Trì này liên kết với bản nguyên chi lực của thế giới này.

Nếu Chúc Cửu Âm cố chấp làm vậy, sau khi nguồn sức mạnh của Chuyển Sinh Trì bị cắt đứt, nó sẽ chỉ trở thành một cái ao bình thường.

Chúc Cửu Âm đương nhiên sẽ không làm chuyện hại người không lợi mình.

Không thể di dời Chuyển Sinh Trì thành công, vậy Chúc Cửu Âm đành phải lùi một bước.

Chuyển Sinh Trì khổng lồ này có tính đại diện rất lớn, hoàn toàn có thể bắt đầu từ bản chất sức mạnh của nó.

Chỉ cần Chúc Cửu Âm có thể cảm ngộ được sức mạnh của nó.

Thì mọi chuyện tiếp theo đều dễ dàng.

Hoàn toàn có thể lợi dụng thiên tài địa bảo trong thế giới Hồng Hoang để chế tạo ra Chuyển Sinh Trì của Vu Tộc.

Chúc Cửu Âm đưa ngón tay vào trong Chuyển Sinh Trì.

Nhưng chất lỏng trong Chuyển Sinh Trì lại bị nhục thể của ngài ấy dễ dàng đẩy ra.

Chúc Cửu Âm đã thành Thánh.

Một số loại sức mạnh có tính chất bình thường, nhưng lại có thể gây thương tổn cho nhục thể, đều sẽ bị thân thể của ngài ấy tự động đẩy ra.

"Bản chất sức mạnh không tương thích sao?" Chúc Cửu Âm nhíu mày, lại có chút phiền phức.

Ngài ấy dùng thần niệm khổng lồ quét khắp phủ thành chủ, rồi tùy ý vươn tay hút một con ma thú lại gần.

Con thỏ nhỏ bị Chúc Cửu Âm ném vào trong Chuyển Sinh Trì.

Không ngoài dự đoán, con ma thú nhanh chóng bị Chuyển Sinh Trì nuốt chửng.

Sinh cơ của nó cũng bị tước đoạt nhanh chóng.

Chúc Cửu Âm lại ném một quý tộc thiên sứ đã phản bội trước đó vào.

Lần này, quý tộc thiên sứ chỉ vùng vẫy trong đó.

Chương 227

Một lát sau, tâm trạng hoảng loạn của quý tộc thiên sứ bình ổn lại.

Cuối cùng, ngài ta ngủ thiếp đi trong Chuyển Sinh Trì.

Chất lỏng trong Chuyển Sinh Trì chỉ có tác dụng với Thiên Sứ Tộc.

Điều này lại có chút phiền phức.

Nhưng sau khi Đế Giang Tổ Vu thu phục tiểu thế giới này, Vu Tộc có thể gián tiếp sai khiến những thiên sứ này làm lực lượng tác chiến.

Đương nhiên, Chúc Cửu Âm cũng sẽ không để những thiên sứ cam tâm phục tùng Vu Tộc phải chịu thiệt thòi.

Sinh linh trong tiểu thế giới này cống hiến Tín Ngưỡng Chi Lực, cũng không phải là một nguồn sức mạnh khổng lồ.

Vậy thì khi tiểu thế giới này hoàn toàn quy phụ thế giới Hồng Hoang, thế giới Hồng Hoang chắc chắn cũng sẽ độ khí linh!

Đến lúc đó, những sinh linh của tiểu thế giới này sẽ có thể lợi dụng linh khí để tu luyện, đó cũng là một đại phúc báo.

Chúc Cửu Âm đã tận tâm tận nghĩa.

Nếu sinh linh của tiểu thế giới này vẫn không biết thức thời, vậy thì chỉ còn con đường tiếp tục dùng vũ lực chinh phục!

Theo suy đoán của Chúc Cửu Âm, nếu tiểu thế giới này không có ngoại lực can thiệp mà chỉ tự phát triển, đại khái sẽ chào đón sự sụp đổ của Tín Ngưỡng Chi Lực sau vạn năm, hoàn toàn bước vào thời đại Mạt Pháp đúng nghĩa.

Những việc làm của Chúc Cửu Âm và đoàn người mới thực sự lợi

người cũng lợi mình.

Đế Giang Tổ Vu dựa vào việc thu thập tín ngưỡng của tiểu thế giới này để ngưng tụ Thần Hồn.

Sau đó, Đế Giang Tổ Vu có thể thuận lý thành chương đưa tiểu thế giới này về Hồng Hoang.

Tiếp đó, dựa vào công đức để thành Thánh, mọi chuyện đều nước chảy thành sông.

Tiểu thế giới này cũng có sự che chở của Vu Tộc, không cần lo lắng về việc linh khí và Tín Ngưỡng Chi Lực sụp đổ, vẹn cả đôi đường, há chẳng phải tuyệt vời sao!

So với tấm lòng đại cục của Chúc Cửu Âm, cả Thiên Chủ Thượng Đế lẫn Ma Vương Tát Đán đều có tầm nhìn quá thiển cận!

Nếu Thượng Đế và Tát Đán thực sự có phẩm chất kiêu hùng, họ đã không phải tranh giành hàng triệu năm mà vẫn không phân thắng bại.

Đáng tiếc là cả hai đều không có cái gan đó.

Chuyển Sinh Trì của hai tộc quả thực có thể hồi sinh sinh linh nhiều lần.

Vừa cứu vớt sinh mạng của một lượng lớn tộc nhân hai tộc, nhưng cũng đặt lên hai tộc một xiềng xích vô hình.

Không dám phá phủ trầm chu, vĩnh viễn không thể phân định ra kẻ mạnh nhất.

Đó chính là lời nguyền của Chuyển Sinh Trì!

Chúc Cửu Âm mất hứng thú với Chuyển Sinh Trì, liền chán nản bay đi.

Trên không trung, cuộc thẩm vấn của Đế Giang Tổ Vu cũng đã đi

đến hồi kết.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ đã thực sự là tầng lớp cao cấp của Thiên Sứ Tộc.

Sau khi có được những thông tin bí mật mà ngài ta biết, Đế Giang Tổ Vu và đoàn người đều vô cùng phấn chấn.

Quả là một thu hoạch lớn.

Trước hết, Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ là một Thập Bát Dực Sí Thiên Sứ.

Đế Giang Tổ Vu thông qua việc thăm dò nguồn sức mạnh của Lạp Quý Nhĩ đã nắm được cảnh giới đại khái của ngài ta.

Đại La Kim Tiên.

Ba Tổ Vu còn lại cũng tham gia vào việc này.

Sau khi thảo luận cẩn trọng mới đưa ra kết luận khá xác đáng.

Thiên Sứ Chi Tâm của Lạp Quý Nhĩ chỉ có sức mạnh hão.

Tùy tiện kéo ra một Đại Vu cấp bậc Đại La Kim Tiên, cũng có thể dễ dàng nghiền ép ngài ta.

Điều này cũng có liên quan đến sự thiện chiến của Vu Tộc.

Lạp Quý Nhĩ trong lòng tê dại.

Nhưng Đế Giang Tổ Vu sau khi biết về sự tồn tại của Chuyển Sinh Trì, liền quyết định không dễ dàng giết người này.

Đế Giang Tổ Vu chuyển tất cả thông tin cho Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm sau khi biết về sự phân chia chiến lực cao cấp của Thiên Sứ Tộc càng thêm thoải mái.

Không ngờ vào lúc này, một nam tử cường hãn với đôi cánh đen sau lưng bay về phía mọi người.

Nam tử cường hãn đó vô cùng quyến rũ, đôi mắt tà dị cũng phát ra tinh quang.

Thì ra Ma Vương Tát Đán cuối cùng cũng không thể chịu đựng được sự cám dỗ của việc thành Thánh.

Vọng tưởng muốn hợp tác với mọi người, mưu đồ chinh phục thế giới bên ngoài.

Ma Vương Tát Đán vì để phô trương khí thế mà không từ thủ đoạn nào.

Thậm chí từ không gian bên trong cơ thể phóng ra hai Thập Bát Dực Đọa Lạc Thiên Sứ đi cùng bên cạnh.

Thân thể của Đế Giang Tổ Vu và những người khác lập tức căng thẳng.

Cái cảnh giới giả này vô cùng cao cường!

Chúc Cửu Âm thông qua việc kiểm soát phiến thiên địa này, nhanh chóng nắm được thực lực đại khái của Tát Đán.

Chưa thành Thánh.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến hôi.

Nhưng Chúc Cửu Âm nhìn thấy người này có hai mươi bốn đôi cánh đen, theo lời đồn của dân thường, Ma Vương Tát Đán lại tự mình hạ tràng?

Chỉ một điểm này, Chúc Cửu Âm đã đánh giá cao ngài ta hơn một chút, nhưng cũng chỉ có vậy.

Ma Vương Tát Đán dẫn theo hai Đọa Lạc Thiên Sứ tùy tùng thong dong tản bộ trên không trung.

Chỉ hai lần chớp động đã đến trước mặt mọi người.

Tát Đán cúi chào mọi người một cách lịch thiệp.

“Chào các vị cường giả đến từ bên ngoài, ta là Ma Vương Tát Đán!” Giọng nói ôn hòa hoàn toàn không phù hợp với danh xưng Ma Vương của ngài ta.

Mấy người Đế Giang Tổ Vu lại nhìn về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu.

Tát Đán đã nhìn thấy điều đó.

Trong mắt Tát Đán hiện lên một tia tức giận và kinh ngạc khó nhận ra.

Ngài ta vốn tưởng Đế Giang Tổ Vu mới là người đứng đầu trong đội ngũ dị tộc.

Nhưng điều đó cũng không thành vấn đề.

Tát Đán tiếp tục ôn tồn nói.

“Sức mạnh của các vị vô cùng cường đại, tại hạ rất động lòng!

Ta có ý muốn hợp tác với chư vị!” Tát Đán còn chưa đợi mọi người trả lời, đã tiện tay đánh ra một ngọn lửa đen thiêu rụi một ngọn núi lớn ở đằng xa thành hư vô.

Tát Đán hiểu chuyện, biết muốn hợp tác với đối phương thì phải thể hiện sức mạnh.

Lần này Chúc Cửu Âm không có bất kỳ biểu hiện gì.

Các Tổ Vu khác cũng đều chán nản.

Đặc biệt là Hỏa Thần Chúc Dung, trong ánh mắt càng lóe lên sự khinh thường.

Nếu bàn về chơi lửa, Chúc Dung chính là tổ tông.

Nếu so về lực phá hoại, Chúc Cửu Âm chỉ một niệm liền có thể

khiến thiên địa này vỡ vụn.

Tát Đán quả thực có chút tự cho là đúng rồi.

Không phải Chúc Cửu Âm coi thường Tát Đán.

Chúc Cửu Âm thực sự ở vị trí chí cao đó, tự nhiên sẽ không coi trọng loại sức mạnh bình thường này.

Ma Vương Tát Đán dù tu dưỡng tốt đến mấy, cũng không thể chịu nổi ánh mắt sỉ nhục như vậy.

Nhưng ngài ta lại không phát tác.

Hai Đọa Lạc Thiên Sứ đều đã nhìn thấy thần sắc của những người đối diện.

Trong số đó, một Đọa Lạc Thiên Sứ tóc tím cánh xám mở miệng.

"Chủ nhân của ta mang theo thành ý, sao lại có thái độ như vậy!

Thật là bất lịch sự!" Đọa Lạc Thiên Sứ tên Mạc Cam Na, có tiếng tăm lừng lẫy trong hai tộc.

Lời nói của ngài ta tuy mỉa mai, nhưng lại không mất lịch sự, phản kích vừa đúng lúc.

Sắc mặt Đế Giang Tổ Vu lạnh đi, Đọa Lạc Thiên Sứ này rõ ràng không biết tốt xấu!

Sát ý cường đại tức thì quét sạch nơi đây, bức lùi hai Đọa Lạc Thiên Sứ.

Tát Đán lập tức đứng ra bảo vệ hai người.

Đọa Lạc Thiên Sứ cũng là một phần của Ác Ma Tộc, tự nhiên không thể để thuộc hạ của mình chết oan uổng.

"Tại hạ thực sự ôm thành ý!

Thuộc hạ của ta chỉ là lời nói vội vàng!" Ma Vương Tát Đán trước

tiên nói rõ có thành ý.

Sau đó lại khéo léo chỉ ra rằng thuộc hạ của ngài ta không có lỗi.

Dù sao, đứng trên lập trường của Tát Đán, Chúc Cửu Âm và đoàn người quả thực quá ngạo mạn.

Đế Giang Tổ Vu làm sao có thể chịu được đối phương hạ thấp Chúc Cửu Âm.

Trông thấy ngài ta sắp bùng phát sát ý càng mạnh mẽ hơn.

Chúc Cửu Âm liếc nhìn đám thiên sứ đang quỳ rạp dưới đất vì sát ý cường đại.

Những thiên sứ này là nguồn tín ngưỡng quan trọng, không thể tổn thất.

Chúc Cửu Âm phất tay chỉ Đế Giang Tổ Vu.

“Hai thuộc hạ này quả thực hết lòng vì chủ!” Chúc Cửu Âm sau khi thành Thánh, thích nhất là những sinh linh trung thành không kiêu ngạo không tự ti như vậy.

Chương 228

Điều đó cũng hợp với đại đạo.

Sau khi thành Thánh, quyền hành và địa vị đều đã có.

Ngược lại lại khiến Chúc Cửu Âm nảy sinh cảm giác cao không thắng lạnh.

May mắn có đạo lữ Nữ Oa bầu bạn.

Sắc mặt Đọa Lạc Thiên Sứ tái mét, cũng biết mình không có tư cách nói chuyện, vội vàng xin lỗi.

Chúc Cửu Âm quyết định cho Ma Vương Tát Đán một cơ hội.

"Ma Vương Tát Đán, nơi đây là đâu?" Chúc Cửu Âm vừa mở lời, ba con ác ma đối diện lập tức cảm thấy vô tận vinh quang.

Chúc Cửu Âm khi đặt câu hỏi đã sử dụng một chút uy năng của Thánh Nhân.

Ma Vương Tát Đán lộ vẻ giãy giụa, nhưng hai Đọa Lạc Thiên Sứ đã mở miệng nói.

"Tát Đán trước đó để hợp tác với chư vị cường giả, mục tiêu là chinh phục dị giới, hoặc Thiên Sứ Tộc!" Uy năng Thánh Nhân của Chúc Cửu Âm phát huy tác dụng.

Hai Đọa Lạc Thiên Sứ chỉ có cảnh giới Đại La Kim Tiên tự động chịu ảnh hưởng, lập tức bán đứng chủ nhân của mình.

Một không gian nào đó trong cơ thể Ma Vương Tát Đán bắt đầu rung chuyển một cách khó hiểu.

Đó là nơi lưu trữ Tín Ngưỡng Chi Lực, được gọi là Ác Ma Chi Tâm.

Ma Vương Tát Đán tỉnh táo lại.

Tu vi Chuẩn Thánh Cửu Chuyển và Ác Ma Chi Tâm đã phát huy tác dụng.

Hai thị nữ sau đó cũng hoàn hồn, nhưng đều không biết vừa nãy đã làm gì.

Sắc mặt Ma Vương Tát Đán khó coi, thu hai Đọa Lạc Thiên Sứ vào.

Vốn muốn dựa vào hai Đọa Lạc Thiên Sứ bên cạnh để tăng thêm uy thế.

Ai ngờ lại làm hỏng đại sự!

Ma Vương Tát Đán vội vàng mở miệng cứu vãn.

"Chúc Cửu Âm tiên sinh, sự hợp tác của ta là song phương cùng có lợi!

Nếu thành công, ta sẽ bình đẳng chia sẻ thiên hạ với ngài!" Ma Vương Tát Đán nói hùng hồn như thể lời hứa hẹn.

Đế Giang Tổ Vu lại không bỏ qua chuyện của Đọa Lạc Thiên Sứ, mở miệng khiêu khích.

"Ma Vương Tát Đán, hai Đọa Lạc Thiên Sứ của ngươi vô cùng xinh đẹp, vì sao lại thu vào?" Ba Tổ Vu còn lại cũng ha hả cười lớn.

Chúc Cửu Âm đã cống hiến cho Vu Tộc quá nhiều.

Địa vị trong Vu Tộc từ lâu đã được nâng lên một vị trí vô cùng siêu nhiên.

Mười một Tổ Vu đều vô cùng kính trọng Chúc Cửu Âm!

Nhưng những lời nói của Tát Đán lại ngầm đặt mình ở vị trí cao hơn!

Điều này khiến Đế Giang Tổ Vu và những người khác không khỏi tức giận!

Chúc Cửu Âm quay đầu nhìn bốn Tổ Vu, trong lòng lóe lên một tia ấm áp.

Bốn huynh đệ đã bảo vệ mình như vậy, để Đế Giang Tổ Vu mất một chút mặt mũi thì có sao đâu.

Nếu có thể thu phục Tát Đán và có được một nửa lãnh địa của tiểu thế giới này, Đế Giang Tổ Vu sẽ có thể thành Thánh nhanh hơn!

Nhưng Chúc Cửu Âm trước tiên không bàn chuyện hợp tác, chỉ nói chuyện vòng vo.

"Ma Vương Tát Đán vì sao lại vội vàng như vậy?

Lời nói phải rõ ràng!" Trong lời nói của Chúc Cửu Âm ẩn chứa ý tứ sâu xa.

Nếu Ma Vương Tát Đán không chịu nói ra một số bí mật, cuộc nói chuyện của hai bên sẽ không tiếp tục!

Tát Đán đang làm Ma Giới Chi Vương rất tốt, sao lại đột nhiên chạy đến cầu xin kết minh với một đám người xa lạ?

Thì ra những điểm yếu của Tát Đán vốn bị ẩn giấu, sẽ bị đặt vào vị trí có lợi.

Nhưng thấy Chúc Cửu Âm không dễ lừa, lại thêm Đế Giang Tổ Vu và những người phía sau đều hung ác.

Tát Đán đành thở dài một hơi, từ từ nói ra bí mật thực sự liên quan đến thế giới này.

Chúc Cửu Âm và đoàn người đều nảy sinh hứng thú.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ cũng vểnh tai lắng nghe.

Tát Đán nhìn đám thiên sứ vẫn đang quỳ rạp dưới đất, trong mắt hiện lên một tia bất lực.

Đôi khi đứng quá cao, nhìn thấy quá nhiều thứ, ngược lại lại không hạnh phúc.

"Chư vị có biết tiểu thế giới này vẫn luôn suy tàn không?" Tát Đán vừa mở lời đã ném ra một tin tức quan trọng.

Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu.

Trên thực tế, khi đọc hàng triệu cuốn sách trong phủ thành chủ, ngài ấy đã mơ hồ nhìn ra manh mối từ một số ghi chép trong dã sử.

Ví dụ như những ma thú mà mọi người gặp phải khi vừa đến tiểu thế giới này.

Những ma thú đó chỉ có cảnh giới Bất Nhân Tiên.

Chúng như dã thú hợp tác tấn công một nữ thiên sứ Nhị Dực Nhân Tiên.

Nhưng cách đây vạn năm, ma thú phẩm cấp thấp nhất cũng có cảnh giới Huyền Tiên!

Chỉ trong vạn năm, cảnh giới sức mạnh tổng thể của sinh linh trong tiểu thế giới này đã giảm xuống không chỉ một bậc.

Tiếp đó, Tát Đán để thể hiện thành ý của mình, lại ném ra một quả bom tấn khác.

Ngài ta đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong cách đây vạn năm.

Nhưng cùng với việc linh khí của tiểu thế giới không ngừng suy yếu, ngài ta đành phải dựa vào nhiều Tín Ngưỡng Chi Lực hơn để bù đắp sự thiếu hụt linh khí.

Trong lời nói, Tát Đán lại đâm thêm một nhát dao vào đối thủ cũ.

Tình trạng của Thiên Chủ Thượng Đế thậm chí còn tệ hơn Tát Đán một chút.

Trong lúc bệnh nguy cấp thì vái tứ phương, hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma bắt đầu chiến tranh liên miên.

Nhưng sức mạnh hai tộc tương đương, lâu rồi vẫn chưa phân định thắng bại.

Những trận chiến khốc liệt lại càng đẩy nhanh tốc độ suy yếu của linh khí.

Đến khi linh khí hoàn toàn tiêu tán, Tín Ngưỡng Chi Lực cũng sẽ suy yếu nhanh chóng.

Đến lúc đó, những cái gọi là Thiên Chủ Ma Vương đều sẽ trở thành phàm nhân.

Sau đó, hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma từng đình chiến.

Nhưng lại phát hiện, đình chiến không thể bù đắp được sự phá hoại do những trận đại chiến trước đó gây ra.

Linh khí của thế giới vẫn đang tiêu tán với tốc độ đáng kinh ngạc.

Tầng lớp cao cấp của hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma chỉ có thể nhìn mọi chuyện trở nên tồi tệ, nhưng lại bất lực.

Trong bất đắc dĩ, Tát Đán và Thượng Đế hợp tác, chia tiểu thế giới thành hai tầng, Thần Giới và Hạ Giới.

Hạ Giới mà mọi người đang ở, linh khí đã gần như tiêu vong.

Chỉ còn một chút linh khí sót lại trên Thần Giới.

Tát Đán nhìn thẳng vào Chúc Cửu Âm, ánh mắt thành khẩn.

“Mấy vị cường giả muốn thống trị tiểu thế giới này, e rằng sẽ tay trắng!” Tát Đán cho rằng mục đích chính của Chúc Cửu Âm và đoàn

người là dựa vào việc thống trị phiến tiểu thế giới này để thành Thánh.

Nhưng nếu không có bất ngờ, tiểu thế giới sẽ không còn khả năng duy trì hiện trạng!

Không những không trở nên tốt hơn, mà có thể sẽ còn tệ hơn!

Lưng của Tát Đán không còn thẳng tắp.

Ngài ta không còn là Ma Vương kia nữa.

"Hiện tại chúng ta đã không còn đường lùi!

Nếu các vị ở lại tiểu thế giới này quá lâu, e rằng cũng sẽ bị ảnh hưởng!" Tát Đán vẫn không quên cảnh báo mọi người.

Những gì Tát Đán nói quả thực chính xác.

Mục đích của ngài ta là muốn mọi người tin tưởng và giúp đỡ.

Dù là tiêu diệt dị tộc thiên sứ, hay mở rộng thế giới khác để thu thập Tín Ngưỡng Chi Lực, cả hai phương pháp thực ra đều khả thi.

Chỉ cần có thể trở thành Thánh Nhân, vậy thì mọi thứ khác đều không quan trọng.

Tát Đán từng đọc khắp cổ tịch, cuối cùng đã phát hiện ra một bí mật.

Đó là, dù dựa vào phương thức nào để thành Thánh, cho dù sau này mất đi nguồn sức mạnh cũng sẽ không bị rớt cảnh giới!

Tát Đán tiếp đó lại bắt đầu hứa hẹn.

Ngài ta muốn dùng lợi ích để lay động mọi người.

Đầu tiên là dâng lên một lượng lớn mỹ nữ Ác Ma Tộc.

Sau đó, Tát Đán lại thề với thiên địa của tiểu thế giới này, nhất định sẽ không bỏ rơi bạn bè hợp tác.

Những gì có thể nói Tát Đán đều đã nói.

Nhưng mấy vị Tổ Vu vẫn không bị lay động.

Chúc Cửu Âm lộ vẻ trầm tư.

Ngài ấy quả thực đã có chút sơ suất.

Bỏ qua tính nguy hiểm của việc khai mở tiểu thế giới.

Chúc Cửu Âm mở to mắt cẩn thận quan sát lòng bàn tay của mình.

Mỗi một Tổ Vu thân thể đều là một tiểu thế giới.

Nhìn xuyên qua lòng bàn tay, ngài ấy thấy được đạo tắc đại đạo ẩn chứa bên trong.

Cũng thấy được linh khí không ngừng tiêu tán nhưng lại không ngừng được bổ sung.

Tuy là Tổ Vu chi khu, nhưng trong cơ thể cũng có linh khí tồn tại.

Chương 229

Linh khí là căn bản của tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang.

Dù sao Thập Nhị Tổ Vu đều là huyết mạch Bàn Cổ.

Linh khí trong thế giới Hồng Hoang lại do chính đại thần Bàn Cổ hóa thành, hai bên tự nhiên sẽ không có sự bài xích.

Hơn nữa, có Hỗn Độn Châu và các Chí Bảo khác không ngừng bổ sung, chuyện này cũng không tổn hại gì lớn.

Chúc Cửu Âm và các Thánh Nhân cảnh giới, có thể nói là tọa địa năng hấp thổ, trương khẩu tước bắc phong.

Ở nơi Mạt Pháp, Chúc Cửu Âm vẫn có thể tự mình luyện hóa ra linh khí.

Nhưng các Tổ Vu khác thì chưa chắc đã được như vậy… Mặc dù thể chất của Tổ Vu đều mạnh mẽ, nhưng mất linh khí lâu dài cũng không ổn.

Chỉ là Chúc Cửu Âm cần phải cân nhắc vấn đề Tổ Vu và Yêu Tộc chiến đấu sau này.

Nếu ở trong môi trường Mạt Pháp lâu dài chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến lực lượng đỉnh phong của Tổ Vu!

Chúc Cửu Âm im lặng không nói, trong lòng bắt đầu có chút lo lắng.

Tát Đán trước đó đã chịu thiệt thòi, liền không dám dễ dàng yêu cầu Chúc Cửu Âm làm gì.

Ngài ta nhìn về phía Đế Giang Tổ Vu.

“Vị cường giả kia, thử phóng thích sức mạnh của mình và cảm

nhận kỹ đi!

Sức mạnh trong cơ thể chắc chắn sẽ suy yếu!" Tát Đán vô cùng tự tin.

Đế Giang Tổ Vu bán tín bán nghi.

Nhưng sau khi được Chúc Cửu Âm gật đầu xác nhận, ngài ta liền mở ra một phiến không gian để thử nghiệm.

Chỉ thấy Đế Giang Tổ Vu hai tay hợp lại, rồi kéo ra, một vết nứt không gian liền bị mở ra.

Chỉ làm như vậy, sắc mặt Đế Giang Tổ Vu lập tức đại biến.

Chúc Cửu Âm vẫn luôn nhìn chằm chằm vào thân thể Đế Giang Tổ Vu.

"Những gì Tát Đán nói không sai!

Xem ra ta phải tăng tốc độ rồi!" Chúc Cửu Âm một lời kết luận.

Thân thể Đế Giang Tổ Vu quả thực bị ảnh hưởng một chút.

May mắn là ảnh hưởng nhẹ, chỉ cần trở về thế giới Hồng Hoang là có thể hoàn toàn tiêu giải.

Ngưỡng cửa Chuẩn Thánh, linh khí của thế giới Hồng Hoang liền là nguồn nước.

Thân thể Tổ Vu to lớn, có thể trữ linh khí, nhưng cuối cùng cũng có lúc cạn kiệt.

Chúc Cửu Âm rút kinh nghiệm, phóng ra Hỗn Độn Châu để bổ sung linh khí cho mọi người.

Tát Đán thấy Chúc Cửu Âm coi trọng lời nói của mình như vậy, không khỏi lộ vẻ vui mừng.

Thực sự một cây làm chẳng nên non, nếu không ngài ta đã không

tốn công tốn sức như vậy.

Còn về bảo vật như Hỗn Độn Châu, Tát Đán cũng coi đó như một pháp bảo bổ sung linh khí dùng một lần.

Chúc Cửu Âm nhìn ra Ma Vương Tát Đán cũng có dã tâm, hai bên nhất định không thể đi cùng một con đường.

Nhưng có cơ hội, ngài ấy liền hỏi thăm những thông tin liên quan đến Chuyển Sinh Trì.

Vừa nhắc đến Chuyển Sinh Trì, Tát Đán càng đổ hết nỗi khổ tâm.

Chuyển Sinh Trì là bảo vật đặc hữu của thế giới này.

Bản chất của nó là sự kết hợp giữa sức mạnh thế giới và Tín Ngưỡng Chi Lực, về cơ bản là không thể sao chép.

Ban đầu khi Chuyển Sinh Trì xuất hiện, thậm chí có thể dễ dàng hồi sinh Chuẩn Thánh với số lượng lớn.

Điểm này không thể nghi ngờ.

Trước đó Thượng Đế và Tát Đán, đều đã tự mình ra trận giao chiến.

Cùng với việc cường độ giao chiến của hai bên không ngừng tăng lên, thêm vào đó sức mạnh của thế giới không ngừng suy yếu.

Phẩm cấp của Chuyển Sinh Trì Thiên Sứ và Chuyển Sinh Trì Ác Ma cũng đang giảm xuống!

Chúc Cửu Âm hỏi những chữ cái về phẩm chất cao cấp được khắc trên Chuyển Sinh Trì cũng đã không còn tác dụng.

Đó là một vòng luẩn quẩn.

Ban đầu, đông đảo chiến sĩ thiên sứ và chiến sĩ ác ma, tuyệt đối không sợ hãi chiến đấu.

Một là do sự tồn tại của Chuyển Sinh Trì, hai là do đặc tính của Tín Ngưỡng Chi Lực.

Sau khi chiến sĩ thiên sứ và ác ma tử trận đều có thể hồi sinh tại Thiên Sứ Trì và Ác Ma Trì.

Lúc đó, mọi người thậm chí còn coi việc tử trận là vinh dự.

Hai tộc còn so sánh xem ai có số lượng tử trận nhiều hơn.

Ác Ma Tộc khi ở đỉnh phong thậm chí còn đánh đến trước Chuyển Sinh Trì lớn nhất của Thiên Sứ Tộc.

Nhưng hiện tại đã khác rất nhiều.

Trước hết, mỗi lần hồi sinh, thực lực của thiên sứ và ác ma sẽ giảm xuống một cấp độ.

Do sức mạnh của thế giới suy thoái, cấp độ bị giảm xuống về cơ bản không thể tu luyện trở lại.

Chức năng hậu viện của Chuyển Sinh Trì về cơ bản đã bị phế bỏ một nửa.

Vì vậy, hiện tại hai tộc thiên sứ và ác ma tuy có chiến tranh, nhưng chỉ là những cuộc ma sát quy mô nhỏ.

Tát Đán đang nói, Chúc Cửu Âm lại nhìn về phía Phục Cừu Sí Thiên Sứ.

Chỉ thấy trên mặt Phục Cừu Sí Thiên Sứ cũng có vẻ mê mang.

Xem ra những gì Tát Đán nói không phải là giả.

Tát Đán để tìm kiếm lối thoát, không từ thủ đoạn nào.

Hít sâu một hơi nói.

“Chỉ cần ngài chịu hợp tác với ta, Ác Ma Tộc hiện tại sẽ giao cho ngài quản lý!” “Chỉ cần có thể giúp ta rời khỏi thế giới này, tất cả các

điều kiện hợp tác đều dễ dàng thương lượng!" Tát Đán tự cho rằng sự nhượng bộ này đã đủ lớn rồi.

Phục Cừu Sí Thiên Sứ đứng bên cạnh cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Trước đó ngài ta tự cảm thấy tê dại, thậm chí còn cho rằng trên đời không có chuyện gì có thể làm xáo trộn trái tim mình.

Nhưng hiện tại Ma Vương Tát Đán lại cúi đầu nhượng bộ như vậy, khiến trái tim ngài ta nảy sinh dao động.

Ma Vương Tát Đán nhìn Chúc Cửu Âm đầy kỳ vọng.

Đã tốn nhiều lời như vậy ở đây, thậm chí còn bỏ qua tôn nghiêm của một cường giả.

Tát Đán thậm chí không màng kiêng kỵ, trực tiếp nhường quyền!

Những dị tộc này dù khẩu vị có lớn đến mấy, cũng nên biết điều.

Trong ánh mắt đầy hy vọng của Tát Đán, Chúc Cửu Âm từ từ mở miệng.

"Trong mắt ta không chấp nhận hợp tác, chỉ chấp nhận thần phục!" Mỗi một chữ của Chúc Cửu Âm, hình ảnh của ngài ấy trong mắt Tát Đán lại phóng đại thêm một phần.

Nói xong câu đó, Tát Đán thậm chí không thể nhìn rõ toàn bộ khuôn mặt của Chúc Cửu Âm.

Tát Đán kinh hoàng lùi lại, dụi dụi mắt, mới phát hiện Chúc Cửu Âm vẫn giữ nguyên thể hình đó.

Cuộc đàm phán đã đổ vỡ.

Tát Đán dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh.

Ngài ta dốc toàn lực phóng thích uy năng, đối kháng lại uy thế mà

Chúc Cửu Âm hiển lộ ra.

"Nếu đã như vậy, vậy thì ta xin cáo từ!" Tát Đán không thèm quay đầu lại mà bay đi thật xa.

Sự phẫn nộ trong lòng ngài ta tràn đầy.

Chúc Cửu Âm chấp tay đứng, không hề nhìn Tát Đán thêm một lần nào nữa.

Đế Giang Tổ Vu lộ vẻ sát ý, nhưng lại bị Chúc Cửu Âm ngăn lại.

"Người này tu vi đại khái có Chuẩn Thánh Cửu Chuyển!" Chúc Cửu Âm vô cùng chắc chắn.

Bốn Đại Tổ Vu lộ vẻ trầm ngâm.

Chúc Cửu Âm lại tiếp lời.

Chiến lực của Ma Vương Tát Đán yếu hơn rất nhiều so với Tổ Vu.

Nhưng Chúc Cửu Âm lại không hạ sát thủ.

Tát Đán và Thượng Đế đúng là hai kẻ chạy trốn không tồi.

Vu Tộc nhất định sẽ phải đi trên con đường bành trướng.

Để lại vài chiến lực Chuẩn Thánh Cửu Chuyển canh cửa cũng không tệ.

Đế Giang Tổ Vu lại lộ vẻ do dự.

Tuy không nghi ngờ Chúc Cửu Âm, nhưng trong lòng quả thực có suy nghĩ riêng.

Chúc Cửu Âm nghiêm mặt nói.

"Chúng ta đều là huynh đệ, có bất cứ điều gì đều có thể mạnh dạn nói ra!

Có lỗi thì sửa, không có thì khuyến khích!" Thái độ của Chúc Cửu

Âm vô cùng thành khẩn.

Đế Giang Tổ Vu liền nói ra mối lo ngại của mình.

Ngài ấy sợ Thượng Đế và Tát Đán sẽ liên hợp đối kháng lại mọi người.

Cả hai bên đều có Chuyển Sinh Trì.

Nếu các Tổ Vu bị vô số tộc nhân thiên sứ và ác ma dây dưa, vậy thì không ổn.

Chúc Cửu Âm ha hả cười lớn.

Sau đó liền trịnh trọng trả lời câu hỏi của Đế Giang Tổ Vu.

Hai điểm lo ngại của Đế Giang Tổ Vu đều đã được ngài ấy tính đến.

Thứ nhất.

Chương 230

Sau khi Chúc Cửu Âm nghe Tát Đán nói về bí mật của thế giới này, liền quyết định tốc chiến tốc thắng.

Một tiểu thế giới cấp thấp đã như vậy.

Nếu không phải Chúc Cửu Âm và đoàn người không muốn gây quá nhiều sát lục, đã sớm san bằng nơi này.

Mối thù giữa hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma vô cùng sâu xa.

Tuyệt đối không thể hòa giải trong thời gian ngắn ngủi.

Có Thượng Đế và Tát Đán hai cường giả đứng đầu, nhưng đông đảo thiên sứ bên dưới chưa chắc đã có thể thay đổi quan niệm.

Tiếp theo, Chúc Cửu Âm và đoàn người sẽ thực hiện hành động chặt đầu!

Chỉ cần nhanh chóng chinh phục từng thành phố một.

Hai tộc Thiên Sứ và Ác Ma cảm nhận được mối đe dọa sẽ phải từ bỏ thành kiến để liên hợp.

Chúc Cửu Âm và đoàn người cũng sẽ hoàn toàn nắm giữ thế giới này!

Mối lo ngại thứ hai còn đơn giản hơn.

Không nói đến đủ thứ tệ hại của Chuyển Sinh Trì, Chúc Cửu Âm nhìn về phía mấy người huynh đệ phía sau.

“Đến lúc quyết chiến, ta sẽ tự mình đánh nát Chuyển Sinh Trì đó!

Đến lúc đó sẽ không cho phép không thần phục!” Chúc Cửu Âm vô cùng bá đạo.

Chúc Cửu Âm sớm đã nhìn ra, cả hai tộc đều đã mất đi dũng khí thực sự.

Chuyển Sinh Trì?

Một quyền đánh nát!

Đế Giang Tổ Vu cảm nhận được khí phách của Chúc Cửu Âm, mọi lo lắng trong lòng cũng hoàn toàn tiêu tan.

"Nếu đã như vậy, mục tiêu tiếp theo của ta là xưng bá thiên hạ rồi!" Đế Giang Tổ Vu siết chặt nắm đấm.

Hỏa Thần Chúc Dung toàn thân lửa bùng lên, do chiến ý thúc đẩy tự động phóng ra ngoài.

"Với sức mạnh của năm huynh đệ ta, hai tộc thiên sứ và ác ma nhỏ bé này thì đáng là gì!" Hỏa Thần Chúc Dung máu nóng sôi trào.

Chúc Cửu Âm phất tay áo lớn, ý bảo mọi người thu lại tâm tư.

"Các vị!

Sau khi thu hoạch xong tín ngưỡng của thành phố này, ta lập tức khởi hành đến thành phố tiếp theo!" Chúc Cửu Âm bày mưu tính kế.

Đế Giang Tổ Vu lập tức hành động.

Hoạt động thu phục tín ngưỡng trước đó bị gián đoạn cũng được tiến hành trở lại.

Lần này không có thiên sứ nào dám nghĩ sẽ có chủ nhân trừng phạt mọi người!

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ đã bị mọi người đánh cho phục tùng.

Ngay cả Ma Vương Tát Đán cũng không làm gì được Chúc Cửu Âm và mọi người!

Các thiên sứ nhao nhao dập đầu như giã tỏi, vừa quỳ lạy vừa cầu xin.

"Trước đây ta hữu nhãn vô châu!

Xin ngài lượng thứ!" "Cái gọi là Thượng Đế kia căn bản là một kẻ lừa đảo, chỉ có ngài là mạnh nhất!"… Hàng vạn thiên sứ quy tâm.

Đế Giang Tổ Vu cũng không nói nhiều.

Phía dưới những thiên sứ đó đáng thương, nhưng cũng đáng buồn.

Đế Giang Tổ Vu lại một lần nữa khuếch đại thân thể, thậm chí khuếch đại đến năm mươi vạn trượng.

"Ta tên là Đế Giang Tổ Vu, niệm tụng danh hiệu của ta tức có thể được che chở!" Trước đây Đế Giang Tổ Vu có phần khiêm tốn, nhưng hiện tại xem ra không cần giữ lại nữa.

Phía dưới thiên sứ càng thêm điên cuồng, một lượng lớn quang điểm tín ngưỡng không ngừng được dâng lên.

Đến đây, hàng vạn tín ngưỡng đã được Đế Giang Tổ Vu thu thập thành công.

Đế Giang Tổ Vu sau khi được Chúc Cửu Âm gật đầu xác nhận, cũng truyền Võ Đạo cho tất cả sinh linh nơi đây.

Những tộc nhân Thiên Sứ Tộc đó há từng thấy Võ Đạo cường hãn như vậy?

"Đế Giang Tổ Vu ở trên!

Sức mạnh thần kỳ biết bao!" Có người tán thán.

Có người lại nhìn thấy cơ hội ẩn chứa trong đó: "Chỉ cần ta càng thêm tín phụng Đế Giang Tổ Vu, ta nhất định sẽ nhờ Võ Đạo mà trở nên mạnh hơn!"… Mọi suy nghĩ của các thiên sứ đều bị Đế Giang Tổ Vu hoàn toàn nắm giữ.

Trong một thời gian, tu vi Võ Đạo trở thành biểu tượng địa vị mới của thành trì này.

Địa vị của Tín Ngưỡng Chi Lực cũ kỹ không ngừng giảm xuống.

Trong một thời gian, mối liên hệ giữa Đế Giang Tổ Vu và tất cả sinh linh nơi đây càng thêm chặt chẽ.

Đế Giang Tổ Vu xác định tượng đài có thể bảo vệ nơi đây, sau đó mọi người lại một lần nữa lên đường chinh phục.

Chúc Cửu Âm không chịu lãng phí dù chỉ một chút thời gian.

Vừa bay hết tốc độ vừa phổ biến kiến thức cho mọi người.

"Tiểu thế giới này hình cầu.

Điều ta muốn làm là chinh phục Thiên Sứ Tộc ở bán cầu đông!" Chúc Cửu Âm khẽ động lòng bàn tay, trên lòng bàn tay hiện ra một quả cầu nhỏ màu xanh lam ba chiều.

Quả cầu nhỏ màu xanh lam bị một đường mảnh chia thành hai phần.

Cái gọi là Thần Giới chẳng qua là ở trên không trung mà thôi.

Vị trí địa lý của nó không hề thay đổi, chỉ có độ cao khác nhau.

Vị trí hiện tại của mọi người cũng được đánh dấu.

Đế Giang Tổ Vu vô cùng thông minh, nhanh chóng có thể suy một ra ba.

"Tiếp theo ta sẽ đến thành phố trung tâm ở bán cầu đông?" Đế Giang Tổ Vu chỉ vào một vị trí trên quả cầu nhỏ màu xanh lam hỏi.

Chúc Cửu Âm mỉm cười gật đầu.

"Không sai, theo ghi chép trong phủ thành chủ, thành phố trung tâm đó có dân số lên đến năm nghìn vạn!" Con số khổng lồ này thật đáng

sợ.

Chỉ cần Đế Giang Tổ Vu thành công phát triển năm nghìn vạn tộc nhân thiên sứ thành tín đồ, Chúc Cửu Âm có thể đảm bảo một trăm phần trăm rằng Đế Giang Tổ Vu có thể nhờ đó ngưng tụ thành hình dáng sơ khai của Thần Hồn.

Đế Giang Tổ Vu quay đầu nhìn ba người huynh đệ của mình, vẻ mặt đầy áy náy.

"Ta Đế Giang đảm bảo, sau khi thành Thánh tuyệt đối sẽ không quên huynh đệ!

Sau khi thành Thánh ta sẽ lập tức bắt tay vào giúp đỡ các huynh đệ khác!" Ba Đại Tổ Vu còn lại cũng hiểu tấm lòng của Đế Giang Tổ Vu.

"Chúng ta vốn cùng một nguồn gốc, tuyệt đối sẽ không vì chút chuyện nhỏ mà hiểu lầm!" Hỏa Thần Chúc Dung hào sảng nói.

Thủy Thần Cộng Công và Huyền Minh Tổ Vu cũng đều bày tỏ thái độ của mình.

Chúc Cửu Âm nhìn bốn người huynh đệ đoàn kết như vậy, trong lòng cũng vô cùng cảm khái.

Chỉ cần Vu Tộc có khí thế như vậy, vĩnh viễn không thể suy bại!

"Thành phố đó ở phía bắc cách năm vạn dặm!" Chúc Cửu Âm chỉ rõ vị trí cho mọi người.

"Rõ!" Bốn Tổ Vu đồng thanh hô lớn.

Năm cột sáng cường hãn phá vỡ hư không, lao nhanh về phía thành phố trung tâm ở đằng xa.

Trong Ma Vương Điện, Ma Vương Tát Đán đang đại phát lôi đình.

"Rầm!" Một món đồ sứ quý giá bị Tát Đán tiện tay đập vỡ.

Mấy Đọa Lạc Thiên Sứ tuyệt sắc vội vàng tiến lên ngăn cản, cũng bị Tát Đán đẩy ra.

"Chúc Cửu Âm, ngươi dám xem thường ta như vậy!" Tát Đán gầm lên giận dữ, phía sau lưng ngài ta cuồn cuộn khói đen bốc thẳng lên vạn trượng.

Nhưng sau một hồi trút giận, Tát Đán chỉ có thể suy sụp ngồi trên ngai vàng.

Người ta đều nói cường long không thể áp địa đầu xà, nhưng Chúc Cửu Âm và đoàn người thực sự quá mạnh.

"Truyền lệnh của ta!

Thử tiếp xúc với tầng lớp cao cấp của Thiên Sứ Tộc!

Truyền đạt ý muốn hợp tác của ta ra ngoài!" Sắc mặt Tát Đán lạnh đi.

Để siêu thoát, sau khi đã vứt bỏ thể diện của mình, ngài ta sẽ không còn giữ lại mặt mũi nữa.

Chúc Cửu Âm không muốn hợp tác với ngài ta.

Chẳng lẽ Thượng Đế sẽ không sẵn lòng hợp tác để cùng đối kháng lại Chúc Cửu Âm và đoàn người sao?

"Rõ!" Thuộc hạ vội vàng cáo lui, và phái sứ giả đến nơi ở Thần Giới của Thiên Sứ Tộc.

Ma Vương Tát Đán lặng lẽ nhắm mắt lại.

"Chúc Cửu Âm đó thực sự quá mạnh!

Nếu ta ngồi yên nhìn hắn thôn phệ địa bàn của Thượng Đế, e rằng ta cũng sẽ gặp họa nhanh thôi!" Tát Đán vô cùng hiểu đạo lý môi hở răng lạnh.

Đáng tiếc.

Sứ giả của Ác Ma Tộc phái đi đã bị chặn lại ngay tại ranh giới giữa Thiên Sứ và Ác Ma ở Thần Giới.

“Dị tộc?

Ác ma đáng ghét đừng bịa đặt cớ!

Mau cút đi!” Thiên sứ thủ vệ không chút do dự quát mắng sứ giả ác ma.

Tát Đán, người có vũ lực tối cao của thế giới này, đã nhìn rõ mối đe dọa của Chúc Cửu Âm và những người khác.

Nhưng chiến lực cấp thấp bên dưới lại bị che mắt.

Trên Ma Vương Điện, một tiếng thở dài truyền ra.

Đôi mắt Tát Đán đầy mệt mỏi.

Xem ra mọi chuyện sẽ không tốt đẹp rồi.

“Nếu Thiên Sứ Tộc ngu xuẩn như vậy, vậy thì Ác Ma Tộc của ta chỉ có thể tự vệ!” Tát Đán lại một lần nữa hạ lệnh.

Chương 231

Lần này ra lệnh cho Ác Ma Tộc thu hẹp thế lực.

Đồng thời bí mật điều động tất cả chiến lực cấp trung và cấp cao về tổng hành dinh của Ác Ma Tộc là Ác Ma Thành.

Không giống với Tát Đán đầy lý trí.

Trong Thánh Thành của Thiên Sứ Tộc, Thượng Đế đang sốt ruột đi lại.

Tin tức của sứ giả Ác Ma Tộc thậm chí còn chưa truyền đến nơi đây.

Thượng Đế đang lo lắng, vì sao mãi mà không thấy tin tức tốt về việc Chúc Cửu Âm và đoàn người đã bị khuất phục.

Trong lòng sốt ruột, ngài ta lại triệu tập ba Đại Thần Thánh Thiên Sứ một lần nữa.

Nhưng lần này.

Ba Đại Thần Thánh Thiên Sứ đều lấy lý do tu luyện khẩn trương, cần nghỉ ngơi dưỡng sức để từ chối triệu tập.

Nhưng trong ba Đại Thần Thánh Thiên Sứ, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất có chút lương tâm.

Biết rằng nhất định phải cho Thượng Đế một lời giải thích.

Thêm vào đó, Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ đi lâu không trở lại, cũng nhất định phải hỏi cho rõ.

Ngài ta liền triệu tập tất cả các Sí Thiên Sứ còn lại.

"Tình hình có biến, mọi người hãy cẩn thận cảm nhận trạng thái của Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ!" Trong Điện Vũ nghỉ ngơi của

Sí Thiên Sứ.

Sáu Đại Sí Thiên Sứ nhìn hư ảnh của Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phất đều cung kính đáp lời.

"Đại nhân, ta sẽ thi triển bí thuật!" Mấy Đại Sí Thiên Sứ là sinh linh cộng sinh, giữa họ có chút cảm ứng lẫn nhau.

Sáu Sí Thiên Sứ còn lại nắm tay nhau, nhắm mắt lại.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ bị Đế Giang Tổ Vu dẫn theo di chuyển.

Sáu Đại Sí Thiên Sứ thấy Phục Cừu Thiên Sứ vẫn đang di chuyển, cho rằng ngài ta đang không ngừng truy kích dị tộc.

"Đại nhân!

Phục Cừu Thiên Sứ vẫn đang truy kích dị tộc!" Hộ Thần Israel Mễ Già Lặc cung kính đáp.

Năng Thiên Sứ gật đầu, hư ảnh của ngài ấy liền tiêu tán.

"Hãy để Thiên Chủ Thần Thánh toàn năng bình tĩnh!

Phục Cừu Thiên Sứ đang dốc toàn lực truy đuổi kẻ địch!" Năng Thiên Sứ liền sai thuộc hạ thông báo cho Thượng Đế.

Trong Thần Điện của Thiên Chủ.

Thượng Đế sau khi biết Phục Cừu Thiên Sứ đang truy sát dị tộc, cũng đành phải kìm nén sự sốt ruột trong lòng.

Đế Giang Tổ Vu không biết.

Nước cờ ngẫu nhiên tiếp theo của ngài ấy, lại vô tình phát huy tác dụng.

May mắn là sáu Đại Sí Thiên Sứ đã đưa ra kết luận sai lầm.

Nếu không, toàn bộ xuất động, cũng chỉ có kết cục thảm hại như

Lạp Quý Nhĩ mà thôi.

"Ai!

Ta vì sao phải nhận nhiệm vụ đó!

Ta vì sao phải trào phúng Đế Giang Đại nhân!" Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ lần thứ một trăm thở dài.

Hiện trạng của Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ vô cùng thê thảm.

Lông vũ đã rụng hết.

Vầng hào quang thần thánh trên người cũng trở nên tàn khuyết không trọn vẹn.

Bị Đế Giang Tổ Vu dùng thần thông không gian trói buộc, giống như kéo diều vậy, kéo theo phía sau.

Đế Giang Tổ Vu đặc biệt tách ra một chút sức mạnh, bảo vệ tính mạng của ngài ta.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ từ tận đáy lòng cảm thấy mình đã sai!

Chúc Cửu Âm và đoàn người đương nhiên sẽ không quan tâm đến tên hề nhỏ bé này.

Dưới sự thúc đẩy của mọi người, họ nhanh chóng tiếp cận thành phố trung tâm đó.

"Các vị, thành phố này tên là Thánh Quang Thành, bên ngoài nó có lớp phòng hộ sức mạnh Thánh Quang do Tín Ngưỡng Chi Lực tạo thành!" Chúc Cửu Âm chỉ vào thành phố lớn ở đằng xa, nói với những người khác.

Mọi người nhìn tòa thành hùng vĩ đó cũng đều gật đầu.

“Chiến lực của Thiên Sứ Tộc không ra gì, nhưng kiến trúc của họ cũng đáng xem đó!” Đế Giang Tổ Vu hưởng ứng.

Lần này mọi người đều không thu liễm hình thể quá nhiều, đều duy trì thân hình ba nghìn trượng.

Kích thước này vừa phải, không bị người ta coi thường, lại không gây ra quá nhiều hoảng loạn.

Vì vậy, các chiến sĩ thiên sứ canh gác trên Thánh Quang Thành nhanh chóng nhìn thấy mấy Tổ Vu.

Binh lính canh thành vô cùng kinh hoàng.

“Quái vật gì vậy?

Mau mau kéo còi báo động, nâng Thánh Quang Hộ Tráo!” Đám binh lính hỗn loạn cả lên.

Tiếng còi báo động thê lương nhanh chóng vang lên.

“U…!” Sự hoảng loạn tiếp tục lan rộng, đông đảo thiên sứ thị dân nhao nhao chạy về phía nhà cửa của mình.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Chẳng lẽ Ác Ma Tộc tập kích sao?” “Thánh Quang Thành của chúng ta nằm ở khu vực trung tâm, nếu thực sự bị ác ma đánh vào, vậy thì xong rồi!” Thiên sứ Nhị Dực, thiên sứ Tứ Dực… đông đảo thiên sứ ở các cấp độ khác nhau chạy loạn khắp thành phố.

Một lớp Thánh Quang Hộ Tráo màu trắng sữa từ từ dâng lên, bảo vệ toàn bộ thành phố lớn phạm vi vạn dặm.

Có lớp quang tráo màu trắng sữa che chắn, tâm trạng sợ hãi của các chiến sĩ thiên sứ cũng đã hồi phục một chút.

“Thánh Quang của chúng ta có thể chống đỡ một đòn toàn lực của ác ma Thập Nhị Dực!

Chắc chắn sẽ không sao!" "Mấy con quái vật đó dừng lại không động đậy nữa, nhất định là sợ rồi!

Lát nữa thành chủ sẽ tiêu diệt chúng!" Mấy thiên sứ Tứ Dực siết chặt vũ khí trong tay, dùng giọng nói run rẩy để động viên lẫn nhau.

Chúc Cửu Âm và mọi người đứng lại trước Thánh Quang Hộ Tráo.

Chúc Cửu Âm đưa ngón tay khẽ chạm vào.

Lớp hộ tráo đó lập tức nổi lên từng lớp gợn sóng, đồng thời một lực phản đạn dịu dàng xâm nhập.

"Hệ thống sức mạnh này cũng không phải không có chỗ đáng học hỏi nhỉ!" "Quay về sau khi chinh phục tiểu thế giới này, liền ra lệnh cho Vu Tộc và tộc nhân thiên sứ bình thường học hỏi lẫn nhau!" Chúc Cửu Âm cảm thán.

Từ trước đến nay, hệ thống sức mạnh của Vu Tộc đều quá hào phóng.

Sau khi Chúc Cửu Âm truyền thụ Võ Đạo, sức mạnh vẫn còn thiếu sót.

Đế Giang Tổ Vu cũng khẽ gật đầu, cũng mơ hồ nhìn ra những điểm tệ của Vu Tộc.

"Loại sức mạnh này có thể dùng để bảo vệ những tộc nhân Vu Tộc yếu ớt của chúng ta!

Có thể bảo vệ Nhân Tộc!" Đế Giang Tổ Vu nhìn rất thấu đáo.

Các Tổ Vu mỉm cười giao lưu với nhau.

Phát ra sóng âm khổng lồ không ngừng xung kích lớp Thánh Quang màu trắng sữa này.

Ở trung tâm tường thành có một Bát Dực Thiên Sứ Trường đang

cau mày nhìn lớp hộ tráo không ngừng rung động.

Trong lòng ngài ta mơ hồ dâng lên dự cảm chẳng lành.

"Thành chủ đang uống rượu hoa sao?

Lại một lần nữa đi thông báo cho ngài ấy!" Bát Dực Thiên Sứ Trường quay đầu nói với quân sĩ bên cạnh.

Từ đây có thể thấy, tầng lớp thống trị của thành phố này có chút bất tài.

Trên cao chín tầng trời, Đế Giang Tổ Vu tự mình xin ra tay phá bỏ Thánh Quang.

"Nếu kẻ mạnh nhất nơi đây mãi không xuất hiện, chúng ta cứ phá thành trước đã!" Đế Giang Tổ Vu nói xong, liền vươn tay phải, trên không trung nhanh chóng tung ra một quyền Thốn Quyền.

Các Tổ Vu đều có thể nhìn thấy.

Đế Giang Tổ Vu đang cố ý thu liễm lực đạo, để tránh làm thương hại những người phía dưới.

Hỏa Thần Chúc Dung tấm tắc khen ngợi.

"Hôm nay lại như vậy… nhân từ sao?" Hỏa Thần Chúc Dung thực sự không hiểu nổi.

Những chiến sĩ thiên sứ phía dưới rõ ràng muốn dựa vào địa thế cố thủ kháng cự.

Trực tiếp một quyền đánh nát bọn họ chẳng phải xong sao?

Đế Giang Tổ Vu lại mỉm cười nói.

"Đều là chiến lực hiệu quả của Vu Tộc ta, nhất định phải trân quý!" Đế Giang Tổ Vu ra vẻ keo kiệt, coi những tộc nhân thiên sứ đó như thuộc hạ của mình!

Các Tổ Vu khác càng cười lớn sảng khoái.

Bát Dực Thiên Sứ Trường vốn đang nghiêm chỉnh đợi chờ.

Nhưng cú thốn quyền mà Đế Giang Tổ Vu đánh ra lại không có bất kỳ dị tượng nào.

Dường như chỉ đánh vào không khí mà thôi.

Trong mắt các thiên sứ phía dưới, Thánh Quang Hộ Tráo trên thành phố cũng không hề hấn gì.

Bát Dực Thiên Sứ Trường cảm thấy đây là cơ hội tốt để khuếch đại sĩ khí của phe mình.

Vận chuyển sức mạnh của bản thân, lớn tiếng gào thét.

"Tên đại gia tử trên kia, không có sức lực sao?

Trẻ con Thiên Sứ Tộc của ta còn biết cách ra quyền!" Bát Dực Thiên Sứ Trường mở miệng trào phúng Đế Giang Tổ Vu!

Đông đảo chiến sĩ thiên sứ phía dưới cũng đã chịu đựng đủ áp lực do thân thể khổng lồ của mấy Tổ Vu mang lại.

Cũng đều nhao nhao gầm rú.

"Vô lực, vô lực!" Trên một bức tường thành phía tây có mấy chục vạn binh lính canh thành.

Chương 232

Đa số là thiên sứ Tứ Dực, có một số ít là Lục Dực.

Một tiếng gầm rú thì không sao.

Nhưng sóng âm khổng lồ do mấy chục vạn binh lính canh thành phát ra lại khác.

"Rắc…!" Tiếng vỡ nát dày đặc và lớn dần dần truyền ra.

Trên Thánh Quang Hộ Tráo màu trắng sữa không ngừng xuất hiện đủ loại vết nứt.

Lớp Thánh Quang Hộ Tráo từng tấc từng tấc vỡ vụn.

Tiếng gầm rú của binh lính thiên sứ đột ngột dừng lại.

Dường như những con gà vịt đợi giết đột nhiên bị người ta bóp nghẹt cổ họng.

Thánh Quang Hộ Tráo mà họ tự hào lại yếu ớt đến vậy!

Không có Thánh Quang Hộ Tráo, có nghĩa là mấy tôn quái vật ba nghìn trượng kia có thể tùy ý xâm nhập nơi đây!

Một binh sĩ thiên sứ Tứ Dực sắc mặt có chút khó coi.

"Chẳng lẽ thành chủ đã biến thủ tư nang, ngay cả năng lượng cũng tham ô rồi sao?" Đông đảo chiến sĩ thiên sứ không ai có thể giải thích.

Nhưng trên cao chín tầng trời, Đế Giang Tổ Vu bắt đầu khuếch đại thân hình.

Ba nghìn trượng, ba vạn trượng, ba mươi vạn trượng!

Kích thước này là đủ, lớn hơn nữa cũng không có ý nghĩa.

Độ cao mà Đế Giang Tổ Vu bay không đổi, nhưng thân thể của ngài ấy lại không ngừng khuếch đại.

Sau một mức độ nhất định, Đế Giang Tổ Vu hai chân đạp xuống mặt đất.

Tường thành hùng vĩ của thành phố lớn cũng chỉ cao vài trăm trượng mà thôi!

Một bóng đen cực kỳ khổng lồ hoàn toàn bao phủ toàn bộ thành phố!

Đông đảo binh lính thiên sứ sợ hãi lùi lại.

Trong thành đại loạn!

Đông đảo thiên sứ bình thường trong lúc kinh hoảng, thậm chí quên mất mình biết bay.

Cố gắng dồn sức chạy trốn.

Một số ít thiên sứ muốn chạy ra ngoài thành, nhưng lại bị quân canh thành vô tình đánh giết!

Trong một tửu lâu, một thiên sứ Thập Tứ Dực đang say túy lúy nằm trên đất.

Những người hầu cận thiên sứ Thập Tứ Dực trước đó đều đã sợ hãi bỏ chạy.

Trong miệng ngài ta vẫn đang lẩm bẩm.

"Đám phàm nhân!

Vì sao lại thu vét được ít tài phú đến vậy…" Binh sĩ mà Bát Dực Thiên Sứ Trường phái đi đã chạy đến đây, đang định gọi tỉnh thành chủ.

Lúc này.

Tiếng ầm ầm như sấm rền từ những đám mây cao chót vót truyền xuống.

"Chất lượng Thánh Quang Hộ Tráo không tệ, nhưng không cản được Đế Giang ta!" Giọng nói của Đế Giang Tổ Vu truyền khắp mọi ngóc ngách trong thành phố!

Tuyệt vọng, kinh hoàng, đủ loại cảm xúc tiêu cực từ tất cả sinh linh trong thành phố trào dâng.

Đế Giang Tổ Vu không cần lừa dối, nhưng điều đó lại càng khiến họ tuyệt vọng hơn.

"Người khổng lồ này thực lực mạnh đến vậy sao?

Ta không tin!" Một đội trưởng tiểu đội thiên sứ vạn người quỳ rạp xuống đất than khóc.

Quan niệm của ngài ta trong một thoáng chốc đã hoàn toàn sụp đổ.

Binh lính canh thành của ngài ta cũng hỗn loạn cả lên.

"Không thể nào, Thánh Quang Hộ Tráo của chúng ta có thể chống đỡ một đòn toàn lực của thiên sứ Thập Lục Dực mà!" Bát Dực Thiên Sứ Trưởng đó tu vi không tệ.

Nhưng cũng chính vì vậy, ngài ta càng hiểu rõ sự khủng bố của Đế Giang Tổ Vu.

Thập Bát Dực là Sí Thiên Sứ, cũng là chiến lực cấp bậc Đại La Kim Tiên!

Thành chủ nơi đây chẳng qua là một thiên sứ Thập Tứ Dực được an bài đến đây mà thôi!

Đế Giang Tổ Vu mỉm cười.

"Cuối cùng cũng ý thức được sao?

Thần phục Đế Giang ta, tín phụng ta làm chủ!

Bằng không chỉ có cái chết!" Giọng nói như chuông đồng lớn không ngừng truyền bá.

Đế Giang Tổ Vu cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn có một số ngôi nhà bị sóng âm chấn nứt, thậm chí bị chấn động mà sụp đổ.

Trong mắt Bát Dực Thiên Sứ Trường tràn ngập sự tuyệt vọng, nhưng vẫn không chịu từ bỏ.

Ngài ta dốc toàn lực gào thét.

"Chiến sĩ ở đâu?

Trong lúc nguy nan này chúng ta phải bảo vệ thị dân của mình!" Không một ai đáp lời.

Tất cả mọi người đều đang bận chạy trốn, ngay cả đám chiến sĩ thiên sứ cũng vậy.

Chúc Cửu Âm và những người khác không ra tay.

Tín Ngưỡng Chi Lực rất kỳ diệu.

Tự nhiên phải do Đế Giang Tổ Vu tự mình ra tay mới có hiệu quả cao nhất.

Nhưng nhìn Bát Dực Thiên Sứ Trường, trong mắt mọi người đều có chút đồng cảm.

Hỏa Thần Chúc Dung nói: "Thằng nhóc này khiến ta nhớ đến thời điểm chúng ta đối kháng với Yêu Tộc!" Vu Tộc trải qua bao cuộc chiến, cả tộc đều trải qua những trận chiến lớn nhỏ.

Vì vậy, lúc này lập trường khác nhau.

Hỏa Thần Chúc Dung vẫn có thể cảm nhận được tấm lòng bảo vệ của Bát Dực Thiên Sứ Trường.

Thủy Thần Cộng Công khác cũng gật đầu, nhưng nhanh chóng thở dài nói.

"Nhưng cuối cùng vẫn không đoàn kết bằng Vu Tộc chúng ta, nếu vẫn không chịu hàng phục, trực tiếp đánh giết là được!" Trong giọng nói của Thủy Thần Cộng Công tràn đầy sự lạnh nhạt.

Nước là vô tình nhất, Thủy Thần Cộng Công chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Pháp Tắc mà ngài ấy nắm giữ.

Trừ Vu Tộc, Thủy Thần Cộng Công không tin tưởng bất kỳ ai khác.

Chúc Cửu Âm khuyên nhủ.

"Cộng Công, tính cách ngươi quá cực đoan!

Hãy xem cho kỹ!" Chúc Cửu Âm đã lên tiếng, ba Tổ Vu còn lại tự nhiên im lặng, cẩn thận quan sát tình hình phía dưới.

Chúc Cửu Âm trên mặt mang theo nụ cười.

Ngài ấy phát hiện một số thiên sứ cấp thấp ý chí vẫn chưa bị tha hóa.

Ngay phía dưới, Bát Dực Thiên Sứ Trường dường như không từ bỏ.

Lần này ngài ta bay lên giữa không trung, đối mặt với thân thể ba mươi vạn trượng của Đế Giang Tổ Vu, dốc hết toàn lực gào thét!

"Quân trưởng quân đội phòng thủ sáu mươi vạn thiên sứ ở đây, chiến hữu ở đâu?" Lần này tất cả các chiến sĩ thiên sứ đều kinh ngạc nhìn Bát Dực Thiên Sứ Trường đó.

Nhanh chóng, có một thiên sứ Lục Dực mặc áo giáp đen đứng ra.

"Đội trưởng tiểu đội thiên sứ vạn người ở đây, chiến hữu ở đâu?" Từng đội trưởng tiểu đội đứng ra, các chiến sĩ thiên sứ dưới quyền

của họ cũng nhao nhao quy đội!

Bát Dực Thiên Sứ Trường đứng ở phía trước nhất của đội ngũ.

Phía sau ngài ta là toàn bộ các đội trưởng đội vạn người thiên sứ Lục Dực.

Ánh mắt của mọi người vô cùng sáng ngời.

Tuy vẫn còn sợ hãi, nhưng một ý chí mạnh mẽ khác đang thúc đẩy họ đứng vững ở đây.

Sáu mươi vạn quân đội thiên sứ đã hình thành một phương trận cường đại.

Khí tức tỏa ra trên người tuy yếu ớt, nhưng lại ngưng tụ thành một thể.

Chúc Cửu Âm nhìn về phía ba Tổ Vu kia, sắc mặt lộ vẻ kỳ dị.

"Nếu biết bảo vệ, thì đáng để chúng ta đối xử bình đẳng!" Lời nói của Chúc Cửu Âm dứt khoát mạnh mẽ.

Thủy Thần Cộng Công tuy trong lòng có chút không phục, nhưng chỉ có thể cúi đầu.

Mọi người tiếp tục quan sát.

Đế Giang Tổ Vu cũng từ từ hạ thấp thân mình.

Chân thân Tổ Vu ba mươi vạn trượng mạnh mẽ đến mức nào?

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi Đế Giang Tổ Vu cử động thân hình, cánh tay của ngài ấy không ngừng tiến hành dịch chuyển tức thời!

Không có lý do nào khác, chân thân Tổ Vu của Đế Giang Tổ Vu thực sự quá lớn!

Cơn cuồng phong do thân thể ba mươi vạn trượng cử động mang

lại ập xuống.

Cơn cuồng phong đó đã trấn áp toàn bộ phương trận quân đội thiên sứ.

Các chiến sĩ thiên sứ tuy đã ngưng kết thành một thể, nhưng cũng đã tốn không ít sức lực để chống đỡ cơn cuồng phong.

Quân đội thiên sứ trên ba mặt tường thành còn lại đều trừng mắt nhìn.

Một số chiến sĩ thiên sứ tuy trong mắt hiện lên vẻ không đành lòng, nhưng lại không tiến lên tiếp viện.

Một số ít chiến sĩ thiên sứ muốn hành động, nhưng lại bị quân lệnh ngăn cấm không được manh động.

"Không được đối kháng với tồn tại vĩ đại!

Sáu mươi vạn tên ngu ngốc đó sẽ phải chết!" Mọi chuyện đã rõ ràng.

Các chỉ huy trưởng quân đội canh gác ba mặt tường thành kia tuyệt đối không cho phép có thêm những kẻ ngu ngốc bị kéo xuống nước!

Ba vị quân trưởng Bát Dực Thiên Sứ thậm chí còn lộ vẻ trào phúng.

Chương 233

“Đám ngu xuẩn!

Quỳ xuống thần phục, tồn tại vĩ đại nhất định sẽ không đồ sát chúng ta!” Ba vị quân trưởng đó chỉ quan tâm đến tính mạng của mình, chứ không quan tâm đến đám đông.

Quân trưởng Bát Dực Thiên Sứ đứng giữa không trung.

Dốc sức chống lại gió do hơi thở của Đế Giang Tổ Vu mang lại.

Quân trưởng Bát Dực Thiên Sứ dùng hết toàn thân sức lực nói.

“Khẩn cầu tồn tại vĩ đại thu hồi thánh mệnh!

Những đám đông đó vô tội!” “Một khi tồn tại vĩ đại rời đi, những người chuyển đổi tín ngưỡng sẽ bị đồ sát trong khoảnh khắc!” Đã đến bước này, Bát Dực Thiên Sứ Trường làm sao có thể không biết sự khủng bố của Đế Giang Tổ Vu.

Chỉ là, Thiên Sứ Tộc nằm dưới sự thống trị của Tín Ngưỡng Chi Lực.

Sự kiểm soát Tín Ngưỡng Chi Lực của Thượng Đế, tùy theo kích thước thành phố mà dần dần trở nên nghiêm ngặt.

Thánh Quang Thành này chắc chắn có ít nhất năm nghìn vạn nhân khẩu.

Một nguồn tài nguyên tín ngưỡng khổng lồ.

Một khi xảy ra bất kỳ biến động nào, nhất định sẽ thu hút sự chú ý của tầng lớp thiên sứ cấp trên!

Một thành phố lớn với hàng vạn nhân khẩu chuyển đổi tín ngưỡng, chắc chắn sẽ dẫn đến cuộc thảo phạt của đại quân thiên sứ.

“Thiên sứ một khi chuyển đổi tín ngưỡng, có khả năng sẽ bị đồ sát!” Sáu mươi vạn Thiên Sứ chiến sĩ thể hiện ý chí kháng cự.

Nhưng sau đó lại đồng thanh hô lớn: “Khẩn cầu đấng vĩ đại thùy lân Thiên Sứ bình thường!

Chúng tôi nguyện tín phụng đấng vĩ đại làm chủ!” Sáu mươi vạn Thiên Sứ chiến sĩ quyết định phản bội Thượng Đế để bảo vệ Thiên Sứ thường dân!

Quân lính canh gác ba mặt tường thành đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Sáu mươi vạn Thiên Sứ chiến sĩ này đều có ý chí tử chiến a!” “Cứ để chúng quậy phá đi!

Vạn nhất vị kia hài lòng, chúng ta cũng có thể thoát một kiếp!” Mọi người xì xào bàn tán, trong lời nói đầy tư tâm.

Đế Giang Tổ Vu lộ vẻ tư lự.

Vị Bát Dực Thiên Sứ quân trưởng cùng sáu mươi vạn quân sĩ dưới trướng này quả thực đều là hán tử kiên cường!

Vu Tộc vốn ưa những kẻ cứng cỏi, những hán tử có tinh thần hộ vệ!

Bởi vì trong thế giới Hồng Hoang, Vu Tộc cũng từng bước một đi lên như vậy!

Bát Dực Thiên Sứ quân trưởng thấp thỏm nhìn gã khổng lồ đang quỳ trước mặt.

Sau một lúc lâu, gã khổng lồ ấy động đậy.

Chỉ thấy Đế Giang Tổ Vu từ từ vung tay phải, mỗi lần vung đều xuất hiện cách vạn trượng.

Bởi vì thân hình của y quá to lớn, nên không thể không mượn không gian di động để tăng tốc di chuyển bàn tay.

Đế Giang Tổ Vu nhìn xuống phía dưới.

"Tiểu gia hỏa, trước đó ta đã thu phục hai tòa thành thị, đồng thời thiết lập sức mạnh thủ hộ!" Giọng nói ôn hòa của Đế Giang Tổ Vu truyền ra, quét sạch những cảm xúc tiêu cực của sáu mươi vạn Thiên Sứ.

Đế Giang Tổ Vu đã là Chuẩn Thánh, cho nên cũng có một chút uy năng.

Trước mặt mọi người bỗng hiện ra cảnh tượng, đó là hình ảnh hai tòa thành thị trước đó đã tín phụng Đế Giang Tổ Vu làm chủ.

"Thần tích sao?

Đấng vĩ đại quả nhiên nhân từ, chúng tôi xin thần phục!" Hàng loạt quân sĩ quỳ bái trước Đế Giang Tổ Vu.

Từng điểm sáng tín ngưỡng không ngừng sinh ra.

Bởi vì chủ thể tín phụng đang ở ngay trước mặt, nên giờ đây không cần đến tượng tín ngưỡng.

Cuối cùng, chỉ còn lại vị Bát Dực Thiên Sứ quân trưởng kia.

Bát Dực Thiên Sứ quân trưởng biết, đến bước này, không tin cũng không được.

Quỳ một gối xuống đất, cung kính nói với Đế Giang Tổ Vu: "Quân trưởng hộ vệ tường thành phía Tây, Xilin, nguyện ý tín phụng đại nhân làm chủ!" Giọng nói hùng tráng truyền vào trong thành, khiến binh sĩ ba mặt tường thành Đông, Nam, Bắc đều kinh hãi đến ngây người.

Đúng lúc đó, một tiếng nổ như sấm rền vang lên: "Xilin to gan!

Dám dẫn dắt quân Tây Thành phản bội Thiên Sứ tộc của ta!" Mọi người nhìn theo tiếng nói, bất ngờ thấy một Thiên Sứ có mười bốn

cánh bay nhanh tới.

Người này chính là thành chủ của Thánh Quang Thành.

Thành chủ Thánh Quang Thành đứng trên tường thành, thấp giọng uy hiếp: "Phản bội tín ngưỡng là đại tội!

Chẳng lẽ các ngươi muốn cả gia đình mình phải chịu hình phạt thống khổ mà chết sao?" Lời này vừa nói ra, đông đảo quân sĩ tường thành phía Tây lập tức lộ vẻ kinh hãi.

Bọn họ không sợ chết, nhưng lại sợ liên lụy gia đình.

Đế Giang Tổ Vu lập tức cảm nhận được một lượng lớn tín ngưỡng đang chuyển hóa.

Có rất nhiều chiến sĩ đột nhiên bay ra khỏi hàng ngũ, xin tội với Đế Giang Tổ Vu và cả quân trưởng Xilin: "Thực sự xin lỗi, đồng thời bảo vệ Thiên Sứ thường dân, tôi cũng phải bảo vệ gia đình của mình!" Trong khoảnh khắc, sáu mươi vạn Thiên Sứ chiến sĩ trước mặt Đế Giang Tổ Vu chỉ còn lại vài vạn.

Hơn năm mươi vạn chiến sĩ tường thành phía Tây quỳ phục trước mặt thành chủ cầu xin tha thứ.

Thành chủ Thánh Quang Thành lại đột nhiên biến sắc, the thé nói: "Muộn rồi!

Gia đình các ngươi đều sẽ bị nghiêm trị!

Cửu tộc trong phạm vi đều bị tru sát!" Thành chủ Thánh Quang Thành nói xong, trong tay y đột nhiên truyền ra một lượng lớn khối tinh thể tín ngưỡng chi lực chìm vào tường thành.

Trong chốc lát, một tầng màn sáng màu trắng sữa lại dâng lên, cường độ rõ ràng mạnh hơn mấy lần so với màn sáng trước đó.

Đáng sợ hơn nữa, màn sáng hoàn toàn ngăn cách năm mươi vạn

Thiên Sứ quân sĩ tường thành phía Tây ở bên ngoài.

Giờ đây, những chiến sĩ phản bội tín ngưỡng này có lẽ chỉ có một kết cục: sẽ bị Đế Giang Tổ Vu và những người khác đánh giết ngoài thành, còn người thân của họ cũng sẽ bị lực lượng trong thành giết chết!

Thành chủ Thánh Quang Thành như ý đồ tính toán đâu ra đấy.

Ba vị quân trưởng tường thành khác đều vỗ mông ngựa trước mặt thành chủ Thánh Quang Thành: "Đại nhân anh minh!

Như vậy ngay cả vị Sí Thiên Sứ đại nhân kia cũng sẽ không làm khó ngài!" Ánh mắt thành chủ Thánh Quang Thành lộ vẻ tàn khốc.

Thánh Quang Thành gần như thất thủ, thành chủ Thánh Quang Thành là người đầu tiên phải gánh chịu hậu quả.

Thành chủ Thánh Quang Thành phải tìm một vài kẻ thế thân để đổ tội.

Thành chủ lạnh lùng hô lớn: "Đội quân Tây Thành sáu mươi vạn ngu xuẩn!

Ta sẽ truyền tin cho Thiên Sứ đại nhân!

Ta sẽ sớm nhận được viện trợ, còn các ngươi chỉ có một con đường chết!" Thành chủ nói vậy, cố ý kích thích Đế Giang Tổ Vu tàn sát đội quân sáu mươi vạn Thiên Sứ này.

Khuôn mặt Bát Dực Thiên Sứ quân trưởng Xilin mờ mịt, đưa tay ngưng tụ Kiếm Tín Ngưỡng, định tự sát: "Không, là ta đã hại các chiến hữu của ta!

Ta Xilin xin lấy cái chết tạ tội!" Một luồng lực lượng vô hình dâng lên.

Kiếm Tín Ngưỡng mà Xilin vung ngang bị ngưng trệ lại, đó là

không gian vĩ lực.

Đế Giang Tổ Vu từ từ đứng dậy.

Tay phải y khẽ động, lập tức một bóng người xuyên phá hư không.

Đế Giang Tổ Vu lạnh lùng nói: "Sí Thiên Sứ của ngươi đâu rồi?" Bóng người kia chính là Phục Cừu Sí Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ.

Y như một con chuột nhỏ đang giãy giụa dưới tay Đế Giang Tổ Vu.

Thành chủ Thánh Quang Thành không khỏi trợn tròn mắt.

Là một tầng lớp trung cấp trong Thiên Sứ tộc, y rất biết những nhân vật lớn.

"Nhất định là lừa ta!

Ta không tin!" Thành chủ lớn tiếng gào thét, chỉ cho rằng Đế Giang Tổ Vu đang ngưng kết ra ảo ảnh.

Đế Giang Tổ Vu quay đầu nhìn Chúc Cửu Âm một cái.

Chúc Cửu Âm khẽ gật đầu: "Đừng có giết nhầm người tốt!

Có những kẻ sâu bọ thì trực tiếp cho cái chết!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm đặc biệt lạnh lùng.

Sau khi Đế Giang Tổ Vu gật đầu, y tùy tiện lật tay.

Sáu mươi vạn quân sĩ và Xilin đều xuất hiện trên lòng bàn tay phải của y.

Đế Giang Tổ Vu ôn hòa nói: "Các ngươi không cần lo lắng!

Kẻ đáng chết thực sự sẽ không thoát được một ai!" Đế Giang Tổ Vu nói xong, tùy ý vạch tay phải một cái.

"Rắc…" Hàng rào Thánh Quang mới lại bị xuyên thủng trực tiếp.

Sáu mươi vạn Thiên Sứ chiến sĩ từ đầu đến cuối chỉ có một biểu cảm há hốc mồm.

Thành chủ kia cảm nhận được uy hiếp, vội vàng kêu gào: "Ta nguyện thần phục!

Ta sẽ ra lệnh cho tất cả thuộc hạ thần phục!

Xin đừng giết…" Lời thành chủ chưa dứt, không gian nơi y đứng lập tức nứt vỡ từng tấc.

Ba vị quân trưởng hộ vệ tường thành bên cạnh cũng bị liên lụy.

Sau khi tùy tiện biến những con ruồi bọ thành huyết vụ, Đế Giang Tổ Vu nhìn xuống những Thiên Sứ chiến sĩ: "Thần phục ta Đế Giang, được ta bảo hộ, hay là cái chết?" Giọng nói hùng vĩ lại truyền ra.

Các Thiên Sứ chiến sĩ đều im lặng quỳ rạp xuống đất.

Dân chúng trong Thánh Quang Thành cũng đều bước ra khỏi cổng lớn.

Có những người sợ hãi đến mức không thể động đậy, trực tiếp quỳ sụp xuống đất, bò lết.

Hàng vạn âm thanh lộn xộn nhưng ẩn chứa trật tự cuối cùng ngưng kết thành một thể: "Chúng tôi nguyện tín phụng Đế Giang làm chủ!" Đế Giang Tổ Vu nở một nụ cười, tùy ý chỉ vào một ngọn núi ở đằng xa.

Ngọn núi đó lập tức bị không gian đao phong cắt gọt.

Một tượng thần của Đế Giang Tổ Vu xuất hiện trước mặt mọi người.

Một dòng sông tín ngưỡng lớn đổ thẳng vào giữa trán Đế Giang Tổ Vu.

Dòng sông tín ngưỡng cuồn cuộn đổ vào.

Ngay cả chân thân Tổ Vu cao ba mươi vạn trượng của Đế Giang Tổ Vu cũng không chịu nổi lực xung kích, không khỏi lùi lại một bước lớn.

Đế Giang Tổ Vu cảm thấy giữa trán ấm áp, sự ấm áp đó dần dần chuyển thành nóng rực.

Đế Giang Tổ Vu nhất thời có chút hoảng loạn.

Chương 234

Ngay cả thân thể cường hãn cũng cảm thấy nóng rực!

“Tĩnh tâm ngưng thần!

Tĩnh quan kỳ biến!” Chúc Cửu Âm truyền âm tới.

Dòng sông tín ngưỡng không ngừng chảy xiết, dường như vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Đúng lúc đó, âm thanh nhắc nhở của hệ thống không rõ nguyên nhân vang lên: “...Xa rời thế giới Hồng Hoang… cơ hội… hóa giải kiếp khí trên người Tổ Vu!” Chúc Cửu Âm sắc mặt biến đổi.

Xem xét kỹ lưỡng, thời gian hiện tại quả thực đã đạt đến giai đoạn cuối của Vu Yêu Đại Chiến.

Mặc dù hiện tại Vu Tộc đại khái chiếm ưu thế, nhưng không đảm bảo sẽ không có dị biến.

Dù sao hiện tại Chúc Cửu Âm lo lắng nhất là sự kiện Cộng Công nổi giận đâm vào Bất Chu Sơn.

Chúc Cửu Âm thấy Đế Giang Tổ Vu khai tịch thần hồn sẽ mất nhiều thời gian, cũng không chần chừ nữa.

“Các ngươi cảm thấy Đế Giang Tổ Vu làm vậy thế nào?” “Vấn đề này rất quan trọng!

Liên quan đến việc thành Thánh!

Nói thật đi!” Trên không trung, Chúc Cửu Âm đang hỏi ba vị Tổ Vu kia.

Thủy Thần Cộng Công chú ý rằng câu hỏi của Chúc Cửu Âm đặc biệt nhằm vào Vu Tộc.

“Y cứ vòng vo, nếu là ta thì trực tiếp giải quyết tất cả binh lính giữ thành.” Quan điểm của Thủy Thần Cộng Công có phần cực đoan, nhưng có thể chấp nhận được.

Hỏa Thần Chúc Dung và Huyền Minh Tổ Vu cũng lộ vẻ tán đồng.

Chúc Cửu Âm lạnh nhạt nói: “Các ngươi hãy xem Ma Tổ La Hầu năm xưa…” Ba vị Tổ Vu kia lập tức biến sắc.

Lời nói của Chúc Cửu Âm có phần nặng nề, nhưng cũng thể hiện sự kỳ vọng cao của y đối với ba vị Tổ Vu.

Thủy Thần Cộng Công lập tức nghiêm túc: “Nhị ca, ta nghĩ không cần thiết đâu…” Thủy Thần Cộng Công có chút hạn chế trong tư duy.

Hỏa Thần Chúc Dung thấy tình hình không ổn, vội vàng mở lời khuyên giải: “Cộng Công đừng buồn, Nhị ca cũng là vì tốt cho chúng ta!” Huyền Minh Tổ Vu cũng không nói gì nữa, chỉ đứng chắn trước mặt Thủy Thần Cộng Công.

“Đều tránh ra!” Huyền Minh và Chúc Dung hai vị Tổ Vu lập tức bị uy năng thời gian vô hình dời ra chỗ khác.

Chúc Cửu Âm đi đến trước mặt Thủy Thần Cộng Công, nhìn thẳng vào mắt y: “Thành Thánh không hề đơn giản như vậy.

Tiếp theo, ta sẽ vì ngươi diễn giải một phen.” Ánh mắt Chúc Cửu Âm ẩn hiện vẻ lo lắng.

Y muốn thay đổi vận mệnh của Thủy Thần Cộng Công.

Huyền Minh và Chúc Dung cũng không nói gì nữa.

Dù sao Chúc Cửu Âm cũng là vì lợi ích của các Tổ Vu.

Nếu Tổ Vu đi quá xa vào con đường sai lầm, Chúc Cửu Âm dù có lòng cũng không cứu vãn được.

Thủy Thần Cộng Công không tránh ánh mắt của Chúc Cửu Âm:

“Xin Nhị ca chỉ điểm!” Chúc Cửu Âm khẽ thở dài.

Thủy Thần Cộng Công có chút cứng đầu, thích suy nghĩ cực đoan.

Tính cách này đã khiến y phải chịu thiệt thòi lớn.

Nộ đâm Bất Chu Sơn không chỉ hủy hoại Cộng Công, mà còn hủy hoại cả sinh linh thiên hạ.

“Nhìn kỹ đây!” Chúc Cửu Âm hét lớn một tiếng, trong lòng bàn tay y xuất hiện cảnh tượng Hậu Thổ Tổ Vu thành Thánh.

Khi Hậu Thổ Tổ Vu thành Thánh, các Tổ Vu khác đều không được nhìn thấy cảnh tượng thực sự.

Chúc Cửu Âm chỉ vào lượng lớn tín ngưỡng chi lực trong cảnh tượng, nói: “Hậu Thổ muội muội kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, bản chất là tạo phúc cho sinh linh Hồng Hoang!

Vì vậy mới được mọi người tín ngưỡng!” Chúc Cửu Âm nói xong, lại chỉ vào dòng sông tín ngưỡng đang xung kích Đế Giang Tổ Vu bên dưới: “Dòng sông tín ngưỡng vô cùng vô tận, chưa hề ngừng chảy!

Nếu Đế Giang Tổ Vu tại đây đại khai sát giới, tín ngưỡng chi lực thu thập được chắc chắn sẽ ẩn chứa oán hận!” Chúc Cửu Âm tuần tự khuyên bảo.

Điều kinh ngạc đã xảy ra, nơi đây không phải thế giới Hồng Hoang, nhưng trên hư không lại sinh ra những đóa hoa rực rỡ, Thiên hoa loạn trụy!

Thủy Thần Cộng Công hừ một tiếng, cũng không dám phản bác lời Chúc Cửu Âm nữa.

Hỏa Thần Chúc Dung và Huyền Minh Tổ Vu cũng đều suy tư.

Mặc dù cả hai đều hiếu chiến, nhưng tính cách dù sao cũng không

cố chấp như vậy.

Cả hai nhanh chóng thông suốt.

"Tạo ra nhiều sát lục thì có lợi gì cho việc thành Thánh?" "Những cái khác ta không nói, chỉ cần giết quá nhiều, dù có bắt giữ bao nhiêu tiểu thế giới cũng không thể thành Thánh." Chúc Cửu Âm nói xong, dùng tay chỉ lên trời.

Ý chí Thiên Đạo há có thể dung thứ một sinh linh đầy máu tanh và nghiệp chướng trở thành Thánh Nhân!

Thủy Thần Cộng Công lờ mờ hiểu ra.

Chúc Cửu Âm hít sâu một hơi, dùng giọng nói dịu dàng nói: "Chúng ta đều phải luôn nhớ kỹ, Vu Tộc chúng ta là trụ cột chống trời, tuyệt đối không thể sai lầm trên đại nghĩa!" Lập tức ba vị Tổ Vu kia đều lộ vẻ hổ thẹn.

"Trên người ta cũng có một lượng lớn khí vận Vu Tộc!

Cho nên ta hành sự đều phải suy nghĩ trước!" Lời cảnh tỉnh đúng lúc!

Chúc Cửu Âm tận dụng tối đa tu vi Thánh Nhân, cố gắng tẩy rửa tâm cảnh của ba vị Tổ Vu.

Dưới sự giáo huấn lặp đi lặp lại, trong cơ thể ba vị Tổ Vu đều từ từ bài xuất ra một lượng nhỏ hắc khí.

Trong đó, hắc khí trên người Thủy Thần Cộng Công là nhiều nhất.

Quả nhiên, Thủy Thần Cộng Công sắp ứng kiếp.

Chúc Cửu Âm cau mày.

Hiện tại Thủy Thần Cộng Công đang ở bên cạnh y.

Chúc Cửu Âm có đủ tự tin để ngăn chặn bi kịch như việc Cộng

Công đâm vào Bất Chu Sơn tái diễn.

Ánh mắt Thủy Thần Cộng Công lấp lánh, sau một lúc cuối cùng cũng khôi phục thanh minh: "Cảm ơn ngài đã chỉ ra lỗi lầm của tôi!" Thủy Thần Cộng Công nói xong định hành đại lễ tam quỳ cửu khấu với Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm tự nhiên đỡ y dậy, không cho y quỳ xuống.

"Chúng ta đều là huynh đệ!

Mỗi bước đi, mỗi hành động của ta đều liên quan đến phương hướng lớn của Vu Tộc trong tương lai!

Có hiểu không?" Chúc Cửu Âm lộ vẻ mỉm cười, Thủy Thần Cộng Công sững sờ mấy hơi thở sau đó cũng mỉm cười.

Mọi người lại nhìn xuống dòng sông tín ngưỡng bên dưới.

Dòng sông tín ngưỡng mông lung mang theo hy vọng cuồn cuộn chảy xiết.

Chúc Cửu Âm thu lại tâm tư nặng nề, nhìn vào bảng hệ thống mà chỉ y mới có thể nhìn thấy.

"Đing đong, hệ thống nhắc nhở, nhiệm vụ hóa giải kiếp khí trên người ba vị Tổ Vu đã hoàn thành thành công!" "Hệ thống đặc biệt thưởng cho Túc Chủ một viên Tín Ngưỡng Chi Lực Đan Hoàn!" Chúc Cửu Âm nhướng mày.

Nhanh chóng tìm viên đan hoàn lấp lánh ánh sáng trong không gian hệ thống.

Tín Ngưỡng Chi Lực Đan Hoàn có thể hội tụ tín ngưỡng chi lực, có rất nhiều uy năng đặc biệt.

Chúc Cửu Âm đã thành Thánh, tự nhiên không cần dùng đến tín ngưỡng chi lực.

Chúc Cửu Âm đưa mắt nhìn xuống Đế Giang Tổ Vu bên dưới: "Hệ thống của ta cũng vô cùng chu đáo!

Thật quá tốt!" Chúc Cửu Âm nói xong, viên đan dược nhỏ trong lòng bàn tay y liền tự động bay xuống phía dưới.

Bên dưới, Đế Giang Tổ Vu đang lộ vẻ thống khổ.

Không có Hồng Mông Tử Khí phụ trợ, Đế Giang Tổ Vu bẩm sinh đã kém một bước.

Hơn nữa, tính chất của tín ngưỡng chi lực đặc biệt.

Mặc dù tín ngưỡng chi lực không giống như linh khí, nhưng cuối cùng cũng có phân chia phẩm chất.

Tín ngưỡng chi lực của Chuẩn Thánh và tín ngưỡng chi lực của Địa Tiên bình thường chắc chắn sẽ có sự khác biệt.

Đan hoàn mà Chúc Cửu Âm vung ra nhanh chóng chui vào miệng Đế Giang Tổ Vu, sau đó tan nhanh.

Vầng trán nhíu chặt của Đế Giang Tổ Vu, gần như trong nháy mắt đã giãn ra.

"A!

Thật thoải mái!" Đế Giang Tổ Vu vô thức lẩm bẩm, cảm thấy thân thể mình dường như đang bị rút ra.

Trong cõi mịt mờ, Đế Giang Tổ Vu thấy một thân thể khổng lồ đang đứng sừng sững tại chỗ.

Đế Giang Tổ Vu trong lòng đại hỉ, nhưng tâm cảnh nhanh chóng không vì vậy mà dao động.

Khoảnh khắc tiếp theo, y cảm thấy thân thể khổng lồ đó phát ra một lực hút mạnh mẽ, hút y trở lại.

Khi Đế Giang Tổ Vu trở về thân thể, giữa trán y cũng dần dần xuất hiện sự biến hóa.

Một xoáy nước màu tím xuất hiện trên trán y.

Xoáy nước đó tựa như vừa mới sinh ra, không ngừng tỏa ra từng đợt ba động thần niệm.

Bên dưới, có rất nhiều Thiên Sứ tộc nhân vừa nhìn xoáy nước thần hồn đó lập tức mất đi ý thức.

Từng mảng lớn Thiên Sứ tộc nhân ngã xuống!

Thần hồn Chuẩn Thánh không phải là thứ mà những tiểu gia hỏa này có thể tùy tiện nhìn trộm.

Chúc Cửu Âm bố trí một rào chắn trong suốt để ngăn chặn tầm nhìn của những người này.

Những người bất tỉnh đó chỉ cần nghỉ ngơi một lát là có thể khôi phục ý thức.

Chúc Cửu Âm thầm gật đầu.

Xem ra thần hồn mà Đế Giang Tổ Vu ngưng tụ có chất lượng cao.

Viên đan dược tín ngưỡng chi lực mà hệ thống ban tặng lần này đã lập công lớn.

Đế Giang Tổ Vu từ từ mở mắt.

Thần quang từ mắt y bắn ra, trực tiếp xé rách ba trượng hư không phía trước.

"Ô…" Xoáy nước trên trán Đế Giang Tổ Vu dần dần tiêu tán.

Nhưng y vẫn có thể cảm nhận được trên đầu mình có một luồng mạch động mới sinh.

"Nguyên Thần Hồn!" Đế Giang Tổ Vu mừng rỡ khôn xiết.

Đế Giang Tổ Vu thu lại chân thân Tổ Vu cường đại của mình, sau đó bay lên không trung hội hợp với Chúc Cửu Âm và mọi người.

Sau khi mọi người nhìn nhau một cái, Chúc Cửu Âm liền hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng cho thành thị này: "Thánh Quang Thành có thành chủ mới do Xilin đảm nhiệm!

Chương 235

Sau này, Thánh Quang Thành sẽ được sức mạnh của Đế Giang Tổ Vu bảo hộ!" Giọng nói của Chúc Cửu Âm uy nghiêm.

Bát Dực Thiên Sứ trưởng Xilin vẻ mặt kinh ngạc.

Lần này có thể bảo toàn tính mạng đã mãn nguyện, không ngờ lại được Chúc Cửu Âm ủy nhiệm làm thành chủ.

"Xilin xin tạ ơn mấy vị đại nhân!" Chúc Cửu Âm phất phất tay, ý bảo Xilin đứng dậy.

Lần này Đế Giang Tổ Vu đã ngưng tụ ra thần hồn sơ hình, đồng thời thành công thu hoạch tín ngưỡng nơi đây.

Mục đích chuyến đi này đã hoàn toàn đạt được.

Mấy vị Tổ Vu để lại lực lượng trấn thủ Thánh Quang Thành, sau đó nhanh chóng bay đến tòa thành thị tiếp theo.

Trên Thần Giới, tín hiệu cầu cứu của thành chủ Thánh Quang Thành cũ đã sớm truyền đi.

Những Thiên Sứ nô bộc kia tự nhiên không dám chần chừ.

Nhưng các Sí Thiên Sứ cấp cao của Thiên Sứ tộc lại vì một số chuyện mà bị trì hoãn.

Các Sí Thiên Sứ đang triệu tập hội nghị.

Nguyên Ma Vương Satan vẫn không từ bỏ ý định, tiếp tục phái mấy vị sứ giả đến tìm kiếm hợp tác.

Sau mấy lần, tin tức cuối cùng cũng truyền đến tai sáu vị Đại Sí Thiên Sứ.

Sáu vị Đại Sí Thiên Sứ hiện tại có thể coi là lực lượng chấp hành

của Thiên Sứ tộc.

Thái độ của họ sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến việc tin tức hợp tác này có truyền đến tai Thượng Đế hay không!

Trên một chiếc bàn tròn, sáu vị Đại Sí Thiên Sứ đang đối diện nhau.

Cuộc tranh luận giữa họ vô cùng sôi nổi.

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel, người lãnh đạo tinh thần Thiên Thể và thủ hộ Minh Giới, lại ngồi ở vị trí thượng thủ, im lặng không nói một lời.

Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ đi truy tìm dị tộc đã lâu mà không thấy quay về.

Hiện tại Ác Ma tộc lại đột nhiên truyền tin tức cầu hòa.

Trong thời kỳ then chốt như vậy, Uriel cảm thấy Lạp Quý Nhĩ có thể đã bị Ác Ma tộc ám hại.

Dù sao hận thù giữa Thiên Sứ và Ác Ma hai tộc khó phân giải, Ác Ma tộc đột nhiên cầu hòa, sự việc bất thường tất có yêu quái.

Uriel trong lòng có chút dự cảm chẳng lành: "Có lẽ ta nên chia làm hai đường!

Ba người tìm kiếm dị tộc, ba người đi tiếp xúc với Ác Ma tộc." Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael nói.

Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael và Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ có quan hệ huynh đệ.

Các Thiên Sứ khác cũng đưa ra ý kiến, nhất thời toàn bộ đại sảnh hội nghị ồn ào hỗn loạn.

Cuối cùng Uriel đập bàn định đoạt, chấp nhận ý kiến của Raphael.

Ba vị Thần Thánh Thiên Sứ cấp trên của họ vẫn luôn bế quan tu luyện.

Nếu sáu vị Đại Sí Thiên Sứ báo cáo tình báo một cách vô não thì dễ bị trừng phạt!

Sau khi quyết định, sáu vị Đại Sí Thiên Sứ liền bắt đầu phân binh.

Uriel, Raphael, cùng với Thần Thủ Hộ Israel, Michael, cùng nhau đi xuống hạ giới.

Ba vị Sí Thiên Sứ khác là Sariel, Gabriel và Remiel đi tiếp xúc với Ác Ma tộc.

Mấy vị Đại Sí Thiên Sứ vừa ra khỏi sảnh hội nghị, liền nhận được báo cáo từ cấp dưới: Thánh Quang Thành thất thủ!

Uriel sắc mặt khó coi, nhưng lại càng không dám truyền tin tức này lên trên.

Chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc âm thầm trấn áp sự phản loạn ở hạ giới.

Nếu tiếp xúc với Ác Ma tộc có thể mang lại bất ngờ cho các Thần Thánh Thiên Sứ đại nhân cấp trên thì tốt quá.

Chỉ có thể hành động theo quyết định phân binh vừa rồi!

Uriel ánh mắt lạnh lùng nói: "Các vị!

Hạ giới đã xảy ra chuyện vô cùng nghiêm trọng, ta nhất định phải hành động rồi!

Nếu để tin tức truyền lên trên, thủ đoạn của ba vị Thần Thánh Thiên Sứ đại nhân, các ngươi đều hiểu!" Năm vị Sí Thiên Sứ khác cũng bị lời nói của Uriel dọa đến run rẩy.

Sau một lúc, ba vị Đại Sí Thiên Sứ không ngừng nghỉ vội vã chạy xuống hạ giới.

Khi sáu vị Đại Sí Thiên Sứ đang họp, Chúc Cửu Âm và đoàn người đã chinh phục thêm một thành phố nữa.

Vẫn là cách cũ: chặt đầu những cường giả không muốn thần phục.

Quần chúng bình thường thì thường sẽ không phản kháng.

Một thành phố có tín ngưỡng chi lực cũng đủ ba ngàn vạn.

Đế Giang Tổ Vu đang ở phía dưới triển thị chân thân Tổ Vu cường đại của mình.

Thần thể lần này càng thêm thần dị, bên ngoài thân thể cũng ngưng tụ một tầng quang mang mỏng manh.

Có thần hồn sơ hình có thể vận dụng tín ngưỡng chi lực tốt hơn.

Một dòng sông tín ngưỡng từ vô số Thiên Sứ quỳ bái phía dưới ngưng tụ trên người y.

Lần này xoáy nước giữa trán Đế Giang Tổ Vu chủ động xuất hiện, chỉ dùng trong chốc lát đã hấp thụ phần lớn dòng sông tín ngưỡng.

Hỏa Thần Chúc Dung nhìn xoáy nước giữa trán Đế Giang Tổ Vu lộ vẻ ngưỡng mộ: "Thần hồn thật sự thần dị!" Đế Giang Tổ Vu chưa thành Thánh nên không có thần hồn, không khỏi khiến người ta ngưỡng mộ.

"Nhị ca, viên đan dược vừa rồi…" Hỏa Thần Chúc Dung cuối cùng cũng không nhịn được sự tò mò.

Chúc Cửu Âm mỉm cười nói: "Đó là đan dược đặc biệt của ta!

Đừng lo lắng, ai cũng có phần!" Chúc Cửu Âm nói chắc nịch rằng ai cũng có đan dược.

Nhưng y lại giữ bí mật, không chịu nói ra tên đan dược.

Mấy vị Tổ Vu khác cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chúc Cửu Âm tự nhiên không nói bừa.

Trên bảng hệ thống trước mặt y hiển thị nhiệm vụ: "Nhiệm vụ hệ thống, bồi dưỡng tộc quần phụ thuộc… Hoàn thành sẽ thưởng chín viên tín ngưỡng chi lực đan dược!" "Đề nghị Túc Chủ trước tiên tìm hiểu quần chúng Thiên Sứ tộc!" Hệ thống Võ Đạo chưa bao giờ làm Chúc Cửu Âm thất vọng.

Không bồi dưỡng tộc quần phụ thuộc sao có thể tu luyện công phu thủy mài?

"Nhất định phải dùng thế sét đánh trấn áp, nhưng lại không thể sát lục quá nhiều…" Chúc Cửu Âm lẩm bẩm.

Bồi dưỡng tộc quần phụ thuộc phải có sự kết hợp giữa ân và uy!

Chúc Cửu Âm để các Tổ Vu khác ở trên cao hộ pháp cho Đế Giang Tổ Vu, còn mình thì đáp xuống thành trì, đi bộ trên đường phố.

Có rất nhiều Thiên Sứ đã cống hiến tín ngưỡng đều đứng dậy, nhưng vẫn dùng ánh mắt sợ hãi nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm trong lòng nảy ra một ý tưởng.

"Vị đại nhân kia đột nhiên hạ giới!

Chẳng lẽ muốn đánh giết chúng ta?" Có Thiên Sứ run rẩy.

"Lần này trong thành đại loạn, không biết ta có thể nhân cơ hội kiếm chút lợi lộc không…" Có Thiên Sứ bị dục vọng chi phối.

Chúc Cửu Âm vừa đi hết một con phố, trong lòng liền tiếp nhận từng dòng tư tưởng hỗn loạn.

Sinh linh đều có tư tâm.

Chúc Cửu Âm hiểu rằng có tư tâm là chuyện thường tình của con

người.

Nhưng… "Những gì ta muốn bồi dưỡng, là sự trung thành tuyệt đối với Vu Tộc, từ bỏ tộc quần bản thân!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm sáng lên.

Trên cao, ba vị Tổ Vu nhìn Chúc Cửu Âm đi lại trong thành, cũng nghị luận xôn xao.

"Nhị ca lại đang làm gì?" Hỏa Thần Chúc Dung vô cùng tò mò.

Thủy Thần Cộng Công, người đã làm hòa với Chúc Cửu Âm, kiên định nói: "Cảnh giới của Nhị ca vô cùng cao thâm, bất kể làm gì cũng chắc chắn là vì Vu Tộc chúng ta!" Mấy vị Đại Tổ Vu của Vu Tộc đều như vậy, đối với Chúc Cửu Âm, trong lòng vô cùng kính phục, cũng đã quen với việc Chúc Cửu Âm tạo ra kỳ tích!

Bước chân của Chúc Cửu Âm cực nhanh, nhanh chóng đi hết một vòng quanh thành trì rộng mười vạn dặm.

Với trình độ đó, y cũng đã có thành tựu trong pháp tắc không gian.

Đối với Chúc Cửu Âm mà nói, di chuyển trong không gian cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Sau mười nén hương thời gian, Chúc Cửu Âm đã nhìn thấu tâm linh của ba ngàn vạn Thiên Sứ tộc nhân.

Thần hồn của tất cả, nhưng y cũng không khỏi lắc đầu: "Bước đầu tiên để bồi dưỡng tộc quần phụ thuộc là để tất cả học tập Vu Tộc!" Chúc Cửu Âm tâm niệm vừa động, nhanh chóng truyền pháp quyết cho Đế Giang Tổ Vu đang ngưng tụ thần hồn.

Đế Giang Tổ Vu sau khi có thần hồn sơ hình liền có thể phân tâm, nhanh chóng lý giải thâm ý của Chúc Cửu Âm.

"Đại tài!

Ta còn kém xa a…” Đế Giang Tổ Vu cảm thán xong, liền nhanh chóng ban bố từng điều luật pháp quy định, ước thúc Thiên Sứ tộc nhân.

Đồng thời, trước mặt Đế Giang Tổ Vu cũng hiện lên từng màn sáng, xuất hiện thông tin cụ thể của Vu Tộc.

Một mức độ nào đó, y cũng đang chuẩn bị trước cho việc Vu Tộc nhập chủ tiểu thế giới này.

Trong luật pháp quy định đó giải thích: Vu Tộc giống như Đế Giang Tổ Vu, sẽ là đối tượng để Thiên Sứ tộc học tập toàn diện!

Ban đầu, đông đảo Thiên Sứ tộc nhân phía dưới có chút không coi trọng.

Nhưng sau một lúc, họ bỗng cảm thấy lời Đế Giang Tổ Vu nói không sai.

So với Thiên Sứ tộc hay thay đổi, Vu Tộc với tính cách kiên định càng đáng để học hỏi.

“Hướng về Vu Tộc nhân học tập!” Ba ngàn vạn Thiên Sứ tộc nhân hô vang, tiếng hống hóa thành hồng lưu cuồn cuộn, nhấn chìm tòa thành thị này.

Có thể dự kiến, Thiên Sứ tộc nhân đã được Chúc Cửu Âm giáo dục chắc chắn sẽ không dễ dàng chuyển đổi tín ngưỡng.

Họ sẽ dần dần gia tăng sự trung thành với Vu Tộc, hiến dâng sinh mạng cho Vu Tộc!

Chúc Cửu Âm trở lại trên không thành thị, được Thủy Thần Cộng Công và ba vị Tổ Vu khác đón tiếp với ánh mắt vừa kính phục vừa e sợ.

Thủy Thần Cộng Công thành khẩn nói: “Những gì ngài làm đều có

thâm ý!

Tôi lại một lần nữa xin lỗi ngài vì sự lỗ mãng trước đó!" Chúc Cửu Âm ha ha cười lớn, vỗ mạnh vào Thủy Thần Cộng Công mấy cái: "Tương phùng một nụ cười xóa tan ân oán, huống hồ chúng ta là huynh đệ, chuyện nhỏ đó đã quên từ lâu rồi!" Mấy vị Tổ Vu khác cũng mắt sáng lên, đều cảm thấy Chúc Cửu Âm thật tốt.

Khi Chúc Cửu Âm và đoàn người đang thực hiện kế hoạch, trên đại địa Hồng Hoang cũng đang xảy ra những biến hóa kịch liệt.

Bên ngoài một bộ lạc Nhân Tộc, một cuộc săn bắt nhằm vào Nhân Tộc đang diễn ra.

"Ha ha ha!

Chương 236

Mau bắt mau bắt, đem những Nhân Tộc này nuôi dưỡng…" Một tiểu đầu mục Yêu Tộc mặt mày hung tợn đang ra hiệu lệnh cho thuộc hạ.

Hiện tại, Yêu Tộc ngày càng không thỏa mãn với số lượng Nhân Tộc có thể bắt giữ.

Vì vậy, một số Yêu Tộc liền nảy sinh ý đồ xấu xa: muốn nuôi dưỡng Nhân Tộc như súc vật lấy huyết thực!

Những Yêu Tộc này vô cùng xảo quyệt, mỗi lần đều xuất động số lượng lớn, bắt giữ Nhân Tộc theo từng bộ lạc.

Trong đó, tự nhiên không thể thiếu sự đồng thuận của Yêu Hoàng Đế Tuấn.

Hiện nay Yêu Tộc có thêm rất nhiều Yêu Tướng, thậm chí cả ba Yêu Soái mới nổi cũng xuất hiện.

Đằng sau sự phồn vinh của Yêu Tộc là những giọt máu và nước mắt loang lổ của Nhân Tộc.

"Ra tay gọn gàng một chút, đừng để lại Nhân Tộc sống sót!

Sau khi đi thì chôn vùi dấu vết!" Tiểu đầu mục Yêu Tộc ra lệnh một cách thuần thục.

Có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên chúng tiến hành hành động như vậy.

Sau một trận càn quét, thôn làng Nhân Tộc này bị san bằng hoàn toàn.

Trong cõi mịt mờ, tự có một đường sinh cơ.

Vài đêm sau, dưới một lớp đất vàng, có một bàn tay bới tung cửa hang.

Một thanh niên mặt đầy huyết lệ, gào khóc thê lương: "Yêu Tộc!

Nhân Tộc ta với các ngươi không đội trời chung!" Trong mắt thanh niên lộ vẻ đỏ ngầu.

Hận thù thúc đẩy thân thể y, khiến y quên đi mọi đói khát đau đớn.

Thanh niên xác định một phương hướng, liền bắt đầu lên đường.

Ban đầu Nhân Tộc chỉ tồn tại trong khe hở giữa Vu và Yêu hai tộc.

Nhờ sự che chở của Vu Tộc, tình hình của Nhân Tộc mới bắt đầu khởi sắc.

Nhưng hiện tại Yêu Tộc không biết xấu hổ!

Thanh niên hồi tưởng lại phương vị đại bản doanh của Vu Tộc trong ký ức: "Vu Tộc có hai vị Thánh Nhân, đại nhân Chúc Cửu Âm vĩ đại nhất định sẽ giúp Nhân Tộc ta đòi lại công đạo!" Thanh niên lau đi huyết lệ trên mặt, bắt đầu không ngừng nghỉ chạy đi.

Hạt giống hận thù bắt đầu nảy mầm, bánh xe lịch sử bắt đầu chuyển động.

Điều kỳ lạ là Nữ Oa, đạo lữ của Chúc Cửu Âm, vì một lý do nào đó mà mãi không cảm ứng được hoàn cảnh khó khăn của Nhân Tộc.

Trong Yêu Hoàng Điện.

Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn hai người áo đen dưới điện, không khỏi lộ vẻ kỳ lạ: "Hai vị muốn hợp tác với Yêu Tộc của ta, nhưng lại luôn không lộ diện mạo!

Thành ý ở đâu?" Yêu Hoàng Đế Tuấn cảm nhận được trên người hai người áo đen có uy năng cường hãn.

Nếu không phải vậy, y đã sớm nổi giận tru sát hai người rồi.

Một người áo xám mở miệng cười lớn, cười đến tiền ngưỡng hậu hợp.

Trên tay phải của y, một cái cây nhỏ bị áo đen che khuất cũng run rẩy theo.

"Yêu Tộc luôn bị Vu Tộc đánh cho mất hết khí phách, chúng tôi muốn ra tay giúp đỡ!" Trong giọng nói của người áo đen tràn ngập sát khí vô tận, dường như có mối thù không nhỏ với Vu Tộc.

Các thị nữ Yêu Tộc đứng bên cạnh sợ hãi đến run rẩy toàn thân.

Yêu Hoàng Đế Tuấn ghét nhất là có người nói Yêu Tộc không bằng Vu Tộc!

Nhưng người áo đen kia tuy đã phạm vào điều cấm kỵ của Yêu Hoàng Đế Tuấn, nhưng Yêu Hoàng Đế Tuấn lại không truy cứu.

"Được, hợp tác thế nào?

Hai vị phía Tây…" Yêu Hoàng Đế Tuấn nhìn cái cây nhỏ dưới áo xám, trong mắt lóe lên một tia kim quang.

Xem ra đối phương thực sự mang theo thành ý, nếu không cũng sẽ không phô bày Linh Bảo ra ngoài.

Người áo đen lạnh lùng nói: "Hiện tại Yêu Tộc có thể tiêu diệt Nhân Tộc trên phạm vi nhỏ!

Tất cả đều do hai chúng ta che đậy thiên cơ!" Nói xong, người áo đen tương đương với việc lộ rõ bản thân.

Che đậy thiên cơ, đó là chuyện chỉ có Thánh Nhân mới có thể làm được!

Người áo đen kia vẫn không thỏa mãn, lại tiếp tục đưa ra một tin tức khiến Đế Tuấn trợn tròn mắt: "Ngươi nghĩ ngươi là kẻ đầu tiên

ăn thịt Nhân Tộc sao?

Vu Tộc đã đắc tội với chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ không để y dễ chịu!" Cách lớp áo đen, Đế Tuấn vẫn có thể cảm nhận được sự phẫn hận và tức giận của hai người đó.

Tây Phương Nhị Thánh đã bị Chúc Cửu Âm sỉ nhục ở Địa Phủ.

Chuyện cười đó người trong thế giới Hồng Hoang ai ai cũng biết.

Đế Tuấn ha ha cười lớn, bước xuống đài: "Chúc Cửu Âm đó một mực hành sự bá đạo, không hề để ý đến người khác!

Liên lụy Nhân Tộc sớm muộn cũng là chuyện thường!" Hai người áo đen đang đối thoại trong lòng cực kỳ thoải mái.

"Vậy thì quyết định rồi, hợp tác lật đổ Vu Tộc!" "Đế Tuấn đạo hữu, không cần lo lắng, hai chúng ta sau này tự sẽ đi tìm Tam Thanh sư huynh để cầu hợp tác!" Người áo đen cầm Thất Bảo Diệu Thụ đã xua tan mối lo cuối cùng của Yêu Hoàng Đế Tuấn.

"Khi Ngũ Thánh liên hợp, đó chính là lúc Yêu Tộc toàn lực ra tay!" "Đế Tuấn Đại Yêu Tộc xin tạ ơn Nhị Thánh!

Hai vị đi thong thả!" Yêu Hoàng Đế Tuấn tiễn hai người áo đen vẫn chưa lộ diện.

Sắc mặt y cũng từ vui mừng chuyển sang âm trầm.

"Tây Phương Nhị Thánh cuối cùng vẫn không chịu đích thân xuống trận, xem ra không có niềm tin vào Yêu Tộc của ta!" Đế Tuấn trầm ngâm một tiếng, liền gọi mấy vị Yêu Soái đang ẩn mình trong bóng tối ra.

Kế hoạch bắt giữ Nhân Tộc để tăng cường sức mạnh bản thân, từ đầu đến cuối đều do Yêu Tộc đặc biệt tiến hành.

Đế Tuấn để ngăn chặn sự việc tiết lộ, nên đã hạ lệnh nghiêm ngặt

bảo mật.

Đại đa số Yêu Tộc cấp thấp không biết bí mật rằng ăn thịt người có thể trở nên mạnh hơn.

Hiện tại sĩ khí của Yêu Tộc nói chung có chút thấp.

Tin tức từ Tây Phương Nhị Thánh đến cũng là một liều thuốc mạnh.

Đế Tuấn ngồi cao trên ngai vàng, nhìn xuống dưới và nói: "Chư vị đều đã nghe rồi, Tây Phương Nhị Thánh sẽ ủng hộ Yêu Tộc của ta!

Yêu Tộc chúng ta nhất định sẽ thắng!" Đế Tuấn vừa nói, vừa phóng thích uy thế cường đại của mình, để thể hiện sự tự tin.

Các Yêu Soái phía dưới tự nhiên đồng thanh cung kính đáp: "Đều nhờ Yêu Hoàng đại nhân dũng mãnh thiện chiến mà hai vị Tây Phương Nhị Thánh đã hạ quyết tâm, Yêu Tộc tất thắng!" Không một Yêu Soái nào dám đưa ra ý kiến khác.

Yêu Hoàng Đế Tuấn ngang ngược độc đoán, nhanh chóng hạ đạt mệnh lệnh: "Đợi khi Ngũ Thánh thực sự liên hợp, ta sẽ bắt đầu đại hành động.

Lúc đó, tất cả đều phải dùng hết sức đồ sát Nhân Tộc!" Yêu Hoàng Đế Tuấn tự có thâm ý.

Tây Phương Nhị Thánh dùng Yêu Tộc làm pháp bảo, nhưng cũng phải đưa ra thành ý thực sự.

Ngũ Thánh liên hợp che giấu thiên cơ, đó là cơ sở để Yêu Tộc hợp tác với họ!

Đông đảo Yêu Soái cáo lui, tiến hành chuẩn bị trước đại chiến.

Yêu Hoàng Đế Tuấn một mình đứng trước ngai vàng: "Chúc Cửu Âm, hành sự quá bá đạo, đã vì Vu Tộc đặt ra con đường chết!" Trong

mắt Đế Tuấn tràn ngập hận ý.

Yêu Tộc phản công nhất định sẽ kinh thiên động địa!

Ở hạ giới của tiểu thế giới tín ngưỡng.

Chúc Cửu Âm đang đứng trên không trung nhìn Đế Giang Tổ Vu thu phục một tòa thành thị khác.

Hành động của y vô cùng nhanh chóng, nhanh chóng đến một thành thị mới.

Khi Đế Tuấn và Tây Phương Nhị Thánh gặp mặt, Chúc Cửu Âm mơ hồ có cảm ứng.

Trong lòng Chúc Cửu Âm xuất hiện cảm giác đau nhói như bị châm.

"Chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thế giới Hồng Hoang có gì đó?" Chúc Cửu Âm tâm thần bất định.

Vô thức muốn thôi diễn một phen.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng quát chói tai: "Kẻ trộm to gan, dám cướp đoạt tín ngưỡng chi lực của Thiên Sứ tộc ta!" Người đó cầm Liệt Diễm Quang Kiếm, phía sau y có hai Thiên Sứ cầm Cự Liêm và Cự Phủ đi theo.

Chúc Cửu Âm quay đầu lại, ánh mắt quét qua mười tám cánh trên lưng đối phương: "Thập Bát Dực Sí Thiên Sứ?

Thiên Sứ tộc phản ứng thật chậm!" Chúc Cửu Âm khoanh tay sau lưng, lạnh lùng nhìn đối phương.

Trong khi nói, Chúc Cửu Âm ra hiệu cho hai vị Tổ Vu của mình đi bảo vệ Đế Giang.

Ba vị Sí Thiên Sứ kia nghiến răng nghiến lợi, nhanh chóng xông lên bao vây Chúc Cửu Âm.

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel lạnh nhạt nói: "Mấy dị tộc này quả thực có bản lĩnh!

Thoáng chốc đã chiếm được bốn thành trì!" Uriel cầm Liệt Diễm Quang Kiếm, mười tám cánh sau lưng y phe phẩy theo lời nói.

Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael và Thần Thủ Hộ Israel, Michael đứng nghiêm túc đợi ở hai bên Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm mặc dù bị ba Thiên Sứ bao vây, nhưng lại tỏ vẻ ung dung.

Phía dưới Thủy Thần Cộng Công nhìn ba vị Sí Thiên Sứ không biết sống chết kia, trong mắt tràn ngập vẻ trào phúng: "Chỉ ba tên Đại La Kim Tiên nhỏ bé cũng dám bao vây Nhị ca!

Nếu không phải Nhị ca muốn moi thêm tin tức, bọn chúng đã sớm chết rồi!" Lời Thủy Thần Cộng Công nói rất đúng.

Trên không trung, Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael lại đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc, cảm ứng được khí tức của huynh đệ mình là Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ.

Chúc Cửu Âm dường như có thể đọc được tâm tư của Raphael.

"Không sai!

Trước đó quả thực có một Sí Thiên Sứ bị ta bắt giữ!" Chúc Cửu Âm vừa nói, vừa giải tỏa sự trói buộc không gian của Đế Giang Tổ Vu.

Thân ảnh Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ hiện ra.

Lạp Quý Nhĩ toàn thân đầy thương tích, cánh loang lổ, thậm chí còn sùi bọt mép.

Bây giờ y không còn là Sí Thiên Sứ cao cao tại thượng nữa, chỉ là một con chó bại trận!

Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael nhìn huynh đệ mình chịu sỉ nhục như vậy, trong mắt lóe lên vẻ cuồng nộ: "Dám đối xử với huynh đệ của ta như vậy?

Tội không thể tha thứ, ta muốn đánh ngươi xuống địa ngục!" Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael cầm Cự Liêm, ra tay trước tiên, chém về phía đầu Chúc Cửu Âm.

Ba vị Sí Thiên Sứ phối hợp chiến đấu vô cùng ăn ý.

Hai Thiên Sứ còn lại cũng theo đó ra tay tấn công.

Khi Chúc Cửu Âm phóng thích Sí Thiên Sứ bị bắt giữ, hai bên đã không còn điều kiện đàm phán!

Thân hình Chúc Cửu Âm hơi chớp động, liền né tránh công thế của ba người.

Chương 237

“Tốc độ của hắn quá nhanh, hãy ép hắn xuống đại địa!” Ba vị Sí Thiên Sứ vốn định từ trên không trung phát động đòn tấn công để ép Chúc Cửu Âm rơi xuống.

Nhưng dù bay lượn cuồng dã thế nào cũng vĩnh viễn không thể vượt qua độ cao của Chúc Cửu Âm.

Ba vị Sí Thiên Sứ tự nhiên chưa từng trải, không biết cao không phải là một pháp tắc.

Ba Đại Sí Thiên Sứ chỉ cho rằng Chúc Cửu Âm đã sử dụng một số bảo vật đặc biệt.

Ba Đại Sí Thiên Sứ đành dùng cách thô thiển, liên tục thử bao vây Chúc Cửu Âm.

Nhưng lại bị đối phương dễ dàng né tránh.

Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael mấy lần tấn công không trúng, trong mắt tràn ngập vẻ đỏ ngầu, như phát điên: “Dám đùa giỡn chúng ta!

Linh hồn bùng cháy!” Vì huynh đệ, Raphael cam nguyện đốt cháy tất cả!

Chúc Cửu Âm đã mất hứng thú.

Cái gọi là linh hồn được nâng cấp đến một trình độ nhất định, liền thành thần hồn.

Thiên Sứ tộc trong khi chú trọng tín ngưỡng chi lực, cũng đã khai thác được cách sử dụng chính của linh hồn.

Chúc Cửu Âm chăm chú nhìn Raphael toàn thân đang bốc cháy

ngọn lửa trong suốt, trong miệng xì xào khen ngợi: "Quả thực có chỗ đáng lấy, khó trách hệ thống lại muốn thu phục Thiên Sứ và Ác Ma hai tộc!" Chúc Cửu Âm thấy Raphael đang đốt cháy linh hồn, thực lực nhanh chóng tăng vọt.

Hiện tại tu vi đã tiếp cận Chuẩn Thánh!

Nhưng cho dù vậy vẫn không thể lay chuyển Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm đưa ngón tay ra: "Định thân!" Ba Đại Sí Thiên Sứ lại bị định trụ thân hình đồng loạt.

Đừng nói là tiếp cận Chuẩn Thánh, ngay cả Chuẩn Thánh thật sự cũng sẽ bị Chúc Cửu Âm cấm cố!

Chúc Cửu Âm đã mất hứng thú.

Tiếp theo y định lấy ký ức của ba Đại Sí Thiên Sứ rồi tru sát.

Vào thời khắc mấu chốt, Đế Giang Tổ Vu kịp thời truyền âm.

Sau khi Đế Giang Tổ Vu ngưng tụ ra thần hồn sơ hình, các tiểu thuật như truyền âm vào tai đã dễ dàng nắm giữ.

"Chúng ta hãy giả vờ lơ là, rồi thả chúng về!" Trong lời nói của Đế Giang Tổ Vu có ý nghĩa sâu xa, y muốn bắt gọn sáu vị Đại Sí Thiên Sứ.

Chúc Cửu Âm gật đầu.

Suy cho cùng, Đế Giang Tổ Vu mới là người sẽ tiếp quản tiểu thế giới này.

Tiểu thế giới này đối với Chúc Cửu Âm không có tác dụng lớn.

Nhưng y phải tôn trọng ý kiến của chủ nhân tương lai tiểu thế giới.

Chúc Cửu Âm tâm niệm vừa động, ba Đại Sí Thiên Sứ đang ra

sức giãy giụa liền cảm thấy xung quanh có một luồng lực lượng phá vỡ rào chắn.

Có cơ hội!

Ba Đại Sí Thiên Sứ nhìn nhau, Thiên Sứ Chi Tâm trong cơ thể bắt đầu đồng bộ bùng cháy.

"Thiên Sứ chiến trận cộng thêm linh hồn bùng cháy!" Ba người được liên kết bởi một sợi dây vô hình, sức mạnh của họ lập tức tăng lên ổn định.

Linh Hồn Thủ Hộ Giả Raphael là người đầu tiên sử dụng sức mạnh, "đột phá" rào chắn định thân của Chúc Cửu Âm.

Sau đó Raphael không ngừng nghỉ kéo hai Sí Thiên Sứ kia đến chỗ mình, phát huy sức mạnh Chuẩn Thánh phá vỡ rào chắn vô hình.

Ba Đại La Kim Tiên dưới sự trợ giúp của đủ loại thủ đoạn, thực sự đã đột phá được rào cản giữa Đại La và Chuẩn Thánh!

Chúc Cửu Âm lại quay đầu nhìn Thiên Sứ bị bắt giữ với vẻ sát ý.

"Quả nhiên có giữ lại, Thiên Sứ chiến trận còn có thứ khác!" Sát ý cường hãn của Chúc Cửu Âm khiến Lạp Quý Nhĩ, người đang ngồi xếp bằng trong hư không, vội vàng biện giải: "Đại nhân, đó là cấm cố do Thần Chủ Thượng Đế thiết lập, nếu tôi chủ động ra tay chắc chắn sẽ nổ tung đầu!" Sự việc này quả thực không thể trách Lạp Quý Nhĩ bị bắt giữ.

Chúc Cửu Âm lại quay đầu quan sát kỹ ba vị Sí Thiên Sứ.

Sau khi ba người đột phá rào chắn, khí tức sức mạnh trên người họ cũng bắt đầu không ngừng giảm xuống.

Điều đó khiến sắc mặt Chúc Cửu Âm dịu đi nhiều.

Thủ đoạn cường đại như vậy chắc chắn sẽ có điểm yếu!

Chúc Cửu Âm và Đế Giang Tổ Vu nhìn nhau rồi chọn cách khoanh tay đứng nhìn.

Y muốn thả ba Đại Thiên Sứ này đi.

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel vẻ mặt đầy áy náy nhìn người chiến hữu bị bắt giữ: "Ta sẽ sớm quay lại đón ngươi!" Uriel nói xong liền cùng Michael kéo Raphael đang định ra tay bỏ trốn khỏi đây.

Hạ giới xuất hiện kẻ địch cường đại như vậy, đối với Thiên Sứ tộc là tai họa diệt đỉnh!

Ba Đại Sí Thiên Sứ không dám che giấu nữa, cũng biết không thể che giấu được.

Hiện tại sự việc đã phát triển vượt khỏi tầm kiểm soát!

Ba Đại Sí Thiên Sứ chật vật chạy về Thần Giới, báo cáo sự việc này cho ba vị Thần Thủ Hộ Thiên Sứ cấp trên của họ.

Ba vị Thần Thủ Hộ Thiên Sứ cũng vô cùng tức giận.

Một Sí Thiên Sứ bị bắt giữ, ba Sí Thiên Sứ khác bị đánh cho chật vật chạy về!

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel thấy sắc mặt ba vị Đại Sí Thiên Sứ ngày càng âm trầm, cảm thấy tình hình không ổn.

Nếu không nói gì nữa, e rằng sẽ bị phế tu vi, đánh thành người thường!

Uriel vội vàng nói: "Ba vị đại nhân, mấy dị tộc kia chỉ nắm giữ một số thủ đoạn đặc biệt!

Chúng tôi chỉ vội vàng quay về báo cáo!" Sắc mặt ba vị Thần Thánh Thiên Sứ dịu đi một chút.

Nếu thật sự như vậy, thì có thể để ba Đại Sí Thiên Sứ lập công chuộc tội.

Uriel thừa thắng xông lên: "Đợi khi sáu vị Sí Thiên Sứ chúng tôi hội hợp, liền có thể phát huy toàn bộ uy lực của Thiên Sứ chiến trận để đánh giết!" Uriel vỗ ngực nói.

Đồng thời, ba Sí Thiên Sứ khác đang đi đàm phán với Ác Ma tộc cũng vội vã quay về.

Thiên Đường Thiên Sứ Gabriel cũng mang theo tin xấu.

Trước đó Ác Ma tộc đã hạ thấp tư thái, nhưng lại bị Thiên Sứ tộc đối xử lạnh nhạt.

Vì vậy, hiện tại một số Ác Ma cấp trung và thấp liền làm trò nửa vời.

Ba người Gabriel là Sí Thiên Sứ, làm sao có thể chịu nổi sỉ nhục như vậy?

Ba người liền tức giận quay về!

Đồng thời Gabriel trực tiếp báo cáo ba vị Thần Thánh Thiên Sứ rằng Ác Ma tộc không có thành ý hợp tác!

Hạ giới xuất hiện dị tộc cường đại, Ác Ma tộc lại trêu đùa Thiên Sứ tộc!

Ba vị Thần Thánh Thiên Sứ đều vô cùng tức giận.

Ba vị Thần Thánh Thiên Sứ ngồi trên thủ tọa, sắc mặt ngày càng âm trầm!

Năng Thiên Sứ Salaph lạnh lùng nói: "Hận thù giữa Ác Ma tộc và ta đã có ngàn năm, trước tiên cứ gác lại một bên!" Hiện tại điều Thiên Sứ tộc cần chú trọng giải quyết là dị tộc ở hạ giới!

Hai vị Thần Thánh Thiên Sứ khác không có dị nghị.

Năng Thiên Sứ Salaph bao quát quyền chỉ huy liền ra hiệu lệnh: "Sáu vị Đại Sí Thiên Sứ!

Dẫn dắt ức vạn Thiên Sứ đại quân tiêu diệt dị tộc!" Năng Thiên Sứ Salaph vừa nói, vừa ném ra một bảo vật.

Bảo vật mông lung, đồng thời phát ra một chút lưu quang.

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel vui mừng tiếp nhận: "Cảm ơn đại nhân ân tứ!" Uriel đối với việc tiêu diệt Chúc Cửu Âm và đoàn người đã nắm chắc phần thắng!

Năng Thiên Sứ Salaph phất phất tay, ý bảo mấy người nhanh chóng hành động.

Tín ngưỡng bị thất thoát là chuyện lớn!

Chuyện này nếu truyền đến tai Thượng Đế, ba vị Thần Thánh Thiên Sứ cũng không có kết cục tốt!

Sáu vị Đại Sí Thiên Sứ nhanh chóng tập hợp quân đội Thần Giới, thông qua các kênh khác nhau tiến đến hạ giới.

Đồng thời, Chúc Cửu Âm cũng dùng thủ đoạn Thánh Nhân, hỏi được một số tin tức liên quan đến Thiên Sứ chiến trận.

Mặc dù Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ bị sức mạnh của Thượng Đế ước thúc không thể chủ động tiết lộ bí mật, nhưng Chúc Cửu Âm đã áp dụng ảo cảnh nhắm mục tiêu.

Lạp Quý Nhĩ tự nhiên trúng chiêu, trong ảo cảnh đã lộ ra đủ loại phương thức vận hành của Thiên Sứ chiến trận!

Hóa ra, Thiên Sứ chiến trận dựa vào Thiên Sứ Chi Tâm của nguồn sức mạnh Thiên Sứ để duy trì vận hành.

Chúc Cửu Âm nhìn ba vị Tổ Vu trước mặt tiếp tục nói: "Có thể làm Thiên Sứ trong tất cả các chiến trận chồng chất sức mạnh." Chúc Cửu Âm sắc mặt ngưng trọng.

Ba vị Tổ Vu kia cũng lộ vẻ khao khát.

Nếu Thiên Sứ chiến trận có thể khiến Tổ Vu học tập, chẳng phải Vu Tộc sẽ thiên hạ vô địch sao?

Chúc Cửu Âm liếc nhìn Thiên Sứ đang hôn mê bị bắt giữ, lại dội một gáo nước lạnh vào các Tổ Vu: "Vu Tộc chúng ta không có Thiên Sứ Chi Tâm, và Thiên Sứ chiến trận cũng không phải là bất khả xâm phạm!" Đúng vậy, trong cùng một thời điểm, chỉ có một Thiên Sứ có thể đạt được sự chồng chất sức mạnh chiến đấu.

Các Thiên Sứ khác lại trở thành điểm yếu.

Đế Giang Tổ Vu vừa nghe vậy, lập tức có chút mất hứng thú: "Vậy ta ở đây đợi gì?

Chi bằng đi đến thành thị tiếp theo đoạt lấy tín ngưỡng." Đế Giang Tổ Vu vô cùng sốt ruột, hận không thể khoảnh khắc tiếp theo thu phục cả thế giới này.

Chúc Cửu Âm đầy ý cười!

"Đến lúc để Thiên Sứ tộc biết sức mạnh thực sự của ta!" Chúc Cửu Âm nói không sai.

Hiện tại Đế Giang Tổ Vu đã ngưng tụ ra thần hồn sơ hình.

Lúc đầu cần chú trọng hành động nhanh chóng để mở rộng thế lực.

Nhưng hiện tại Đế Giang Tổ Vu đã thu phục mấy tòa thành trì.

Tiếp theo điều mọi người cần làm là giữ vững căn cơ.

Chúc Cửu Âm tiếp tục nói: "Ta nhất định phải đánh bại bọn chúng một lần và mãi mãi!

Nếu không, nếu chúng tấn công lén lút các thành thị phía sau, đó cũng là một chuyện đau đầu đối với ta!" Đường đường là Tổ Vu, tự nhiên không thể như chó mất chủ quay về cứu hỏa.

Các Tổ Vu đều không có ý kiến gì, tự nhiên cũng chỉ có thể bày tỏ sự kính phục đối với Chúc Cửu Âm.

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Khi các Tổ Vu đang trò chuyện, từng không gian thông đạo hiện ra từ hư không.

Lượng lớn Thiên Sứ chiến sĩ từ trong không gian thông đạo dũng mãnh tràn ra.

So với đội quân Thiên Sứ bình thường ở hạ giới, những chiến sĩ này càng có kỷ luật hơn.

Chương 238

Mắt Đế Giang Tổ Vu sáng lên: "Thiên Sứ tộc của Thần Giới quả thực có sức chiến đấu mạnh mẽ, rất đáng để thu phục!" Đế Giang Tổ Vu lúc này mới hiểu được sự nhìn xa trông rộng của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm tự nhiên không nói, tất cả đều do nhiệm vụ hệ thống và phần thưởng thúc đẩy.

"Huynh đệ cẩn thận, Thiên Sứ chiến trận do sáu vị Sí Thiên Sứ tạo thành không thể xem thường!" Đế Giang Tổ Vu trầm giọng nói.

Sáu vị Đại Sí Thiên Sứ sau khi điều chỉnh một phen, uy thế của họ càng thêm cường đại!

Người cầm đầu sáu vị Đại Sí Thiên Sứ, Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel, hiện tại đang nắm giữ chí bảo.

Sự tự tin đã mất trước đó lại trở lại.

"Dị tộc phía trước nghe đây!

Lập tức thả Sí Thiên Sứ của ta ra, và giơ tay đầu hàng!

Nếu không chỉ có một con đường chết!" Uriel gầm lên.

Ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ cũng theo đó gầm lên: "Tử vong!

Tử vong!" Sóng âm cuồn cuộn ập đến.

Chúc Cửu Âm cau mày, tùy tiện phóng ra một màn sáng bảo vệ thành trì phía dưới.

Màn sáng này mạnh hơn vạn ức lần so với hộ thuẫn Thánh Quang trước đó!

Nhưng cho dù như vậy, sóng âm kia cũng làm màn sáng rung động nhẹ nhàng.

“Xem ra có chút gì đó!

Ức vạn đại quân đồng thời thi triển Thiên Sứ chiến trận!” Chúc Cửu Âm lạnh lùng nói.

Sắc mặt Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel biến đổi.

Dường như bị người ta vạch trần âm mưu, y có chút tức giận mà nói: “Làm sao ngươi biết được bí mật của Thiên Sứ tộc ta?

Chẳng lẽ…” Uriel cố gắng tìm kiếm thân ảnh của Phục Cừu Thiên Sứ Lạp Quý Nhĩ bị bắt giữ.

Lạp Quý Nhĩ vẫn còn chìm đắm trong ảo cảnh, thân hình y đã bị Đế Giang Tổ Vu dùng không gian thần thông che đậy.

Minh Giới Thủ Hộ Giả không tìm thấy thân ảnh của Lạp Quý Nhĩ, tự cho rằng Lạp Quý Nhĩ đã bị tiêu diệt!

“Tốt!

Quả nhiên có chút thủ đoạn!

Nhưng, uy năng chồng chất của ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ là vô hạn!” Uriel nói xong, trong tay y xuất hiện một bảo vật phát ra ánh sáng.

Bảo vật chui vào cơ thể Uriel.

Sức mạnh của ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ và năm vị Đại Sí Thiên Sứ cũng thông qua liên kết vô hình dũng mãnh tràn vào cơ thể Uriel!

Chúc Cửu Âm đầy hứng thú nhìn bảo vật trong tay Uriel: “Tiếp nhận sức mạnh khổng lồ như vậy, mà vẫn có thể giữ cho thân thể không tan vỡ, món đồ đó chắc hẳn chiếm phần lớn tác dụng phải không?” Chúc Cửu Âm nhìn như đang hỏi, nhưng trong lời nói lại đầy sự chắc chắn.

Thân thể Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel run rẩy một trận.

Sức mạnh khổng lồ khiến y có chút không thể kiểm soát.

Uriel hít sâu một hơi.

Nơi đây lập tức bùng lên bão tố!

"A… nhãn lực của ngươi cũng khá tốt!

Nhưng, sinh mệnh của dị tộc này cũng chỉ đến đây thôi!" Sức mạnh cường hãn khiến sự tự tin của Uriel cũng tăng vọt không giới hạn.

Mặc dù Uriel không thể nhìn thấu Chúc Cửu Âm.

Uriel chỉ cho rằng phương thức tu hành của Chúc Cửu Âm và những người khác là khác biệt.

Đối với sự vô tri của Sí Thiên Sứ, Chúc Cửu Âm không bình luận gì.

"Ta cho ngươi thời gian!

Nếu không thực sự có sức mạnh siêu thoát, ngươi nên biết khi nào nên thần phục!" Sau khi thành Thánh, nhận thức của Chúc Cửu Âm về vạn vật trên thế gian đều thay đổi.

Tâm thái của y tự nhiên siêu thoát.

Vì vậy Chúc Cửu Âm chỉ khoanh tay, lạnh nhạt nhìn thân thể Uriel đang biến hóa.

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel tức giận đến mức bật cười.

Năm vị Đại Sí Thiên Sứ đang duy trì một trận hình đặc biệt ở đằng xa cũng cười lớn.

Ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ phía dưới cũng lớn tiếng cười vang.

Hiện tại Chúc Cửu Âm chỉ duy trì thân hình bình thường.

Các Thiên Sứ chiến sĩ phía dưới chỉ có thể nhìn thấy một điểm

nhỏ đang đối đầu với ức vạn chiến sĩ.

Hạt gạo nhỏ bé cũng dám tỏa sáng sao?

Minh Giới Thủ Hộ Giả Uriel thu lại nụ cười, từ từ nắm chặt nắm đấm.

Từng tia sét hình thù kỳ dị quấn quanh nắm đấm y.

Tia sét không ngừng khuếch tán, cuối cùng bao trùm toàn thân Uriel.

Điều kỳ lạ đã xảy ra.

Sau lưng Uriel lại xuất hiện thêm một đôi cánh mới!

Mặc dù đôi cánh hư ảo, nhưng sức mạnh của Uriel đã có một bước nhảy vọt cực lớn.

Cộng thêm mười tám đôi cánh trước đó của Uriel, y đã đặt chân vào cảnh giới Thần Thánh Thiên Sứ.

Nhị Thập Dực Thần Thánh Thiên Sứ!

Trong mắt năm vị Đại Sí Thiên Sứ đều lộ vẻ đố kỵ, ghen ghét.

Ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ cũng bắt đầu hoan hô, dường như đã dự kiến được chiến thắng của trận chiến.

Đế Giang Tổ Vu đang quan chiến trong mắt lộ vẻ lo lắng: "Uy thế của hắn đang không ngừng tăng lên!

Thiên Sứ chiến trận quả nhiên thần kỳ!" Đế Giang Tổ Vu cảm nhận uy thế của Uriel từ Chuẩn Thánh nhất chuyển đã tăng lên ba chuyển.

Chúc Cửu Âm giữ lời hứa, vẫn đợi đối phương ra tay.

Đôi mắt xanh lam của Uriel phát ra ánh sáng, từ từ mở miệng.

Giọng nói rõ ràng nhỏ, nhưng mỗi sinh linh ở nơi đây, bao gồm cả

Thiên Sứ bình thường trong thành trì phía dưới và ức vạn chiến sĩ đều có thể nghe thấy.

"Ta thực sự phải cảm ơn ngươi!

Nếu không, ta vốn không có hy vọng tiến giai Thần Thánh Thiên Sứ!" Uriel đưa tay phải ra, sức mạnh cường đại như dòng sông cuồn cuộn vận chuyển trong cơ thể y.

Dã tâm cũng theo sức mạnh cuồn cuộn trong lòng Uriel.

Trận chiến này Uriel chưa ra tay đã nhận được lợi ích cực lớn.

Y đã sớm cảm ứng được Thần Thánh Thiên Sứ, và cả cảnh giới Chuẩn Thánh!

Sau này sức mạnh của Thiên Sứ chiến trận rút đi, bảo vật bị thu hồi, Uriel cũng có tự tin trong vòng một trăm năm sẽ tiến giai Nhị Thập Dực, trở thành Thần Thánh Thiên Sứ cấp độ Chuẩn Thánh!

Chúc Cửu Âm không bình luận gì, chỉ móc móc ngón tay với Uriel Nhị Thập Dực: "Không cần cảm ơn, sau này nhớ thần phục ta!" Trong giọng nói của Chúc Cửu Âm là sự tự tin và bá đạo vạn cổ bất biến.

Uriel cười phá lên: "Hôm nay ta sẽ dùng cơ duyên vừa đạt được để tiễn táng ngươi!" Sấm sét nổ vang, thân ảnh Uriel tiêu tán.

Bốn vị Tổ Vu phía dưới đồng thanh kinh hô: "Tốc độ thật nhanh!

Tên gia hỏa này trước đó đã ẩn giấu thực lực!" Khi tiếng kinh ngạc của Tổ Vu truyền ra, Uriel đã biến mất tại đây.

Uriel không hổ là người đứng đầu bảy vị Đại Sí Thiên Sứ.

Sau khi có được sức mạnh cường đại, y lập tức thích ứng trong thời gian ngắn.

Khác với sự kinh ngạc của Tổ Vu, Chúc Cửu Âm vẫn giữ vẻ nhàn

nhã.

Chúc Cửu Âm tùy ý vung tay phải về một chỗ trong hư không: "Rắc!" Hư không bị kích xuyên, Uriel đang ẩn mình trong đó vất vả lắm mới dùng Thiên Sứ Thánh Kiếm đỡ được một đòn tùy tiện của Chúc Cửu Âm.

Uriel hừ lạnh một tiếng: "Không hổ là dị tộc cường đại!

Thành chủ Thánh Quang Thành kia không nói sai!" Uriel miệng không ngừng nói, nhưng trong mắt lại càng thêm ngưng trọng.

Chúc Cửu Âm lạnh nhạt đến cực điểm, nhanh chóng hiểu ra chuyện Chuyển Sinh Trì của Thiên Sứ.

Trước đó Đế Giang Tổ Vu đã dùng uy năng không gian chém giết thành chủ Thánh Quang Thành cũ.

Sau đó, Đế Giang Tổ Vu lại lệnh cho người canh gác ở Chuyển Sinh Trì của Thánh Quang Thành.

Chỉ cần thành chủ Thánh Quang Thành dám phục sinh, Thiên Sứ chiến sĩ sẽ giết y một lần, giết đến khi không thể giết được nữa.

Nhưng thành chủ Thánh Quang Thành sau khi bị giết vài lần lại không xuất hiện một cách quỷ dị.

Bí mật của Chuyển Sinh Trì, chỉ có lực lượng chiến đấu cấp cao của Thiên Sứ tộc mới biết.

Ngay cả thành chủ Thánh Quang Thành hiện tại là Xilin cũng không biết nội tình.

Vì vậy mọi người chỉ cho rằng thành chủ Thánh Quang Thành đã tiêu vong.

Chúc Cửu Âm mỉm cười nói: "Chẳng lẽ thành chủ Thánh Quang Thành kia đã mọc thêm não, chọn phục sinh ở Thần Giới?" Uriel nghe

Chúc Cửu Âm suy đoán, liền bắt đầu chuyển chủ đề: “Ngươi biết ta trốn ở đâu sao?” Hành động nói vòng vo của Uriel lại chứng thực suy đoán của Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm biết được tình báo, cũng lười tính toán với Ô Liệt nữa.

Chúc Cửu Âm mỉm cười nói: “Mọi thủ đoạn của ngươi đều bị ta nhìn thấu rồi.

Câu nói đó của ta, thần phục hoặc là tử vong!” Chúc Cửu Âm đương nhiên nói thật!

Ô Liệt kia dựa vào bảo vật ẩn nấp trong hư không, đương nhiên không thể giấu được cảm tri không gian của Chúc Cửu Âm.

Ô Liệt trầm mặc chốc lát, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay hắn cũng bắt đầu chuyển đổi hình thái.

“Xem ta có thể không dùng thủ xảo được không!

Vậy ta sẽ xuất ra bản lĩnh thật sự cho ngươi xem!” Ô Liệt vẫn nắm chắc phần thắng, dường như thế yếu nhỏ nhoi trước đó căn bản không thành vấn đề.

Chúc Cửu Âm vẫn khoanh hai tay, ngồi xem đối phương biểu diễn.

Ô Liệt gầm lớn một tiếng, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay hắn từ màu vàng kim ban đầu bắt đầu chuyển biến thành màu đỏ.

Bảo vật mông lung được thu vào trong thể nội cũng phóng thích hào quang gia nhập vào trong Thiên Sứ Thánh Kiếm.

Có một luồng hào quang trợ giúp, uy năng của Thiên Sứ Thánh Kiếm bắt đầu tăng lên nhanh chóng.

Chương 239

Hào quang đỏ rực bao phủ mảnh thiên địa này, và có xu thế khuếch đại.

Tứ Đại Tổ Vu đang quan chiến ở xa cũng không nhàn rỗi, đều đang thảo luận thủ đoạn của Ô Liệt.

“Ta ẩn ẩn cảm tri, Ô Liệt đang nắm giữ một loại hỏa diễm kỳ lạ.” “Nếu bất kỳ ai trong bốn chúng ta mạo hiểm tiến lên, không chừng sẽ phải chịu một chút thiệt thòi.” Hỏa Thần Chúc Dung vô cùng chắc chắn.

Việc Thiên Sứ Thánh Kiếm bắt đầu chuyển màu là minh chứng cho việc Ô Liệt đang phóng thích uy năng hỏa diễm.

Nếu luận về mức độ nắm giữ pháp tắc của bản thân, Hỏa Thần Chúc Dung xa xa không thể sánh bằng Đế Giang Tổ Vu.

Nhưng nếu về kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu.

Trong số Tứ Đại Tổ Vu có mặt, Hỏa Thần Chúc Dung có thể xưng đệ nhất.

Đương nhiên, Hỏa Thần Chúc Dung cũng chỉ có thể hơn các Tổ Vu khác một chút.

Ngay cả Hỏa Thần Chúc Dung, người luôn dũng mãnh thiện chiến, cũng vậy.

Ba Tổ Vu còn lại tự nhiên cũng chỉ có thể đồng tình.

Hỏa Thần Chúc Dung tiếp tục nói: “Hiện tại ta mới hiểu dụng tâm của Nhị ca!

Là đang cho chúng ta xem nền tảng của Thiên Sứ tộc, để chúng ta

chuẩn bị trước!" Ba Tổ Vu còn lại nghe lời của Hỏa Thần Chúc Dung, trong lòng đều dâng lên một trận ấm áp.

Thủy Thần Cộng Công càng ra sức gật đầu.

Giờ mới hiểu, mỗi việc Chúc Cửu Âm làm đều có thâm ý.

Tứ Đại Tổ Vu đều dùng ánh mắt tôn kính nhìn Chúc Cửu Âm!

Khát vọng thành Thánh dâng trào trong lòng Tứ Đại Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm không biết không hay lại một lần nữa trở thành tấm gương cho các Tổ Vu.

Chúc Cửu Âm không hề hay biết sóng trào dâng trong lòng Tứ Đại Tổ Vu.

Chỉ cảm thấy Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay Ô Liệt kia khá thú vị.

Đương nhiên, điều chưa biết mới là đáng sợ nhất!

Chúc Cửu Âm đích thực có ý bảo vệ các huynh đệ Vu Tộc.

Sau khi thấy bảo vật thần bí kia, Chúc Cửu Âm liền quyết định ra tay trước.

Trên cao thiên, Thiên Sứ Thánh Kiếm trong tay Ô Liệt đã biến hóa hoàn toàn.

Thánh kiếm ban đầu trong tay chỉ là một thanh đại khoát kiếm rộng bản, phía trên không có bất kỳ trang sức nào.

Nhìn thì cũng chỉ là một món pháp bảo vũ khí bình thường.

Nhưng sau khi Thiên Sứ Thánh Kiếm chuyển hóa thành màu đỏ liền xảy ra biến đổi lớn lao.

Tại chuôi kiếm phía trên nó mọc ra hai mươi đạo vũ dực đỏ rực.

Tay phải Ô Liệt bạo phát ra một trận hỏa diễm mãnh liệt.

Tùy tay vung vẩy thanh Thiên Sứ Thánh Kiếm mới sinh, dễ dàng liền thiêu ra một vết nứt trong không gian.

Khi Thiên Sứ Thánh Kiếm vung lên, tự động từ mũi kiếm phun ra từng đạo xích viêm.

Ô Liệt tùy tay vung một kiếm hoa, sau đó tự tin chống kiếm đứng thẳng.

"Ta không biết tự tin của ngươi ở đâu ra, nhưng ta có thể kết thúc trận chiến này!" Thiên Sứ Thánh Kiếm mới sinh dường như thật sự mang lại cho Ô Liệt vô vàn tự tin.

Chúc Cửu Âm vẫn giữ nguyên động tác đó, tay trái khoanh trước ngực, cánh tay phải duỗi ra.

Tùy ý lật tay phải, sau đó ngoắc ngón tay với Ô Liệt.

"Thử xem.

Để ta xem món đồ chơi mới của ngươi thế nào?" Lời nói của Chúc Cửu Âm khiến Tứ Đại Tổ Vu phá ra cười lớn.

Đôi mắt xanh lam của Ô Liệt sắp bị lửa giận thiêu thành màu đỏ.

Hắn siết chặt chuôi Hỏa Diễm Thánh Kiếm bằng cả hai tay.

Tại chỗ bàn tay và ngón tay tiếp xúc với chuôi kiếm bốc lên một làn hơi nóng.

Năm Đại Sí Thiên Sứ phía sau nhìn thấy cảnh này.

Linh Hồn Phục Thù Giả Mễ Già Lặc có chút khó tin.

"Đội trưởng Ô Liệt, không, đại nhân Ô Liệt thật sự đã làm được bước đó!" Mễ Già Lặc không hề che giấu sự kính sợ của mình.

Ô Liệt đã triệu hoán thành công vũ khí truyền thuyết của Thiên Sứ tộc – Hỏa Diễm Thánh Kiếm!

Vũ khí truyền thuyết lấy Tín Ngưỡng Chi Lực làm chủ thể!

Chất liệu bản thể của vũ khí lại là thứ yếu.

"Tương truyền chỉ có Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ có tư cách, cũng có thực lực ngưng tụ ra vũ khí truyền thuyết..." Mễ Già Lặc nói vậy.

Trong mắt hắn không che giấu sự cuồng nhiệt.

Trong truyền thừa của Thiên Sứ tộc ghi chép.

Ngưng tụ ra vũ khí truyền thuyết đại biểu cho người này đồng thời sở hữu Thần Thánh Thiên Sứ vị cách và thực lực!

Năm Đại Sí Thiên Sứ còn lại cũng nhao nhao than thở, dùng ánh mắt thương hại nhìn Chúc Cửu Âm.

Cần biết, bí văn về vũ khí truyền thuyết đó lưu truyền trong mọi tầng lớp Thiên Sứ tộc.

Vũ khí truyền thuyết một khi hiện thế, liền kinh thiên động địa.

Chúc Cửu Âm thấy năm Đại Sí Thiên Sứ phía sau Ô Liệt có chút xôn xao, liền tiện miệng hỏi.

"Xem ra thanh kiếm trong tay ngươi không nhỏ a!" Trong cảm tri của Chúc Cửu Âm, Tín Ngưỡng Chi Lực trên chuôi kiếm mang theo uy năng kỳ lạ.

Chúc Cửu Âm tự nhiên không thể xem thường uy lực của Hỏa Diễm Thánh Kiếm đó!

Ô Liệt kia tự cho là đã được Chúc Cửu Âm công nhận, ha ha cười lớn.

"Quả nhiên là một cường giả có kiến thức!

Không sai, một trong Thập Đại Truyền Thánh Khí của Thiên Sứ

tộc!" Hỏa Diễm Thánh Kiếm kia theo tiếng cười của Ô Liệt bắt đầu phun phát hỏa diễm tứ phía.

Sau khi được nhìn thấy ánh sáng mặt trời lần nữa, dường như nó đang hiển lộ uy thế!

Hỏa diễm cường hãn trên bầu trời tạo ra một lượng lớn dị tượng.

Trong lòng Ô Liệt nung nấu một ý nghĩ.

Dựa vào Thánh khí truyền thuyết, đánh thức tín ngưỡng nguyên bản của tộc nhân Thiên Sứ trong thành!

Như vậy, liền có thể trọng thương thế lực của Chúc Cửu Âm và những người kia!

Ô Liệt liền nhanh chóng bắt đầu hành động.

"Người phía dưới hãy nhìn cho kỹ.

Hỏa Diễm Thánh Kiếm truyền thuyết!" "Thánh khí truyền thuyết chỗ nào đến, như Thượng Đế bệ hạ thân lâm!

Các ngươi còn không quỳ bái!" Ô Liệt cao cao tại thượng, nhìn xuống phía dưới, toàn thân trên dưới tràn đầy thần thánh uy áp.

Ức Vạn Thiên Sứ chiến sĩ trực tiếp quỳ phục.

Quần chúng Thiên Sứ trong thành lại chỉ có chút chấn kinh.

Nhưng cũng chỉ dừng lại ở sự chấn kinh mà thôi.

Chúc Cửu Âm a a cười một tiếng.

"E rằng ý đồ của ngươi sẽ tan thành mây khói, nhưng lại khai sáng cho ta!" Lần này Chúc Cửu Âm thu hoạch cực lớn.

Hiện tại Chúc Cửu Âm chú trọng bồi dưỡng tín ngưỡng của quần chúng Thiên Sứ đối với Vu Tộc!

Căn cơ tín ngưỡng của Thiên Sứ tộc trong thành bị các loại chính

sách của Chúc Cửu Âm hoàn toàn lung lay.

Nếu không như vậy, e rằng sẽ bị Thánh khí truyền thuyết sai khiến mà phản biến ngay tại chỗ.

Dù sao Thiên Sứ tộc cũng nổi danh với Tín Ngưỡng Chi Lực.

Chúc Cửu Âm nhận được nhiều khai sáng hơn.

Cũng có thể học tập Thượng Đế.

Vì để củng cố thống trị của Vu Tộc, Chúc Cửu Âm cũng có thể ban bố từng Võ Đạo thần thoại!

Thiên Sứ tộc có Thánh khí, vậy Chúc Cửu Âm sẽ ban bố mười võ học Võ Đạo chí cao.

Với Võ Đạo tu vi của Chúc Cửu Âm, hoàn toàn không cần vốn.

Ô Liệt kia bản năng cảm thấy không ổn.

Cư dân trong thành không một ai quay về vòng tay Thượng Đế.

Hắn biết sự việc đã xảy ra sai sót, nhưng không biết sai ở đâu.

"Không quản thế nào, chỉ cần ta đánh bại ngươi, bọn họ sẽ lại quay về vòng tay Thần Chủ!" Ô Liệt có chút giận dữ hỏng bét, thậm chí trong lòng còn hạ án tử hình cho một số Thiên Sứ trong thành!

Dám khiến hắn mất mặt?

Sỉ nhục của Sí Thiên Sứ chỉ có thể dùng máu để rửa sạch!

Ô Liệt đặt Hỏa Diễm Thánh Kiếm trong tay ngang trước người, mạnh mẽ chém ra một nhát ngang.

"Xoẹt!" Hỏa Diễm Thánh Kiếm phát ra một đạo kiếm khí cường đại không ngừng khuếch tán.

Kiếm khí có hình bán nguyệt, không ngừng bành trướng ra bên ngoài!

Sí Thiên Sứ phía sau Ô Liệt, cùng với Ức Vạn Thiên Sứ chiến sĩ gào thét phẫn nộ.

"Tất trung!" Kiếm khí đỏ rực mang theo hy vọng của vô số người lao về phía Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm thử di chuyển lên xuống để né tránh kiếm khí.

Nhưng lại phát hiện đạo kiếm khí đỏ rực kia hầu như ngay lập tức thay đổi phương hướng, không hề bị hạn chế.

Khi kiếm khí đến trước người Chúc Cửu Âm, nó dài mười dặm, rộng một dặm.

"Tất trung?

Pháp tắc Nhân Quả sao?" Thân hình Chúc Cửu Âm lay động, bóng dáng hắn trong khoảnh khắc kiếm khí đó trở nên hư ảo.

Chương 240

Sau kiếm khí, thân thể hắn lại một lần nữa biến trở về trạng thái ngưng thực.

Thời Gian Pháp Tắc chi Thời Gian Chuyển Di!

Ô Liệt không thể tin được lùi lại mấy bước.

Với cảnh giới của hắn, căn bản không thể lý giải vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Kiếm khí đó vẫn không ngừng khuếch đại.

Kiếm khí cuối cùng san phẳng mấy ngọn núi nhỏ ở xa rồi mới ngừng khuếch tán.

Ô Liệt lẩm bẩm: "Không thể nào!

Công kích của Hỏa Diễm Thánh Kiếm nhất định sẽ trúng đối thủ!

Sao có thể tránh được?" Ô Liệt căn bản không dám quay đầu nhìn.

Hắn biết năm Đại Sí Thiên Sứ của mình thậm chí ức vạn chiến sĩ khẳng định cũng khó tin như vậy.

Đế Giang Tổ Vu đang quan chiến bình luận: "Công kích của Hỏa Diễm Thánh Kiếm tự động mang theo một tia bản nguyên pháp tắc, đáng tiếc!

Đáng tiếc!" Nhãn giới của Đế Giang Tổ Vu cũng cao!

Thập Nhị Tổ Vu nắm giữ chính là bản nguyên pháp tắc.

Pháp tắc Nhân Quả cũng nằm trong số bản nguyên pháp tắc.

Giữa các bản nguyên pháp tắc không phân cao thấp, nhưng giữa những người sử dụng lại có phân trên dưới.

Tu vi Nhân Quả pháp tắc của Ô Liệt có thể nói là không có.

Cái gọi là nhất kích tất trúng, hoàn toàn dựa vào Hỏa Diễm Thánh Kiếm trong tay.

Cảnh giới của Chúc Cửu Âm thực sự quá cao rồi.

Khi trở thành Thánh Nhân, việc nắm giữ bản nguyên pháp tắc của hắn cũng tương ứng được nâng cao.

Chúc Cửu Âm không dùng Thời Gian Pháp Tắc, dùng Không Gian Pháp Tắc cũng có thể tránh được một kích đó.

Cái gọi là nhất định trúng đích trước mặt Chúc Cửu Âm chỉ là trò cười.

Những sự kiện không thể xảy ra liên tiếp đã đả kích tâm thần của Ô Liệt.

Cũng thành công đả kích ý chí chiến đấu.

Khi Ô Liệt hoàn hồn, mới phát hiện mình không nhịn được mà lùi lại.

Ô Liệt cưỡng nhịn nỗi sợ hãi trong lòng, siết chặt Hỏa Diễm Thánh Kiếm trong tay.

Hai tay hắn đã bị Hỏa Diễm Thánh Kiếm đốt thương, nhưng Ô Liệt vẫn không buông tay.

Đối mặt cường địch như vậy, cũng chỉ có Hỏa Diễm Thánh Kiếm trong tay mới có thể mang lại cho hắn một tia cảm giác an toàn.

Đối mặt Chúc Cửu Âm cường đại, Ô Liệt có chút bất lực.

Tự tin bành trướng lại một lần nữa bị đả kích.

“Giả dối, nhất định là giả dối!

Ta không tin ngươi có thể tránh được!

Nhất định là bị thương rồi!" Người đầu tiên đưa ra chất vấn lại là một Sí Thiên Sứ khác phía sau Ô Liệt.

Tên hắn là Mễ Già Lặc.

Thụ sự giáo huấn truyền thừa vạn năm của Thiên Sứ tộc, tín niệm của hắn không dễ dàng sụp đổ như vậy.

Hai mắt Ô Liệt sáng rực, lập tức cảm thấy lời của chiến hữu mình có lý.

"Có khả năng là đang hư trương thanh thế!

Thực tế đã chịu trọng thương!" Mắt Ô Liệt càng lúc càng sáng, tự tin lại quay trở về cơ thể hắn.

Ô Liệt bắt đầu lao về phía Chúc Cửu Âm.

Tốc độ của hắn càng lúc càng nhanh, cuối cùng trực tiếp đột phá âm chướng.

Hỏa Diễm Thần Kiếm trong tay Ô Liệt cũng cảm thụ tín niệm của chủ nhân, bắt đầu trở nên khổng lồ hóa.

Chúc Cửu Âm vẫn chắp tay đứng thẳng, trong miệng tấm tắc khen ngợi.

"Tín Ngưỡng Chi Lực khiến Hỏa Diễm Thần Kiếm có chút đặc tính của Chí Bảo?

Thật thú vị!" Khoảng cách giữa Ô Liệt và Chúc Cửu Âm đủ mười dặm.

Nhưng khoảng cách nhỏ như vậy trước mặt Hỏa Diễm Thần Kiếm khổng lồ hóa vô hạn kia, không đáng nhắc tới.

"Oanh!" Hai mươi đôi cánh trên chuôi Hỏa Diễm Thần Kiếm dùng sức, phun ra lưu quang.

Tốc độ Ô Liệt vung Hỏa Diễm Thần Kiếm lập tức nhanh hơn không biết một thành.

Chúc Cửu Âm vẫn không tránh không né.

Hắn duỗi tay phải ra, ngón tay chỉ vào Hỏa Diễm Thần Kiếm khổng lồ hóa kia.

Trong mắt Ô Liệt không che giấu chút sát ý nào.

"Phải, cứ như vậy!

Mang theo sự tự đại và khinh thường của ngươi mà chết dưới Hỏa Diễm Thần Kiếm của ta đi!" Tay phải Ô Liệt lại một lần nữa dùng sức!

Năm Đại Sí Thiên Sứ không dám chớp mắt.

Ức vạn Thiên Sứ quân sĩ cùng thiên vạn cư dân thành thị đều nín thở.

Chỉ có Tứ Đại Tổ Vu đang thảo luận uy năng của một kích đó.

"Một kích như vậy có chút kém cỏi, không có bản nguyên pháp tắc gia trì, công kích còn không bằng!" Hỏa Thần Chúc Dung ở một bên thao thao bất tuyệt.

Dường như ứng nghiệm lời nói của Hỏa Thần Chúc Dung, Thần Kiếm khổng lồ hóa kia bị một ngón tay của Chúc Cửu Âm chặn lại!

Sau khi Hỏa Diễm Thần Kiếm khổng lồ hóa, ngay cả mũi kiếm cũng rộng một dặm.

Kiếm khổng lồ rộng một dặm và bóng người nhỏ bé trên không trung tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Không có sinh linh nào dám tin vào mắt mình!

Ô Liệt lặng lẽ thu hồi Hỏa Diễm Thần Kiếm trong tay.

Chúc Cửu Âm chắp tay đứng thẳng.

Cảm thấy Ô Liệt cũng chỉ đến đây thôi.

Vào lúc này, âm báo của Hệ Thống lại vang lên.

"Đinh đông, Hệ Thống nhắc nhở.

Chiết phục cao tầng Thiên Sứ tộc sẽ khiến tiến độ nhiệm vụ tăng lên rất nhiều!" Chúc Cửu Âm khẽ thở dài một tiếng.

Hệ Thống nhắc nhở đúng lúc thật.

Chúc Cửu Âm nhìn về phía Ô Liệt.

"Ô Liệt sao?

Tin rằng ngươi cũng đã nhìn ra chênh lệch giữa ta và ngươi rồi!" Ô Liệt kia im lặng không nói, hai tay đặt trên Hỏa Diễm Thần Kiếm.

Sự chênh lệch lớn lao lại không hủy diệt ý chí chiến đấu của hắn.

Vật cực tất phản.

Bởi vì Chúc Cửu Âm quá cường đại, nỗi sợ hãi mang lại cho vô số kẻ địch ngược lại có chút hư vô mờ mịt.

Dù sao cũng chết, chi bằng liều một phen!

"Không quản thật giả, ta đều muốn chiến đấu đến khắc cuối cùng!

Xem ta cận thân công kích!" Ô Liệt nói xong, thân hình ngay lập tức biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện sau lưng Chúc Cửu Âm.

Hỏa Diễm Thần Kiếm với một góc độ hiểm hóc, công kích về phía lưng Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm lạnh nhạt né tránh nhát kiếm hiểm hóc đó với sai biệt chỉ một ly, trong mắt lại thêm một tia tán thưởng.

Ô Liệt ngược lại có chút phong thái của cường giả, chỉ tiếc tu vi quá thấp.

Chúc Cửu Âm thậm chí tiện tay búng một ngón tay lên kiếm.

Ô Liệt không chút chần chừ, xoay người lại một kiếm nữa.

Chúc Cửu Âm như dạo chơi trong sân, vừa né tránh vừa nói.

"Dường như vẫn không phục?" Nói xong, Chúc Cửu Âm lại búng một ngón tay lên kiếm.

Hỏa Diễm Thần Kiếm thậm chí phát ra tiếng rung động khẽ.

Thêm mấy lần công kích như vậy, Hỏa Diễm Thần Kiếm sẽ giải thể.

Ô Liệt không nói gì, Gia Bách Liệt đang quan chiến ở xa lại mở miệng.

"Đội trưởng Ô Liệt chỉ chịu hạn chế của tu vi mà thôi!" Ánh mắt Chúc Cửu Âm chợt lóe.

"Đăng!" Chúc Cửu Âm lại búng một ngón tay, lần này cả Hỏa Diễm Thần Kiếm và Ô Liệt đều bị bật bay!

"Ta cho ngươi một cơ hội.

Ta sẽ ức chế tu vi của mình ngang với cảnh giới của ngươi mà chiến đấu." Trong giọng nói của Chúc Cửu Âm có sự bá đạo không cho phép từ chối.

Ô Liệt kia lại hừ lạnh một tiếng.

"Vì sao ta phải nghe lời ngươi?" Hắn vốn không sợ cái chết, chỉ không muốn hối tiếc vì không thể đạt đến đỉnh phong.

Chúc Cửu Âm nhàn nhạt nói: "Ngươi sẽ nghe lời ta!" Lời vừa dứt, một quyền lửa xông thẳng lên trời.

Quyền lửa dường như cẩn thận hạ xuống một chút đối với ức vạn Thiên Sứ phía dưới.

Ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ ngay lập tức mất đi một phần mười!

Chúc Cửu Âm muốn là sự chiết phục, không phải sự thù hận triệt để.

Ô Liệt quay đầu nhìn lại, thấy một vạn Thiên Sứ chiến sĩ đã hóa thành tro tàn.

Chương 241

Cư dân trong thành sợ hãi vội vàng quỳ xuống, quỳ bái thần tượng của Đế Giang Tổ Vu.

Thực lực yếu kém, không biết vị tồn tại chí cao Vu Tộc nào đã giáng xuống thần phạt.

Nhưng chỉ cần quỳ bái Đế Giang đại nhân là xong chuyện.

Trong quân trận của ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ xuất hiện một dấu quyền khổng lồ.

Những Thiên Sứ còn sống sót như nhìn thấy ôn dịch mà bay lùi về bốn phía.

Quân trận xuất hiện hỗn loạn lớn.

Ô Liệt cũng chịu một chút ảnh hưởng, khí tức đang giảm xuống nhanh chóng.

Chúc Cửu Âm không hề đợi Ô Liệt phản ứng, lại giơ tay lên.

Lại một vạn Thiên Sứ chiến sĩ trận vong!

Trong mắt Ô Liệt có nước mắt rơi xuống.

Cuối cùng hắn cũng cúi đầu.

"Ô Liệt nguyện ý tiếp nhận đề nghị của đại nhân, xin đại nhân thủ hạ lưu tình!" Ô Liệt quỳ một gối xuống.

Hỏa Diễm Thần Kiếm trong tay hắn cũng không ngừng bạo phát ra quang diễm.

"Vậy ta sẽ duy trì tu vi ở cảnh giới Chuẩn Thánh sơ nhập!" Sức hút của Võ Đạo, cũng là sức hút của Võ học tạo nghệ của Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm đang dùng đại thế đường đường chính chính dẫn dắt Ô Liệt chuyển tu Võ Đạo.

“Đó chỉ là một loại Võ Đạo tuyệt học.

Tên là Tam Phân Quy Nguyên Khí!” Thần sắc Chúc Cửu Âm vẫn bình tĩnh.

Ô Liệt không nhịn được phủ phục trên đất, cung cung kính kính hướng Chúc Cửu Âm thỉnh cầu.

“Khẩn thỉnh ngài giáo ta!

Ô Liệt nguyện vứt bỏ mọi tín ngưỡng, cả đời cả kiếp đều làm nô bộc của ngài!” Ô Liệt vừa nói, vừa dùng cách dập đầu để biểu đạt sự chân thành và kính trọng đối với Chúc Cửu Âm.

Chúc Cửu Âm nhìn tiểu gia hỏa đang phủ phục dưới chân mình, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Một đạo sức mạnh nhu hòa được Chúc Cửu Âm phóng ra, đạo sức mạnh đó nhẹ nhàng nâng Ô Liệt lên.

“Không cần làm nô bộc!

Nếu ngươi muốn học, liền phải cùng ta rời khỏi thế giới này!” Chúc Cửu Âm tự nhiên không thể trực tiếp thu đồ đệ.

Cần phải hảo hảo khảo sát phẩm tính và các loại thiên phú của Ô Liệt.

Đó sẽ là một quá trình lâu dài.

Nếu Ô Liệt thiên phú tốt vận khí cũng tốt, liền có thể làm ký danh đệ tử của Chúc Cửu Âm.

Nếu không được, vậy chỉ có thể nhập Phương Trượng Đảo, trở thành một trong vô số đệ tử Võ Đạo.

Ô Liệt không chút do dự biểu thái: “Ta nguyện ý!

Ta nguyện ý vì...

Võ Đạo mà dốc hết tất cả!” Ánh mắt Chúc Cửu Âm quả nhiên không sai!

Trong tai Chúc Cửu Âm vang lên âm báo của Hệ Thống.

“Đinh đông, nhiệm vụ thu phục Thiên Sứ tộc đạt được tiến triển lớn!

Thưởng cho Chủ ký sinh một viên Đan dược Tín Ngưỡng Chi Lực!” Một viên đan dược tràn đầy nhân uân xuất hiện trong không gian Hệ Thống của Chúc Cửu Âm.

Lần này Hệ Thống còn đưa ra nhắc nhở kỹ càng hơn.

“Đan dược Tín Ngưỡng Chi Lực, dưới sự phụ trợ của Công Đức Chi Khí hoặc Tín Ngưỡng Chi Lực, có thể giúp Tổ Vu khai tịch ra Thần Hồn sơ hình...” Chúc Cửu Âm hài lòng gật gật đầu.

Hắn biết, Hệ Thống vì sao lại cấp cái này.

Sau này vô số Tổ Vu khai tịch Tiểu Thế Giới khẳng định đều không giống nhau.

Có mấy Tổ Vu lại không thích tính cách phiền phức.

Đan dược có tác dụng lớn.

Tuy rằng tất cả Tổ Vu sau khi thành Thánh liền có thể khai tịch ra Thần Hồn.

Nhưng khai tịch ra Thần Hồn trước khi thành Thánh lại có lợi ích lớn hơn!

Chúc Cửu Âm cũng vậy, Hậu Thổ cũng vậy, đều khai tịch Thần Hồn vào khắc trước khi thành Thánh.

Lợi ích đạt được rõ ràng dễ thấy.

Hiện tại Chúc Cửu Âm dựa vào cảnh giới cao thâm chí cực.

Chúc Cửu Âm có thể sử dụng sức mạnh cảnh giới Đại La đơn đấu Chuẩn Thánh, đã chứng minh.

Hậu Thổ Tổ Vu cũng vậy.

Nếu không có Thần Hồn liền chỉ có thể diễn hóa ra Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu muốn khai tịch ra một đạo độc lập, vậy là si tâm vọng tưởng.

Vô số ý niệm chợt lóe trong lòng Chúc Cửu Âm.

Hắn quyết định phong tồn viên đan dược này trước, đợi đến thời khắc mấu chốt khi có Tổ Vu khai tịch tân thế giới thì mới lấy ra.

Đại khái phương hướng Chúc Cửu Âm đã thiết định xong.

Tiếp theo phải xem cơ duyên của mấy Tổ Vu lớn rồi!

Trong lòng, ý niệm của Chúc Cửu Âm thông suốt.

Nhìn bầu trời hơi thất thần.

"Thần Giới phía trên e rằng sớm đã loạn thành một đoàn rồi." Chúc Cửu Âm lẩm bẩm tự nói.

Chúc Cửu Âm suy đoán không sai.

Trong một Thần Điện phú lệ đường hoàng, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đang sốt ruột đi lại.

"Sao lại như thế?

Sao lại như thế!" Ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ nhất loạt chuyển đổi tín ngưỡng.

Động tĩnh lớn như vậy, có khả năng sẽ kinh động cả Thần Chủ.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đi đến trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời có một đạo vân khí khổng lồ xé rách ra!

Đó là biểu hiện bên ngoài của việc một lượng lớn Thiên Sứ chuyển đổi tín ngưỡng.

"Mau chóng truyền tín cho hai Đại Thần Thánh Thiên Sứ kia, và triệu tập ức vạn tinh binh!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật hạ lệnh cho Thiên Sứ nô bộc mười hai cánh dưới quyền.

Thiên Sứ nô bộc vừa mới bước ra đại điện, liền lại có một Thiên Sứ mười bốn cánh bước vào cửa.

"Năng Thiên Sứ đại nhân, Thần Chủ có thỉnh, xin ngài đến Thần Chủ điện một chuyến!" Trong lòng Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật chợt lạnh.

Thiên Sứ nô bộc bình thường đều gọi là Thần Thánh Thiên Sứ đại nhân.

Sứ giả của Thần Chủ lại đối với hắn thái độ như vậy.

Đủ để chứng tỏ hiện tại Thần Chủ đang phẫn nộ đến mức nào!

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật không còn cách nào, chỉ có thể cứng rắn đi đến Thần Chủ điện.

"Những dị tộc kia rốt cuộc có bản lĩnh gì?

Bảy Đại Thiên Sứ toàn bộ hãm lạc!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật vừa ra ngoài đại điện, liền nghe thấy một tiếng gầm giận dữ vang lên.

Đồng thời, có tiếng đồ sứ vỡ tan vang lên.

"Phế vật!

Toàn bộ đều là phế vật!" Tát Lạp Phật có thể nghe ra vị tồn tại chí

cao kia đang phẫn nộ đến mức nào.

Nhưng Thần Chủ triệu gấp, lại không dám trì hoãn.

"Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật cầu kiến Thần Chủ Thượng Đế!" Tát Lạp Phật chỉ có thể cứng rắn thỉnh cầu thông báo.

Sau một lát, Tát Lạp Phật cùng hai Thần Thánh Thiên Sứ kia ngồi sang một bên, cúi đầu không nói.

"Hơn ức vạn Thiên Sứ chiến sĩ tín ngưỡng thất thoát.

Mấy tòa thành trì hãm lạc.

Hay lắm." Giờ đây giọng nói của Thượng Đế đã sớm khôi phục bình tĩnh.

Nhưng lại càng khiến Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ sợ đến câm như hến.

Trước đó kiêu ngạo tự mãn, đó là vì chưa làm sai chuyện gì.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật và Trí Thiên Sứ Cơ Lộ Bá cùng với Tọa Thiên Sứ Thác La Nỗ Tư cùng cúi người.

"Chúng thần có tội!

Kính xin Thần Chủ đại nhân cho phép chúng thần diệt trừ dị tộc, vãn cứu tín ngưỡng!" Thái độ của Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ vô cùng cung kính.

Thượng Đế thở dài một tiếng, phất phất tay.

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ kinh hỉ nói: "Cảm tạ Thần Chủ khoan thứ, chúng thần lập tức động thân!

Thề sẽ đánh giết ngoại tộc!" Chúc Cửu Âm không hề hay biết, Tứ Đại Tổ Vu đều sinh ra ý chí chiến đấu tràn đầy!

Đều muốn xung kích thành Thánh!

Tất cả mọi thứ đều vì để kề vai chiến đấu với Chúc Cửu Âm!

Đào lý không nói, dưới tự thành hào!

Trước khi Chúc Cửu Âm thành Thánh, liền giúp Vu Tộc đè ép Yêu Tộc một đầu.

Sau khi Chúc Cửu Âm thành Thánh, lại cũng hấp dẫn huynh đệ tỷ muội của mình phấn đấu nỗ lực!

Đế Giang Tổ Vu có cảm thán: "Hồng Hoang không sinh Chúc Cửu Âm, Vu Tộc vạn cổ như trường dạ!" Lời này của Đế Giang Tổ Vu vô cùng đúng.

Chúc Cửu Âm không hề để ý mọi người ở đó.

Chương 242

Từ trên ba bóng dáng hai mươi cánh kia, hắn cảm thụ được một mức độ uy hiếp nhất định.

Cảm giác uy hiếp như châm chích, tuy không trí mạng, nhưng lại mang đến cho Chúc Cửu Âm một cảm giác phiền phức.

"Tiểu thế giới kia quả nhiên có chút thứ hay ho!" Chúc Cửu Âm cảm thán.

Thứ có thể uy hiếp Thánh Nhân nhất định không phải vật phàm.

Chúc Cửu Âm hấp thụ giáo huấn, lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm Trận bày ra bốn phía thành trì.

Thần tượng kia cũng thuận đường được bảo hộ.

Nếu có kẻ không biết điều dám đến gần, liền sẽ bị Tru Tiên Kiếm Khí trực tiếp chém nát.

Mấy Tổ Vu trong pháp lực hộ tráo trợn to mắt.

"Một trăm năm hơn rồi, Nhị ca cuối cùng cũng dùng pháp bảo của mình!" Huyền Minh Tổ Vu cảm thán.

Tru Tiên Tứ Kiếm ông ông chiến minh, dường như đang biểu đạt ý hưng phấn của chúng.

Kỳ thực cũng không trách Chúc Cửu Âm.

Cảnh giới của hắn quá cao.

Hiếm có địch thủ nào có thể khiến hắn phải xuất vũ khí!

Lần này Chúc Cửu Âm lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm cũng chỉ đơn thuần là để bảo hộ mấy người.

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ cùng bách vạn quân đoàn dưới quyền tốc độ cực nhanh, nhanh chóng liền bao vây nơi này.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật nhìn Chúc Cửu Âm áo trắng tóc đen, trong mắt lộ ra một tia dị sắc.

"Không cảm nhận được tu vi của người này.

Thôi bỏ đi, phương thức tu luyện của dị tộc khác với chúng ta." Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đâu biết.

Chỉ cần Chúc Cửu Âm không muốn, ngay cả Thánh Nhân đồng giai cũng không thể dò xét khí tức của hắn.

Khi Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đang suy tư.

Có rất nhiều chiến sĩ Vân Trung Thành đã đến gần xung quanh Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm thậm chí không hề có bất kỳ dị động nào.

Những Thiên Sứ đến gần đó ngay lập tức hóa thành hư vô.

"Chuyện gì xảy ra?

Mau lùi mau..." Lời nói của Thiên Sứ chiến sĩ còn chưa dứt đã lại tiến vào khu vực tử vong, nhanh chóng cũng hóa thành hư vô.

Những Thiên Sứ chiến sĩ này cũng là tinh anh.

Nhưng thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy, vẫn có chút sợ hãi.

Cảm xúc sợ hãi bắt đầu lan tràn tứ phía.

Những Thiên Sứ đến gần Tru Tiên Tứ Kiếm nhao nhao lùi về phía sau.

Trong nhất thời, bên trong quân đoàn thậm chí còn xảy ra sự cố giẫm đạp.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đang định nói mấy lời tàn nhẫn với

Chúc Cửu Âm.

Quân Thiên Sứ Vân Trung Thành phía dưới phát sinh hỗn loạn như vậy, khiến hắn nhất thời mặt đỏ bừng.

"Tất cả bình tĩnh cho ta!

Giữ vững quân thế, vận chuyển Thiên Sứ Chiến Trận!" Giọng nói lạnh lùng của Tát Lạp Phật trấn áp mọi hỗn loạn.

Các Thiên Sứ chiến sĩ vốn là tinh anh, sau khi hỗn loạn được dẹp yên liền nhanh chóng hành sự theo mệnh lệnh.

Lúc này, khoảng cách giữa Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ và Chúc Cửu Âm chỉ còn mười dặm.

Chúc Cửu Âm chậm rãi đứng thẳng.

"Các ngươi cứ hết sức ra tay đi!" Uy hiếp mà Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ mang lại cũng không lớn.

Trong mắt Năng Thiên Sứ lóe lên một tia âm trầm.

"Kết trận tam trọng!

Nhanh chóng hành động!" Hắn lệnh cho thủ hạ bày Thiên Sứ Chiến Trận với hình thái hiển nhiên khác biệt so với hình thái trước đó.

Bách vạn quân đội tinh anh cùng vô số Thiên Sứ trung tầng kết thành một chiến trận rộng trăm dặm.

Sáu Đại Sí Thiên Sứ mới được tạo ra cũng bày một Lục Mang Tinh Chiến Trận nhỏ hơn.

Lục Mang Tinh Chiến Trận liên kết với chiến trận trăm dặm kia.

Sí Thiên Sứ đứng đầu tu vi lập tức bạo trướng, siêu việt Chuẩn Thánh.

Tam Đại Thần Thánh Thiên Sứ cũng đồng thời bày một chiến trận hình tam giác.

Tam trọng Thiên Sứ Chiến Trận từng lớp từng lớp liên kết.

Cuối cùng, chiến trận hình tam giác đứng đầu.

Khí tức của Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật từ Chuẩn Thánh Tứ Chuyển bạo trướng nhập Chuẩn Thánh Thất Chuyển.

Chúc Cửu Âm cẩn thận cảm thụ.

"Không đủ ngưng thực!

Xem ra Thiên Sứ Chiến Trận cũng có cực hạn." Chúc Cửu Âm nhìn về phía Năng Thiên Sứ kia.

Sau lưng Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật bắt đầu ngưng tụ ra hư ảnh năng lượng của cánh mới.

Nếu thành công, liền tạm thời bước vào lãnh địa của Thiên Sứ hai mươi hai cánh.

Đáng tiếc, hư ảnh năng lượng đó lay động hai cái, cuối cùng lặng lẽ phá nát.

Chúc Cửu Âm lộ ra thần sắc quả nhiên như vậy.

"Xem ra Tam Trọng Chiến Trận này là để tịnh hóa tạp chất sức mạnh.

Nhưng đáng tiếc..." Chúc Cửu Âm chỉ một cái liếc mắt liền nhìn ra tệ đoan trong đó.

Năng Thiên Sứ dù có lập mười trọng Thiên Sứ Chiến Trận cũng vô dụng.

Số lượng Thiên Sứ cống hiến sức mạnh thực sự quá nhiều.

Số lượng lớn, vậy tính chất sức mạnh tự nhiên cũng sẽ tương ứng

trở nên hỗn tạp.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật siết chặt Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương trong tay.

Đã đột phá một cảnh giới chưa từng có trước đây.

Nhưng kẻ địch trước mắt dám đối với hắn bình đầu luận túc!

"Ta vốn muốn lưu cho ngươi một mạng, nhưng ngươi nói quá nhiều rồi!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật há miệng gầm giận dữ.

Sóng âm cuồn cuộn bị hắn cố ý ước thúc, trực xung về phía Chúc Cửu Âm.

Khi gầm giận dữ, khí tức của Năng Thiên Sứ lại một lần nữa bạo trướng!

Nhưng đôi vũ dực thứ mười một phía sau vẫn không hề xuất hiện lần nữa.

Chúc Cửu Âm ngay cả động cũng không động.

Trước người hắn tự động xuất hiện một tấm chắn trong suốt, dễ dàng tiêu tán sóng âm.

Trên thần tượng.

Đế Giang Tổ Vu như có điều suy nghĩ.

"Khí tức của Thần Thánh Thiên Sứ tuy rằng bạo trướng, nhưng chiến lực của hắn tăng trưởng không quá nhiều." Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật vừa mới xuất hiện, liền bị Đế Giang Tổ Vu nhìn chằm chằm.

Trong não hải Đế Giang Tổ Vu hiện lên giọng nói của Chúc Cửu Âm: "Tất cả mọi người đều có nhược điểm, nhược điểm lớn nhất của Vu Tộc chính là chỉ biết đánh nhau, không nguyện quan sát." Đế Giang Tổ Vu khắc sâu câu nói đó vào trong lòng.

Lực độ khi đối phương hô hấp, cùng với áp bách không gian giữa cử chỉ đi lại.

Uy thế phóng thích khi kẻ địch gầm giận dữ...

Mọi tin tức đều lưu chuyển trong xoáy nước giữa mi tâm Đế Giang Tổ Vu.

Căn cứ vào hành động thường ngày trước đó của đối phương để phán đoán chiến lực mới tăng trưởng hiện tại!

Sau khi Thần Hồn sơ hình, Đế Giang Tổ Vu mới tiến thêm một bước.

Sự chú ý của Đế Giang Tổ Vu nhanh chóng liền bị Chúc Cửu Âm hấp dẫn.

Khi Chúc Cửu Âm tiêu diệt sóng âm khủng bố.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật nhân cơ hội ném ra Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương trong tay.

Toàn bộ Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương bị hỏa diễm cường hãn bao vây.

Thánh khí đó sau khi bị ném ra liền biến mất trong không gian.

“Xuất hiện rồi!

Chiêu Tất Trung Chi Thương của Năng Thiên Sứ đại nhân!” “Thánh khí vừa xuất, thắng bại đã phân!” Chiến sĩ Vân Trung Thành phía dưới nghị luận ầm ĩ.

Chúc Cửu Âm không hề bị lời nghị luận của mọi người ảnh hưởng.

Hắn chỉ khẽ chuyển động đôi mắt, liền đã phát hiện vị trí bản thể của Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương kia.

“Thánh khí của Thiên Sứ tộc đều mang theo bản nguyên pháp tắc sao?” Chúc Cửu Âm tùy tay vung một cái, liền đánh nát cây thương xuất hiện phía sau hắn.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, Chúc Cửu Âm vừa mới đánh nát thanh thánh khí kia.

Trong tay Năng Thiên Sứ liền lại một lần nữa ngưng tụ ra một thanh Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương mới.

“Thánh khí thứ tư của Thiên Sứ tộc ta!” Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật ngẩng đầu nói.

Sau đó liền nhanh chóng ném ra mấy chục thanh Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương, phong tỏa tất cả đường lui của Chúc Cửu Âm.

Với tu vi của hắn, Thiên Sứ Thánh Khí ngưng tụ ra đều sẽ mang theo vài đặc tính.

Đặc tính thứ hai của Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương, vô hạn!

Chỉ cần bản thể Năng Thiên Sứ không chịu trọng thương, liền có thể vô hạn ngưng tụ Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương.

Tát Lạp Phật lại liên tiếp ném ra mấy chục thanh hỏa thương tương tự.

Chương 243

Mỗi một thanh Lãng Cơ Nỗ Tư Chi Thương đều tiến vào không gian.

Sau đó liền xuất hiện tại các yếu hại trước người Chúc Cửu Âm.

“Ha ha ha!

Ta sẽ triệt để khóa chặt ngươi, ngươi không thể thoát được!” Năng Thiên Sứ bắt đầu mơ tưởng đến tiệc ăn mừng sau chiến thắng.

Cũng không trách hắn như vậy.

Nơi Chúc Cửu Âm đang đứng bị vô số Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương nhiễm đầy hỏa diễm nhuộm thành một khối thái dương đỏ rực.

Huyền Minh Tổ Vu cũng bắt đầu lo lắng.

“Hiện tại Nhị ca bị một lượng lớn Thiên Sứ Thánh Khí bao vây, làm sao đây!” Huyền Minh Tổ Vu quan tâm thì loạn, trong lúc cấp bách, quên mất Chúc Cửu Âm có tu vi Thánh Nhân.

May mà Chúc Cửu Âm không để mọi người thất vọng.

“Nguyên dạng!” Chúc Cửu Âm cười lớn một tiếng, sau đó liền đánh nát tất cả hỏa diễm thánh thương.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật kia lạnh lùng cười một tiếng, liền thi triển lại kỹ xảo cũ.

Hỏa diễm ngưng tụ, dần dần hình thành một cây trường thương ba trượng vô cùng sắc bén.

Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương trong tay Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật không biết từ lúc nào đã rơi xuống.

Hắn nhìn thấy trong tay Chúc Cửu Âm đang chậm rãi ngưng tụ một thanh thánh thương màu đỏ rực mới.

"Không thể nào!

Ngươi không phải Thiên Sứ tộc, sao có thể ngưng tụ thánh thương!

Mau chóng dừng lại cho ta!" Tát Lạp Phật sợ hãi rồi, thậm chí không dám để đối phương tiếp tục ngưng tụ.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật vội vàng lại một lần nữa ngưng tụ ra một thanh hỏa diễm thánh thương tấn công về phía Chúc Cửu Âm.

Trước đó Chúc Cửu Âm thoạt nhìn có vẻ chật vật.

Thực tế chỉ đang nhân cơ hội phân tích sức mạnh căn bản của hỏa diễm thánh thương.

Trước đó khi giao chiến với Ô Liệt, liền nhân cơ hội phân tích một bộ phận bí mật của thánh khí Thiên Sứ tộc.

Thánh khí của Thiên Sứ tộc ngược lại khá thích hợp với Vu Tộc.

Vu Tộc do nhục thể quá cường.

Cho nên liền sẽ có một phiền não hạnh phúc, đó là không có binh khí thuận tay.

Thánh khí ngưng tụ từ Tín Ngưỡng Chi Lực vô cùng thực dụng, thích hợp với Vu Tộc.

Chúc Cửu Âm trước đó từng mệnh lệnh Ô Liệt lại triển thị một lần Hỏa Diễm Thánh Kiếm.

Chỉ là tu vi Ô Liệt không đủ, thánh khí ngưng tụ ra có khuyết điểm, Chúc Cửu Âm cũng đành chịu.

"Trời có đường không đi, địa ngục không cửa tự chui vào!" Chúc

Cửu Âm mặt mang nụ cười hưng phấn nói.

Hắn dùng sức ném ra thanh Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương đã hoàn toàn ngưng tụ xong trong tay.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật vô cùng sợ hãi, vội vàng vươn tay móc vào trong lòng.

Nhưng, một thanh Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương của Chúc Cửu Âm ngay lập tức vượt qua không gian.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật kia bị công kích của Chúc Cửu Âm xuyên ngực.

Thân thể hắn một đường bay ngược, hai Thần Thánh Thiên Sứ phía sau hắn muốn đỡ lấy, nhưng cũng bị va đến thổ huyết.

Hỏa diễm thiêu đốt thân thể Năng Thiên Sứ, mũi thương sắc bén kia đâm xuyên trái tim hắn.

Trong mắt Tát Lạp Phật lại hiện lên một tia khoái ý.

Không xa đó.

Khi Chúc Cửu Âm đang cao hứng, bỗng dưng cảm thụ được nguy cơ.

"Không đúng!

Pháp tắc Nhân Quả cấp cao hơn!" Chúc Cửu Âm không dám bất cẩn, vội vàng bấm thủ quyết.

Một dòng sông Nhân Quả nhỏ xoay tròn trước người hắn, cuối cùng bay về phía một ngọn đại sơn ở xa.

Đại sơn ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Lượng bụi đó lại ngay lập tức bốc cháy thành tro.

Chúc Cửu Âm nhận ra, đó chính là sức mạnh vừa ném ra.

May mà, sau khi thành Thánh, nhận thức về Nhân Quả Pháp Tắc của hắn cũng đạt được đột phá.

"Khó trách ta lại cảm thấy có chút phiền phức!

Loại hiệu quả như phản đạn sức mạnh, xác thực có tính nhắm vào." Chúc Cửu Âm thu liễm tâm tư, nhìn về phía Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đang bay ngược kia.

Y phục trước ngực Năng Thiên Sứ kia bị hỏa diễm thiêu thành tro tàn.

Trước ngực hắn rõ ràng lộ ra một vương miện gai vàng kim.

Kinh Cức Vương Miện phóng ra một đạo quang mạc vàng kim chuyển dịch toàn bộ thương hại Năng Thiên Sứ đã chịu.

Cho nên vừa rồi hắn giả vờ chịu trọng thương!

Nếu lúc đó Chúc Cửu Âm tiếp tục công kích, nhất định sẽ bị công kích phản đạn của Kinh Cức Vương Miện làm cho trở tay không kịp!

Trong lòng Chúc Cửu Âm hiện lên truyền thuyết Thiên Sứ tộc mà Ô Liệt đã nói trước đó.

Hắn lộ vẻ bừng tỉnh.

"Thì ra là thứ này!

Suýt nữa thì ta chịu chút thiệt thòi!" Cùng một loại thủ đoạn đối với Chúc Cửu Âm không thể có hiệu quả lần thứ hai!

Mọi người trên thần tượng của Đế Giang cũng vội vàng hỏi Chúc Cửu Âm.

"Nhị ca không sao chứ?

Thủ đoạn của tên điểu nhân này quả thực quỷ dị!" Huyền Minh Tổ Vu lo lắng nói.

Nếu không phải Chúc Cửu Âm kiên trì để mấy người ở trên thần tượng.

E rằng ngay lần đầu tiên đối mặt với Năng Thiên Sứ liền sẽ bị công kích của hắn đánh trọng thương.

May mà Chúc Cửu Âm đã đưa ra quyết định chính xác.

Chúc Cửu Âm mỉm cười đáp: "Không sao, thứ đó mang theo một hiệu quả 'phản kích tất định trúng đích'.

Bản chất là biến thể của Nhân Quả Pháp Tắc!" Chúc Cửu Âm đặc biệt phân tích hiệu quả của Kinh Cức Vương Miện cho mọi người.

Cũng sợ sau này các Tổ Vu lại vấp ngã trên các loại pháp bảo tương tự khác.

Mọi người đâu biết Thiên Sứ tộc có bảo vật kỳ quỷ như vậy?

Trong nhất thời cũng đổ mồ hôi lạnh liên tục.

Trong lúc đó, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật kia dừng lại thân hình, rút thanh trường thương ba trượng trên người ra.

Hắn với vẻ mặt lạnh lùng nói: "Tuy rằng không biết ngươi đã dùng bảo vật gì để tránh né phản kích của Kinh Cức Vương Miện, nhưng ngươi không còn cơ hội nữa rồi!" Năng Thiên Sứ đang dự báo thất bại của Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm vẫn đứng nguyên tại chỗ, vươn tay ngoắc ngoắc ngón tay với đối phương.

"Ta thấy chưa chắc đâu.

Cứ việc xông lên đi!" Chúc Cửu Âm vô cùng khinh thị đối phương.

Má Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật chợt đỏ bừng!

Hắn thao túng Kinh Cức Vương Miện bay lên trên đầu mình.

Kinh Cức Vương Miện phóng ra một đạo quang mang, bao phủ hắn thật chặt.

Năng Thiên Sứ siết chặt tay trái, chỉ dùng tay phải xách ngược Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương lao về phía đối phương.

Trên Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương lửa chảy ra, trên cao thiên hình thành một thông đạo hỏa diễm dài thật dài.

Tát Lạp Phật chỉ dùng một khoảnh khắc liền vượt qua khoảng cách xa xôi.

Vừa xuất hiện trước mặt Chúc Cửu Âm liền giơ thương đâm tới.

Chúc Cửu Âm sau khi nắm giữ một chút bí mật của thánh khí Thiên Sứ tộc, liền có thể không câu nệ hình thức.

Tay phải hắn ngưng tụ ra một thanh hỏa diễm thánh kiếm mới, nhẹ nhàng đỡ được nhát đâm của hỏa thương kia.

Năng Thiên Sứ chỉ công không thủ, chiêu chiêu trí mạng.

Chúc Cửu Âm dễ dàng đỡ được công kích của đối phương, thậm chí còn có dư lực công kích về phía yếu hại của đối phương...

Quang mạc do Kinh Cức Vương Miện phóng ra nhanh chóng biến hình.

"Keng!" Chúc Cửu Âm nhanh chóng xoay chuyển thân kiếm, đỡ lấy luồng lực đạo phản đạn quay trở lại.

"Kinh ngạc sao?" Chúc Cửu Âm mở miệng hỏi.

Trên mặt Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật lộ ra ý kinh khủng.

"Ta cứ tưởng ngươi chỉ dựa vào bảo vật... không có thực lực như vậy!" Tát Lạp Phật ném thanh trường thương ba trượng trong tay

xuống, cúi đầu ủ rũ đứng trong hư không.

“Thưa vị dị tộc đại nhân, ta hướng ngài nhận thua, xin ngài tha cho ta một mạng...” Tát Lạp Phật lời chưa dứt, liền nhanh chóng vung tay trái, sau đó thân hình bạo lùi.

Một vật thể trạng tinh hạch màu đen bay về phía Chúc Cửu Âm.

“Không hay rồi!

Tên gia hỏa này sử dụng thủ đoạn ti tiện!” Đế Giang Tổ Vu gầm giận dữ, tiếp đó liền muốn sử dụng Không Gian Thần Thông.

Pháp lực bình chướng trên thần tượng chợt lay động.

Không Gian Thần Thông của Đế Giang Tổ Vu chậm lại một khoảnh khắc.

Pháp lực bình chướng mà Chúc Cửu Âm thiết lập quá cường lực!

Ngay cả bản mệnh thần thông của Đế Giang Tổ Vu cũng bị ảnh hưởng.

Tinh hạch màu đen kia ngay lập tức biến đỏ.

Chương 244

Khoảnh khắc tiếp theo, tinh hạch màu đen sẽ bạo tạc!

Trong mắt Năng Thiên Sứ tràn đầy khoái ý vì âm mưu đắc thắng.

Từ khi nhìn thấy Chúc Cửu Âm lần đầu tiên, hắn đã định ra kế hoạch này.

"Hãy hóa thành tro bụi dưới uy lực bạo tạc của linh tinh ta đi!" Năng Thiên Sứ vừa bạo lùi vừa cười điên cuồng nói.

Chúc Cửu Âm vẫn trấn định như trước.

Tinh hạch tuy rằng kỳ lạ, nhưng cũng chịu ảnh hưởng của bản nguyên pháp tắc.

"Thứ này xác thực có chút nguy hiểm, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi!" Chúc Cửu Âm đột nhiên chỉ vào tinh hạch màu đen kia.

Tinh hạch màu đen duy trì ở trạng thái màu đỏ mà tĩnh chỉ bất động.

"Các vị đừng quên, ta nắm giữ pháp tắc gì!" Chúc Cửu Âm quay đầu nhìn mọi người mỉm cười nói.

Mọi người mới thả lỏng lòng, nhao nhao cười mắng Chúc Cửu Âm đùa giỡn.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật đứng thẳng bất động trên đường đào thoát.

"Có thể thao túng thời gian?

Ngươi đang đùa giỡn ta?" Tát Lạp Phật đã mất đi lý trí.

Lửa giận vô cùng vô tận đang thúc đẩy hắn!

Tát Lạp Phật từ chỗ ủng rút ra một thanh đoản kiếm rỉ sét loang lổ muốn lao về phía Chúc Cửu Âm!

Chúc Cửu Âm búng một cái, tinh hạch đen đỏ kia ngay lập tức biến mất.

Tát Lạp Phật vội vàng lùi lại.

Nhưng lại nhìn thấy trên bầu trời xa xôi có đám mây lửa do bạo tạc mang lại.

Tát Lạp Phật cố ý che giấu.

Nhưng lại không thể hoàn toàn che giấu thần sắc thất vọng trong mắt.

Chúc Cửu Âm vô cùng bình tĩnh.

"Diễn xuất của ngươi thực sự quá vụng về." Năng Thiên Sứ lặp lại kỹ xảo cũ, hấp dẫn Chúc Cửu Âm dùng tinh hạch bạo tạc công kích.

Chúc Cửu Âm há có thể trúng kế?

Lời Chúc Cửu Âm còn chưa dứt.

Năng Thiên Sứ kia đột nhiên rút thanh Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương bên cạnh ra.

"Nếu đã như vậy, vậy đừng trách ta ra tay vô tình!" Không gian phong tỏa đã bị giải khai!

Đồng thời Năng Thiên Sứ tay phải vung ra một thanh tú kiếm.

"Người thân của ngươi sẽ chết!

Ha ha ha ha!" "Hãy thống khổ trong hối hận vô tận đi!

Chết đi!" Năng Thiên Sứ trạng nhược phong cuồng.

Hắn mượn uy năng của Lãng Cơ Nô Tư Chi Thương, khiến tú

kiếm cũng có thể xuyên việt không gian.

Năng Thiên Sứ nhìn Chúc Cửu Âm bi thảm.

Hắn một đường bạo lùi, sợ bị Chúc Cửu Âm bạo nộ sau đó bắt được.

"Nắm giữ bản nguyên pháp tắc thì sao?

Chẳng phải vẫn bị ta đùa giỡn!" Từ khi Năng Thiên Sứ phát hiện sự cường đại của Chúc Cửu Âm, tâm thái của hắn đã phát sinh biến hóa.

Năng Thiên Sứ cao cao tại thượng, biến thành một tiểu nhân chỉ biết dùng âm mưu quỷ kế.

Hắn sẽ hảo hảo thưởng thức cảnh tượng Chúc Cửu Âm điên cuồng hối hận vì người thân chết dưới đoản kiếm!

Vì sao Năng Thiên Sứ lại khẳng định như vậy nhất định có thể thành công?

Bởi vì trước đó hắn đã thử uy năng của đoản kiếm với hai Đại Thần Thánh Thiên Sứ kia.

Đoản kiếm có thể xuyên thấu mọi sức mạnh bình chướng, có ưu tiên cấp cao.

Tuy rằng bốn thanh cổ kiếm mà Chúc Cửu Âm thiết lập rất mạnh mẽ.

Nhưng chúng chỉ tán phát uy lực sát phạt, hoàn toàn không thể ngăn cản đoản kiếm xuyên việt không gian.

Năng Thiên Sứ nhìn.

Chúc Cửu Âm dường như vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ kịp lấy ra một cây thần thương cường đại.

Mọi chuyện tiếp theo đúng như Năng Thiên Sứ đã dự liệu.

Bốn thanh cổ kiếm phóng ra kiếm khí ngút trời chém vào hư không.

Nhưng đoản kiếm cứng rắn dựa vào uy năng không gian lóe lên quay lại, va chạm vào trước pháp lực bình chướng.

Bốn Tổ Vu nghiêm trận chờ đợi, thậm chí có thể cảm giác được nguy cơ tử vong sắp đến!

Đoản kiếm thành công hóa giải pháp lực bình chướng, tiếp đó muốn đại sát đặc sát.

Vào thời khắc mấu chốt, giọng nói bình tĩnh của Chúc Cửu Âm vang lên.

"Ngươi chắc không biết cái gọi là tuyệt đối uy áp đâu nhỉ." Chúc Cửu Âm tùy tay vung một cái.

Một cây thần thương vượt qua không gian, đồng dạng xuất hiện trước pháp lực bình chướng.

Một luồng áp lực vô hình xuất hiện, đoản kiếm ngay lập tức liền mất đi mọi sức mạnh.

Thí Thần Thương hoàn toàn có thể khắc chế loại binh khí kim thiết này.

"Đăng!" Thí Thần Thương nhanh chóng khuếch đại, hút đoản kiếm kia vào bên cạnh nó.

Liên hệ giữa Năng Thiên Sứ và đoản kiếm hoàn toàn mất đi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn đoản kiếm kia rơi vào trong tay Chúc Cửu Âm.

Pháp lực bình chướng nhanh chóng khôi phục.

Giọng trêu chọc của Huyền Minh Tổ Vu cũng truyền ra ngoài bình chướng.

"Này, tên điểu nhân kia!

Vất vả lắm mới đưa bảo vật cho ta, ta thật không biết nên cảm tạ ngươi thế nào đây!" "Xem ngươi cười vui vẻ đến thế kia!" Huyền Minh Tổ Vu hoàn toàn bị Năng Thiên Sứ như một tên hề chọc cười.

Đầu Năng Thiên Sứ trống rỗng, mất ba hơi thở mới ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Tự mình đưa vũ khí có thể tạo thành uy hiếp cho kẻ địch đi, có khác gì kẻ ngốc?

Nụ cười và khoái ý trên mặt Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật dần dần tan biến.

Trong vài hơi thở ngắn ngủi, cục diện lại ngay lập tức phản chuyển.

Đây là lần thứ mấy rồi?

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật nhìn về phía Chúc Cửu Âm, nhìn về phía các Tổ Vu đang không ngừng cười điên cuồng phía sau hắn.

Ngay sau đó lại quay đầu nhìn hai Thần Thánh Thiên Sứ chiến hữu.

Hai Thần Thánh Thiên Sứ khóe miệng giật giật nhưng trong mắt không nhịn được ý cười.

Tầm mắt Tát Lạp Phật một đường hạ xuống, thậm chí nhìn thấy các chiến sĩ Thiên Sứ mười sáu cánh cao cấp không dám cười.

Bình thường lệnh hành cấm chỉ, chiến sĩ quân đoàn Thiên Sứ cũng đang thì thầm to nhỏ.

Chiến sĩ không nhìn rõ cảnh tượng cụ thể, sẽ hỏi trưởng quan của

mình.

Cũng nhanh chóng sẽ biết Tát Lạp Phật.

Chuyện xấu hổ bị kẻ địch coi như khỉ mà đùa giỡn.

Trở thành tên hề, trở thành trò cười của cả hai phe địch ta.

"Thượng Đế sẽ trừng phạt!

Thượng Đế sẽ thẩm phán vì tội nghiệt của ngươi!" Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật, toàn diện đốt cháy thân thể, linh hồn và mọi sức mạnh.

Kinh Cức Vương Miện bị hắn nắm trong tay, đồng dạng thi triển lực lượng đốt cháy.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật không quay đầu lại mà xông thẳng về phía Chúc Cửu Âm.

Hai mươi đôi cánh để lại từng đạo dấu vết hỏa diễm trong hư không.

"Không hay rồi, Tát Lạp Phật muốn tự bạo!" Hai Thần Thánh Thiên Sứ kia kinh hô.

Vội vàng lùi về phía sau.

Uy lực tự bạo của Chuẩn Thánh Thất Chuyển phi thường không nhỏ.

Nếu không thể giữ khoảng cách trăm dặm, chỉ sẽ cùng nhau lên đường!

Chúc Cửu Âm thu đoản kiếm trong tay lại.

"Sao lại yếu ớt thế này?

Chẳng phải chỉ chịu chút trào phúng thôi sao?" Lời nói của Chúc Cửu Âm có chút ý hạnh tai nhạc họa.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật không nghe lời người khác, chỉ muốn cùng tất cả mọi người đồng quy vu tận.

Trong thể nội Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật không có Thiên Sứ Chi Tâm chân chính ý nghĩa.

Hắn có lý do tự bạo, nhanh chóng có thể trọng sinh trong Chuyển Sinh Trì ở Thần Giới.

Sở dĩ tự bạo bất chấp hậu quả như vậy, kỳ thực có một mục đích, diệt khẩu.

Hắn đã mất mặt trước nhiều người như vậy, chuyện này không chừng sẽ truyền đi.

Năng Thiên Sứ không còn cách nào khác, chỉ có thể xuất hạ sách này.

Đến lúc đó, bách vạn Thiên Sứ chuyển sinh nhất định cần thời gian.

Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật liền có thể ưu tiên khống chế các Thiên Sứ cao giai chuyển sinh trước.

Sau đó lại từng chút một bịt miệng.

Và, Năng Thiên Sứ Tát Lạp Phật có thể giành được một danh hiệu chiến đấu "hãn bất úy tử" (không sợ chết).